

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

Et Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

BERNH. JENSEN

Præst.

---

74 Aargang.

K Ø B E N H A V N

FREMMEDESPROG-TRYKKERIET „ATHENE“

1926

Indholdsfortegnelse.

Smaa Indledninger.

Ved Aarsskiftet (G. S.)	1
Jesusbarnet i Templet (B. J.)	17
Mirakler (B. J.)	41
Vore Mødre (Fr. Kl.)	57
St. Ansgar	73
I Guds Lys (B. J.)	97
Paa Guds Bjerg (B. J.)	161
Mine Øjne vogter altid paa Herren (B. J.)	177
Det evige Liv (B. J.)	209
Den stille Uge (Fidelis)	225
Paaske (C. B.)	241
Hvide Søndag (A. Menzinger)	257
Den gode Hyrde (B. J.)	281
Den hellige Josefs Værnefest (F. K.)	297
Efter Paaske (Johs. H.)	321
Himmelfarten (F. F. M.)	345
Pintsetanker (F. F. M.)	361
Kirkens Fødselsdag (Fidelis)	377
Trinitatis (F. F. M.)	393
Har du Tid	409
Toldere og Syndere (B. J.)	433
Den rige Fiskefangst (Johs. H.)	457
Du er Christus (B. J.)	481
Hos Herren	505
Falske Profeter (C. B.)	529
Våg og bed (St.)	545
Herren græd (Johs. H.)	569
St. Ansgar	593
Grundfæstet paa Sion (B. J.)	637
Tak Herren (Efter Prohaszka)	661
»Søger først Guds Rige« (B. J.)	677
15. Søndag efter Pintse (H. A. M.)	701
Apostelen i Fængsel (B. J.)	725
Du skal elske (B. J.)	749
Kirkevielse (B. J.)	765
Rosenkransen (Af Leo XIII's Encyklika 1892)	789
Jubilæumsafsladen paa Søndag (K.)	805
Tilgivelse (B. J.)	829
»Gud, vor Tilflugt« (B. J.)	845
Christi Kongedømme (Af Pavens Rundskrivelse)	869
Alle Sjæles Maaned (J. Tuede)	925
Advent (B. J.)	965
Juleforberedelse	981
Marias Skønhed (B. J.)	997
Bereder Herrens Vej (B. J.)	1013

II. Åktstykker, Afhandlinger og større Artikler.

74. Aargang (<i>Redaktionen</i>).....	2
Nyaarsaften (<i>Olav Segalt</i>).....	5
Observationer (<i>Observator</i>) ... 62. 128. 171. 215. 264. 309. 384.	
	580. 757. 1018
For 1100 Aar siden	75
St. Ansgars Død og Eftermæle.....	81
St. Ansgars-Minder fra Gammel Corvey (<i>A. Doal</i>)	86
Fra Corvey til Danmark (<i>F. F. M.</i>).....	87
Min Vej til den katolske Kirke (<i>Ragnhild Blicher Simonsen</i>)....	99
Kardinal Mercier (<i>L. De Vos</i>).....	108. 124
Fastemandat	121
Biskoppeligt Hyrdebrev	137
Fasten (<i>Ignatius</i>).....	144
En mærkelig Historiker (<i>Bernh. Jensen</i>).....	147
Biografen (<i>L. De Vos</i>).....	166
Pavens Tale til Roms Fastepredikanter	184
Pavelig Kundgørelse	193
St. Josef (<i>Sr. A.</i>).....	197
Veje til »Kraft og Skønhed« (<i>F. F. M.</i>).....	199
En pavelig Rundskrivelse om Missionerne	213
Enkedronning Louise †	228
»Consummatum est« (<i>S. P. Fornjotur</i>).....	229
Pietà (<i>Pietro</i>).....	231
Paasketiden (<i>Ignatius</i>).....	243
Præst og Statsmand (<i>P. G. Sch.</i>).....	245
En, der blev ked af Fritænkeriet (Ved <i>G. Schm.</i>).....	269
Mærkelige Religioner — (<i>F. F. M.</i>)	284
Kvindernes Landsmøde (<i>T.</i>).....	288
Pilgrimsindtryk (<i>A. Helmke</i>).....	306. 336
»Den Discipel, Jesus elskede« (<i>F. R.</i>)	324
Pater Fritz Esser S. J. (<i>A. Menzinger</i>)	330
Lidt om Ægteskab (<i>F. F. M.</i>).....	333
Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode (<i>Ellen Bohn-Jespersen</i>)	
	347. 365. 381. 401
Ansgariusforeningens Virksomhed i 1925	351
Den Hellige Faders Brev til Biskopperne i Meksiko	352
St. Ansgars Mindefest den 1. August	380
Tiden efter Pintse (<i>Ignatius</i>).....	395
Det katolske Roskilde jubilerer (<i>Stef. Wevers</i>)	410
Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed (<i>F. R.</i>)	
	417. 435. 459
Forord til tredje Udgave af: Den hellige Frans af Assisi (<i>Johannes Jørgensen</i>)	
	482
Roskilde Fortidsminder (<i>E. Rosenørn-Lehn</i>)	484
Jomfru Maria ((<i>Peter Schindler</i>)... 492. 534. 548. 574. 642. 663.	
	679. 703. 727
Er Det ny Testamente ægte? (Dom Gothard Kloker ved <i>S. Aa. R.</i>)	
	507
Katolikerna och vetenskapen (<i>Gustaf Armfelt</i>)	595
St. Ansgars Mindefest	609
Biskop Müllers Tale i Herthadalen.....	639
Brev fra Kardinal van Rossum	669
Den hl. Frans af Assisi (<i>Fr. Mattheus Luppés</i>)... 684. 732. 769.	
	806
Den sande Grund til de øjeblikkelige Uroligheder i Mexiko	715
Om vor Kirkes Fremtid i Danmark (<i>F. F. M.</i>)	751
Pastor Eduard Foreitnik †	767
Den Stigmatiserede i Konnersreuth (Ved <i>Holger Baadslund</i>)	774
Lidt om Heinrich Federers Digtning (<i>Holger Baadslund</i>)	791

V

Kirkelig Genforening (Ved <i>Peter Schindler</i> og <i>Sven Aage Rasmussen</i>)	811. 831. 849. 880
Krist Konge (<i>A. Menzinger</i> og <i>Johannes Frederiksen</i>)	847
Kristus, Seklernes Drot (Dom P. Timotheus Kranich ved <i>S. Aa. R.</i>)	870. 926
Hvorfor Chesterton er Katholik (Ved <i>Stef. Wevers</i>)	874
Johannes Jørgensen	893. 932
Vær altid beredt paa Døden (Heinrich Mohr ved <i>S. Aa. R.</i>)	941
Dr. Percus Tale for Johannes Jørgensen	945
St. Ansgar — katolsk eller luthersk? (<i>F. Ronge</i>)	966
Pave Pius XI og den moderne Ungdom (Ved <i>Fr. K�pferle</i>)	983. 999. 1014. 1040
Tale ved Festen for Johannes Jørgensen (<i>Erikke Rosenørn-Lehn</i>)	986
Gudesønner (Emil Fiedler ved <i>Sven Aage Rasmussen</i>)	1029
O Bethlehem (<i>Fr. Siegler</i>)	1035
Angelus (Niels Beskow ved <i>E. Wahl</i>)	1036

III. Mindre Artikler af forskelligt Indhold.

Ved Anno Santos Afslutning (Dr. <i>Max Bierbaum</i>)	6
Audiens hos Paven	12
St. Paulus Eremit	20
Ansgarsfesterne (<i>B. J.</i>)	22
Catholic Evidence Guild (<i>Henry Browne</i>)	31
Det katolske Ildr�tsforbund i Frankrig (<i>A. Pierry</i>)	33
Hvor Sigrid Undset var Barn	35
St. Knud Konge	43
Et Offer for Skriftemaalet	51
St. Polykarp	59
Kirkens »Intolerance« (<i>A. Menzinger</i>)	66
Pastor Gellers Begravelse	92
Ved Kardinalens Lig (<i>Hg. B.</i>)	113
St. Ansgars Fest (<i>B. J.</i>)	114
Jesuiternes Hedningemissioner	131
Legen om Knud Hertug (<i>Tyrne Heke</i>)	132
De Fattiges Tog (<i>P. L.</i>)	154
Rejser	155
Kvinderne giver det gode Eksempel (<i>Frederik Opffer</i>)	156
St. Perpetua og St. Felicitas	163
De 40 Riddere (Efter <i>Breviaret's L�sninger</i>)	179
En ny Missions Historie	186
En Mission�rh�vding død — Kardinal Cagliero (<i>Dom</i>)	202
1. Absalons Trops Bazar (<i>Cay Benzon</i>)	203
St. Ljudger	211
Foredrag paa Sjælland (<i>W.</i>)	219
En katolsk Stats Tilintetgørelse (<i>M. J. O'Doherty</i>)	232
89 indfødte myrdet af Had mod Kirken	235
De franske Katholikkers Opvaagnen (Dr. <i>Albert Goubet</i>)	248
Mirakler i Nutiden	251
Danske Kvinders katolske Forbund (Styrelsen)	252
St. Justin	260
Af St. Justins 1. Apologi	261
Palmekvist og Askekors (<i>R. Blicher Simonsen</i>)	263
Fastetiden i Paris (<i>A. Pierrey</i>)	274
Forfølgelsen i Meksiko	275
Den salige Ludvig Marie Grignon de Monfort (<i>Stef. Wevers</i>)	299

De store katolske Møder i Frankrig (<i>François Venilloi</i>)	313
»Lader de smaa Børn komme til mig« (<i>J. K.</i>)	314
Et Brev fra Kardinal Merry del Val	317
Daab under Konfirmation (<i>A. Smitz</i>)	340
Fra Frankrig	355
Den hl. Johannes af Nepomuk (<i>Fr. Jaworski</i>)	363
Rejsen til Assisi	371
En Jesu-Hjerte-Kirke i Rom	398
Om at komme for sent (Efter <i>Bonifatiusbole</i>)	404
Mødet i Herthadalen	422. 475. 520. 587
Ansgar og Hans Tavsen (<i>F. F. M.</i>)	423
Czar Ferdinand i St. Ansgars Kirke (<i>F. F. M.</i>)	425
Kirkeindvielsen i Næstved	427
In memoriam Lærer Jens Munk (<i>Marie Elisabeth</i>)	478
Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag	429
En Højtidelighed i Holbæk (<i>Stef. Wevers</i>)	442
Grundstensnedlæggelse i Assens	449
En polsk Folkefest i Maribo (<i>N. P. N.</i>)	450
Burde vi ikke først og fremmest være med? (<i>T. F.</i>)	452
St. Ansgar og Hans Tavsen endnu en Gang	465
Johannes Jørgensen i Frankrig	466
Norske kvinders katolske forbunds møde i Oslo Juni 26 (<i>Helga Tardini</i>)	468
Christi Legems Fest i Roskilde (<i>S. W.</i>)	471
Fra Jubilæumsfesten i Roskilde (<i>Stef. Wevers</i>)	473
Valfarten til Haraldsted	477
»Anno 1885« (<i>Fra Tysk</i>)	496
Jesu Barndoms Forening	498
Forfølgelsen i Meksiko	500
Den eukaristiske Kongres i Chicago (<i>F. F. M. og Red.</i>)	521
Firmelse i Fredericia	524
St. Kjeld	531
Den eukaristiske Kongres	538
St. Kamillus af Lellis	547
Katholicismen i Ungarn (Efter <i>Les Nouvelles Religieuses</i>)	558
St. Ansgars 1100 Aars Mindefest	560
En ny Orden i Danmark	561
»St. Knud Hertugs Legere« i Roskilde	562
Firmelse i Svendborg (<i>Kanutus</i>)	564
Den hl. Ignatius af Loyola (<i>F. K.</i>)	571
Skt. Ansgar-Statuer	588
Et Præstjubilæum i Næstved (<i>P. D. St.</i>)	598
Nogle Bemærkninger om Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmetode (<i>Lene Blicher Simonsen</i>)	601
En ny blomst i vor missions have (<i>Edw. Ortved</i>)	604
En harmfuld protest (<i>Edw. Ortved</i>)	604
Ny Kirke paa det yderste Nørrebro	606
Pastor Edvard Foreitnik (<i>Confrater</i>)	649
St. Ansgars Fest	652
Et venligt Svar (<i>Peter Schindler</i>)	654
Til Danmarks Katholikker	656
Pastor Jacques Houben (<i>Sineira</i>)	667
Hvor mange Biskopper er der i Meksiko og hvor mange — i Danmark (<i>Josef Resch</i>)	671
Assisi-Rejsen 30. Sept.—14. Okt. 1926	671
Religiøs Forvirring og religiøs Klarhed (<i>F. F. M.</i>)	689
Franciskusfesterne i Assisi og det nordiske Pilgrimstog (<i>S. P. F.</i>)	693
Biskop Paul Wilhelm von Keppler †	697
Prinsesse Margrothes Ferie hjem (<i>G. B.</i>)	720
Broder Bonifatius †	738

VII

Brev fra Rudkjølbing (S. Aa. R.)	741
Almanakkerne	742. 781
Det vilde være noget andet	743
Jeanne d'Arc (Susanne Saabye)	755
Den salige Abba Ghebra Michael	796
Et nyt katolsk Hospital paa Island	798
Frans (H. 616)	801
Boykottbevægelsen i Meksiko (K. K.)	821
Fra Nakskov (A. Smitz)	824
Gave til Kirken i Kolding (J. O.)	837
Missa recitata (Niels Hansen)	861
Katholiken G. K. Chesterton (H. D. T. K.)	863
St. Antonius' Kapel (Cay Benzon)	886
Stjernen i Øst (Karl V. Olsen)	918
Fest for Johannes Jørgensen	919
Nokre ord um Johannes Jørgensen (Lars Eskeland)	932
Mère Elisabeth (W.)	934
Missionsuge i Horsens 24.—31. Okt. (C. W.)	936
Pastor M. Osterhammel (F. S.)	955
Fest i St. Annæ Sogn (Kongreganist)	957
En mærkværdig Konversion (P. Boerrilger)	959
Et nyt Børnehjem i Roskilde (Steph. Wevers)	989
Mission i Kolding 7.—14. November (ja—ik)	1003
Børnehjemmene	1045
En Julegave til St. Ansgars Sogn (Elisabeth Hansen)	1046
Omkring Martensen-Larsøns Dødebog (Peter Schindler)	1045

IV. Nye Bøger.

H. Hoffmeyer og Dr. Skat Hoffmeyer: Fra Genève til Stockholm 1920—1925 (F. Ronge)	9
J. von den Driesch: Et Alvorsord til kristne Brude- og Ægtefolk (B. J.)	14
Sigrid Undset: Olav Audunssøn i Hestviken I—II (Bernh. Jensen)	23
Illustreret Musikleksikon (J. Hammermüller)	37. 937
Miguel de Unamuno: Den tragiske Livsfølelse (A. Menzinger)	44
Fredrik Böök: Rejse til Jerusalem (B. J.)	52
Vilh. Lorenzen: De danske Præmonstratenserklostres Bygningshistorie (B. J.)	180
Peter Schindler: Det rene Væld (Johannes Jørgensen)	303
Alois Pichler: Der heilige Clemens Maria Hofbauer (F. F. M.)	454
Johannes Jørgensen: Den hellige Frans af Assisi. 3. Udg.	539
E. Rosenørn-Lehn: I Anledning af to Jubilæer	541
Ebba Holm: Tresnit af St. Frans	541
F. Ronge: Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed	743
Johan Johnsen: Katholske Præstetyper	839
Danske Kvinders Katolske Forbunds Medlemsblad	839
Merki krossins	840
Pax. The quarterly Review (N. H.)	888
Christiansen: Bernard af Clairvaux (Edw. Ortvad)	888
Hugh Benson: Kristus i Kirken (Lene Blicher Simonsen)	975
P. H. Perch: En dansk Karmelit i Breve til hendes Søn (B. J.)	990
Hugh Benson: Du skal ikke have andre Guder — (Holger K. Hafström)	1004
Johannes Jørgensen: Isblomster (P. H. P.)	1006
Erikke Rosenørn-Lehn: Min Vandrebog (B. J.)	1006

P. E. Mass: Den h. Aloysius Gonzaga (<i>Fr. K�pferte</i>).....	1007
Adgang til Jesu hjerte ved betragtning og bøn. 3. Udg.....	1008
Johannes Jørgensen: Livsløgn og Livssandhed	1023
— Lignelser	1023
Julehefter	1023

V. Aarsberetninger, Kollektter og andre Smaating.

Elisabethforeningens Kollekt.....	39
Den internationale Bedeuge (<i>P. Merkel</i>).....	54
Aarsberetning for Elisabeth-Vincentiskonferencen (<i>F.</i>)	71
Regnskab for St. Vincentsforeningens Systue (<i>K. og N.</i>)	135
Elisabethforeningen (<i>C. T.</i>).....	188
Elisabethforeningens Bazar	204. 235.
En Foredragstourné (<i>F. S. A.</i>).....	316
Uddrag af Ansgariusforeningens Kasseregnskab 1925	390
Assisi Rejsen 30. Sept.—14. Okt.	430
Til Provinsboerne (<i>Verner Stabelt</i>).....	455
Brevkasse	746. 922.
Il Absalon Trops Bazar	784
Bazaren i St. Knuds Sal 17. og 18. Okt.....	840
Berigtigelse (<i>E. O.</i>).....	889
Katholsk Børnehjælpsdag.....	961
Julen i Nakskov (<i>A. Smitz</i>)	1008

VI. Efterretninger.

A. Udenlandske.

Afrika 373. *Belgien* 94 343. *Bolivia* 237. *Czechoslovakiet* 590. *England* 55 341 358 938. *Frankrig* 38 253 278 922. *Indien* 342. *Island* 526. *Italien* 254 658 866. *Kina* 978. *Luxembourg* 15. *Meksiko* 55 222 373 455 566 658 699 746 922 939 978. *Nordamerika* 55 94 190 221 222 237. *Polen* 189. *Portugal* 190. *Rom* 38 55 70 71 118 278 341 342 373 454 542 566 657 675 938 939. *Spanien* 189. *Svejts* 699 746. *Sverige* 206 429 866. *Tyskland* 842.

B. Indenlandske (udenfor København).

Aalborg 674 (Orgel- og Klokkeindvielse). *Aarhus* 70 (Pater Geller død). 237 (Passionsspil). *Assens* 406 (Grundstensnedlæggelse). 842 (Klokkeindvielse). *Faaborg* 70 (Pastor Fiedlers Foredrag). 277 (Foredragene). *Fredricia* 221 (Enkefru Spetzler død). 590 (Foreningen »St. Knud«). *Haderslev* 502 (Christi Legemsfest). 762 (St. Ansgars Fest i Slesvig). *Helsingør* 841 (Jubilæum). *Holbæk* 70 (Julefest). 745 (Firmelse). 763 (Firmelse). *Horsens* 542 (Menighedsudflugt). *Køge* 993 (Firmelse). *Maribo* 826 (Birgittakredsen). *Nakskov* 865 (Birgittakredsen). *Nykøbing F.* 723 (Birgittakredsen). *Næstved* 842 (Første Kommunion). 1025 (Enkefru Willers 90 Aar). *Ordrup* 55 (St. Andreas Gilde). 118 (Grosserer Grugnis Sølvbryllup). 134 (Mødreforeningen). 220 (Kirke-regnskab). 565 (St. Andreas Gilde). 921 (St. Andreas Gilde). *Randers* 938 (Pastor Osterhammels Jubilæum). *Ringsted* 38 (Julefest). 744 (Pastor Houbens Jubilæum).

IX

C. Københavnske,

14 (Canisiusfest i Jesu Hjerte Kirke). 37 (S. M. D. M.). 54 (Komité for Ansgarsfesten. Sjælemesse for Enkedronning Margherita). 69 (Stringendo. Katholske Dammers Klub). 117 (Ansgarsfest i Sakramentskirken. Kirkekor i Radio. Katholsk Klub). 133 (Ansgarsfest i St. Ansgars Skole). 134 (Ansgarsfest i St. Knuds Skole). 157 (Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling. Helge Rode i A. C.). 158 (S. M. D. M. St. Josefs Gilde). 174 (Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling). 175 (D.K.K.F.). 188 (A. C.). 189 (Film fra Pilgrimsfærden). 205 (Koncert af Rosenkranskirken Kor. D. K. K. F's Landsmøde. St. Michaels Klub. Lærer J. Siegler død). 235 (A. C.). 236 (Overretssagf. Aafeldt død. Festen i Herthadalen. Foredrag af Pastor De Vos. Østerrigsk Forening. Koncert af Rosenkranskirkens Kor). 253 (Mindegudstjeneste for Enkedronning Louise). 277 (Stringendo). 294 (Biskoppen faar Medalje fra Rom. Katholsk Syge- og Begravelseskasse). 295 (Foredrag af Pastor De Vos). 318 (A. C.). 341 (Firmelse i Sakramentskirken. Præsteudnævnelser. Koncert af Rosenkranskirkens Kor). 357 (Prinsesse Margrethes Feriehjem. Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling. Pastor Maurer forlader Rosenkranskirken). 372 (A. C.). 373 (Pastor Schindler i »Dante Alighieri«). 389 (Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling). S. M. D. M.). 404 (A. C.). 405 (St. Knud Hertugs Legere). 478 (A. C.'s Generalforsamling). 501 (Prinsesse Margrethes Feriehjem). 525 (Fru Erlewein død). 526 (Pastor Messerschmidt vender hjem). 542 (Festen i Herthadalen. Prinsesse Margrethes Feriehjem). 565 (Vincentiskonferensernes 3. Generalforsamling. Katholsk Ungdoms Værns Generalforsamling). 589 (Kasimir Jaworski vies til Diakon. Vincentiskonferensernes 3. Generalforsamling). 606 (Festen i Herthadalen). 607 (Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag). 657 (Graver Iversen død). 673 (St. Josefs Gilde). 674 (Rektorskitte ved Jesu Hjerte Kirke). 699 (St. Josefs Gilde). 723 (Pilgrimstoget til Assisi). 744 (Fru Rose Bruhns Jubilæum). 762 (Foredrag af Aage Mathiesen). 785 (Biskoppen bortrejst. Jubilæumsaftaden. A. C.'s Generalforsamling). 786 (St. Josefs Gilde). 802 (Eksercitier i St. Annæ Kirke. Johs. Jørgensens Fødselsdag). 826 (A. C.). 841 (Pastor Forejtniks Begravelse. Katholsk Klub). 889 (Bertha Wegmanns Mindekoncert). 890 (St. Michaels Klub. Johs. Jørgensens Fødselsdag). 920 (St. Josefs Gilde. A. C.). 921 (Højskolen. S. M. D. M.). 961 (Johs. Jørgensens Fødselsdag. Den kvindelige Ungdoms Fællesmøder). 962 (Johs. Jørgensens Fødselsdag. Eksercitier i Jesu Hjerte Kirke). 977 (Højskolen. Kirkemusik i Sakramentskirken). 992 (Foredrag af Johs. Jørgensen). 993 (Johs. Jørgensens Fødselsdag). 1009 (Johs. Jørgensens Fødselsdag). 1010 (Vincentiskonferensernes 4. Generalforsamling). 1023 (Kirkemusik i Sakramentskirken) 1024 (Vincentiskonferensernes 4. Generalforsamling. »Dansk kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøder«). 1049 (A. C.).

Billeder.

St. Ansgar	76
Ansgar udsendes af Abbed Vale og Kejser Ludvig	77
Paa Vej til Danmark med Harald Klak	79
Ansgar underviser	80
St. Ansgars Relikvieskrin i St. Ansgars Kirke	81
Corvey	88
Corvey Klosterkirke	89
Korsgang i Corvey	91
Kardinal Mercier	109
Børglum Kloster	181

Pietà af Chresten Skikkild	230
Mgr. Seipel	246
Den salige Ludvig Marie Grignon de Montfort	301
Pater Fritz Esser	331
St. Johannes af Nepomuk	364
Præstegaarden i Roskilde	410
Det gamle Kapel i Roskilde	411
Pastor Kerchhoff	412
St. Laurentii Kirke i Roskilde	413. 414
St. Mariæ Hospital i Roskilde	415
Ledreborg Slot	423
Kapellet i Holbæk	443
Vor Frue Kirke i Næstved	447. 448
Gejstligheden ved Jubilæet i Roskilde	473
Herthadalen	476
Ledreborg Slotspark	520
Cimabue: St. Frans	540
Windfeld Schmidt: St. Ansgar	588
St. Ansgar	593
St. Ansgars Relikvieskrin	594
Pastor Josef Dutschke	599
Porttaarnet paa Ledreborg	611
Under Biskoppens Prædiken paa Ledreborg	613
Processionen paa Ledreborg	619. 623
Pastor Eduard Foreitnik	651
Fra Mødet i Herthadalen	653
Graver Iversen	657
Pastor Jacques Houben	668
Den umbriske Slette med Franciskuskirken	672
Stalden, hvor St. Frans blev født	694
Portiuncula	695
Prinsesse Margrethes Feriehem	721
Broder Bonifatius	739
Jeanne d'Arc	755
Firmelse i Holbæk	763
Pastor Eduard Foreitnik	768
St. Josefs Hospital i Havnefjord	799
Kardinal Mercier	814
Skikkild: Johannes Jørgensen	824
Monstrans i Kolding	857
Johs. Jørgensen i Arbejdsværelset i Assisi	895
Ungdoms-portrætter af Johs. Jørgensen	897
Vor Frue Stræde i Svendborg	899
Johs. Jørgensens Hjem i Assisi	901
Mgr. Müller	903
Pastor B. D. Assarsson	904
Kammerherre Baron Gustaf Armfelt	905
Professor Dr. H. Logemann	907
René Bazin	908
Mlle Belpaire	910
Grev Carton de Wiart	911
Mgr. H. K. Mann	913
Pastor M. Osterhammel	956

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64². Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 1.

Søndag den 3. Januar.

1926.

INDHOLD: Ved Aarsskiftet. — 74. Aargang. — Nytaarsaften. — Ved Anno Santos Afslutning. — Fra Genève til Stockholm. — Audiens hos Paven. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Clervaux. — Avertissementer.

Ved Aarsskiftet.

Annie viste mig alle sine Julegaver, og vi blev snart enige om, at Spillet om Prinsessen var morsomst. Vi vil jo alle vinde Prinsessen!

Hun boede paa en dejlig Borg med mange Taarne og Tinder, men Borgen stod paa et højt Bjerg, saa man skulde nok slide i det for at komme op. Syv Veje førte op til Slottet, men paa dem laa der et Utal af Hindringer. Snart styrtede et Vandfald dundrende hen over Vejen; snart udspyede Dragen sin dræbende Gift, eller et Bjergskred trak Ridderen med sig ned i Svælget. Og hver Gang man stødte mod saadan en Hindring, skulde man gaa ud af Spillet. Den ene druknede i Bjergbækken, den anden frøs ihjel paa Ismarken, den tredje lod sig lokke af Havfruen, og den fjerde sad paa en Røverborg. Hvad gør man ikke for at undgaa saa rædsom en Død; men det lykkes jo ikke altid, og saa er det væmmeligt at sidde stille, mens andre løber, springer og synger Borgen i Møde.

Gaa endelig ikke ud af Spillet i det ny Aar! Der er en hel Del Mennesker, der har gjort det i det gamle, og de er ikke ret glade for Skiftet.

Se f. Eks. den lille Mand derhenne! Han har altid længtes efter Klippeborgen, men nu uddeler han Flyveblade, theosofiske, spiritistiske eller andre! Han er gaaet ud af Spillet.

Eller husker du Frk. Mikkelsen? Sidst i Juni blev hun forlovet, og allerede i August var hun kun 2 Gange i Kirken; i Oktober een Gang. Og nu: udgaaet! Hendes Kæreste kunde jo ikke fordrage det evige Renteri i Kirken, og hendes Kæreste er en flink ung Mand, som laver de bedste Smørkager, siger hans Mester; og hun holder saa forfærdelig meget af ham.

Nej, lad os ikke gaa ud af Spillet, heller ikke i det nye Aar, især naar Spillet gælder Tro, Fromhed og Renhed. Ja vist saa, der venter os mange Hindringer. Men dem havde de Hellige Tre Konger jo ogsaa mange af. De skulde, som F. W. Faber skildrer det i en Salme, gennem Ørkenens Sand, de sejlede over det røde Hav og svømmede gennem mange Floder og alt det, efter at de havde lagt deres Kroner fra sig. Men de gav ikke tabt, de saa paa Stjernen og naaede Jesus. Og de er altid et Forbillede for dem, der holder ud og vil spille færdig.

G. S.

74. Aargang.

Naar Ugebladet med dette Nummer begynder en ny Aargang, den 74., skal det være med en Tak til de mange trofaste Abonnenter og Læsere, det har haft og har den Dag i Dag. Det er jo ganske forbavsende, at man allerede i 1853 kunde begynde paa et katholsk Ugeblad, og at man har kunnet fortsætte det uafbrudt. Der er begyndt paa saa mange Ting indenfor det kirkelige Arbejde herhjemme, som efter nogen Tids Forløb har vist sig ikke at være levedygtige. Ugebladet har bevaret Livet. Det har rigtignok ogsaa haft drøje Perioder, hvor det har knebet haardt, men Livet sejrede dog altid.

Der er i de mange Aar blevet gjort et stort Arbejde af dem, der holdt Bladet oppe: Redaktører og Medarbejdere og Administratorer, og det er saaledes lykkedes at holde det hele gaaende, ja, vi kan nok sige, at gøre Bladet uundværligt. For os Katholikker er det jo det vigtigste af alle Blade, og vi kan ogsaa roligt sige det bedste. Det er det bedste, fordi det kun har den Hensigt at bevare og styrke og fremme katholsk Aand, og det er af større Betydning, end naar et Blad arbejder for nationale og politiske eller faglige Opgaver.

Ugebladets Opgave er ikke saa meget Opbyggelse som Oplysning. Det bringer ogsaa opbyggelige Artikler, men kun i en meget begrænset Maalestok. Hovedsagen er katholsk Oplysning. Det skulde gerne gøre det muligt at følge med i Kirkens Liv rundt omkring i Verden, saa at i hvert Fald Hovedbegivenhederne bliver set og forstaaet, saa meget som de kan forstaaes af vor egen Tid. Der er ikke noget andet Blad herhjemme, der byder sine Læsere denne Mulighed. — Desuden søger Ugebladet at tage Standpunkt til alle de Spørgsmaal, der kommer frem i Offentligheden, og hvor vor Tro giver os et afgjort Standpunkt, saa at baade Katholikker og Ikke-Katholikker kan se, hvorledes man i den katholske Kirke ser paa en Sag, eller maaske hvorledes selve Kirken lærer. Mange Mennesker har gennem Ugebladet faaet deres første fornuftige Viden om Kirken, og mange følger Bladet med Interesse den Dag i Dag for at se, hvad Katholikerne mener.

En vigtig Opgave har Bladet endelig i at pleje det kirkelige Liv iblandt os selv. Det skal afspejle alle Begivenheder i den katholske Kirkes, i Menighedernes Liv herhjemme. De større Ting skal der berettes udførligt om, og mange mindre Ting maa ikke forbigaaes, saa at Bladet kan fremme den katholske Fællesfølelse iblandt os. Det skal kunne pege paa de nødvendige Opgaver, saa at der bliver løftet i Flok. Det skal . . . Ja, hvad skal det egentlig ikke? Dets Opgave er mangeartet, derfor kan det ikke altid finde Bifald hos alle. Alt kan ikke interessere alle. Bladets Læsekreds skulde gerne være alle danske Katholikker og mange andre med, det kan ikke være for en bestemt Klasse Mennesker.

Det kunde naturligvis aldrig falde mig ind at paastaa, at Ugebladet løser de nævnte Opgaver og alle sine andre Opgaver paa den fuldkomneste Maade. Hvis jeg et eneste Øjeblik skulde falde i denne Vildfarelse, gaar der saamænd ikke en Dag, før en velvillig Sjæl river mig ud af den. Det er vel godt det samme, saa falder man aldrig i Søvn, men bliver tvunget til Uge for Uge, Dag for Dag at samle Kræfterne til Arbejdet. Eet kan jeg i hvert Fald sige, at dette Arbejde, der gøres af undertegnede og af mine mange hjælpsomme Medarbejdere Uge efter Uge, bliver gjort for at løse de nævnte Opgaver, og Eksempler paa, at der bliver gjort et værdifuldt Arbejde, har vi da ogsaa nok af.

I det nye Aar hænger vi i igen og stoler paa Læsernes Velvilje og Interesse. Den er saa nødvendig, for at Arbejdet kan bære Frugt. Og de mange, der hver Uge modtager deres Blad med Glæde, vil jeg bede om at hjælpe til, at andre kan faa den samme Glæde. Agitér lidt for Ugebladet! Hvert katholsk Hjem sit Ugeblad! Bør det ikke være Mottoet! Det mangler der meget i endnu. Særlig maa jeg nok have Lov til at bede Præsterne hjælpe lidt med til det. Bladet vil jo kun støtte det Arbejde, Præsterne daglig gør. Og mange andre kan ogsaa hjælpe med iblandt deres Venner og Bekendte. I ethvert Hjem holdes der jo Aviser og Blade, i et katholsk Hjem maa det katholske Ugeblad ikke savnes.

Med disse Linjer vil jeg gerne ønske alle Bladets Venner og Læsere vel mødt i det nye Aar. Bladet vil ogsaa i det nye Aar arbejde paa at være til Glæde og Gavn, og det haaber paa at blive mødt med stadig Velvilje og med virksom Støtte.

Tak for alt godt i det Aar, der gik!

Glædeligt Nytaar!

Redaktionen.

Nyaarsaften.

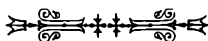
Olav Segalt.

At-ter er et Aar henrundet, flygtigt som en luf-tig Drøm;

sporløst er det snart forsvundet i den dy-be Ti - dens Strøm.

Men hvad jeg i Aar har ø-vet, om jeg bar min Herres Aag,

el-ler jeg ham har be-drøvet; staar i E - vig-he-dens Bog.

Ved Anno Santos Afslutning.

Den 24 December 1925 viser den Hellige Fader sig i Peterskirken Forhal og lukker den hellige Port. Jubelaaret er gaaet over i Historien. Det skulde efter Pavens Hensigt være en Naadens Tid, som de troende skulde bruge til Helliggørelse i Bod, særlig i Rom. Det skulde ogsaa være et Fredsaar, og fire Fredsslutninger skulde i hvert Fald forberedes: det enkelte Menneskes Udsoning med Gud, Fred imellem Borgerne i de enkelte Stater, Fred imellem Folkene og endelig de fraskilte Kristnes Udsoning med den katholske Moderkirke. Det er store Ting, der saaledes er blevet sat som Maal for Jubelaaret. Blev de opnaaet, eller kom vi dem dog nærmere? Eller blev Jubelaaret, som Papini har antydnet, for nogle en Fare, som alle Virkeligheder, hvori det menneskelige blander sig med det guddommelige? Saadanne Spørgsmaal kan kun den alvidende Gud besvare til Bunds.

Men saavidt Jubelaarets Væsen og Ydre er Genstand for den svage menneskelige Erkendelse, kan vi med Tak til Gud sige: Naadens og Fredens Kilder, som sprang frem ved den nye Pagts Mosesstav, har flydt rigeligt, mange har øst af dem og stillet deres Tørst efter evige Goder. Det opnaaedes særlig ved tre Ting i Jubelaaret: Helgenkaaringerne, Missionsudstillingen og Pilegrimstogene.

Det, der gjorde Middelalderen stor og stærk, mangler Nutiden. Vort Liv mangler Lyset fra den anden Verden. Men Lysbærere og Lysbringere er Guds Helgener, de er som Baal, der er tændt af den evige Sol og udstraaler Lys og Varme, Sandhed og Kærlighed. Og ved denne guddommelige Livsfylde udøver de ogsaa den største Virkning paa det borgerlig-jordiske Kulturliv, som jo kun er et Billede af den guddommelige Sandhed, Godhed og Skønhed.

Derfor betyder det baade Naade og Kulturfremskridt, naar Pius XI støttet paa sin apostoliske Autoritet og paa indgaaende Undersøgelser i det forløbne Aar har vist os hen til en stor Skare Helte af den Skare, som ingen kan tælle, som er sammensat af alle Folk og Stammer og

Tungemaal, og som staar foran Tronen. Det er fem Helgener og 144 Salige, fordelt paa Europa og de andre Verdensdele, de tilhører for en stor Del det 19. Aarhundrede og har tjent Gud og Mennesker paa Apostolatets forskelligste Omraader baade ved Flugt fra Verden og ved Arbejde i Verden.

En anden Naadekilde er Missionsudstillingen i Vatikanet. Med sin Mængde af Genstande af alle Slags virker den maaske til at begynde med noget forvirrende paa Besøgeren, og der er vel ogsaa her som overalt noget ufuldkomment, der kan kritiseres. Men det har mindre at sige overfor den katholske Aand, der her træder en straalende i Møde, og sikkert vil denne Udstilling bidrage baade til Videnskabens og til det religiøse Livs Fremme. Om den Aand, der ligger bagved Udstillingen, fortæller f. Eks. det franske Tidsskrift »Etudes«: »Hvilke rørende Enkeltheder kunde man ikke fortælle blot om Udstillingen fra en lille beskeden afrikansk Missionsstation! Pigerne har bragt deres Sølvringe og deres Halskæder, og Hedningerne kom med deres Amuletter. En kom slæbende med en gammel Træskulptur, et kostbart Minde fra Forfædrenes Tid, en anden bragte en gammel Lystestage, der i over et Aarhundrede havde været hans Hyttes Stolthed. En hedensk Landsby overgav os sin arabiske hellige Bog, en kongelig Familie kom med to Fyrstesceptre. Vore Elever fanger ikke blot mærkelige Insekter og Sommerfugle, men ogsaa hellige Slanges, der ellers indgyder dem den frygteligste Rædsel.« Det store Arbejde med Transporten fra det indre af Landet ud til Kysten paatog de Kristne sig med Glæde af Kærlighed til den hvide Fader i Rom.

Ogsaa i sin Virkning paa de Besøgende er Missionsudstillingen helt katholsk. Mange, der staar udenfor Kirken, vil her kunne se, at Missionen ikke blot bringer religiøse Værdier, men ogsaa har store Kulturopgaver, saa at den ogsaa rent naturligt maa anerkendes som berettiget og som en værdifuld Hjælp i Arbejdet paa Menneskehedens Fremskridt. Missionstheoretikerne kan lære meget for denne Videnskab og Missionærerne for deres Praksis. Men fremfor alt vil de store Skarer af Pilegrimme her igen have fattet Troens Lykke, naar de stod Ansigt til Ansigt

med hedensk Barbari og saa de myrdede Missionærens blodige Klæder. Hele Udstillingen er en gribende Illustration til Pius XI's Missionsprædiken paa Pintsefesten 1922, da han bl. a. udtalte: »Store Menneskemasser i den sorte Verdensdel og i Indiens og Kinas umaadelige Lande venter stadig paa Frelsens Budskab. Troens Sendebud med deres Førere, Biskopperne, og med deres Medhjælpere, Kateketerne, Ordenernes Medlemmer og de gudindviede, hele Guds hellige Hær staar i Kamp overfor disse Menneskemasser. Men Arbejderne er for faa, og Midlerne mangler. Læg Mærke til det, de staar der og er sikre paa Sejren og er rede til at ofre deres Liv; men Vaaben og Midler mangler, og den herlige Skare er tvunget til at gøre Holdt. Det er et uhyre Ansvar, dersom blot en eneste Sjæl gaar tabt ved vor Tøven, dersom blot en eneste Missionær maa standse, fordi han mangler det, som vi kunde give ham!«

Jubelaarets tredje Naadekilde er endelig Valfarterne til Rom. I Aaret 1300 indbød Bonifatius VIII til Valfart til Rom med Ønsket om, at man saaledes skulde vise Apostlene Petrus og Paulus større Ære og derved opnaa rig Naade. Pius XI gentog nu denne Indbydelse, og til Trods for de vanskelige økonomiske Forhold blev det ikke forgæves. Der kom Repræsentanter for alle Nationer og alle Stænder. Ved den internationale katholske Ungdomskongres i September var ca. 30,000 unge Mænd forsamlet om Paven. Der kom Arbejdere og Handelsfolk, Embedsmænd og Politikere, Videnskabsmænd og Præster. Deres Maal var det samme som hos Middelalderens Pilegrimme; de drog forbi Kejser Hadrians Gravmæle uden at agte videre paa det. De skyndte sig til Fiskerens Grav og til hans Efterfølger. »I Sandhed store Fiskere, der har draget hele Verden ind i deres Næt,« som en middelalderlig Prædiken siger.

I Peterskirkens store Haller har mange udsonet sig med Gud og modtaget hans Naade. I Vatikanet, den fælles Faders Hus, har mange igen indset, at de til Trods for forskellig Nationalitet og forskelligt Sprog dog alle er Børn af den ene Kirke og det ene synlige Overhoved. Pavens Hus blev Midtpunktet i Folkenes Møde. Og naar saa

Apostelfyrstens Efterfølger selv viste sig og talte til Pilegrimmene paa sin bestemte, rolige og fine Maade og velsignede dem, var det, som man saa et Glimt af Guds Rige højt over Stjernerne: Een Hyrde, een Hjord i Naade og Fred. Et helligt Aar!

Dr. Max Bierbaum (K. K.)

Fra Genève til Stockholm.

1920—1925.

Artikler af Stiftsprovst *H. Hoffmeyer*
og Sognepræst Dr. *Skat Hoffmeyer*.

(Haase og Søns Forlag.)

I Efteraaret fandtes i *Nationaltidende* en Artikelserie, Korrespondancer fra »Kirkeforsamlingen« i Stockholm, skrevne af Dr. Skat Rørdam, som var ganske interessante, i alt Fald hvad Menneskeskildringerne angaar; men Sagen eller Kernen var jo vanskelig at faa fat paa. Man mindedes uvilkaarligt Profetens Ord: »Mørke skal dække Jorden og Taage Folkeslagene.« Hist og her maatte man undres og forbavses, som f. Eks. ved Tanken om, hvorfor mon Orientalerne var gaaet med til saadant noget, hvad de mon egentlig søgte eller mente at kunne finde der. De burde dog i det mindste vide bedre Besked om, hvor Klarheden, hvor Lyset, hvor Enheden er at finde; ufatteligt, at de ikke selv fik Indtrykket af at gaa over Aaen for at hente Vand.

Men hvad vi her særlig vil beskæftige os med, det er den Artikel eller Korrespondance fra Dr. Hoffmeyers Haand, som fandtes i »Ntlt.« for 5. September og findes gentrykt Side 97 i en Bog, hvor disse Korrespondancer er samlet under Titelen »Fra Genève til Stockholm«.

Denne Artikel — eller dette Kapitel — som har til Overskrift: En ny Kirke, søger virkelig sin Lige i topmaalt protestantisk Tankevirvar og er dog samtidig et typisk Eksempel paa denne ægte protestantiske Tankegang: Vi kan være uenige i meget, men naar vi blot er enige om at protestere imod Rom, saa vandrer vi gladelig

Arm i Arm og lovpriser Gud for, at vi har faaet kastet den Hyrdes Aag fra os, som Herren selv har indsat i sit Sted til at vogte Lammene og Faarene.

»Den ny Kirke«, som Dr. Hoffmeyer lærte at kende i Stockholm gennem dens Repræsentant Biskop Stejskal af Olomouc er en hussitisk Sekt i Czekoslovakiet, bestaaende efter sigende af et Par Hundrede frafaldne Præster med deres Tilhængere.

Om denne Sekt faar vi saa af Dr. Skat Hoffmeyer og hans Hjemmelsmand bl. a. følgende Oplysninger: »Dens Udvikling eller Opstaaen har været eksplosiv, men med Rødder i Fortiden; disse Rødder gaar tilbage til Huss og alt det . . ., men for de sidste Generationer er det især Modernismen, som har haft Betydning . . . Gejstligheden ønskede Cœlibatet afskaffet, 3000 Præster rejste sig, men da det kom til Stykket, var vi kun 300, som gjorde Alvor af det og traadte ud . . . Biskopperne er ikke ordineret specielt og ønsker ikke at foretage en Handling, som let vilde faa Skin af noget sakramentalt.« Hvad Tro og Lære angaar, saa »er vi Modernister«, »strengt monotheistiske« (hvad der i Følge Sammenhængen nærmest vil sige Unitarer, Christusfornægtere). Og saa hedder det dog: »Grundlaget for vor Trosbekendelse er den nicænske, men (!) den er stærkt moderniseret (!). Vi siger ikke om Kristus, at han er Gud, som det udtales i den nicænske Bekendelse; den afviger ogsaa stærkt fra den apostolske Trosbekendelse . . .« o. s. fr.

Og skønt Dr. Hoffmeyer ganske vist bemærker, at »vi andre vil maaske(!) være uenige med ham i mange Ting« — saa ønsker han dog Guds Velsigelse over denne christusfornægtende Sekt. Hvortil? Til fremdeles at undergrave og udrydde Christustroen eller til at gaa i sig selv og vende tilbage til den enfoldige Christustro? Havde han ment dette sidste, burde han sandelig have sagt det og ikke tværtimod takke Vorherre for denne Sekts christusfornægtende Arbejde, ja endog tilskrive Vorherre det. Dr. Skat Hoffmeyer vover nemlig at kalde denne Sekt og dens Opstaaen og Udvikling for »et forunderligt Vidnesbyrd om, at hvad Fædrene har høstet og Mødrene grædt, har den Herre stille lempet, saa Børnene fik deres Ret«. (!!!).

Og det er en akademisk dannet Mand, en Dr. theol., efter Sigende en troende luthersk Præst, som skriver noget saadant Nonsens!

Og saa undrer man sig endda over, at den gamle Moderkirke ikke vilde med til en saadan Parodi af en »Kirkeforsamling«.

Da jeg i Efteraaret læste disse Korrespondancer, var jeg meget spændt paa, om ikke nogen af Dr. Hoffmeyers egne Kolleger eller Trosfæller vilde protestere mod eller tage Afstand fra ovennævnte Uhyrlighed. Men det skete aldrig, der kom ingen Protest. Og nu er disse tomme Korrespondancer udkommet i Bogform. Jeg fik straks fat paa Bogen for at se, om dog ikke denne Artikel »en ny Kirke« var udeladt her eller i det mindste forandret, forbedret, forkortet, befriet for sine Uhyrligheder; maaske, tænkte jeg, er Forfatteren underhaands gjort opmærksom paa, at slikt dog ikke kan gaa an, eller han er maaske selv kommet i Tanker derom; men nej, den findes virkelig uforandret ogsaa i Bogen. — »Mørke skal dække Jorden, og Taage Folkeslagene!«

Derfor forekommer det mig uundgaelig nødvendigt, at vi fra vor Side, her i vort Blad, ikke blot som Katholikker, men i al troende Kristenheds Navn protesterer derimod og brændemærker en saadan — desværre ægte protestantisk — Uhyrlighed.

Jeg er ellers ikke meget for, at man skal gribe enhver Lejlighed til at diskutere religiøse Spørgsmaal, som er Protestanterne og os imellem — eller Protestanter og Protestanter imellem; for det nytter som oftest ingen Verdens Ting. Vore Modstandere savner i Reglen fuldstændig baade Evne og Vilje til at forstaa den gamle Moderkirke. — Der vil vistnok endnu i lange Tider næppe være andet at gøre for os end at arbejde i Stilhed og bede for dem om Lyset fra oven, som dog en Gang maa komme og sprede Fordommenens Mørke. — Men en Gang imellem kan det dog blive for galt, saa at man taber Taalmodigheden, er lige ved at gaa ud af sit gode Skind — og finder i alt Fald en lille spagfærdig Protest mod slikt Protestantisme nødvendig — som her i dette Tilfælde.

Audiens hos Paven.

I »Dagens Nyheder« har *Jørgen Nørborg* den 26. December skrevet en smuk Artikel om Paveaudiensen i Foraaet. Han skriver bl. a.:

Pludselig blev der Uro i de dæmpet talende Grupper. En Monsignore i violet Silkekappe kom til Syne bag et Forhæng . . . og stille førtes vi ind i Sala Ducale, Pavens egentlige Audienssal, med Tronstol og Scenerier og Draperier, Lys og Røgelse. Her er det altsaa, Overhyrden for tre Hundrede Millioner Sjæle tager imod. Et dæmpet Dagslys trænger igennem de søgrønne Gardiner . . . en lille Klokke ringer. Der lyder dæmpet Støj af Døre, der lukkes op og i, og mange Trin giver Genlyd i Fliserne. Nu kommer han, hvisker man, og to Camerlenghi i sorte Silkedragter med tunge Sølvkæder og spanske Pibekraver omkring Halsen giver Tegn, at alle knæler. Der er han . . . ! Det gaar som et Brus gennem Mængden, den rige som den fattige, da Christi Statholder, Hs. Hellighed Pius XI traadte ud ad en Dør til venstre for Tronstolen, omgivet af et Hof af ordenssprydede Kammerherrer, Monsignorer i lange, violette Talarer, Kardinaler i ceriserøde Kofter og pudsige Spidshuer, blaa- og hvidstribede Hellebardister og høje, sortklædte Sekretærer . . . et pragtfuldt Optog med alle Magters og Myndigheders Dignitarer. Og dér — dér midt i det hele gik Paven selv, en lille Skikkelse, i hvid, ulden Kjortel med et lille Kuskeslag over Skulderen, paa Fødderne røde Sko med Guldbroderier, om Halsen et tungt Guldkors og paa det aandfulde Hoved en lille, hvid Kalot. Jeg har ikke fundet et eneste Portræt af Paven, som giver et tilfredsstillende Billede af ham — Minespillet kan skifte fra mørk Ro med et fornemt skuende Blik bag Guldbryllerne med de mærkelige flade Stænger . . . og i næste Nu er det et stort, velsignende Smil, Teinten er melet-bleg, asketisk, Renhed og Hellighed og Visdom staar ud fra den lille Skikkelse. . .

Da Paven havde hilst paa hver enkelt, gik han op paa sin Trone, medens alle stillede sig foran ham. Med sit kloge, venlige Blik saa han, mens han sad tavs et Par Minutter, paa hver enkelt. Bag ham stod en seks Fod høj Sekretær i mørk Kutte med Hænderne inde i Kuttens Ærmegab. Max Reinhardt kunde ikke have fremtryllet nogen større Modsatning i et Verdensskuespil end denne mørke Kerub med de nervøse Ansigtstræk og den blaa-

ragede Hage bag den lille hvide Mand i den simple, hvide Uldkjortel.

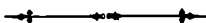
Da der var fuldkommen Ro, holdt Kristi Statholder — stadig siddende — med sin, sitrende Stemme en indtrængende Formaningstale til »mine kære, kære, allerkæreste Børn fra det høje Nord« om at stræbe efter Hellighed og et Liv i Bøn, og med en fin, sonor Sangstemme messede han til Slut, idet han tre Gange gjorde Korsets Tegn, et *Benedico vos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti*.

Mange græd. Høj Hulken hørtes her og der. Saadan maatte vel Vorherre selv se ud, tænkte de, og jeg selv var meget bevæget, thi jeg maatte tænke paa det ydmyge Digt, som Pave Leo XIII skrev paa Latin, da han laa paa sit Dødsleje, og som jeg havde købt Dagen før, mens jeg stod ved hans Grav i Laterankirken, »alle Kirkers Moder«; det hedder »Den sukkende Sjæls Nattetanker« og lyder saaledes i Oversættelse:

*Skæbnens Time er nær, Leo! bryd op fra dit Dagværk
for ad den evige Vej at naa, hvad dit Liv har fortjent.
Sig, hvad venter dig hist? Gud, der algod har skænket
rigt sine Gaver dig her, byder: Til Himlen sæt Lid!
Men da du længe har baaret de ypperste Nøglers Byrde,
dertil Aarenes Vægt, sukker dit Hjerte i Angst:
Den, der i Ære og Magt saa højt over andre har raget,
mon ej den straffende Dom haardere venter paa ham?
Se under Smerternes Jag, der straalere det lifligste Billede,
og til din bange Sjæl lyder et trøstende Ord:
Hvi bekymres du saa? Og hvi vil dit Hjerte du plage?
Hvi forny den Sorg og Tvivl, som din Livsdag har fyldt?
Kristus er naaderig nær! Han hører den ydmyges Bønner.
O, du som angre og tror! Se han vil slette din Synd.*

Saaledes skrev den Pave, der gennemførte det sidste Jubelaar for 25 Aar siden. Pius XI ligner Leo XIII i mangt og meget — Leo anede vel næppe, at den unge Achille Ratti, efter 20 Aar gammel at have taget en Doktorgrad og nu var i særlig Audiens, skulde blive hans Efterfølger paa St. Peters Stol. En Ting er sikkert: Det maa være meget svært for et sandt Menneske at være Pave.

Jørgen Nørborg.

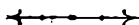

Nye Bøger.

J. von den Driesch: Et Alvorsord til kristne Brude- og Ægtefolk.
Paa Dansk ved Fr. Ronge. 2. Udg. (Vikariatets Forlag 1926.)

Meget aktuel er denne lille Brochure, der nu for anden Gang udsendes, kun med ganske faa Ændringer. Der er jo heller ikke Grund til at ændre noget; Pastor Ronge har ved Oversættelsen allerede foretaget en saa god Bearbejdelse, som vi behøver den. I denne Udgave lægger man særlig Mærke til en Anbefaling af Hs. Højærværdighed Biskoppen. Biskoppen udtaler bl. a.: »Vor kirkelige Statistik med Hensyn til Daab er elendig i Aar ikke alene i København, men selv for Polakkernes Vedkommende i vore Provinser. Der skal handles kraftigt her, thi ellers bliver det vor Undergang. Hvad nytter det, at Antallet af Katholikker er steget fra 19,000 til 24,000, at der er flere Konvertitter end sædvanligt, naar Fødslerne tager af? Vi har i Aar haft ca. 100 Daab mindre end for to Aar siden, hvilket i høj Grad er at beklage. Maatte denne Brochure hjælpe til at modarbejde dette Onde.«

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Petrus Canisius's Ophøjelse til Helgen og Kirkelærer, der fandt Sted, medens det første nordiske Pilgrimstog var i Rom, har siden givet Anledning til en Række kirkelige Festligheder overalt, hvor Jesu Selskab virker. Her i Danmark fejres den store Begivenhed i Ordenens tre Kirker (i Stenosgade, i Ordrup og i Aarhus). I Jesu Hjertes Kirke i Stenosgade afholdtes midt i forrige Maaned en tre Dages Andagt som Forberedelse til den egentlige Festgudstjeneste Søndag d. 15. November. Hs. Højærværdighed Biskoppen læste Pontificalmesse, assisteret af Ansgarskirkens Sognepræst, Pastor von der Kettenburg, Pater Schalk og Pater Rektor Küpferle. Festprædikenen blev holdt af Pater Ludvig Günther fra Ordrup, der talte med stor Styrke og gribende Inderlighed om den ranke, utrættelige Personlighed, som Kirken nu hædrede med Helgennavnet. Efter Messen var der Te Deum og sakramental Velsignelse. Ved Aftenandagten samme Dag talte Pastor F. F. Maurer om Canisius som Forbilledet i Hellighed, i Pligtopfyldelse. Ugen efter holdtes den tilsvarende kirkelige Fest i St. Andreas Kirke i Ordrup — og kort efter Aarsskiftet vil Takkegudstjenesterne i Aarhus finde Sted.

S. P. F.

Clervaux. Af et Brev fra Direktøren for Bønneforeningen for Nordens Omvendelse Dom H. Clause fremgaar følgende glædelige Nyhed: For kort Tid siden har hans Hellighed Pave Pius den XI. antaget og velsignet Intentionen for Marts 1926: »De baltiske og skandinaviske Staters Omvendelse« for Bønnens Apostolat (den fra Frankrig udgaaede Forening, der spænder over hele Jorden, ledet af Jesuitterpatrene i Toulouse, og som ogsaa tæller talrige Medlemmer i Danmark). Artiklen med Opfordring til at bede for dette Formaal indeholder bl. a. ogsaa en Hentydning til vor Bønneforening. Den vil blive udsendt til de fjerneste Egne i Verden og oversat paa 36 forskellige Sprog.

K.D.K. »Katholske Damers Klub«, Vestervoldgade 115³. Nyt-aarsfest med Juletræ Mandag d. 4. Januar Kl. 6¹/₂. Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme Kl. 7. Da Frk. Stockmarr, som vil gøre os den Glæde at spille, paa Grund af indtrufne Omstændigheder kun kan komme ved den Tid, anmodes K. D. K.s Medlemmer om at samles Kl. 6¹/₂ præcis. Adgang kun for Klubbens Medlemmer. Billetter à Kr. 1,50 faas ved Indgangen

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mand., Onsd. og Fred. Kl. 7—8. **Sakramentssognets (Vincents-) Bibliothek** findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige- som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi Gennemgang af Troeslæren:

*Pater Stalm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.
Pastor Maurer hver Torsdag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken, Boyesg.*

Kalenderen for 1926 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen. Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

**Alle Postabonnenter bedes hu-
ske at for-
ny Abonnementet ved Postvæsenet snarest.**

Kirkelig Kalender.

3. Jan. Jesu Navnefest.	10. Jan. 1. Søndag efter Epifani. Den h. Families Fest
4. — M. Oktav af uskyldige Børn.	11. — M. Oktavdag.
5. — Ti. Vigilie.	12. — Ti. Oktavdag.
6. — O. Epifani (H. 3 K.).	13. — O. Oktav af Epifani.
7. — To. Oktavdag.	14. — To. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.
8. — F. Oktavdag.	15. — F. Paulus, Eneboer.
9. — L. Oktavdag.	16. — L. Marcellus, Pave og Martyr.

St. Knuds Kapel.

Søndag den 3. Januar.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.

Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

St. Knuds Kapel. Hellig 3 Kongers Dag (6. Januar) Form.
Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

St. Annæ Kirke. Paa Hellig 3 Kongers Dag (6. Januar) Kl. 6 og 7 stille Messer, Kl. 10 Højmesse med Prædiken, Kl. 8 Aftenandagt.

Jesu Hjerte Kirke. Hellig 3 Kongers Dag stille hellige Messer Kl. 6, Kl. 7, Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 Levitmesse, Kl. 10 Sangmesse med Prædiken. Aftenandagten er Kl. 7 $\frac{1}{2}$.
Sankt Knud Hertugs Passionsdag

, 7. Januar 1926:

Festandagt i Jesu Hjerte Kirke Kl. 7 Aften,

med Sang efter Ringsted Ordinalet fra 1170.

Adgang for alle.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion Søndag den 3. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerte Kirke.

Den eukaristiske Sektion holder Fælleskommunion Fredag den 1. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ (ikke Kl. 6).

Immaculatakongregationen holder Møde Tirsdag d. 5. Januar Kl. 4 $\frac{1}{2}$.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 5. Januar Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.
Til Fordel for Hjemmene i Nakskov

---

sælges flere hundrede Bind danske og udenlandske Bøger for **25 Øre** Stykket. Mange gamle Sjældenheder. Diemar, Skinderg. 32².
Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov,

---

hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroner Bidrag (Porto 5 Øre) til de katolske Børne- og Ungdomshjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 2.

Søndag den 10. Januar.

1926.

INDHOLD: Jesubarnet i Templet. — Ugens Helgen. — Ansgarsfesterne. — Sigrid Undset: Olav Audunssøn i Hestviken I-II. — Catholic Evidence Guild. — Det katholske Idrætsforbund i Frankrig. — Hvor Sigrid Undset var Barn. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Frankrig. Rom. — Avertissementer.

Jesusbarnet i Templet.

Det er, som om Herren her i Templet ikke kan holde sin Guddom tilbage, som om han her i sin Faders Hus særlig længes efter at vise sin og Faderens Magt og efter at vise, at han er Faderens eenbaarne Søn. Allerede ved Herrens første Besøg i Templet aabenbarede den gamle Simeon den store Hemmelighed. Og ogsaa denne Gang sker et Under.

Det guddommelige Barn gik i disse Dage — tre Dage varede i Reglen Besøget i Jerusalem — omkring i Byen og i Templet og betragtede alt. Han saa Hedningerne, der nu herskede over Israel. Men medens dette Syn fyldte alle andre Jøder med Vrede og Had, blev Herren kun vemodigt stemt, og Længsel efter at vise dem sin Guddom og saaledes frelse dem fyldte hans Sjæl. Han saa maaske ogsaa allerede nu Købmændene og de Handlende, der gjorde hans Hus, der skulde være et Bedehus, til en Røverkule, og der var det vel mere Vrede, der greb Her-

ten. Han saa de Skriftkloge, Præsterne og Ypperstepræsten, der jo alle burde have besøgt ham i Bethlehem, da de ved de Vises Komme erfor, at han var født, men de kom ikke, opfyldte som de var af Verdslighed. Og jo mere Jesus saa paa alt dette og saa, hvor meget forkert der var, desto sværere blev det for ham endnu at vente saa længe med at træde frem for alle disse Mennesker som den, han var, for at faa rensat ud i Templet og i Jerusalem.

Og da de saa havde tilendebragt Dagene, og Maria og Josef »igen drog hjem, blev Barnet Jesus i Jerusalem, og hans Forældre vidste det ikke«. Men Barnet gik ind i de Sale, hvor de Skriftkloge sad og underviste, og begyndte at tage Del i Samtalerne. Og han baade hørte paa dem og adspurgte dem. »Men alle, som hørte ham, forbavsedes over hans Forstand og Svar.« Og der samlede sig stadig flere Mennesker for at høre paa denne mærkelige Samtale.

Hvorom talte Jesusbarnet vel med de Skriftkloge? Ja, han har nok forstaaet hurtigt at faa Samtalen ledet hen paa sig selv, den ventede Messias. Og maaske han søgte at vise dem, at Messias allerede maatte være kommet. Han kunde jo erindre dem om Johannes's, Zacharias's Søns Fødsel. De kendte sikkert godt Præsten Zacharias, og nogle af dem huskede vel ogsaa, at det ved hans Søns Fødsel var gaaet lidt underligt til. Men saa tydeligt huskede de det ikke mere, det var jo over 12 Aar siden, og i den Tid havde man ikke hørt noget. Men maaske ledte Jesus ogsaa deres Tanker hen paa noget andet, der var sket 12 Aar i Forvejen, saa at de kom til at tænke paa de Vise fra Østerland, der dengang var kommet for at tilbede Jødernes Konge. Og jeg tænker mig, at der blandt de Skriftkloge sad en eller anden velmenende, lærd gammel Mand, hvis Hjerte begyndte at hamre, da Talen kom paa de Vise. Thi disse Vise stod for hans Sjæl Dag og Nat. Han var dengang selv blevet kaldet med op til Kong Herodes og havde været med til at læse den gamle Spaadom op for dem om, at Messias skulde fødes i Bethlehem. — »Hvorfor gik I ikke med de Vise ud at søge efter Jødernes Konge?« Ja, hvorfor var han ikke gaaet med? Det spurgte

han sig selv om hver Dag. Han vilde jo, men de andre vilde ikke. Herodes vilde ikke have det, og det var farligt at trodse ham; og desuden tænkte han som de andre, at de Vise kom jo nok tilbage. Men de hørte aldrig mere noget om dem, hørte ikke, om de havde fundet, hvad de søgte, vidste slet ikke, hvad der var sket. Den grusomme Herodes havde ladet alle Børn i Bethlehem myrde, og alt var forsvundet. Var Messias født eller ej? Han vidste det ikke.

Og overalt i Jerusalem fortaltes der nu om den mærkelige Dreng, der hver Dag sad i Templet og førte en saa underlig Tale, at selv de lærdeste Skriftkloge ikke vidste, hvad de skulde stille op med ham. Og stadig større Skarer samledes for at høre paa det. Den tredje Dag er der samlet saa mange som aldrig før, og man lytter spændt til Barnets Tale og spørger overalt: hvem er han da egentlig? hvor er han fra? — Og saa bliver der med eet Uro, der er en Mand og en Kone, som forsøger at trænge sig igennem Mængden: det er deres Søn, siger de. Og forbavsede ser Jøderne paa dem. Er det det hele? Er han en Søn af de to fattige Mennesker der fra Nazareth? Og da det viser sig, at det virkelig passer, var det sikkert en stor Skuffelse. Men for sidste Gang lyder Drengens Stemme, tydeligt og højtideligt, saa at alle kan høre ham: »Vidste I ikke, at jeg bør være i det, som er min Faders?« Da bliver der dødsstille i den store Sal. Men det var de sidste Ord. Og før Folk er kommet sig igen, er allerede Jesus med Maria og Josef forsvundet for at vende tilbage til Nazareth.

I disse Ord aabenbarede Herren sin Guddom. Naar Templet er hans Faders, saa er han selv den Forjættede, Guds eenbaarne Søn. Saa er det til ham, Gud siger i de gamle Skrifter: »Du er min Søn, i Dag har jeg avlet dig.«

B. J.

Ugens Helgen.

St. Paulus Eremit.

15. Januar.

--

Den hellige Kirkelærer Hieronymus fortæller i et lille Skrift om den hellige Paulus, den første Eneboer. Vi gengiver her nogle Kapitler af St. Hieronymus's Skrift:

»Under Kristenforfølgelsen under Decius [249—51] og Valerian [253—60], da Cornelius i Rom og Cyprian i Karthago led den baade grufulde og herlige Martyrdød, hærgede dette ødelæggende Uvejr ogsaa mange Kirker i Ægypten og Thebais. De Kristne længtes ligefrem efter at blive gennemboret med Sværdet for Christi Navns Skyld. Men Fjenden, der med Hensigt kun fandt paa saadanne Straffe, der lidt efter lidt førte Døden med sig, vilde pine Sjælen, ikke Legemet. Derfor siger Cyprian, der selv under Valerian led Martyrdøden: »De, som ønskede at dø, maatte ikke dræbes.«

Paa denne Tid døde Paulus's Forældre i Thebais. Han var dengang omtrent 16 Aar gammel og arvede en stor Formue. Paulus var velbevandret baade i den græske og i den ægyptiske Litteratur, han havde en blid Karakter og var meget gudfrygtig. Da Forfølgelsens Storm brød løs, trak han sig tilbage til et Gods ude paa Landet. Men hvad kan ikke Havesyge drive et Menneskehjerte til? Hans Søsters Mand, der dog skulde have skjult ham, tænkte paa at forraade ham. Hverken Hustruens Taarer eller Slægtskabet eller Tanken paa Gud, der fra oven ser alt, kunde afskrække ham fra Forbrydelsen. Han opsøgte Svogeren og foregav at ville hjælpe ham, men hans Kærlighed var Grusomhed.

Saa snart den kloge Yngling opdagede Ondskaben, flygtede han ud i Ødemarken for der at afvente Forfølgelsens Ophør. Efterhaanden gjorde han en Dyd af Nødvendigheden, drog stadig videre og tilbragte lang Tid forskellige Steder. Efter at have flakket om længe fandt han tilsidst en Klippe, ved hvis Fod en stor Sten dækkede Indgangen til en Hule. Han væltede Stenen bort og fortsatte med

stor Iver sin Søgen, og det er jo ikke underligt, thi Mennesket har altid stor Lyst til at undersøge det hemmelighedsfulde. I det Indre kom han til en stor Hal. Over den aabnede Himmelen sig, en klar Kilde rislede derinde, og over den bredte en gammel Palme sine brede Grene. Kilden kom ikke frem i Dagslyset, men gennem en smal Revne sugede Jorden igen det Vand, den havde givet Livet, ind i sig. I det hule Bjerg fandt han desuden en hel Række Boliger, hvori der stod rustne Ambolte og Hammers, som de bruges til at præge Mønter med. Efter ægyptiske Meddelelser skal der her have været et hemmeligt Falskmøntnerværksted paa Kleopatras og Antonius's Tid.

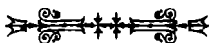
Paulus kom til at elske denne Bolig, som Gud jo selv ligefrem havde givet ham, og han blev der Resten af sit Liv i Bøn og Ensomhed. Spise og Klædning gav Palmen ham. Skulde nogen finde det utroligt, kalder jeg Jesus og hans hellige Engle til Vidne paa, at jeg selv i den Del af Ørkenen, der ligger mellem Syrien og Saracenernes Land, har kendt og endnu kender en Munk, der lukkede sig inde i tredive Aar og levede af Bygbrød og daarligt Vand.«

Hieronimus fortæller, at Paulus blev 113 Aar gammel, og han slutter sit lille Skrift med følgende Ord:

»Ved Slutningen af denne Afhandling vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til dem, der ikke engang kender deres Fædrenearvs Størrelse, der beklæder deres Paladser med Marmor, der har en lang Række af Ejendomme og Godser: »Hvad har denne ensomme Olding ude i Ørkenen egentlig manglet?« I har Drikkekar af ædle Stene, han brugte den hule Haand. I væver Guld ind i eders Klæder, han kunde ikke engang klæde sig som eders fattigste Slaver. Men ham, den fattige, staar Paradis aabent, medens Helvede vil opsluge eder, der straaler af Guld. Omend han var nøgen, saa har han dog tro bevaret Christi Klædebon, medens I gaar omkring i Silke og har mistet den Klædning, Christus gav eder. Paulus ligger begravet under værdiløst Støv, men skal engang opstaa i Herlighed; over eders Grave staar kunstfærdige Monumenter, skønt I kommer til at brænde sammen med eders Skatte. Jeg beder eder, skaan eder selv, skaan i det mindste eders elskede

Rigdom! Hvorfor svøber I endog eders døde i guldbroderede Klæder? Hvorfor holder Ærgerrigheden ikke op i Sorgens og Taarernes Dage? Kan de riges Legemer da kun raadne i Silke?

Men dig, Læser, heder jeg om ogsaa at tænke lidt paa Synderen Hieronymus! Dersom Gud gav ham Valget, saa vilde han langt hellere have Paulus's Tunika med dens Fortjenester end Kongernes Purpur med dets Straffe.«

Ansgarsfesterne.

Der sad en gammel Herre hos mig en Eftermiddag og snakkede, og i Samtalens Løb spurgte han, om jeg havde set den lange Artikel, der stod i et Blad, om Ansgarsfesterne. »Og Artiklen begynder med at sige, at 1100-Aaret for Ansgars Komme ikke vil gaa af uden Rivninger mellem Katholikker og Protestanter. Det kan jeg slet ikke forstaa,« sagde den gamle Herre. »Hvorfor skulde der komme Rivninger ud af det? Hvis vi Katholikker vil holde Fest, kan det da ikke genere andre; og vil Protestanterne fejre Mindet, saa meget desto bedre.«

I og for sig er denne gamle Herres Synspunkt jo ganske naturligt og ligetil, og alt andet er rent ud sagt noget Vrøvl. Hvis vi vil holde Fest for St. Ansgar, vil vi gerne gøre den saa stor og smuk som mulig, og om vi saa vilde indbyde Repræsentanter fra den hele Verden, kan jeg ikke begribe, hvorfor andre vil tage det ilde op. Alligevel er Rivningerne der, hos de kirkelige Penneførere mærkes der Irritation, i hvert Fald en enkelt giver aabent Udtryk for sin Forbitrelse; heldigvis er der ogsaa dem, der ser med Sympati paa, at vi vil holde Fest.

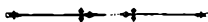
Man beskylder os for at ville udnytte Anledningen til »Propaganda«. Ja, saa er vort Liv i det hele taget Propaganda. For os Katholikker er det ganske naturligt at fejre dette Minde om St. Ansgars Komme. Gjorde vi det ikke, var der intet Liv i os, da var vi kun Katholikker af Navn. Her er ikke Tale om nogen søgt »Anledning til Propaganda«.

Skulde det ske, at den Fest, vi holder, gør Indtryk paa nogle Mennesker og maaske fører dem nærmere til os, ja saa kan da vel ingen forlange, at vi skulde være bedrøvede derover; vi behøver vel ikke at holde Fest for lukkede Døre.

Fra katholsk Side kan vi kun glæde os over, at ogsaa Folkekirken vil mindes St. Ansgar. Der gøres i den Anledning nogle fortvivlede Forsøg paa at vise, at Nordens Apostel ogsaa var Protestant; det synes jeg, man skulde lade være med. Men St. Ansgar bragte Kristendom til Norden og rettede det første stærke Angreb paa Hedenskabet. Og enhver, der deri ser en Grund til Glæde og Taknemmelighed, vil gerne være med til at fejre dette 1100-Aars Minde. Derfor kan vi kun ønske, at hele vort Folk vilde holde Fest i den Anledning, men lad enhver gøre det paa den Maade, der passer ham bedst.

B. J.

Sigrid Undset; Olav Audunssøn i Hestviken I-II.

(Aschehougs Forlag. Oslo 1925.)

Olav Audunssøn sad knapt sytten Aar gammel i Kirken i Hamar under Vespersangen. »Han sat og tænkte paa det som Asbjørn All-feit hadde fortalt ham her forleden om regnekunst — om Guds væsen som var aapenbaret i tallenes væsen, ved den lov og orden som var deri. Arithmetica, tænkte han, det klang saa vakkert, og dette som presten hadde greiet ut om tallenes samvirke — hvordan de øket og kløvet hinanden efter mystiske og urokkelige lover; det var likesom at se ind i et av de himmelske herredømmer; i talrækkernes gyldne kjeder hang hele skapningen, og engler og aander for op og ned langs lænkerne. Og hans hjerte løftet sig opad i længsel efter noget slikt som at hans liv ogsaa skulde komme til at hvile i Guds haand som en slik gylden lænke — et regnskap uten svik i. Naar dette som tynget paa ham var slettet ut som falske skaar i en karvestok.«

Er det ikke skönt at læse? En ung Mand, ja en Dreng endnu, der af hele sin Sjæl længes efter Gud. Det er Juleaften, han sidder der i Kirken ved Vesperen. Og endnu mere stiger Drengens Længsel efter Gud og efter at gøre Guds Vilje i Midnatsmessen, der følger. Han er kommet ind ude fra Landet, Bondegutten, og overværer for første Gang en af de store Gudstjenester i Domkirken. Oppe fra Fjeldene, fra Vinternattens Kulde og Mørke er han kommet, og det hele er for ham som et Under. Og naar man læser Skildringen, staar det for en, at saadan maa det netop have været for Nordboerne i Middelalderen, — det er i det 13. Aarhundrede, det foregaar — saadan er Kirken kommet dem i Møde, som det skønneste og rigeste i Verden, som et Glimt af Guds egen Herlighed. Hør blot:

»Midnatsmessen — englemessen — var vakrere end alt som Olav hadde kunnet tænke. Hele det store kirkerum laa i belgmørke, men i koret omkring hovedalteret brændte der saa mange lys, høie og lave, saa det var som en væg af levende flammer. Det glimret mildt og dæmpet i guldmengenget silke og lyste av hvite lin; alle presterne bar kantorkaaper av gudvev og baldikin inat, og de andre sangerne bar linskjorter og holdt lys i hænderne, der de stod om de store bøger og sang. Arnvid Finssøn var mellem dem og flere ansete mænd fra bygderne, som hadde været ved skolen i sin ungdom. Hele kirken var møt med røkelsesduft siden processionen om kvelden, og de graa duftende skyer blev ved at bølge fra alteret. Da hele koret av mænd og gutter stemte i det store Gloria, var det som engler tok op tonerne og sang med fra nattemulmet oppe under loftet.

Biskop Torfinns ansigt lyste som alabast, der han sat paa sin tronstol med mitra og stav, i gylden kaape. Nu brøt alle messeklodderne ut og kimet, nu knælte alle ned som hadde staat eller sittet, ventende aandeløs stille paa forvandlingen, som inat blev ett med Guds fødsel i mandheimen. Olav ventet, sugende længselsfuldt; hans bøn blev ett med hans længsel efter retvishet og godt samvit.«

En Mand med Længsel »efter retvishet og godt samvit« er Olav Audunssøn i Hestviken, og ogsaa en Mand, der ikke nøjes med Længselen, men er rede til at sætte meget

ind paa at naa det. Han er kun ikke rede til at sætte alt ind, enkelte Gange, egentlig kun nogle faa Gange svigter han, men de dybe Fald fører med sig, at han aldrig naar det, han længes efter. Dybt tragisk er dette Menneskeliv, og den store Tragedie er her ikke saa meget det, at Olav aldrig faar jordisk Lykke i Eje, men at hans sugende Længsel efter Gud, efter »retvisnet og godt samvit« aldrig bliver stillet. Og dog maa vi regne Olav for at være en af de udvalgte, en af dem, der er kaldet til Hellighed. Naar man lærer ham at kende, giver man hans Ven Arnvid Ret i de Ord: »Det første jeg kjendte dig i vor ungdom, dømte jeg om dig, at du var den mest sanddru, retsindig og hugstor; grumhet eller svik var ikke i dig, men dig hadde Gud git arv efter trolynte og gjæve ætfædre.« Enhver af Læserne giver Arnvid Ret, og dog bliver Olav saa dybt ulykkelig. Gribende klager han selv over den Ulykke at elske Gud og ikke være stærk nok til at gøre hans Vilje: »Jeg har sagt dig at jeg traar, dag og nat, efter at komme til forlik med Krist, vor Herre — jeg har sagt dig, at aldrig tyktes mig Vor Drottin saa elskelig over alle maal og alle maater som da jeg skjønte, mig har Han merket med Kains merke. Men det undrer mig selv, at jeg længter slik, for aldrig har jeg set ham være saa haard mot andre mænd som mot mig.« Vennen svarer ham, at Grunden naturligvis er den, at Gud ikke vil miste ham.

Men hvordan er det gaaet til, hvordan har det været muligt, at dette inderst inde gudelskende Menneske er kommet til at leve sit Liv skilt fra Gud? Ja, i de afgørende Øjeblikke svigtede han. Saa mange, mange Gange gjorde han sin Pligt, saa haard den end var, men nogle Gange gav han tabt. Han finder selv engang en Forklaring. Det er, da han første Gang har besøgt Præsten sira Benedikt og i ham truffet »en mand som hadde kjæmpet den kamp han selv stod oppe i. Og sira Benedikt hadde vundet, var blit gudfrygtig, sterk og trofast i tro. Og Olav kjendte længsel og haah pulse i aarerne.« Sagen er nemlig den, siger han til sig selv, at der staar en Kamp mellem Gud og Djævelen, og alle maa tage Del i denne Kamp. »Og det var oftest ved en mands rædhug, at Djævelen fik lokket ham ind i liden sin — fordi en mand blev ræd at

Gud skulde kræve for meget av ham — at han skulde si en sandhet, som var haard at faa over læberne, eller for-
sage en kjær lyst som en ikke trodde sig sterk nok til at
leve foruten: vinding og velfærd, kjæte eller andre folks
vyrding. Da kom løgnens gamle Fader og fanget en mands
sjæl med sin gamle hovedløgn — at han krævet mindre
av sine og lønnet dem bedre — saalænge det varte.«

Det er klart af alt dette, at Olav Audunssøn i Hest-
viken« er ikke nogen almindelig historisk Roman, men det
er det menneskelige, der har sin Gyldighed til alle Tider,
som er Bogens dybe Indhold. Det er heller ikke en al-
mindelig Fortælling om to Menneskers Elskov, men det er
langt snarere en religiøs Bog, der skildrer et Menneskes
Kamp for »retvisnet og godt samvit«. Det maa vel være
dette, Anmeldere mener, naar de siger, at Bogen har en
Tendens, og deri finder de en Svaghed. Men det er i
Virkeligheden ikke nogen Tendens, der gaar ved Siden af
Skildringen, det er selve Bogens Indhold. Olav Auduns-
søn er den ulykkelige, der elsker Gud og dog ikke naar
til Fred med ham, vel at mærke endnu ikke; det andet
Bind ender uden noget forsonende Moment, han »lukket
øinene mot mørket og gav sig hen til at møte natten og
søvnløsheten«. Til at begynde med er det naturligt, at
dette religiøse Moment ikke er særlig fremtrædende, det
vokser frem med Manden selv og med hans Synd, og det
præger hele den tredje Del (II Bind), der bærer den bitre
Titel »Olav Audunssøns Lykke.«

Allerede som 16-aarig, da han sidder i Kirken og læn-
ges efter Fred med Gud, har Olav en stor Brøde paa sin
Samvittighed. Han elsker sin Fostersøster Ingunn, som
han har været trolovet med fra Barndommen af, og den
første skønne Drengeskærlighed er endt i Synd. Ved Løgn
søger han at tvinge Ægteskabet med Ingunn igennem. Men
alting brister, da han paa Grund af Drab flygter bort fra
Landet. Da han efter en Aarrække vender hjem for at
holde Bryllup med sin Barndoms Elskede, som han har
lovet sin Tro, finder han hende i den største Ulykke, lok-
ket af en anden, halvt mod sin Vilje, ufatteligt hvordan.
Dette Møde mellem Olav og Ingunn er skildret i al sin
Gru, og det virker, levende og forfærdeligt.

I Ulykken staar Kirken aaben og tager imod Menneskene, og Olav, der er halvt vanvittig af Sorg og Raseri, tyr ind til Dominikanerne i Hamar. Langsomt kommer han til Ro, og Onsdag i den stille Uge tyr han til Broder Vegard for at aflægge sit Paaskeskriftemaal. Broder Vegard er Skriftefader baade for Olav og Ingunn fra Barndommen af og for mange andre med. Til ham kommer de allesammen og læsser af alt det, der tynger dem. Han har i de mange Aar, da Olav var borte, været Ingunns Trøster og Hjælper. Nu kommer Olav i sin Nød. »Broder Vegard sat alt paa sin plads i koret, læsende i en bok som han holdt paa knæet, med den purpurblaa stola over sin hvite kutte. Høit oppe fra en glugge faldt en solstraale ret paa billederne som var malt over munkenes korstoler — lyste paa liknelsen av Vor Drotten i tolvaarsalderen mellem de jødiske doctores. Gud, Herren min, bad Olav i sit hjerte, gi mig dømmekraft til at si det som jeg skal si og ikke mere og ikke mindre. Saa knælte han ned foran presten og sa confiteor —.« Og tilsidst beken- der han sit had til en Ven, der har sveget ham, saa at hele hans Liv er ødelagt, alt vil blive værre for ham, saa længe han lever paa Jorden. Men Broder Vegard kan tale med ham. Langsomt faar han Naget og Hadet til at svinde og faar det lidende Menneske, der knæler foran ham, til at tage Byrden paa sig: »Jeg skjønner at det er tungt, søn. Men du faar holde ut og be. — Og naar du nu paa langfredagen gaar frem for at kysse korsel, saa se nøie paa det og tænk over i dit hjerte, om ikke synderne dine har veiet noget i den bør, som Vor Herre bar, da Han hadde akslet synderne til os alle — tror du da at det som din ven har lagt paa dig er saa meget, saa du ikke orker bære det, — en kristen mand og Hans mand?« Olav bøiet sig saa dypt at han rørte munkens knæ med panden: »Nei, Nei, jeg tror ikke det, —« hvisket han usikkert.«

Men før nu Olav holder Bryllup med Ingunn, dræber han i Tvekamp den Mand, der havde forført hende. Det gjaldt om at værne hendes Rygte saa meget som muligt, derfor maatte han af Vejen, og derfor holder Olav Drabet hemmeligt og sørger ikke for en kristen Begravelse. Selve Drabet vilde næppe nogen havde taget ham ilde op, men

han holdt det hemmeligt, og han lod Liget ligge. Og han skriftede aldrig den Synd, saa var der krævet offentlig Bod, og saa havde det hele jo været forgæves.

Med denne uskriftede Synd gik han ind til Lykken med Ingunn, og Lykken blev kun stakket. Olav er opofrende og god, aldrig minder han sin Hustru om hendes Svig, all gør han for hende, efter nogle Aars Forløb henter han hendes Søn hjem paa Gaarden, da han ser, hvor hun savner ham. Og dog er alting saa trist for Olav, hver Dag tænker han paa sin Synd, og aldrig nævner han den til noget Menneske. »Den børen, som han hadde været gal nok til at binde for sig selv, den fik han bære frem. Han kunde ikke lægge den fra sig nu. Kanhænde maatte han slæpe paa den, til han saa dødens dør staa aapen mot sig —. Og han kan kunde dø — braadød —. Men det og fik han vaage. Han var ikke slik stillet at han kunde snu og gaa veien tilbake til det sted, hvor han tok i mist. Han maatte bare videre frem.«

Da den gamle Sognepræst sira Benedikt ligger og skal til at dø, sender han Bud efter Olav. Han har mærket, at Olav bærer paa en skjult Byrde, og han vil hjelpe ham. Han taler til Olav om de mange Synder, vi alle maa bøde for. »Presten snudde hodet paa puten, saa den unge ind i øinene. Olav kjendte han blev blek under den andens blik, og det kom over ham, at han blev saa underlig avmægtig. Han vilde si noget, men fik ikke til —.

»Du ser slik paa mig —« hvisket han tilslut. »Du ser slik paa mig,« sa han igjen litt efter, og det var som han bad for sig.«

Saa fortæller den gamle Præst om underlige Ting, han har oplevet, hvordan han er blevet ført til syge uden at være hentet, hvordan han har kunnet kende dem, der gik med en uskriftet Synd. »Og igjen møtte han sira Benedikts blik. Han vidste ikke hvor længe det varte at de holdt paa slik og stirret hinanden ind i øinene. Men han kjendte tiden, som fór henover dem som en susende og kimende strøm, og han og den anden stod paa bunden under strømmen, hvor evigheten var, uforanderlig og urørlig. Han visste at den anden saa det hemmelige saar som aat i hans sjæl og aat sig utover . . .« Men med al sin

Kraft vender Olav sig bort, han er for feig til at skrifte, og han tager Afsked med den trætte gamle Præst.

Det er i denne Bog lykkedes Sigrid Undset langt mere end i »Kristin Lavransdatter« at faa ogsaa Middelalderens milde Toner frem. Vel er det ogsaa her det voldsomme, der har Overtaget, og det er tunge Menneskeskæbner, der skildres, men ved Siden af de haarde og tunge, staar der ogsaa milde og blide. Broder Vegard og sira Benedikt er nævnt, saa er der Biskop Torfinn og fremfor alt Arnvid Finssøn. Han vilde have været Munk, men maatte ofre sig for Slægten og gifte sig. Kun kort blev hans Ægteskab, men tre Sønner havde han, som han opfostrede, og hele Livet gik han og længtes efter Klosteret, som han endelig naaede kort før sin Død. Helt rørende er det at læse, hvordan han af og til gæster Klostrene og tager Del i Tidebønnerne og sidder og kigger i de latinske Lærebøger, og naar han taler om det, er det »som en ungdom, der nævner sin kjæreste ven«. Og hele Arnvids Liv gaar med at hjælpe andre Mennesker, han søges af alle, der er i Nød, og altid er han rede med Hjælpen. Til ham fortæller Olav endelig om sin Ulykke, ja Arnvid ved det egentlig i Forvejen, og han er kommet for at hjælpe, men han har jo intet andet Raad end: skrift! Nattesamtalen mellem Olav og Arnvid er et af de smukkeste Steder i Bogen, da Arnvid ogsaa lukker op for sin egen Sorg, hvordan han hjælper alle og kun faar Utak til Løn. Han fortæller om den hellige Julian, der plejer en spedalsk, som viser sig at være Christus selv, men selv har Arnvid kun truffet onde Mennesker, »det bæres for mig, at de maatte være forklædte, og under forklædningen skulde jeg en dag faa se min Frelser og min Ven selv. Og det var vel slik paa et vis siden Han har sagt at alt som I gjør mot en av mine smaa —. Men aldrig vilde han kaste av sig dølgkappen og te sig for mig i nogen av dem alle —.« Kun mishandlet og haanet bliver Arnvid, og han lider under det, men bliver ved at hjælpe, skønt det er svært: »Ofte hadde jeg mest hug til at ta øksen min og rake i koll hele herket!« Bitter kunde han blive »slik som det maa gaa en syndig mand tid imellem, naar han vaager sig til at gaa efter, der Gud gik foran«.

Naar man skriver om »Olav Audunssøn«, kan man nær glemme at omtale den anden Hovedperson i Bogen, Ingunn, Olavs Elskede og senere hans Hustru. Hun er ikke nær saa interessant som Olav og heller ikke nær saa tiltalende. Legenligt og aandeligt er hun svagt udrustet. Men Olav føler sig netop over for hende som Beskytteren, der skal værne hende mod alt ondt. Det er hende, det gælder, hver Gang Olav svigter sin Pligt. Ja, det bliver efterhaanden saaledes, at al Læserens Sympati er paa Olavs Side, og man giver næsten Ingunn Ret, naar hun for hans Skyld ønsker sig Døden. Naturligvis bliver man ikke uden Medfølelse med hende i al Ulykken, men dog samler Medfølelsen sig mest om Olav. — Alle Børnene dør, eller kommer dødfødte til Verden, først efter en Aar-rækkes Forløb føder hun en Datter, der lever. Men saa er al hendes egen Kraft brudt, og saare trist er Slutningen, da hun ligger syg i flere Aar, og Olav plejer hende trofast, sidder med hende i Favnen Nat efter Nat, for at hun skal finde Hvile. Og i denne Nød faar hun endnu engang Manden holdt tilbage fra hans Pligt og bringer derved endnu større Ulykke over ham. Men Olavs Kærlighed er usvækket indtil det sidste. Atter og atter ser han hende i sine Tanker, som hun var i deres Ungdom, og stor er hans Lidelse, da Døden skiller dem. Under Krucifikset staar han paa Vejen hjem til hendes Dødsleje med Fortvivlelse i Sjælen: »Saa var det som hans øine mistet se-kraften utover, og blodet strømmet sammen, hjem i hjer-tet, saa han blev kold utenpaa som en død mand. Alt dette var likesom indi ham: hans egen sjæl var som dette hus, eslet til kirke, men øte, uten Gud. Mørke og uorden raadet inde, men de eneste gnister av lys, som brandt og sendte ut varme flokket sig som billedet av den utestængte Herre, Krist korsfæstet, bærende tyngden og kvalerne av hans synd og hans fortvivlelse. — Vade, et amplius jam noli peccare —.

Min Herre og min Gud! Ja Herre, jeg kommer — jeg kommer, for jeg elsker dig —. Jeg elsker dig, og jeg skjønner det: Tibi soli peccavi, et malum coram te feci —. Mot dig alene er det jeg har syndet, og det onde har jeg gjort for dig —. Han hadde sagt disse ordene tusen gan-

ger, nu først visste han, at dette var sandheten som samlet alle sandheter i sig som i en kalk —.

— Min Gud og mit alt! —«

Og saa ender det dog med, at han gaar ind i mørket — for Børnenes Skyld.

Forhaabentlig er det lykkedes her at give et lille Begreb om, hvilke Skønheder der er at finde i Sigrid Undsets sidste Bog. Der kunde jo nævnes meget mere, men lad det være nok. Vel aldrig er nordisk Middelalder skildret saa levende, og vel aldrig siden Middelalderens Dage har man truffet en Katholicisme saa nordisk præget som denne. Det er den katholske Middelalder, Bogen fører os ind i, og det er Norden, specielt Norge. Man bliver helt misundelig paa Nordmændene, der faar saadanne Skildringer af deres Lands Fortid. Overall i Norden læses Sigrid Undsets Bøger, hun staar som den første nu, og det er sikkert med Rette. Der er ikke Tvivl om, at vi Katholikker har ganske særlige Forudsætninger for at faa Glæde og Gavn af at læse Sigrid Undset; vi træffer saare sjældent noget, der kan staa Maal med hende.

Bernh. Jensen.

Catholic Evidence Guild.

Catholic Evidence Guild er en Forening af Lægmands-apostle i England, som paa Torve og Gader under aaben Himmel forkynder den katholske Lære. Ugebladet har oftere omtalt denne Forening og dens Virksomhed, som i de sidste Aar er taget stærkt til. Paa det sidste Aars Generalforsamling erklærede Ærkebiskoppen af Westminster, Kardinal Bourne, at han betragtede Catholic Evidence Guild's Arbejde som den vigtigste Begivenhed i den engelske Katholicismes nyere Historie, det havde langt overtruffet hans Forventninger.

Resultaterne kan ses af de forskellige Aarsberetninger.

Westminster Guild's Beretning viser, at der det sidste Aar blev holdt 4636 Taler under aaben Himmel i Distriktet Westminster i London, 1000 mere end det foregaaende Aar. Gennemsnitlig er der holdt 40—50 Møder om Ugen i dette Distrikt, der ikke omfatter Syd- og Øst-London.

Der er begyndt paa nye Mødesteder, og det gaar godt fremad. De vigtigste Resultater er her blevet naaet ved en »Uddannelsesskole for Lærere«, den eneste Skole i sin Art i Landet. Desværre er Skolen nu flyttet bort fra den tæt befolkede og stærkt katholske Bydel Hammersmith, og det har været til Skade for den. Men dens Elever har dog forsynet fire Mødesteder med Talere og ydet Tjeneste 11 andre Steder. De holdt 336 Taler for Offentligheden. Til Trods for den store Virksomhed har Westminster Guild kun 43 Medlemmer, men det er Folk, der baade kan og vil bestille noget.

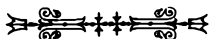
Desuden foreligger der Beretninger fra 17 Foreninger udenfor London. Disse Beretninger er meget forskellige. Nogle er meget udførlige, andre taler begejstret om de opnaaede Resultater, alle er fulde af Haab. Nogle klager over, at det er vanskeligt at finde Kvinder, der vil tale; andre anser det for bedst slet ikke at have Kvinder med. Mange Beretninger taler om mange Medlemmer af begge Køn, som besøger Uddannelseskursuset for at forberede sig til Arbejdet, medens andre klager over, at de ikke kan faa Talere nok. Enkelt Steder har man maattet nedlægge et Mødested, men i Reglen kun for at begynde et bedre Sted. Nogle Beretninger meddeler, at man støder paa stærk Modstand fra »Protestant Alliance«, andre Steder arbejder man uden nogen Vanskelighed. De største Fremskridt viser Lancashire i Nordengland, hvor de fleste Katholikker bor. I Liverpool meldte der sig paa een Dag 40 Medlemmer til Uddannelse, den saakaldte »Study class for platform work«.

De store Byer Birmingham, Cardiff og Newcastle er ikke saa aktive, mens de mindre Centrer omkring Birmingham blomstrer. I Newcastle uddannes nu 25 Medlemmer; paa det store Torv holdes der hver Søndag Aften et Møde paa 2¹/₂ Time.

Man kan ikke paastaa, at Catholic Evidence Guild er naaet ud overalt i England, store Landstrækninger er endnu ganske uberørte. Men der planlægges nu regelmæssige Felttog rundt omkring i Landet. I England er der 34—35 Millioner Ikke-Katholikker, saa der maa gøres meget store Anstrengelser, for at denne Befolkning kan lære den katholske Tro at kende. Men det har nu efter Krigen vist sig, at Arbejdet bærer Frugt, naar blot Katholikerne viser sig Opgaven voksne. Alle, der er nøje kendt med Situationen, er overbeviste om, at Catholic Evidence Guild i den nærmeste Fremtid vil udvikle sig ganske overordentligt, og at denne Udvikling vil være Indledningen til et nyt Afsnit i den engelske Katholicismes Historie. Med

Sikkerhed ved vi, at Sæden vil blive saæt. Høsten ligger i Guds Haand og maa overlades ham. Vi ved alle, at Vanskelighederne bliver store, men det kan kun opfordre til større Anstrengelser.

Henry Browne.

Det katholske Idrætsforbund i Frankrig.

Imellem det katholske Frankrigs Organisationer er der vistnok ingen, der er mere disciplineret, mere virksom og stærk end den store Idrætsorganisation, »Fédération gymnastique et sportive des Patronages de France«. Det er nu 25 Aar, siden denne Forening blev stiftet af den ivrige og opofrende Dr. Michaud, og den har i de 25 Aar haft mange Vanskeligheder og Bryderier. Adskillige af dem, der burde have støttet Foreningen, stod ganske uforstaaende overfor dette nye og modarbejdede den til Tider. Men til Trods for al Ligegyldighed og al Modstand er Foreningen nu mere levende end nogensinde; det fik man et stærkt Indtryk af ved den aarlige Kongres, der for nylig blev afholdt i Paris.

For det første kunde man konstatere en ydre Vækst. F. G. S. P. F., som Organisationen gerne kaldes, omfatter nu 2100 enkelte Foreninger med i alt godt og vel 200000 Medlemmer. De enkelte Foreninger er samlede i Kredsorganisationer, der er ret selvstændige, men alle staar under Kontrol af en Centralkomité og to tekniske Kommissioner. Det er ikke uden Interesse at lægge Mærke til, at de stærkeste Kredsorganisationer findes i Alsace (216 Foreninger), Seine (152), Flandern (84), Meurthe et Moselle (78) og Lothringen (70).

De 54 Kredsorganisationer, som hele Forbundet omfatter, og Centralkomitéen arbejder først og fremmest paa det rent sportslige Felt. I Sæsonen 1924—25, hvis Resultater Kongressen samlede, har 37 Kredsforeninger afholdt Turneringer i Fodbold, 10 i Haandbold, 20 i Løb, 28 i Athletik og 37 i Gymnastik. I disse Turneringer deltog ofte femten, tyve eller tredive Enkeltforeninger, og alene i Maanederne Juni og Juli 1925 satte de henved 120000 unge Mænd i Aktivitet. Der findes ikke nogen anden fransk Sportsorganisation, der kan opvise blot tilnærmelsesvis saa store Resultater. Centralkomitéen har saa ladet afholde Landsturneringer i Fodbold (60 Hold), i Haandbold (15 Hold), i Løb (10 Hold med 82 Løbere) og i Ath-

letik (36 Foreninger med 147 Deltagere). Naturligvis er Formaalet med Sporten frem for alt den legemlige harmoniske Udvikling og ikke selve Sportspræstationerne, men ogsaa heri kan den katholske Organisation maale sig med alle andre i Landet.

Men naturligvis vilde det slet ikke være en katholsk Organisation, hvis den ikke havde andet end Sporten at tænke paa. Den gaar særlig ud paa at lette Opgaven for Ungdomsforeningernes Ledere, der snart vilde se, at alt Arbejde var forgæves, dersom de ikke brød sig om Sporten. Der er jo dem, som er Modstandere af al Sport, men det vilde sikkert hævne sig, dersom man gav efter for dem og ikke imødekom Ungdommens Trang til Legemsøvelser. I det mindste kan man søge at lede denne Trang, saa at den tjener den fuldkomne Dannelse hos den unge Katholik, der bør have en sund Sjæl i et sundt Legeme, og samtidig bliver Ungdomsforeningerne derved langt mere tiltrækkende og levende.

Det er for at naa dette, at Lederne af F. G. S. P. F. og særlig deres Chef, Professor François Hébrard, arbejder med den største Iver. De indskrænker sig i Virkeligheden ikke til at understøtte Ungdomsledernes Arbejde paa indirekte Maade. De øver selv en Virksomhed iblandt de unge. Dertil har de indrettet saakaldte »Førerdage«, som er sande Betragtningens og Bønnens Dage for de unge Sportsmænd; de har begyndt med det i Paris og agter nu at fortsætte overalt i Frankrig. Dertil bruger de ogsaa Forbundets Organ, »Les Jeunes«, der udgaar hver Uge i omtrent 8000 Eksemplarer og holdes af alle Foreninger; det er et Idrætsblad, der behandler alt, hvad der sker af Sport i Verden, men de fire første Sider er reserverede for Artikler af moralsk, socialt og religiøst Indhold. Som Medarbejdere virker store Forfattere som René Bazain, Henri Bordeaux og Louis Madelin.

Man kan efter dette nok tænke sig, at dette store Forbund nu kan glæde sig ved almindelig Sympati, og at Gejstligheden med Biskopperne i Spidsen er dets bedste Hjælpere. Ogsaa Statens Autoriteter kan ikke andet end yde dette Arbejde reifærdig Anerkendelse.

Den største Anerkendelse af Ledernes Anstrengelse bragte dog den sidste Kongres, da den Hellige Fader sendte Formanden, Professor Hébrard, Kommandørkorset af St. Sylvester-Ordenen for saaledes offentligt at demonstrere sin Tilfredshed. Samtidig kom der fra Kardinal-Statssekretæren følgende Skrivelse:

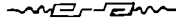
»Den Hellige Fader glæder sig meget over den Klogskab, hvormed du leder dette vigtige Arbejde, og over den

sande katholske Aand, der besjæler eders Organisation. Den giver Sikkerhed for et stadig mere blomstrende Liv og stedse større Resultater, en kristelig Fornyelse i den kære Ungdom, der skal være den hellige Surdej i Fremtidens Frankrig.«

Med al denne Anerkendelse og med selve Pavens kraftige Opmuntring kan Forbundet nu trygt se Fremtiden i Møde.

Paris, Decbr. 1925.

A. Pierry.

Hvor Sigrd Undset var Barn.

I Tilslutning til Anmeldelsen af Sigrd Undsets sidste Bog foran i Bladet vil det sikkert interessere at stifte Bekendtskab med en lille Artikel, der forleden stod i »Fyns Tidende«. Den er skrevet af Carl Johansen og bærer Titlen: Hvor Sigrd Undset var Barn:

Der er et smukt lille Digt af Sigrd Undset med et Vers, der er fyldt af en forunderlig, stille Længselens Glæde:

»Og jeg har denne gaten kjær,
slik som den ligger, styg og graa,
for jeg har lært at længes her
mot alt, jeg ikke kunde faa.«

Denne vemodige Længsel er Grundtonen i Sigrd Undsets Personlighed, i hendes Bøger, i alle hendes levende Mennesker; men denne Længsel bort fra den graa og triste Gade deroppe i en af Oslos Udkanter er maaske i mere bogstavelig Forstand et Udtryk for den lille Sigrds Længsel mod Barndomshjemmet nede i Kalundborg.

For dette Hjem var Skønheden og Eventyret — Længselernes og Drømmenes Maal.

Ud mod det lille idylliske Torv ligger den gamle Empiregaard, som Sigrd Undsets Morfar, Kancelliraad Gyth, ejede, og hvor Sigrd Undset blev født.

Nu bor flere Beboere i Ejendommen, og i Kælderen er Butik.

To store Lindetræer flankerer den høje Stentrappe og kaster en venlig Skygge over de farveskrigende Øl- og Margarineskilte, som er klasket paa Muren, og som virker saa ødelæggende paa Bygningens rolige, rene Linjer, der ellers glider ind i malerisk Helhed med alle de lave Smaahuse i de krogede Smøger, med de gamle Bygninger fra

Middelalderen, med Renæssancetidens skønne Bindingsværkskaarde, med hele den gamle interessante Bydel, der breder sig om den ejendommelige Kirke med de fem skønne Taaerne.

Da Sigrid Undsets Fader, Arkæologen I. Undset, var paa en aarelang Rejse rundt i Europa, opholdt hans Hustru sig hos sin Fader og boede i den ene Fløj i den gamle Gaard. Her blev Sigrid Undset født, og sine tre første Aar tilbragte hun her. Men Aar efter Aar besøgte den lille Sigrid og Søsteren Bedstefaderens Gaard, der var Eventyret for dem.

Gaardspladsen med de toppede Brosten blev Tumlepladsen for deres Lege — den var mystisk, var vidunderlig. Der kom ogsaa Gøglere og omrejsende Teaterselskaber og gav Forestillinger der.

Og ude paa Torvet blev der holdt Marked; og der var en Mand, der spiste brændende Blaar, og mange andre herlige Ting. Der kunde Børnene købe de dejligste Perlehalskæder, og de kunde blive klippet i Silhuet og meget, meget andet.

Den lille Sigrid kunde føre an i Legene — give dem Kulør, men hun var ikke som de andre Børn alligevel. Hun holdt af at gaa alene, var glad for Skoven, Træerne og Fuglene, og Sommerdage var Gisseløre og Badningen i den friske Kalundborg Fjord deres største Glæde.

Men højst elskede Sigrid »gamle Moster«. For hun kunde fortælle de dejligste Eventyr.

»Gamle Moster«, Frk. Worsøe, var Søster til Sigrid Undsets Mormor og styrede i lang Tid Huset i den gamle Gaard.

Hun kunde samle Børnene om sig til Eventyrtimer, og om Aftenen, naar Sigrid og Søsteren var kommet i Seng i det lille Kammer ud mod Torvet, kom »gamle Moster« ind med sit Strikketøj og satte sig paa Sengekanten. Den gamle Olielygte ude paa Torvet kastede et svagt Skær gennem Lindetræernes duftende Løv ind gennem Ruden og skabte et Halvmørke, der var den vidunderligste Baggrund for alle de mærkelige Eventyr om »Søll Klara« og mange, mange andre, som »gamle Moster« saa fortalte.

Og Sigrid kunde jo selv fortælle Eventyr for de andre Børn og digtede dem selv.

I det gamle Hjem, hvor Sigrid Undsets Tanter, Frøkerne Gyth, nu bor, og i hvis smukke af gammel Hygge prægede Hjem vi en Aften sidder og hører om de gamle Dage, da Sigrid var Husets Kælebarn, og hvor Familiealbum'ets mange Billeder kalder Minder fra svundne Dage frem, finder vi ogsaa et lille Digt fra den tiaarige Sigrid.

Det er et Digt til Bedstefaders Gaard, og det er i al sin

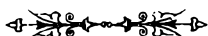
barnlige Naivitet fyldt af inderlig Kærlighed til Barndomshjemmet.

— Men det vil Sigrid vist ikke have trykt, siger den ene Tante.

Sigrid er nok norsk, men hun elsker sit gamle Hjem hernede, og hun elsker Danmark. Alle de tavlede Marker, vi gaar forbi ad Kirkestien til Raklev, synes hun, er noget af det skønneste, hun ved,

— Det er, fordi Sigrid elsker alt, hvad der er skønt, siger den anden Tante stille.

Og mon ikke Sigrid Undsets Længsel efter alt det skønne er skabt af denne Modsætning mellem den graa, triste Storbjerggade, hvor hendes norske Barndomshjem var, og Eventyrhjemmet i de naturskønne Omgivelser i Kalundborg.

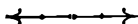

Nye Bøger.

Illustreret Musikleksikon. Hefte 6 og 7. H. Aschehoug & Co.s Forlag.

Nævnte Hefter indeholder atter mange læseværdige Artikler: Kirkemusik, Klaver med Billeder, Koral og Kuhlau. Under Knud Jeppesen kunde vel nok hans Bog: »Palestrinastil med særlig Henblik paa Dissonansbehandlingen« have været fremhævet som det enestaaende Værk i den musikalske Verdenslitteratur, det jo nok er, og som nu er udkommet paa dansk og paa tysk.

J. Hammermüller.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Lige Børn lege bedst«, siger man, og det maa anses for at være en god, gammel Regel; men at der kan gøres Undtagelse fra den ligesom fra alle andre Regler, bekræftes tydeligt af »De gamle Drenges Juletræ« i S. M. D. M. der afholdtes paa De uskyldige Børns Fest i Skolens Lokaler i Boyesgade. Her var forsamlet ca. 100 »gamle Dreng« i Alderen fra 48 til 15 Aar — og man morede sig fortræffeligt sammen. Hans Højærværdighed Biskoppen præsiderede som Hædersgæst ved Chokolade- og Kaffebordet. Der blev indledet med et Par Julesalmer, og Juletræet blev tændt. Derefter blev der spillet Violin af en »Junior«, og der var Solosang af en »Senior«. — Men Aftenens clou var vel Opførelsen af »Maristernes Siesta«, en lille Spøg,

forfattet af en »gammel Dreng« og spillet af tre — samt en lille stemmebegavel Elev fra Skolen; der havde paa-taget sig en Engels Skikkelse, mens de tre førstnævnte for en Times Tid havde iklædt sig Marist-Brødrenes Ordensdragt. — At dømme efter Bifaldet maa det antages at have gjort nogen Lykke. En Vidunder-Tombola indbragte For-eningens Kasse »Guld i stride Smaastrømme«, ligesom der ogsaa blev den nye Rosenkranskirke en Skærv til Del. Ved 12-Tiden gik vi »fra Skole« ønskende hverandre »Glæde-ligt Nytaar og Tak for det gamle! Sekr.

Ringsted. St. Josefs-Søstrene i Ringsted holdt Onsdag d. 30. December Juletræ for de unge Pigers For-ening i Ringsted. Til Stede var foruden Foreningens Medlemmer og Søstrene Præsterne Houben og Borrigter. Efter Dans om det smukt pyntede Juletræ blev der spillet to Smaakomedier, og ved Chokoladebordet underholdt en tilstedeværende Dame Deltagerne med muntre Smaasange. Resten af Aftenen gik med fornøjeligt Samvær. Til Slut rettede Pastor Houben en Tak til Søstrene for den gode og smukke Aften og for det store Arbejde med Forberedelserne til Festen. Kl. 11 skiltes Deltagerne, glade og taknemmelige for den gode og fornøjelige Aften.

Frankrig. Som tidligere meddelt blev ved det sidste Konsistorium ogsaa den pavelige Nuntius i Paris, Msgr. Cerretti, udnævnt til Kardinal. Under den Fredstilstand, der for Tiden hersker mellem Pavestolen og Frankrig, har den franske Præsident igen Kongernes gamle Privilegium, at han overrækker de nye Kardinaler den røde Baret. Men denne Gang opstod der den Vanskelighed, at Præsident Doumergue er Protestant. Efter længere Forhandlinger enedes man om en Modus og en pavelig Ablegat, ledsaget af en Kabinetskurer, Prins Rampolla, rejste med Baretten til Paris. Her fandt Overrækkelsen Sted ved en stor Ceremoni i Elyseet, idet den pavelige Legat overrakte Præsident Doumergue Baretten, han gav den videre til Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Dubois, som satte den paa den nye Kardinals Hoved.

Rom. Med Udfoldelse af samme Ceremoniel som ved Aabningen af den hellige Port ifjor fandt Juleaftens Dag Kl. 12 Middag Lukningen Sted. Den Hellige Fader lagde den første Sten, og med et højtideligt Te Deum og pavelig Velsignelse sluttede Jubelaaret.

En Pung med Penge

er Nytaarsdag fundet i St. Ansgars Kirke og kan afhentes hos Sakristanen ved Gudstjenesterne eller paa Menighedskontoret (1—4, Lørdag 1—2).

Elisabethforeningens Kollekt

Søndag den 22. November har indbragt:

St. Ansgars Kirke	278,21	Rosenkranskirken	32,15
St. Knuds Kapel	4,00	Sakramentskirken	124,61
Jesu Hjerter Kirke	200,34	St. Josephs Kirke	85,00
Tilbedelseskirken	23,00	St. Annæ Kirke	45,00
Inmaculatakirken	19,00	St. Andreas Kirke	124,77
			ialt Kr. 936,08

Selvom det samlede Beløb ikke har naaet samme Højde som de foregaaende Aars Kollektter, hvad der vel maa skyldes de vanskelige Tider, saa har dog Appellen til gavmild Næstekærlighed ikke været forgæves, og alle Bidragydere bringes derfor herved en oprigtig Tak.

Paa Bestyrelsens Vegne
København, d. 20. Decbr. 1925. *Ph. v. Kettenburg, Sognepræst.*

Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn indbragte 1177 Kr., som uddeltes i Pengegaver til 132 Familier, enligstillede og skjult Nød. Alle Bidragydere bringes herved vor hjerteligste Tak.
Komiteen.

Juleindsamlingen i Rosenkranskirken Sogn indbragte 749 Kr. 50 Ø., som uddeltes til 54 trængende Familier og enligstillede. Alle Bidragydere bringes herved en hjertelig Tak. Komiteen.

Credo. Decbr. 1925. Indhold: Julhålsning till Credo från Rom. — Gammalsvensk juldagspredikan. — Ecce Sacerdos. — I Bayern. — Mötet. — Några små biografier från åren 1885—1892. — Credos böcker. — Från Credos torn. — Jubelårets stora internationella katolska kvinnokongress. — Våra katolska hem. 1. Nu glimmar jul. 2. Julgåvor. 3. Menlösa barns dag. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

Jesu Hjertes Budbringer. Jan. og Febr. 1926. Indhold: Glædelig Jul. — Pave Pius XI's Velsignelse. — Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Nogle Navne. — Den salige Pierre-Julien Eymard. — Andagtstimer. — Greve Hermann Stolberg—Stolberg. — Salesianernes 50 Aars Missions-Jubilæum. — Boganmeldelse.

Børnenes Budbringer. Indhold: Julenat, — Glædelig Jul. — Den lille Skovdues Offer. — En Tak. — Opløsning paa Præmieopgaverne.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

Første Gang: Mandag d. 11. Januar.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mand., Onsd. og Fred. Kl. 7—8.

Sakramentsognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Kalenderen for 1926 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.
Ansgariusforeningen.

Kirkelig Kalender.

10. Jan. 1. Søndag efter Epifani. Den h. Families Fest	17. Jan. 2. Søndag eft. Epifoni.
11. — M. Oktavdag.	18. — M. Petri Stol i Rom.
12. — Ti. Oktavdag.	19. — Ti. Knud Konge, Martyr.
13. — O. Oktav af Epifani.	20. — O. Fabian og Sebastian, Martyrer.
14. — To. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.	21. — To. Agnes, Jomfru og Martyr.
15. — F. Paulus, Eneboer.	22. — F. Vincents og Anasta- sius, Martyrer.
16. — L. Marcellus, Pave og Martyr.	23. — L. Raymund af Penna- fort, Bekender.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 10. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

St. Annæ Kirke (S). Søndag d. 10. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

Sakramentskirken. Søndag d. 10. ds. foretager under Aftenandagten Kl. 6 Medlemmerne af *den hl. Families Forening* den højtidelige aarlige Fornyelse af deres Indvielse til den h. Familie af Nazareth.

Rosenkranskirken. Søndag den 10. ds. Kl. 5. Efterm. Andagt med Prædiken og Indvielse til den h. Familie af Nazareth.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die undecimo mensis Januarii loco ac tempore assuetis.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 15. Januar Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 10. Januar i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

A.C. Onsdag 13. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$
Nytaarsfest
i Vesterhus,

Nytaarstale af stud. mag. *Helge Th. Kiørulff*.

Der serveres Smørrebrød, Øl, Kaffe, Punch. Forskellige Overraskelser. Kun for Medlemmer. Deltagelse i Festen — for hvilken erlægges 3 Kr. — bedes senest Mandag 11. Januar anmeldt til Aa. Børge Schmidt, Maglekildevej 3. Telf. V. 2473 v (6—7).
Adm.

St. Josefs Gilde.

Møde afholdes Mandag den 11. Januar Kl. 8 Aften.

Bestyrelsen.

Trykfejl. I forrige Nummer Side 11 Linie 11 fra oven: disse to m m e Korrespondancer — læs: disse sa m m e Korrespondancer.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 3.

Søndag den 17. Januar.

1926.

INDHOLD: Mirakler. — Ugens Helgen. — »Hinsides al Fornuft.« — Et Offer før Skriftemaalet. — Nye Bøger. — Den internationale Bedevge. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. England. Rom. Nord-Amerika. Mexiko. — Avertissementer.

Mirakler.

Et Mirakel er det, naar der sker noget, der er imod Naturens Lov. I Naturen hersker der jo Love, og alt, hvad der sker, gaar efter disse Love, som Skaberen selv har givet. Kun en overnaturlig Kraft, kun Skaberen selv kan bryde disse Love. Vi maa ganske vist ikke regne alt, hvad vi ikke kan forklare os, for Mirakler, der er saa mange uforklarlige Ting i Naturen, og ofte finder man senere Forklaringer paa noget, der først slet ikke er til at forstaa. Men der, hvor der virkelig sker noget, som vi ved er imod Naturlovene, og derfor aldrig nogensinde vil kunne forklares paa naturlig Maade, der ved vi sikkert, at det er Skaberens Haand, der griber ind. Naar en død bliver levende igen, eller naar, som det fortælles i Evangeliet i Dag, Vand bliver forvandlet til Vin, uden at der tilsættes det noget som helst, saa ved vi, at det kan vi aldrig forklare naturligt, men vi maa sige, som Jøderne sagde, at »Gud har besøgt sit Folk«.

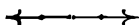
Skabningerne er til alle Tider helt afhængige af Gud, som de var det i deres Tilværelses første Øjeblik, ja i det

Øjeblik, da de blev til. Derfor kan Skabningens Herre altid gøre med sine Skabninger, hvad han vil. Og selv om han har lagt Love ind i dem alle, som virker i hele Universet, saa er han ikke afhængig af disse Love, han er altid uafhængig og almægtig og kan gøre, hvad han vil. Derfor kan han gøre Mirakler, eller han kan lade dem udføre af andre, af Engle eller Mennesker. Gud kan forvandle Vand til Vin kun ved sin Vilje, han kan byde Døden give sit Bytte tilbage til Livet, som han jo selv er Ophav til alt Liv. Han kan virke Vidundere, og han har ogsaa gjort det.

Meningen med alle disse mange Vidundere, Christus gjorde, var, at de skulde overbevise Tilhørere og Tilskuere om Sandheden. Nogle af Apostlene havde engang været ude at fiske, men intet fanget. Da kommer Jesus og siger, at de skal prøve igen, og paa hans Ord gør de det. De fanger saa en umaadelig Mængde, saa at de slet ikke er i Tvivl om, at de her staar overfor et Vidunder. Petrus falder ned for Herren og siger: »Gaa bort fra mig, Herre, thi jeg er en stakkels Synder.« Han havde straks erkendt, at Jesus maatte være den, han udgav sig for, Guds Søn. Det var derfor, Herren havde virket dette Under, hans Hensigt var at vække eller styrke Apostlenes Tro. Det var altid Herrens Hensigt, at Menneskene skulde se, at han virkelig var Guds Søn. Derfor slutter Evangelisten ogsaa sin Beretning om Brylluppet i Kana med de Ord: »Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed, og hans Disciple troede paa ham.« Han aabenbarede sin Herlighed, sin guddommelige Herlighed, saa at alle kunde se, at han virkelig havde Ret til at kalde sig Guds Søn.

I Mose Lov var foreskrevet, at naar to Mennesker for Domstolene aflagde samme Vidnesbyrd, saa skulde det gælde for Sandhed, hvis man ikke ligefrem kunde modbevise det. »I eders Lov staar skrevet,« siger Jesus derfor, »at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt. Nu er det mig selv, der vidner om mig, og vidne om mig gør ogsaa den, der har sendt mig, Faderen.« Gud Fader vidnede om sin Søn ved de mange Mirakler, hvormed han ledsagede sin Søns Fødsel til Verden, og hvormed han led-

sagede sin Søns Død paa Korset. Faderen vidnede ogsaa ved sit Ord, idet han lod sin Stemme lyde fra Himmelen og forkyndte, at Jesus var hans Søn, ved Daaben i Jordan og ved Forklarelsen paa Tabor Bjerg. Og vi vil lægge os Herrens Ord til Thomas paa Sinde: »Salige er de, som ikke ser og dog tror.« B. J.

Ugens Helgen.

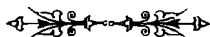
St. Knud Konge.

19. Januar.

Ikke mange Aar efter at Kong Knud havde lidt Martyrdøden i Odense, skrev en Klerk i samme By den første udførlige Beretning om den hellige Konge. Vi gengiver det Kapitel, der fortæller om Kongens Død. Han er flygtet ind i St. Albani Kirke, som Oprørerne stormer frem imod, og saa berettes der:

Men eftersom han dog endnu ønskede at retlede eller berolige den altfor ubesindigt fremfusende og fornuftløse Almue, tilbød han at stille Borgensmænd og Sikkerhedsydere for, at han vilde vise sine Undersaatter Retfærdighed i alle Ting, og ligesaa gav han edeligt Tilsagn om, at ingen, som var uskyldig, skulde omkomme ved hans Skyld. Men Hoben, som var blottet for Fornuft og fuld af Overmod og ikke agtede paa Menneskeslægtens Usselhed, begyndte nu end mere at rase med afsindig Hu og søgte paa alle Maader at nedbryde Helgenernes hellige Hus og Herrens Kirke eller i det mindste at skade den ved at sætte Ild paa den. Dog hvorfor tale mange Ord? De Danskes Fører og Pryd, som ønskede ved Martyrdøden at tilbytte sig et sikkert og blivende Kongedømme, og som ikke agtede denne Verdens forgængelige Ære for mere værd end et Fnug, nedlægger de timelige Vaaben, for at han ikke skulde gaa til Dødsriget sammen med dem, hvis han elskede det forkrænkelige Legeme højere end Sjælen; han gentog ogsaa Bekendelsen af sine Fejltrin og Forseelser, bar i forøget Maal Angerens værdige Frugter, modtog med

Ærefrygtsfuld Fromhed Herrens Legemes Sakramente til Fremvækst for sin evige Frelse og betroede med det gode Haabs Naadegave sig og sine i Himlenes Styrers Haand. Og ufortøvel slynger nu Almuens Skarer fra alle Kanter Stene og Kastevaaben ind imod Kongen gennem Vinduerne og andre Aabninger, indtil en af Helligdomsskænderne gennemborede den gudfrygtige Konge med en Lanse; thi med Armene udbredte i Korsets Form blev han ved den hellige Martyr Albanus's Alter gennemboret i Siden af et Spyds Od. Altsaa led han den 10. Juli paa denne Maade Døden og udgød fromt sit Blod ved Christi Alter og efter vor Herre Jesu Christi Styrelse og med hans Hjælp; Ham tilkommer Ære og Pris i al Evighed, Amen!

„Hinsides al Fornuft.“

Miguel de Unamuno: Den tragiske Livsfølelse.

P. Haase & Søns Forlag, København 1925 (345 Sider).

Unamuno er blevet meget omtalt i protestantiske Kredse som katolsk Theolog, og fra forskellige Sider er han blevet anbefalet. Det er derfor nødvendigt, at Ugebladet bringer en Katholiks Opfattelse af den mærkelige Bog. I det følgende giver Pater Menzinger en indgaaende Redegørelse for Bogens Tanker.

Det var med store Forventninger, jeg gav mig til at læse Unamunos »Tragiske Livsfølelse«. Det var Berlingske Tidendes Anmeldelse af denne Bog (5. Okt. 25), der havde reklameret den op for mig, saa jeg med Begær tog imod »Nordisk Ugeblad«s Opfordring til at anmelde den for Katholikker. Endelig engang skulde jeg faa Lov til at anmelde en god Bog. »Forfatteren er Katholik,« havde Berlingske Tidende fortalt — oven i Købet Spanier! — ganske vist tilføjes der »en meget frisindet Tæinker«, men den Mistanke, denne Tilføjelse kunde vække, blev hurtig udslettet ved Anmelderens dybe og uskrømtede Beundring for »den Antikens Aand, man troede død, men som er genopstanden i Kirken — den katolske, vel at

mærke«. »Indholdet er noget for sig — faa vil gribe det, uden at de forud er stemt i katholsk Opfattelse«; — Unamuno »fører hele Katholicismens ejendommelige Atmosfære med sig«; »han skriver, som man skrev i Middelalderen«; »han er meget intim med Fortidens store«; »han har hele Filosofiens svære Skyts i Marken«; »han taler til vor Fornuft, og dernæst til vor Følelse«; »Bogen maa læses med antikvarisk Glæde. Man maa kunne nyde, at det er Aarhundreder gammel Aandsfinhed, der taler i Nutidens Sprog og om mærkelige Ting.« — Kan man sige mere for at faa Tænderne til at løbe i Vand paa et Menneske, der med Hud og Haar har forskrevet sig til Skolastiken?

Men jeg blev dybt skuffet. Naar Anmelderen stempler Unamuno som Katholik, er han maaske blevet forledet dertil ved Forfatterens idelige hvasse Udfald mod Protestantismen. Thi dette er omtrent det eneste »katholske«, der er ved »Tragisk Livsfølelse« — og det er unægtelig for lidt! Sit Standpunkt overfor Kirken karakteriserer Unamuno selv saaledes: »Hvis nogen beskylder mig for at tjene den katholske Reaktions Sag — og kalder mig endog for Jesuit (S. 336) — vil maaske andre, de officielle Katholikker . . . .« — Punktrækken leder Tanken hen paa Inkquisition og Kætterbaal! — og Unamuno trøster sig med: »Men disse fæster i Spanien næppe deres Opmærksomhed paa noget som helst og underholder sig blot med deres egne Stridigheder og Misforstaaelser. Desuden har de en ynkelig Forstand, de Stakler« (S. 357). Det er i øvrigt interessant, at ogsaa en anden dansk Anmelder — J. C. K. i »Den nye Litteratur« (7. Nov. 25) — har misforstaaet Unamunos Stilling til Katholicismen. Stik modsat Berlingske Tidende er denne Kritik saa afvisende som vel muligt, men paa eet Punkt mødes J. C. K. med Berlingske Tidendes Anmelder: »Selv om man i de første Kapitler tror at staa overfor en frafalden eller »frigtort« og meget indbildsk Katholik, viser de følgende Afsnit Forfatteren som en sværthævæbnet Theolog . . . Bogens Hensigt synes unægteligt at være Propaganda for Katholicismen.«

Det ligger mig fjernt at bebrejde de to Anmeldere Overfladiskhed. Skylden for Fejltagelsen ligger hos Una-

muno. Berlingske Tidendes Anmelder har ikke Uret, naar han siger, at, er man kommen til den sidste af de halvfjerdehundrede Sider, kan man ikke gøre Rede for, hvad det egentlig er, man har læst. Anmelderen kalder elskværdigt dette for »Bogens Charme«. Den anden Recensent siger — mindre venligt, men mere sandt — at Bogen er »ulæselig paa Grund af Overfladiskheden i den filosofiske Problemstilling og det langstrakte Ordgyderi, som Forfatteren forveksler med Bevisførelse«. Er det vanskeligt for en katholsk Theolog at faa fat i Bogens Mening, saa er det vel ikke lettere for en Protestant.

Har man læst de 345 Sider — og længe før! — kan man ikke være i Tvivl om, at man her staar overfor en Pseudo-Katholik, i hvert Fald ingen orthodox Katholik. Ganske bortset fra, at han som begejstret Kantianer forkaster enhver fornuftmæssig Begrundelse af Troen og dermed stiller sig udenfor Vatikanerkonciliet's Afgørelser, dækker heller ikke den Tro, han »mod Fornuften« fastholder, den katholske. Han polemiserer ved enhver Lejlighed mod evig Løn og især evig Straf i det hinsides Liv, som han paa Origenisternes Vis opfatter som en »Apokatastasis« d. v. s. en Tilbageførelse af alle Mennesker, haade gode og onde, til Salighed i Samfund med Gud. Hans Gudsbegreb er mildest talt pantheistisk. »Gud er Personlighedsbegrebet af Altet, er Universets evige og ubegrænsede Bevidsthed, en af Materien fængslet Bevidsthed, der kæmper for at frigøre sig fra denne« (S. 150). »Naar Gud — i den nys nævnte Apokatastasis — bliver alt i alle, maa det da ikke forstaas saaledes, at han kompletterer sig, bliver tilsidst fuldstændig Gud, en uendelig Bevidsthed, der omfatter alle Bevidstheder?« (S. 257). Treenigheden er i Grunden en — Ditlev Nielsensk — Trias: »Gud Fader, Gud Moder og Jesusbarnet« (S. 183). Han undres over, at der ikke med Maria har fundet en dogmatisk Evolution Sted, der gjorde hende til en guddommelig Person Gudinde-Moderen, en Evolution parallel med Jesu, Sønnens, Divination (Forgudelse) og hans Identifikation med Ordet (S. 184). I 4. Kapitel: »Katholicismens Væsen« faar man — hvis jeg har opfattet den forvirrede Tankegang rigtigt — Indtryk af, at Forfatteren, der kalder Ka-

tholicismen for »vor Religion«, tror paa Alterets Sakramente, anerkender Skriftemaal og Ufejlbarheden, ja endog afviser Modernismen. Hvorledes denne Tro er at forstaa, faar vi imidlertid nogen Anelse om ved, at Forfatteren kalder Konciliet i Nicæa og ligeledes i Vatikanet for »Idioternes Sejr« — hvad der er ment som den største Ros! — og beklager, at den katholske Tro er blevet et Offer for Fornuften, den »theologiske thomistiske Rationalisme«. I øvrigt er hele Kapitlet stærkt inspireret af Harnack, Le Roy, Loisy. Det er i det hele taget betegnende, at blandt de talløse Litteraturcitater — bortset fra nogle faa Linjer af St. Thomas, der kritiseres — ikke, saa vidt jeg husker, findes en eneste katholsk Forfatter.

Er Unamunos Trosbekendelse alt andet end katholsk, saa er den »tragiske Livsfølelse«, der udgør Bogens egentlige Indhold, ikke mindre end et nyt Evangelium, — Evangeliet om Troen hinsides al Fornuft. Efter at have rettet de voldsomste Angreb paa hele Kirkens Filosofi og Theologi og kastet hele Apologetiken, enhver Fornuftbegrundelse eller rationel Uddybelse af Troen paa »Antitheologernes«, Materialismens, Pantheismens Alter, begynder han at opbygge sin Tro paa Fortvivlelsens, Scepticismens bare Bund: ikke i Kraft af Fornuft, men i Kraft af Viljen til Livet, Viljen til Udødeligheden. Det er dette vitale Instinkt, der skaber Troen paa Gud eller rettere — for at bruge Unamunos Udtryk — der skaber selve Gud og i det hele taget alt, hvad der kræves til Udødelighed. Unamuno er stærkt paavirket af William James's Pragmatisme — sandt er det, der gavner Livet — men især af »vor Broder« Kierkegaard. Han lever paa Paradokset. Troen er et Kors for Tanken. Kun at Unamunos irrationelle Tro er mere lidenskabelig, ikke blot en krampagtig Fastholden ved de overnaturlige Sandheder under Fornuftens uafbrudte Protest, men et vitalt Gennembrud, Troens Favntag med Fornuften. Dog ikke saaledes, at i denne Brydekamp Troen besejrer Fornuften, men Troen holdes oppe af Modpartens — Fornuftens — Favntag. Fornuftens Nej »bærer« Troens Ja. Begge de kæmpende har deres Støtte i hverandre.

Unamuno sammenligner sig selv med Cervantes's Don Quijote, der ogsaa lever og kæmper paa Trods af Fornuftten; Verden maa være saaledes, som han vil det, ikke som den er i Virkeligheden. Han kæmper mod Vejr-møller, han gør sig til Grin, til Genstand for alle andres og tilsidst sin egen Latter, han besejres; men netop ved at blive besejret, siger Unamuno — og man skal vel tro det! — sejrer han. Som den ultraromantiske Ridder Don Quijote ved sin trodsige Vilje skaber sig sin Verden, saaledes skaber den spanske Filosof sin Troens Virkelighed ved at ville den. Hans Fornuft protesterer mod Udødeligheden og det hele. Derfor begaar han det intellektuelle Selvmordsforsøg, der aldrig lykkes. Denne fortvivlede Kamp, denne tragiske Konflikt er Livet.

Det er umuligt at tage Stilling til alle de Paradokser, irriterende Overdrivelser, tendentiøse Fremstillinger og theologiske og filosofiske Misforstaaelser, der i forvirret Myl er dynget op i denne Bog paa et Sprog, der i hvert Fald i Oversættelsen er alt andet end let og klart. Nogle Enkeltheder skal jeg dog fremhæve.

Der er først og fremmest Unamunos Angreb paa den katholske Filosofi og Theologi. Dens Beviser for Udødeligheden er »Advokatkunster«. Unamuno haaner den skolastiske Bevismethode: jeg forstaar ikke dette Faktum, uden at jeg tillægger det denne Forklaring; f. Eks. jeg forstaar ikke Verden, uden at jeg antager en Gud. Altsaa er Gud til. — Men bruger vi da ikke den samme Fremgangsmaade i alle anvendte Videnskaber? Vi forstaar ikke Maanens Bevægelse, uden at der er en Tyngdekraft til. Altsaa eksisterer Tyngdekraften. Naar Unamuno skriver: »Den sande Videnskab lærer fremfor alt at tvivle og at være uvidende paa Forhaand; den behøver ingen Løsning« — saa er dette en Usandhed, der modbevises netop af Videnskabens største Triumfer, der saa godt som alle er vundet som »Postulater«.

Og hvorfor skulde den saakaldte »*deductio ad absurdum*« — Beviset ud fra de fordærvelige eller umulige Følger — ikke have Gyldighed? Er Materialismen med sin Benægtelse af Livet efter Døden virkelig blot en fordærve-

lig Doktrin, der virker opløsende paa Moralen, eller er den ikke netop derfor ogsaa en falsk Doktrin?

Unamuno beskylder sin Landsmand, den katholske Filosof Balmes, for en »*petitio principii*« i Beviset for Sjælens Enkelthed. Han — Balmes — »forudsætter uden noget som helst Bevis, at et Hele (continuum) ikke kan opfatte (et udstrakt Indtryk) som Helhed«. — Men trænger denne Antagelse til et Bevis? Er det ikke umiddelbart indlysende, at den Enhed og Helhed, der aabenbart findes i Sansningen — f. Eks. af en Rose — hverken kan afledes af det udstrakte Sanseindtryk eller af det legemlige Hele, som Nethinden eller Associationscentrerne er. De bestaar af udstrakte Dele, der ligger ud for hinanden, og mangler netop derfor den til Helheden nødvendige Enhed,

Og naar han (S. 94) ræsonnerer: Efter Skolastiken er »Sjælen Livets Princip«. Altsaa er Sjælen selv ikke levende. Thi i Kraft af hvilket Princip skulde den leve? Bevægelsens Princip er heller ikke selv bevæget. Saaledes er heller ikke Livets Princip selv levende — — saa er det Unamuno, der varter op med »Advokatkunster«, for ikke at sige Sofismer.

Efter de tendentiøse Angreb paa Skolastiken — der kun er Stikprøver — berører det pinligt at læse Unamunos Udtalelser om »Antitheologien«. Her er fra Fornuftens Standpunkt alt i bedste Orden. Hume, Stuart Mill, Spinoza, Darwin, Harnack, for ikke at tale om Kant, staar himmelhøjt over St. Thomas. Materialismens, Pantheismens Tankegange er »de mest logiske, mest rationale«. Disse Tænkere har virkelig ført uigendrivelige Beviser for, at der ingen Gud er til, ingen Sjæl, ingen Udødelighed.

Unamuno behøver jo netop denne Fornuftens Triumf over Troen for at naa til sin tragiske Livsfølelse. Derfor den uforbeholdne Anerkendelse af »Antitheologiens« Standpunkter!

Det, der virker mest irriterende ved Læsningen af Bogen, er dog de endeløse Selvmodsigelser. Unamuno røber en Proteusnatur, der kan skifte Ham og Farve fra Side til Side. Nogle Eksempler:

S. 179. At definere Gud er at begrænse d. v. s. dræbe ham; han er jo den ubegrænselige, den uendelige. For-

nuftens Begrebsbestemmelse af Gud, Gudsidéen, »bringer os snarere bort fra ham«. S. 181 har han øjensynligt glemte dette Sofisma, idet han uden at blinke definerer Gud som »Resultant af alle menneskelige Forestillinger, der forestiller sig ham. Gud er den rigeste og mest personlige menneskelige Begrebsforestilling.«

I 5. Kapitel, »Den rationalistiske Opløsning«, er der stadig Tale om, at Kritiken beviser, at der ikke er nogen Gud til. S. 161 hedder det: Fornuften beviser os ikke, at Gud eksisterer, men lige saa lidt, at han ikke kan eksistere. Han synes ikke at mærke, at han derved borttager Grundlaget for »den tragiske Livsfølelse«, som netop er Konflikten mellem Troen og Fornuften!

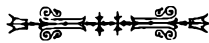
Gud er S. 150 absolut ubegrænset. S. 257 vokser Gud — »Altets Bevidsthed« — ved »at gøre sig til hver Dels Bevidsthed og gøre hver partiel Del bevidst om sig selv« (jævnfør ogsaa, hvad der foroven er sagt om Forfatterens Apokatastasis).

Hele Bogen igennem er det »irrationale« lig det »kontra-rationale«. S. 113 er det paa en Gang det samme, enten man kalder det: det overrationale . . . eller det kontra-rationale. Som om ikke netop hele Striden stod om Spørgsmaalet: Er Troens Genstand, især Troens Hemmeligheder, irrationale (kontra-rationale) eller blot suprarationale d. v. s. over Fornuften, uden dog at stride med Fornuften?

Er til sidst ikke hele Bogen en eneste Modsigelse? En bestandig Fraternisering med Fornuften, der er Troens Dødsfjende? Hvad andet vil han med sine 345 Sider end at overbevise os om sit Standpunkts, sit Evangeliums Rigtighed. Forfatteren er ærlig nok til delvis at indrømme det. S. 135 hedder det: »Det, som følger, har ikke sit Udspring i Fornuften, men i Livet, skønt for at meddele jer det, er jeg nødt til paa en vis Maade at rationalisere det.« Men han er ikke modig nok til at drage Konsekvenserne: nemlig at tie stille og lægge Pen- nen. I Stedet for slipper han Fornuften ind ad Bagdøren og skriver en veritabel Apologetik for sin Tro. Desværre er det ikke altid videre bevendt med hans Logik, som naar han — for at føje et lille Eksempel til de ovenfor nævnte — (S. 45) udleder Udødeligheden af, at vi ikke kan opfatte

os som ikke eksisterende, og dermed uden at ane ogsaa »beviser« Forudtilværelsen, hvad der aldeles ikke er hans Hensigt. Det er en daarlig Trøst, at Forfatteren S. 135 forbereder Læseren paa, at han »vil træffe paa daarlige Sentenser, paa bryske Overgange, afbrudte Sætninger, paa ligefrem veritable Hovedspring af Tanker«. Forfatteren har trolig indfriet dette Løfte. Man tænker kun med Rædsel paa den Kæmpeproduktion, som Unamuno vil kunne tillade sig ud fra dette nye litterære Standpunkt. Maaske vil hans Eksempel smitte, og til Futurismen i Kunst, Musik og Poesi faar vi saa en ny Velsignelse: futuristisk Theologi.

A. Menzinger, S. J.

Et Offer for Skriftemaalet.

Det var den 22. September 1825. Havnen Callao i Peru blev belejret af Oprørerne i ni Maaneder; men Spanierne forsvarede sig tappert. Pater Petrus Marielux af den hellige Camillus's Orden var Feltpræst hos Spanierne og søgte at holde Modet oppe hos dem. Men den lange Belejring, Sygdom og Mangel paa Levnedsmidler nedbrød Modstandskraften hos adskillige af Forsvarerne.

Kommandanten Raymund Rodil opdagede en Sammensværgelse, der gik ud paa en Dag i September om Aftenen Kl. 9 at overgive Fæstningen til Fjenden. Kaptajn Montero stod i Spidsen for Sammensværgelsen. Uden at tøve et Øjeblik lod Rodil ham og hans Fæller tængsle, men han kunde ikke faa den ringeste Tilstaaelse ud af dem. Alligevel befalede Kommandanten, at de allesammen skulde henrettes netop paa det Tidspunkt, da Forræderiet skulde have fundet Sted. Pater Petrus fik tre Timer til at høre de dødsdømtes Skriftemaal og forberede dem til Døden. Kl. 9 om Aftenen blev alle 13 skudt.

Men Generalen følte sig endnu ikke sikker. Skriftefaderen, tænkte han, maa jo nu vide Besked om alt. Hent Feltpræsten! Da Præsten kom ind til Kommandanten, laasede denne Døren efter ham for uden Vidner at forhandle med ham og faa alt at vide om Sammensværgelsen.

»Pater, de sammensvorne har sikkert i Skriftemaalet aabenbaret Dem deres Planer og alle deres Forbindelser.

I Kongens Navn maa De nu meddele mig alt. Jeg forlanger, at De fortæller mig alt uden at skjule noget Navn eller nogen Omstændighed.«

»Hr. General,« svarede Pater Marielux, »De forlanger noget umuligt af mig. Aldrig kan jeg bryde Skriftemaalets Hemmelighed. Gud bevare mig for nogensinde at gøre det, om saa Kongen i egen Person bad mig om det.«

Generalen blev ude af sig selv. Han fór løs paa Præsten og raabte: »Munk, fortæl mig alt, eller jeg lader dig skyde!«

Med virkelig evangelisk Sagtmodighed svarede Pater Marielux: »Hvis Gud vil, at jeg skal dø, saa ske hans hellige Vilje! Skriftehemmeligheden kan jeg ikke forraade noget Menneske.«

»Du vil altsaa ikke tale,« raabte Rodil, »du forraader din Konge og din General.«

»Jeg er tro imod min Konge og imod enhver Foresat, men ingen har Ret til at forlange, at jeg skal være Forræder imod Gud. Jeg kan ikke adlyde Dem.«

Saa tøvede Generalen ikke længere. Han aabnede Døren og raabte ud: »Kaptajn Iturbide, fire Mand med ladt Gevær!« De kom med det samme.

»Paa Knæ, Munk,« skreg Generalen som et vildt Dyr. Pater Petrus knælte ned, han vidste, hvad der skulde ske, men han kendte ogsaa sin Pligt. Ingen Præst kunde forraade Skriftehemmeligheden.

»Læg an!« lød Kommandoen, og endnu engang vendte Generalen sig til sit Offer: »I Kongens Navn opfordrer jeg dig for sidste Gang, tal!«

»I Guds Navn, jeg maa ikke tale,« svarede stille og roligt den knælende Præst.

»Fyr!«

Pater Marielux faldt, ramt i Brystet, som et Offer for Skriftemaalet den 22. September 1825.

Den katholske Præst kan dø, men Skriftemaalets Hemmelighed forraader han aldrig. Hellere Død end Forræderi imod Gud og imod Skriftebarnet. Saaledes kræver baade Guds og Menneskers Love. Præsten tager Hemmeligheden med sig i Graven.

Nye Bøger.

Fredrik Böök: Rejse til Jerusalem. Oversat af Paul Damkier. (Koppels Forlag 1925.)

Det er en meget smuk Bog, Koppels Forlag her har udsendt, fornemt Udstyr, overordentlig smukke Tegninger af Gunnar Lindvall; det hele kan ikke være kønnere. Mer

det er altsaa det ydre, Indholdet skuffer. Det skuffer i hvert Fald en Kristen, der dog af en »Rejse til Jerusalem« venter sig noget andet end det.

Bogen handler udelukkende om Zionismen, og det kan ikke nægtes, at den ud fra denne Indstilling er meget interessant. Den svenske Professor rejser til Jerusalem for at overvære Indvielsen af det jødiske Universitet, og det er egentlig kun Jøderne, der interesserer ham. Han gør meget for at forstaa alt det mærkelige, der er ved at vokse op med Zionismen, og han er ogsaa i Stand til at hibringe Læseren Forstaaelse af mange Ting.

Saa meget mærkeligere er det, at Forfatteren ikke gør det ringeste Forsøg paa at forstaa Former for Kristendom, som er anderledes end dem, han er vant til. Jeg er ikke i Tvivl om, at der er Masser af Ting paa de hellige Steder i Palæstina, som vi, der kommer oppe fra Norden, kunde ønske anderledes. Og sikkert møder der en mange Optrin, som man slet ikke glæder sig over. Men derfra og til at gaa med en stadig Forargelse, fordi det nu ikke altsammen giver den Stemning, som en svensk Protestant kunde ønske sig, er dog et langt Spring. De ydre Former, Gudsdyrkelsen antager i Palæstina, er nu engang orientalske, til Dels er de ogsaa meget gamle, de er hverken moderne eller nordiske, og derfor kan vi maaske vanskeligt tage Del i dem og ikke opbygges ved dem. Men forarges! Og skælde ud! Mærkeligt, at Professorens Kultur her kommer ganske til kort.

Et Par morsomme Smaating skal lige nævnes. Meget overlegent omtaler Forfatteren, der passerer Rom i Marts 1925, Jubelaaret og er tilbøjelig til at spaa dets fuldstændige Nederlag; det virker komisk omtrent et Aar efter. Paa samme Maade virker en Skildring af en Fæst hos Palæstinas Guvernør, Sir Herbert Samuel. Forf. fortæller først om alle de mange forskellige Mennesker, der var samlet, bl. a. nævner han franske Dominikanere. Og saa slutter samme Afsnit med følgende Ord: »Der var to Elementer, som savnedes i Festsalen, tænkte jeg, da jeg lidt før Midnat forlod Sir Herberts Palads: der var meget faa tyske Professorer og ingen romersk-katholske Præster. Vatikanet er ubevægeligt.«

Naar man læser den Slags, vakler Tilliden til Forfatteren.

B. J.

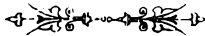

Den internationale Bedeuge 18.-25. Januar.

I Aaret 1926 er Jubilæet udvidet til hele Jorden. Som Hovedformaal for de troendes Bønner anbefaler vor Hellige Fader Pius XI alle Kristnes Sammenslutning til een Hjord under een Hyrde. Det er nøjagtig den samme store Tanke, som den internationale Bedeuge nu i flere Aar har været besjælet af og begejstret for, og til hvis Virkeliggørelse den har søgt at bidrage sin Del. Saa har vi Katholikker da i Aar en dobbelt Grund til ivrigt at deltage i disse Fællesanstrengelser og at vinde nye Hjælpetropper til det betydningfulde Foretagende.

Ja, gid de danske Katholikker ikke maa lade de andre derude i den store Verden, baade Katholikker og Protestanter og skismatiske Grækere, være ene med deres inderlige Bønner om Enhed og Fred! Gid ogsaa Kirkerne herhjemme fra Festen Petri Stol til Pauli Omvendelse maa blive Vidne til, at vor guddommelige Frelasers Hjerteønske om, at alle maatte være eet, har fundet mægtig Genlyd i de danske Katholikkers Hjerter!

P. Merkel.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som Bladene allerede har meddelt, har Bestyrelsen for Skamlingsbanken nægtet Tilladelse til Afholdelse af den katholske Ansgarsfest paa deres Territorium. Festen vil naturligvis blive afholdt et andet Sted, men nogen endelig Bestemmelse derom er endnu ikke truffet. Den af Biskoppen nedsatte Komité, som bestaar af Sognepræsterne von Kettenburg, Resch, Olrik, Frederiksen, Schreiber, Nösen og Osterhammel, og som Hans Højærværdighed Biskoppen selv staar i Spidsen for, vil i den nærmeste Fremtid mødes og drøfte forskellige Forslag. Dens Afgørelse imødeses med megen Interesse.

— Mandag den 11. ds. afholdtes der i St. Ansgars Kirke en Sjælemesse for den afdøde Enkedronning Marguerita af Italien. Hs. Højærværdighed Biskoppen holdt Messen, der overværedes af Hs. Majestæt Kongen med Følge, de højeste civile og militære Myndigheder, corps diplomatique og talrige Medlemmer af den italienske Koloni. Under den stille Messe sang Kirkens Kor nogle Motetter, og en italiensk Strykekvartet spillede. Efter Messen foretog Biskoppen Absolutionen ved Katafalcken og ledsagede derefter Kongen til Kirkens Dør.

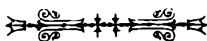
Ordrup. St. Andreas Gilde afholdt i Måndags d. 28. December sin vanlige Julefest i Charlottenlunds Palmehave. Kl. 6 aabnedes Dørene til den store flotte Festsal, hvor det pyntede Kæmpejuletræ straaledede de ca. 120 fremmarcherende Børn i Møde. Efter Sang og Dans om Træet talte Sognepræsten Pastor Günther til Børnene, og senere opførtes Julespillet »Grangrenen«, som ved sin udmærkede Gengivelse virkede gribende paa alle de tilstedeværende. Det blev glimrende udført og tjener de instruerende til stor Ære. — Efter at Chokoladen var drukket, og Godter og Gaver var uddelte, morede Børnene sig paa bedste Maade til Kl. 9, hvorefter de voksne, ca. 125, fik sig en Svingom. Festen forløb i alle Henseender smukt, og Bestyrelsen udtrykker hermed en hjertelig Tak til de assisterende, saavel Børn som Dame-Komité, og alle, som betænkte Festen med Gaver.

England. En ny Statistik viser, at i Aarene 1914—24 er i England 105,358 Personer traadt over til den katolske Kirke.

Rom. Kardinalskollegiet, hvis fulde Medlemstal er 70, bestaar for Øjeblikket af 69 Medlemmer, deraf er de 35 Italienerne. Frankrig har syv Kardinaler, Spanien seks, Tyskland og De forenede Stater hver fire.

Nord-Amerika. Bispedømmet Seattle i Staten Washington har fejret sit 75 Aars Jubilæum, idet det blev oprettet i September 1850. Den nuværende Biskop, Msgr. O'Dea, er den tredje Overhyrde. Da han blev Biskop, fandtes der i hele Stiftet kun 46 Kirker, nu er der 72 Sognekirker og 73 andre Kirker.

Mexiko. I dette Land fortsættes Kampen mod Kirken, og over 200,000 Mexicanere skal i de sidste to Aar være udvandret paa Grund af de kirkefjendtlige Love. Efter Loven bestaar den katolske Kirke i Mexiko nemlig slet ikke mere. Præster og Ordensfolk forfølges, Kirkerne lukkes og forvandles til Musæer og Theatre, al kirkelig Ejendom konfiskeres. En skismatisk Bevægelse understøttes paa enhver Maade af Regeringen. Men nu er Katholikkerne ved at tage sig sammen, og der dannes store Organisationer til Religionens Forsvar. Ungdomsforbundet har allerede 20,000 Medlemmer, det katolske Nationalforbund 40,000 og det katolske Arbejderforbund 25,000. Det er endnu ikke store Tal, men det er altsammen Nydannelser. En stor Virksomhed udfoldes af Columbusridderne, der i Meksiko har 5000 Medlemmer, der ofrer meget for Kirken.

Kirkelig Kalender.

17. Jan. 2. Søndag eft. Epifeni.	24. Jan. 3. Søndag efter Epifani.
18. — M. Petri Stol i Rom.	25. — M. Pauli Omvendelse.
19. — Ti. Knud Konge, Martyr.	26. — Ti. Polykarp, Biskop og Martyr.
20. — O. Fabian og Sebastian, Martyrer.	27. — O. Johannes Krysosto- mus, Biskop og Kir- kelærer.
21. — To. Agnes, Jomfru og Martyr.	28. — To. Agnes, Jomfru og Martyr.
22. — F. Vincents og Anasta- sius, Martyrer.	29. — F. Frans af Sales, Bi- skop og Kirkelærer.
23. — L. Raymund af Penna- fort, Bekender.	30. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 19. Jan. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Pastor Bernh. Jensen: Igennem Jylland (m. Lysbilleder).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

I Anledning af St. Ansgars Jubilæumsaar og som Forberedelse til hans festlige Mindedag holdes der fra den 24. ds. hele Ugen igennem Aftenandagt med Prædiken af Pastor Günther i St. Ansgars Kirke, hvortil alle Hovedstadens Katholikker, især fra St. Ansgars Meninghed, indbydes.

Første Gang Søndag den 24. Januar Kl. 6, de følgende Aftener Kl. 8; Lørdag Aften holdes ingen Gudsstjeneste.

Søndag den 31. Januar Kl. 8 Morgen h. Messe med Fælleskommunion. Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 6 Aften Festandagt, Prædiken og Procession med den h. Ansgars Relikvier.

Unio. Onsdag den 27. ds. Kl. 8 pr. afholdes den aarlige Generalforsamling i Hotel Phoenix Selskabslokaler. Nærmere Meddelelse bliver tilsendt Medlemmerne. Besøgende kan deltage i Smørrebrødsbordet efter Generalforsamlingen ca. Kl. 9. Billetter à Kr. 7 faas hos Udvalgets Kasserer, Fuldmægtig Aug. Husson, Stenosgade 5, Vester 787 x (Kl. 5¹/₂—7¹/₂).

Sønderjydske katolske Kirkers Indsamlingsbøsser

til En-Ører sendes portofrit ved Indsendelse af Anm. derom til Pastor B. Jensen. Den udsatte Præmie, 100 Kr., som bedes afhentet sammesteds, er vundet paa Bøsse Nr. 37, som i Aarets Løb indsendte 2903 En-Ører. Det er Giverens udtrykkelige Ønske, at Vinderne selv beholder Præmierne. Der er ialt med Fradrag af alle Omkostninger indgaaet 890 Kr. Giv os En-Ører!

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften i St. Josefs Skoles Forsamlingssal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

Rettelse. Forrige Nr., S. 39: **Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn** indbragte 1177 Kr., læs: Juleindsamlingen i St. Ansgars og **Sakramentsogn** indbragte 1177 Kr.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlundet 20 Kl. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 4.

Søndag den 24. Januar.

1926.

INDHOLD: Vore Mødre. — Ugens Helgen. — Observationer. — Kirkens »Intolerance«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holbæk. Faaborg. Aarhus. Rom. — Avertissementer.

Vore Mødre.

En Moder, der under de største personlige Ofre opdrager Børn for Gud og Himlen, er noget stort, noget, man maa have dyb Ærbødighed for, og denne hendes Storhed og Ærværdighed synes at tiltage mere og mere, jo længere vi betragter den.

Tænk dig alle de uskyldige Sjæle, der lever eller har levet her paa Jorden, al den Renhed og Lykke, et uskyldigt Hjerte rummer, den Uskyldighedens Glans, der straalere dig imøde ud af det rene Barneøj, og tænk nu: ingen af disse uskyldige Sjæle vilde være til, hvis der ikke havde været saa mange Mødre, der vilde ofre sig og tage alle de Besværligheder paa sig, som Børneopdragelsen volder. Uden Modrens Offerliv havde vor hellige Kirke ikke den store Skare af rene jomfruelige Sjæle, der er dens Stolthed og Pryd.

Tænk endvidere paa de mange Mennesker, der gaar omkring og spreder Velsignelse overalt, hvor de kommer hen, lindrer de fattiges Nød, passer de syge, trøster og opmuntrer de lidende — kort sagt: er en Velsignelse for hele Menneskeheden; — ingen af disse velsignede Mennesker

vilde leve, hvis ikke lige saa mange Mødre havde fornægtet sig selv og taget Moderskabets tunge Byrde paa sig.

Tænk paa Kirkens Præster, der gaar ud i den hele Verden og ofrer deres Liv til Guds Ære og Sjælenes Frelse; tænk paa den Præst, der ofrer sig for dig: — hvor mange Mødre har ikke ofret sig, for at Verden — og du med — kunde faa de Præster, den har. — Ja, vore Præsters Mødre fortjener den største Ærbødighed; thi det er netop dem med de store Børneflokke, dem, der ikke lod sig smitte af umoralske Grundsætninger, — saadanne Mødre stammer Præsterne for det meste fra.

Uden opofrende Mødre ingen hellige Martyrer med deres Standhaftighed, — uden opofrende Mødre ingen Apostle, — ja havde den saligste Jomfru Maria ikke indvilget i at blive en Smerternes Moder, havde vi — menneskeligt talt — ikke engang nogen Frelser.

Kast et Blik ind i Himlen — se de Skarer af salige Børn, Ynglinge og Jomfruer, Sjæle af hver Alder og Stand, hvorledes de lovpriser Gud og deri finder deres største Salighed. Hvem er det, der har befolket Himlen med disse hellige Skarer? — Hvem har gjort det muligt, at de nu kan lovprise Gud og være lyksalige i al Evighed? Det er de Mødre, der fornægtede sig selv for at give Gud de Børn, han vilde have af dem.

Og naar du til sidst tænker paa dig selv, al den Glæde, du har oplevet, og det salige Haab om engang at leve evigt hos din Frelser i Himlen: det er din Moders Offerliv, du har alt dette at takke for. Der er ingen i Verden, der har lidt saa meget for dig, ingen, du skylder saa megen Tak, som din Moder.

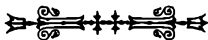
Naar saadan en samvittighedsfuld og pligtopfyldende Moder kommer over i Evigheden, med hvilken Kærlighed vil Gud da tage imod hende! — og hvor stor en Løn vil hun faa af ham, der har sagt, at han ikke vil lade det uden Løn, naar man for hans Skyld giver sin Næste en Drik Vand? Hvilken Løn vil da saadan en Moder faa, der saa at sige har ofret sig selv for at opdrage Børn for Gud?

Den Moder derimod, der har syndet mod Ægteskabets hellige Lov og unddraget sig sine Moderpligter, hvor vil hun engang forskrækkes naar hun staar ved Evighedens

Domstol, og den alvidende Gud spørger hende: Hvor er de Børn, du skulde opdrage for mig?

Elsk din Moder og vær taknemmelig for alt, hvad hun har gjort og lidt for dig. Lever hun endnu, vis hende da al den Kærlighed, du kan. Er hun død, da bed for hende. »Hold din Moder i Ære alle dit Livs Dage, og glem ikke, hvor mange Smerter og Farer hun har udstaaet for dig.« (Tob. 4.)

Fr. Kl.

Ugens Helgen.

St. Polykarp.

26. Januar.

Den hellige Polykarp var Biskop i Smyrna i Lilleasien. Han var Discipel af Apostelen Johannes og led Martyr-døden i Aaret 155 eller 156. Om hans Død har vi Øjenvidners Beretning; i et Brev til Menigheden i Philomelium og til hele Kristenheden fortæller Smyrnas Kristne om deres Biskops Martyrium. Vi gengiver her nogle Afsnit af det gribende Brev og begynder paa det Sted, hvor Polykarp føres ind i Cirkus, der er fyldt til Trængsel:

Da Polykarp traadte ind paa Stadion, lød en Stemme fra Himmelen: »Vær stærk og mandig, Polykarp!« Men den, som talte, saa ingen; men Stemmen hørte de af os, der var til Stede. Men da han nu førtes ind, blev der stor Tumult iblandt Folket, der hørte, at Polykarp var taget til Fange. Prokonsulen lod ham føre frem for sig og spurgte, om han var Polykarp. Da han svarede Ja, opfordrede Prokonsulen ham til at fornægte Troen, han skulde have Respekt for sin høje Alder, sagde han: »Sværg ved Kejserens Lykke; vær fornuftig, raab: »Bort med de ugudelige!« Alvorligt betragtede Polykarp den store Mængde ugudelige Hedninger, der var forsamlet, saa udstrakte han Haanden imod dem, med et Suk saa han op imod Himmelen og sagde: »Bort med de ugudelige!« Men Prokonsulen trængte paa: »Sværg, saa løslader jeg dig, forband Christus!« Men Polykarp svarede: »Nu har jeg

ljent ham i 86 Aar, og han har aldrig været uretfærdig imod mig; hvordan skulde jeg da kunne forbande min Konge, som har frelst mig?»

Men han trængte stadig ind paa ham og sagde: »Sværg ved Kejsereis Lykke!« Polykarp svarede: »Du synes at vente en tom Ære af, at jeg skulde sværge ved Cæsars Lykke, du lader, som om du ikke ved, hvem jeg er. Hør det aabent: Jeg er Kristen. Og hvis du ønsker at lære noget om den kristne Tro, saa giv mig en Dag og hør paa mig.«

Prokonsulen sagde til ham: »Jeg har vilde Dyr og lader dig kaste for dem, hvis du ikke omvender dig.« Men han svarede: »Hent dem bare, thi vi kan ikke omvende os fra det gode til det daarlige; men det er godt for mig at gaa over fra det onde til Retfærdigheden.« Prokonsulen blev ved: »Dersom du ikke frygter de vilde Dyr, saa vil jeg lade dig brænde, naar du ikke forandrer Mening.« »Du truer med Ild, som kun brænder en Times Tid og kort efter slukkes,« svarede Polykarp, »men du kender ikke den kommende Doms evige Ild, som er beredt for de ugudelige. Hvorfor tøver du? Gør, hvad du vil.«

Medens Polykarp talte saaledes, fyldtes hans Sind med Tillid og Glæde, og hans Aasyn var skønt at skue, saa at Prokonsulen blev meget forbavset. Han sendte nu sin Herold ud i Midten af Stadion og lod ham tre Gange udraabe: Polykarp har tilstaaet, at han er Kristen. Da Herolden raabte det, greb ustyrligt Raseri de forsamlede Hedninger og Jøder, og der lød høje Raab: »Han er Ugudelighedens Læremester, de Kristnes Fader; det er ham, der omstyrter vore Guder og lærer alle Folk, at de ikke skal ofre og dyrke Guderne.« Og de raabte paa Asiarken Philippus og forlangte, at han skulde lade en Løve løs imod Polykarp. Men han sagde, at det var ikke tilladt, da Legene med de vilde Dyr var forbi. Saa raabte de allesammen, at Polykarp skulde brændes levende.

Det blev næsten hurtigere udført, end det var udtalt. Folk slæbte i en Fart Brænde og Kvas sammen, og som sædvanlig var Jøderne de ivrigste til at hjælpe med. Da Baalet var beredt, klædte Polykarp sig af, løste sit Bælte og tog sine Sko af; det plejede han ikke at gøre, thi de

troende kappedes altid om at komme først og røre ved ham, han var nemlig ogsaa før Martyriet smykket med alt godt. Han var nu omgivet af alt det, der skulde bruges til Baalet, men da de ogsaa vilde nagle ham fast, sagde han: »Lad mig være; han, som giver mig at lide Baaldøden, vil ogsaa give mig uden det at holde mig ubevægelig i Ilden.«

Saa naglede de ham ikke fast, men bandt ham. Med Hænderne bundne paa Ryggen stod han der som et straa- Offerlam af den store Hjord, et Gud velbehageligt Offer. Han saa op imod Himmelen og sagde: »Herre, almægtige Gud, Fader til din elskede og velsignede Søn Jesus Kristus, ved hvem vi har faaet Kundskab om dig, alle Engles og Kræfters og hele Skabningens Gud, alle de retfærdiges Gud, der lever for dit Aasyn. Jeg lovpriser dig, fordi du vær- diges paa denne Dag og i denne Time at lade mig komme med i dine Martyrers Tal, i din Christus's Kalk, til Op- standelse med evigt Liv for Sjæl og Legeme i Ukrænkelighed ved den Helligaand. Lad mig i Dag blive modtaget iblandt dem som et skønt og velbehageligt Offer, som du har beredt det og bestemt det og fuldbragt det, Gud, du som er sanddru og ikke kender til Løgn. For alt dette ærer jeg dig, lovpriser jeg dig, forherliger jeg dig tillige- med den evige og himmelske Jesus Kristus, din elskede Søn. Ham og Dig og den Helligaand være Ære nu og i al Evighed. Amen.«

Og da han havde sagt Amen og fuldendt sin Bøn, blev Ilden tændt. Men da de store Flammer slog op, saa vi, som det blev givet at være til Stede, et stort Under. Derfor er vi ogsaa blevet skaanet, for at vi kan fortælle andre, hvad der skete. Ilden tog Form af et Sejl, der er fyldt af Vinden, og omgav i en Kreds Martyrens Legeme; det stod midt i og saa ikke ud som stegt Kød, men som bagt Brød eller som Guld og Sølv, der straalere i Ovnene. Og vi mærkede en stærk Vellugt, som om der brændtes Røgelse eller kostbare vellugtende Urter.

Da de ugudelige endelig saa, at hans Legeme ikke kunde brænde, befalede de Bødlene at komme og dræbe ham med en Dolk. Da han gjorde det, fløj en Due ud, og der strømmede saa meget Blod fra den døende, at det slukkede

Ilden, og alle forundrede sig over den store Forskel mellem de vantro og de udvalgte. Til de udvalgte hører denne store Martyr Polykarp, som var en apostolisk og profetisk Lærer og den katholske Kirkes Biskop i Smyrna.

Men da hin onde og misundelige Fjende, de retfærdiges Modstander saa hans skønne Martyrium og hans rene Sæder fra Ungdommen af, og at han som Løn fik Udødelighedens Krone, søgte han at hindre, at hans Relikvier skulde blive æret af os, skønt mange ønskede at faa Del i det hellige Legeme. Djævelen fik derfor Nicetas til at gaa til Prokonsulen og opfordre ham til ikke at udlevere Liget til Begravelse, »for at de ikke,« sagde han, »skal forlade den Korsfæstede og dyrke denne«. Men det var Jøderne, som havde faaet ham til at sige det; de saa nemlig, at vi vilde tage Liget ud af Ilden, og de vidste ikke, at vi aldrig kan forlade Christus, der har lidt, for at alle kan blive frelst, den uskyldige for Synderne, og at vi aldrig kan dyrke nogen anden. Ham tilbeder vi nemlig som Guds Søn; men Martyrerne elsker vi med Rette som Herrens Disciple og Efterfølgere paa Grund af deres store Kærlighed til deres Konge og Mester, og vi ønsker selv at blive deres Fæller og Meddisciple.

Hovedsmanden lod nu Liget brænde op, og bagefter samlede vi hans Ben, der er skønnere end de kostbareste Edelstene og værdifuldere end Guld, og bisatte dem paa et passende Sted. Og vi haaber, at Gud vil give os at samles der i Fryd og Glæde for at fejre hans Martyriums Fødselsdag, baade for at mindes dem, der vandt Sejr i Kampen, og for at de efterlevende derved kan styrkes til selv at være rede.

Observationer.

Der er et Fænomen, man kan kalde for *Plumring* — det bestaar dels i med Behændighed at jonglere med Ord og Begreber, saa de faar den modsatte Mening — dels i at forskyde Motiverne — bevidst eller ubevidst.

Den, der følger det kirkelige Aandsliv i Danmark, vil næsten daglig kunne iagttage det Fænomen,

Lex Rørdam staar for til Forhandling og Vedtagelse i større eller mindre Udstrækning — Udstrækningen vil afhænge af, hvorvidt Venstre vil stemme som Blok, eller enkelte Venstremænd vil bryde ud og stemme med Regeringen.

Man har jaget en »Kætter« ud, fordi han talte fra Leveren og ikke indsukrede sin Rationalisme i gammeldags-troende Talemaader og i kendte Salmever. Men næppe var han dreven ud i Ørkenen, før man blev forskrækket for sin egen Rolle som Inkquisition — det gjaldt om at finde en Bagdør, saa han snarest kunde smutte ind igen og holde kirkelige Handlinger i det gamle Hus. Men nu har man gjort den Erfaring, at en *lex* for en Enkeltmand er den ufarbareste Vej, som kan betrædes, idet den ved given Tid og Lejlighed kan drage adskillige Hundrede andre *lex*'er med sig, hvis hidtil forsigtige Rationalister opdager, at Bekendermod ikke koster Embedsfortabelse, og giver sig til at tale tydeligt.

Altsaa maa man udstrække Loven til et alment Omfang: at alle, der har Sympathi og Stemmer hos et Mindretal paa 5 Husstande i et Sogn, skal kunne erholde Sognekirken til Brug.

Ogsaa dette giver Konsekvenser — f. Eks. staar Spiritisterne ved Kirkeporten og venter paa *lex*'en — og man ængstes. Lige meget hvilken Udstrækning *lex*'en faar, vil den betyde en alvorlig Sprække i Folkekirkens Mur . . . og det katholske Spøgelse staar endda i Skyggen af Træerne paa den berømte Plads med de grønne og lurer — nidkære Sionsvægttere har med Gru set det, og kun konfessionelle Grunde har afholdt dem fra at korse sig.

Imens gør Aandslivets trykte Side Blækspruttens Arbejde: udstøder Strømme af Blæk i alle Slags Blade, saa ingen mere kan se klart i Sagen.

Enten maa den kommende Lov nøjes med at lukke Rørdam ind — og det vil virke komisk, da man saa nyelig har sat ham ud; eller den maa lukke alle (Spiritister, Sekter og Katholikker) ind — og det er Ruin for mangan skikkelig gammel Sognepræst; eller den maa partere og kun lukke saadanne ind, som uden Skrupler vil erklære sig for i det væsentlige enige med de luthersk-evangeliske

— og saa staar Kirken aaben for Aandemanere og Unitarer.

Det er Historien om at lade Stokken ligge, eller at tage den op — i begge Fald til Skade for egen Ryg.

Der er en kirkelig Literat, som Gang paa Gang har udtrykt sin Misfornøjelse med, at Pressen er paa vor Side, ofrer os Spalter og Billeder, medens han og hans egne sidder i Ubemærkethedens Skygge.

Vore »Trompetstød« staar i modsat Forhold til vor Kvantitet.

Maaske? Men saa maa det vel være Kvaliteten, der gør det — siden han selv udelukker enhver anden Forklaring.

For Resten har jo han og hans Folk haft deres gode Dage i Pressen i de lange Aartier, den ihjeltav og ihjelfrøs os Katholikker.

Vi tror ikke hverken paa Varigheden eller Værdien af Pressens Gunst — den er det Græs, der gror i Dag, men som i Morgen kastes i Ovn — saa vi overlader ham gerne en halv Spalte udenfor Prædikantlisten.

Nu maa vi høre to Nyheder om St. Ansgar — enten var han Protestant, eller han var Neutral — bare »Kristen« i al bred Almindelighed, en Slags Medlem af »Evangelisk Alliance«.

Mon den Plumring vil lykkes? Mon ikke Folk kan deres Historie godt nok til at vide, at Ansgar var Munk, Præst og Biskop i den hellige romersk-katholske Kirke; at han var opdraget efter Benediktinernes Ordensregel, oplært efter katholsk Theologi, udsendt af Paven og — at Ansgar lærte Maria-Dyrkelse, Helgen-Dyrkelse, Skærsild, Aflad, gode Gerninger, syv Sakramenter, Pavedømmet og Cølibatet . . . m. m., alt perfekte katholske Troslærdomme. Ingen vil fortænke Protestanterne i at fejre ham, »som enhver nu kan det for Guds Aasyn«, men Historien skulde ikke gerne af den Grund plumres.

Og man kan ikke holde fælles Fest — som foreslaaet

— hvis Festens Genstand skal forvanskes. Saa hellere opkaste Problemet til aaben Debat: Om Nordens Apostel fejlede i at lære disse »græsselige Vranglærdomme«; thi gjorde han det, kan de, der er Protestanter mod hans Tro, ikke i Sandhed fejre ham; de maa da halvt takke for, at han begyndte en Mission, hvis anden Halvdel de misbilliger, og som Hans Tavsens rensede — og h a m kan de da fejre uden Forbehold.

Der er en Ting, fromme Protestanter altid har ønsket at lære af os: at faa Knælebænke i Kirkerne. Det Suk har ærligt lydt ved næsten enhver ny Kirkes Opførelse.

Det maa nu forstumme, eftersom en luthersk Præst og Dr. phil. har »eftervist«, at Kirkehuset for en Protestants Fromheds-Psyke ikke bør betyde mere end hans egen Villa eller Andelslejlighed — og at en Protestant beder lige saa godt, ydmygt og ærbødigt paa Ryggen i sin Seng (= i Løn-kamret) som i en Kirke.

Kirken, der i vore Dage var »Guds Hus«, er nu, siger han, Menighedens Hus. Jovel, Menigheden er altsaa bleven »Værtinde« for den Allerhøjeste — saa vidt har man drevet det i Demokrati. Men det er Synd for de gode Sjæle, der følte inderlig Trang til at knæle.

En impulsiv Bisp har fortalt en Journalist, at Katholikkerne ikke regner de andre »for det Skidt, de træder paa«, og at vi har »Knivene parat« til at »stikke de andre i Ryggen«.

Saa siger man endda om os morderiske Kannibaler, at vi driver en klog og diskret Propaganda.

Mon Bisp behøver at frygte? Der er jo dog kun 23000 Knive fordelt til 3 Millioner Rygge, saa han kan længe gaa fri af Ram. Og hvem af os har mon traadt paa ham med en saadan Foragt, at han har følt sig regnet for ... fy, føj?

Naa, den gode Bisp, som i Ord og Pen er en saa brav Kristen, har en vis Hang til Lyrik, saa vi tager ikke Sartenheden bogstavelig.

Man vil i 1926 fejre både Ansgar og Hans Tavsens — og endda paa Grundtvigs Fødselsdag. Sikken et Jubelaar! For Resten er dette saare klogt, idet Forholdet da bliver det sande: Ansgar indfører den katholske Kristendom i Danmark; Hans Tavsens afskaffer 1 á 2 Tredjedele af dem; og Grundtvig indfører atter den ene af de tabte Tredjedele, saa den jævne danske Almuemands Kristendom i 1926 staar Ansgars Tro og Tankesæt betydelig nærmere end Luthers.

Hvad om nogen opfordrede os til at være med at fejre Grundtvig — det var der da god Mening i! Ikke cand. theol. Grundtvig, men Salmeskjalden, Kirke-Kæmpen, Seeren og (retforstaaet) Kirkefaderen Grundtvig, som har røgtet det store Kald i dansk Kristenhed: at hævde Kirkens (han siger: Menighedens) Supremati over Bibelen, den oldkirkelige Traditions Værdi, Studiet af Fædrene, det historiske Grundsyn af Kristus som alle Tiders Midtpunkt, Trosbekendelsens Ægthed, Daab og Nadver som sande Sakramenter, Dyrkelsen af Gud Helligaand og de gamle Ord som »Kirke«, »Helgen«, »Engel« og »Dødsriget« . . . disse Skatte, der var slugt af den Rationalismes Strøm, der dækkede den religiøse Ager i Danmark før ham, og som nu atter truer med at oversvømme den. — Vi er nogle, som ser et Tegn i, at Ansgars Mindefest blandt Ikke-Katholikker netop falder paa Grundtvigs Fødselsdag.

Observator.

Kirkens „Intolerance“.

Om dette Emne havde Frk. Ingeborg Jerk i »Ekstrabladet« skrevet en meget aggressiv Artikel, som straks blev imødegaaet af Pater Breitung. Et andet Indlæg, fra Pater Menzinger, kunde derfor ikke finde Optagelse i Bladet, og Pateren har derfor venligst tilstillet Ugebladet sit Manuskript.

I Anledning af Forfatterinde Ingeborg Jerks Artikel i »Ekstrabladet« af 7. Januar om »Den katholske Kirkes Intolerance« beder Undertegnede om Optagelse af følgende:

1. Forfatterindens Omtale af Pius IX's »Syllabus« er i høj Grad ukorrekt og misvisende. De som ordrette

Citater med Anførselstegn trykte Sætninger hverken staar i Syllabus eller gengiver Kirkens Lære. »Syllabus« er ikke andet end en Række — i alt 80 — Sætninger, der er Citater eller Udtog af 70ernes Litteratur og forkastes af Kirken. Syllabus er altsaa ikke noget direkte Udtryk for Kirkens Lære. Kirkens Standpunkt maa findes ved at anvende de almindelige Regler for Loves Fortolkning og er de forkastede Sætningers »kontradiktoriske«, ikke »kontrære« Modsætning. Forfatterinden burde kende denne Forskel fra sit Rusaars Logica pura. Naar jeg siger: denne Væg er ikke hvid, følger deraf ikke, at jeg mener, den er sort. Den kan ogsaa være grøn eller blaa. Naar Pius IX forkaster Syllabus's 77. Sætning: »I vor Tid er det ikke længer hensigtsmæssigt at opretholde den katholske Religion som Statsreligion med Udelukkelse af alle andre Konfessioner«, følger deraf ikke, som Kirkens »klare og tydelig udtalte Lære«, at »den katholske Religion skal være Statens eneste Religion, med Udelukkelse af alle andre«, som Forfatterinden skriver, men: Ogsaa i vor Tid kan det under visse Forhold endnu være hensigtsmæssigt at opretholde den katholske Religion som Statsreligion med Udelukkelse af alle andre. Det er det, Liberalismen benægter, og Kirken forsværer.

Paa samme Maade maa de øvrige Sætninger fortolkes: Saaledes følger af den forkastede Sætning 78 (»Det er derfor rosværdigt, at visse katholske Lande ved Lov har tilstedet Invandrerne offentlig Udøvelse af deres Religion, lige meget hvad Konfession de tilhørte«) — Kirkens Lære: I visse katholske Lande var det ikke heldigt at tillade anderledestroende Invandrere fri Religionsudøvelse. Sammenlign dermed Forfatterinde Jerks Gengivelse af Kirkens Standpunkt: Paven forlanger paa den katholske Kirkes Vegne — det følgende er efter Forfatterinden Syllabus's Ord — »Ret til at hindre Staten i at tillade offentlig Religionsudøvelse for de Personer, der vil udtræde af Kirken«. »Staten har ingen Ret til at overlade til ethvert Menneske frit at bekende og hylde den Religion, som han finder sand«. Staten skal tvinge sine Undersaatter til at hylde den katholske Religion.

Af den følgende Sætning 79 (»Det er en Fejltagelse

at mene, at ..... den ubegrænsede Frihed til at ytre sin Mening skulde virke fordærveligt paa Moralen og befordre Indifferentismen«) udledes som Kirkens Lære: Det kan ikke nægtes, at den uindskrænkede Tale- og Pressefrihed virker nedbrydende paa Moralen og fremmer Indifferentismen — hvorimod Forfatterinde Jerk fortolker: Kirken forlanger »Ret til at fordre, at Staten ikke tillader fri Meningsytring«.

Ved sin Fordømmelse af de nævnte Sætninger har Kirken de ideelle Forhold for Øje, som kan findes i et rent katholsk Land. Den vil værne om det Gode, som den katholske Religion i sin ubrudte Enhed er for et Folk — i det mindste efter katholsk Opfattelse. Selv om der praktisk talt ikke mere findes nogen Plet paa Jorden, der svarer til disse Forudsætninger, kan det alligevel have sin Betydning at fastholde Principet: Sandhedens Enhed og dens Ret. Kirken er ikke mere intolerant, end Sandheden selv er det. Dette vil ikke sige, at »i samme Øjeblik, den katholske Kirke fik Magt, vilde den afskaffe Religionsfriheden«. Kirken hverken forlanger eller ønsker den offentlige, hævdvundne Religionsfrihed indskrænket, endsige afskaffet i Lande, hvor den konfessionelle Enhed ikke længere bestaar. Selv om Katholikkerne var i overvejende Flertal sad inde med Regeringsmagten, havde de at høre sig for de historisk udviklede Forhold, uden derfor at være mindre katholske eller mindre kirkeligt sindede.

2.) Ganske usand er Forfatterinde Ingeborg Jerks Fremstilling af den katholske Kirkes Bedømmelse af protestantiske Ægteskaber.

I Dekretet »*Ne temere*«, siger Forfatterinden, har »Paven erklæret det for katholsk Kirkelære, at alle Personer, der er blevet viet af protestantiske Præster ikke er rette Ægtefolk, men lever sammen i et smudsigt Konkubinatsk.«

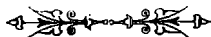
Sandheden er, at Paven har erklæret Katholikens eller en Katholik og en Protestants Ægteskab for ugyldigt, naar de lader sig vie protestantisk (eller borgerligt). Men i samme Dekret (Art. IX 3) læses udtrykkeligt, at Ikke-Katholiker, hvad enten de er døbte eller ikke døbte, overalt — altsaa ogsaa i de katholske Lande — er undtagne fra disse Bestemmelser.

Véd Forfatterinden da virkelig ikke, at protestantiske Ægtefæller, der gaar over til den katholske Kirke, aldrig bliver viet om, men at Kirken uden videre anerkender deres protestantiske Ægteskab som gyldigt?

Lad mig tilføje: vi Katholiker sætter protestantisk Ægteskab højere, end Protestanterne selv gør. Hvor mange Protestanter gaar nemlig ikke selv omkring blandt os, der gerne vilde være Katholiker, men som Kirken nægter Optagelse, fordi de er fraskilt og gift for anden Gang. Kirken anerkender deres første protestantiske Ægteskab, som Protestanterne selv har forkastet ved Skilsmisse.

Stenosgade 4. 11. Januar.

A. Menzinger,
katholsk Præst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Musikforeningen »Stringendo« afholder alter en af sine udmærkede Koncerter Søndag d. 31. Januar 1926 med saa glimrende Solister som kgl. Kammermusikus Peder Møller og Pianisten Carl Vorm — sidstnævnte efter veloverstaaet Sygeleje. »Stringendo's mange passive Medlemmer og øvrige trofaste Publikum tilligemed Orkesterets gennem Aar vundne Position garanterer en fuldt besat Sal. (Se omstaaende Annonce.) *B.B.*

— Mandag d. 4. Januar 1926 holdt »Katholske Dammers Klub« deres Nytaarsfest med Juletræ. Over et Halvthundrede af Klubbens Medlemmer samledes paa Vesterhus Kl 6¹/₂, og lidt senere indfandt Hans Højerværdighed Biskoppen sig, ledsaget af Pastor Sialm. Ifter at Holpianistinde Frk. Johanne Stockmarr havde glædet Selskabet med sin herlige Kunst, holdt Biskoppen en Tale til Klubbens Medlemmer og mindede dem om Betydningen af det personlige Officers Værdi. Derefter indtoges Kaffe og Juleboller under animeret Stemning, og ved Dessertbordet holdt Klubbens Formand, Frøken Anker, en versificeret Tale, hvis Indledning var en Tak til Biskoppen, og derefter klarlagde hun med maalbevidste Ord Klubbens katholske Standard og Program, dens Formaal og Op-gaver; tilsidst formede Talen sig som en begejstret Hyldest til vor hellige Kirke; den henrev ved sin Energi, der gav Udtryk for den gode katholske Aand, som er Hovedformaalet i »Katholske Dammers Klub«. *F.*

Holbæk. Søndag den 3. Januar afholdt Holbæks Menighed, som sædvanlig sin vellykkede Juletræsfest. Der var mødt ca. 130 Katholikker, deriblandt »Katholske Kvinders Forbund«, samt flere polske Familier. Ved det veldækkede Kaffebord talte Pastor Romer for de polske Katholikker. Efter Kaffebordet opførtes en nydelig lille Nissekomedie af smaa søde Nisser, og Pastor Wynen fortalte Børnene en morsom lille Nissehistorie — med Illustration — der vakte Begejstring, ligesom der vises to Tableauer, »Ole Lukøje« og »Snehvide«. Derefter dansede alle baade store og smaa om det fint pyntede Juletræ, der uddeltes Godter og en Gave til alle Børnene. Til Slut dansede de Voksne, og den i alle Maader vellykkede Julefest sluttede af Kl. 12. *Ole Lukøje.*

Faaborg. Søndag d. 10. Januar fortsatte Pastor Fiedler fra Sønderborg sine oplysende Foredrag om den katholske Kirke. Der var atter mødt mange Tilhørere, og Tilslutningen har lige fra Begyndelsen af stadig været stigende. Disse udmærkede Foredrag vækker stor Interesse her, og der tales og diskuteres en hel Del om det overalt i Byen. Næsten alle, der mødte den første Aften, har fulgt Foredragene siden hen med største Interesse. Det viser sig, at der foruden de faa Katholikker i selve Faaborg, ogsaa findes en Del i Omegnen af Byen, og nu, da der gennem disse Foredrag er vakt Interesse for Sagen, har de udtalt, at det vilde være beklageligt, om det skulde ophøre, ligesom det er deres store Ønske, at der maa blive oprettet et Kapel i Faaborg.

Aarhus. Fra Aarhus kommer den sørgelige Meddelelse, at Pater Geller Torsdag Aften Kl. 11¹/₂ er afgaaet ved Døden, Kort før Jul blev han indlagt paa St. Josefs Hospital, og den 13. Januar blev han opereret. Det viste sig at være Kræft i Leveren, og der var ikke noget at gøre. Pater Geller blev kun 51 Aar gammel; det var en stille og beskedne Mand, der var meget afholdt af alle.

Rom. Den sidste Dag i det gamle Aar holdt den Hellige Fader en højtidelig Messe i Peterskirken for at fejre den nye Fest for Christi Kongedømme. Efter Messen læste Paven den Indvielsesbøn, som blev læst i alle vore Kirker Nytaarsaften. Paven har samtidig udsendt en Encyklika, stilet til Kardinalerne, hvori han bestemmer, at den ny Fest skal fejres overalt i Kirken paa den sidste Søndag i Oktober. Han udvikler i Encyklikaen, hvorledes Christus aandeligt skal herske i Verden baade over hele Samfundet og over de enkelte. Derfor skal Kirken frit og uafhængigt kunne udøve sin Virksomhed iblandt Menneskene.

— Den nyeste katolske Statistik viser, at der findes 324 328 408 Katholikker i hele Verden. De fordeler sig i de forskellige Verdensdele paa følgende Maade: Europa 190 779 213, Asien 15 416 573, Afrika 3 271 228, Amerika 112 790 464, Australien 2 070 930.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 31. Januar holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Musikforeningen „Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Søndag den 31. Januar 1926 Kl. 7¹/₄
 Studenterforeningens Festsal, Vester Boulevard 6.

Solister:

Kgl. Kammermusikus PEDER MØLLER

Pianisten CARL VORM

Billetter à Kr. 1,50—2,00 og reserv. Plads à Kr. 3,00 faas hos samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega), *Augustin Husson* Stenosgade 5 (Telef. Vester 787 extra) Kl. 3¹/₂—7¹/₂, *Rudolf Buddenhagen*, Lyneborggade 24.

Aarsberetning for Elisabeth-Vincentskonferencen F.

1. Januar—31. December 1925.

Konferencen tæller 29 Medlemmer, 19 passive og 10 aktive, 35 Familier og enligstillede er blevet understøttet og besøgt. Paa Systuen forfærdigedes 118 Klædningsstykker. Som Gaver er der modtaget 124 Beklædningsgenstande, 14 Par Strømper, 1 strikket Tæppe, 2 Pakker Kjolerester, 1 Pakke Klædesrester, 1 Pakke Foerester, 1 Symaskine og 1 Barnevogn. — Alle, der har ydet Konferencen aktiv eller passiv Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak.

Pengegaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak paa Systuen, Boyesg. 8¹ Torsdag fra 1¹/₂—4.

Indtægter.

Kassebeholdn. 1. Jan. 1925	74,16
Aarlige Bidrag	365,00
Ekstra Gaver	7,57

Kr. 447,13

Udgifter.

Indkøb til Systuen	115,03
Kontant Hjælp	180,05
Fødevarer	24,05
Mælkebilletter	116,00
2 Ugeblade	12,00
Kassebeholdn. 1. Jan. 1926	0,00

Kr. 447,13

Katolsk ung Pige, vant til Spædbørn ønsker Plads i katolsk Hjem til Husgering eller til Børnepleje. Referencer »Katolsk Værneforening C. U. K.«, Frk. *Anker*, Stenosgade 2³. Tlf. Vester 972 y. Træffes Kl. 9—12.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Onsdag d. 27. Januar Medlemsmøde Jernbanevej 2².

Kirkelig Kalender.

24. Jan. 3. Søndag efter Epifani.	31. Jan. Søndag Septuagesima. Ansgar.
25. — M. Pauli Omvendelse.	1. Feb. M. Ignatius, Biskop og Martyr.
26. — Ti. Polykarp, Biskop og Martyr.	2. — Ti. Kyndelmisse.
27. — O. Johannes Krysostrimus, Biskop og Kirkelærer.	3. — O. Ansgar, Biskop og Bekender.
28. — To. Agnes, Jomfru og Martyr.	4. — To. Andreas Corsini, Biskop og Bekender.
29. — F. Frans af Sales, Biskop og Kirkelærer.	5. — F. Agatha, Jomfru og Martyr.
30. — L. Ferialdag.	6. — L. Titus, Biskop og Bekender.

Katholsk Højskole.

Intet Foredrag paa Grund af Prædiken i St. Ansgars Kirke,

I Anledning af St. Ansgars Jubilæumsaar og som Forberedelse til hans festlige Mindedag holdes der fra den 24. ds. hele Ugen igennem Aftenandagt med Prædiken af Pastor Günther i St. Ansgars Kirke, hvortil alle Hovedstadens Katholikker, især fra St. Ansgars Menighed, indbydes.

Første Gang Søndag den 24. Januar Kl. 6, de følgende Aftener Kl. 8; Lørdag Aften holdes ingen Gudstjeneste.

Søndag den 31. Januar Kl. 8 Morgen h. Messe med Fælleskommunion. Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 6 Aften Festandagt, Prædiken og Procession med den h. Ansgars Relikvier.

St. Ansgars Jubilæum i St. Ansgars Kirke.

Emnerne for Jubilæums-Prædikenerne i St. Ansgars Kirke fra 24.—31. Januar er følgende: 1. Verdensfænomen. 2. Den dybeste Grund. 3. Røsten fra oven. 4. Den hvide Krist 5. Ødelæggelse og Genrejsning. 6. Staden paa Bjerget. 7. Sankt Ansgar, Nordens Apostel. P. Ludv. Günther.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 24. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Unio. Onsdag den 27. ds. Kl. 8 pr. afholdes den aarlige Generalforsamling i Hotel Phoenix Selskabstokaler. Nærmere Meddelelse bliver tilsendt Medlemmerne. Besøgende kan deltage i Smørrebrødsbordet efter Generalforsamlingen ca. Kl. 9. Billetter à Kr. 7 faas hos Udvalgets Kassører. Fuldmægtig Aug. Husson, Stenosgade 5, Vester 787 x (Kl. 5 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$).

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64°, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 5.

Søndag den 31. Januar.

1926.

INDHOLD: St. Ansgar. — For 1100 Aar siden. — St. Ansgars Død og Eftermæle. — St. Ansgars-Minder fra Gammel Corvey. — Fra Corvey til Danmark. — Pastor Gellers Begravelse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Belgien. Nordamerika. — Avertissementer.

St. Ansgar.

Den hellige Rimberts Levnedsskildring af St. Ansgar begynder med følgende Fortale:

De hellige og i Christi Kærlighed højagtede Fædre og Brødre, som strider for Gud i Corbies hellige Kloster, tilønskes det evige Livs varige Fred og Frelse i Herren over alle Herrer af den højærværdige St. Ansgars Sønner og Disciple.

Vi, som længe ved Guds Naade har haft den Glæde at være under den gode Hyrdes Stav, at undervises af hans Ord og Eksempel, at støttes ved hans Fortjeneste og Forbøn: vi maa vel endelig nu, da han har forladt os, og vi er ene tilbage, først og sidst tænke paa, hvor megen Anledning vi har til at sukke over os selv og til at prise ham salig. Thi han var en sand Gudsdyrker, der afholdt sig fra al ond Gerning og levede i enfoldig Ydmyghed, og derfor har vi ogsaa den faste Fortrøstning, at da han blev taget herfra, kom han ufortøvet til Gud, som han altid elskede med fuld Hengivenhed, og efter hvem han altid higede.

Vi glæder os derfor højlig i Troen over den Livets Krone, han har naaet, men vi forladte Stakler maa da ogsaa bede ydmygelig, at vi, som her paa Jorden maa savne en saadan Hyrde, maa finde Beskærmelse i den guddommelige Hjælp, som er herovenfra. Thi vi, som trænges paa mange Maader, føler dybt vort Tab og kan nok mærke, hvor megen Aarsag vi har til at sørge over os selv. Da han levede, syntes nemlig intet at mangle os. Thi Konger ærede hans Hellighed, Kirkens Hyrder havde Ærbødighed for ham, Gejstligheden efterlignede ham, hele Folket beundrede ham, og medens alle prisede hans Hellighed og Retfærdighed, syntes ogsaa vi ærværdige og respektfulde som Lemmer paa det Legeme, hvis Hoved den gode var.

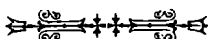
Men nu, da vi har mistet saa stor en Gave, sætter vi ikke vor Lid til nogen Værdighed hos os, hvorimod vi snarere med bævende Hjerte maa frygte for, at vi, som vi med vore Synder har fortjent, skal begynde at udsættes for Ulvens Tænder. Thi Verden, som ligger i det onde, søger snarere at kuldkaste, hvad der er retfærdigt og helligt, end at bringe paa Fode, hvad der hører Gud til; og Djævelen, Menneskeslægtens Fjende, jo helligere og frommere han ser, at nogen fører sit Levned, desto mere har han travlt med at lægge al Slags Anstød for at nedbryde, hvad helligt er, og for med snedige Raad og onde Anslag at rykke det bort, for at andre ikke skal efterligne det. Vi sukker derfor under disse frygtelige Farer; men om vi end her i Tiden maa være bange for mangehaande onde Ting, saa tror vi dog, at den guddommelige Hjælp ikke skal mangle, skønt vi er uværdige dertil.

Og derfor beder og begærer vi ogsaa med et ygmygt Hjerte af eder, I fromme og hellige, at I vil komme os i Hu og værdiges at bede for os til Gud, at hans Barmhjertighed ikke nu maa forlade os, men at han, vor naadige Hjælper, vil afværge alt ondt og være vor Tilflugt i Trængsel, han som aldrig slipper dem, som haaber paa ham. Idet vi derfor i Troen sætter vor Lid til hans Mildhed og grunder vort Haab paa hans Barmhjertighed, overgiver vi til hans Visdom, hvad der skal hændes os, eller hvordan vi skal blive bevarede i Fremtiden, og af ganske

Hjerte, Sjæl og Sind priser vi og roser vi os af hans faderlige Naade, som dog for en Stund tilstod os at have en saa mægtig Beskytter. Ogsaa eders Faderlighed bringer vi uendelig Tak, fordi det var vel ved eders Godhed og med eders Tilladelse, at vi har haft den Lykke at eje en saadan Fader.

Hvo, som vil træde i hans Fodspor, skal alt her paa Jorden ligesom leve i Himlen. Hvo, der vil tage hans Lærdom til Hjerte, skal uden at tage fejl kunne gaa frem paa Guds Ords Sti. Hvo, der agter paa hans Paamindelser og Formaninger, vil stræbe at vogte sig for Fjendens Snarer.

Saa har vi da besluttet at udarbejde et Skrift til den hellige Faders Ihukommelse og deri anføre, ærværdige, hvorledes han har levet hos os, og hvad vi har faaet at vide om ham, for at I med os kan faa Lyst til at prise Guds Miskundhed mod den salige Mand, og for at hans hellige Frømhed kunde blive et gavnligt Mønster til Efterfølgelse.

For 1100 Aar siden.

I Dag fejrer vi St. Ansgars Fest. Og i Aar bliver Festen fejret med særlig Højtidelighed, idet vi mindes, at der nu er gaaet 1100 Aar, siden Ansgar kom til Danmark. Enhver Katholik har sine Tanker vendt mod Nordens Apostel denne Søndag, og i alle vore Kirker mindes han i Bøn og Sang og Tale. Vi kender alle hans Livs Historie, men maaske har kun faa læst den Levnedsskildring, som hans trofaste Discipel og Ven, den hellige Rimbert, har skrevet, og som er Hovedkilden til vor Viden om Helgenens Liv. Jeg har derfor valgt at gengive nogle Stykker af den her i Ugebladet; den findes i en udmærket dansk Oversættelse af P. A. Fenger. Som Indledning har jeg taget selve Rimberts Fortale til den lille Bog; den viser os rigtig, hvor elsket Ansgar var, hvor stor Sorgen var ved hans Død.

Paa Prædikestolen i St. Andreas Kirke i Ordrup findes smukt fremstillet nogle af de vigtigste Scener af Ansgars Liv, netop det, der skete for 1100 Aar siden. Den første er:

Ansgars Sendelse.

Derom fortæller den gamle Beretning:

»Da Kejseren nu vilde sende Kong Harald hjem igen, for at han ved den Hjælp, han gav ham, kunde indtage

St. Ansgar.
Efter et gammelt Billede i Hamborg.

sit Rige, saa begyndte han med Flid at tænke paa, om han ikke kunde finde en hellig og from Mand, der kunde rejse med ham, og som kunde undervise ham og hans Folk i den saliggørende Lære til Bestyrkelse af Troen paa Herren og dens videre Udbredelse.

Fornævnte Kejsers begyndte da ogsaa paa Herredagen at forhandle derom med Præsterne og sine øvrige tro Mænd og udsurgte alle nøje, om de ikke kunde tænke sig nogen,

der var baade villig og værdig til at paatage sig en saadan Gerning.

Da de nu alle rystede paa Hovedet og sagde, at de paa ingen Maade vidste nogen, der var saa from, at han for Christi Skyld vilde paatage sig en saa farlig Udvandring, — saa rejste sig den ærværdige Vale, som dengang var Abbed i eders Kloster, og sagde til Kejseren, at han vidste dog i sit Kloster en Munk, som brændte af stor

Ansgar udsendes af Abbed Vale og Keiser Ludwig.

Iver for den guddommelige Tro og gerne vilde lide meget for Guds Navns Skyld. Han roste baade hans Lære og Levned og sagde, at han var vel skikket til denne Gerning, men føjede dog til, at han ikke vidste, om han var villig til at underkaste sig de Besværligheder, der var forbundne med denne Udvandring.

Kort at fortælle —: paa Kejsereens Befaling bliver han kaldt til Hove. Abbeden baade meddelte ham, hvad der var forhandlet og sagt, og forestillede ham, hvad det var,

han kaldedes til. Han svarede, at han var beredt til at tjene Gud i alt, hvad der paalagdes ham som en Lydighedspligt.

Han blev saa fremstillet for Kejseren, og da denne spurgte ham, om han for Guds Navns Skyld vilde følges med Harald for at prædike Evangeliet for de danske Folkefærd, svarede han med Fasthed: ja! det vilde han. Og da Abbeden ogsaa kom med den Bemærkning, at han paa ingen Maade vilde paalægge ham denne Byrde som en Befaling, men dersom han gjorde det af eget frie Valg, saa var det ham kært, og saa gav han ham i Kraft af sin Myndighed Tilladelse dertil, saa svarede han, at han vilde alligevel og skulde udføre det i alle Maader.«

A frejsen.

»Derefter blev saa Ansgar og Autbert ført for Kejseren. Han glædede sig over deres Vilje og Lyst og gav dem Kirketøj, Kister, Telte, og hvad de ellers kunde trænge til, eller som syntes nødvendigt paa saa lang en Rejse. Han hød dem at drage med ovennævnte Harald og paalagde dem især at sørge for hans Tro, og ved gudelig Formaning stadig at styrke ham og hans Mænd, som var døbte med ham, at de ikke ved Djævelens Tilskyndelse skulde falde tilbage til deres forrige Vildfarelser. Tillige skulde de ved Ordets Prædiken flittig formane ogsaa andre til at antage den kristelige Tro.

Dermed lod Kejseren dem fare. De havde ingen Følgesvend, som kunde give dem en Haandsrækning, eftersom der ingen var af Abbedens Tyende, der frivillig vilde rejse med dem, og han ikke vilde nøde nogen dertil imod deres Vilje. Selv Harald, til hvem de havde været anbefalede, var endnu raa og ny i Troen og forstod ikke, hvorledes man burde behandle Præster. Ej heller hans Folk, som dengang var nyomvendte og ganske anderledes opdraget, brød sig stort om dem.

Saa begyndte de da denne Rejse med Møje og Besvær og kom til Køln. Der havde dengang Ærkebiskop Hadebold sit Sæde. Han mærkede nok, hvad de trængte til, og gav dem et ypperligt Fartøj, hvori de kunde tage deres

Gods om Bord, og hvori der var to Ruf, meget hyggeligt indrettede.

Da ovennævnte Harald saa det, fik han Lyst til at blive hos dem paa det samme Fartøj, saa at han tog Ophold i det ene Ruf og de i det andet. Saaledes begyndte Fortrolighed og Velvilje at vokse mellem dem, og fra nu af viste Kongens Folk dem al den Omhyggelighed og Tje-

Paa Vej til Danmark med Harald Klak.

neste, de kunde. Ved Dorstad steg de i Land, og gennem Frisernes Egne kom de til Danmark.«

I Arbejdet.

»Men fordi Kong Harald undertiden ikke kunde blive med Fred i sit Rige, saa gav ovennævnte Kejser ham et Len hinsides Elben, for at han kunde ty derhen, dersom det maaske blev nødvendigt for ham. De ovennævnte Guds Tjenere, der skulde være, hvor han var, havde saa-

ledes deres Opholdssted snart imellem Kristne, snart imellem Hedninger. De begyndte at trænge paa med Guds Ord og bevæge, hvem de kunde, til at betræde Sandhedens Vej. Mange blev ogsaa ved deres Levned og Lære omvendt til Troen, og deres Antal voksede Dag for Dag, som lod sig frelse i Herren.

Drevet af guddommelig Kærlighed til at udbrede deres hellige Gudsdyrkelse begyndte de ogsaa med Flid at op-

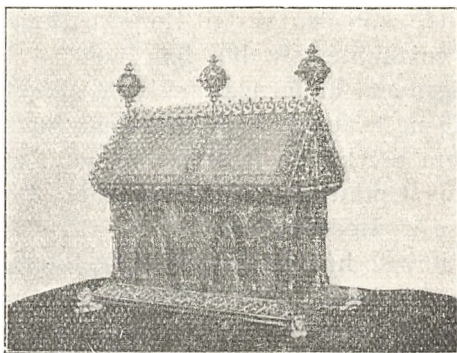
Ansgar underviser.

spørge Drengene, som de kunde faa til Købs, og opdrage dem til Guds Tjeneste. Ovennævnte Harald betrod dem ogsaa nogle af sine, som de skulde drage Omsorg for og oplære. Og saaledes skete det, at de i kort Tid der fik en Skole oprettet paa 12 eller flere Drengene. De skaffede sig ogsaa, her og der fra, andre Tjenere og Medhjælpere, og Rygtet om dem og deres Fromhed begyndte under Guds Velsignelse at vokse og bære Frugt.«

St. Ansgar Død og Eftermæle.

Det sidste Kapitel af Rimberts: Ansgars Levned.

Fra den Tid af begyndte han med stor Omhyggelighed at besøge og ordne alling i sit Stift og lod derhos den Apostoliske Stols Forordninger, som var udstedt om hans Sendelse, forfatte i mange Afskrifter og sendte dem næsten til alle Biskopper i Kong Ludvigs Rige. Ogsaa Kong Ludvig selv og hans Søn af samme Navn tilstillede han en Afskrift og sendte et Brev med fra sig selv, i hvilket han bad, at de vilde have disse Ting i Erindring, og derhos tillige, naar Omstændighederne krævede det, vilde yde deres

St. Ansgars Relikvieskrin i St. Ansgars Kirke.

Bistand, for at Plantningen selv med Guds Naades Hjælp og ved deres Medvirkning kunde vokse og bære Frugt hos Hedningerne.

Men da han nu tre Maaneder i Træk led af ovennævnte Sygdom, og Helligtrekongersdag var gaet forbi, begyndte han at ønske, at det maatte blive ham forundt paa Marias Renselsesdag at gaa ind til Herrens Herlighed.

Da denne Fest altsaa nærmede sig, befalede han, at et Maaltid skulde beredes for Klerkene og for de fattige, saa at de paa den højhellige Dag kunde holde Gæstebud. Han befalede ogsaa, at der skulde støbes tre store Voksllys af hans eget allerbedste Voks, og da de var færdige, lod han dem bringe til sig paa selve ovennævnte Fests Helligaften,

og da det nu var sket, bød han, at det ene skulde lændes foran den hellige Marias Alter og det andet foran den hellige Peters Alter, men det tredje foran den hellige Johannes Døbers Alter, med det Ønske, at de samme maatte modtage ham, naar han gik ud af Legemet, som fordm i ovennævnte Syn havde været hans Førere.

Løvrigt var han saaledes udmattet og svækket ved denne Sygdom, at der nu næsten ikke var andet tilbage af hans Legeme end Skind og Ben. Dog øvede han sig bestandig i at love Gud. Men da nysnævnte Højtidsdag oprandt, læste næsten alle de tilstedeværende Præster Messe for ham, ligesom de havde plejet daglig at gøre. Men selv tog han sig for at anordne, hvorledes der skulde tales til Folket, og sagde, at han samme Dag intet vilde nyde, førend Højmessens var ude. Da den var til Ende, og han havde spist og drukket en Smule, stræbte han med al Flid næsten hele Dagen igennem at formane sine og at opflamme dem til Herrens Tjeneste, og at opmuntre dem, snart alle, snart hver især, som det kunde falde for ham, til at tjene Gud. Dog var hans Omhu og Bekymring mest henvendt paa hans Sendelse til Hedningerne.

Og saa tilbragte han næsten den hele følgende Nat med saadanne Paamindelser. Men Brødrene, som var til Stede og bad Litaniet og sang Salmerne for hans Bortgang, som Brug er, bad han selv, at de ogsaa vilde synge den Lovsang, som er forfattet til at prise Gud med, nemlig »Store Gud, vi love dig«, og derefter Fællestroen, som er sat paa Vers af den salige Athanasius.

Men da det var bleven Morgen, læste næsten alle de Præster, som var til Stede, den hellige, højtidelige Messe for ham, og da han var delagtiggjort i Herrens Legeme og Blod, bad han med oprakte Hænder, at den gode Gud vilde tilgive enhver, som paa nogen Maade havde syndet imod ham. Derpaa begyndte han hyppigt at gentage Bibelsprogene: »Kom mig i Hu efter din Miskundhed, for din Godheds Skyld, Herre!« og: »Gud, vær mig Synder naadig!« og: »I din Haand befaler jeg min Aand, du forløste mig, Herre, du Sandheds Gud!« Da han selv hyppigt gentog dette og alt flere Gange for Stakaandelighed ikke formaaede at sige det igen, bad han en Broder, at han i hans Sted vilde

blive ved med at udsige disse Ord, og med Øjnene fæstede paa Himlen befalede han sin Sjæl til Guds Naade og opgav Aanden.

Da hans Legeme var balsameret, som Skik er, og lagt paa Baaren og førtes til Kirken, fornyedes den almindelige Sorg og Klage, især dog af Klerke, faderløse, Enker, umyndige og fattige. Thi omendskønt der ingen Tvivl kan være om hans Salighed, hvilket fromt eller troende Menneske skulde dog kunne afholde sig fra saa velberettiget en Graad, da vi stod forladte tilbage efter ham, hos hvem alene alle de gamle helliges Dyder levende fremtraadte?

Thi for straks at begynde med alle de udvalgte Hoved, efterfulgte han, selv fattig, den fattige Christus. Med Apostlene forlod han alt, og med Johannes Døberen tilbragte han sin første Ungdomslid bortfjernet fra den larmende Hob og søgte Klosterets Ensomhed. Og da han der, alt som Tiden gik, Dag for Dag var vokset op og var gaaet frem fra Dyd til Dyd, og var beskikket til, som et udvalgt Redskab med den salige Apostel Paulus at bære Christi Navn frem for Hedningerne, overtog han siden, med Apostelfyrsten Peter, Hyrdeomsorgen for Christi Hjord, og hvordan og hvorvidt han udførte dette Embede, synes bedst at kunne ses deraf, at han ligesom svævende imellem Himmel og Jord, delt imellem Gud og Næsten, snart var fordybet i guddommelige Syner og himmelske Aabenbaringer, snart ordnede de ham betroede Sjæles Levned og Handlinger. Med dobbelte Vinger var han saaledes dygtig til virksom Daad og gudelig Betragtning; thi eftersom alle de rene af Hjertet, som Evangelierne lærer, skal se Gud, forblev han, dertil udvalgt, ligesom den hellige Apostel og Evangelist Johannes, altid jomfruelig ren baade paa Sjæl og Legeme, men der hos var han saa fuldkommen i Kærlighed til alle, at han endog, med den salige Martyrfyrste Stephanus, bad for sine Forfølgere.

Og salig tilvisse den Mand og værdig til den største Ros og Berømmelse, hvem det blev forundt, saaledes og saa vidt at efterligne saa stor en Mand og hos sig alene at forene saa manges Dyder, som hellig paa Sjæl og kysk paa Legeme skal med Jomfruene følge Lammet, ihvor det gaar, som altid varaglig i Christi Bekendelse skal ind-

lage en meget ærefuld Plads blandt Bekenderne, han som med Apostlene i alle Tings Fornyelse skal sidde paa hint ophøjede Dommersæde for at dømme den Verden, som han havde foragtet, og med Martyrerne modtage Retfærdighedens Krone og Martyrdommets Palme!

Der er, som vi ved, to Slags Martyrium, det ene lønligt, naar Kirken har Fred, det andet aabenbart, naar Forfølgelsens Dag er for Haanden. Viljen havde han til dem begge, og det sidste naaede han saa at sige ved sin Higen. Fordi han nemlig altid Dag for Dag ofrede Gud paa Hjertets Alter Taarer, Nattevaagen, Faste, Kødets Spægelse og de kødelige Lysters Dødelse, saa opnaaede han efter Ønske det Martyrium, som han ikke kunde komme til paa Fredens Tid. Og fordi han ikke fattedes Modet til et aabenbart, legemligt Martyrium under Forfølgeres Sværd, blev hans Vilje taget i Gerningens Sted.

Dog, at han ogsaa havde det Martyrium i Gerningen, kan vi ikke aldeles benægte, naar vi lægger Mærke til hans saa store Møjsommeligheder for Herrens Skyld — efter Apostelens Ord: »Oftes paa Rejser, i Farer i Floder, i Farer blandt Røvere, i Farer af mit Folk, i Farer af Hedninger, i Farer i Ørken, i Farer i Byer, i Farer blandt falske Brødre, i Arbejde og Møje, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed, foruden hvad der kommer til: det daglige Overløb af Bekymringer for alle Menigheder, hvo var skrøbelig, og han ikke ogsaa skrøbelig? Hvo forargedes, og han brændtes ikke?«

Den altsaa, der for Herrens Skyld er fortæret af saa megen og saa stor baade Legems Besværlighed og Sjæle kval, hvorledes kan han med Rette siges ingen Martyr at være? Thi dersom alene et Liv, som endte med Pinsel, skulde regnes for et Martyrium, vilde Herren paa ingen Maade have sagt, at den hellige Evangelist Johannes skulde drikke hans Kalk, da vi dog ved, at han ikke endte Livet med en voldsom Død. Og derfor, dersom vi ikke tvivler paa, at han efter Meningen i Herrens Ord skal regnes blandt Martyrerne, bør vi heller ikke være uenige med os selv om den i Sandhed hellige højsalige Mand, som vi her har beskrevet.

Thi han var Martyr, fordi efter Apostelens Ord baade Verden var ham korsfæstet og han Verden. Han var Martyr, fordi han under Djævelens Fristelser, under Kødets Tillokkelser, under Hedningernes Forfølgelser, altid forblev uforfærdet, altid urokkelig, altid uovervindelig i Christi Bekendelse indtil sit Livs Ende. Han var Martyr, fordi, al den Stund Martyr betyder Vidne, han altid var et Vidne om Guds Ord og om vort kristne Navn!

Ingen skal heller undre sig over, at han ikke naaede til det Slags Martyrdom, som han selv ønskede med den største Længsel, og som han troede, var ham tilsagt flere Gange; thi det er vist, at det heller ikke var ham lovet lige efter Ordet. Og vistnok kunde i et aabenbart, legemligt Martyrdom maaske nogen Selvophøjelse have indsneget sig i hans Sjæl. For at det kunde blive afværget, gjorde det guddommelige Forsyn baade Løftet og Opfyldelsen saaledes, at baade hans Fortjeneste ikke blev mindre, og Ydmygheden blev bevaret, som er alle Dyders Bevogterinde.

Da det nu fremlyser af, hvad ovenfor er fortalt, hvor hellig og hvor værdig for Gud denne Mand var, saa staar kun tilbage, at ligesom han i alle Ting var Christi Efterfølger, vi ogsaa bestræber os for at være hans Efterfølgere.

Saaledes vil det nemlig kunne lade sig gøre, at baade han altid vil kunne leve med os her paa Jorden indtil Verdens Ende, og vi kan værdiges, naar dette Liv er udløbet, at leve med ham i Himlen. Thi han vil leve med os paa Jorden, naar vi har ham for Øje i et helligt Liv og Ihukommelse af hans Lære; og vi skal leve med ham i Himlen, naar vi efter hans Eksempel stedse med al vor Længsel og af al vor Kraft stræber hen til ham, til hvem han gik forud for os, Jesus Christus vor Herre, som med Fader og Helligaand lever og regerer, Gud fra Evighed til Evighed, Amen!

St. Ansgars-Minder fra Gammel Corvey.

Ansgar blev født den 8. September 801 i Fouilloy, en Landsby tæt ved Corbie, kun en Aa skiller de to Steder.

Corbie har nu 4000 Indbyggere, Fouilloy 900. Tidligere var det anderledes. Da var Corbie ikke andet end Abbediet med sine vældige Beboelsesbygninger, Avlsgaarde etc., mens Fouilloy var en anselig vigtig By, som i det 12. Aarhundrede endog havde en Stiftskirke, hvortil der hørte 15 Kanniker. Ved Udkanten af Landsbyen ligger en Ø, der hedder »l'île de St. Anschaire«, og Traditionen fortæller, at det var paa denne Ø, hans Hjem laa.

Da Ansgars Moder døde meget tidlig, og hans Fader opholdt sig meget ved Hoffet, blev hans Opdragelse betroet Munkene i Corbie. Abbeden, den hellige Adélard, lod ham undervise af den kendte Paschasius Radbert, hvis Efterfølger Ansgar blev, da han var 20 Aar gammel.

Corbie eller Gammel Corvey var stiftet af den hellige Bathilde, Frankerkongen Lothar III's Moder, i Aaret 657 og højtideligt indviet i 662. Der hørte tre Kirker til Abbediet, St. Peter og Pauls Kirke, Johannes's og Stefans Kirke.

Paa St. Ansgars Tid levede der i Abbediet 700 Personer, Elever og Tjenere iberegnet. Blandt Munkene var der en Prins Wala, en Broder til Abbed Adélard. Han havde først været den unge italienske Konge Bernards Lærer, derefter havde han i Spidsen for en Hær jaget de spanske og afrikanske Maurer ud af Lombardiet, og saa var han blevet Benediktinermunk. Det var ogsaa denne Prins og hans Broder, der stiftede det ny Kloster Corvey i Saksernes Land. Ansgar blev sendt derved i 823.

Det gamle Kloster har i Tidernes Løb lidt meget under de forskellige Krige. Allerede 880 gik alle Bygninger op i Luer ved et Vikingeovertog. I de følgende Aarhundreder blev Abbediet flere Gange ødelagt og genopbygget. I den store Revolution blev Munkene jaget ud af deres Kloster. Klosterkirken blev siden indrettet til Sognekirke, men næsten helt ødelagt i Verdenskrigen. Nu er man begyndt paa Genrejsningen.

Vi kan derfor forstaa, at der ikke findes nogle synlige

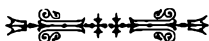

Minder om St. Ansgar i Corbie, hvor han jo desuden kun har levet saa kort Tid. Men hans Helgenskikkelse lever stadig i Folkets Minde. Hans Føst (3. Februar) fejres med stor Højtidelighed og indledes hvert Aar med en Ni-Dages-Andagt med Prædiken hver Aften. Hele Ungdomsarbejdet staar under St. Ansgars særlige Beskyttelse.

I Gammel Corvey fandtes en Relikvie af St. Ansgar, som Ærkebiskop Adalbert af Hamburg-Bremen i 1048 havde foræret Abbeden. Under Revolutionen blev den skjult for Kirkerøverne og i 1805 overgivet Kirken i Fouilloy. I 1864 skænkede Napoleon et smukt Skrin, hvori Armen blev gemt. Men under Verdenskrigen stjal en Australier Skrinet og solgte Metallet. Relikvien gav han til en af sine Kammerater, der tog den med hjem til Australien. Her overgav han den til en Præst, som sendte den tilbage til Frankrig, og nu er den atter i Fouilloy.

Amiens, Januar 1926.

A. Doal.

Fra Corvey til Danmark.

Det vilde være interessant nu, da vi i særlig Grad fejrer Sankt Ansgars Minde, at kunne paapege en dansk Kirkebygning, hvis Oprindelse kunde henføres til selve »Danmarks Apostel«. Men bortset fra, at de ældste Gudshuse, som de Træbygninger de var, maatte vige for Stenkirkerne, er ogsaa disse sidste — endog de fra den ældre romanske Periode — alle af langt yngre Dato.

Men underligt nok findes der nede i Westfalen ved Weserfloden en Bygning, hvis Søjler og Hvælvinger allerede Sankt Ansgars Øjne har kunnet se op til og har set op til, og hvis Stengulv og Fliser har genlydt af hans Fodtrin.

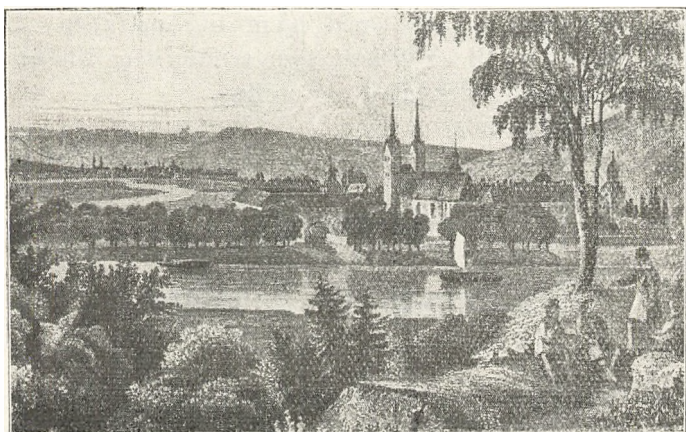
Der er mange mærkelige Ting ved dette Sted, som hedder »Corvey«.

Først dets Navn! Det er et fransk Stednavn midt i en gammel tysk Egn. Skulde ellers de gamle Saksere,

der kaldte deres Gaarde og Bygder for — lad os sige: Godelheim, Hecksar, Brenkhausen — falde paa at kalde et Sted Corbie?

Nej, det var frankiske Munke, der kom fra Picardie, som byggede det nye Kloster ved et kendt Færgested over Weseren, og som kaldte deres nye Hjem efter det gamle Corbie, paa Latin: nova Corbeja, og det blev paa de saksiske Læber til »Korwei«, men skrevet efter gammel Skrivemaade Corvey.

Og dette Klosters Historie er sandelig ogsaa mærkelig: rig paa Stordaadstider som paa Nedgangsperioder. Snart er Klosteret Kirkens og Kulturens Midtpunkt i hele Nor-

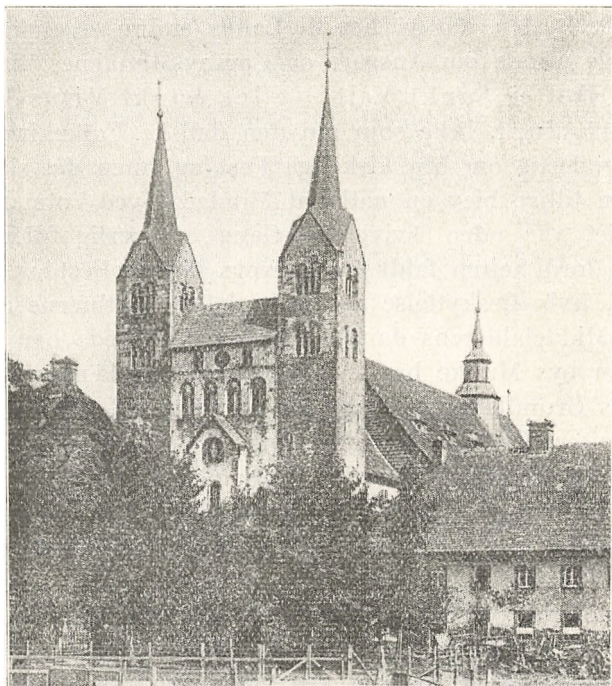

Corvey.

den, sender sine Sønner baade i og efter Ansgars Tid helt op til Danmark, snart staar Kirke og Kloster uden Tag, helt eller delvis ødelagt af Ildebrand eller Plyndring, medens dets Munke er spredte som Faar uden Hyrde.

Men een Bygning holdt ud i alle Storme, modstod Ildsvaade og andre fjendtlige Magter. Den saa Kejser Henrik den Hellige med sine panserklædte Riddere knæle i Bøn — paa Knud den Stores Tid! Den saa Kardinal Nicolaus a Cusa ridende paa sit Muldyr holde sit Indtog i Abbediet for at forhindre dets Ruin, inden Reformationens Storm løsrev saa mange visne Blade paa Kirkens Træ. Deene Bygning saa Svenskerne under Gu-

stav Adolf drage ind i Klosterets Helligdom og plyndre dens Altre og Relikviagemmer . . . Den saa franske og prøjsiske Husarer indkvarteret og derefter ganske vist baade Kirkens Hovedskib nyindrettet og Klosteret genopbygget i Datidens Rokokosmag, men blot som en Afslutning paa Abbediets Historie, som endte under det politiske Jordskælv, der opstod ved Napoleon Bonapartes Sejrsgang gennem Europa . . .

Corvey Klosterkirke.

Den nederste Del af Bygningen mellem Taarnene er fra Ansgars Tid.

Ja, denne Bygning, Kirkens vestlige Del med de svære Søjler, var allerede nær ved 200 Aar gammel, da man omkring Aar 1000 føjede de to Taarne til. Siden da lyser Corveys Kirkebygning langt ud over det smukke Landskab, Grænselandet mellem Westfalen og Brunsvig, mellem Katholikker og Protestanter . . .

En kostbar Skat huser denne Kirke den Dag i Dag, nemlig det, vi ejer af den hellige Ansgars jordiske Rester: hans Hoved. En Partikel deraf blev under Biskop Johan-

nes von Euch givet af Corveys kirkelige Myndighed, Biskoppen af Paderborn, til Ansgarskirken i København. Saaledes gjorde disse Dele af den hl. Ansgars Legeme den mærkelige Rejse fra Frankrig til Corvey, fra Corvey til Mainz, fra Mainz nedad Rhinen ad Nordsøen til Danmark, fra Danmark til Sverrig, derfra over Hamborg og Bremen efter Ansgars Død Rejsen tilbage til Corvey igen og derfra — et lille Stykke da af hans Kranie — igen til Danmark og til Katholikkernes Hovedkirke, vor »Kathedral«.

For Resten har vi her til Lands endnu et andet mere levende Minde om Ansgars og Corvey-Munkenes Virksomhed. Det er Sankt Vejts- eller Sankt Vitus-Dagen den 15. Juni. Ikke som om den danske Folkekirke brød sig synderlig om hin kirkelige Festdag, men det skete jo, at den tillige blev en national Mindedag ved Volmerslaget. Og det var uden Tvivl den Gang en særlig Mærkedag, netop fordi Sejren faldt paa Corveys højeste Festdag, Sankt Vitus, hvis Beskyttelse og Forbøn Benediktinerne og derefter Middelalderens danske Kristne ofte tyede hen til.

Corveys Munke havde nemlig ikke saa længe efter Klosterets Grundlæggelse faaet den hl. Vitus's Relikvier i Gave af Kejser Ludvig den Fromme. Deres Overførelse fra Frankrig til Corvey danner Indholdet af et af de ældste og derfor meget interessante historiske Dokumenter fra det 9. Aarhundrede. Det er et Øjenvidnes Fortælling, som er værd at læse.

Men nok om det. Vi ser deraf, at adskillige Traade ved Guds Forsyn knytter Corveys Navn til Danmarks Historie — maaske flere, end vi ved om. Thi sikkert har man baade i Sankt Ansgars Tid og under hans Efterfølgere og Medhjælpere, allesammen Munke fra Corvey, ogsaa bedt meget for det slemme danske Vikingefolks Omvendelse til Christi Lære! —

Ja, Ansgar og Corveys øvrige kristelige Sendebud heroppe i Norden, de første Benediktinere fra Ringsted og Næstved, har ikke haft det saa let, som det skulde synes. Kristendommens Tro blev plantet under stort Besvær, under mange Skuffelser og Tilbageslag, under Taarer og Angst — som det staar saa smukt i Breviarbønnerne ved den hl. Ansgars Fesl.

Lettere var det at ødelægge end at bygge op. Men naar vi sammenligner Datidens Danmark, der herskede paa Havene, der førte Vikingetogter langs Europas Kyster og en Tid herskede over England — med Nutidens fredelige og kultiverede Befolkning, skulde man tro, at det var os lettere at genindføre den i Reformationstiden overskaarne Forbindelse med den oprindelige kirkelige Autoritet, at

Korsgang i Corvey.

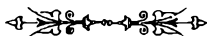
bringe alle Sakramenter tilbage, alle 7, som Ansgar havde bragt. —

Men jeg tror det ikke. Vel var Datidens Danskere med deres krigeriske Haardførhed og Grumhed ikke umiddelbart forberedt til Christi Efterfølgelse, men de blev dog lidt efter lidt vænnet til fredelig Syssel og til at dyrke Aandens Interesser. Mon det ikke er lettere at faa stærke og i bedste Forstand enfoldige Mennesker til at blive gode katholske Kristne end at faa forfinede, overkritiske, viljesløse Mennesker dertil? Ja, her tager vi naturligvis Yder-

lighederne for at understrege noget, der ligger os moderne Mennesker i Blodet. Vi mangler maaske alle noget af de gamle Tidens Enfold og Viljestyrke, medens til Gengæld hine Tidens Folk burde have været mindre haarde og ulærde.

Ja, det nytter ikke at spekulere for meget over dette. Christi Kirke, den hl. Ansgars Kirke har Bud til alle Tidens Mennesker, til de haarde og til de bløde Naturer, til Aandslivets ypperste som til den jævne Mand. I dette Arbejde trænger vi ogsaa til gode Medhjælpere iblandt Lægfolk, til naturlige og overnaturlige Hjælpekilder. Thi det, som virkelig er godt, koster altid stort Besvær her paa Jorden — det har den hl. Ansgar maattet sande, og derfor vil han forhaabentlig oppe hos Gud være vor gode Talsmand og det Apostoliske Vikariats store Ven og Værnehelgen.

F. F. M.

Pastor Gellers Begravelse.

Torsdag den 21. Januar saa Indbyggerne i Aarhus et stort og ejendommeligt Tog bevæge sig gennem Byens Gader. Pater Heinrich Geller S. J. blev ført ud til sit sidste Hvilested. Fra Vor Frue Kirke i Ryegade helt ud til Kirkegaarden fulgte 15 Præster i Rochette med deres Biskop i Spidsen efter Ligvognen. Forud gik St. Josefs Søstre med Skolebørnene, og bag ved havde en stor Skare Katholikker sluttet sig til. De var kommen fra Byen og hele Omegnen. Det gunstige Vejr hjalp ikke saa lidt til Begravelsens smukke Forløb. De fremmede, der havde indfundet sig, lagde særlig Mærke til den Ærbødighed, hvormed Aarhusianerne, der saa Ligtoget, paa hele Vejen hilste ved at blotte deres Hoved. De ærede derved sig selv ligesaa meget som den afdøde Præst. Ude paa Kirkegaarden prægede en øjensynlig Grebethed de tilstedeværende, navnlig i det Øjeblik, da Biskoppen efter Jordpaakastelsen greb Ordet og sagde P. Geller Tak for hans samvittighedsfulde Arbejde og det opbyggelige Eksempel, han havde givet alle, som han var kommen i Berøring med. Særlig

fremhævede han den store Beskedenhed, der var den afdødes Særkende, og som havde forskaffet ham de troendes oprigtige Kærlighed. Derefter takkede Sognepræsten i Aarhus, P. Nøsen S. J., for den hjertelige Deltagelse, der fra alle Sider var bleven lagt for Dagen.

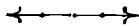
Det var sandt. Der vistes megen Deltagelse. Da den højtidelige Requiemsmesse Kl. 10 begyndte — forrettet af Præsterne Kùpferle, Spaus og Ravelli, medens Biskoppen assisterede i Koret, — var den store Kirke fyldt til sidste Plads. Efter at saa den nye Pagts Offer var frembaaret, og hele Menigheden havde istemt Sørge salmen: »Naar min sidste Stund oprinder«, hvis vemodige Toner bølgede mægtigt og dæmpet tillige hen under Kirkens Hvælvinger, saas Pastor Osterhammels høje Skikkelse gaa op paa Prædikestolen. Han havde jo kendt den afdøde i næsten 2 Aartier, og han tolkede i klare, hjertelige og tillige praktiske Ord Øjeblikkets Alvorsbudskab.

Hvad der rørte sig i Hjerterne nede i Kirkeskibet illustreres bedst ved nogle Smaatræk. Kl. 8 om Morgenen kom en Flok polske Katholikker fra Landet til Aarhus. De havde gaaet til Fods og kørt med Jernbanen i 1½ Time. Deres Hensigt var at tage Afsked med deres Præst paa deres Vis. Derfor gik de til St. Josefs Hospital, fik Kisten lukket op igen, begyndte saa deres gribende Klage over den døde, bad i Kor og under Taarer og bestilte til Slut hellige Messer for at komme den elskede Sjælesørger til Hjælp. — Sognepræsten i Aarhus, der før havde været saa bekymret ved Tanken om at skulle miste sin gode Støtte og Hjælp, som jo desuden var Redaktør af »Jesu Hjertes Budbringer«, blev i den Grad grebet af sin Medbroders opbyggelige Død, at han nu efter hans Bortgang snarere følte sig trøstet og styrket end nedbøjet. Om tre Ting havde P. Geller bedt, kort Tid før han lukkede sine Øjne for bestandig: han vilde være fri for en Lovtale ved sin Baare; det Fattigdomsløfte, han havde aflagt som Ordensmand, skulde ikke krænkes ved Begravelsen; og Sørgegudstjenesten skulde holdes nøjagtig efter Kirkens Forskrifter.

I det hele taget viste netop P. Gellers sidste Levedage paa en meget iøjnefaldende Maade, hvilket rent, rigt og

stærkt Sjæleliv den stillfærdige Præst havde ført i mange Aar. Hele sin aandelige Tilværelse havde han bygget op paa Troens og Bønnens faste Grund. Og dette overnaturlige Standpunkt var ikke plumret ved Tilsætning af nogen Art. Hvad han søgte for sig selv her i Livet, var Ydmyghed, Taalmodighed og Selvfornægtelse; hvad han vilde være for sine Medmennesker, siger de to Ord: Kærlighed og Iver. Hvad han derved blev i Guds Øjne, aner vi, naar vi tænker paa den dybe Fred, der fyldte hans Sind de sidste Timer, og paa den veltalende Maade, hvorpaa han fremstillede de store Ting, han nu skulde gaa imødeovre i Evighedens Land.

Med Beundring konstaterede den afdødes kødelige Broder, der var ilet til Sygelejet, to Dage før Døden indtraadte, dette ophøjede Sindelag og denne modne Dyd. Med stor Trøst i Hjertet vendte han hjem igen for at fortælle deres gamle Moder, hvor smukt P. Heinrich, den ældste af de to gejstlige Brødre, var død. R. I. P.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Belgien. Med stor Deltagelse har man overalt i Verden, og ikke mindst i Danmark, modtaget Budskabet om den store Kardinal Merciers Død. Os danske Katholiker stod han jo nær, og vi er ikke saa faa, der har haft den Oplevelse at hilse paa ham. Af Hensyn til St. Ansgars Fest, som dette Nummer af Ugebladet er viet, maa Artiklen om den afdøde Kardinal desværre vente til næste Gang.

Nordamerika. Som oftere omtalt afholdes den internationale eukaristiske Kongres i Aar i Chicago i Dagene 20.—23. Juni. Som altid, naar Amerikanerne laver noget, bliver det i store Dimensioner. Man regner med, at det vil blive det største katholske Møde, der nogensinde er afholdt; der ventes 1 Million Fremmede til Byen, og den har selv 1 Mill. katholske Indbyggere. Ti Dage før Kongressens Aabning vil der ankomme 3.000 Præster udefra, som skal hjælpe Byens Præster med at høre Skriftemaal. Der bliver baade en stor Procession og Pontifikalmesse under aaben Himmel, ved denne Messe skal et Kor paa 50.000 Børn synge Missa de Angelis. Kardinal Merry del Val bliver pavelig Legat, og for at ogsaa andre romerske Kardinaler kan deltage, har man nmodet de romerske Kongregationer om at holde deres e tidligere end ellers.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 31. Januar holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Musikforeningen „Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Søndag den 31. Januar 1926 Kl. 7¹/₄

Studentereforeningens Festsal, Vester Boulevard 6.

Solister:

Kgl. Kammermusikus PEDER MØLLER

Pianisten CARL VORM

Billetter à Kr. 1,50 – 2,00 og reserv. Plads à Kr. 3,00 faas hos samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega), *Augustin Husson* Stenosgade 5 (Telef. Vester 787 extra) Kl. 3¹/₂ – 7¹/₂, *Rudolf Buddenhagen*, Lyneborggade 24.

K.K.D. »Katholske Dammers Klub«. Mandag d. 1. Febr. Kl. 8 Foredrag af Pater Menzinger over Emnet: »Har katolske Kvinder Opgaver overfor Pressen?« Diskussion og eventuel Resolution. Da den Sag, der skal drøftes, er af Vigtighed, anmodes alle Klubbens Medlemmer om at give Møde.

Onsdag den 3. Februar 1926 Aften Kl. 8

spiller **St. Knuds Skoles Elever** til Minde om St. Ansgars Komme til Danmark for 1100 Aar siden Stykket:

»Korsets Sejr«.

To Billeder af St. Ansgars Liv. 1. Billede: Klosteret i Ny Corvey. 2. Billede: I Danmark. Før og efter Stykket synger Jesu Hjerte Kirkes Kor.

Adgangskort (50 Øre) faas paa Skolen og hos Portneren, **Stenosgade 4.**

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften i St. Josefs Skoles Forsamlingssal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 2. Februar Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Angiggender.

Søstrene ved St. Ansgars Skole vilde være meget taknemlige for ethvert Bidrag til *Bornenes Bospisning*, da Kassen er tom.

Kirkelig Kalender.

31. Jan. Søndag Septuagesima. Ansgar.	7. Febr. Søndag Sexagesima. I Højmessen: Kyndelmisse.
1. Febr. M. Ignatius, Biskop og Martyr.	8. — M. Johannes af Matha, Bekender.
2. — Ti. Kyndelmisse.	9. — Ti. Cyrillus af Alexan- drien, Biskop og Kirkelærer.
3. — O. Ansgar, Biskop og Bekender.	10. — O. Oktav af Ansgar.
4. — To. Andreas Corsini, Bi- skop og Bekender.	11. — To. Vor Frue af Lourdes.
5. — F. Agatha, Jomfru og Martyr.	12. — F. Serviterordenens Stiftere.
6. — L. Titus, Biskop og Bekender.	13. — L. Marias Officium.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 2. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Johannes Hansen: Danske Landsbykirker (m. Lysbilleder).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Ansgars Kirke.

*Søndag den 31. Januar Kl. 8 Morgen h. Messe
med Fælleskommunion. Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 6 Aften
Festandagt, Prædiken og Procession med den h. Ansgars
Relikvier.*

St. Ansgars Kirke. For at undgaa for stor Trængsel
ved Festgudstjenesten Søndag Aften er der kun Adgang til
Kirken mod Forevisning af Adgangskort, som faas hos Præsterne
ved de københavnske Kirker.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 5. Februar)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt, det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂
Efterm.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Til-
bedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag den 5. Febr. til de aftalte
Tider.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 6.

Søndag den 7. Februar.

1926.

INDHOLD: I Guds Lys. — Min Vej til den katolske Kirke. — Kardinal Mercier. — Ved Kardinalens Lig. — St. Ansgars Fest. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København Ordrup. Rom. — Avertissementer

---

I Guds Lys.

Der fortælles os i Evangeliet i Dag om en Mand, der hed Simeon; »og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig, og han ventede Israels Trøst, og den Helligaand var i ham«. Det er store Ord, der siges om den Mand i Jerusalem, og vi maa huske paa, at det er den hellige Skrift, der taler saaledes om ham, den Skrift, der er inspireret af Gud Helligaand selv. Midt i den store Uretfærdighed, der dengang herskede paa Jorden haade i Hedenskab og Jødedom, levede der dog en Mand, der var retfærdig. I det Jerusalem, som ikke kendte den nyfødte Jødernes Konge, og som ikke brød sig om at drage ud og søge efter ham, der levede dog en Mand, der var retfærdig og gudfrygtig. I hans Sjæl havde Gud aabentbart tændt Lys, sin Naades Lys, ja den Helligaand selv var i ham. Simeon havde sikkert ogsaa i sit Liv kendt Kampen mellem Lys og Mørke. Der havde vel været Øjeblikke eller hele Tider, hvor Synden, Uretfærdigheden og Ugudeligheden havde lokket ham. Hvor kunde det være andet i Jerusalem dengang, hvor jo selve det høje

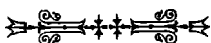
Raad, de førende i det udvalgte Folk, vandrede i Mørket. Men da Mørket truede Simeons Sjæl, tændte Gud ogsaa sit Lys for ham. Det saa maaske kun ud som et lille Blus, en osende Praas, midt i det store Mørke; det saa maaske ud, som om Mørket ogsaa snart vilde kvæle den ene Flamme, det saa ud, som om den var tændt saa langt langt borte. Men Simeon var alligevel gaaet efter det Lys, fordi enhver Menneskesjæl har Trang til Lyset. Men han maatte bryde mange Baand, der knyttede ham til andre Mennesker og til den ugudelige Verden, som ikke vilde med ud efter Lyset. Simeon havde Kraft og Mod til det; han gik efter Lyset. Og saa viste det sig, at jo nærmere han kom, desto klarere straaede det. Men der skulde alligevel Udholdenhed til, navnlig naar der paa Vejen kom Mennesker og fortalte, at derude i Mørket var der slet ikke slemt, tværtimod, der var Skønhed og Glæde. Da straaede Lyset forude med en særlig Glans og drog Simeon af Sted, og han troede ikke paa Menneskers Fortællinger om Mørkets Skønhed, for han hørte, hvordan de snublede og faldt ude i Mørket, han hørte dem sukke og jamre sig og vidste, at de alle vilde ende i Afgrunden. Men frem ad Vejen gik han, og den blev mere og mere lys og klar, men han blev mere og mere ensom paa den. Alligevel mærkede han slet ikke Ensomheden, fordi han vandrede i Guds Lyses Klarhed og oplevede det, som Skriften siger, at den Helligaand var i ham.

»Og han ventede Israels Trøst.« De fleste andre Mennesker søgte Trøst i alle Besværligheder helt andre Steder. De søgte dem i Sansers og Lidenskabers Tilfredsstillelse, i Synder og Laster, men Simeon ventede Israels Trøst. Det vil sige, han ventede paa Verdens Frelser. Han havde hidtil været Israels Trøst i alle onde Tider og Hjem søgelser; han var mange Gange den eneste Trøst, Israel havde, naar alle de jordiske Forhaabninger var slaaet fejl. Men nu var der kun faa, der kendte ham og ventede ham som Trøsteren for Sjæle. Saaledes ventede Simeon ham. Derfor gik hans Vej saa ofte til Templet. Der, følte han, var der lysere end noget andet Sted paa Jorden, derfra udgik der Lys lil de Sjæle, som søgte Lyset. Der kunde Simeon, fyldt af den Helligaand og al hans Naade, rigtig bede og

synge: »Stor er Herren og fuldværd at love i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg.«

Den Helligaand var i Simeon, og den Helligaand førte ham en Dag til Templet. Der traf han Maria og Josef med Barnet. Og den Helligaand lyste for Simeon, saa han kendte dette Barn, tog det paa sine Arme og prisede Gud. Saa var han belønnet for sin lange, besværlige Vandring. De andre, der var gaaet ad Mørkets Veje, kendte ikke dette Barn, de fik ikke at se, hvor stor Herren er, hvor fuldværd at love i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg.

B. J.

Min Vej til den katholske Kirke.

Foredrag holdt i »Josefskredsen« d. 17. 1. 26

af *Ragnhild Blicher Simonsen*, cand. mag.

Som Psykolog eller — hellere — psykologisk studerende — er jeg blevet klar over, at for at forstaa Mennesjælen maa man forstaa Menneskesjælene, de enkelte Sjæle. Man lærer mere Psykologi ved at studere eet Menneske i tyve Aar end ved at studere tyve Mennesker i eet Aar. Gælder det at forstaa Sjælens religiøse Liv, vil det derfor ogsaa være mere frugtbringende at studere den enkeltes Udvikling end at iagttage en hel Menighed, hvis enkelte Medlemmer man dog intet ordentlig ved om.

Naar jeg i Aften skal holde et lille Foredrag for Dem, beder jeg Dem undskyldte, at jeg taler om eet enkelt Menneskes religiøse Udvikling, og at dette Menneske oven i Købet er mig selv. Naar De har hørt Foredraget, ved De mere om mig end noget andet Menneske, naar undtages den Præst, som hørte mit første Skriftemaal. Fortrolige har jeg nemlig aldrig haft i religiøse Anliggender — før jeg blev Katholik. -- Ogsaa dette vil De forstaa, naar De har hørt mit Foredrag.

Min religiøse Udvikling falder i Stadier. Første Stadium fra mit 10.--11. til mit 14.—15. Aar, andet Stadium fra 14.—15. til 21—22 Aars Alderen, tredie Stadium til mit

26.—27. Aar, fjerde Stadium til 33.—34. Aar. Fra da af har jeg været Katholik, hvilket vil sige, at min Søgen er endt og »Perlen« fundet. Herefter er Opgaven ikke at finde, men at bevare.

Tre Ting spillede Hovedrollen i min Udvikling i første Stadium, Alderen 10—14 Aar. Den ene Ting var en »vild« Hengivenhed for en Dame, som var god imod mig. Den anden Ting var Forholdet til de kristne Mennesker, jeg kendte. Den tredje Ting var Forholdet til Gud.

Forholdet til Gud var det vigtigste, det, som optog mig dybest. Jeg gennemgik som tiaarig en Slags Omvendelse — efter den »Opskrift«, som jeg saa Eksempler paa i det Sogn, hvor min Far var Præst. Forud for Omvendelsen gik mørk og trykket Stemning som Følge af Syndserkendelse. — Jeg tog en Dag Mod til mig og spurgte Far om, hvordan jeg skulde faa mine Synders Forladelse. Men da Spørgsmaalet var gjort, og jeg saa Fars Forbavselse og Uro, overvældedes jeg saaledes af Skam, at jeg ikke opfattede Svaret. — Omsider indfandt jo dog »Omvendelsen« sig, idet Far en Dag paa Prædikestolen erklærede, at blot man troede, var man frelst. — Jeg troede — ergo — —!

Men Freden var kun kort. I hvilket Forhold stod jeg til denne Gud? Det saa for mig ud til, at han — Gud — ligesom var afgaaet ved Døden straks efter Aposteltiden. Siden da talte de Kristne vel til Gud, men Gud ikke mere til de Kristne, og Underne var afskaffet. Far forklarede denne Passivitet fra Guds Side ved Kristendommens Udbredelse. Indgriben var ikke nødvendig; man troede alligevel! — Men der var noget her, som anfægtede mig overmaade. Gud kunde ikke saaledes have trukket sig tilbage, Gud maatte kunne tilkendegive sin Vilje nu som dengang! Gud maatte kunne det — altsaa gjorde han det! Men til hvem? Vel til dem, som behøvede det. Men jeg behøvede det, altsaa maatte Gud tale til mig. Jeg kom til dette som en logisk Slutning, og jeg opstillede det som en Fordring, hvorefter Gud sig havde at rette. Og nu faar De tro mig, om De vil, og lade være, om De vil; men jeg vænnede mig fra da af til at »lytte« efter Guds Røst i mit eget Indre, og jeg mener at have kendt den og endnu at kunne kende den. Men herom ønsker jeg ikke

at udtale mig nærmere. Saa meget er vist: Gud lod mig ikke være ene. Han ledte mig ad Veje, som kun jeg selv ved og forstaar; men ledet mig har han. Jeg var altsaa allerede paa dette tidlige Stadium endt som Ærkeprotestant, hvilket vil sige det samme som Ærkesubjektivist.

Min Protestantisme formede sig som en Opposition mod den givne kirkelige Autoritet, mod enhver mig bekendt ydre Autoritet — men — mærkeligt nok kan det maaske synes — just som en Fordring om Autoritet — blot en anden og bedre end den, jeg kendte — noget sikkert, noget absolut, noget uangribeligt i etisk og religiøs Henseende.

Jeg fandt ingen saadan Autoritet udenfor mig, som jeg vovede at tro paa; derfor fordrede jeg, at Gud personlig skulde være min »Autoritet« og tage sig af mig, og jeg havde den Tro eller — om man vil — Frækhed at stole paa, at han direkte vilde lede mig. — Da jeg havde naaet dette Standpunkt, var jeg næppe mere end 11—12 Aar. At jeg ingen fortrolig havde, siger sig selv. Jeg havde ikke Mod til at proklamere min Overbevisning, jeg besluttede at nøjes med at efterleve den.

Ikke des mindre havde jeg Venner, nemlig de andre Kristne, o: Egnens Missionsfolk. Jeg troede paa enhver af dem som paa mig selv. Det var en Selvfølge, som jeg ikke gjorde til Genstand for Eftertanke. Blev de angrebet eller bagtalt, sved det mig i Sjælen; jeg elskede dem alle sammen og absolut. — Nu indtraf der imidlertid en Begivenhed, som jeg ikke nærmere skal omtale, men som rev mig ud af denne grænseløse Tillid. Jeg saa Virkeligheden, jeg saa Menneskene, som de var. Og alt laa i Grus. Ingen kristen Menighed, ingen at føle sig i Samfund med! — Forbi. Uigenkaldeligt. — Da var jeg tretten Aar. — Det gennemrystede mig, som maaske intet Forlis i mit senere Liv har gennemrystet mig, formodentlig fordi det saae en Mistro i min Sjæl, som bevirkede, at jeg aldrig siden har evnet helt at tro, hverken noget Samfund eller noget enkelt Menneske — før Katholicismen reddede mig og gjorde alt nyt.

Saaledes havde jeg altsaa ved Fjortenaarsalderen naaet en vis Afrunding i Udviklingen. Jeg havde en Gud at ad-

lyde — men ingen autoritativ Kirke og ingen Menighed.

Min Ungdom drejede sig i Grunden om de samme tre Ting som min Barndom: enkelte Mennesker — som jeg elskede paa Afstand — min Gud og det kristne Samfund. Første Punkt er ligegyldigt; det betød ikke noget i min religiøse Udvikling.

Andet Punkt — Gudsforholdet — var stadig det væsentlige. Mit Forhold til Gud maatte harmoneres med mit Forhold til Bibel og mit Forhold til den Smule Videnskab, jeg dengang kendte. Brydningen mellem Bibelautoriteten og den indre Autoritet faldt uden større Vanskelighed ud til Fordel for den indre. Man kan intet kende og intet anerkende uden ved Hjælp af sig selv, og kun hvad der er i Selvet, kan da blive Fundamentet for Livsanskuelsen. Denne Opfattelse var for mig en Selvfølge. Bibelen blev Nr. 2; den indre Autoritet dømte eller forkastede efter eget Tykke.

Hvad Forholdet til Videnskaben angik, da mente jeg her at maatte anerkende et Noget uden for mig selv, som var sandt, og som jeg ikke kunde forkaste, dersom det skulde stride mod noget, jeg »spandt« ud af mit eget Indre. Videnskaben — det var for mig dengang Naturvidenskaben, hvilket igen vil sige Udviklingslæren. Denne Lære og specielt den saakaldte Abeteori, som jeg mente at maatte antage, gjorde Bibelen en Smule »mislig« — en gammel Bog, der maatte omgaas med Fortolkning og Kritik. Mit Hovedresultat blev, at Udviklingsmaalestokken maatte anlægges ogsaa paa Menneskene. Nogle var endogsaa endnu Halvaber — eller i det mindste Ottendedelsaber; af dem kunde man ikke kræve en saadan Højde i den aandelige Udvikling, som var nødvendig til egentlig Kristendom; de maatte omgaas med Forstand — som en Læge omgaas gale Mennesker. Andre — hvortil naturligvis jeg selv hørte — havde naaet »Menneskestade«. Disse »rigtige« Mennesker var sidste Afsnit af Materiens Udvikling. Derefter begynder Aandens Udvikling i en aandelig Verden — i Himmel og i Helvede. Det gjaldt paa dette Menneskestade at svinge sig op til det nye Udviklingstrin — den for Materien frigjorte Sjæls Liv. Og dette kunde kun

naas ved yderste Anspændelse — for mit Vedkommende ved at følge »Guds Røst«.

Den eneste, som i de sidste af hine Aar (Atten—tyveaarsalderen) havde Betydning for min Udvikling, var Kierkegaard. Og denne Betydning var nærmest negativ. Hans Skrift »Øjeblikket« faldt mig i Hænderne, just da jeg var i Gang med at undersøge alle de Sekter, jeg kunde oplede, for at se, om jeg dér kunde finde Kristendom. — Jeg havde ikke fundet noget, jeg turde give mig over til, og Kierkegaards »Øjeblikket« kom derfor i det psykologiske Øjeblik. Det stod — efter Læsningen heraf — for mig som en selvindlysende Sandhed, at Kristendommen var »ikke mere til«. — Ikke des mindre — »Guds Røst« i min egen Sjæl, den troede jeg endnu paa. — Jeg glemmer aldrig hin Aften, da jeg læste »Øjeblikket«. Jeg var hjemme at holde Juleferie. Far og Mor sad hver i sin dybe Lænestol, jeg i et Sofahjørne. — Dér, midt i den dybe, stille Præstegaards Hygge og Stuevarme styrtede Verden sammen, og slet ingen vidste det — uden jeg. Da jeg næste Dag blev kørt til Stationen, græd jeg — første og sidste Gang jeg har grædt ved en Bortrejse. Men da rejste jeg jo ogsaa ud i den vide Verden, som nu var blevet den vide, vide Ørken. — Og alligevel gjorde denne Erkendelse mig godt. Sandheden var bedre — — hvordan den end var — end de evige, jagende Tvivl.

Ved Tyveaarsalderen var jeg altsaa naaet endnu nogle Grader dybere ned i Subjektivismen og Ensomheden. Kristendommen som Lære var med Bibelen blevet Genstand for Kritik og Tvivl, Gud var begyndt at smelte sammen med mit eget inderste Væsen i filosofisk Uklarhed. Kristendommen som Praxis, i Menighed og i enkelte Mennesker, eksisterede ikke. — Rimeligvis da ikke. — Haabet var saa lille som Skovmærken i Januar. Men helt dødt var det dog maaske ikke.

I Tiden fra mit 21de til mit 26—27de Aar var der atter tre Ting, der optog mig: et Menneske — Muligheden af religiøst eller etisk Samfund mellem Mennesker — og saa Gud!

Det var Vildfarelsens Aar eller rettere Vildfarelsens Kulmination.

»Mennesket« var Fritænker! Han troede paa Udviklingen — ligesom jeg, men ikke paa en personlig Gud. — For mig var Gud endnu det gode, for ham var det gode Gud. — Hvor fristende, naar man endelig engang træffer saa megen Forstaaelse hos et Menneske (jeg havde indtil da ikke mødt Fritænkere, der havde en Livsanskuelse) — da at gøre Forstaaelsen fuldkommen — specielt naar ens egen Sans for Konsekvens fordrer en saadan Udviklingsgang. — Mit Bønsliv, som var svækket af den megen Filosofi, afgik nu ved Døden, dels formedelst Konsekvens, dels formedelst Ønsket om endelig engang at føle sig i aandeligt Samfund med et andet Menneske. — Og ikke Samfund med dette Menneske alene, men Samfund med dem, som dette Menneske syntes mig en Fører for: alle dem, der i sig gemte det guddommelige, som — frigjort fra alle Dogmer — skulde udvikle sig i uanet Vælde og Skønhed og imod nye Former, stedse højere og ædlere.

Intellektuelt set syntes jeg, at alt stod vel til med mig, da dette Stadium var naaet. Jeg stemtes da ogsaa lyrisk og filosofisk ved Tilværelsen. Jeg digtede, drømte og tænkte og var Verdens Midtpunkt — fordi jeg havde altfor travlt til at opdage de andre »Midtpunkter«. — Ikke des mindre blev min Fred og min Ro ringere og ringere, jo mere velordnet min intellektuelle Livsanskuelse blev. For at sige Sandheden blev Ligevægten i mit aandelige Liv efterhaanden saa ustadig, at den nærmede sig det unormale. Den eneste, der var fuldtud klar over det faretruende i min Sindstilstand, var mig selv. Heldigvis var jeg saa klar over mig selv, at jeg ikke fandt paa at søge Læge. Jeg vidste, at Kilden til saavel Viljesvækkelsen som til den jagende Tvivl og den evige Angst laa i et Savn, af hvilken Natur nu end dette var. Og dette Savn kunde ingen Læge stille. Jeg mistænkte mig selv for, at Savnet til syvende og sidst var af erotisk Art, og denne Tanke nedslog og lammede mig, fordi den ikke dømte andre, men mig selv og dermed min eneste Autoritet. Og hvorledes det saa end forholdt sig, eet stod mig klart: at det i ethisk Henseende gik ned ad Bakke med mig.

Da jeg var 26—27 Aar havde jeg altsaa naaet en fasttømret, sammenhængende, fritænkerisk Livsanskuelse. Min

intellektuelle Udvikling syntes i det store og hele tilendebragt. Men samtidig var det gaaet tilbage med mig i ethisk Henseende, og jeg var mig dette bevidst.

Da kom Bruddet med Kontinuiteten i min Udvikling. Det kom uforudset og meningsløst, ved det saakaldte Tilfælde, nemlig i Skikkelsen af en Drøm. Denne Drøms Indhold kan jeg ikke meddele Dem, men kun sige, at den syntes mig at maatte være sendt fra en anden Verden — fra en Gud. Den hang sammen med en dyb, halvt underjordisk Rod i min tidligere religiøse Udvikling, som — aldrig død — nu pludselig skød sit skønneste og mægtigste Skud. Den lovede mig Opfyldelsen af noget, som Guds Røst havde lovet mig i Femtenaarsalderen, — en »Hjælp i en mørk Tid« —, og den anviste mig Vejen. Mægtig og vældig, som Drømmen nu var, maatte jeg følge den, og fra da af begyndte jeg at bede og at søge kristent Samfund og Altergang. Naturligvis fik jeg heller ikke nu nogen højere Autoritet end »Guds Røst« og min Samvittighed. Paa noget udenfor mig selv — foruden Gud — troede jeg ikke. Det var den gamle Tro paa Guds Røst i mig selv, der brød op i mig og tvang mig tilbage til Kristendommen.

I 26—27 Aarsalderen begynder altsaa paany en religiøs Udvikling i Retning af Kristendom hos mig. Det intellektuelle fik det foreløbig gaa med, som det kunde; jeg foretrak at faa min Sjæl frelst, selv om det skete paa en fornuftstridig Maade. Ikke saaledes, at det gode syntes mig værdifuldere end Sandheden. Men den »Sandhed«, der drog sine Dyrkere ned i ethisk Undergang, formaaede jeg ikke at tro paa. Jeg forstod, at den var en snigende, forklædt Løgn. —

I de følgende Aar — indtil mit 33.—34. Aar — var jeg altsaa Kristen — alene, under eget Ansvar — men dog med et Par udvalgte Medkristne, som jeg ganske vist ikke stod menneskeligt nær og ikke egentlig følte mig forstaaet af; men det var en Trøst, at jeg dog troede paa, at ogsaa de havde den samme Gud og Frelser som jeg selv. Jeg sluttede mig i det ydre til den protestantiske Kirke og indmeldte mig i Garnisons Menighed, da jeg gerne vilde til Alters, og da Ricard var frisindet nok hertil trods mine afvigende religiøse Anskuelser. Men ikke des mindre var

jeg vedblivende min egen højeste kristelige Autoritet. Og hvad Kirken i øvrigt plejer at varetage for Mennesker, varetog jeg selv. Saaledes tog jeg en Tid mig selv til Alters. Hvor vidt jeg i det hele gik i konsekvent, subjektivistisk Kristendom, vil jeg overlade til Deres Fantasi at udmale Dem. Jeg vil blot sige, at ingen Konsekvens var mig for yderlig. Et Samfund eksisterede ikke for mig, hverken verdsligt eller kristeligt, og jeg ønskede ikke i nogen Henseende hverken at sanctioneres af Samfundet eller at indtage en Stilling deri. Jeg havde Skræk for ethvert Samfund, idet alt, hvad der hed Samfund og Institution syntes mig baseret paa svigefuld Grund for ikke at sige paa Løgn. Min Tilværelse lignede en hemmelig Anarkists. Og var utryk som hans.

Imidlertid skete der i Aarenes Løb det, at jeg blev klar over, at ikke blot var »Guds Røst« i mit Indre utilstrækkelig som Vejleder, idet jeg bl. a. var udsat for Fejltagelser, men ogsaa min Samvittighed afslørede sig for mig selv som svigefuld. Hvorledes denne Selverkendelse opstod, er en lang og indviklet Historie. Hovedresultatet var altsaa, at den opstod — jeg indsaa Følelsernes uhyre og forræderiske Rolle baade paa det intellektuelle Omraade og i Samvittighedslivet. Og dermed forstod jeg, at ikke blot havde jeg ikke i mig selv den tilstrækkelige ethiske Kraft, men maatte søge den hos Jesus (hvilket jeg jo havde erkendt, da jeg blev Kristen) — men jeg havde end ikke en ufejlbarlig Evne til blot at erkende det religiøse og det ethiske — Forskellen mellem Ret og Uret.

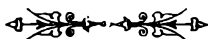
Hertil kom, at min Drøm kun med Modifikation og symbolsk kunde siges at være gaaet i Opfyldelse. I Hovedsagen var den ganske vist opfyldt. Men — der var et stort men! Og i hvert Fald: selve Drømmen var afsluttet — endte ligesom med, at Drømmebilledet sluktes eller ud-slettedes i Mørke — og saaledes syntes ogsaa den tilsvarende Virkelighed at ende. Jeg stod paany ligesom paa bar Bund. Jeg havde fundet Troen paa Jesus og kunde ikke opgive den; men jeg havde tabt Troen paa mig selv som tilforladelig Midler mellem ham og mig. Subjektivismens System var uigenkaldeligt gaaet i Stykker for mig. Jeg drev — som et Skib uden Ror.

Da kom imidlertid atter det saakaldte Tilfælde mig til Hjælp. Jeg kendte nogle Katholikker, som jeg ansaa for beklagelsesværdige Afgudsdyrkere, der dog indgød mig Medlidenhed og Sympathi, og jeg fandt en Dag paa at overvære en katholsk Gudstjeneste. Som Tilskuer drev jeg ind, og grebet var jeg saare langt fra. — Før pludselig — under Messen — da gennemrystedes jeg med eet saa mægtigt, at enhver tidligere religiøs Oplevelse blegnede til intet i Sammenligning dermed. Og jeg gik fra Kirken svag i Knæene af Sindsbevægelse — en Smule sentimental — men tillige betydelig »shocked« ved den Erkendelse, at den dybeste religiøse Oplevelse, jeg kendte, skulde komme til mig i saadan et Slags Afgudstempel. Maaske dog! — maaske dog! — men Tanken forekom mig absurd. — Jeg begyndte imidlertid saa smaat at beskæftige mine Tanker med den katholske Kirke, og ved Læsning af Kapitlet Christ In The Church i Hugh Bensons Bog The Friendship Of Christ — gik det op for mig, at jeg ikke vidste, hvad Pavens Ufejlbarhed og Autoritet var. — hvad der forstodes herved — og at jeg altsaa heller ikke forstod, hvad katholsk Kirke var. Da det en skønne Dag tillige i et Lynglimt gik op for mig, at Jesu Ord om Petrus som Menighedens Klippe maatte have en reel Betydning, besluttede jeg at sætte mig ind i, hvad Katholicismen var. Jeg begav mig følgelig ned i Stenosgade for at faa Undervisning hos Pater Menzinger. — Under en foruroligende Følelse af at begive mig ind i en ukendt, en saare obscur og fordægtig Verden, der omtrent maatte være for Forstanden, hvad en mørk og underjordisk Kælder er for en ophidset Barnefantasi! — Men Undersøgelsen syntes mig uundgaelig. —

Medens nu i den følgende Tid Pater Menzinger sørgede for Forstandens Oplysning, sørgede den Helligaand for en anden Art af Oplysning. Fra jeg hin første Gang havde overværet en Messe, var den protestantiske Altergang, som jeg aldrig nogen Søndag udenfor Ferierne havde plejet at forsømme, intet for mig. Jeg maatte for enhver Pris til Messe hver Søndag. Paa ubegribelig Maade knyttedes jeg tættere og tættere til Kirken, og da Tiden for min Oplagelse nærmede sig, var Længslen saa stærk, at den ærlig

talt spillede en stærkere Rolle end Forstandens Tilegnelse og Forstaaelse af Kirkens Lære. Jeg vilde — som jeg en Dag erklærede for Pater Menzinger — tro det mest absurde, ja, om Kirken forlangte det, daglig spise Søm til Frokost — men Katholik maatte jeg være. Pater Menzinger var ikke netop begejstret for denne Udtalelse og hebrejdede mig mildt min Kulsviertro. —

Jeg aflagde min Ed til den katholske Kirke saa roligt, som jeg — tilgiv Sammenligningen — om Morgenen spiser min daglige Havregrød. — Min hele Sjæl vilde det. — Jeg maatte blive Katholik, om jeg saa skulde sværge paa, at Maanen var gjort af en grøn Ost. Paa Kirken troede jeg, saa maatte ogsaa alt det, den forlangte af mig, være ret og rigtigt. — Ligesaa absolut min Subjektivisme eller Protestantisme havde været, ligesaa absolut var min Katholicisme. For første Gang i mit Liv mødte jeg en Magt udenfor mig selv, som jeg turde overgive mig til, som jeg turde give min Tro. Af denne Magts Haand turde jeg derfor ogsaa modtage alt det, jeg havde søgt og ikke fundet. Ved den blev jeg Menneske og Menneske i et Samfund. Den blev mig Far, Mor, Slægt, Fædreland, Samfund, Ven-skab. Gennem den turde jeg endelig modtage Livet.

Kardinal Mercier.

Saalænge Belgien har bestaaet som Stat, d. v. s. siden 1830, har kun fire Mænd modtaget den Æresbevisning at blive begravet paa Nationens Bekostning. De to første var Statsmænd, den tredje var Lièges heltemodige Forsvarer, General Zeman. Den fjerde, hvis Ligbegængelse man nylig har holdt under en saa stor Tilstrømning af Mennesker, at det aldrig er set før i Bryssel, er ham, som Historien stadig vil kalde den store Kardinal.

Med Kardinal Mercier blev et stort Lys slukket i Kirken, og et stort Hjærte har hørt op med at slaa. Vorherre havde bevaret os denne vidunderlige Mand i næsten fem og halvfjersindstyve Aar, og vi synes alle, at hans Død er

kommet altfor tidlig. En saadan Mands Tilstedeværelse blandt os er en Velgerning saa sjælden for hans samtidige og især for hans Landsmænd, at hvor langt hans Liv end blev, vil de stadig mene, at det hørte for tidlig op.

Hvis man vilde prøve paa at trænge igennem Hemmeligheden ved det overordentlige Herredømme, han udøvede over Sjælene og med eet Ord sige, hvorpaa den mystiske og uimodstaaelige Kraft, der udgik fra ham, hvilede, saa vilde man kunde sige, at den bestod i noget saa vidunderlig sjældent som, at hos ham holdt Hjærtet Maal med Hjær-

Kardinal Mercier ved Biskop Brems's Konsekration.

nen. I intellektuel og moralsk Henseende boede Kardinal Mercier paa Tinderne. Intet lavt strejfede ham. Men til Trods for Videnskab og Æresbevisninger bøjede han sig blot endnu dybere ned over de menneskelige moralske og materielle Elendigheder. Dersom nogen sætter Videnskaben højt, maa han dog aldrig glemme, at det ikke er den, der staar højest for en Kristen, men Kærligheden. Lad os prøve paa i nogle faa Ord at gøre Rede for dette Synspunkt.

En Skribent har sagt, at skønt han havde set saa mange berømte Personligheder, havde han aldrig, som da han stod overfor Kardinalen, følt Indtrykket af virkelig at

befinde sig overfor en stor Mand. Ingen Kirkefyrste bar med større Værdighed og Anseelse Kardinalskappen. Naar hans høje og magre Skikkelse, der blev behersket af Hovedets fine Profil med den ædle Tænkerpande rettede sig, midt i et Optog, under en højtidelig Ceremoni, var det i Sandhed en majestætisk Fremtoning, der fyldte alle med Beundring og Ærbødighed.

Men Kardinalens dybe Blik var saa blidt og hans Mund saa rede til Smil for at berede en elskværdig Modtagelse, at selv de mest frygtsomme ikke ængstedes for at nærme sig ham; under Samtalen gjorde Kardinalen det straks behageligt for alle ved sin Ligeftremhed og sin fine Hjærtelighed. Samtidig syntes Blikket gennem sit blide Slør at trænge saaledes ind i en, at det udredte ens inderste Væsen og alle intime Tanker. En eller anden har sagt, at han viste sig aldrig for Kardinalen uden at have foretaget en alvorlig Samvittighedsransagelse. Det er hans store barmhjertige Hjærte i Forening med hans overordentlige Intelligens, hans Aands Ørneblik, der har gjort ham til Primas i Belgiens Kirke, til en moderne Kardinal, d. v. s. en Kardinal, der forstod sin Tid, dens Trang og dens Attraa. Han tog i Brug hvad der fandtes i Tiden af godt, og frygtede ikke for at støde an mod Routine og Fordomme eller at undertrykke det, der fandtes fra Fortiden af forældet og unyttigt, saa at Sandheden i hans Hænder kom til Syne som nyskabt. Som alle virkelig store Mænd forbavsede han alle dem, der nærmede sig ham, og som kun saa ham i en Glorie af overmenneskelig Storhed, ved sin direkte, saa personlige, man kunde næsten sige saa familiære Deltagelse i sine Medborgeres daglige Liv, i deres Væner, i deres daglige Forhaabninger.

Hvor mange Mennesker i enhver Stilling har ikke betruet sig til ham, naar de befandt sig i materiel og moralsk Nød. Naar de sidste Hjælpekilder var udtømte, sagde man: »Lad os gaa til Kardinalen!« Og altid kom man tilbage fra Besøget i en lysere Stemning, hjulpet eller i det mindste trøstet og resigneret. Hvormange Taarer har han tørret, hvor mange ulykkelige har han trøstet! — »En af mine største Sorger,« sagde han til en af sine fortrolige Venner, »er, at jeg ikke hele mit Liv har været Sogne-

præst i et rigtig fattigt Sogn, hvor jeg kunde liindre Men-
neskenes Nød,«

Et skønt Ord i en Kirkefyrstes Mund!

Han, der saa godt kendte den menneskelige Elendig-
hed, havde en i alle Maader blid Haand til at helbrede.

Lige til sin Død gav han Beviser paa et saa fint Hjærte,
at de, der var Vidner dertil, blev dybt grebet. Da han
havde hørt, at der i Kliniken, hvor han var, ogsaa befandt
sig en Dame fra Mecheln, der ligeledes var blevet opereret,
lod han de Blomster, han modtog, dele i to Dele, hvoraf
den ene skulde pryde Alteret i Kapellet, og den anden
skulde pynte den syge Dames Værelse. Saaledes glemte
han sig selv lige til det sidste for kun at tænke paa an-
dres Sorger.

Men vil man rigtig lære et Menneskes Hjærte at kende,
behøver man blot at se, hvordan Børnene bærer sig ad
overtor vedkommende: der gives ingen finere Psykologer!
Hvorsomhelst den store Kardinal viste sig, flokkedes Bør-
nene om ham. I Byen Mecheln kendte de ham saa godt,
og de vidste ogsaa, at han altid havde nogle Godter til dem
skjult i sin Præstekjoles store Lommer. Paa det eneste
Fotografi, som han selv gerne fremviste, ser man ham i
sin Fødeby Braine-l'Alleud, omgivet af en stor Flok Børn.

Kardinalens Simpelted var ganske henrivende. Han
plejede at sige, at han elskede Enkeltkeden mere end alt
andet, — »fordi det er en af Sandhedens Former«. Og
han tilføjede gerne disse Ord, som kunde staa som Motto
for hele hans Liv: »Jeg er født for Sandheden, og jeg vil
intet andet kende end Sandheden.« — Hans private Liv
var en stadig Prædiken for hans Husfæller.

Han stod op præcis Kl. 5 om Morgenen, og en halv
Time senere laa han paa Knæ i sit Palæes private Kapel
for at forrette sin Betragtning. Den varede en hel Time,
og hele den Tid blev han knælende paa Gulvet ubevæge-
lig som en Statue, hensunken i Bøn til Gud. Derefter læ-
ste han den hellige Messe med en Værdighed og en From-
hed, som hver Dag paany rørte de tilstedeværende. Efter
Taksigelsen drak han sin Kaffe, og medens han spiste,
aabnede han Posten og lagde alt tilrette for sine Sekre-
tærer. Henimod Kl. 1 kom saa Middagsmaden: et enkelt

Stykke Kød, nogle Kartofler og Grønsager, og som Drik: Vand. Hverken Øl eller Vin, undtagen naar der var Gæster, i saa Fald drak han sit Glas Vin med. Saa arbejdede han videre indtil Aften, med fem Minutters Pause, naar hans gamle Husassistent, som havde tjent ham i 35 Aar, bragte ham en Kop Mælk. Henved Kl. 7 gik han til Kapellet og blev der en halv Time knælende i Bøn. Kl. 7^{1/2} kom saa den lille tarvelige »Souper«, og derefter samledes Kardinalen med alle Husets Beboere i Kapellet til Rosenkransbøn. Saa velsignede han alle, og efter en aandelig Læsning og en halv Times Betragtning gik han i Seng henimod Kl. 10.

Hans Soveværelse var som en Munkecelle, kalket, uden Tæppe paa Gulvet. I Jernsengen laa der ikke en Madras, men en simpel Halmsæk. Denne Halmsæk blev ogsaa hans »lit de parade«, paa den hvilede hans Lig, iført Bispeskrudet.

Saaledes vilde denne Mand, der kunde have nydt al den Komfort, hans høje Stilling gav ham Ret til, øye Fattigdommens Dyd, tage sin Hvile som den fattigste.

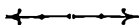
Kun takket være sin Jernvilje kunde han blive ved med at føre et saadant asketisk Liv uden at bukke under. Thi hans Arbejdskraft var ganske uhyre. Og det mest beundringsværdige i den var, at den udstrakte sig til alle mulige Fag.

Man kunde sige om ham, at »intet menneskeligt var ham fremmed«. Det Stift, han styrede, rummer 2,300,000 Sjæle, og der er 2000 Præster. Og altid havde Kardinalen et aabent Øje for alle aandelige, moralske, intellektuelle og materielle Fornødenheder i Stiftet og i hele det Land, hvis Primas han var. Det var fra ham, alt Initiativ udgik. Ikke alene forstod han den store og sjældne Kunst at vælge sine Medhjælpere, men han tog selv fat paa Arbejdet med aldrig svækket Energi. Naar et Foretagende syntes ham nødvendigt til Guds Ære og Sjælenes Vel, var der intet i Verden, som kunde standse ham. Selv i de største Vanskeligheder bevarede han altid sin Ro, den Fred i Sjælen, som alene Helgener formaar at opnaa gennem Aandens absolute Herredømme over Legemet — men

haaif en Gang Beslutningen var taget, blev den ogsaa udført med en Viljestyrke, som vor Tid sjældent ser Mage til.

Det første Bevis paa denne sjældne Viljestyrke gav allerede den unge Professor ved Louvains Universitet, da det gjaldt om at skabe den nye filosofiske Retning, som vil gøre Kardinal Merciers Navn udødeligt i Videnskabens Annaler. Men derom i en følgende Artikel.

L. De Vos.

Ved Kardinalens Lig.

En Dansker, der studerer Theologi i Louvain, har netop sendt et Brev hjem, hvori han fortæller om et Besøg i Malines ved Kardinal Merciers Lig. Brevet er venligst blevet os overladt, og vi gengiver her hans Skildring.

I Gaar var vi allesammen i Malines og defilerede forbi den store Kardinals »Castrum doloris«. Det var meget ejendommeligt at komme til Malines under saadanne Omstændigheder. Jeg kan saa tydeligt huske vor Visit hos Kardinalen for to Aar siden, paa en herlig Sommerdag. Vi blev modtaget af ham i hans Musikværelse, der befandt sig lige ovenfor den store Trappe. Der stod et Exemplar af næsten alle Instrumenter, og en stor gylden Harpe prangede i Værelsets Midte. Jeg husker saa tydeligt hans vidunderlig smukke Tale eller Prædiken til os om Kristi Kærlighed til Menneskene, særlig til os. Hans Prædiken aabenbarede en sublim indre Skønhed, et næsten helligt indre Liv. Jeg husker den stilfulde Frokost i Tronsalen og vor Spadseretur i Haven, hvor vi blev fotograferede, Solen straaede, Fuglene kvidrede og over alle Naturens, Lyde klingrede Cathedralens Klokkespil sine ældgamle Koraler ud over Byen. Nu var alle Skodder slaaet for Vinduerne. Tusinder af Mennesker ventede i en Hundreder af Meter lang Række langs Husene for at se deres Kardinal, deres Sjælehyrde og deres Nationalhelt for sidste Gang. Vi fik Lov at gaa foran Mængden, men maatte vente i Forhallen ved Porten, medens det ene elegante Automobil efter det andet udlossede det meste af det diplomatiske Korps og Landets Højadel. Saa kom vi endelig til. Det var

mærkeligt. Man hørte kun en sagte Summen eller Hvisken paa den store Marmortrappe. Alle Lamper og Lampetter var overtrukket med sort Flor, og i Musikværrelset, hvis Vægge var helt dækket med sort Flor eller Fløjl med Kardinalens Vaaben: Filosofiens Sol, et Baand med de tre ærkebiskoppelige Kors, og Hjertet, der symboliserer Kærligheden til Gud, og som kun var oplyst af fire store Vokskerter, laa paa et højt enkelt Leje Kardinalen. Dødbleg med meget stærkt indfaldne Kinder og Øjne og med et stærkt lidende Udtryk. Han var iført sin hvide Bispehue, en hvid Messeskjorte der naaede til Fødderne og over dem en spids gotisk violet Messehagel med et skønt mørkt gyldent gotisk Kors, og ved Siden af ham laa hans Ærkebispestav. Hvilken herlig Skikkelse og hvilke mandige Træk! — Jeg tror aldrig og haaber det i hvert Fald ikke, at jeg vil glemme det imponerende Syn. Saa knæler man ned, forsøger paa at bede for hans Sjæl, men kan næsten ikke. Skal man ikke hellere bede om hans Forbøn i Himlen. Alt er saa stille udenom. Kun Ligkerternes sagte Knitren og et dumpet Brus af Stemmer fra Menneskehavet udenfor. Man rejser sig og ønsker, at man havde levet sit Liv, og at man maatte afslutte det som han, man fatter nogle gode Forsætter og gaar stille videre med Strømmen, et uudsletteligt og skønt Indtryk rigere.

Hg. B.

St. Ansgars Fest.

I alle vore Kirker holdtes i Søndags Festgudstjeneste til Ære for Nordens Apostel. Det var hans Festdag, og den skulde i Aar fejres med særlig Højtidelighed til Minde om hans Komme til Danmark for 1100 Aar siden. Biskoppen havde derfor bestemt, at man overalt efter Højmessens skulde afsynge Te Deum og meddele den sakramentale Velsignelse.

Naturligvis holdtes Hovedfesten i St. Ansgars Kirke, den Kirke, der bærer Apostelens Navn og rummer hans Relikvier, og som tillige er vor Hovedkirke. Hele den foregaaende Uge fyldtes Kirken hver Aften til Pastor Gün-

thers Prædikener. Pastor Günther lod den Tankegang beherske sit Valg af Emner, at han skulde bringe det samme Budskab, som Ansgar havde bragt for 1100 Aar siden, til Dels naturligvis under en anden Form, paa en anden Maade, men Indholdet skulde være det samme. Det blev derfor en Række apologetiske Prædikener, der blev holdt i en smuk og tiltalende Form, og de bragte Tanker, som sikkert kun de færreste før havde beskæftiget sig med. Derfor fyldtes Kirken ogsaa Aften efter Aften, og denne Forberedelse bidrog i høj Grad til, at selve Festdagen fik et saa straalende Forløb.

Flag og Vimpler vajede, og Guirlander smykkede den gamle Kirke baade ude og inde, da Menigheden samledes Søndag Morgen Kl. 8 til den fælles Altergang. Det er sjældent, St. Ansgars Kirke har set saa mange samlet ved Herrens Bord, det var endnu flere end ellers paa Kirkeaarets største Fester. At Kirken var tæt fyldt til Pontifikalmessen, behøver man næppe at sige. Det blev ogsaa en festlig Gudstjeneste; der var jo Feststemning over alle, da Biskoppen Kl. 10 holdt sit Indtog og det store Kor istemte »Ecce Sacerdos«. I høj Grad bidrog netop Koret til Messens Skønhed; Pastor De Vos havde komponeret en Messe, som han selv dirigerede, med Hr. Carl Vorm ved Orglet. Det var moderne fransk Musik af en Art, som vi ellers aldrig har Lejlighed til at høre i vore Kirker, og det var forfriskende engang at faa noget nyt, i en helt anden Stil end den sædvanlige. Det var en meget pompøs Messe, og den fik ogsaa en fortrinlig Udførelse af et Kor, der var dannet af Kirkens sædvanlige Kor, forstærket med mange udmærkede Stemmer. Messens bevægelige Dele blev sunget af Drengkoret, og for det havde Pastor De Vos ogsaa komponeret en Koral til Breviarets Hymne »Ansgari, pater optime«; denne Vekslen mellem det polyphone Kor og Drengenes Koral var af stor Virkning.

Efter Evangeliet traadte Biskoppen med Mitra og Stav frem ved Korsranken og talte om St. Ansgar. Han fremhævede hans Viljestyrke og hans opofrende Liv, hans Vej til Himmelen gennem Trængslen, i alt dette vort Forbillede og vor Forbeder, til hvem Biskoppen rettede en

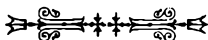
inderlig Bøn om Forbøn for Menigheden og for hele Danmark. Da den højtidelige Messe var forbi, gik Biskoppen ledsaget af de assisterende Præster hen til St. Ansgars Alter, hvor Relikvieskrinet var udstillet; saa blev den skønne Ansgarssalme sunget med Begejstring, og Biskoppen bad en Bøn til Nordens Apostel. Ved Højalteret istemte han derefter *Te Deum*, og til Orgel- og Basunledsagelse lød Lovsangen »Store Gud«. Med den sakramentale Velsignelse sluttede den stemningsfulde og festlige Gudstjeneste.

Til Aftengudstjenesten havde man paa Grund af Processionen set sig nødsaget til at udstede Adgangskort. Smukt tog Kirkens Façade sig ud, oplyst af Gasfakler og med Portalen indrammet af elektrisk Lys. Pastor Günther holdt sin sidste Prædiken, hvori han dvælede ved Begivenhederne for 1100 Aar siden og særlig fremhævede, hvorledes det, som Ansgar troede og prædikede, er det samme, vi tror og prædiker den Dag i Dag. Kirken er een paa Apostlenes Tid, paa Ansgars Tid og i vor egen Tid. Denne Fest i Aar skulde styrke vor Troskab mod Kirken. Tilsidst talte Prædikanten om Relikvien i Skrinet, Ansgars Arm, der saa ofte havde velsignet Mennesker, og han sluttede med en Bøn om, at han saaledes ogsaa i Aften vilde nedbede Guds Velsignelse over os og over hele Danmarks Rige.

Saa fulgte Processionen med Relikvierne, der blev baa-ret af to Præster, fulgt af Biskoppen og de fleste af Københavns Præster, i Spidsen gik Børnene og de unge Pigers Foreninger, mens Kirkens Forvaltningsraad og St. Josefs Gilde sluttede Processionen. Dybt bøjedes Hovederne, altsom det gyldne Skrin førtes gennem Kirken, og der var gribende Højtid over alle. Og atter afsluttede den sakramentale Velsignelse Gudstjenesten.

Saaledes fejrede da St. Ansgars Kirke sin Værnehelgens Minde paa den smukkeste Maade. Men St. Ansgar er jo ikke blot et Minde for os; han er levende iblandt os og med os, og derfor stoler vi paa, at den Fest, vi nu har holdt, vil bringe rige Frugter.

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Sakramentskirken. I Anledning af St. Ansgarsjubilæet blev der i Søndags under Levitmessen, hvor Hr. Pastor Raabe assisterede og holdt Festprædikenen, sunget en højtidelig Messe med Orkesterledsagelse, hvorved baade Kor og Dirigent og Organist havde Lejlighed til at vise deres Dygtighed og smukke Samarbejde. En Overraskelse var forbeholdt Menigheden, idet nogle af Messens varierende Partier (som f. Ex. Kommunionverset) blev udført af Damestemmer efter en gammel smuk Koralmelodi. Man vil fortsætte sine Forsøg og haaber til Paaska at være kommet saa vidt, at man vil kunne konstatere, at Damestemmer kan erstatte Drengekor i Koralsangen. Det vil maaske ogsaa nok lykkes, da Betingelserne er til Stede: gode Stemmer og Interesse og Dygtighed baade hos Dirigent og Organist. Forøvrigt blev St. Ansgars-Jubilæet ogsaa paa anden Maade markeret som en særlig højtidelig Fest i Aar, idet Sakramentskirkens Portal i Søndags var smykket med Guirlander, Flag og Vimpler samt Inskriptionen: Sanct Ansgar 826—1926. — I de ni Dage forud for 3. Februar blev der hver Morgen efter Ottemessen holdt en godt besøgt Noveneandagt med Bøn om Nordens Genforening i den katholske Tro. N.

— I den sidste Tid har man endelig ogsaa haft Lejlighed til at høre noget katholsk paa Radio, nemlig katholsk Musik. I December Maaned sang Pastor De Vos's Drengekor som Indledning til et Foredrag om belgiske Munke af Hr. Kaj Jerlev. Drengene sang de samme Stykker som ved Koncerten i Stenosgade i Foraaret, og nu havde de da faaet et stort Auditorium, som kunde glæde sig over denne Sangs Skønhed. Den 8. Januar sang Rosenkrans-kirkens Kor under Organist Sieglers Ledelse en hel Messe. Det var Messen »Salve Regina« af Stehle og derefter nogle Offertorier af Goller. Som Indledning oplæstes en liturgisk Forklaring til de forskellige Dele af Messen, som Koret synger, saa at de mange Tilhørere, der aldrig havde hørt noget saadant før, kunde faa noget mere Forstaaelse af det. Hos mange Lyttere har Messen, der blev sunget overordentlig smukt, vakt megen Glæde og Interesse. Mon man snart kan faa en katholsk Prædiken at høre? Naar man hver Søndag foruden Prædikenen i Garnisons Kirke ogsaa kan faa theosofiske Forelæsninger, vilde det sikkert være vel anbragt, ogsaa at faa noget katholsk.

— Tirsdag den 19. Januar afholdt »Katholsk Klub« sin Nyaarsfest i Wivels Selskabslokaler. Der var mødt

ca. 20. Medlemmer og Gæster, og iblandt de sidste var Præsterne Msgr. Olrik, Maurer og Bernh. Jensen. Ved Bordet blev der holdt Taler af Formanden, Herr S. P. Fornjotur, af Msgr. Olrik, Pastor Maurer og Organist Hammermüller, og bagefter tilbragte man et Par fornøjelige Timer sammen. Forbaabentlig vil det nye Aar blive frugtbringende for Klubben.

Ordrup. Grosserer Francesco Grugni og Frue, Johanne, født Pfaffstetter, i Charlottenlund fejrede i Lørdags (30. Januar) deres Sølvbryllup. Grosserer Grugni er Medlem af Forstanderskabet for St. Andreas Kirke i Ordrup samt Formand for St. Andreas Gilde m. m. Fra den tidlige Morgen strømmede Gaver, Blomster, Telegrammer og Breve, bl. a. fra gamle Garderkammerater, ind i Huset. Fra St. Andreas Gilde indfandt sig en Deputation med en signeret Bowle, hvori hvilede en Krystalskaal med sjældne Frugter. I det hele taget modtog det agtede og afholdte Ægtepar mange Beviser paa Venskab og Sympati i Dagens Anledning.

Rom. Det danske Vikariat har faaet en ny Præst i Hubert Messerschmidt, der blev ordineret den 17. Januar. Ordinationen foregik i St. Knuds Kapel i Sta Maria in Traspontina i Rom og blev foretaget af Roms Kardinalvikar, Kardinal Pompili. Paa St. Knuds Fest, den 19. Januar, holdt den nye Præst sin første Messe og sin første Prædiken paa samme Sted. Baade til Præstevielsen og til Messen havde mange Danske med Minister Scavenius i Spidsen indfundet sig. Vi ønsker den nye Præst, der jo er en velkendt københavnsk Katholik, til Lykke. Alle hans mange Venner glæder sig med ham, at han nu har naaet dette Maal, og venter ham med Længsel til Arbejdet herhjemme.

St. Knuds Kapel.

Søndag den 7. Februar.

Kl. 8¹/₂ Messe med dansk Prædiken.

Kl. 10 Lysvielse og Højmesse med tysk Prædiken.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialni hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.

Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.

Pastor Maurer hver Torsdag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken, Boyesg.

A.C. Onsdag den 10. Febr. Kl. 8¹/₄ Møde i Vesterhus. Derefter Diskussion. Gæster har Adgang, naar de indføres ved et Medlem, eller er forsynet med Gæstekort, som udleveres hos Administratoren.

St. Josefs Gilde.

Møde afholdes førstekommeude Mandag.

St. Josefs Gilde.

(Stiftet 1885)

afholder

Aftenunderholdning.

Mandag d. 15. Febr. (Fastelavnsm.) Kl. 7^{1/2} pr.

til Fordel for Gildets Byggefond

i Hr. Johansens Selskabslokaler,

Haveselskabetsvej 3 (Frb.)

Teaterklubben af 1898

opfører:

„Naar Folk kommer til Ære —“

(En Børsbaron).

Folkekomedie i 6 Akter.

Billetter faas følgende Steder: Hr. Riise, St. Jørgens Allé 11, 1. Tlf. Vester 3787. Hr. Doose, Studiestræde 41, Telf. Byen 2297. Hr. Bøtke, Lyøvej 1, Cigarforretn. Tlf. Goth. 93 x. Bogbinder Axel Petersen, Nørregade 35. Hr. Navrsted, Viktoriagade 16 A 4.

»Katholsk Klub« afholder Møde Tirsdag den 9. Februar Kl. 7^{1/2} paa Hotel »Kongen af Danmark«, med følgende Dagsorden: 1) Medlemsoptagelse; 2) Meddelelser fra Pressebureauet; 3) Foredrag af mag. art. Helge Thomas Kiærulff om »Den katholske Filosofi og det moderne danske Aandsliv.«

Bestyrelsen.

De Præster eller katholske Institutioner, der maatte ønske yderligere Eksemplarer af Udstillingsbogen, der er udgivet i Anledning af den vatikanske Missionsudstilling 1925, kan, saa længe Oplag haves, rekvirere Eksemplarer gratis hos Redaktøren, cand. phil. S. P. Fornjotur, Gl. Kongevej 95, Kbhvn. V.

Husholderske.

Til en katholsk Præstegaard paa Øerne søges en proper, energisk og høflig Dame, som kan passe hele Husholdningen. Gode Forhold. Varmt Vand i Køkken og Korridor, W C, Bad, Centralvarme. Hyggeligt Værelse til Gaden, pænt møbleret. Tiltrædelig 1. Marts. Henvendelse Telf. Taga 2744 x, som anviser Stillingen.

Til Børne- og Ungdomshjemmene i Nakskov

modtages og afhentes fremdeles med Glæde Gaver af al Art af Diemar, Skindergade 32, Kl. 10—2. Tlf. B. 6555. Smaaabøsser til 2 og 10 Ører udleveres sammesteds.

Kirkelig Kalender.

7. Febr. Søndag Sexagesima. I Højmesse: Kyndelmisse.	14. Febr. Søndag Quinquagesima.
8. — M. Johannes af Matha, Bekender.	15. — M. Faustin og Jovita, Martyrer.
9. — Ti. Cyrillus af Alexan- drien, Biskop og Kirkelærer.	16. — Ti. Ferialdag.
10. — O. Oktav af Ansgar.	17. — O. Aske onsdag
11. — To. Vor Frue af Lourdes.	18. — To. Ferialdag.
12. — F. Serviterordenens Stiftere.	19. — F. Ferialdag.
13. — L. Marias Officium.	20. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 9. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor Schindler; Grundtvig som Katholik.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Ansgars Kirke.

Søndag den 7. Febr. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Lysvielse og Procession, derefter
Højmesse.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 10. Febr. Kl. 8 Aften. Søndag den 14. Febr. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

S.M.D.M. Fastelavnsfesten afholdes Mandag den 8. Februar Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Alle »gamle Dreng« er selvfølgelig hjertelig velkomne.
Styrelsen.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion Søndag den 7. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Bekendtgørelse til Rosenkranssognet

Menighedens Aarsregnskab for 1925 skal af Hensyn til Skattemyndighederne afsluttes snarest. De resterende Bidrag til Kirken (Kirkeskat, Præstepenge m. v.) bedes derfor betalt til Inkassatoren, som endnu engang vil komme for at opkræve Beløbene. De Menighedsmedlemmer, der endnu ikke har betalt, og som har ønsket selv at betale, bedes indbetale deres Bidrag til Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64 Kl. 1—4, Lørdag til Kl. 2. Bidragene kan dog ogsaa indbetales til Sognepræsten, Herr Pastor Raabe eller til Herr Pastor F. Maurer, Boyesgade 8, snarest.

Forvaltningsraadet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 7.

Søndag den 14. Februar.

1926.

INDHOLD: Fastemandat. — Kardinal Mercier (fortsat). — Observationer. — Jesuiternes Hedningemissioner. — Legen om St. Knud Hertug. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. — Avertissementer.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, eet mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdagene og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (∴ den Søndag, hvor Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (∴ Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste- og Abstinenspligten paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Middag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød-suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden,

---

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser, med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage tillades Nydelsen af Kød kun een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af deres Alder eller formedelst Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten paa de Fastedage, som ikke tillige er Abstinensdage.

III. Äbstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festedage.

IV. Spiser, der er tilberedte med Flæsk, Fedt eller Blod, for saa vidt de enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag, med Undtagelse af den hellige Langfredag. Paa denne Dag kan heller ikke spises Kødsuppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinensen: a) De i aktiv Tjeneste staaende Militærpersoner og, hvis disse fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt alle de, der jævnlig faar deres Mad fra et offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som holdes med Kost af Ikke-Katholikker. d) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Medlemmer af og Tjenestefolk i Familier, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og de paa offentlige Bade- eller Kuranstalter under Kur værende Personer.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — hvor der nemlig foreligger vægligere Grunde end blot overdrevent Hensyn til det legemlige Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræsterne eller Rektorerne gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed for alles Vedkommende er bleven mildnet, skal alle troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som i denne Hensigt bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmisser, som anvendes til Bedste for Vikariatets kirkelige Anstalter, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Afslut-

ning. Den, som ikke er i Stand til at give en saadan Almisse, skal paa Søndagene i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncils Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af en Prædiken, Salmer og Bønner, hvorom vi overlader Sognepræsterne at træffe nærmere Bestemmelse. Disse Andagter skal slutte med den sakramentale Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed i nær Forbindelse staaende Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skølemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra den første Adventsøndag indtil Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende ogsaa afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Tiden for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunionen fastsættes i Medfør af en paveleg Tilladelse at skulle vare fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for de Katholikker, som bor langt borte fra en Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de troende at opfylde deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og de, der har opfyldt den i et fremmed Sogn, bør sørge for at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Nærværende Fastemandat og Hyrdebrev oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*.

København, den 3. Februar 1926.

† JOSEPH,
Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Kardinal Mercier.

(Fortsat.)

Kardinal Mercier er en af dem, der har haft den største Indflydelse paa den moderne Tanke og den moderne Filosofi, og det er ikke for meget sagt, at den neo-thomistiske Skoles Grundlæggelse ved Universitetet i Løwen var et genialt Værk.

Der herskede den Gang den mest fuldkomne Forvirring i den filosofiske Verden. De eksperimentelle Videnskaber var saa at sige pludselig dukket op, og deres nye og overraskende Resultater var blevet modtaget med et Triumfraab: det var jo intet mindre end den skolastiske Læres Fallit. Som man kunde vente sig, blev de første Resultater med det samme ophøjet til Principer, de kom til at modsig hinanden, og det hele blev til et Kaos, hvori ingen længere saa klart.

Det var under disse fortvivlede Forhold, at den unge Præsts gennemtrængende Forstand og Originaliteten i hans Tankegang kom til at staa i fuldt Lys.

Medens de italienske Universiteter prøvede paa at beherske Situationen ved som Modsætning at opstille den gamle thomistiske Lære i den apologetiske Förm, saa Professor Mercier — han docerede den Gang ved Seminariet i Mecheln — som gennem en genial Intuition, at disse to Former i Tanken ikke var til for at bekæmpe hinanden, men at de tværtimod udfyldte hinanden, og at de nye Videnskaber, langt fra at bevise den thomistiske Læres Fallit, netop vilde vise Urokkeligheden i denne Lære, som kunde rumme selv de nyeste Faser i den menneskelige Tankes Verden. Det var en Aabenbaring for hele den videnskabelige Verden.

Mercier rejste til Rom for at fremstille sit Syn for Pave Leo XIII, Thomismens store Fornyer, og han kom tilbage til Løwen med Pavens Velsignelse. Hans klare Intelligens havde gjort et dybt Indtryk paa Leo XIII. Saa blev han Grundlægger af og den første Forstander for »Séminaire Léon XIII«, det filosofiske Fakultet ved Løwens Universitet. Snart strømmede fra alle Lande Elever til, som senere

spredte Kardinalens Lære overalt og oversatte hans Værker paa alle Verdens Sprog. Efter Pavens og Mgr. Merciers Mening skulde denne skolastiske Lære gøre Ende paa det Anarki, der den Gang herskede i Videnskaben, og genføde hele den menneskelige Viden paa det fælles Grundlag, der er givet af den antike og den kristne Tankes Mestre: Aristoteles og St. Thomas. Det er Kardinal Merciers udødelige Ære at have realiseret dette Program. Ingen af hans Elever vil nogensinde glemme de Aar, de studerede under hans Ledelse, og vi, hans Seminarister, som ikke har kendt ham, før han havde forladt sit Katheder for at bestige den ærkebiskoppelige Stol, vil altid mindes den Aandens Fest det var at studere Filosofi efter hans Værker og under Ledelse af Lærere, som han havde uddannet.

Inden Krigen kendte den store Offentlighed Kardinalen næsten kun som Filosof; de tragiske Begivenheder, som nu fulgte, skulde lade ham udfolde sin heroiske Sjæls Glans for hele Verden. Den Glans, der staar om hans Navn, naaede her sit Højdepunkt.

Hans Bedrifter er for godt kendte til, at det behøves at gentage dem her; de er gaaet over i Verdenshistorien.

Det, som i Kardinalens Optræden har vakt Beundring hos alle, Fjender saa vel som Venner, er den enestaaende Sjælsstorhed, hvormed han opretholdt det moralske Mod hos en Befolkning, der var i den yderste Nød og savnede alt.

Den Dag, de første unge Mennesker blev deporteret, stod han i Domkirken i Brüssel foran den fortvivlede Mængde og raabte grædende: »Fædre og Mødre, jeg lider, fordi I lider, mine Børn bliver taget bort.« —

Da jeg under Krigen var ved den belgiske Front, har jeg ikke været Vidne til disse Scener, men jeg har efter Krigen haft Lejlighed til at se, i hvor høj en Grad dette havde vundet ham det belgiske Folks brændende Kærlighed. Han havde lovet, at han, hvis Belgien sejrrigt gik ud af Kampen, vilde indvie Landet til Jesu hellige Hjerte. Nogle Maaneder efter Vaabenstilstanden — vi var endnu Soldater — holdt han dette Løfte.

Det skete i fri Luft — paa Koekelberg-Bakken, i Nærheden af Brüssel, hvor den nationale Basilika til Ære for

Jesu hellige Hjerte skal rejses. Kongeparret var til Stede, omgivet af hele det belgiske Episkopat og en uhyre Menneskemasse. Det var, som om hele Belgien var til Stede.

Da Kardinalen efter Ceremonien havde taget Afsked med Kongen, steg han igen op paa Forhøjningen for at afføre sig det biskoppelige Skrud og standsede lidt for at betragte den uoverskuelige Mængde. I dette Øjeblik gik der en pludselig Bevægelse igennem Mængden. Alt, hvad disse Mennesker havde lidt, og alt, hvad Kardinalen havde været for dem, samledes saa at sige i dette Minut. Pludseligt brød Leve-Raabene løs som en Storm, Hundredtusinder af Arme løftede sig imod ham til Hyldest, og det var en minutlang Ovation saa voldsom, at kun den, der har set og hørt det, kan gøre sig noget Begreb derom. Det var, og det vil altid være et af de mest storslaede Øjeblikke i mit Liv.

Det glemmer man aldrig.

Nu, da han er død, har ogsaa de, som han dengang bekæmpede, hyldet ham. Det er interessant at læse, hvad Chefen for den tyske politiske Sektion i Belgien, der stadig stod i Forbindelse med Kardinalen, har skrevet i »Berliner Tageblatt«: »Jeg, der har kendt Kardinalen i fire Aar paa nært Hold, skriver Dem disse Linier, ikke blot for den objektive historiske Sandheds Skyld, men ogsaa for at vise, hvad vi Tyskere kan lære af en Personlighed som Kardinal Mercier. Han var altfor klog tit at hade, og han var ikke blevet saa farlig for os, som han blev, dersom han havde ladet sin Patriotisme paavirke af Had. Han kæmpede imod os med ubøjelig Karakterstyrke og med en ubønhørlig Logik, som harts Aand og hele hans Personlighed havde erhvervet ved en lang Træning af Viljen. Han var farlig paa Grund af sin intellektuelle Dannelse og paa Grund af den mægtige Anseelse, han nød selv hos sine politiske Modstandere i Belgien, selv hos de antiklerikale Liberale og de internationale Socialister.« —

Og han tilføjer: »Hvad vilde vi opnaa ved at tale nedsettende om Kardinalen, som man har gjort det i nogle Blade. Vor Modstanders Storhed er ogsaa vor.«

Ved Begyndelsen af sin Virksomhed som Ærkebiskop havde Mgr. Mercier viet alle sine Kræfter til at hjælpe

Pave Leo XIII med at organisere de thomistiske Studier.

Ved Slutningen af sit Liv arbejdede han paa Virkeliggørelsen af en anden stor Plan, som i høj Grad ligger den nuværende Pave paa Hjærte: Genforeningen af den anglikanske Kirke med Rom. En af dem, der ikke forlod den døende Kardinals Leje, og som grædende fulgte hans Lig gennem Mechelns Gader var den gamle Lord Halifax. Det har vakt megen Opmærksomhed, at Kardinalen som en sidste Erindring gav ham sin Bispering. Han vil nu i den anden Verden fortsætte det Værk, han har begyndt hernede. Ikke uden Grund nævner man som hans Efterfølger en af de Prælater, der deltog i Samtalerne i Mecheln.

Et af de første Telegrammer, der efter Kardinalens Død kom til Mecheln, var følgende: »Vi har med Sorg modtaget den Efterretning, at Hans Eminence Kardinal-Ærkebiskoppens jordiske Liv er afsluttet. Vi takker Gud med Eder for de lange Aars hellige og opofrende Tjeneste, og for det uafbrudte Arbejde for Enhedens og Fredens Sag.« Det var undertegnet: Lambeth, Ærkebiskop af Canterbury, den anglikanske Kirkes Primas.

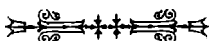
Noget af det sidste, som Kardinalen med sin døende Stemme og næppe hørligt udtalte, var, at han vilde ofre sit Liv for alle kristne Kirkers Genforening i den ene Christus. Denne Mand, hvis Valgsprog var »Jesu Christi Apostel«, forstod fremfor alt at elske som Christus.

Vi slutter med at gengive følgende Linier, som et amerikansk Blad skrev om Kardinalen i Anledning af hans Besøg i Amerika efter Krigen:

»Fra Blade i gamle Bøger, fra Domkirkers høje Vinduer ser Profeter og Helgener ned paa os, og vi har ofte tænkt, at vort Aarhundrede ikke mere kunde forstaa dem.

Men her er en Helgen og en Profet, den beundringsværdigste og ædleste af de Helte, der har vist sig for Folkeslagene i de sidste Tider. Hans Navn er: Kardinal Mercier.«

L. De Vos.

Observationer.

Helsingør Stad skal til Sommer holde 500 Aars Jubilæum med Festligheder af Dimensioner endnu større end den oprindelige Plan for Ansgarsfesten paa Skamling.

Det kan kun glæde os, at man dyrker Minderne fra de Dage, da Kirken satte sit Præg paa Stad og Land — og at man forsøger at rekonstruere katholske Scener fra hine Tider.

Men vi maa ængstes, naar vi ser de Planer, den geniale Johannes Poulsen har udklækket og faaet antaget.

Berlingske Tidendes Filosof har forlængst paavist det smagløse i at reproducere en Hekseproces. Os kan det ikke direkte genere, eftersom Protestantismen holdt ud som Heksebrændere længe efter, at Katholicismen var kommet til bedre Erkendelse i den Sag.

Men vi deler dog ganske Følelsen af, at et saadant Skuespil vil virke pinligt paa religiøse Sind.

Endnu mere pinligt vil det virke, naar man reproducere en kirkelig Procession, som ingen Procession er, og som ej heller er kirkelig, men blot en Række udklædte Statister i eftergjorte Paramenter.

Skal denne Procession endelig finde Sted, da give man os Garanti for, at den kommer til at virke værdigt og stilret.

Den, som skriver dette, har ikke principielle Indvendinger mod at se Katholicisme paa Scenen, i Filmen eller i koreografiske Optog — men saa maa det NB! være korrekt og stilret. Som et godt Eksempel kan fremhæves Filmen «Den hvide Søster», hvor man føler en kyndig Liturgikers Instruktion af de kirkelige Dele. Men andetsteds ser man altfor ofte Dragter og Ceremonier, som paavirker Smilebaandet eller Rynkerne i Panden.

Hvorfor søger ikke de Ansvarlige altid en kyndig Mands Medhjælp til Iscenesættelsen?

Jeg udtaler nu det Haab, at Processionen i Helsingør maa blive saadan, at Katholikker fra Ind- og Udland ikke stødes — og saadan, at den viser, hvordan en Procession virkelig saa ud *in illo tempore*,

Der er et Punkt paa Programmet, som maa stryges: De »Velsignelses-Formularer«, som, iflg. Dagspressen, skal »fremmumles« over Havnens Vande og over Byens Hjem fra Torvet.

Vi kan ikke uden at føle vore inderste Følelser krænkede overvære Reproduktionen af en kirkelig Velsignelse ved en Skuespiller.

Denne Scene er ikke nødvendig.

Enten kan »Formularen« erstattes af et Kor eller en Solo, som udtrykker et blot Ønske — eller en gejstlig Person (f. Eks. den katholske Sognepræst i Helsingør) maa anmodes om i det paagældende Øjeblik at træde i Skuespillerens Sted og virkelig lyse Velsignelsen.

Allt andet vil medføre Misstemning i Indlandet blandt Katholikker (og blandt Tusinder af Ikke-Katholikker) og i Udlandet forargede Skriverier om, at Danskerne driver Komædie med det Hellige.

Festen er ikke tjent med nogen af Delene.

*

Vi lever i Opfindelsernes Tid. Ogsaa paa det religiøse Omraade.

Den sidste Nyhed er Begrebet evangelisk-katolsk.

Det kan baade være godt og ondt — alt efter, hvad der lægges i det.

Ondt — hvis det skal betyde, at Protestantismens ca. 1000 Sekter er Dele af den oprindelige, katholske og apostoliske Kirke. Thi i denne Betydning plummer det Begreberne og skjuler, at Reformationen var et Brud paa Troens Enheden, Embeds-Rækkefølgen, Sakraments-Fællesskabet og Kirkeenheden. Skjuler, at Protestantismens Protest ikke blot gjaldt de menneskelige Misbrug i Renæssancetiden, men ogsaa selve Kirkens dybeste Livsprincip: Roms Autoritet.

Godt — hvis det betyder et Suk efter Genoprettelsen af den oprindelige Enhed og Helhed i een Hjord under een Hyrde. Da vi jo skal »optage alt i bedste Mening«, vil vi opfatte Begrebet i denne Forstand og glæde os over, at Protestanterne i Danmark begynder at faa Brug for Be-

grebet katholsk — og for den Realitet, der ligger bag Begrebet.

*

Arups nye, saa stærkt angrebne Danmarkshistorie, som skal være Haandbog for baade vordende cand. mag. er og Skolelærere, fortæller os, at efter Ansgar faldt »Religionens Dødssøvn« over Danmark i Aarhundreder.

Ja, hvor maa de have sovet, da de byggede Øm og Asmild, Løgumkloster og Børglum, Sorø og Vestervig . . . i hvert Fald en Søvn med store Drømme!

Absalon sov, og Sunesøn sov, Volmer og Birgitta, Margrethe og Saxo sov . . . ikke sandt?

Denne »Søvn« — endda »Dødssøvn« skyldes efter Arup, at de 10 Bud og dernæst Begrebet Synd kom ind i dansk Bevidsthed. Nu venter vi spændt paa II Bd. for at se, hvornaar »Vækkelsen« sker.

Og vi undrer os over at se en altfor mild Protest i en altfor venlig Anmeldelse af en kendt Dr. theol., som dog skulde være vaagen nok til at se Kloen bag Pennen.

A. D. 1926 kan det opleves i det højt civiliserede Danmark, at endda hele to Personer — en Haandværkerfrue og en førende Forretningsmand — i en noget afsides liggende Provinsby advarer deres Naboer mod at høre en katholsk Prædiken, thi (ordret): Katholikkerne slaar de Kristne ihjel!!

Vi har visselig drevet det vidt baade i Folkeoplysning og i Kristendom. Og Budet om falsk Vidnesbyrd mod Næsten synes at sove en tryk — Dødssøvn.

I en Historiebog fra 1924 (19 — ikke 1824!) læser jeg om mine Confratres i Stenosgade, at Jesuiterne 1) ikke tager det saa nøje med Fromheden, blot de er lydige Redskaber i Pavens Haand (oh, Ignatii strænge Exercitier!); 2) at de har svoret Paven Lydighed, selvom deres Samvittighed krymper sig derved; 3) at de endogsaa er for-

pligtede til, paa Pavens Ordre, at begaa Mened og Snigmord!

Nu tør jeg aldrig mere besøge min gode Ven Pater Koch, for hans Samvittighed »krymper« sig vist — og Pater Menzinger har uden Tvivl en Dolk med den berømte *curare*-Gift i Ærmet . . . det er altsaa derfor, han har den Vane at stikke den ene Haand ind i den anden Haands Ærme.

Hvilke Farer har ikke vi, som er undervist og optaget i Stenosgade, lykkelig undgaaet! —

Dette lærer ukritiske Lærere i 1926 de endnu mere ukritiske Børn. Og de lutherske Gejstlige, som sidder i Skolekommissionen, tier.

Er den Tavshed ikke talende?

Jeg opfordrer en af dem til at bryde den og protestere.

Blot een eneste, som vil rive Løgnens Maske af Historiebogen!

Sker det, skal det blive meddelt paa dette Sted med Tak for Hæderlighed.

*

*

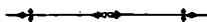
Er De virkelig Dansker? Tænk, jeg troede, at alle katholske Præster er Udlændinge!

Kan man ikke blive træt af at høre den Sætning?

Lad det nu staa paa Tryk, at af Danmarks Verdenspræster, som sidder og fungerer ved Sognekirkerne Landet over, er over Halvdelen Danskere, og vore Unge, som studerer Theologi, vil forøge Antallet ad Aare — hvis der endelig ligger saa stor Vægt paa Nationaliteten.

Febr. 1926.

Observerator.

Jesuiternes Hedningemissioner.

En lille Brochure, trykt i Rom paa forskellige Sprog giver en Oversigt over Jesuiterordenens store Missionsvirksomhed. Allerede i 1823, 9 Aar efter Ordenens Genoprettelse, drog de første Missionærer ud, det var til Nordamerika; i 1831 begyndte man i Syrien, 1834 i Indien.

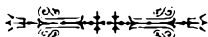
Nu leder Ordenen 44 Missionsdistrikter i Hedningelandene med 1904 399 Katholikker og 197 256 697 Hedninger. Af de 44 Distrikter er 2 Ærkestifter, 9 Stifter, 12 Apostoliske Vikariater, 9 Apostoliske Præfekturer og 19 andre Missioner. Der arbejder 1399 Præster (159 indfødte), 298 Skolastikere (84 indfødte) 480 Lægbrødre (117 indfødte), ialt 2 200 Missionærer.

To Stifter i Indien, Mangalore og Tuticoren er for et Par Aar siden blevet overladt til den indfødte Gejstlighed, der nu selv er i Stand til at gøre Arbejdet. Af Seminarierne har Jesuiterne 9 med 420 Studenter. De har 8 Universiteter og Universitetskollegier med 5 729 Studenter, nemlig i Beyrouth, Bombay, Calcutta, Schanghai, Madras, Mangalore, Tokio og Trichinopoly; endvidere 47 højere Skoler med 16 000 Elever og 7 413 Folkeskoler med 245 000 Elever.

Ordenen leder 6 astronomiske Observatorier. Den har 10 Spedalskhedshospitaler med ca. 8 000 Patienter og 41 andre Hospitaler med 11 000 Patienter, desuden 107 Vajsenhuse med 11 400 Børn.

14 Bogtrykkerier arbejder under Jesuitmissionærers Ledelse, og de udgiver 49 Tidsskrifter paa 10 forskellige Sprog. Desuden har de i Hjemlandene 21 Tidsskrifter til Propaganda for Missionerne.

Det er et stort Arbejde, der udføres alene af denne Orden, men Arbejdsmarken er jo ogsaa uhyre. Trods de store Anstrengelser er der endnu kun omtrent 2 Mill. Katholikker imellem 200 Mill. Hedninger i de store Distrikter, som er Ordenen betroet.

Legen om St. Knud Hertug.

1. Del.

Atter iaar har »Lusores Sancti Kanuti Ducis« under Hr. Knud Pedersen Kanniks Ledelse fremført første Del af Legen om Sankt Knud Hertug her i Byen, dog et betydelig større Stykke end ifjor, idet 1. Del nu omfatter Dronning Margrethes Samtale med Mogens og Knud, Knuds Udnævnelse til og Tiltrædelse som Hertug i Slesvig, Mødet i Ribe og (som ifjor) Julegildet i Roskilde.

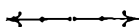
Ved dette Julegilde synges ved Bordet nogle gamle

Hymner, og efter Mæltidet trædes den middelalderlige Kvaddans til nogle af vore skønneste Folkeviser samt den gamle Sværdans, genialt konstrueret af Hr. Kannik, efter Olai Magni Beskrivelse (De gentibus sept., Romae 1555, Lib. XV, Cap. VI).

Takket være »Bestyrelsen for St. Nicolaj Kirkebygning« har Legen iaar faaet en smuk og værdig Ramme, og da vi desuden har faaet Understøttelse fra Undervisningsministeriet, har vi kunnet invitere: 6. Januar Gymnasieelever, 9. Januar Kommuneskolernes Mellemskoleelever og 8. Februar de Historie-studerende ved Københavns Universitet.

Den 9. Februar var der offentlig Forestilling.

Tyrne Helle.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som rimeligt er, blev St. Ansgars Fest d. 3. Februar i Jubilæumsaaet mindet paa særlig Vis ogsaa i St. Ansgars Kirkeskole, ikke blot for at hylde St. Ansgar som den Børneven, han fra første Færd af viste sig at være, da han begyndte sin Missionsgerning i Danmark netop ved at tage sig af Drengenes Undervisning, men navnlig fordi Sogneskolen er knyttet til St. Ansgars Kirke og sammen med den er opkaldt efter Nordens Apostel. — Efter at Børnene under Skolemessen havde modtaget den h. Kommunion og saaledes takket Frelseren for Kirkens Grundlægger her i Norden, begav hele Skaren sig over i de festligt pyntede Skolelokaler, hvor den h. Ansgars smukke Statue, der Søndagen i Forvejen havde været anbragt over Kirkeportalen, stod opstillet foran en Baggrund af Dannebrogflag og omstraalet af en Krans af smaa elektriske Blus. St. Ansgars Pris blev forkyndt af nogle flinke Piger og Drengene ved Sang og Foredrag baade i Poesi og Prosa, ligesom ogsaa det af Pastor De Vos med megen Ihærdighed indøvede dygtige Drengekor gentog sine smukke Ydelser fra den foregaaende Søndag i Kirken. — Til Slut opfordrede Sognepræsten Børnene til altid at vise sig som lydøre Disciple og trofaste Efterfølgere af St. Ansgar og som nidkære Medlemmer af den Menighed, der bærer hans Navn og staar under hans særlige Beskyttelse. Alle Børnene blev derpaa bænket i Forsamlingsalen og beværtet med Chokolade og Wienerbrød, og for yderligere at fremhæve Festens Betydning fritoges Eleverne for Skoletimer Resten af Dagen. — Den enkle Festlighed, som Skolens Lærekræfter, St. Josefs søstre og Maristbrødrene, i Fælles-

skab havde forberedt med stor Beredvillighed og megen Begejstring, forløb paa en smuk og stemningsfuld Maade og vil sikkert efterlade et uforglemmeligt Indtryk hos alle tilstedeværende.

— Paa St. Ansgars Dag den 3. Februar havde St. Knuds Skole indbudt til Fæst, og den store Sal var naturligvis fyldt til sidste Plads. Rektoren, Pastor Kùpferle, bød Velkommen og udtalte Haabet om, at de mange, der var mødt, maatte opleve en interessant og en opbyggelig Aften. Skolens Elever opførte et Skuespil, »Korsets Sejre«, forfattet af de to Lærere Hafstrøm og Rønnow. Naturligvis maatte man engang imellem smile ad disse Skoledrengene, der optraadte som vældige Vikinger, men det kan ikke nægtes, at man ogsaa af og til var dybt grebet. St. Ansgar blev netop fremstillet paa Scenen som den begejstrede, gudbenaadede Apostel, fuld af Kærlighed. Det var opbyggeligt, og det kan fremhæves, at en Del af Teksten var meget smukke Vers, som de fleste af Drengene virkelig forstod at sige; for største Delen talte de udmærket. Selvfølgelig kan og skal en saadan Skolekomedie ikke sammenlignes med virkelige Skuespilleres Præstationer, og dog er det sikkert sjældent, at Tilhørerne er saa grebne, som vi var den Aften. Mellem Akterne og til Afslutning sang Jesu Hjerter Kirkes Kor nogle smukke Hymner, bl. a. Grieg og Thor Langes skønne »Hil dig, Havets Stjerne« og naturligvis Ansgarsangen.

Ordrup. Ordrup Mødreforening med Sektion for Menighedspleje. Fra Systuen er i Aaret 1925 udgaaet 446 Beklædningsgenstande foruden 38 Par Strømper, 38 Par Fodtøj samt Senge og Sengetøj, Halstørklæder, Vanter, Kraver, Bælter, Rygsække, Legetøj m. m., deriblandt 1 Kælk, 1 Legebord og 1 Barnevogn. 3 Pakker Tøj er sendt til Maribo, 3 til Nakskov, 3 til Slagelse, 1 til Nykøbing p. F., og Resten af Tøjet er uddelt til trængende her i Menigheden. — Hjertelig Tak til enhver, der har støttet Foreningen med Gaver og personlig Hjælp. — Gaver, brugte Klædningsstykker, Sengetøj o. lign. modtages med Tak i St. Andreas Præstebolig. Ligeledes var en Symaskine overordentlig velkommen. Hvem vil skænke en?

INDTÆGTER:

Kassebeholdn. 1. Jan. 1925	143.22
Renter p. Sparekassebog	3.59
Gaver kontant	154.00
Indsamlinger	18.96
Kollekt v. Møder	102.87

UDGIFTER:

Indkøb til Systuen	127.01
Kontant Hjælp	43.20
Fragt	12.99
10 Messer	30.00
Kontingent til »Danske Kvinders katolske Forbund«	10.00
Kassebeh. d. 1. Jan. 1926	199.44

Kr. 422.64

Kr. 422.64

C.

Regnskab for **St. Vincentsforeningens Systue**
for St. Ansgars og Sakraments sogn fra Januar 1925—Januar 1926.

Uddelt til Piger og Dreng: 15 Livstykker — 54 Chemiser —
13 Par Benklæder — 12 Skørter — 3 Huer — 17 Par Strømper —
15 Forklæder — 31 Kjoler — 2 Tørklæder — 11 Par Mullediser —
3 Kaaber — 4 Blusliv — 12 Natkjoler — 6 udne Trøjer — 13
Uldtrøjer — 58 Skjorter — 46 Bluser — 50 Par Benklæder — 2
Veste — 6 Frakker — 2 Par Vanter — 6 Par Sko — 16 Par Støv-
ler — 8 Par Kapsko. Til de Voksne 38 forskellige Beklædnings-
genstande.

Ialt har Foreningen uddelt 332 Stk. Tøj — 7 Lagener — 2
Dynebetræk — 2 Pudevaar — 6 Par Sko — 16 Par Støvler — 8
Par Kapsko.

Af Gaver har Foreningen modtaget 126 Beklædningsgenstande
— 19 Par Sko og Støvler samt 1 stor Pakke Klæde og dito Pakke
Dowlas.

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bringes herved vor bedste
Tak.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende
Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Skemaer, som
de ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente enten
hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4) eller hos Fru
Mariboe (Istedgade 3) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem
senest Mandag d. 1. Maris samstedts.

Bredgade 64
d. 8. Febr. 1926.

Pastor v. Kettenburg,
Sognepræst.

K.D.K. Fastelavnsmandag d. 15. Februar Kl. 8 Oplæs-
ning af Pater Günther. Festligt Fastelavnsbord.
Adgang kun for Medlemmer. Entré 1 Kr. Samling Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Sagførerkontor.

Paa Grund af Sygdom er en Plads straks ledig paa et her-
værende Sagførerkontor for en ung Pige med gode Skolekund-
skaber og dygtig til Stenografi og Maskinskrivning. Bill. mrkt.
»Kontor« modtager Redaktionen.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67
2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor
Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskir-
ken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedn Kl.
8 i »Columbus«, Aaboulevardn 21.

Vil de være med til at hjælpe **Nørrebro-Spejdere med i
Sommerljren 1926**, da send Bidrag til en Basar, som I. Absalon
Trop agter at afholde Søndag d. 11. April. Gaver modtages med
Tak af Tropkapellanen.

Pastor Cay Benzon
Nørrebrogade 27 C. 1

St. Andreas Gilde afholder Fastelavnsfest Fastelavns-
mandag den 15. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Charl. Palmehave. Billetter
faas hos Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

14. Feb. Søndag Quinquagesima.	21. Feb. 1. Søndag i Fasten.
15. — M. Faustin og Jovita, Martyrer.	22. — M. Petri Stol i Äntiokia.
16. — Ti. Ferialdag.	23. — Ti. Peter Damian, Bi- skop og Bekender.
17. — O. Aske onsdag	24. — O. Matthias, Apostel. Tamperdag.
18. — To. Ferialdag.	25. — To. Ferialdag.
19. — F. Ferialdag.	26. — F. Tamperdag.
20. — L. Ferialdag.	27. — L. Tamperdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 16. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pater Menzinger: Billeder fra Missionsmarken.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 14. ds. Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.
Mandag d. 15. bortfalder Mødet.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 14. Februar i Messen Kl. 8.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 19. Februar Kl. 7¹/₂ Aften.

Sakramentskirken. Askeonsdag Askeindvielse Kl. 6³/₄ og Kl. 8. Den første Messe begynder som sædvanlig Kl. 7, den anden derimod først efter Askeindvielsen, som begynder Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄, St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Ecclesiæ seu sacella, quæ forte indigent paramentis, linteaminibus, candelabris, statuis vel aliis similibus, iis suppeditari possunt. Billet mrk. »Pro ecclesia« modtager Redaktionen.

Vincentskonferensernes 1. Generalmøde

afholdes Søndag den 21. Febr. Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade 8. Baaede aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der agter nu til Sommer at sætte deres Børn i Skolens første Underklasse, anmodes om at indmelde dem saa snart som muligt.
Bestyreren.

Assistent i Kbs. Handelsbank Carl Nielsen har faaet Tilladelse til i Fremtiden at føre Navnet Darving.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Til. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 8.

Søndag den 21. Februar.

1926.

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Fasten. — En mærkelig Historiker! — De fattiges Tog. — Rejser. — Kvinden giver det gode Eksempel. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

Josef

ved Guds Barmhertighed

og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Bisshop af Roskilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.
Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

Højtelskede i Herren!

DET er trist i den store Tragedie, som vi kalder det menneskelige Liv, at se den lange Række af Oldinge, som nedbøjede, modløse og rystende med langsomme Skridt gaar det korte Stykke Vej, de endnu har tilbage, inden de

haar Maalet, Døden. Det er ikke alene Legemet, som er blevet opslidt ved at leve, det er Sjælen, som er bleven glansløs og kold ved Berøring af de skabte Tings Forfængelighed. Det er Mennesket, som slæber den lange Kæde af skuffede Forhaabninger efter sig!

Hvis du vender dit Blik fra disse stakkels Ruiner til det Menneske, som har naaet Manddommens fulde Kraft, saa ser du ham smilende, kraftig, med flammende Hjærte gaar han ind til Livet som til den fuldkomne Lykke, drømmende om stolte Gerninger og Foretagender og jublende Bifald. Han jager Dagene fremad, thi de synes at gaa for langsomt, og han henkaster en Udfordring til Fremtiden og Lykken, som om Fremtiden og Lykken tilhørte ham.

Hvor er det muligt! Saa megen Glød og Iver før og nu næppe en Gnist under Asken! Saa meget kogende Mod før og nu den uovervindelige Træthed og Væmmelse! En saa straalende Morgenrøde og en saa trist og farveløs Aften!

I vil sige, at den Dynge af Skuffelser, som har hobet sig op, har nedbrudt disse stakkels Menneskeliv, at Verden, som er saa ufrugtbar og fattig paa sande Goder, har indgivet dem disse fortryllende Forhaabninger, men at Forhaabningens Tid nu er forbi for dem. Det er sandt! Men jeg ser deri en højere Bevæggrund.

Gud ordner vort Liv, for efter sit Forsyns Plan at lede det til Menneskehedens almindelige Maal.

Vi er en Traad, kun en Traad i denne Islæt, som Menneskeslægtens Historie bliver vævet i, men Gud har deri anvist vor Plads.

Ulykken er, at vi ikke forstaar at glemme os selv, medens vi søger vor Plads i denne Islæt . . . Vi hengiver os til det, som behager os, til vore Sanser, vore Ønsker, til alle Verdens ubetydelige og overfladiske Ærgerrigheder. Vi forbliver hverken i Islættens Tegning eller Linie, vi ligner hvide Traade, som om Efteraaret flyver gennem Luften og efter Vindens Luner jages op og ned for til sidst at hænge fast i Buske og Træer.

Men Gud, som af Menneskenes frie Handlinger vil lade sin evige Vilje fremgaa, fører os pludselig ved uanede Omstændigheder og medvirkende Begivenheder tilbage til den ønskede Plads. Det er voldsomme Stød de Fald, som slider vort Legeme og nedtrykker vor Sjæl.

Vi har ikke kunnet glemme os selv . . . vi har ikke søgt andet end os selv, os Stakler, saa forgængelige og tomme! Saa kommer Sorgen over de mislykkede Forhaabninger!

Blot vi havde skuet op til Gud, blot vi havde kunnet glemme os selv, saa vilde vi have kunnet følge Ham,

og vi vilde kunne have gjort store Ting til hans Ære, blot vi havde ladet os lede af Ham. Vi vilde have genkendt Ham i alle disse Omstændigheder, alle disse Begivenheder, i alle de Mennesker, som kuede os ned, og som vi vilde have takket og lovet som Forsynets Vejvisere for os. Ja, kunde vi gøre det, saa vilde vi naa Livets Maal, veltilfredse over Fortiden, fordi den kom fra Gud, lykkelige over Nutiden, fordi den kommer fra Gud, og smilende til Fremtiden, fordi den fører til Gud.

Det Menneske, som glemmer Gud og søger sig selv, mister Gud og finder kun sig selv. Det Menneske, som glemmer sig selv og søger Gud, mister nok den Fattigdom og Tomhed, som det finder hos sig selv, men det finder Gud, Gud, det højeste Gode og den største Lykke, Gud, hele Livet og Evigheden.

Højtelskede i Herren, jeg vilde ønske, at I kunde beholde disse Tanker, medens jeg vil tale om den h. Ansgars Liv og Virksomhed. Jeg vilde gerne, at de skulde være den straalende Baggrund, paa hvilken vi skal betragte Nordens Apostel og hans Apostolat.

Foran denne Apostolatets Kæmpe fyldes vort Hjærte med Beundring, og vi spørger os selv, hvorledes det var muligt, at han kunde overvinde de store Vanskeligheder, som taarnede sig op foran hans apostoliske Anstrengelser, og at han tilsidst formaaede at nedlægge den sunde og kraftige Spire, der voksede og blev til et stort Træ, i hvis Skygge saa mange trætte og modløse Sjæle har fundet Hvile og Fred. Hemmeligheden laa deri, at Ansgar kunde glemme sig selv, glemme sig i sit Legeme og i sin Sjæl, i sit Hjærte og ofre sig helt og holdent for Gud. Du havde udvalgt ham, o Herre . . . . *vas electionis est mihi iste . . . .* Du sagde til ham: »Gaa!« og han gik og han vandt hele Norden for dig. *Ut portet nomen meum coram gentibus.*

»Da Kejseren — saaledes lyder Beretningen om Ansgars Sendelse — vilde sende Kong Harald hjem igen, for at han ved den Hjælp, han gav ham, kunde indtage sit Rige, saa begyndte han med Flid at tænke paa, om han ikke kunde finde en hellig og from Mand, der kunde rejse med ham, og som kunde undervise ham og hans Folk i den saliggørende Lære til Bestyrkelse i Troen paa Herren og dens videre Udbredelse . . . . og Kejseren udspurgte alle nøje, om de ikke kunde tænke sig nogen, der var baade villig og værdig til at paatage sig en saa farlig Udvandring, saa rejste Abbed Vale sig og sagde, at han kendte saadan en Mand. Det var Ansgar, og paa Spørgsmaalet, om han for Guds Navns Skyld vilde følges med Harald for at prædike Evangeliet for det danske Folk, svarede han med Fasthed: Ja! det vilde han.«

Naar vi nu i Tanken gaar tilbage til den Tid, da Ansgar begyndte sit apostoliske Arbejde i Norden, og sammenligner Datidens ukultiverede Sindelag hos Nordens Beboere med Nutidens forfinede Civilisation, kan vi danne os et Begreb om de Farer og de Vanskeligheder, der var at overvinde. Atter og atter blev hans Anstrengelser hemmet af Folkets Uimodtagelighed for den kristne Lære; der, hvor det lykkedes at udkaste Evangeliets Sæd, blev det straks nedtrampet af Hedenskabet eller overgroet af Lastens Ukrudt eller kvalt af Overtroen og Lasten. Uafsladelig i Arbejde, utrættelig i Kampen mod Overtroen og Lasten, mod falske Profeter og Forførere. Med skarp Segl maatte Ansgar udrydde Ukrudtet med Roden, for at Herrens Vinbjerg, Danmarks Kirke, ikke skulde kvæles.

Hvor er det trist for et Præstehjerte at se et helt Livs Arbejde ødelagt i kort Tid, fordi falske Profeter eller Ulven eller Mørkets Aand kommer og røver og adspredter og dræber den lille Hjord, han ved udholdende Anstrengelser havde faaet samlet. Ogsaa dette maatte Ansgar erfare, men derfor mistede han ikke Modet, thi han arbejdede ikke for sig selv. Med Rette kunde han med Paulus sige til vore Forfædre: »Vi have en saa inderlig Længsel efter eder, at vi gerne vil overgive eder ikke blot Guds Evangelium, men ogsaa vort Liv, fordi I er blevne os saare kære« (I. Thes. II, 8), Som ganske ung længtes han allerede efter Martyrdøden, og skønt han ikke opnaaede den legemlige Martyrdød, saa kan hans Liv dog kaldes et Martyrium paa Grund af alle de Kvaler og Besværligheder, han maatte udstaa, paa Grund af den Selvfornægtelse, der fik ham til at glemme sig selv.

Hvor opbyggelig er ikke hans omsorgsfulde, beskyttende og kæmpende Kærlighed til det Folk, som han var kaldet til at føre til Kristendommen. Hvilket smukt Eksempel paa Broderkærlighed for Biskopper og Præster! Men dette Eksempel gælder ikke alene os, det gælder ogsaa Eder. Mortuus adhuc loquitur. Endnu prædiker han for os og formaner alle danske Katholikker: Elsker hverandre med broderlig Kærlighed; forekommer hverandre med Ærbødighed. Kom eders Trosbrødre, Kirkens helligede Børn, til Hjælp i deres Nød (Rom. XII, 10, 13). Denne Formaning lyder stærkere og mere indtrængende i en Tid, da Tro og Kærlighed ligesom Ansvarets Bevidsthed tager af i en betænkkelig Grad. Altfor mange katolske Kristne lever i den Tro, at Omsorgen for andres Sjæle, selv naar det gælder deres nærmeste, ikke vedkommer dem, at det udelukkende er Sjælesørgerens Sag. Selv i katolske Familier glemmer man Apostelens alvorlige Formaning: Dersom nogen ikke

har Omsorg for sine egne, og især for sine Husfæller, har han fornægtet Troen og er værre end en Vantro. (I Tim, V, 8.) Forældre bekymrer sig ikke om deres Børns Sjæle. de ser sorgløst paa, hvorledes deres Sønner og Døtre, der lige har forladt Skolen, slaar ind paa Fordærvelsens Vej, forsømmer deres kristelige Pligter og forlader Kirkens Naademidler, de gaar blot ubekymret videre, sigende: de er gamle nok, de kan gøre hvad de vil. Paa Spørgsmaalet: hvor er din Broder? svarer de trodsigt med Kain: Jeg ved det ikke; er jeg min Broders Vogter? Man skulde skamme sig over denne Kains Tale. Ja vist du skal være din Broders Vogter og ikke hans Morder. Hvis alle havde Ansgars brændende Iver, hvis alle fulgte Apostlens Formaning: Antager eder hverandre, ligesom ogsaa Christus har antaget sig eder til Guds Ære (Rom. XV, 7), hvis enhver af os var sin Næste til Behag i det, som er godt, til Opbyggelse (Rom. XV, 2), da vilde alt staa meget bedre til mellem os! Ja sandelig, da vilde der ikke findes saa mange frafaldne, saa mange faneflygtige, saa mange halve, sovende Katolikker.

Ja, hellige Ansgar, du som har bedt saa meget for dit Folk, du som endnu fortsætter dit Apostolat i Guds Himmel, opnaa os en sand, ivrig opofrende, omsorgsfuld Kærlighed til vore Brødres Sjæle.

Omsider fik Kirken fast Fodfæste, ja den udbredte sig under Forfølgelser. Evangeliets Sæd blev her som overalt saaet i Taarer, men det blev dog givet den h. Ansgar at bære de første Neg hjem, han, der paa sine utallige Missionsrejser syntes at flyve fra Sted til Sted, efterlod overalt i den danske Jord Fodspor, som endnu ellevehundredede Aar efter ikke er udviskede, endnu genfinder vi hans Apostelskridt . . . han plantede Korset i den danske Jord, Korset som endnu udstrækker sine velsignende Arme i vort blodrøde Dannebrog, og rundt omkring prædikede han, døbte han, lærte han og byggede de første fattige Gudshuse af Træ. De var endnu ikke den nordiske Bygningsskunsts Perler, men de stod der, indtil vore herlige Domkirker i Viborg, i Aarhus, i Ribe, i Odense, i Roskilde hævede sig over den danske Slette, i Valdemarernes Tid, da Danmark blev det mægtige Rige, som øvede sin nationale Indflydelse videnom.

Sikkert nok hos Ansgar som hos Paulus gik hans Hjertes Ønsker derhen, at de ham betroede Børn kunde blive salige, men denne Stræben udelukkede dog ikke, at han arbejdede hen til at skaffe vore Forfædre en højere aandelig Kultur. Alle danske Klostre, som siden blev grundlagte, og som ikke alene blev saa mange Borge for Troens

Bevarelse og Udbredelse; men lillige saa mange Centrer for Kultur og Civilisation, hvor der blev undervist i Kunst og Videnskab, Landbrug og Industri, dem blev Ansgar ligeledes Ophavsmand til, idet hans Efterfølgere trofast fortsatte hans paabegyndte Arbejde. Det, der gav ham Styrke og gav hans Arbejdes Resultater Varighed, var hans Forbindelse med Petri Stol. Ved sin Tilknytning til Rom, Kristenhedens Midtpunkt og Datidens eneste Kulturmagt, sikrede han Danmarks Kulturfremskridt. Man behjælder os Katolikker sommetider, at vi mangler Fædrelandskærlighed, som om katolsk Kristendom skulde være en uforsonlig Modsætning til dansk Væsen. Med hele vor Overbevisnings fulde Kraft skal vi udtale en flammende Protest mod denne Paastand, nej, vi er ikke mindre fædrelandskærlige, fordi vi er Katolikker. Jeg ved ikke, om der er noget, der mere angriber vor Ære, eller som kan gøre os mere ondt, end at man paa Grund af vor Religion og vor religiøse Overbevisning vil tvivle om vor Fædrelandskærlighed. Nej, vi vil ikke høre op med at tjene vort Fædreland og elske det, og i Farens Stund vil vi som vort Livs største Ære, kræve at forsvare det paa den farligste Post.

Jeg ved, at vi har Fjender, vi frygter dem ikke, men vi hader dem endnu mindre, tværtimod vi elsker dem, selv naar de paa deres Fane har skrevet: Had mod Rom! Det, vi sørger over, er Vantroens tiltagende Magt!

Højtelskede i Herren, den h. Ansgar har efterladt os en kostbar Skat. Det er den Lære, han har forkyndt her for vore Forfædre, den Lære, som den hellige romerske katolske Kirke altid har forkyndt, og som den har modtaget af Apostlene. *Depositum custodi*, bevar eders Tros Skat! Frygt ikke! Kirken er stærk nok, og et Spørgsmaal, som ganske naturligt opstaar hos enhver, der ikke er hyllet i Fordommens og Vilkaarlighedens Mørke er dette: Hvorfra har den katolske Kirke den Magt, hvorfor staar den saa fast og stærk, at den overlever alle Aarhundreder?

Alt det skabte har en dobbel Karakter: enten forgaar det, eller det forhærdes i stive, forstenede Former. Saaledes ser vi ved Siden af saa mange Riger og Nationer, som er gaaet til Grunde, nogle Folkeslag i Orienten blive ved med at bestaa i Aarhundreder og Aartusinder; men de staar der som Mumier helt stivnede i deres gamle Skikke og Vaner uden Spor af Aandeligt Liv. Enten kommer den aandelige Død over saadanne Folkeslag, eller de forsvinder.

Helt anderledes er det i den katolske Kirke. Den bliver ved med at bestaa, den overlever alle Aarhundreder, og den stivner ikke, stadig staar den paa Verdens Kampplads, ja den er selv Midtpunktet for alt aandeligt Røre og

alle aandelige Kampene. Alle de store Spørgsmaal, som diskuteres i vor Tid, bevæger sig og drejer sig om den katolske Kirke. Vore Modstandere skal beskæftige sig med den, om de vil eller ej; den, som ikke er med mig, er imod mig.

Hvorfra denne beundringsværdige Livskraft? Den kommer af, at Kirken ikke er Menneskeværk, men Guds Værk, dens vedvarende Eksistens, dens altheherskende Livskraft er netop Kendetegnet paa dens Guddommelighed. Var den kun Menneskeværk, saa var den bukket under for længe siden. Frelseren er med den efter sine guddommelige Forjættelser: Se, jeg er hos eder alle Dage indtil Verdens Ende (Math. XXVIII, 20). Christus har bygget den paa Klippen, og Helvedes Kraft kan ikke besejre den: Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte vil ikke overvælde den (Math. XVI, 18). Dette er den sande Grund til dens Uforgængelighed, dette er Kendetegnet paa dens guddommelige Oprindelse.

Den katolske Kirke er som Noahs Ark, den svæver højt over Verdenshistoriens Vande, men deres Bølger formaar ikke noget imod den. Dernede forgaar Folkeslag og Stater og Byer og Slægter, men den forbliver uforandret.

Dette er Guds Finger.

I denne Kirkens vedvarende Fasthed og stadig fornyede Kraft erkender vi endnu mere Guds Værk og Guds Almagt, naar vi tænker paa alle de Kampene, den har udkæmpet, alle de Forfølgelser, den har overlevet, gennem Aarhundreder indtil vore Dage, thi Frelseren har forudsagt denne Kamp, disse Forfølgelser. Naar Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig førend eder. Havde I været af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke er af Verden, men jeg har udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder . . . har de forfulgt mig, saa skulle de ogsaa forfølge eder (Joh. 15, 18, 19, 20).

Nej, højtelskede i Herren, Tjeneren er ikke større end sin Herre, derfor lad os ikke blive modløse, lad os aldrig tvivle, vi staar paa samme Klippe som den h. Ansgar har bygget paa; hvad han lærte, lærer Kirken fremdeles, den samme Tro, de samme Sakramenter, de samme Naademidler. Derfor: depositum custodi: bevar denne Skat. Fryd dig og glem ikke at takke din Gud, fordi du er et Barn af den katolske Kirke, thi som den h. Augustin siger, du har ikke en større Skat, du har ikke en større Rigdom end din katolske Tro, thi denne er den ene saliggørende Tro.

Denne Glæde, denne Tak skal særlig i dette Jubelaar opfylde dit Hjærte. Bevar, hvad der er dig betroet, idet du vogter dig for de vanhellige nye Talemaader og Modsigelserne af den falskelig saakaldte Videnskab, som nogle be-

kendte sig til og saaledes faldt fra Troen (1. Tim. VI, 20, 21).

Disse menneskelige Talemaader, den Videnskab, der er fjendtligt sindet mod Troen, da de nægter Sandhedens Kilde, Gud selv.

Højtelskede Forældre, bevar denne Skat for eders Børn, antænd i deres Hjærter den mest hengivne Kærlighed til Kirken. Det er den bedste Arv, I kan efterlade dem.

Skulde det ske, at I føler eder isolerede, saa glem ikke, at I ikke staar alene, nogle Alen under dansk Jord ligger Støvet af vore Forfædre, der hørte til den samme Kirke, bekendte den samme Tro, modtog de samme Sakramenter, oeltog i det samme Offer og som sammen med eder i Dag istemmer den Lov- og Takkesang for alt det gode, som blev skænket os gennem den h. Ansgar: Te Deum laudamus . . . Dig lover vi, o Gud, dig bekender vi. Og du, hellige Ansgar, vor Skytshelgen, du dette Folks Ven og Broder, du som har bedt saa meget for dette Folk, du som stadig fortsætter din Forbøn for os foran Guds Trone, bed for os, bed for os, at vi alle maa forblive tro imod den Lære, du har bragt os, tro og hengivne overfor Kirken. Ja, bed for os alle paa denne Jubeldag, vi beder med dig:

Himmelske Fader, velsign vort Fædreland, velsign Danmark, beskyt vor Konge og vort Kongehus, beskyt dit Folk, og bevar det under din Lovs Forskrifter.

Jesus Christus, Guds Søn, Gud og Menneske, velsign Danmark, velsign din Kirke, velsign dette Folk, som du har løskøbt ved dit Blod, og som din gode Hyrde Ansgar har bragt den kristne Tro,

Gud Helligaand, velsign Danmark, beskyt det mod alle Farer, mod Vantroen og mod al bedragerisk Lære, giv os alle din Fred, Fred med Gud, Fred med os selv, Fred med vore Medmennesker, Fred mellem alle Stænder og Klasser, Fred i Hus og Hjem, med Haab om, at Jesu Bøn om, at alle maa vorde eet, engang maa gaa i Opfyldelse ved din virksomme Naade.

København paa St. Ansgars Fest 1926.

† JOSEPH,
Biskop, Apostolisk Vikar.

Fasten.

Nu begynder en af Kirkeaarets rigeste Tider.

Medens vi faster og indskrænker vor legemlige Føde til det mindst mulige, bliver vi til Gengæld overfodrede

med aandelig Føde. Kirken byder os i det mindste et saa overdaadigt Maaltid, at det bliver vor egen Fejl (hvis vi da bor i Nærheden af en Kirke og har Tid at høre Messe), hvis vi ikke skulde kunne finde Næring nok. Hvis du har en Messebog, vil du forlængst havde opdaget, at Fasten fylder en meget stor Del af Bogen. Her er en Messe for hver Dag. Denne Tid er nemlig en Forberedelse til det aller vigtigste: at lide og dø med Christus for med Ham at opstaa til Himmels Herlighed.

Det er en gammel Skik at forberede sig ved Bøn og Faste. Saaledes forberedte Apostlene sig f. Eks. til Udsendelsen af Paulus og Barnabas (Ap. G. XIII 2). Ved Fasten gælder det om at døde det syndige Legeme, saa den udødelige Sjæl frit kan udvikles. »Den, der vil redde sit Liv, mister det; men den, der mister sit Liv for min Skyld, skal finde det« (Matth. X. 39, XXI. 25). Denne Tid skulde gerne blive en Tid rig paa Velsignelse, saa vi maa mindre interessere os for denne Verdens Sager og mere for vor Sjæls Frelse og Guds Ære. Forbilleder for den 40 Dages Faste er: Syndflodens 40 Dage og Nætter, Jødernes 40 Aar i Ørkenen paa Vej til det forjættede Land, Moses's og Elias's 40 Dages Faste, før de kunde træde frem for Herren paa Sinai og Horeb, og endelig vor Herres Jesu Christi 40 Dages Faste, før han begyndte at prædike.

Fastetidens Evangelier lærer os om Christi tredobbelte Embede: som *Lærer* (de to første Uger): Askeonsdag lærer Herren, hvorledes vi skal faste, Fredag derefter om Kærlighed til »de fremmede«, 1. Søndag, hvorledes vi skal overvinde Fristeren, Mandag og derefter om Næstekærlighed; han bekender sig Tirsdag som Davids Søn, forklares paa Tabor 2. Søndag, Mandag der efter: »Jeg er Begyndelsen«, Tirsdag: »Der er kun een Lærer«, Onsdag: »Menneskesønnen er kommet for at tjene og hengive Sit Liv for mange« o. s. v. — som *Konge* (de to næste Uger): 3. Søndag: Anfører i Kampen mod Djævlene, Mandag og Fredag: ikke Konge i Jødeland, men i den kristne Kirke, 4. Søndag: vil ikke gøres til jordisk Konge, da han er Himmels Konge, Onsdag: »Han faldt ned og tilbad Guds Søn«, Fredag: Herre over Døden, Lørdag: Verdens Lys. — og som *Ypper-*

stepræst (Passionssøndag til Langfredag), der virker det store, Menneskeheden forløsende, Offer. Den første Uge fortæller Evangelisten Johannes om Begivenhederne i den sidste Tid før det store Øjeblik, da »denne Verdens Fyrste blev udstødt« (Lørdag). »Det er bedre, at eet Menneske dør for Folket, end at hele Folket (Menneskeheden) gaar til grunde« (Fredag), og Christus forsøger forinden at forklare sine Disciple, hvorfor det maa ske saaledes. Derefter faar vi fortalt hele vor Herres Jesu Christi Lidelseshistorie. Mathæus (Palmesøndag) viser, at Jesus, som Jøderne forkastede, og som blev stadig mere forladt, ved sin Død viste sig som den forjættede Messias. Markus (Tirsdag) giver en historisk Skildring særlig af Christi Forhold til Apostlene og særlig til Petrus. Lukas (Onsdag) viser os den kærlige Frelser, Johannes (Langfredag) fortæller os om Christus som Kongen og Ypperstepræsten.

Epistlerne taler om Kærlighed til Næsten og minder os om, at vi er Brødre og Søstre ved vor Forbindelse med Christus. Sangteksterne er ydmyge Raab om Barmhertighed: »Forbarm Dig over mig, red mig af min Nød, frels Din Tjener. Herre, min Gud, paa Dig stoler jeg. Red mig fra alle mine Fjender og befri mig. Udslet min Syndeskyld, straf mig ikke i Din Vrede. Forsmaa ikke min Bøn, gør mig rask, o Herre! Gør mine Skridt faste i Dit Ord, lad ingen Uret beherske mig, o Herre! Aldrig har Du forladt dem, som søger Dig. Lovsynger Gud; thi Han har ikke glemt de fattiges Nødraab.« Bønnerne beder om, at Fasten maa blive til Velsignelse for de troende, saa Legemets Spægelse maa fremme Aandens Vækst, at Fasten virkelig maa blive Gud velbehagelig, idet den ledsages af ydmyg Bøn og Afholdelse fra Synd.

»Bodens Dage er kommet til os til at sone Synderne og frelse Sjælene« (Antifon fra Breviaret). »Giv os, almægtige Gud, at vi, som spæger os ved hellig Faste, ved at tæmme det jordiske Begær lettere maa fatte det himmelske« (Kirkebøn Onsd. eft. 4. Sønd.). *Ignatius.*

En mærkelig Historiker!

Vi har tidligere udtalt vor Forbavselse over, at St. Ansgars Minde skulde give Anledning til Strid mellem Katholikker og Protestanter. Alligevel er det sket, i forskellige af Landets Blade er det kommet til Debat, grundet paa Angreb paa os, fordi vi vilde fejre St. Ansgars Minde. Man spørger forbavset: Har vi da ikke Lov? Vi, som hvert eneste Aar fejrer hans Festsdag, skulde i Aar tie stille? Det har vi ikke gjort og agter heller ikke at gøre det. Vi vil fejre Mindeaaet om Kristendommens Komme til vort Land, og vi vil hylde den store Apostel, Gud sendte os. Og vi vil gøre det saa godt, vi paa nogen Maade kan. Om vor Lovsang derved skulde lyde lidt kraftigt, faar man finde sig deri.

Af de mange Angreb, der er rettet imod os i Anledning af St. Ansgars Fest, er det værste vist det, Pastor Marius Th. Nielsen har tilladt sig i »Kristeligt Dagblad« den 30. Januar. Dette Angreb bliver vel nok det eneste, vi vil svare paa her i Bladet, og vi gør det, fordi Angriberen er Forfatter af en større Biografi af den hellige Ansgar, der udkom for et Par Aar siden, og fordi den Artikel, denne »Historiker« nu har skrevet, er saa fuld af Urigtigheder, at man næppe tror sine egne Øjne, naar man læser det. Sjældent træffer man nogen, der i den Grad mangler Forstaaelse for det, han skriver om, ja endog er ude af Stand til at forstaa, hvad han læser. At dette ikke er for stærkt udtrykt, vil sikkert følgende fire Punkter overbevise Læserne om.

1.

Først faar vi igen Skyld for, at vi har besluttet at udnytte 1100-Aars Mindet til »en storstilet Propaganda«. Det er den Anklage, som gaar igen saa mange Steder, og som jeg allerede tidligere har tilbagevist. Forbløffende virker imidlertid Pastor Niensens Vrede over, at vi holder Festen saa tidligt; han mener, at »det gælder derfor aabenbart om at komme den mere langsomme lutherske Kirke i Forløbet«. Lad mig citere: »Naar dette lidlige Tidspunkt er

valgt, skønt det jo er historisk, at Ansgar først langt senere hen paa Aaret, formodentlig først om Høsten, kom til Danmark, saa er Grunden selvfølgelig den, at man har ønsket at vække Opmærksomhed for hans Person og Liv saa tidligt som muligt, og man har i Overensstemmelse hermed knyttet Festlighederne til Aarsdagen for hans Død (3. Februar 865) eller rettere Søndagen forinden.«

Maa man ikke sige, at Pastor Nielsen er i Besiddelse af en for en Historiker meget værdifuld Evne til at faa fat i de hemmelige Hensigter, der ligger bagved Menneskers Handlinger! Kun beklageligt, at det er fri Fantasi. Enhver Katholik kender Sammenhængen. Hvert eneste Aar fejrer vi St. Ansgars Fest paa Søndagen før den 3. Februar, der som hans Dødsdag er den kirkelige Festsdag, og hvert Aar sker det ved Pontifikalmesse og Procession med Relikvierne; i Aar har vi søgt at give denne Festsdag noget større Glans. Her er hele Grunden til det tidlige Tidspunkt.

2.

Pastor Nielsen bruger en stor Del af sin Artikel til Angreb paa den katholske Nadverlære, særlig Allergangen under een Skikkelse. Det er lidt vanskeligt at se, hvad det har med Ansgar at gøre, men Tilknytningen er den, at Ansgar har uddelt Nadveren under begge Skikkelser. Ja, det har han vel, det har ogsaa Apostlene og det har Christus selv gjort; det gør man mange Steder i den katholske Kirke den Dag i Dag. Den Ritus, vi bruger, har ikke mere denne Praksis, og den ufejlbare Kirke garanterer os for, at vor Praksis er tilladelig og rigtig. Pastor Nielsen behøver ikke at fortælle os, at den lutherske Kirke paa dette ene Punkt staar Ansgars Nadverpraksis nærmere end vi. Men til Ansgars Nadverpraksis hørte ogsaa den hellige Messe og Opbevarelsen af Alterens Sakramente! Skal vi endelig til at spørge om, hvem der ligner Ansgar mest, kommer Pastor Nielsen til at trække det korteste Straa, selv om der ogsaa indenfor den katholske Kirke i de 1100 Aar er sket en Udvikling i Kirkens Praksis og i den theologiske Videnskab.

En saadan Udvikling forstaar Pastor Nielsen ikke, og

derfor forstaar han heller ikke Pave Gelasius's Ord om, at »hverken Brødets eller Vinens Substans eller Natur ophører at være til«, og at »deres (Nadverelementernes) Egenskaber forbliver uforandrede«, eller hans Udtalelse om, at Inddragelsen af Nadverkalken er »en stor Helligbrøde«. Pater Menzinger har i et følgende Nummer af »Kristeligt Dagblad« (5. Februar) ret indgaaende forklaret disse Ord, idet han viser, at den theologiske Terminologi har forandret sig, og at alle Ord maa forstaas ud fra de Forhold, hvori de bliver sagt. Derfor kommer han til det Resultat, at Gelasius bruger »Udtrykkene »Substans« og »Natur« om *det, der sanses*, samtidig med, at han — fuldstændig »tridentinsk« — siger, at »deres (Nadverelementernes) Egenskaber forbliver uforandrede«. Pater Menzinger paaviser videre, at det er Manikæernes Afholdelse fra Kalken, »udfra jeg ved ikke hvilken overtroisk Antagelse«, Gelasius kalder »en stor Helligbrøde«. Muligheden af denne Forklaring kan Pastor Nielsen slet ikke indse. I et Svar (6. Febr.) skriver han endog: »— — overfor een Slags Mennesker at kalde Nadverens Lemlæstelse »en stor Helligbrøde«, og holde paa, at det er i sin Orden, at en anden Slags ganske paa samme Maade forgriber sig paa Herrens Indstiftelsesord, er jo da den rene Taabelighed . . .« Det er jo forbavsende, at man ikke kan se den Forskel, der er, hvis nogen af Overtro afholder sig fra Kalken. Dersom nogen i de Dele af den katholske Kirke, hvor Altergang under begge Skikkelser endnu er i Brug, af Overtro vilde afholde sig fra Kalken, vilde Kirken den Dag i Dag betegne det som en stor Helligbrøde.

3.

Der er endnu et Punkt, som efter Pastor Niensens Mening viser, at Ansgar stod i Modsætning til den nuværende katholske Kirke og inderstinde var »en evangelisk Mand«, d. v. s. Protestant. Det er det, Pastor Nielsen kalder »Beretningen om hans Omvendelse som 15-aarig«. Derom skriver han følgende:

»Ved denne naar han frem til *Vished* om Syndernes Forladelse alene paa Grundlag af et Ord af Jesus, der ganske vist kom til ham i Drømme, men af ham opfattedes

som fuldt virkeligt. I denne Vished havde han sit Liv. Hvorledes denne Kendsgerning kan forliges med Romerkirkens højtidelige Udtalelse i Tridentinerkonsiliets IV. Session, Kap. 9: »Ingen formaar ved Troens Vished at vide, at han har opnaaet Guds Naade« — ja, det maa der nok en større Fortolker af de katholske Dogmer end jeg til at forklare.«

Ja, der maa aabenbart en større Fortolker til. Men naar nu Pastor Nielsen selv indser, at det kniber for ham, havde det saa ikke været rimeligt at slaa op i en katholsk Dogmatik! Der vilde Pastor Nielsen havde set, at der bl. a. skal lægges Eftertryk paa Ordene Troens Vished, og at det er katholsk Lære, at en Vished vel kan opnaas ved en særlig Aabenbaring fra Gud, saaledes som St. Ansgar mente at have faaet. Dermed vilde denne Vanskelighed have været klaret.

4.

Naar jeg nu skal tale om Pastor Niensens Angreb paa vor Relikviedyrkelse, skal jeg først indrømme ham, at Relikviedyrkelse til Tider har givet Anledning til forargelige Scener, at man har mødt og møder utrolig Naivitet og Lettroenhed, ja endog Bedragerier, og det er ikke vanskeligt at forstaa, at Protestanter af og til stødes stærkt af den Slags Ting.

Men naar jeg har indrømmet det, saa maa jeg paa den anden Side kraftigt protestere imod Pastor Niensens Afhandling om St. Ansgars Relikvier. Dette Afsnit af Artiklen den 30. Jan. samt et Sted om samme Emne i Artiklen den 6. Febr. er noget af det mærkeligste, jeg har læst, dersom da ikke Forklaringen paa Mærkelighederne er den, at Forfatteren er ganske blottet for Sprogkundskaber.

Pastor Nielsen gaar ud paa at vise, at alle St. Ansgars Relikvier er forsvundne, ja, han mener at kunne bevise det og insinuerer derfor, at de Relikvier, der opbevares i København, er uægte.

Lad os først høre Pastor Niensens Udtalelse om Relikvierne i Frankrig i Corbie: »En Armknogle sendtes i et Sølvskrin til Corbie i Midten af det 11. Aarhundrede. Der

skal den endnu have været gemt omkring Aar 1700, senere har vi — mig bekendt — ingen Efterretning om denne Relikvie. Da jeg i 1922 gæstede Corbie, spurgte jeg Priorinden i hans tidligere Kloster omhyggeligt ud om den; men hun vidste ingen Besked. Tværtimod dyrkede Nonnerne nu med stor Ærbødighed et Nøgleben af Helgeninden Collette fra det 14. Aarhundrede. Formodentlig er Relikvien gaaet til Grunde under den franske Revolution.«

Man sammenholde nu med denne Udtalelse en Artikel her i Ugebladet den 31. Januar i Aar med Tittlen »St. Ansgar-Minder fra Gammel Corvey«. Artiklen er skrevet af A. Doal i Amiens, og om Relikvien meddeler han: »I Gammel Corvey fandtes en Relikvie af St. Ansgar, som Ærkebiskop Adalbert af Hamburg-Bremen i 1048 havde foræret Abbeden. Under Revolutionen blev den skjult for Kirkerøverne og i 1805 overgivet Kirken i Fouilloy (en Landsby tæt ved Corbie). I 1864 skænkede Napoleon et smukt Skrin, hvori Armen blev gemt. Men under Verdenskrigen stjal en Australier Skrinet og solgte Metallet. Relikvien gav han til en af sine Kammerater, der tog den med hjem til Australien. Her overgav han den til en Præst, som sendte den tilbage til Frankrig, og nu er den atter i Fouilloy.«

Det er altsaa troligt nok, at Relikvien ikke har været der 1922, men mærkeligt er det, at ingen paa Egnen har kunnet fortælle Pastor Nielsen om den, saa at der ingen Efterretning haves senere end Aar 1700 (!); man faar en underlig Forestilling om de historiske Undersøgelser, Pastor Nielsen — med ministeriel Understøttelse — har foretaget.

Bedre Resultat har Undersøgelserne i Ny-Corvey i Tyskland heller ikke givet. Efter Pastor Nielsens Artikel maa Læseren antage, at der ingen Relikvier mere findes. Den 5. Februar meddeler imidlertid Frk. Mary von der Fehr (i »Kristeligt Dagblad«), at hun i 1922 i Corvey har faaet forevist en Del af St. Ansgars Hjerneskal. Pastor Nielsen skynder sig med at svare, at han var ogsaa i Corvey i 1922, og forbavset spørger man sig selv, hvor det da kan være, at denne Historiker, som interesserer sig saa meget for Helgenens Relikvier ikke har faaet det at se, som enhver kan se i Corvey.

Men Pastor Nielsen maa jo nu lade Frk. v. d. Fehrs Meddelelse gælde og bruger den til følgende Kunststykke:

»Men altsaa, der er saa en Del af Ansgars Hovedskal. Nu bliver det snart komisk. Ansgars Hovedskal opbevaredes — efter gamle Kilder — i Hamburg, hvor den oven i Købet har en Krone af Sølv. Den var altsaa hel eller saa godt som hel; for man kan ikke krone et Par Bensplinter. Dette Hoved, der rimeligvis var ægte, er nu — efter katholske Kilder — forsvundet; men saa er der endnu Dele af et Hoved her i København og andre Dele af et Hoved i Corvey. Nu vil jeg ikke sige, at dette beviser, at Ansgar maa have haft tre Hoveder; thi Katholikerne er jo slemme til at partere deres Helgener; men saa maa han i det mindste have haft to: Et (helt) i Hamburg, og eet, der er delt mellem Corvey og København.«

Se, dette Resultat, at Hovedskallen i Hamborg skal have været hel, kommer Forfatteren kun til, fordi det kniber med Latinen, ligesom formodentlig med det Franske. I gamle Kilder staar nemlig: »Caput b. Ansgarii cum corona deargentatum.« Pastor Nielsen begaar nu den Brøler at oversætte: St. Ansgars Hoved, som »bar en Krone af Sølv«. Oversættelsen maa lyde: St. Ansgars i Sølv indfattede Hoved med en Krone, og det vil sandsynligvis sige, at Indfatningen, Skrinet, bar en Krone (som St. Lucius's Skrin i St. Ansgars Kirke). Følgelig er der intet Bevis for, at det har været hele Hovedet.

For Resten kunde Pastor Nielsen have set den rigtige Oversættelse i Tappenhorns Bog, men det kniber aabenbart ogsaa med at forstaa Tysk, og det er det mest paa-faldende i hele denne Artikel. Pastor Nielsen gør opmærksom paa, at den katholske Forfatter A. Tapphorn i sin Bog om Ansgar (1863) indgaaende har beskæftiget sig med Relikvierne og saa følger:

Hos *Marius Th. Nielsen.*

»men han maatte be-
kende, at de nu alle
var bortkomne.

Han siger herom: »Efter

Hos *Tapphorn.*

»Was von diesen oder
andern Reliquien des
Heiligen noch vorhan-
den ist, vermögen wir

at Reformationens Storm er faren over Bremen, Hamburg og det skandinaviske Norden, er de vel sammen med saa mange andre bleven forsømt, ødelagte eller kastede bort.«

nicht anzugeben. Nachdem der Sturm der Reformation über Bremen, Hamburg und den skandinavischen Norden dahergefahren ist, werden sie mit so vielen andern vernachlässiget, zerstört oder verschleudert worden sein.«

Pastor Nielsen udelader altsaa ganske simpelt Tappenhorns første Sætning: »Hvad der endnu er tilbage af disse eller andre af Helgenens Relikvier, er vi ikke i Stand til at meddele.« Han nøjes med at oversætte Formodningen i den anden Sætning og sætter i Spidsen de Ord: »han maatte bekende, at de nu alle var bortkomne.« Dette er simpelt hen usandt, en saadan Bekendelse findes ikke hos Tapphorn, og enhver kan ved at slaa op paa S. 190 i T.'s Bog se, at denne Forfatter overhovedet ikke har foretaget nogen Undersøgelse af, hvilke Relikvier der paa hans Tid forefandtes.

Efter denne Fejltagelse kan Pastor Nielsen hævde, at Hovedet i Hamburg »efter katholske Kilder« er forsvundet, ja han drister sig ud fra dette til at paastaa, at heller ikke de to Biskopper, hvem T.'s Bog er tilegnet, har vidst noget om Relikvierne: »Ingen af disse to Biskopper er i Stand til at give ham yderligere Oplysninger om Relikvierne, og den ene af dem, *Paulus*, er endda »Apostolsk Vikar for Norden« — altsaa Biskop *Brems'* Forgænger. Skulde nogen vide Besked med Ansgars Relikvier, maatte det jo være ham; men han betragter dem aabenbart ogsaa som fortabte.«

Er det ikke forbavsende historiske Undersøgelser? Og er det ikke en vidunderlig Kombinationsevne, denne Historiker er i Besiddelse af? Denne samme Biskop *Paulus* bragte personlig den første Relikvie af St. Ansgar her til København. Den anden Relikvie hentede Biskop von Euch i Corvey.

Til sidst faar Læserne tådskyldte, at denne Artikel blev noget lang. Men jeg kunde ikke lade være med at drage dette grelle Eksempel paa hæslig Polemik frem. St. Ansgar Minde kan give Anledning til de mærkeligste Ting.

Bernh. Jensen.

De Fattiges Tog.

Kassereren ved en af Vincentskonferenserne i København, der har en tom Kasse og maa afvise saa mange i denne Tid, har sendt os følgende Nødraab:

Jeg sidder ved Vinduet og ser ud paa Sneen — i mange Timer har det sneet, hvid blød og stille har den lagt sig over Veje og Gader — over Husenes Tage og Parkens Træer; skøn er den hvide Sne og forunderligt talende i sin dybe Stilhed: Gadens Lyde er dæmpet, jeg ser Færdselen, men man hører ikke Vognenes Rumlen, ikke Fodgængernes Trin mod Fliserne. Ogsaa i mit Sind bliver det stille; da ser jeg for mit indre Øje et underligt Syn: jeg ser de fattiges Tog gennem Byens Gader, stille og lydløst bevæger de sig afsted, jeg føler Væden, der siver ind i deres daarligere Fodtøj, jeg gennemisnes af Kulden, der trænger gennem deres tynde hullede Klæder, jeg føler Sulten, der nager dem, men frygteligst af alt: jeg føler Bitterheden i deres Hjerter mod alle dem, der har alt, hvad de behøver og ofte mere —: hvorfor skal vi fryse og sulte og lide, naar der er mere end nok til os alle?

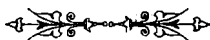
Jeg fryser i min varme Stue, medens dette Spørgsmaal bliver levende i mit Sind: har vi Lov til at være mætte og varme og tilfredse og se vore Brødre og Søstre derude lide bitter Nød?

Og dig, kære Læser, vil jeg spørge om det samme, og du vil svare, som jeg har svaret mig selv, at vi maa give — atter og atter maa vi give til alle dem derude, som er Mennesker ligesom vi, og som maaske uforskyldt er kommen i Sorg og Nød. Opsæt ikke din Gave — lad den være nok saa lille, blot vi alle giver vor Skærv, saa vil Glæden

landes i mange Hjerter — og saa har du været med til at mildne de haarde og vanskelige Kæar for den lidende Menneskehed.

Giv, kære Læser — giv endnu i Dag din Skærv!

P. L.

Rejser.

Efter den Sukces, Bennetts Rejsbureau havde i Fjor med Arrangementet af Pilgrimsrejserne til Rom, tør vi trygt gøre vore Læsere opmærksomme paa nogle af de Rejser, Bennett arrangerer i Aar, og som har særlig Interesse for Katholikker.

Først har vi modtaget et Prospekt for en Rejse til den eukaristiske Kongres i Chicago den 20.—24. Juni med »Canadian Pacific«s Dampere fra England til Montreal i Kanada og derfra med Luksustog til Chicago. Det er vel ikke ret mange, hvis Pengepung tillader dem en saadan Rejse, men de, der kan, vil utvivlsomt faa en stor Oplevelse ud af det. Alle nærmere Oplysninger faas hos Bennett, hvor, som der staar i Prospektet, »Deres Sag vil blive behandlet med megen Opmærksomhed og Omhu af Hr. W. Blomquist, som er knyttet til Bureauet for specielt at varetage katolske Rejsendes Interesser«.

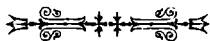
Det sidste Nummer af Bennetts Blad »Fra alle Lande« bringer Meddelelse om planlagte Rejser til Spanien og Italien og, hvad der for os er af størst Interesse, til Sydfrankrig: Paris—Lourdes (Miraklernes By)—Autotur i Pyrenæerne—Carcassonne—Avignon—Lyon—Strassbourg. Afrejse 11. Juli — 15 Dage — Pris: 545 Kroner. Det er jo tillige en Rejse, som har Interesse for en mere beskedne Pengepung. Bladet indeholder i den Anledning en smukt illustreret Artikel om Lourdes, hvoraf vi skal gengive Begyndelse og Slutning:

Næst efter Rom er Grøtten ved Lourdes den mest søgte Helligdom i den katholske Verden. Hundredtusinder af

Katoliker vaffarter hvert Aar til dette Sted, og mange er de mirakuløse Helbredelser, der sker dernede, og som staa sin Prøve selv for den moderne medicinske Videnskab. En Kommission af Læger undersøger hvert eneste af de Tilfælde, hvor de syge er blevne helbredet for deres Lidelser. Alene i den sidste Tid er der konstateret otte saadanne uomtvistelige Helbredelser, hvor Lægevidenskaben havde været ude af Stand til at faa Bugt med Sygdommen: men et Bad i Kildens Vand lod ethvert Sygdomstegn forsvinde. Lamhed, Lungesot og Betændelser ophørte med det samme. En saadan Helbredelse kan, efter Lægernes egne Udtalelser, aldeles ikke forklares og maa tilskrives en Indvirkning af ukendte Kræfter.

To Ramper fører i en mægtig Bue op til Kirken, og Pilgrimmenes Tog gaar ustandselig frem, opad Rampen for at naa ind i Helligdommen og knæle i Bøn foran Madonna; om Aftenen, naar Vokslusene brænder i Hænderne paa de andagtsøgende, straalet den brede Vej af de tusinde Lys, og den fromme Salmesang til Marias Ære toner gennem den stille Nat.

Ikke noget andet Sted i Verden giver Troens Magt sig saa tydelig tilkende som i Lourdes, og de Millioner, der har valfartet til dette Sted, bærer dens Ry ud i Verden. Den uanselige By ved Pyrenæerne, hvis Bjerge og Borge skimtes i det fjerne, er bleven verdenskendt. En ejendommeligt Stemning hviler over Lourdes. Selv den, der ikke regner sig til de troende, maa blive grebet af Medlidenhed med alle de syge, der her anraaber Madonna om Helbredelse, og fyldes med Ærefrygt for den Guds frygt og dybe stille Alvor, der præger Stedet og alle de Besøgende.

Kvinderne giver det gode Eksempel.

Det er et glædeligt Tidens Tegn, at handledygtige danske Kvinder har formaaet at skabe en fast Organisation indenfor den danske katholske Kvindeverden.

Tanken om et almindeligt dansk katolsk Landsforbund kom første Gang paa Diskussion i den lille Josefskreds i

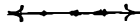
Charlottenlund i December 1916. Aaret efter — altsaa 1917 — afholdtes i København det første og i 1922 det andet forberedende Møde om denne Sag, der nu hviler i et Udvalg.

Mon ikke de katholske Kvinders lysende Eksempel kunde give Stødet til, at dette Udvalg nu i Ansgars Jubel-aar lader høre fra sig, helst i den nærmeste Fremtid?

Romerkirken er Verdens største og fasteste Organisation, saa Organisationens Betydning for de danske Katholikkers Vedkommende behøver formentlig ikke nærmere at paavises, men iøvrigt henviser jeg til min Artikel om denne Sag i »Nordisk Ugeblad« Nr. 24 for 11. Juni 1922.

Charlottenlund 1.—2.—1926.

Frederik Opffer.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling, som afholdes Søndag d. 21. Februar Kl. 11^{1/2} i Skolen ved Rosenkranskirken, og hvor baade aktive og passive Medlemmer har Adgang.

— Onsdag d. 10. Febr. talte Forfatteren Helge Rode i A. C. Foredraget hed »Johannesevangeliet«, men den første og væsentligste Del behandlede Foredragsholderens religiøse Udvikling fra 70'ernes Strindberg-Brandesianske Fritænkeri til en vis, i det mindste tilsyneladende, Kristentro. Andet Afsnit, Forsvaret for Johannesevangeliet, viste dog stor religiøs Forstaaelse, og mesterlig var hans Paavisning af, at dette Evangelium ved at medtage uvæsentlige Ting bærer tydeligt Præg af at være et Øjenvidnes Beretning. Genial var ogsaa Forklaringen paa det af Kristendommens Modstandere saa misbrugte »Eli, Eli, lama sabachthani« (»Min Gud, hvorfor har Du forladt Mig?«), idet det er Begyndelse til den Salme, hvori David profeterer Christi Korsdød, og hvis Slutningsord Taleren genfandt i Johannesevangeliets »Det er fuldbragt«, et Sejrs- og Befrielsessuk, der afslutter det store Forsoningsværk. Under Diskussionen udtrykte Dr. theol. A. Th. Jørgensen sin Glæde over at uddybe den Erfaring, at Kredse, der i mange Dele synes at staa hinanden fjendtligt, maa slutte sig sammen mod en fælles Fjende, Antireligiøsiteten. J. mente ikke, den verdslige Visdom kunde forliges med Kristendommen, men sagde med d. hl. Thomas af Aquin: »Det

første og vigtigste er Troen, ved hvilken Sandheden erkendes.« P. Menzinger svarede hertil, at Videnskaben kan nærme sig Sandheden betydeligt uden Tro, men for at naa Maalet maa man være religiøst indstillet.

—sky.

— S. M. D. M. afholdt Mandag den 8. Februar sin Fastelavnsfest. Der var Fællesspisning, Musik og Sang samt Optræden af vor landskendte Trosfælle, Hurtigmaleren Martini, hvis Præstationer nu som i vor grønne Ungdom bliver udført med akkurat samme Fart og Livlighed. Den vordende Operasanger, Carl Møller, gav os en Prøve paa, hvad han havde opnaaet ved at lade sin Stemme skole paa rette Maade, og Antonius Andersen kvad bl. a. den smukke, uødkelige Flagsang, medens Robert Nielsen og Alfons Schmidt som altid mere ekscellerede i den humoristiske Genre. Man sluttede med Kaffe og Strutten — og Foreningens egen Sang. — Medlemmerne erindres om Generalforsamlingen, der afholdes medio Marts. Nærmere Bekendtgørelse fremkommer, men indsend Forslag, der ønskes behandlet, i Tide, enten til Skolen eller Formanden, Lomholdt Pedersen. Svinget 14. *Sekr.*

— Fastelavnsmandag havde St. Josefs Gilde indbudt til en Aftenunderholdning i Selskabslokalerne paa Haveselskabets Vej paa Frederiksberg. Salen var godt fyldt med Mennesker, og Underholdningen var ogsaa meget fornøjelig. »Teaterklubben af 1898« opførte »Naar Folk kommer til Ære«, en gammel Folkekomedie i moderniseret Skikkelse. Det er sjældent, man ser et saa naturligt og morsomt Spil, som morede Tilskuerne i høj Grad. De mange Mennesker, der fyldte Salen, takkede med begejstret Bifald. Imellem Akterne var der god Musik, og Aftenen sluttede med Dans. Gildet havde saaledes en udmærket Fastelavnsfest, og forhaabentlig er der ogsaa kommet en god Indtægt til Byggefondet, som der arbejdes saa ihærdigt for.

St. Josefs Gilde.

Ved Fastelavnsfesten blev følgende Nr. udtrukne 227 — 620
 887 — 710 — 117 — 671 — 433 — 481 — 810 — 264 — 813 — 137
 546 — 115 — 787 — 520 — 429 — 132 — 131 — 847 — 895 — 846
 720 — 229 — 797 — 591 — 67 — 43 — 945 — 140 — 914 — 742

Angaaende Gevinsterne se Lykkesedlen.

A.C.

Onsdag den 24. Febr. Kl. 8¹/₄ Møde i Vesterhus.
 Pastor Bernhard Jensen taler om Ansgar.

Adm.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der agter nu til Sommer at sætte deres Børn i Skolens første Underklasse, anmodes om at indmelde dem saa snart som muligt.

Bestyreren.

Til Børne- og Ungdomshjemmene i Nakskov modtages og afhentes fremdeles med Glæde Gaver af al Art af Diemar, Skindergade 32, Kl. 10—2. Tlf. B. 6555. Smaabøsser til 2 og 10 Ører udleveres sammesteds.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96°, Charlottenlund.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon *hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften* i St. Josefs Skoles Forsamlingssal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi Gennemgang af Troslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.

Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.

Pastor Maurer hver Torsdag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken, Boyesg.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Skemaer, som de ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente enten hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4) eller hos Fru Mariboe (Istedgade 3) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem *senest Mandag d. 1. Marts sammesteds.*

Bredgade 64

d. 8. Febr. 1926.

Pastor v. Kellenburg,

Sognepræst.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

Vil de være med til at hjælpe Nørrebro-Spejdere med i Sommerlejren 1926, da send Bidrag til en Basar, som I. Absalon Trop agter at afholde Søndag d. 11. April. Gaver modtages med Tak af Tropskapellänen.

Pastor Cay Benzon
Nørrebrogade 27 C. ¹

Kirkelig Kalender.

21. Febr. 1. Søndag i Fasten.	28. Febr. 2. Søndag i Fasten.
22. — M. Petri Stól i Antiokia.	1. Marts M. Ferialdag.
23. — Ti. Peter Damian, Bis- skop og Bekender.	2. — Ti. Karl den Gode, Martyr.
24. — O. Matthias, Apostel. Tamperdag.	3. — O. Ferialdag.
25. — To. Ferialdag.	4. — To. Kasimir, Bekender.
26. — F. Tamperdag.	5. — F. Ferialdag.
27. — L. Tamperdag.	6. — L. Perpetua og Felici- tas, Martyrer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 23. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor Benzon: Om at holde Betragtning.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fastepredikenen af Pastor Günther. Prædikenerne handler om:
Kristi Lidelse, et Vækkelsesraab for Samvittigheden.

St. Annæ Kirke I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl 6
Fastepredikenen.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fastepredikenen.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fastepredikenen
hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fastepredikenen
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Maurer.

Exercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge
fra Onsd. d. 31. Marts Kl. 8 Aft. til Paaskemorgen d. 4. April.
Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Exercitier følges. Veder-
lag 10 Kr., der bedes erlagt ved Ankomsten. De Herrer, der er
nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag,
er ikke afskaarne fra at deltage i Exercitierne. Henvendelse med
nøjagtig Adresse snarest til Pastor Günther, Mosehøjvej,
Charlottenlund.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7½, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¼, St. Josefs
Kirke Kl. 7½, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Vincentkonferensernes 1. Generalmøde

afholdes Søndag den 21. Febr. Kl. 11½ i Skolen ved Rosenkrans-
kirken, Boyesgade 8. Baade aktive og bidragydende Medlemmer
indbydes.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a. Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 9.

Søndag den 28. Februar.

1926.

INDHOLD: Paa Guds Bjerg. — Ugens Helgen. — Biografen. — Observationer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Paa Guds Bjerg.

Naar vi vil søge at forstaa den Oplevelse, de tre Apostle havde, som vi hørte om i Evangeliet i Dag, saa maa vi tage noget mere med. Vi maa se paa, hvad der gik forud for denne Begivenhed, og gaa omtrent en Uges Tid tilbage. Herren var begyndt paa at tale til sine Disciple om, »at han skulde gaa til Jerusalem og lide meget af de Ældste, de Skriftlærde og Ypperstepræsterne, og at han skulde blive dræbt og paa den tredje Dag opstaa igen«. Og Disciplene stod maalløse overfor denne Tale. Men Petrus tog Herren afsides og vilde irettesætte ham: »Det være langt fra dig, Herre; det skal ikke hænde dig.« Men Herren svarede: »Vig bæg mig, Satan! du er mig til Forargelse; thi du har ikke Sans for det, som er Guds, men for det, som er Menneskers.« — Og saa taler Herren igen til alle Disciplene: »Naar nogen vil komme efter mig, saa fornægte han sig selv og tage sit Kors og følge mig.«

Det var nogle haarde Dage for Herrens Disciple. Det var jo slet ikke det, de havde ventet sig af deres Mester. Og haardt var det ikke mindst for Petrus, der var blevet

vist saa skarpt tilbage, fordi han ikke vilde have, at Jesus skulde lide. Og nu vilde Herren have, at de endda selv skulde tage et Kors og følge ham. I de Dage har Djævelen sikkert staaet rede og ført maaske Petrus og andre af Disciplene op paa et saare højt Bjerg og vist dem alle Verdens Riger og deres Herlighed, som vi hørte om det forrige Søndag. Og han har sagt ogsaa til dem: »Alt dette vil jeg give eder, hvis I vil falde ned og tilbede mig.« Se, han, som I følger, og som I har bekendt er Guds Søn, Christus, han har jo ikke andet at give eder end et Kors. Se al Verdens Herlighed, den giver jeg eder, hvis I følger mig og lader ham fare.

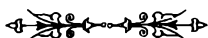
Da kaldte Herren, som saa dem staa paa Djævelens Bjerg, kaldte paa Petrus, Jakob og Johannes. Nu vilde han føre dem op paa sit Bjerg. De gik med ham, de havde endnu ikke givet efter for Djævelens Fristelser. Paa Vejen har de igen haft alle disse Tanker om Herrens Lidelse, om Korset, de skulde bære selv, men de sagde ikke noget om det. Helt tilbageholdende var sikkert Petrus efter den skarpe Irettesættelse, han havde faaet. »Jesus førte dem afsides«, bort fra Verden. De tre Apostle var ikke glade ved den lange Vandring, og deres Humør blev stadig daarligere, jo mere de fjernede sig fra Hjemmet og fra Menneskers Boliger, og jo højere de steg op paa Tabor-bjerget.

Men højt, højt oppe i Ensomheden, der skete det, at de saa Himmelens Herlighed, da Jesus blev forklaret for dem, og hans Ansigt straaede som Solen, men hans Klæder blev hvide som Sne. Det, de saa, det var noget af det, som de retfærdige nu ser i Himmelen, det var det, som intel Øje har set, og intel Øre har hørt, og som ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte. Der var tillige en himmelsk Glæde i deres Hjerte. Og selv om Herren midt i Herligheden taler med Moses og Elias om sin Lidelse, det gør ingen Skaar i Glæden. Nu siger Petrus ikke imod, nej, »Herre, det er os godt at være her«. Og alt det dernede er glemt. De glemmer i det Øjeblik deres Hjem og deres Slægt og deres Arbejde, de glemmer hele deres sædvanlige Liv og alle de Planer, de har. Guds Skønhed og Himmelens Herlighed fylder dem. Og hvor

jordisksindede de tre Apostle end var, al Jordens Herlighed svinder bort. Hvad er det dog Djævelen har søgt at vise dem: alle Jordens Riger og deres Herlighed, det er jo slet ikke noget værd mod det Himmels Rige, hvis Herlighed aabenbarer sig for dem.

Og Skyen sænker sig over dem, den samme Sky, der førte Israel gennem Ørkenen, der var over Sinai Bjerg og svævede over Pagtens Ark, Guds Herlighed. »Denne er min elskelige Søn, i hvem jeg har mit Velbehag. Ham skal I høre.« Saaledes er der paa Guds Bjerg.

B. J.

Ugens Helgen.

St. Perpetua og St. Felicitas.

6. Marts.

De to Katekumener, den 22aarige Perpetua og Slavinden Felicitas, led sammen med flere andre Martyrdøden i Karthago i Afrika i Aaret 203. Der findes en paalidelig Skildring af deres Martyrium, og deraf gengiver vi her den sidste Del:

Deres Sejrsdag oprandt, og de gik fra Fængslet til Amfiteatret glade og skønne af Aasy, som om de gik til Himmelen, skælvende af Glæde, ikke af Frygt. Frem skred Perpetua, den af Christus elskede Kvinde, med Blikket bortvendt fra alle Tilskuerne. Og Felicitas kom; hun glædede sig over lykkeligt at have overstaaet Fødslen*), saa at hun nu kunde kæmpe med de vilde Dyr, hun gik fra Fødselshjælpersken til Gladiatoren for at blive rensed fra Blodet efter Fødslen i en anden Daab. Da de naaede Indgangen, vilde man iføre Mændene Saturnpræsternes og Kvinderne Cerespræstindernes Dragt, men de modsatte sig det standhaftigt. De sagde nemlig: »Af fri Vilje kommer vi for ikke at miste vor Frihed. Vi har bestemt os til at dø netop for ikke at gøre noget saadant; det er vi jo ble-

*) Felicitas havde i Fængslet født et Barn.

vel enige om.« Uretfærdigheden lod da Retfærdigheden raade, og Dommeren lod dem føre ind, som de var. Perpetua bad; Revocatus, Saturninus og Saturus truede ad de nysgerrige Tilskuere. Da de naaede hen foran Hilarianus, tiltalte de ham: »Du dømmes os, men Gud vil dømme dig.« Herover blev Folket rasende og forlangte, at de skulde piskes; men de følte sig lykkelige over at maatte lide noget af det samme, som Herren havde lidt.

Men han, som har sagt: »Beder, og I skulle faa,« gav enhver af dem den Død, han havde bedt om og ønsket sig. Da de havde talt sammen om deres forestaaende Martyrium, havde Saturninus nemlig erklæret, at han helst vilde kastes for alle de vilde Dyr for saaledes at opnaa en skønnere Krone. Og nu blev han og Revocatus først angrebet af en Leopard og derefter af en Bjørn. Men Saturus afskyede Bjørnen og ønskede at dø ved et Bid af Leoparden, og da der blev ført et Vildsvin frem, angreb dette en af Vogterne, saa han døde kort efter; og da Saturus blev ført for Bjørnen, vilde den ikke komme ud af Buret.

For de unge Kvinder havde Djævelen beredt noget usædvanligt, nemlig en vild Ko. Atklædte, indhyllede i Næt førtes de frem.

Men Tilskuerne forfærdedes, da de saa dem, den sarte unge Kvinde og Moderen, der lige havde rejst sig efter Fødslen. De kaldes saa tilbage og iføres igen deres Underkjortler. Først gribes Perpetua, kastes og falder paa Lænderne; da hun ser, at hendes Kjortel er revet op i Siden, ordner hun den, mere af Blufærdighed end paa Grund af Smerten. Da hun saa blev hentet tilbage, samlede hun sit Haar, der var faldet ned; thi for en Martyr sømmer det sig ikke at lide med udslagent Haar, saa at hun i sin Herlighed kunde se ud, som om hun sørgede. Saa stod hun op, og da hun saa, at Felicitas var blevet slaaet til Jorden, gik hun hen til hende, rakte hende Haanden og hjalp hende op. Saa stod de to sammen, men da Folkets Grusomhed nu var blevet tilfredsstillet, blev de kaldt tilbage til Porten. Der blev Perpetua modtaget af en Katekumen ved Navn Rusticus, og hun havde været saaledes borte i Aanden, at hun ligesom vaagnede af Søvn og spurgte de andre: »Hvornaar skal vi dog føres frem for denne Ko?«

Og da hun hørte, at det allerede var sket, vilde hun først ikke tro det, før hun saa nogle Tegn paa Lidelsen paa sit Legeme og paa sin Klædning. Hendes Broder kom nu til, og til ham og den omtalte Katekumen sagde hun: »Staa fast i Troen, og elsk alle hverandre; og forarges ikke over vore Lidelser.«

Paa samme Maade opmuntrede Saturus ved en af de andre Porte Soldaten Pudens og sagde til ham: »Her er jeg, som jeg har lovet det og forud sagt det; endnu er jeg ikke blevet rørt af noget vildt Dyr. Og nu vil du sikkert tro af hele dit Hjerte. Se, nu gaar jeg frem, og med et eneste Bid af Leoparden er det forbi.« Og straks blev han kastet for Leoparden, og ved et eneste Bid af den blev han saaledes oversprøjtet med Blod, at Tilskuerne raable op: »Han blev frelst i Badet!« *) I Sandhed frelst blev den, der frembød et saa straalende Skue. Saturus sagde endnu til Pudens: »Farvel og husk min Tro; alt dette skal ikke forvirre dig, men styrke dig.« Han modtog ogsaa en lille Krukke af hans Haand, fyldte den med Blodet fra sit Saar og rakte ham den tilbage som en Arv og et blodigt Minde. Derefter blev han, skønt han allerede havde udaandel, med de øvrige bragt til det sædvanlige Sted for at dræbes ved Sværdet.

Men da nu Folket krævede, at de skulde føres ind i Midten af Arenaen, for at alle kunde være Vidne til, at Sværdet gennemborede deres Legemer, rejste de sig selv op og gik derhen, hvor Folket vilde, efter at de først havde kysset hverandre for at afslutte Martyriet med Fredskyssel. De øvrige modtog Dødshugget ubevægelige og tavse. Men da Perpetua blev saaret mellem Ribbenene og led store Smerter, jamrede hun sig, og selv førte hun den uøvede Gladiators Haand mod sin Strube. Maaske kunde en saadan Kvinde kun dræbes paa den Maade, at hun selv vilde det; thi den urene Aand frygtede hende.

O, stærke og salige Martyrer, i Sandhed kaldte og udvalgte til vor Herres Jesu Christi Herlighed! Enhver, der ærer og tilbeder ham, bør ogsaa læse disse Eksempler, der ikke mindre end de gamle tjener til Kirkens Opbyg-

*) En haanende Hentydning til Daaben.

gelse og vidner om, at den ene og samme Helligaand til Stadighed virker tilligemed den almægtige Gud Fader og hans Søn Jesus Christus, vor Herre; ham være Ære og Magt i Evighed. Amen.

Biografen.

Først en salvelsesfuld Indledning, saaledes som en Prædiken efter mange Menneskers Opfattelse gerne skal være.

Biografen kan vist ikke siges at høre til de støjende Forlystelser, og for saa vidt hører den altsaa ikke til dem, der ifølge Fastemandatet skal undgaas.

Ikke desto mindre vil vi benytte os af den Anledning, at vi nu har begyndt den hellige Fastetid, til at sige et Par Alvorsord om Biografen.

Vi ved jo allesammen, at naar Kirken paalægger os at faste, er dens Formaal ikke at forøge vore fysiske Kræfter. Det er kun eet af Fastens glædelige og uomtvistelige Resultater, der fuldtud anerkendes af moderne Lægevidenskab. En berømt Læge, der for Resten ikke var Troende, plejede at sige, at de to skønneste Opfindelser, den katolske Kirke havde gjort, var Skriftemaalet og Fasten. Intel Under, at det er skønne Opfindelser, eftersom de til Op-havsmand har vor Herre Jesus Christus selv, Guds Søn! Det vilde da ogsaa være ganske haabløst at nægte Kendsgerningerne. — Man behøver ikke engang at gaa tilbage til de gamle græske Atleter; Nutidens Sportsmennesker og Verdens berømte Storheder i Boksekunsten forkynder det højlydt for deres Beundrere.

Det er forøvrigt noget, som slaar en, naar man besøger et Trappistkloster, hvor de faster hele Aaret igennem og aldrig spiser Kød, at der møder man herlige og kraftige Skikkelser. Sygdomme er saa at sige ukendte blandt Trappisterne, og de opnaar næsten alle en meget høj Alder. — Det er ikke alene en Vittighed, men ogsaa en stor Sandhed, naar man siger, at der dør hundrede Gange

flere Mennesker af at spise for meget end af at spise for lidt.

Men som sagt, alt dette er ikke Fastelovens Formaal. Den sigter kun til at forøge vore aandelige og moralske Kræfter, og saaledes forstaar man, at Afholdenhed i Spise ikke kan være den eneste og den bedste Form for Spæggelse, vi skal øve. Der gives andre, mere vigtige, fordi de er mere intimt knyttede til Sjælens Liv: det er Spæggelsen af Aanden — som styrker Troens Liv — og Spæggelsen af Øjnene, disse Sjælens Vinduer, hvorigennem baade godt og ondt trænger ind i Sjælen — og den kommer især det moralske Liv til gode.

Og da især Biografen blandt Nutidens Forlystelser er indrettet til Øjnenes Lyst, skulde den, som ikke alene vil leve efter Fastemandatets Ordlyd, men ogsaa efter dets Aand, beslutte sig paa at bringe nogle smaa Ofre paa dette Omraade.

Saavidt Indledningen. De, som kun synes om det salvesfulde, bedes ikke læse videre, men med det samme gaa over til den følgende Artikel. Jeg er nemlig bange for, at Resten ikke bliver efter deres Smag.

Vi andre kører saa videre og tager fat paa en nøjere Debatting af Spørgsmaalet: Biografen.

Hvad skal der siges om det fra et katholsk Standpunkt?

Det er sagt med faa Ord: som Situationen nu er, er den aldeles frygtelig, den kan ikke være værre.

Og det værste er, at man øjensynlig ikke engang har Lov til at sige det, thi Folk er blevet saa vant til denne fra et moralsk Synspunkt ganske abnorme Situation, at man bliver skældt ud for »snæversynet«, hvis man øver Kritik imod den. Man kommer jo i Konflikt med det, der er det væsentlige i de moderne Opfattelser, der for alle og enhver kræver en uindskrænket Frihed til at se alt og høre alt.

Denne Beskyldning for Snæversynethed kan man tage imod med fuldkommen Ro, thi man vilde svigte sin Pligt som Præst, hvis man ikke gjorde — især Forældrene — opmærksomme paa den umaadelige Ødelæggelse, der truer

med at antage katastrofale Former, som Biografen øver paa vor moderne Ungdom.

I sig selv er Biografen uskyldig. Den kan ikke blot være et udmærket Middel til Belæring, men ogsaa en kærkommen Adspredelse, og det vilde i Virkeligheden være en vidtgaaende Snæversynethed, hvis man drog til Felts imod Biografen som saadan. Lad os blot tænke paa Filmatiseringen af de klassiske Mesterværker, af Bibelhistorien, af den sunde moderne Litteratur. En Film som »Fra Piazza del Popolo« maa være en enestaaende Nydelse for danske Tilskuere og vil for Resten ogsaa blive det for Udlandet, ikke mindst paa Grund af den aldeles ypperlige Optagelse, som stiller dansk Filmskunst paa Højde med de bedste udenlandske Produkter. Og hvilken Virkning kan f. Eks. en Film som »Lourdes« eller Pierre L'Ermites Romaner, som nu for Tiden gaar i Udlandet, ikke øve paa troende og ikke-troende! Lagt i gode Hænder kan Biografen være et storslaaet Middel til det gode. Dens Muligheder gemmer i sig Skatte af Kunst og Belæring.

Saaledes lyder det i Theorien og i enkelte faa praktiske Tilfælde. Men den almindelige daglige Praksis ser desværre helt anderledes ud!

En Biograf, der viste belærende Films, vilde ikke faa ti Personer i Lokalet, og da det hele jo kun er Forretning, hvor det gælder om at tjene saa mange Penge som muligt, har de fleste Filmsfabrikanter skyndt sig med at kaste al Samvittighed overbord og er nu naaet saa vidt, at de med Vidende og Vilje udbytter den menneskelige Naturs laveste Instinkter. Fra Begyndelsen til Enden drejer det sig kun om fri Kærlighed, Ægteskabsbrud, Skilsmisse, Mord — en modbydelig Parodi paa det, der er helligt i den menneskelige Sjæl. Først kommer der saa en stærkt farvet lokkende Plakat, der i sig selv allerede ofte er en Fornærmelse mod den offentlige Moral, og dertil en mesterligt udvalgt Titel — for det maa man lade dem: de forstaar at vælge deres Titler — som sætter hele Indbildningskraften i Svingning og fordrejer Hovedet paa samtlige unge Mennesker.

Den, som endnu vilde nære Illusioner angaaende den

virkelige Situation, vilde jeg raade til en Aften at postere sig ved Udgangen af et af Byens Biograftheatre, naar Forestillingen er forbi, og se den Skare af halvvoxne Dreng og unge Piger, som strømmer ud paa Gaden. Og lad ham betragte Udtrykket i deres Øjne og hele deres Holdning.

Og saaledes er det Dag for Dag, hele Aaret igennem!

Ja! hvad kan man vente sig af de unge Menneskers moralske Følelse, naar man ser den forbløffende Mangel paa al moralsk Sans, der herker hos dem, som i Følge deres Stilling skulde være den offentlige Morals Vogtere! Der har vi f. Eks. det store Land for Filmen! Paa den ene Side nægter det en fraskilt Landgang, men paa den anden Side eksporterer det i hundredtusindvis og udbreder i hele Verden sine Films, som kun handler om Skilsmisser fra først til sidst, og som ligefrem forgifter Millioner af unge Sjæle.

Og det er disse saakaldte Skuespillere hinsides Atlanterhavet, hvis private Liv — som paa den mest skandaløse Maade offentliggøres i alle Verdens Blade — er en Ophobning af alle menneskelige Laster, der er Opdragere af vor Ungdoms Indbildningskraft og Sans-Indtryk. Det er i deres Produkter, hvis absolute Mangel paa kunstnerisk Smag — skønt de kalder sig for Kunstnere — kun overgaas ved deres mest elementære Mangel paa moralsk Sans, at vore Børn med deres aabne og sarte Sjæl, øser Indtryk, der ligesom de Bøger, de læser, er afgørende for hele Livet! Lad os haabe for disse stakkels Mennesker, at de ikke ved, hvad de gør! Man kommer til at skælve, hver Gang man læser i Bladene, at en af dem er død, og man tænker paa det frygtelige Regnskab, de er bleven afkrævet af ham, som sagde: »Hvo, som forarger en af disse Smaa, som tror paa mig, ham var det bedre, at en Møllesten blev hængt om hans Hals, og at han blev nedsænket i Havets Dyb.«

Men, vil man maaske indvende, der er Censuren!

Ak ja! der gives noget, som hedder Censur, og den gør den mest storslaede Reklame for de værste Filmsprodukter ved under Titlen at sætte den lille magiske Sætning: Forbudt for Børn under 16 Aar! Saa bliver Billetterne ligefrem revet bort.

Og nu denne Aldersgrænse paa 16 Aar, det er vel det mest ubegribelige i hele Historien. Det mindste, man kunde vente af en Censur, var, at den havde saa megen elementær Menneskekundskab, at den kunde skønne, hvad der er skadeligt for unge Mennesker eller ej. Jøderne tillod kun gifte Folk, der var fyldt mindst tredive Aar, at læse Højsangen, og det var Biblen. Og her stilles unge Mennesker paa 16 Aar, de rene Børn, som netop er i den farligste Alder, hvor Viljen endnu ikke er styrket, lige med ældre, modne og kloge Mennesker, som har hele Livets Erfaring. Man tager sig til Hovedet og spørger sig selv: Hvor er nu den sunde Fornuft henne! Og hvor er det muligt, at ikke en eneste, som kan øve nogen Indflydelse, rejser sig for at gøre Indsigelse mod denne vanvittige Meningsløshed! Men det vilde da i hvert Fald være det rene Vanvid fra Forældrenes Side, hvis de stoledes paa en saadan Censur. — Ja, det hændte engang i Belgien, at Censuren fuldstændig kasserede en Film, og Læserne vil aldrig gætte, hvilken det drejede sig om. Det var Filmen om Lourdes, og Motiveringens var, at dens Forevisning vilde være et Anslag mod Samvittighedsfriheden! Historien er næsten allfor god til at være sand.

Nu vil maaske mange Forældre sige: vore Børn kommer aldrig i den Slags Biograftheatre. For fleres Vedkommende passer det ogsaa nok, men de, som kender Situationen, ser sig desværre nødt til at svare: Mon ikke! Ved de godtroende Forældre altid, hvor deres Børn bliver af, naar de tager sig en Tur sammen med Kammeraterne?

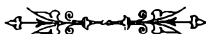
»Men de har ingen Penge til at købe Billet.«

Ja, deres Børn har ingen, men alle Forældre er ikke saa kloge som de. Der er mange Dreng og Piger, som gaar med ti, tyve og endnu flere Kroner i Lommen, og de indbyder saa Kammeraterne. Og deraf kommer det, at den katholske Ungdoms Ledere gør fuldstændig Fiasko, naar de søger at samle de unge Mennesker ved at forevise Film. Vore Films er ikke spændende nok for disse smaa Herrer og Damer, det forstaar sig af sig selv. Ak! kunde vi blot faa et rigtig katholsk Biograftheater, forsynet med al det moderne Udstyr! Men er Tanken ikke en Utopi?

Endnu et maa der siges ud af min fulde Overbevisning, Og det er, at naar der er Tale om unge Mennesker, maa selv de bedste Roman-Films, hvis jeg maa kalde dem saaledes, nydes med Forsigtighed. Alle disse evige Kærlighedsscener, som er fremstillede paa en saa livlig Maade, tjener kun til altfor tidligt at ophidse deres Indbildningskraft. Alt dette kommer nok senere, mere end de har Brug for, og det er ikke den Slags, som lægger et solidt Grundlag for Livets Alvor.

Maa jeg til Slut sammenfatte det hele i nogle faa Ord? Forældre, hold helst eders Børn væk fra alle Films, undtagen naar de er belærende eller sundt humoristiske. Og hvis de kommer i en Biograf, lad det saa være for at se et Stykke, som I selv har set i Forvejen eller kender af nøje Omtale. Og husk altid, at en af de bedste Tjenester, I kan gøre dem, er at lære dem — nu — at spæge deres Øjne og — med saaledes lukkede Øjne — at indse, at det, de nu giver Afkald paa, vil komme dem hundredfold til Gode senere hen i Livet, thi den Slags styrker Viljen, og en Jernvilje sammen med Vor Herres Naade er den eneste og den rigtige Nøgle til Lykkens Dør.

L. De Vos.

Observationer.

Det er næppe forkert, naar Allergangen af de fleste anses for at være en saare god Maalestok for det *kvalitative* i Kirkelivet.

I den Sammenhæng kan det have sin Interesse at opstille nogle officielle Tal fra 1925. Det drejer sig kun om København med Forstæder.

Katholikker:
6.792

Protestanter:
666.159

Allergange:
213.893

Allergange:
171.987

Hele Danmark havde i 1925 et Antal af 24.217 Katholikker med 435.002 Allergange.

Hvis man har Øjne at læse med, taler disse Tal et endda meget klart Sprog — rent bortset fra, at de lange Afstande udenfor Hovedstaden formindsker Muligheden for ret hyppig Altergang for Landets Katholikker.

Ingen vil nægte, at Fødselstilvæksten er Dagens brændende Problem. Statistikken for Indgaaelse af Ægteskab og for Daab ser saaledes ud (for hele Landet):

	Folk e kirken:	Katholikkerne:
Antal:	3200.000	24.000
Ægtelser:	24.000	200
Borgerlige:	2.000	0
Skilsmisser:	1.300	0
Levende fødte Børn:	78.000	900

Procentvis faar vi dette Billede:

	Protestanter:	Katholikker:
	pr. 1000 Individ	pr. 1000 Individ
Ægteskaber:	8	ca. 9
Børn:	24	ca. 37

Skønt dette Tal er lavere, end det bør være for vort Vedkommende, viser det dog en overlegen Samfundsmoral og -Sundhed hos os.

Vi kan ogsaa opstille Alterbesøget procentvis; vi faar da:

Katholikker:	Protestanter:
Altergange pr. Individ i København:	
ca. 35 Gange aarlig	ca. hver tredje 1 Gang aarlig.

Domprovst Martensen-Larsen faar af Indre Mission mange Skænd, fordi han i Kolding har talt om Forbøn for de Afdøde. »Al Tale om en Mellemtilstand med Skærsild, Udvikling, Vækst og Renselse er Menneskers Paahit,« dekretes der — samt »hovmodig og syg Fantasi« . . .

Naar der staar C. Moe under et saadant Dekret, accepteres det af Tusinder; hvis der havde staaet Pius PP. XI, havde de set Rødt.

Kan det ikke forøge vor Glæde over at have en Troens Afgører, hvor ikke Personen, men Embedet, ikke en paastaet Selvoplevelsens Garanti, men Guds egen Garanti staar for Afgørelsens Ufejlbarlighed. Netop Uklarheden angaaende de Døde viser, hvor en ufejlbar Autoritet savnes blandt vore fraskilte Medkristne, som maa vakle mellem M.-L. og Moe for at faa at vide, hvad der er sand Kristendom i en Sag, vi alle en Dag staar overfor, og som derfor alle maa have løst.

Man vil nu i København bygge en »Ansgars-Kirke« til Forskel fra »St. Ansgars« i Bredgade. Foretagendet minder mig om en Anekdote fra England.

En Højanglikaner hørte en Lavkirkepræst staa og tale om Paul (St. Paulus), som han selv dog kun vilde have omtalt med det ærbødige Saint Paul. Til sidst — ilde berørt ved denne Familiaritet — udbryder han: »Manden kunde da i det mindste vise ham den borgerlige Høflighed at kalde ham *Mr. Paul*, hvis han er for demokratisk til at kalde en Apostel *Saint!*«

Man er i lutherske Kirkeblade stødt over et af Versene i St. Ansgar-Salmen i vor Salmebog — det, som handler om, at den gamle Tro blev brudt ned, at den evige Lampe slukkedes, at Jesu Nærværelse i Altrens Sakramente i de gamle Tabernakler ophørte, og at de gamle Altre blev knuste ... Alt korrekt Historie!

Men tænker man da ikke paa de Vers i den lutherske Salmebog, som ligefrem kalder vor Tro for Løgn og Drøm og Æventyr?

Hvorfor saa sart, saalænge man synger sligt — som ikke er korrekt?

Methodisterne vil være med til at fejre St. Ansgar. »Ogsaa vi er jo med i Takken for, at Kristendommen kóm til vort Fædreland.«

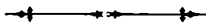
Baptisterne vil ingen Fest holde — »det skulde da være, om der f. Eks. kunde afses en halv Times Tid der- til paa vort Aarsmøde«. ... Derimod vil de fejre Hans Tavsens — at St. Ansgar ved det!

Spiritisterne, som haaber, at *Lex Rørdam* vil give dem Adgang til at holde Møder (og Seancer) i Folkekirkens Kirkehuse, indser, at for at faa Adgang maa man betegne sig som luthersk-evangelisk. Og de agter at hævde, at de ikke staar udenfor det luthersk-evangeliske — som nu kommer til at omfatte: Missionen, Centrum, Grundtvigianerne, Rationalisterne, de gammeldags-troende og Spiritisterne.

Men mon de ikke selv vil frabede sig Fællesskabet?
Saa farlige er Liberalismens Konsekvenser.

Febr. 26.

Observator.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling*, som fandt Sted Søndag d. 21. Februar i Rosenkrans Sogn, fik sin særlige Interesse derved, at Hans Højjærværdighed Biskoppen havde vist Forsamlingen den Ære at komme til Stede. Formanden, Hr. Günther, som ledede Mødet, knyttede nogle Bemærkninger til de oplæste Beretninger, og navnlig til Beretningen fra Frederiksberg, som viste, at denne Konferens arbejdede under særlig vanskelige Forhold, bl. a., fordi Antoniusbøssen, som gav andre Konferenser en betydelig Indtægt, her blev holdt udenfor Vincentsforeningen. I Tilslutning til Formanden udtalte Biskoppen, at han for at bøde paa de daarlige økonomiske Forhold, som Konferenserne i det hele arbejdede under, vilde foreslaa, at der her som overalt i Udlandet hver Søndag under Højmessens efter den sædvanlige Kollekt skulde optages en særlig Kollekt for Vincentsforeningen. Disse to Indsamlinger skulde finde Sted i samtlige Kirker og Kapeller (ikke blot i Sognekirkerne). Pengene skulde indgaa i Lokalraadets Kasse og fordeles derfra, Hovedparten til Kørekort til Skolebørnene, som der var stor Trang til, Resten til andre Formaal. Biskoppen vilde desuden foreslaa, at man hvert Aar lod trykke og uddele en *Liste over de passive Medlemmer*. Vincentsforeningen trænger til flere passive Medlem-

mer. Biskoppen rettede derefter nogle opmuntrende og formanende Ord til Vincentsbrødrene. Brødrene skulde ikke arbejde for sig selv og deres egen Ære, men i Ydmyghedens Aand til Guds Ære og Sjælenes Frelse. Biskoppen udtalte til Slut sine Ønsker for Vincentsforeningen og dens Arbejde. Hr. Günther vilde endnu en Gang henlede Opmærksomheden paa *Ferikolonien i Allerslev Kloster*. For hver Dreng kostede det 35 Kr. for et Ophold paa 14 Dage. Et Hold paa 10 Drengene vilde altsaa koste 350 Kr. Mødet, der havde samlet 24 Deltagere, sluttede paa sædvanlig Maade med Bøn. Chr. H.

— »Danske Kvinders Katolske Forbund« har udsendt andet Nummer af sit Medlemsblad, der indeholder en udførlig Beretning om den internationale katolske Kvindekongres i Rom i 1925, der fylder det meste af Bladet. At Forbundet er virksomt, ses af et Tilbud om Oplysning og Vejledning ved Valg af Erhverv af unge Piger; for at kunne yde noget paa dette Omraade er Forbundet traadt i Forbindelse med Dansk Kvindesamfund. Forbundet har desuden indsendt en Henvendelse til Justisministeren, og tilsidst bringer Bladet Meddelelser om Virksomheden i forskellige Provinsbyer.

„Skt. Michael's Klub“ (Katholske Dammers Klub) holder Møde Mandag d. 1. Marts Kl. 8 i Klubbens Lokaler Vesterhus, Vestervoldgade 115^a. Pater Sialm taler om »Skt. Michael«.

Alle Medlemmer anmodes om at indfinde sig til dette Møde, hvortil Adgang kun faas ved at medbringe det dem tilsendte nye Medlemskort til »Skt. Michaels Klub«.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 2. Marts Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 28. Februar Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Pastor Maurers Undervisning i Rosenkranskirken Torsdag Aften bortfalder foreløbig; Undervisningen holdes privat.

Eldre katolsk Herre søger snarest en lille 2-3 Værelsers Lejlighed med egen Indgang helst beliggende mellem Østbanegaarden og Jagtvej. Billet, mrk.: »Lejlighed« med Opgivelse af Pris, bedes sendt til Ekspeditionen, Bredgade 64 St.

En ung Pige i Tyverne, flink til al Husgerning, kan faa Plads med det samme i katolsk Præstehus i København. Billet mrk.: »Plads« modtager Redaktionen.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7-8.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5-7.

Kirkelig Kalender.

28. Feb. 2. Søndag i Fasten.	7. Marts 3. Søndag i Fasten.
1. Marts M. Ferialdag.	8. — M. Johannes af Gud, Bekender.
2. — Ti. Karl den Gode, Martyr.	9. — Ti. Franciska, Enke.
3. — O. Ferialdag.	10. — O. De 40 Martyrer fra Sebaste.
4. — To. Kasimir, Bekender.	11. — To. Ferialdag.
5. — F. Ferialdag.	12. — F. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.
6. — L. Perpetua og Felicitas, Martyrer.	13. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 2. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor Bernh. Jensen: Dansk Præstevielse i Middelalderen.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fastep rædiken af Pastor Günther. Prædikenerne handler om
Kristi Lidelse, et Vækkelsesraab for Samvittigheden.

St. Annæ Kirke I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6
Fastep rædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fastep rædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fastep rædiken
hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fastep rædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Maurer.

Exercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge
fra Onsd. d. 31. Marts Kl. 8 Aft. til Paaskemorgen d. 4 April.
Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Exercitier følges. Veder-
lag 10 Kr., der bedes erlagt ved Ankomsten. De Herrer, der er
nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag,
er ikke afskaarne fra at deltage i Exercitierne. Henvendelse med
nøjagtig Adresse snarest til Pastor Günther, Mosehøjvej,
Charlottenlund.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$, St. Josefs
Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Eksercitier for unge Piger.

Nodenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge
Piger til Eksercitier i Assumptionsklosteret, Ordruphøj, Char-
lottenlund, fra Tirsdag den 30. Marts Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Efterm. — Lørdag
den 3. April Kl. 11 Form.

Dagsordenen for lukkede Eksercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboule-
vard 33^ø, Kbhvn. Ø, senest den 27. Marts.

Apostlenes Dronning.

Maria Rosenkransdronning.

Fredens Dronning.

Den ubesmiltede Undfangelse.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64², Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 10.

Søndag den 7. Marts.

1926.

INDHOLD: Mine Øjne vogter altid paa Herren! — Ugens Helgen. — De danske Præmonstratenserklostre. — Pavens Tale til Roms Fasteprædikanter. — En ny Missions Historie. — Elisabethforeningen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Polen. Spanien. Portugal. Nordamerika. — Avertissementer.

Mine Øjne vogter altid paa Herren!

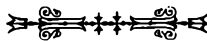
Dengang David var blevet jaget ud af sin Kongestad af Oprørere og ensom, kun med et Par Venner, grædende gik ud af Byen, da en Mand, de mødte, kastede Sten efter ham og haanede ham, da bad David, og det lyder saa skønt netop i de Forhold: »Mine Øjne vogter altid paa Herren, thi han vil udrive min Fod af alle Snarer. Se til mig og forbarm dig over mig; thi ensom er jeg og fattig.« Se, det er ingen fortvivlet Graad, det er ingen Knurren mod Livets haarde Tilskikkelser. En Mand, der er styrtet ned fra en stor Stilling og har mistet alt, er fuldstændig tomhændet! Hans Klage hedder: »Mine Øjne vogter altid paa Herren.« Med Øjnene paa Herren gaar han bort fra Kongeborgen, bort fra Jerusalem, bort fra alt, hvad han ejer. Øjnene vogter paa Herren og ser ikke Menneskers Ondskab og Haan. Uberørt af det altsammen bærer han aandelig talt Hovedet højt, ser ud efter det samme Maal, og Herren er i Ensomheden og Forladtheden lige saa nær, som da David sad paa sin Kongetrone, og Fyrster bøjede sig for ham.

Hvor mange er det ikke i den sidste halve Snes Aar gaaet saadan, at de er blevet styrtet ned fra deres jordiske Højhed! Hvor mange er ikke kommet til at staa tomhændede og fattige, og derfor ensomme. Intet i Verden er sikkert, det har de sidste Aar saa rigtig vist os. Mange Forhaabninger og mange Længsler bliver knust i Livets ofte forfærdelige Strøm. Det gaar saadan i den store Verdenshistorie, og det gaar saadan i det smaa med Mennesker, der lever omkring os. Saa ofte ser vi, at de, der stævnedes ud mod Livets Lykke, led Skibbrud. Mange Klager høres ikke mindst i denne Tid. Blot dog alle disse Klager maatte samles i det ene: »Mine Øjne vogter altid paa Herren.« Se, enhver, der maa bekende, at han er ensom og fattig iblandt Menneskene, han har dog en Rigdom, hvis han ser op til Herren, hvis Herren er hans Maal.

Og den, der ikke er ensom og fattig, lad ham huske, at han ved ikke, hvilket Øjeblik han kan blive det. Lad enhver kun glæde sig over at kunne leve sammen med Familie og gode Venner, over at have sit gode Udkomme, ja, lad den, der er rig, ogsaa glæde sig over sin Rigdom. Men glem aldrig Herren over alt det andet! Overfor Gud kommer vi til altid at staa alene og fattige. Det er Fastetidens Aand, det kræver den af os, at vi mere end ellers ser til Herren, og at vi løsrevet fra alt det, der kan dække os iblandt Mennesker, træder frem for ham.

Der kommer for enhver, ogsaa for den, der hele sit Liv igennem maaske har den største Lykke, der kommer ogsaa for ham det Øjeblik, da alt i Virkeligheden maa forlades, men ogsaa da er Gud der. Ja, i Døden saa er vi helt alene med Gud, og saa gælder det om, at vi finder Vejen til ham og kender ham. Døden bliver forholdsvis let for den, der har levet sit Liv med løftet Hoved, med Blikket imod Herren. Han naar jo kun sit Maal, og han kender Herren, han klager ikke. Han gaar lige ind til ham, han altid har set efter, men som han nu først kan taale helt at se. Men ulykkeligt er det for den, der havde helt andre Maal, og som slet ikke kender ham, der venter ved Dødens Port. Hvis et Menneske har gaaet med Blikket mod Jorden aandeligt, saa vil han klamre sig til

Jorden. Hvis et Menneske i Løbet af sit Liv kun lærer jordisk Nydelse og jordisk Ære og jordisk Rigdom at kende og kun ser efter det, ja naar han end nok saa højt, han ligner Dyret, der gaar paa fire Ben, og hvis Hoved strejfer Jorden. Men Mennesket er skabt oprejst, i Guds Lignelse, og ulykkelig den, der sætter sin Menneskeværdighed til. Ham kender Gud heller ikke. Og saadan gaar det dem, der glemmer Gud, og den Fare er stor. Opad med Blikket, løft dit Hoved, og sig under alle Livets Forhold: »Mine Øjne vogter altid paa Herren.« *B. J.*

Ugens Helgen.

De 40 Riddere.

10. Marts.

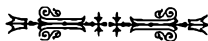
I Kejsers Licinius's Regeringstid, da Agricolaus var Stattholder i Armenien, levede der i den armeniske By Sebaste 40 Soldater, hvis Tro paa Jesus Christus og hvis Standhaftighed i Forfølgelser og Lidelser er blevet berømt i hele Kristenheden. Lænkede maatte de døje et haardt Fængselsophold, de blev pint ved, at man knuste Tænderne paa dem, og til sidst blev de midt om Vinteren afklædte bragt ud paa en tilfrossen Sø, hvor de skulde tilbringe Natten og saaledes fryse ihjel. Men de havde allesammen kun een Bøn: »40 i Tal er vi traadt ind paa Kamppladsen, Herre, giv os 40 Sejrskranse og lad der ikke mangle en eneste. Det er et ærværdigt Tal, som du selv har smykket med 40 Dages Faste, og da du gav Verden din guddommelige Lov. I 40 Dages Faste søgte Elias Gud, og da blev ham det store Syn til Del.« Saaledes lød deres Bøn.

Alle Fangevogtere faldt efterhaanden i Søvn undtagen Fængslets Portvagt. Han saa Soldaterne bede, og der stod en Straaleglans om dem, og Engle kom ned fra Himmelen ligesom en Konges Sendebud og uddelte 39 Sejrskranse til dem. Portneren forundrede sig over det og sagde til sig selv: »Her er jo 40; hvor er Kransen til den fyrretyvende?« I det samme saa han, at Modet svigtede en af dem, der

forlod sine Fæller og sprang ned i det varme Bad ved Siden af, til stor Sorg for alle de andre. Men Gud lod ikke deres Bønner være uhørte. Grebet af, hvad han saa, skyndte Portneren sig med at vække Fangevogterne, tog sine Klæder af, erklærede højtideligt, at han var Kristen, og sluttede sig til Martyrerne. Men da Statholderens Dra-banter nu saa, at Portneren ogsaa var Kristen, knuste de Benene paa dem allesammen med Knipler.

Under denne Tortur døde de alle undtagen den yngste, der hed Melithon. Hans Moder var nærværende, og da hun saa, at han levede, søgte hun at opmuntre ham. »Min Søn,« sagde hun, »hold nu ud lidt endnu; se, Christus staar ved Porten og hjælper dig.« Men da hun saa, at Ligene blev lagt paa en Vogn for at føres til Baalet, hvor de skulde brændes, mens hendes Søn blev lædt tilbage, fordi de ugudelige Hedninger haabede, at Drengen, hvis han blev i Live, endnu kunde bevæges til Afgudsdyrkelse, saa tog den hellige Moder selv sin Søn paa Ryggen og fulgte med ham efter Vognen med Martyrernes Lig. Saaledes udaandede Melithon i sin Moders Favntag, og selv lagde hun hans Lig ind i Baalet til de øvrige Martyrer. De, der havde været forenede i Tro og Dyd, skulde ogsaa have den samme Ligbegængelse, ligesom de i Fællesskab naaede Himmelen. Da Ligene var blevet fortæret af Ilden, blev Resterne af deres Ben kastet i en Flod, men paa vidunderlig Maade førtes de samlede til eet Sted, hvor de blev fundet og begravet med stor Ærbødighed.

(Efter *Breviaret's Læsninger.*)

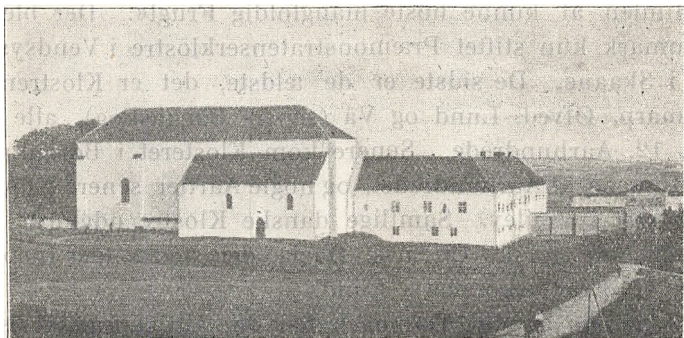

De danske Præmonstratenserklostre.

Det store Værk om de danske Klostres Bygnings-historie, som udgives af Dr. phil. Vilh. Lorenzen, gaar sin Gang, mens den egentlige Klosterhistorie er standset efter Dr. Lindbæks Død. Fem Bind er allerede tidligere udkommet: Helligaandsklostrene, Franciskanerklostrene, Dominikanerklostrene, Birgittinerklostrene og Karmelitter-

klostrene. Det sjette Bind handler om Præmonstratenserklostrenes Bygningshistorie, et stateligt Bind paa over 100 Sider med talrige Illustrationer og Tavler.

Saa snart de danske Præmonstratenserklostre nævnes, gaar Tanken mod Børglum, det største og skønneste af dem alle. Den, der engang har besøgt dette Sted, har uforglemmelige Indtryk derfra. I Miles Afstand ser man det trone højt paa Bakken som en Hersker over hele det flade Land, stadig drages Blikket derimod. Og aldrig glemmer man den Stund, man tilbragte oppe paa denne Bakke med det vide Udsyn, eller den stemningsfulde Klostergaard

Børglum Kloster.

med Lindetræerne eller den gamle Kirke med Gravstenene. Nu er Børglum en Herregaard, og meget Klosterstemning er der ikke over det, det hele er kun Ruiner af gammel Herlighed, men dog virker det endnu mægtigt paa enhver, der gæster det. Og naar man uden paa Bogen om de danske Præmonstratenserklostres Bygningshistorie ser et Billede af Børglum, aabner man Bogen med store Forventninger, og jeg maa tilstaa, man bliver ikke skuffet.

Det er Bygningshistorien, Dr. Lorenzen skriver, og naturligtvis er Bogen derfor fyldt med Beskrivelser af arkitektoniske Enkeltheder og store sammenlignende Under søgelser, men alligevel faar man et stærkt Indtryk af

middelalderligt Klosterliv, idet Forfatteren tillige forstaar at sætte det hele i Forbindelse med det Liv, der blev levet i de gamle Bygninger.

Ugebladets Læsere ved, hvorledes den hellige Norbert stiftede Præmonstratenserordenen i Begyndelsen af det 12. Aarhundrede. Ganske kort Tid efter er Ordenen allerede kommet til Danmark; det første danske Kloster var det i Tomarp i Skaane, og det var allerede i fuld Gang i Aaret 1155. Stifteren var Ærkebiskop Eskild, den store »Klostersædemand«, som han selv kalder sig, og han stiftede det, »fordi han tragede efter med gode Gerninger at berede sig til den yderste Dag og at saa ud over Land og Rige af de Rigdomme, han havde modtaget af Gud, for gennem dem i Himlen at kunne høste mangfoldig Frugt«. Der blev i Danmark kun stiftet Præmonstratenserkløstre i Vendsyssel og i Skaane. De sidste er de ældste, det er Kløstrene i Tomarp, Øfved, Lund og Vä (senere Bäckaskog), alle fra det 12. Aarhundrede. Senere kom Klosteret i Børglum, i Slutningen af Aarhundredet, og nogle Aartier senere Nonneklosteret i Vrejlev. Samtlige danske Kløstre udgjorde tiligemed de norske Circariet Dacia, der stod under Inspektion af Ærkebiskoppen i Lund.

I det nuværende Danmark har der altsaa kun eksisteret et eneste Præmonstratenserkloster for Mænd, Børglum, og Nonneklosteret Vrejlev ikke langt derfra. Men Børglum er da ogsaa blevet et af Landets berømteste Kløstre. Fra gammel Tid var det en Kongsgaard, hvor bl. a. Knud den Hellige opholdt sig, dengang Oprøret imod ham var ved at bryde ud; formodentlig var til Kongsgaarden den første Kirke knyttet. I 12. Aarhundrede flyttedes Bispesædet fra Vestervig til Børglum, og i Slutningen af samme Aarhundrede kom saa Præmonstratenserne, der nævnes første Gang 1209.

Hvad Dr. Lorenzen fortæller om deres Kirkebygning, er af den største Interesse. Om Kirkens Østparti siger han: »Denne Del af Kirken har haft et storslaaet Kathedralanlæg, der i Størrelse og Kultur hører til det ypperste, dansk Kirkebygningskunst overhovedet har ydet i romansk Tid. Og det vil ikke sige saa lidt!« Der har været et

Tværskib, og fra Korsarmene udgik Sidekapeller mod Øst, saa at hele Koret var kamformet. Kirken har »sine nærmeste Slægtninge i de store romanske Domkirker og Klosterkirker fra 12. Aarh., men særlig dog Ribe og Viborg.«

Men det højst ejendommelige kamformede Østparti giver Børglum Kirke en Særstilling, den hører til en romansk Kirketype, der stammer fra Cluny, og indenfor denne igen til den tyske Hirsauergruppe.

Den pragtfulde Kirke gik til Grunde med Reformationen. Allerede i 1590'erne blev det interessanteste ved den nedrevet, og de tiloversblevne Rester giver egentlig slet intet Indtryk af Kirkens oprindelige Udseende.

Vrejlev Klosterkirke, der nu er toskibet, har oprindelig været treskibet med lavere Sideskibe, hvis Halvtage er løbet ind paa Højkirkens Mure under dennes Vinduer. Det har været en interessant Kirke, »der nu kun antydningssvis kan forstaas og føles i hele sin alvorlige Skønhed«; men den blev allerede helt ombygget omkring 1500. Af Klosterbygningerne er nu kun den søndre Fløj og en Udløberfløj tilbage, mens hele Anlægget oprindeligt har været samlet om en Klostergaard, der var ca. 40 m paa hver Led. — Endnu i 1560 fandtes der Nonner i Klosteret, men allerede 1575 var Bygningerne i Forfald.

Vä Kirke i Skaane har »i Helhed som i Enkeltheder været et gennemført Kunstværk«; særlig rig er den paa glimrende dekorative Enkeltheder. Men ellers er der ikke meget at sige om de skaanske Klostre, af de tre af dem er intet Spor tilbage.

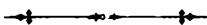
I et særligt Afsnit søger Dr. Lorenzen at finde noget om Præmonstratensernes Byggeskik i Almindelighed, Præmonstratenserarkitektur, en Undersøgelse, der hidtil kun er gjort for Englands Vedkommende.

Hele Bogen er præget af det moderne Syn paa Klostre, der er vidt forskelligt fra det, der var gængs i forrige Aarhundrede og endnu er populært. Forfatteren viser, at Præmonstratenserne har ført et stiltfærdigt og arbejdsomt Liv: »Reformationstidens Dom var haard. Men man kan ikke beskæftige sig med de danske Præmonstratenserklostres daglige Livsførelse, som den har formet sig indenfor disse

Bygninger — Kirker og Klosterhuse — uden at føle, at ogsaa i disse Klostre har der i Tider, hvor Begreberne Orden, Organisation og Ledelse var lidet kendte og end mindre praktiserede, virkelig været noget af alt dette.«

Bogens sidste Ord lyder: »Og at Klostersamfund af saadan Art kan have haft deres store Betydning for Egn og Landsdel, ja for det hele Rige — vil ingen kunne nægte. Hvad der endnu er tilbage af disse Ordensbrødres Kirker og Klosterbygninger er Mindesmærker om den Præmonstratenserkultur, der ogsaa har øvet sin Gærning i Middelalderens Danmark.«

B. J.

Pavens Tale til Roms Fasteprædikanter.

Efter gammel Skik samledes før Fastetidens Begyndelse alle Roms Sognepræster og Rektorer tilligemed Aarets Fasteprædikanter i Vatikanet for højtideligt at aflægge Trosbekendelsen og modtage den Hellige Faders Velsignelse.

I Konsistorialsalen aflagdes Trosbekendelsen for Roms Vicegerens, Mgr. Palica. Derefter kom Paven til Stede, ledsaget af Kardinalvikaren, Kardinal Pompili, og holdt en længere Tale til de forsamlede Præster.

Efter først at have udtalt sin Glæde over at mødes med sine Sognepræster, nævnede Paven særlig fire Punkter, som han ønskede, Prædikanterne særlig skulde tage Hensyn til i Aar. Det var Jubilæerne for St. Frans af Assisi og St. Aloysius Gonzaga, Missionerne, Mændenes Uvidenhed om Religionen og Kvindernes upassende Klædedragt.

Prædikanterne skulde vise Folket Betydningen af de to Helgenjubilæer, som Kirker fejrer i Aar. De skulde ikke saa meget dvæle ved den ydre Højtideligholdelse, »hvor saa meget urent baade i Tro og Fromhed let kan faa Indpas«, men dvæle ved den virkelige Helligheds Væsen og det, at alene den katholske Kirke kan frembringe Helgener og ære dem, som de fortjener det.

»Helgenernes Hellighed er een, thi den er en Afglans

af Guds Hellighed, selv om den freintræder i mange forskellige Former, der passer til Tid, Sted og Forhold hos dem, der er i Besiddelse af den. Saaledes straalende Fattigdom, Kærlighed til Korset, Fredens Evangelium og Broderkærlighed hos Frans, medens Englerenhed, Selvfornægtelse og opofrende Næstekærlighed var Aloysius's karakteristiske Dyder.«

I sin Omtale af Missionerne viste den Hellige Fader hen til Missionsudstillingen og sagde: »Lad ikke denne store Bog, der var saa rig paa Oplysning, forsvinde, lad ikke dens Blade spredes for Vinden; lad os mobilisere alle de troende for at bringe Evangeliet til alle Folkeslag. De Tal, der fortæller os om, hvor mange Hedninger der endnu venter paa Evangeliets Lys faar os til at forstaa Jesu Sorg, som Fædrene taler om, naar de forklarer, at Han sammen med sin Forløsergernings Frugter ogsaa forudsaa, hvorledes den vilde blive uden Frugt for mange Sjæle.

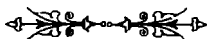
Naar vi tænker paa, hvor faa vi selv er paa Missionsmarken, melder sig ogsaa Tanken om, hvad Protestanterne gør. Den protestantiske Propaganda er virkelig bedrøvelig for os. Det er sandt, at den frembringer ikke overbeviste Protestanter, men gør dem snarere ligegyldige og forvirrede, saa at de ikke ved, hvem eller hvad de skal tro, og det er i sig selv en stor Skade. Og netop der, hvor Høsten er rigest og Befolkningen uhyre stor, som i Indien og Kina, drives denne Propaganda. Denne Tingenes Tilstand bør vække til Iver for Missionerne, saa at man hjælper Præsterne og Ordensfolkene i Missionerne, til Guds store Ære og til den katholske Kirkes Hæder.«

Paven talte derefter om den store Uvidenhed i religiøse Ting, som alt for ofte findes hos Mænd. Tallet paa dem, der ved en lille Smule om alt, men intet om Religion, er meget stort. De er en Slags »overnaturlige Analfabeter«. Det er med Religionen som med andre Ting, Religionsundervisningen maa ikke begrænses til Livets tidligste Aar, men den skal fortsættes og udvides, alt som de aandelige Krav vokser hos Mennesket.

Om den udfordrende Klædedragt sagde den Hellige

Fader, at den var et stort Onde og Aarsag til mange On-
der. Han talte om upassende Klædedragt i Kirken og
sagde, at imod dette kunde man ikke tale for meget. Lad
alle sande katholske Kvinder give et godt Eksempel i denne
Sag og derved føre andre til Dyd.

Til sidst nedbad Paven Guds Velsignelse over Prædi-
kanterne og meddelte dem den apostoliske Velsignelse.
Derefter blev de enkelte Prædikanter forestillet for Paven.

En ny Missions Historie.

I sidste Nummer af »Jesu Barndoms Forenings Anna-
ler« gives der en Oversigt over et kinesisk Missionsdistrikts
Historie, som har sin Interesse som Eksempel paa en Mis-
sions Grundlæggelse og første Udvikling.

Det apostoliske Vikariat Sydvest-Mongoliet omfatter hele
Landet imellem den gule Flod imod Nord og den store
Mur imod Syd, Ortoernes Land. Denne Mission hører til
de nyeste i Kina. Dens Historie er ikke lang, men meget
trøsterig, thi Guds Naade aabenbarer sig i den paa den
skønneste Maade.

De første katholske Missionærer kom til Ortoerne for
at plante Christi Kors i 1874. Fordrevet af en muhame-
dansk Revolution var nogle mongolske Familjer flygtet øst
paa. Berøvet alt var de strandet nær ved Man-hao-t'siens
Kristne i Centralmongoliet. Missionærerne havde Medliden-
hed med disse Stakler og gav dem det nødvendigste, saa
at der efterhaanden vaagnede Tillid i deres Sjæle, der saa-
ledes blev rede til at modtage den gode Sæd, og adskillige
af dem blev døbt.

Imidlertid kom Kongen af Alashan, paa Rejse fra Pe-
king, forbi den samme kristne Menighed, hvor man netop
var ved at fuldende Bygningen af en Kirke. Han stand-
sede for at se Kirken og blev naturligvis modtaget paa det
bedste, saa at han indbød Præsterne til at komme og præ-
dike i hans Rige.

Missionærerne forstod, at Øjeblikket var kostbart, og
de to Præster de Vos og Verlinden begav sig paa Vej,
ledsaget af tre kristne Mongolere. Det var en besværlig
og farlig Rejse, men Missionærerne blev vel modtaget a

Fyrsterne i Djoungar og Ousjin, og efter to Maaneders Forløb naaede de deres Maal. En stor Glæde var det for dem at finde Kristne i den lille By, der nu skulde være deres Virkested, det var Kinesere, der var indvandrede fra Shensi, og som i otte Aar ikke havde set en Præst.

I den følgende December Maaned begav fire andre Missionærer sig paa Vej til Ortoerne. To af dem gik til Ming-Liao-leang, hvor de ved Fyrstens Velvilje fik et smukt Opholdssted ved Doro-Balgason. Der er nu et blomstrende kristent Samfund, der har gennemgaaet store Prøvelser, og som er det eneste kristne mongolske Samfund i Verden.

Medens de to andre Missionærer søgte sig et nyt, tredje, Opholdssted, gik Pioneren Pater de Vos igen paa Vandring og havnede tilsidst i San-Lao-hos frugtbare Egne, hvor det lykkedes at stifte kristne Menigheder, der har vokset siden. Det gjaldt for Missionærerne om ogsaa at lære Mongolerne at dyrke Jorden og opgive deres Nomadeliv, og det lykkedes enkelte Steder, saa at nye Landsbyer blomstrede frem. Ti Aar efter den første Begyndelse havde man en Række af Missionsstationer og kristne Menigheder, hvoraf særlig Eulchsekingti blev af Betydning, grundlagt af kinesiske Konvertiter.

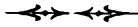
I Aaret 1883 oprettedes det apostoliske Vikariat Sydvest-Mongoliet med den første Missionær, de Vos, som Biskop, men kun i fem Aar kom han til at virke, saa døde han allerede, kun 48 Aar gammel. Han fulgtes af Mgr. Hamer, og roligt udvikledes Værket, indtil Boxeropstanden i 1900 hærgede alt. Kirker, Skoler, Landsbyer, alt blev ødelagt. Talrige Kristne maatte udgyde deres Blod for Troen, og Hundreder af unge Kvinder førtes bort i Slaveri. Missionærerne blev fordrevet og maatte flygte gennem Gobiørkenen, mens Biskoppen Mgr. Hamer led Martyr døden. Kun paa eet Sted blev Missionen bevaret, idet Missionærerne sammen med deres Kristne i over to Maaneder holdt Stand imod Oprørerne i et Slags Fæstningsanlæg.

Da Freden var genoprettet i 1901, blev P. Bermyn, der havde været Leder af Forsvaret, Biskop. Efter Ulykkerne blomstrede alt op igen med større Kraft, og stor Hjælp blev der ydet af talrige Missionærer, der nu ankom fra Europa. Udviklingen tog Fart; hvor man for 15 Aar siden kun havde 7—8 Poster, er der nu 100. Men Arbejdet krævede sine Ofre, i 1915 døde Mgr. Bermyn af Tyfus, og denne Sygdom hænger stadig i Missionærernes Rækker, saa at de fleste af dem kun faar en forholdsvis kort Virketid.

Siden 1916 er Mgr. Van Dyck, af Scheut-Kongregatio-

nen, Biskop. Han har været Missionær i Kina siden 1887. I de senere Aar har baade Hungersnød og Revolution hærget Landet, saa at Arbejdet vanskeligt gaar fremad, men bliver der først Ro igen, vil Resultaterne ikke udeblive.

De følgende Tal giver en Idé om den hidtidige Udvikling. I 1899 var der 5,675 Kristne, i 1907 11,340 og i 1917 25,800.

Elisabethforeningen.

Naar man tænker paa Tiden fra Askeonsdag til Paaske, er det en lang, lang Vej at gaa, men tænker man paa, at man i den Tid skal lave Gaver til de forældreløse Børns Bazar, saa har man travlt, især da Bazaren er Palmesøndag. Og vi beder alle, der kan, baade dem, der er Medlemmer af Foreningen, og dem, der ikke er det, om at hjælpe til, for at vi igen kan hjælpe Børnene. CT.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I A. C.'s Møde den 24. Februar talte Pastor Bernh. Jensen om *Sankt Ansgar*, eller rettere om Kilderne til St. Ansgars Levned, særlig Gregor IV's Bulle fra 832, i hvilken Ansgar faar overdraget den biskoppelige Fuldmagt over hele Norden, ikke blot Danmark, Sverrig og Norge, men ogsaa Færøerne, Island og Grønland. Paa Grund af denne geografiske Meddelelse om Lande, der ellers først nævnes 200 Aar senere, har man hidtil betragtet denne Bulle — og andre Pavebulla til Ærkebispesædet i Hamborg, der gentager denne Anakronisme — som plumpe Falsknerier. (Arkivar Jürgen- sen West meddelte, at en af disse »berygtede« Buller findes paa Rigsarkivet og der er udstillet som Falskneri.) Sagen er dog langt fra saa ligetil. Pastor Jensen gjorde os bekendt med W. Peitz S. J.s nyeste Forskninger angaaende »Ansgarproblemet«. Resultatet — som ogsaa Arups Danmarkshistorie slutter sig til — er, at de nævnte Pavebulla alligevel ikke er Falsknerier. De er ganske vist ikke Ori-

ginaler, men officielle, paalidelige Kopier af de oprindelige Dokumenter. Disse var nemlig skrevne paa Papyrus, der hurtigt smuldrede hen i det fugtige Klima og derfor maatte erstattes med Pergament. Heller ikke de overraskende Meddelelser om Polarlandene, Bullerne indeholder, er senere Tilføjelser — i saa Fald havde man i de latinske Dokumenter brugt Adam af Bremens latiniserede Betegnelser og ikke de germanske Navne: Islondon, Gronlondon, Scridevindon. — Det var ganske simpelt Ansgar selv, der af nordiske Skippere havde hørt om disse Lande og underrettede Pavestolen derom. Arabernes Kendskab til disse Lande før Aar 1000 har efter Peitzes Mening sandsynligvis Ansgar som Kilde. Der var arabiske Afsendinge ved det karolingiske Rigmøde i Diedenhofen, paa hvilket Ansgar blev viet til Biskop for hele Norden. — Ogsaa Spørgsmaalet om den oprindelige Form af Rimberts »Ansgars Liv« blev behandlet. — I Diskussionen kom Arkivar Jürgensen West med en Del værdifulde Oplysninger og Meddelelser af sin egen Erfaring fra Dokumenternes Verden. Han tilbød desuden at forevise Rigsarkivets Seværdigheder for A. C.'s Medlemmer. Dette vil antagelig ske Onsdag i den stille Uge. Nærmere Meddelelse herom senere. — De alt for faa, der var mødt, var enige om, at det var en af A. C.'s bedste Aftener. A. M.

— Som man vil erindre, blev der under den første Pilgrimsfærd optaget en Film, af hvilken et Brudstykke blev forevist ved det Foredrag, som St. Josephs Gilde lod afholde kort efter Pilgrimsturens Afslutning. Da der fra forskellige Sider er ytret Ønske om, at Filmen i sin Helhed maa blive forevist for et større Publikum, er der indledet Forhandlinger med Direktøren for A/S Industrifilmen, der er Ejer af denne Film, for om muligt at faa foranstaltet en eller flere Forevisninger her og i Provinsen.

Polen. Ærkebiskoppen af Gnesen—Posen, Polens Primas, Kardinal Dalbor er afgaaet ved Døden kun 56 Aar gammel. Han blev Ærkebiskop under Krigen, i 1915, efter at Ærkebispestolen havde staaet tom i otte Aar. Den Hellige Stol og Preussen kunde ikke cnes om Udnævnelsen, idet Paven vilde have en Polak og Preussen en Tysker; først under Krigen bøjede den preussiske Regering sig. Kardinal Dalbor, der i 1919 fik Purpuret, kom til at spille en stor Rolle i Genrejningsarbejdet i Polen.

Spanien. Ogsaa Spanien har mistet en Kardinal. Kardinal Benlloch y Vivo, Ærkebiskop af Burgos, der havde været Kardinal siden 1921, døde i en Alder af 62 Aar.

Portugal. I Republiken Portugal har Forholdet til Kirken forandret sig totalt i Løbet af de sidste Aar. Et Eksempel herpaa er den Festlighed, der blev holdt i Lissabon paa Aarsdagen for den nuværende Paves Valg. Ved et stort Festmøde præsiderede Republikens Præsident, og Premierministeren tillige med flere andre af Regeringens Medlemmer var til Stede, ligesom naturligvis mange Biskopper og det diplomatiske Korps. Det er forbavsende, naar man tænker paa, hvorledes man i 1910 forbød al Religionsundervisning, og Alfonso Costa, der endnu er en ledende Politiker, pralede med, at Kirken skulde være udryddet i Portugal i Løbet af to Generationer. Stor Opsigt vakte en Tale af Nationalistpartiets Fører, Cunha Leal, der hidtil var kendt som antiklerikal. Han begyndte med at fortælle, hvorledes han var født og opdraget som Katholik, men havde mistet sin Tro ved det forrige Aarhundredes stupide Materialisme. Dog havde hans katolske Sans aldrig helt forladt ham, og Livet havde lært ham, hvorledes Guds Naade havde hjulpet i de mørkeste Stunder. Han udviklede, hvorledes hele det portugisiske Folk var dybt katholsk, og hvorledes de katolske Principer altid bidrog til social Fred. Den Hellige Stol havde altid søgt Fred og Udsoning med Portugal, og derfor skulde Republiken med Glæde komme Pavestolen i Møde. Enhver fordomsfri Mand maatte efterkomme den katolske Kirkes Fordringer, som kun var til Landets Gavn. Med en stor Hyldest til Pius XI sluttede Mødet.

Nordamerika. Fra Nordamerika kommer der Efterretning om, at den polske Ærkebiskop Cieplak er afgaaet ved Døden den 17. Februar. Han var paa Rejse i De forenede Stater, men blev syg af Lungebetændelse og døde efter en Uges Forløb paa Hospitalet i New Jersey. Den afdøde Ærkebiskop, der var 68 Aar gammel, var engang Midtpunktet for Europas Interesse og Medfølelse, da han i 1923 blev fængslet af Bolshevikerne i Rusland og dømt til Døden. Fra alle europæiske Magter og særlig naturligvis fra Pavestolen rejste der sig en saa mægtig Protest, at de russiske Magthavere bøjede af og nøjedes med at myrde Mgr. Budkiewicz, medens Ærkebiskoppens Straf forandredes til 10 Aars Tugthus. Efter godt et Aars Forløb blev han dog sat i Frihed, hvad der i særlig Grad skyldtes den engelske Regerings Intervention.

Til Børne- og Ungdomshjemmene i Nakskov modtages og afhentes fremdeles med Glæde Gaver af al Art af Diemar, Skindergade 32, Kl. 10—2. Tlf. B. 6555. Smaa-bøsser til 2 og 10 Ører udleveres sammesteds.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die octavo hujus loco ac tempore assuetis.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 10. Marts Kl. 8 Aften. Søndag den 14. Marts Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion Søndag den 7. Marts Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 12. Marts Kl. 7^{1/2} Aften.

A.C. Onsdag d. 10. Marts Møde i Vesterhus Kl. 8^{1/4} Herr Helge Th. Kiærulff taler om Kardinal Mercier som Filosof. I Tilknytning hertil fortæller Hs. Højærværdighed Biskoppen personlige Minder om Kardinalen som Lærer. Besøgende har kun Adgang, naar de indføres ved et Medlem eller er forsynet med Gæstekort.

Administratores.

«**Katholsk Klub**» holder Møde Tirsdag den 9. Marts Kl. 7^{1/2} paa Hotel »Kongen af Danmark« med følgende Dagsorden:

1. Medlemsoptagelse
2. Meddelelser fra Bureauerne
3. Foredrag af Forfatteren Hr. Helge Rode om »Et Stykke Aandshistorie« med følgende Diskussion.

Hs. Højærværdighed Biskoppen vil vise Klubben den Ære at deltage i Mødet. *Bestyrelsen.*

St. Josephs Gilde st. 1885.

Maanedsmøde afholdes Mandag den 8. Marts Aften Kl. 8 i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Forslag, som ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, der agtes afholdt i Marts Maaned, bedes indsendt til Sygekassens Kontor St. Jørgens Alle 11¹.

Bestyrelsen.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Sakramentsognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzøn, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Pastor Maurers Undervisning i Rosenkranskirken Torsdag Aften bortfalder foreløbig; Undervisningen holdes privat.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzøn hver 2. og 4. Mandag i Maanedn Kl. 8 Aften i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.

Kirkelig Kalender.

7. Marts 3. Søndag i Fasten.	14. Marts 4. Søndag i Fasten.
8. — M. Johannes af Gud, Bekender.	15. — M. Ferialdag.
9. — Ti. Franciska, Enke.	16. — Ti. Ferialdag.
10. — O. De 40 Martyrer fra Sebaste.	17. — O. Patrik, Biskop og Bekender.
11. — To. Ferialdag.	18. To. Cyrillus af Jerusa- lem, Biskop og Kirkelærer.
12. — F. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.	19. — F. Josef, Jesu Plejefader.
13. — L. Ferialdag.	20. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 9. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor L. De Vos: Kardinal Mercier. Adgang for alle. 25 Øre.
»Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprediken af Pastor Günther. Prædikenerne handler om
Kristi Lidelse, et Vækkelsesraab for Samvittigheden.

St. Annæ Kirke I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6
Fasteprediken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprediken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprediken
hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprediken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Maurer.

Exercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge
fra Onsd. d. 31. Marts Kl. 8 Aft. til Paaskemorgen d. 4 April.
Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Exercitier følges. Veder-
lag 10 Kr., der bedes erlagt ved Ankomsten. De Herrer, der er
nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelordag Formiddag,
er ikke afskaarne fra at deltage i Exercitierne. Henvendelse med
nøjagtig Adresse snarest til Pastor Günther, Mosehøjvej,
Charlottenlund.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$, St. Josefs
Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Ki. 8 (med Prædiken).

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge
Piger til Eksercitier i Assumptionsklosteret, Ordruphøj, Char-
lottenlund, fra Tirsdag den 30. Marts Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Efterm. — Lørdag
den 3. April Kl. 11 Form.

Dagsordenen for lukkede Eksercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboule-
vard 33^a, Kbhvn. Ø, senest den 27. Marts.

Apostlenes Dronning.

Maria Rosenkransdronning.

Fredens Dronning.

Den ubesmittede Undfangelse

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2. Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 11.

Søndag den 14. Marts.

1926.

INDHOLD: Pavelig Kundgørelse. — St. Josef. — Veje til »Kraft og Skønhed«. — En Missionærhøvding død (Kardinal Cagliero). — I Absalons Trops Bazar. — Elisabethforeningens Bazar. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Sverige. — Avertissementer.

PAVELIG KUNDGØRELSE,

HVORVED DET JUBELAAR, SOM I 1925 ER HØJTIDELIGHOLDT I ROM, UDSTRÆKRES TIL HELE DEN KATOLSKE MENIGHED.

PAVE PIUS,

GUDS TJENERES TJENER,

SENDER ALLE TROENDE,

SOM DENNE SKRIVELSE KOMMER FOR ØJE,

HILSEN OG APOSTOLISK VELSIGNEELSE.

Af hele Vort Hjærte opsender Vi Taksigelser til vor milde Frelser Jesus Kristus, fordi han i det hellige Aar, Vi igaar har afsluttet under Udfoldelse af den romerske Kirkes ældgamle og festlige Højtidelighed, har ladet Os opleve hartad utallige Glæder og i sin Miskundhed ladet Naade og Aflad i rigeligt Maal strømme ud over Menneskehedens talrige Skarer. Thi i Hundredetusindevis kom troende af alle Stænder fra Jordens fjærneste Egne til denne ærværdige Stad; og ikke blot for Roms Indbyggere, der i øvrigt brændte af samme Iver efter at tilegne sig Afladen, men for hele den katolske Kirke og endda for dem, der staar udenfor Kirken, bar disse Tilrejsende straalende Vidne om deres Tro og kirkelige Sindelag og, om fornødent, knyttede de med end fastere Baand al deres

Stræben til den apostoliske Stol og Os. Dette lykkelige og velsignelsesrige Forløb af det nu henrundne Jubelaar, som Vi tilskriver alle de brændende Bønner, der i Løbet af den hellige Tid steg op til Gud, er Os en Opfordring og Spore til efter Vore Forgængeres Eksempel og Fremgangsmaade at forordne, at hele den Skat af Aflad, der til Dagen igaar var Adgang til her i Rom, i Løbet af det tilstundende Aar skal kunne vindes af alle troende paa hele den vide Jord. For at nu saa mange som mulig kan faa Del i al denne Naade og Aflad, skal Vore ærværdige Brødre Biskopperne bære Omsorg for, at det kristne Folk alle Vegne i de enkelte Bispedømmer ved Forkyndelsen af Guds Ord, ved Folkemissioner og aandelige Øvelser vejledes til Anger og Bod for deres Synder og paa virksom Vis vækkes til Erhvervelse af den tilbudte Aflad. For nu trods Mangel paa Gejstlige af begge Slags at lette alt dette, mener Vi at burde se bort fra gammel Sæd, der ikke lod Jubelaaret udenfor Rom vare udover seks Maaneder. Endydermere skal Biskopperne holde deres Hjord til sammen med Os særlig at bønfalde om alt det, Vi fremhævede ved Kundgørelse af Jubelaaret i Rom, nemlig om Udbredelsen af den sande Tro, om Folkenes Fred og Endrægtighed og om, at den katolske Kirke maa komme til sin Ret ved den politiske Omordning af de hellige Steder i Palestina.

I Guds, den almægtiges, de hellige Apostle Peters og Povls og i Vort eget Navn udstrækker Vi da ved dette Brev det store Jubilæum, som er fejret i denne hellige Stad, til hele den katholske Verden og til hele det kommende Aar, saa Afladen skal kunne vindes fra første Vesper til Kristi Omskærelsesfest indtil fuldgangen én og tredivte December næste Aar 1926.

Derfor tilstaar Vi af apostolisk Magtfuldkommenhed Kristne af begge Køn paa hele Jorden udenfor Rom og dets Forstæder, selv om de i Løbet af det snart udrundne hellige Aar allerede har tilegnet sig Jubilæumsafladen, at de to Gange kan vinde fuldkommen Aflad og Udslettelse af deres Synder, det vil sige første Gang til Sone for sig eller for de hedenfarne Sjæle, men anden Gang kun til Hjælp for disse, paa det ene Vilkaar, at de efter værdigt Skriftemaal og Kommunion — og ved det pligtmæssige aarlige Skriftemaal og Paaskekommunion kan denne Betingelse ikke anses for fyldestgjort — i Løbet af Aar 1926 fem Dage i Rad eller med Mellemlum, enten naturlige Dage eller kirkelige, beregnet efter kanonisk Regel en Gang daglig besøger Stedets Hovedkirke og tre andre dertil udpegede Kirker eller offentlige Kapeller og der i Tilslutning til Os frembærer deres ydmyge Bøn for Gud. De enkelte

Egnes Overhyrder skal enten i egen Person eller ved deres Generalvikarer og Sognepræster eller andre Gejstlige, som de beklæder med denne Myndighed, om saa synes, ogsaa med Gyldighed Aaret ud, betegne tre andre Kirker, som de troende i Bispestaden eller andensteds skal besøge foruden Domkirken eller Hovedkirken i de andre Byer; findes der ikke fire Kirker eller Gudshuse, kan Ordinariatet efter indsigtfuldt Skøn enten personlig eller ved Fuldmagt afgøre, at de fire daglige Kirkebesøg kan finde Sted i det mindre Antal Gudshuse eller endog i ét enkelt, hvor der kun findes ét.

Men for dens Vedkommende, hvis Omstændigheder og Opholdssted kræver særlige Hensyn, bestemmer Vi følgende:

I. De, som næsten uafbrudt Aaret igennem færdes til Søs, skal nyde den Ret, naar de ankommer til et bestemt Sted, da én Gang at kunne vinde Afladen paa de Vilkaar, at de ved den Lejlighed opfylder de øvrige Krav og paa én Dag fem Gange aflægger Besøg i Stedets Hovedkirke.

II. De enkelte Egnes Ordinariater skal have Fuldmagt til enten i egen Person eller ved deres Generalvikarer, for Ordenernes Vedkommende ved disses Prælater, ved Sognepræsterne eller de i Dioceset bemyndigede Skriftefædre, som denne Fuldmagt er givet — ogsaa én Gang for alle og gyldig udenfor Skriftestolen — hvis nogen er hindret i de foreskrevne Kirkebesøg, da at formindske og nedsætte deres Antal, alt eftersom Omstændigheder eller Personligheder tilsiger det; de skal kunne tilstaa, at Besøgene skilles efter Forgodtbefindende uden noget Forbindende for én og samme Dag, og under paatrængende Forhold dispensere og forandre dem til andre religiøse, fromme Handlinger eller Kærlighedsgjerninger, som vedkommende kan magte, men som ikke i Forvejen paahviler en under Synds Ansvar.

Som forhindrede vil vi hermed have regnet Klostergivne, Ordenssøstre, regelbundne Terliarer, fromme Kvinder og Piger, der lever i Døtreskoler og Anstalter; endvidere Eneboere, som fører regelbundet Munkeliv og snarere i Betragtning end Virksomhed udad til, saasom Trappister, Camaldulensere og Cartheusere; endvidere alle, der enten er Krigsfanger eller fængslede, og Gejstlige eller andre, der til Forbedring holdes i Klostre eller andre Anstalter. Som hindrede skal ogsaa de anses, der for Sygdoms eller Aandsvækkelses Skyld maa holde sig hjemme eller paa Hospitaller, alle Sygeplejere og i det hele taget alle, som ved en bestemt Vanskelighed hindres i at gennemføre de krævede Kirkebesøg; samme Særret vil Vi have indrømmet de Ar-

bejdere, Vi udhævede i Kundgørelsen *Apostolico muneri* af 30. Juni forrige Aar, og Oldinge, der har det halvfjerds-sindstyvende Leveaar bag sig.

III. Ligeledes skal Ordinariatene have Ret til — og saa ved Fuldmagt som ovenfor skildret og paa samme Maade — at foreskrive et mindre Antal Kirkebesøg: a) for kirkelig godkendte Kollegier enten under verdensgejstlig eller klosterlig Ledelse; b) for Broderskaber, fromme Foreninger og blandt læge Sammenslutninger dem, hvis Formaal er katholske Bestræbelser; c) for Ungdommen i Kollegier eller saadanne, som enten daglig eller paa visse Dage søger Kollegier for Belærings og Uddannelses Skyld; d) for alle troende, som foretager disse Kirkebesøg under Ledelse af deres Sognepræst eller en anden Gejstlig paa hans Vegne. — Men det skal Ordinariatet kræve for at indskrænke Kirkebesøgenes Antal for de her anførte, at de skal foretage dem i højtidelige Optog, selv om de ikke bærer Medlemsmærke.

IV. Men hvor det af en eller anden Grund ikke lader sig gøre at optræde saaledes, skal Ordinarius eller hans ovenfor omtalte Stedfortrædere have Myndighed til at indskrænke og formindske Antallet af Kirkebesøg, forudsat at det indenfor Gudshusets Omraade foregaar i højtideligt Optog, eller at Kirkebesøget i al Fald præges af Festlighed og Fællesskab af alle, der er sammenkaldt dertil. Men for Kravet om Skrifte og Kommunion kan Ordinarius og hans Stedfortrædere ikke fritage nogen, uden svær Sygdom umuliggør en af Delene.

Givet i Rom ved s. Peter den 25. Dec. paa Jesu Kristi Fødselsfest Aar 1925, Vort Pontifikats det fjerde.

O. CARD. CAGIANO.

A. CARD. FRÜHWIRTH.

Bemærkninger angaaende Højtideligholdelsen af Jubilæet i det Apostoliske Vikariat.

- 1) De Troende kan, udenfor Rom, to Gange vinde Jubilæumsafladen, selv om de allerede ifjor har vundet den i Rom. De kan vinde den første Gang enten for sig selv eller for de Afdøde, men anden Gang kun for de Afdøde.
- 2) For at blive delagtige i disse aandelige Goder, skal de Troende:
  - A) Hver Gang skrifte og modtage den h. Kommunion.

B) Paa fem: forskellige Dage besøge følgende Kirker: for Københavns Vedkommende: St. Ansgarskirken, Sakramentskirken, Rosenkranskirken og Jesu Hjærte Kirken eller istedetfor denne sidste St. Annæ Kirken eller St. Josefskirken.

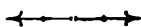
For Provinsens Vedkommende: fire Gange den samme Kirke.

- C) Bede til den h. Faders Intention: For Freden mellem Nationerne, for vore adskilte Brødres Genforening med Moderkirken og en tilfredsstillende Ordning af Forholdene i Palæstina.
- D) De Troende, som bor langt borte fra en katolsk Kirke, kan vinde Jubilæumsafladen, naar de efter at have opfyldt de andre Betingelser, besøger den samme Kirke fem Gange.
- 3) Alle Vikariatets Præster har for Jubilæumsskriftemaalet de mest udvidede pavelige Fuldmagter og de kan, hvor det er nødvendigt, indskrænke Kirkebesøgenes Antal.
- 4) Vi anbefaler Sognepræsterne at forberede de Troende ved et Triduum af Prædikener og særlige Andagtsøvelser til at aflægge deres Jubilæumsskriftemaal. Vi tillader, at det Allerselligste bliver udstillet ved disse Andagtsøvelser.
- 5) Jubilæet bliver her i Vikariatet aabnet højtideligt Søndagen LÆTARE: Efter Højmessens paa den Dag bliver det Allerselligste udstillet, derefter synges »*Veni creator*«, og tilsidst gives den sakramentale Velsignelse.

Foranstaaende Oversættelse af Jubilæumsbullen og tilføjede Bemærkninger skal paa den tredie Søndag i Fasten oplæses fra Prædikestolen i alle Vikariatets Kirker og offentlige Kapeller.

København, den 10. Februar 1926.

† JOSEPH,
Biskop, Apost. Vikar.

St. Josef.

O Fader Josef, du Vogter tro
af Himlens dyreste Perler to,
som Jorderig fik i Eje,
o vogt du ogsaa vor Sjæleskal,
naar her vi vandrer i Mulm og Nat
ad Verdens vildsomme Veje.

1. O Fa-der Jo-séf, du Vogter tro af Himlens

dy-re-ste Per-ler to, som Jor-de - rig fik i Ej -

e. O vogt du og-saa vor Sjæle - skat, naar her vi

vandrer i Mulm og Nat, ad Verdens vildsomme Vej - e.

O Fader Josef, som mandigt lød
 med Heltetroskab, da Herren bød,
 og drog i Verden, den vide,
 o giv os ogsaa din stærke Aand;
 naar her vi rammes af Herrens Haand,
 da lær os frejdigt at lide!

O Fader Josef, o hør vor Bøn,
 og lær os ogsaa et Liv i Løn
 som dit, saa stort og saa stille.

Ja giv os ydmygt og skjult at gaa,
kun Herrens Vilje at vogte paa,
som du i Hjemmet det lille.

O Fader Josef, til sidst du vær
i Dødens Time vort Leje nær,
naar engang Mesteren kommer!
Naar du kun lægger din Forbøn til,
forvist da Herren os være vil
den allernaadigste Dommer.

Sr. A.

Veje til „Kraft og Skønhed“.

En Fastebetragtning.

Enhver Tid har sine Idealer. Mon ikke Øjeblikkets Ideal for en Masse moderne Mennesker er Legemspleje, Legemsdyrkelse? —

Det er jo med al Udvikling saaledes, at en Bølgedal følges af en Bølgetop.

Og vi nærmer os betydeligt Toppunktet af Kraft- og Skønhedsdyrkelse efter de bedste — og maaske ogsaa værste — antike Forbilleder fra den græske og romerske Forfaldstid.

Ikke som om vi her — hvor jo dog Kirkens Syn paa »Kraft og Skønhed« skal hævdes. — paa nogen Maade misforstaar *det aldeles berettigede i, at baade Lys og Luft, Sol og Vand skal til* for at tilvejebringe »mens sana in corpore sano«, Sundhed for Sjæl og Legeme. —

Men den ene Yderlighed eller Overdrivelse afføder den modsatte Yderlighed. Det ser vi i Historien ved Reformationens Opstaaen, ved den franske Revolutions Udvikling og sidst i den russiske Omvæltnings forskellige Faser.

Naar vi tænker tilbage paa de primitive hygiejniske Forhold i gamle Dage, speeielst de gamle Skolers Indretning og Undervisningsmaade — naar vi, som er over de 40, endnu kan huske, hvor lidt Tid og Interesse der blev

ofret paa Ting, som nu indtager en Plads i enhver Kommuneskoles Omsorg for Ungdommen — maa vi være glade for de Fremskridt, der er vundet, og vi maa erkende, at man i vore Forældres og Bedsteforældres Tid — til Trods for den Livsglæde og Fornøjelseslyst, som sikkert ogsaa prægede hine Dage, og som maaske ikke stod tilbage for vor Tids — i det store og hele ikke netop tænkte paa Legemets — Mandens som Kvindens — naturlige Kraft- og Skønhedsudvikling.

Man behøver jo bare at se Damemoderne fra 1860—1880 o. s. v., hvorledes de søgte at frembringe lad os sige Skønhedsindtryk, der dog var overdrevne, ikke naturlige, altfor kunstlede.

For saa vidt har den nyere og nyeste Mode gjort et Skridt fremad imod det naturlige i at lade selve Legemets sunde, normale Skønhed virke frem for al Pynt og Ballast.

Men netop her staar vi ved et Principspørgsmaal, ved hvis Besvarelse en moderne Hednings og en sand Kristens Veje henimod Kraft og Skønhed vil faa en forskellig Retning.

Og det vanskelige ved dette Principspørgsmaal er netop, at det indeholder to paa mange Maader forbundne Grundtanker, hvoraf den ene er en utvivlsom Sandhed, den anden efter Kirkens Lære en Usandhed, ja en af vor Tids Hovedvildfarelser.

Begge Tanker vedrører Menneskets »Kraft og Skønhed«. Den ene siger: Der findes i Formernes Verden intet mere skønt, intet herligere end et sundt, velskabt Menneskelegeme. Den anden Tanke gaar ud paa: altsaa lad os dyrke dette Naturens Mesterværk, da alt, hvad der er naturligt, er tilladt.

Her har vi denne saa almindelige og saa uheldige Sammenblanding af mange moderne Menneskers Tanker om Legemsdyrkelse.

Vel er det sandt, at Gud skabte et Mesterværk i Adam og Eva, og vel har allerede de græske Vismænd anset Mennesket i sin naturlige Form og Udvikling som hele Verdens Maal og Midtpunkt, men ligesaa sandt er det, at Arvesynden er kommet ind i Verden, og at netop den

naturlige og i og for sig berettigede Glæde ved Legemets Herlighed er bleven stærkt smittet af en »Kødets Lyst«, der let fører til Synd og af Kirkefædrene allerede betegnes som »syndig«, fordi den indeholder en »fomes peccati«, et Syndens Arnested.

Ganske vist, vi behøver ikke være snerpede. Vi behøver ikke at se en Dødssynd ligge som en Slange bag ved enhver Nøgenhed, beredt til at æde os. Tværtimod anser jeg — her taler jeg dog nærmest for egen Regning og indrømmer, at der kan være delte Meninger — en naturlig Opdragelse ogsaa til at kunne taale at se nøgne Legemer for helt forsvarlig, ligesom enhver fornuftig Belæring om Menneskets naturlige Oprindelse for berettiget, ja, i mange Tilfælde for paakrævet.

Der er syndet meget i gamle Dage, ogsaa paa Grund af en ufornuftig snerpet Opdragelse, der saa tilsidst sprængtes af Naturens vældige Rystelser ...

Men er dette indrømmet, det moderne Fremskridt paa Sundheds- og specielt Legemsplejens Omraade, bliver vi dog fast staaende ved Skriftens Ord: *»Elsker ikke denne Verden og det, hvad der er i den«* (1. Joh. 17) og Sankt Pauli Ord: *»Men de, som vil være Christi Disciple, skal korsfæste deres Kød og alle dets Begæringer«* ...

Der er en stor, en vældig Afgrund mellem det moderne Ideal: Legemsdyrkelse for enhver Pris og Kirkens Formaning om at følge Apostelens Ord om Forsagelse og Spægelse.

Selv om Kunstnere fremstiller Menneskelegemets Skønhed, selv om en hel Nation tiljubler Sejrherren i en Bryde- eller Boksekamp, som var han Fædrelandets Frelser og Fader — behøver vi katholske Kristne jo ikke at lade os rokke i vort Livssyn. Vel kan og skal vi holde vort Legeme i Ære og udvikle dets Evner efter bedste Skøn, men Legemet er og bliver og skal være Sjælens og Sjælelivets Tjener og maa derfor holdes i Ave.

Hvorledes det skal holdes i Ave, er forskelligt efter det enkelte Menneskes specielle Forhold, men alle skal vi i Fastens Aand søge at beherske Legemets altfor kraftige Begær, ja somme Tider gaa det kraftigt imod.

Netop det er ogsaa Vejen til Kraft og Skønhed — om

ikke altid til Musklernes svulmende Styrke og den nyeste Modes Fordring. —

»Non in tibiis viri placitum est tibi — ikke i Mandens stærke Knogler har du dit Velbehag,« siger den hellige Skrift i Salmernes Bog. Sjælens Sundhed og Fred er Hovedsagen, og det er mærkeligt, hvor ofte Gud ogsaa lader denne sjælelige Sundhed præge Legemet's Udseende og fremme dets Skønhed mere end Pagehaar og Læbestift. . . .

F. F. M.

En Missionærhøveding død — Kardinal Cagliero.

Et Sorgens Budskab griber os om Hjertet — vi har lidt et stort Tab. Klokkeren tre i Morges (28. Februar) døde vor elskede Kardinal Cagliero. For kort Tid siden havde vi faaet Bud om hans alvorlige Tilstand, men der var dog ingen Fare.

Som Piemontes mange Helgener og store Mænd blev ogsaa Johannes Cagliero født i Landsbyen Castelnuovo d'Asti (11. Jan. 1838). Da Don Bosco Allehelgensdag 1854 kom til denne sin Fødeby, udtalte den lille Ministrant sit brændende Ønske om at følge med til Turin for at studere og blive Præst. Den 3. November var han allerede i Oratoriet, hvor han med sit aabne og joviale Humør vandt alles Hjerter.

Da han i 1854 laa farlig syg, saa Don Bosco i to »Syner« ved hans Leje, at han »skulde blive Præst, Missionær, Biskop« og senere Kardinal »i to Aar«! I det andet Syn saa han hans Virkefelt: Patagonien og Ildlandet.

Allerede som Student komponerede Cagliero glimrende Musikstykker. Som Præst (1862) blev han en afholdt Prædikant samt Musiklærer ved Oratoriet.

I November 1875 sendte Don Bosco ham som Leder for Salesianernes første Færd til Patagonien, og her udøvede han, brændende af en Frans Xavers Iver, sit glimrende Kærlighedsværk. Hans Arbejde her er uvurderligt, og talløse er de Vilde, han omvendte. I 1883 blev han ud-

nævnt til Apostolisk Vikar for Patagonien, og Aaret derefter kaldtes han hjem for i December at blive bispeviet i Nærværelse af sin 88-aarige Moder og sin aandelige Fader. I 1885 tog han atter tilbage til Missionerne, hvor han vedblev med sine Heltegerninger for som ved et Tilfælde at vende tilbage ved Don Boscos Død. I Aaret 1904 blev han titulær Ærkebiskop af Sebaste, og i 1915 blev han efter 40 Aars trættende Arbejde og flere officielle Opgaver (Internuntius til Costarica o. a.) hævet til Kardinalværdigheden, 100 Aar efter D. Boscos Fødsel.

Ved at se ham og høre hans energiske, flammende Ord kom jeg ganske uvilkaarligt til at tænke paa en anden stor Apostel: — jeg huskede en anden 87-aarig, hvidhaaret Bisp Johannes, der i Væsen og Data saa meget lignede denne Johannes. Og som der i Marts 1922 gik en trist Stemning over det katholske Danmark, saa sørger nu Salesianerfamilien.

DOM.

R. I. P.

I Absalons Trops Bazar.

Forskellige katholske Organisationer arbejder paa at skaffe daarligt stillede Børn Landophold, og deriblandt er der ogsaa den katholske Spejdertrop i Sakramentssoget, I Absalons Trop. En Spejdertrop, der bestaar af lutter Børn fra velhavende Hjem, behøver blot at kræve, hvad Sommerlejren koster. Men saaledes er vi paa Nørrebro ikke stillede. Et betydeligt Flertal er slet ikke i Stand til at yde noget Vederlag. Altsaa maa der skaffes Penge. I Stedet for at foretage direkte Overfald paa værgeløse Folk, har vi besluttet at afholde en Bazar, hvortil vi da ogsaa straks fik Vikariatets venlige Tilladelse. I det Hele taget mødte vi straks stor Velvilje, ikke mindst fra visse energiske Spejderforældres Side, og der er allerede indløbet en hel Del Gaver. — Derfor maa man ikke tro, at vi har nok; vi modtager stadig med stor Taknemlighed alle Udslag af elskværdig Velvilje. — Det nytter imidlertid alt sammen ikke noget, hvis ikke der kommer Købere til Bazaren, og det er derfor min Agt at indprente de ærede Læsere (saa de aldrig glemmer det) at *I. Absalons Trops*

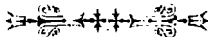
Bazar finder Sted, Hvide-Søndag den 11. April i St. Josefs Skoles Lokaler, Nørrebrogade 27 A. De vil paa ingen Maade blive narret, da vi allerede udfra de indløbne Gaver kan love, at der vil bydes paa mange værdifulde Ting. Yderligere har vi besluttet at afholde os fra de »fornemme« Bazarpriser og holde os til de mere borgerlige do. Vil De have en lille Mundsmag paa, hvad der bydes, saa værsgo: 1 elektrisk Strygejern, 1 Grisehovede, Barbermaskiner, forskellige Lædersager & Porcelæn, en Mængde Legetøj, deriblandt et Dukkehus, en stor Dukkeseng, en hel Del større og mindre Dukker, et Likørstel, Malerier og Skulptur, en Del Bøger, en hel Chokoladebod, en Restaurant, hvor der serveres The, Kaffe, Sodavand, Kager, m. m. (Et helt Galleri af Lagkager er paa Trapperne). Der vil blive solgt et ekstra Bazarblad.

I Løbet af Dagen finder en Koncert Sted, hvortil bl. a. Kirkens Kor har lovet Assistance.

Kl. 8 Aften er der Spejderopvisning, den gaar ud paa at vise, hvorledes Dagen gaar i Sommerlejren. Vi skal ikke røbe visse Hemmeligheder, der staar i Forbindelse hermed, men nøjes med at spaa den stort Bifald. Endelig er der Bortlodning og Auktion, inden Bazaren slutter.

Saa ved De, hvad De skal tage Dem for *Søndag den 11. April.*

Pastor Cay Benzon,
Tropskapellan,
Nørrebrogade 27 C¹.

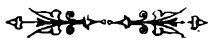
Elisabethforeningens Bazar

bringes i Læsernes velvillige Erindring. Det er Palmesøndag, den afholdes, og det er til Fordel for de forældreløse Børn. Bestyrelsen er i disse Uger travlt optaget af Forberedelserne. Skal vi ikke sørge for, at de faar et rigtig stort Arbejde med at modtage Gaver! Gaver kan sendes til: Pastor von Kettenburg, Bredgade 64.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54.

Frk. Stratbøcker,
Jægersborgallé 19.

Frk. Tetzlaff,
Paludan-Müllersvej 5.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vi henleder Opmærksomheden paa den Koncert, Rosenkranskirke's Kor giver paa Onsdag den 17. Koncerten afholdes i Institut »Jeanne d'Arc« i Frederiksberg Allé. Som omstaaende Annonce viser, har Organist Siegler sikret sig en udsøgt Assistance. Selv vil Koret bl. a. fremføre Max Bruch: Den hellige Familjes Flugt og Hartmann: Ev. Sommerdag (for Damekor). Det bliver sikkert en god Koncert, og Overskudet gaar til Udgifter til Musikalier og til ekstra Assistance paa de store Kirkefester, saa der er god Grund til at sikre sig en Billet.

— Danmarks katholske Kvinders Forbund afholder Landsmøde den 6. og 7. April. Der har allerede meldt sig en Del Delegerede fra Provinsen, og Bestyrelsen haaber, at ogsaa mange Medlemmer vil tage Del. Generalforsamlingen holdes i St. Knuds Sal i Stenosgade, og den 7. holdes et offentligt Møde i Koncertpalæets Ridersal.

— Katholske Damers Klub er krøbet ud af Puppen og har slaaet Vingerne op som St. Michaels Klub. Foreningen har derved faaet en mægtig Skytspatron, og Præsidenten har udarbejdet nye Love, som vor højærværdige Biskop har approberet. Mandag den 1. Marts havde St. Michaels Klub sit første Møde, der var meget talrigt besøgt. Lige under Talerstolen sad blandt andre Foreningens Protektor, Hr. Pastor v. d. Kettenburg, dens gejstlige Raadgiver, Pater Sialm, og Ærespræsidenten, Kammerherreinde Krag. Først talte Pater Sialm om St. Michael: Paa et af Bibelens første Blade staar St. Michaels Navn. Det er Kampen i Himmerig, hvor St. Michael med sit Sværd forjager de onde Engle og nedstyrter dem. Det forpligter at have St. Michael til Skytspatron. Foreningens Medlemmer skal være stærke i det gode og kæmpe mod det onde, opfylde Kirkens Bud nøje og altid være dens Stridsmænd ude i Verden. Det er svært at kæmpe mod Strømmen, men det er vor Pligt. — Derpaa holdt Pastor v. d. Kettenburg en kort Tale, hvorpaa han oplæste et Lykønskingsbrev til den ny Forening fra Baronesse Rosenørn-Lehn, og tilsidst gav han paa Opfordring af Præsidenten sin Velsignelse. Hermed sluttede Aftenens Højtidelighed, og et ualmindelig hjerteligt Samvær varede til Klubafte'nens Lukketid. CT.

— En af Kirkens gamle Tjenere, Lærer Johannes Siegler er den 4. ds. afgaaet ved Døden paa St.

Josefs Hospital. Da han ifjor fyldte 80 Aar gjorde Ugebladet ham til Genstand for en længere Omtale. Han havde virket som Lærer ved vore katholske Skoler i over 50 Aar, i Fredericia, i Svendborg og Horsens. Og overalt, hvor Lærer Siegler var ansat, blev han afholdt og agtet. Han var tillige Organist og Kordirigent, var med til at gøre et godt Arbejde i de forskellige Menigheder, og samtidig var han saa beskeden og tilbageholdende, at det var en Glæde at have med den Mand at gøre. Der er sikkert mange af den Afdødes gamle Elever og andre Katholikker rundt omkring i Landet, der vil mindes ham med Tak og Forbøn. De sidste 9 Aar tilbragte den Afdøde hos sine Sønner paa Frederiksberg, indtil for omtrent et Aar siden vel ved Magt, saa gjorde de 80 Aar sig gældende, og det gik langsomt ned ad Bakke. Et virksomt og opofrende Liv er afsluttet, vi er mange, der i Ærbødighed og Taknemmelighed vil mindes Lærer Siegler. R. I. P.

Sverige. 87 Aar gammel er Pastor Bernhard Stolberg afgaaet ved Døden. I 1869 kom han til Sverige og har haft hele sin Livsgerning der. Først havde han været østerrigsk Kavalleriløjtnant, men 27 Aar gammel brød han af og begyndte Theologistudiet. Hans første Virksomhed som Præst faldt i Malmø, hvor han byggede Kirken. Senere traadte han ind i Jesuiterordenen, men arbejdede stadig i Sverige, den længste Tid i Norrköping, indtil Maj 1925. Nu er han død den 5. Februar i et Hvilehjem i Holland. Pastor Stolberg var højt agtet og elsket af alle dem, der lærte ham at kende. Smukt kommer det til Orde i de Ord om ham, Pastor Meyer har skrevet i sidste Nummer af »Credo«: »Så stilla som han levat och verkat bland oss, så stilla har han gått ifrån oss. Och ändock veta vi alla, att med honom har en stor man lämnat oss, vi hava blivit en sällsynt ädel och osjälvisk karaktär fattigare, men Faderns hus i evighetens land en härlig och helig själ rikare.«

St. Ansgars Kirke. Paa Onsdag den 17. ds., Biskop von Euchs Dødsdag, holdes Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig **Pontifikal-Sjælemesse.**

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,

Bredgade 64^a

Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,

Paludan Müllersvej 5

Tlf. Vester 1190 v.

Fru Osterhammel,

Frederiksborggade 54

Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,

Jægersborgallé 19

Tlf. Ordrup 386.

A.C. Onsdag d. 17. Marts Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde i Vesterhus. Professor Dr. theol. Andreo Che fra Bukarest taler paa Esperanto med Tolk om Esperanto. Adm.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til Eksercitier i Assumptionsklosteret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag den 30. Marts Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Efterm. — Lørdag den 3. April Kl. 11 Form.

Dagsordenen for lukkede Eksercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø, senest den 27. Marts.

*Apostlenes Dronning.
Fredens Dronning.*

*Maria Rosenkransdronning.
Den ubesmittede Undfangelse.*

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$, St. Josefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 14. Marts i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 14. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

St. Josephs Gilde st. 1885.

Forslag, som ønskes behandlet paa Gildets Generalmøde, som afholdes Mandag den 12. April 1926, bedes indsendt inden 1. April til Formanden, G. Læsøe-Riise, St. Jørgens Allé 11^a.

Bestyrelsen.

Katolsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Den aarlige Generalforsamling afholdes Mandag d. 22. Marts 1926, Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Forsamlingsværelset, Bredgade 67 2. Sal o. G.

Bestyrelsen.

S.M.D.M. Ordinær Generalforsamling afholdes Onsdag den 24. Marts Kl. 7 $\frac{3}{4}$ i Skolen, Boyesgade 8 A. Alle »gamle Dreng« bedes møde.

Styrelsen.

Koncert til Fordel for ekstra Assistance til

Rosenkranskirken's Kor

Onsdag den 17. Marts Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i

Institut »Jeanne d'Arc« Frederiksberg Allé 74.

Med velvilligst Assistance af:

Kgl. Hofpianistinde Frk. *Johanne Stockmarr*, — Violinisten Hr. *Theo Rathner*. — Koncertsangerinderne Fru *Rosbøll* og Frk. *Hansen-Møller*. — D'Hrr. Koncertsangere *Vilh. Michelsen* og *Peder Jacobsen*. — Rosenkranskirken's Kor (forstærket) under Ledelse af Hr. Organist Fr. *Sieglér*. — Akkompagnement: Hr. *Carl Vorm*.

Billetter à 1 Kr. 50 Øre faas hos Hr. *Pastor Ronge*, Nørrebrogade 27 C. — Institut »Jeanne d'Arc«, Frederiksberg Allé 74. — *Pastor Bernh. Jensen*, Bredgade 54. — Portneren, Stenogade 4. — Hos Korets Medlemmer og hos Hr. Organist Fr. *Sieglér*, Kingogsgade 17 Mez.

N.B. Billetter faas ikke ved Indgangen.

Kirkelig Kalender.

14. Marts 4. Søndag i Fasten.	21. Marts Passionssøndag.
15. — M. Ferialdag.	22. — M. Ferialdag.
16. — Ti. Ferialdag.	23. — Ti. Ferialdag.
17. — O. Patrik, og Bekender.	24. — O. Gabriel, Ærkeengel
18. — To. Cyrillus af Jerusa- lem, Biskop og Kirkelærer.	25. — To. Marias Behudelse.
19. — F. Josef, Jesu Plejefader.	26. — F. Marias syv Smerter.
20. — L. Ferialdag.	27. — L. Johannes af Da- maskus, Bekender og Kirkelærer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 16. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Johs. Hansen: Billeder fra Schweiz (m. Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprædiken af Pastor Günther. Prædikenerne handler om
Kristi Lidelse, et Vækkelsesraab for Samvittigheden.

St. Annæ Kirke I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl 6
Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Maurer.

✠ Vor kære Fader, Svigerfader og Broder
pens. Lærer **Johannes Siegler**
døde stille i Nat paa St. Josefs Hospital.
Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.
Frederiksberg den 4. Marts 1926.
Paa Familiens Vegne
Børn og Svigerbørn.

✠ Vor kære Mor, Svigermor og Bedstemor
Enkefru **Petra Wæll**
er stille og rolig afgaaet ved Døden d. 6. Marts 1926,
vel forberedt ved vor hl. Kirkes Sakramenter.
Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.
Børn, Svigerbørn og Bornebørn.
R. I. P.
Begravelsen har fundet Sted.

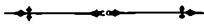
FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 12.

Søndag den 21. Marts.

1926.

INDHOLD: Det evige Liv. — Ugens Helgen. — En pavelig Rundskrivelse om Missionerne. — Observationer. — Foredrag paa Sjælland. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Fredericia. Nordamerika. Mexiko. — Avertissementer.

Det evige Liv.

Saa er der kun 14 Dage tilbage af Fastetiden. Men det er de 14 Dage, som skal tale allerstærkest til os. Passionstiden, Lidelsestiden, begynder. Stærkere og tungere bliver Alvoren nu for at kulminere i den sidste Uge paa Langfredag.

I Dag fortæller Evangeliet os allerede om et Attentat paa Jesus: »Da tog de Stene op for at kaste paa ham.« Men Herrens Time var endnu ikke kommet, han »skjulte sig og gik ud af Templet«. I Kirken er Billederne dækket til, det er et Sorgens Tegn, der bliver stille og tyst. Menneskers Ondskab, Ondskabens Sejr, Lidelse og Nød og Død er de Tanker og de Ord, der trænger sig frem.

Hvad var det, der fremkaldte dette Udbrud af Ondskab og denne Trusel om Død, som Evangeliet i Dag beretter om? Det var Herrens Ord: »Dersom nogen holder mit Ord, skal han ikke se Døden evindelig.« Det er Guds Godhed, hans uendelige Kærlighed til Menneskene, hans Løfte om evigt Liv, som faar Mennesker til at rase.

Livet gælder alle Menneskenes Stræben og alle deres Længsler. Selvopholdelsesdriften er den afgørende Faktor i alle Menneskenes Handlinger. Leve og faa saa meget ud af Livet som muligt er Maalet. Det er det Maal, den unge har, der endnu staar ved Begyndelsen, og det er Maalet, naar Mennesker kaster sig ud i al Verdens jagende Uro, lader sig drive af Sted af alle deres Drifter og Tilbøjeligheder. Saa ser det ud, som fik de Livets Fylde.

Intet Menneske skal underkue sin Livsstræben, vi skal ikke synke sammen i Resignation eller søge Nirvana. Nej, den naturlige Trang, der er i os, skal vi holde levende, og vi skal sætte alt ind paa at tilfredsstille den. Det gælder blot om at faa Svar paa Spørgsmaalet: Hvor finder vi Livet i dets største Fylde? Hvor finder vi det Liv, der aldrig skuffer os?

Det svarer Herren os paa, naar han siger: »Dersom nogen holder mit Ord, skal han ikke se Døden evindeligt.« Saa simpelt er det. Vi skal altsaa slet ikke kæmpe for at faa Del i alle Verdens Goder, vi skal slet ikke tage Del i det rasende Jag efter Rigdom og jordisk Glæde. Vi ved jo, at intet af alt det kan holde Døden borte fra os. Men vi skal aldrig se Døden, dersom vi holder Guds Ord.

Deri skal vor Stræben bestaa. Og den bør ikke være mindre intensiv end al Menneskenes Stræben i andre Retninger. Vi skal arbejde, og vi maa aldrig trættes i at holde Guds Ord: Dag for Dag, Aar for Aar er det vort Maal. Vi skal søge at naa det til Fuldkommenhed. Paa det skal alle Evner sættes ind, saa at vi naar det stadig bedre, saa at vi aldrig faar Døden at se.

Naar vi nu i de kommende Dage følger Herren paa Korsvejen og op til Golgatha, da skal vort Hjerte fyldes af Kærlighed. Vi ved, at det skete alt for at bringe os evigt Liv. Korset er Livets Tegn, »Dødens Træ blev Livets Rod«, synger vi i Salmen til Korsets Ære. Derfra gaar Livet ud til alle dem, der søger det paa rette Maade. I Korset er Løsningen paa Livets Gaade, det bringer al Verden Frelse, det stiller alle Menneskers Længsel. Derfor beder vi med Kirken i disse Dage: »Vær hilset, Kors, vort Haab i Strid!«

Betingelsen for at faa Del i dets Velsignelse er kun, at vi holder Herrens Ord. Saa kommer vi ikke til at mangle noget. Saa vinder vi Sejr over alle Livets Fjender, og det evige Livs Rigdom bliver os til Del. B. J.

Ugens Helgen.

St. Ljudger.

26. Marts.

En af dem, der baade i sin Virken og særlig i sine Tanker og Ønsker maa regnes til St. Ansgars Forløbere, er den hellige Ljudger, Saksernes Apostel. Om ham fortæller det nordtyske Breviar:

Ljudger var af ædel frisisk Slægt og blev allerede som ung betroet til den hellige Gregor, der var Biskop af Utrecht, for af ham at lære at føre et Liv til Guds Ære. Der blev Grunden lagt baade til Lærdom og helligt Liv, og da Ljudger senere kom til York i England, fik han Alkuin til Lærer, og denne Opdragelse førte til, at han snart selv blev en fremragende Lærer, der viste sine Elever Vej baade i Dyd og Videnskab og forfattede lærde Bøger om Helgenernes Bedrifter. Natten tilbragte han i Reglen med Salmesang og Bøn, med Læsning i den hellige Skrift og Betragtning, og derved blev han et velegnet Redskab til apostolisk Arbejde og til at vinde Hedninger for Gud.

Den hellige Biskop Alberik sendte Ljudger til Frisland for at forkynde Christi Evangelium, og her genrejste han Kirken i Dorstad, som den hellige Leboinus havde bygget, men som de hedenske Saksere havde brændt. Under Wittekinds Forfølgelse blev han fordrevet fra Frisland, rejste først til Rom og derefter til Monte Cassino, hvor han under Abbed Theotmars Ledelse førte et stille og helligt Liv efter St. Benedikts Regel. Saa vendte han tilbage og omvendte fem Landskaber og en Ø fra Hedenskabet til Dyrkelsen af den sande Gud. Med Korset i Haanden, under Bøn og Sang til Guds Ære, befriede han ogsaa en

anden Ø og Landet ved Danmarks Grænse fra Djævelens Herredømme og gav det Troen paa Christus.

Ljudgers straalende Klogskab, hans Afholdenhed, Mildhed og Munterhed gjorde ham elsket af alle. Hans Afholdenhed var saa stor, at hans Disciple aldrig saa ham spise sig mæt; han var saa ydmyg, at han kun vanskeligt lod sig formaa til at modtage Bispeværdigheden, thi han sagde, at Biskoppen bør være udadkelig. Hele sit Liv igennem var han streng imod sig selv og bar hemmeligt et Bods bælte; han var meget gavmild og gav alt til de fattige, beholdt kun selv det nødvendigeste. Baade fattige og rige sad ved hans Bord, og han vederkvægede dem baade med aandelige Gaver og med Spise. Han var i Sandhed en Fader for de fattige, der ikke søgte sig selv, men blev alt for alle for at frelse alle.

Efter Kong Karls Ønske grundlagde Ljudger i Mimi-gernefort et Kloster, som senere gav Stedet Navn (Münster). Der byggede han ogsaa en Kirke og blev selv dens første Biskop. Ligeledes stiftede han et Kloster i Werden, og med utrolig Iver forkyndte han Evangeliet i det vestlige Saksen, saa at Hedenskabet blev udryddet; han byggede Kirker og ansatte Præster rundt omkring.

Til sidst besluttede Ljudger sig ogsaa til at drage til Normannerne for at bringe dem under Christi Herredømme, men Sygdom bindrede ham deri. Han forudsagde, hvorledes Normannerne skulde komme og forfølge den nye Kirke, men ogsaa, at Freden skulde blive genoprettet og Kirken vinde Sejr. Til Trods for Sygdom mindskedes den fromme Biskops Iver og utrættelige Arbejde ikke; han blev ved med at forkynde Guds Ord, og daglig frembar han det ublodige Offer. Den sidste Dag i sit Liv, en Søndag, hørte han først Messe i Coesfeld og begav sig saa til Billerbek, hvor han prædikede og for sidste Gang sang Messen. Natten derpaa gav han sin elskelige Sjæl i Guds Hænder, den 26. Marts 809.

Saaledes beretter Breviaret i Korthed om St. Ljudger. Det vil sikkert have Interesse samtidig at høre, hvad en dansk Historiker skriver om ham. I sit Værk om »Den nordiske Kirkes Grundlæggelse« skriver A. D. Jørgensen:

»Omtrent et hundredår efter [efter Willibrord] får vi derimod atter en paalidelig efterretning om, at en kirkelig stormand, nemlig den frisiske biskop Ljudger, tænkte på at drage til Danmark og kun afholdtes derfra ved Karl den stores bestemte forbud. Ljudger var en af de troens helte, som hin tid frembragte saa mange af; han viede sit liv og sin rige begavelse til hedningernes omvendelse og den unge kirkes befæstelse blandt Friser og Sakser. En af hans tidligste erindringer var billedet af den ærværdige, af alderen bøjede Bonifacius, der drog ud for at bukke under for Frisernes vildhed; dennes discipel og stadige ledsager, Gregor, havde været hans lærer ved missions-skolen i Utrecht og Willibrords biograf Alkuin ved den høje skole i York. Alle disse indtryk bestemte ham til at give afkald paa sine medfødte fortrin som rig adelsmand for at tjene den samme tanke, som disse mænd havde hengivet deres liv for. Han døde 809 som biskop i Mimi-gardeneford i Saxland, med hvilket han havde forenet en frisisk Bygd, hans første missionsmark.«

En pavelig Rundskrivelse om Missionerne.

Den 28. Februar har den Hellige Fader udsendt en Encyklika, »Rerum Ecclesiæ«, om Kirkens Missionsarbejde, hvori han fremhæver dette Arbejdes uhyre Vigtighed, taler om den Aand, der bør beherske det, og de Metoder, der bør følges.

Som forleden meddelt var Missionerne et Hovedpunkt i Pavens Tale til Roms Fastepredikanter for nogle Uger siden, da han betonede Nødvendigheden af at mobilisere hele den katholske Verden til Arbejdet for Troens Udbredelse. I den nye Rundskrivelse angiver Paven nu, hvorledes dette bedst kan gøres. Brevet er meget langt og kan deles i to Dele. Den første Del henvender sig til alle Troende og deres Biskopper, den anden Del til Missionærerne selv.

Den Hellige Fader fremhæver stærkt den Kendsgerning, at Kirken lige fra sin Grundlæggelse af har betragtet Tro-

ens Udbredelse som sin Hovedopgave, og at Paverne til alle Tider har virket for at sprede Kendskabet til den ene sande Gud. Derfor er det ogsaa Pavens eget personlige Ønske at virke for Missionerne, saa længe Gud lader ham leve, og han opfordrer Biskopperne til at hjælpe med i dette store Værk, thi det var ikke blot til Peter, Christus sagde: »Gaa hen og lær alle Folk.« Som Apostlenes Efterfølgere har ogsaa Biskopperne den Pligt at udbrede Evangeliet. At hjælpe Missionerne er den højeste Form for Næstekærlighed, og ingen Kristen, der fortjener dette Navn, kan undskylde sig fra at tage Del i denne Gerning, mindst Præsterne, og allermindst Biskopperne.

Den første Pligt for alle Kristne er at bede. Jesus sagde: »Bed, at Høstens Herre maa sende Arbejdere til sin Vingaard.« Dette Bud gælder ogsaa os. Bed i de offer-tlige Kirker, og faa Ordensfolk og Børn til at bede for Missionerne.

Man skal gøre sig store Anstrengelser for at fostre Missionærer og ikke paa nogen Maade hindre dem, der føler sig kaldede, i at følge Kaldet. Missionsforeninger skal udbredes iblandt Præsterne, saa at de ved deres Messer og Bønner kan nedbede Naade over Missionærenes Arbejder.

Endelig skal der samles Penge ind til Arbejdet, thi Missionernes Fattigdom er uhyre. Paven opfordrer Biskopperne til at blive Tiggere for Christus og for Sjælene, til ustandseligt i Tale og Skrift at paalægge de Troende at bidrage til Missionernes Underhold. Der er særlig tre Organisationer, som skal modtage Almisserne: Foreningen for Troens Udbredelse, Jesu Barndoms Forening og Apostlen Peters Forening.

Rundskrivelsens anden Del er rettet til dem, der arbejder paa Missionsmarken, og heri fremhæves særligt Nødvendigheden af en indfødt Gejstlighed som det væsentlige for Missionernes Fremtid. Den Hellige Fadar opfordrer Biskopperne, de Apostoliske Vikarer og Præfekter til at stifte Seminarier og Kollegier for Drengene og unge Mennesker, der synes egnede for Præstestanden. Alle skal stole paa Gud, som sikkert vil sørge for de nødvendige Midler til Støtte for saadanne Foretagender.

Man maa ikke mene, at den indfødte Gejstlighed paa

nogen Maade er mindre værdifuld end de hvide Missionærer, derfor maa man heller ikke kun give den ubetydelige Stillinger. Tværtimod er den paa mange Maader den europæiske Gejstlighed overlegen, særlig med Hensyn til Sproget og Forstaaelsen af Folket, og naar under internationale Stridigheder de øvrige Missionærer maa forlade et Land, saa kan de indfødte Præster blive tilbage, og Arbejdet bliver da ikke ødelagt.

Paven opfordrer alle Kongregationer af Præster, Brødre og Søstre til at gøre deres yderste for at faa indfødte optaget i Kongregationerne eller, hvis det er nødvendigt, at stifte nye Kongregationer, der passer bedre for de indfødte og for de fremmede Forhold.

Ordener eller Kongregationer, som har faaet særlige Territorier betroet, skal, hvis de ikke kan overkomme det hele, kalde andre Ordener til Hjælp og lade al Smaalighed fare. Det anbefales Missionærerne at sprede sig saa vidt som muligt og ved stadige Rejser at holde alle til Guds Ord og Modtagelsen af Sakramenterne.

Ligesom Herren helbredte de syge og kaldte de smaa til sig, saaledes skal Missionærerne ofre sig for dem, der lider, og for Børnene og derigennem vinde Folkets Kærlighed.

Rundskrivelsen lægger indtrængende de Apostoliske Vikarer paa Sinde, at de ikke skal lade Midtpunktet i deres Virksomhed fyldes med Institutioner, men snarere sprede dem, og den Apostoliske Vikar selv bør stadig være paa Rejse. De skal ikke bygge store Domkirker, de kommer nok til deres Tid; byg for Øjeblikket Kapeller overalt, rejs Hospitaler og Skoler af alle Slags.

Paven slutter med at prise Missionærerne for deres Helteliv og med en fornyet Opfordring til store Anstregelser.

Observationer.

Bladene har fortalt, at Maestro *Toselli*, hvis sentimentale Serenade vi alle kender, er død. Bladene har i samme Anledning opfrisket hans Skandaler med Kronprinsesse

Louise af Sachsen — Kroniker, Billeder, Anekdoter . . . .
Snask.

Men Bladene har glemt sidste Kapitel i Dramaet: Tosellis Død.

Han døde paa Hospitalet Santa Maria Nuova i Firenze; og hans Sygdom blev til Sjælens Helbredelse; under hele Sygelejet opbyggede han sine Omgivelser ved Gudhengivenhed og Fromhed. Han modtog i god Tid de sidste Sakramenter og dikterede selv følgende Gravskrift:

»Her hviler Enrico Toselli. Ham mindes hans Moder Ottavia og hans Søn Carlo Emanuele Filberto. Tiden og Skuffelserne bragte ham til at miste Troen paa Menneskene — men ikke paa Gud. Han elskede ene sin Hustru Pia og blev genelsket af hende, den trofaste Ledsagerinde i Glæde som i Sorg.« —

For os er dette sidste Kapitel det værdifuldste, fordi det viser en af de berømte offentlige Synderes Omvendelse — og Guds Langmodighed.

Lad os aldrig dømme, saalænge Gud ikke har dømt.

*

I England havde man i 1924 over 12 Tusinde Konversioner, saa Katholikkernes Antal steg til over 3 Millioner.

*

I en københavnsk Avis, som ganske vist endnu ikke holder en Side Huskapel om Søndagen, men som dog betjenes af en lille Række mondæne liberale Præster, har en brav Lyriker faaet Pladsen som Lærer i Religionshistorie. Thøger Larsen, som ellers deler sin Tid mellem at digte om Muld og kigge Stjerner i Løgstør (eller er det Lemvig?), har været i Italien. Fra Højden af Vesuv docerer han nu Religion for det undrende Norden — der ellers er svært forvænt i den Retning af Johs. V. Jensen.

Hr. Larsen fortæller os med en rørende provinsiel Sufisance om Nadverens Oprindelse. Han bruger endda de Lærdes Terminologi og taler om »Laan«. Efter at Kristendommens øvrige Bestanddele er reducerede til »Laan« fra Assyrien, Persien og Ægypten, faar vi nu at vide, at den hellige Nadver er en Rest af . . . Maa nedyrkelsen!!!

Det bevises endda — og bevises saa soleklart, at et Barn kan fatte Beviset. Man behøver jo blot (siger Hr. L.) at se paa »Oblaten«, er ikke denne bløge Skive oprindeligt et soleklart Symbol paa Maaneskiven? —

Beviset minder meget om det, der leveres for, at samme Maane er gjort af en grøn Ost.

Maa det være tilladt at oplyse Religionshistorikeren Hr. Larsen om, at »Oblater« (Hostier) først optræder som Nadverelement hen i Middelalderen*). Indtil da brugte man ganske simpelt Hvedebrød, som ikke helt let kan sættes i Forbindelse med Maanen.

At Thøger Larsen (som til daglig er en af vore bedste Digtere) vil gøre sig til Grin ved at tale om Ting, han ikke har Anelse om, bliver hans egen Sag.

Det er tristere at se, hvordan liberale Fagtheologer i den moderne Protestantisme arbejder efter samme Metoder og reducerer det ene Dogme efter det andet, det ene Jesus-Ord efter det andet til at være »Ideer« og »Forestillinger«, Kirken eller endog Christus selv har »laant« fra Samtiden og fra Fortidens hedenske Religioner og Mysterier. Det Menneske, der ikke kan se Christi Guddom i Evangeliet, kan undskyldes paa mange Maader; men den, der ikke kan se Christi absolut enestaaende menneskelige, ja over-menneskeligt geniale Originalitet, kan ikke undskyldes; hans Vurderingsevne er forsumpet, eller han har faaet en Splint i Øjet af det Spejl, H. C. Andersen taler om.

*

Et kirkeligt Blad taler om »Katholicismens dybe Forfald«. Er det ikke sært at se En tale saadan, medens han samtidig staar med Protestantismens Skaar i Haanden. Der er altsaa stadig Mennesker, der ikke kan se, hvor der foregaar en Opløsning — og hvor Enheden og Helheden daglig træder tydeligere frem. »Man skal ikke tale mod Rom, naar man selv bor i Ryslinge,« kunde man oversætte det gamle Ordsprog om Stenene og Glas-huset.

*

---

*) Den runde (men ikke flade) Form blev vistnok foreskrevet ca. 400.

Den hellige Frans af Assisi skal fejres til Oktober — 800 Aars Dagen for hans Død. I Assisi bliver der selvfølgelig store Fester. I Milano og i Rom (paa Lateran-Pladsen) lader den italienske Regering rejse store Bronce-monumenter for *il poverello* — i officiel Monument-Stil. Bortset fra den gode Vilje til at hædre den Helgen, som maaske mest af Allehelgen har lignet og genspejlet Kristus, er Monumenter maaske den Form for Hæder, der vilde mishage ham selv mest. Børnehjem vilde have behaget ham mere end alle pragtfulde Fester med lejede Kor, Fyrværkeri, store Taler, prægtige Festskrifter og Statter.

Mon vore hjemlige Tertiærer har tænkt paa at hædre deres Stifter ved at bringe de Børnehjem, der (i Nakskov) ligger i Ly af Danmarks eneste Franciskus-Kirke, ud over den Fattigdom, der er et dræbende Tryk for Nutids-kristne, mens den var Umbrerhelgenens kaarne Brud?

Franciskus-Jubilæet skulde ikke gerne helt glemmes blandt danske Katholikker, som først af alle — og paa vort eget Sprog — fik den Bog, som mer end nogen anden har genopvakt Kærligheden til »den mest italienske af alle Helgen — og den helligste af alle Italienerne«.

*

En berømt Kunsthistoriker har i et Blad svunget en saltet Svøbe over den græselige Smagløshed i meget af Nutidens katholske Kirkeudsmykning. Lige saa stor en Tak, vi vil vide ham for den Zelotvirksomhed i fremmed Mands Hus, lige saa gerne saa vi en Paapegelse af Nutidens prægtige liturgiske Bevægelse — og en Fremhævelse af den har sin dybeste Rod i den af Helgen-Paven Pius X vakte eukaristiske Bevægelse. Den, der har den rette Sans for Altrens Sakramente, faar ogsaa Sansen for at pryde den Kalk, det Tabernakel, det Alter, den Kirke, der er Gemmet for den levende Gud. Daarlig Smag i en Kirke er — omvendt — en Følge af for ringe Tanker om Majestæten bag Brødets Skikkelse.

*

»Jeg kan godt forstaa, at De ikke siger det offentlig, men er De ikke egentlig Jesuit?« spurgte forleden en Dame underskrevne Verdenspræst,

Noget forvildet bedyrede jeg min Kvalitet i Gejstligheden, udenfor enhver Orden.

»Tænk, jeg troede da, at Paven kun sendte Jesuiter herop til os Kristne,« svarede hun.

Med stor Interesse lod hun sig saa min Kirke forevise og fik — ud fra Alter, Døbefont og Skriftestol — forklaret noget om Sakramenterne. Da jeg havde betjent hende saaledes en Time, slog hun det hele let hen: »Ja, det er jo meget godt, jeg forstaa saa godt, at det kan fange romantiske Sjæle, men Religion er nu jo da kun egentlig Moral.«

Før jeg kunde faa Svaret frem, tog Damen paa at docere Theologi for mig, og Slutningen blev, at der egentlig kun var een virkelig grov Synd til: Vivisektion! Alle Indvendinger var overflødige; hun vilde hellere se sit eget Barn (hun havde intet!) dø af Pest, end at blot eet lille uskyldigt Marsvin skulde bruges til Fremstilling af Serum. Hun havde en Gang læst om, at syv Kænguruer var blevet nervøse, fordi man havde brugt dem til Fremstillingen af en Serum, der har lindret en af Verdens frygteligste Sygdomme.

Saa kunde jeg ikke mere; jeg afbrød Samtalen, men naaede dog i Gadedøren at faa en Henvisning stukket ud til Anker Larsens »De vises Sten«; »det er en Mand, der forstaa sig paa Religion,« hørte jeg hinsides Døren.

Ja, vi har drevet det vidt i Kristendom i Danmark i 1926.

Marts 26.

Observator.

Foredrag paa Sjælland.

De forskellige katholske Sogne i Roskilde, Ringsted, Holbæk og Køge var bleven enige om at fejre St. Ansgars Minde ved at lade afholde en Række dogme- og kulturhistoriske Foredrag.

Pastor Fiedler fra Sønderborg var saa elskværdig at

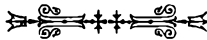
tage imod Indbydelsen. Han kom og talte paa de forskellige Steder i en af Byens offentlige Sale seks Uger i Træk: seks Gange i Roskilde, syv Gange i Ringsted, tre Gange i Køge og tre i Holbæk. Lige fra hans første Optræden vandt Taleren alle de forsamledes, baade Katholikkernes og Ikke-Katholikkernes Interesse.

Pastor Fiedler raader da ogsaa over mange af den Slags Registre, der gør Talen fængslende: en lys Fantasi og et varmt Hjerte, et udtryksfuldt Minespil, et typisk djærvt Sprog og et malmfuldt Organ; desuden spænder hans dogme- og kirkehistoriske Viden over ikke saa faa Oktaver.

Som sagt, saa snart han slog an, havde han Kontakt med sine Tilhørere, og siden mødte de trofast Uge efter Uge. Ikke mindst Pressen fulgte Foredragene med Interesse. Ogsaa her gjaldt Reglen: »Som man raaber i Skoven, saa faar man Svar«. Foredragsholderens kærlige Tone, naar han omtalte vore anderledes-troende Medkristne, vakte sympati Ekko. Roskilde Dagblad skrev saaledes: »Pastor Fiedlers Foredragsrække er bleven fulgt med megen Interesse af Roskildenserne, ikke mindst fordi al Agitation laa Pastoren saa uendelig fjernt.« Der var naturligvis i en og anden By et Blad, der satte sig den Opgave at fungere som Undtagelse for derved at bekræfte Reglen.

»Det er bare Skam, at det var det sidste,« hørte jeg mere end een, ogsaa Ikke-Katholik, klage den sidste Aften. Og en mig fremmed Herre, der passede sit Foredrag, som Katholikkerne deres Søndagsmesse, sagde til mig: »Dersom De havde flere af den Slags Talere, vilde det danske Folk nok faa et andet Syn paa den gamle Kirke, end det hidtil har haft.«

Jeg nikkede Bifald og tænkte ved mig selv, at Pastor Fiedlers Eksempel kanske kunde smitte — — — W.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. St. Andreas Kirkes Regnskab er det første, der er kommet. Som sædvanlig viser det Fremgang. Bidragydernes Tal er steget fra 144 til 158 og Bidragene tilsvarende fra 4402 til 4500. Desuden er der kommet en Del andre Gaver. Der er bl. a. et Fond til

Forbedring af Kirkens Orgel, og det raader allerede over ca. 1000 Kr. Det er i det hele taget et lyst Regnskab, særlig i disse vanskelige Tider.

Fredericia. Søndag den 28. Febr. døde et af Menighedens ældste Medlemmer, Enkefru Pauline Spetzler, efter faa Dages Sygeleje, vel forberedt og styrket ved Kirkens Naademidler. Ved dette Dødsfald mister Menigheden en af sine mest trofaste Tilhængere. Fru Spetzler var et af de faa Mennesker, som man daglig saa i Kirken og ikke blot til den hellige Messe; ogsaa paa andre Tider af Dagen besøgte hun sin Frelser i Sakramentet, altid havde hun en stille Bøn paa Læben, og altid var hun i nær Forbindelse med sin Gud. I sine unge Aar var hun en stor Hjælp og Trøst for mange, som hun gjorde godt imod, ingen er vist gaaet bort fra hende uden at faa den Hjælp, som hun kunde give; selv da hendes Livsvilkaar ikke mere var saa gode, nægtede hun sig selv meget for at give til andre. Hendes Hjælp var i det skjulte, og mange er det sikkert, som ved dette Budskab vil sende en Bøn til Tak for det gode, som blev ydet dem. Torsdag den 4. Marts fandt Begravelsen Sted paa den nye Kirkegaard i Fredericia. I Kirken, hvor der var mødt mange af hendes Venner, tolkede Hr. Pastor Frederiksen sin og Menighedens Taknæmmelighed mod den afdøde. Kisten bares af Slægtninge ud til Ligvognen, som derefter kørte til Assistentskirkegaarden, hvor Begravelsen fandt Sted.

Nordamerika. I en for nylig pr. Radio holdt Tale paaviste Direktøren for Bureau of Education ved Hjælp af statistiske Angivelser, at det mest iøjnefaldende paa det religiøse Omraade i de Forenede Stater var Oprettelsen og Udviklingen af de katholske Sogneskoler. Fra 1900—1925 er deres Tal steget med ca. 85 %. Der gives nu omtrent 7000 Sogneskoler med over 2 Millioner Elever og 50000 gejstlige og 3000 verdslige Lærere. Man faar et Begreb om en saadan Skoles Størrelse, naar man hører, at i Chicago og Detroit er Skoler med 2500—3000 Elever intet usædvanligt. De ikke-katholske Borgere sparer her ved ca. 117 Millioner Dollars om Aaret, da Katholikkerne ellers maatte lade deres Børn undervise i de offentlige Kommuneskoler. Til Sogneskolerne kommer saa de højere Skoler, Secondary Schools, Colleges, Universiteter og Præsteseminarier. Der gives nu over 2000 katholske Secondary Schools med 10000 gejstlige og 1500 verdslige Lærere og 180000 Elever. Elevernes Antal er i de sidste 10 Aar steget med ca. 116 %, siden 1920 med 10 % aarlig. Da man mere og mere indser Nødvendigheden af højere katholske Skoler, er der i de sidste Maaneder i 6 store Byer blevet aabnet 9 Secondary Schools, som hver har kostet

mellem 500 000 og 1 Million Dollars; Katholikkerne har selv tilvejebragt 2 Millioner til disse Skoler. Der gives 78 Præsteseminarier med 950 Professorer og 5000 Studenter, og 84 Skoler, som forbereder til Seminarierne, med 97½ Professorer og 8000 Elever. Der findes i de Forenede Stater 22 katholske Universiteter og 121 katholske Colleges med over 60000 Studenter og 5000 Professorer. Fra 1920—24 er Studenternes Antal vokset med ca. 80 %. Universiteternes og Colleges Grunde og Bygninger har en Værdi af 125 Millioner Dollars. Man overraskes over den Kendsgerning, at det højere Skolevæsen som Helhed beskæftiger 32 % flere verdslige end gejstlige Professorer, og at 32 % af Studenterne ikke er Katholikker. Det gaar fremad! I Detroit tænker Jesuiterne paa i Løbet af de næste 2 Aar at oprette 7 nye højere Læreanstalter, der vil komme til at koste ca. 2 Millioner Dollars. Man har allerede taget fat paa Opførelsen af Hovedbygningerne. Man ser at Kanon 1375 i Kirkens Lovbog ikke blot er en Forordning, men en haandgribelig Virkelighed i de Forenede Stater i Nordamerika: »Kirken har Ret til at oprette Skoler for alle Fag, ikke blot Folkeskoler, men ogsaa højere Skoler.«

— I de Forenede Stater i Nordamerika findes der en Forening, hvis Formaal er den katholske Kirkes Udbredelse i dette Land. Foreningen hvis Hovedsæde er i Chicago, har kunnet glæde sig ved i den sidste Snes Aar at se rige Frugter af sit Arbejde. Den har faaet bygget 2600 Missionskirker og Skoler dels i selve Nordamerikas Forenede Stater dels i Kolonierne. Den har forsynet Kirkerne med Altre, Paramenter, Lysestager, Korsvejsstationer o. s. v. alt uden at forlange den ringeste Godtgørelse. Der fordeles aarlig Tusinder af Messestipendier blandt fattige Præster. Den betaler hver Maaned ca. 100 Gejstlige ved de fattige Missionskirker hver 30 Dollars. Desuden giver den ca. 3000 Dollars aarlig til Uddannelse af ca. 100 Seminarister. Hvad Foreningen aarlig uddeler til kirkelige Formaal beløber sig alt i alt til ca. 25000 Dollars. For nylig har den begyndt at arbejde paa at faa grundet et Fond paa 5 Millioner Dollars til Hjælp for den indre Mission. Man ser her et udmærket Exempel paa, hvad maalbevidst, velorganiseret Hjælpearbejde kan præstere.

Mexiko. Den mexikanske Regerings Fremfærd i den sidste Tid mod de katholske Præster støtter sig til en Paragraf i Forfatningen, der siger, at ingen Gejstlig, ligegyldigt hvilken Kirke han tilhører, maa udøve sit Embede i Mexiko. Mange udenlandske Præster er allerede blevet fængslet og deporteret. For nylig ankom 14 udviste spanske Præster til Havanna paa Kuba. Men Indvandningsmyndig-

hederne her nægtede dem Adgang til Øen under Paaskud af, at de ikke var indfødte. I Paragraf 3 i ovennævnte Forfatning er det fremdeles bestemt, at i saavel Folkeskolerne som i de højere Skoler, hvad enten de tilhører Staten eller Privatfolk, maa kun Lægfolk undervise, og at intet religiøst Samfund overhovedet maa lede Folkeskolen. Efter Forlydende indløber der fra alle Dele af Mexiko Meldinger, der tyder paa, at Guvernørerne over de enkelte mexikanske Stater har paalagt de stedlige Øvrigheder at fare frem i Overensstemmelse med Forbundsregeringens Anordning: lukke alle katholske Skoler og udvise de udenlandske Præster. Som Regel gives der Skolemyndighederne 24 Timer til at efterkomme Ordren.

Mandag den 29. Marts Kl. 8

i Sankt Knuds Sal, Stenosgade 4 B

Foredrag af Pastor De Vos
om **det berømte Genteralter**, med Lysbilleder.

Sang af Drengekor.

Billetter à **1 Kr.** faas: Katholsk Bogh. Stenosgade — Sankt Ansgars Bogh., Ørstedesvej 10. — Menighedskontoret, Bredg. 64, Telf. 3762 (Kl. 1—4) — Portneren i Stenosg.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Den aarlige Generalforsamling afholdes Mandag d. 22. Marts 1926, Aften Kl. 7½ i Forsamlingsværelset, Bredgade 67 2. Sal o. G.
Bestyrelsen.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,

Bredgade 64³

Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,

Paludan Müllersvej 5

Tlf. Vester 1190 v.

Fru Osterhammel,

Frederiksborggade 54

Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,

Jægersborgallé 19

Tlf. Ordrup 386.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon *hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften* i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

Kirkelig Kalender.

21. Marts Passionssøndag.	28. Marts Palmesøndag.
22. — M. Ferialdag.	29. — M. Ferialdag.
23. — Ti. Ferialdag.	30. — Ti. Ferialdag.
24. — O. Gabriel, Ærkeengel	31. — O. Ferialdag.
25. — To. Marias	1. April To. <i>Skærtorsdag.</i>
Bebudelse.	
26. — F. Marias syv Smerter.	2. — F <i>Langfredag.</i>
27. — L. Johannes af Da- maskus, Bekender og Kirkelærer.	3. — L. <i>Paaskelørdag.</i>

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 23. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor Günther: Oplæsning.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprædiken af Pastor Günther. Prædikenerne handler om
Kristi Lidelse, et Vækkelsesraab for Samvittigheden.

St. Annæ Kirke I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl 6
Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Maurer.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7¹/₂, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄, St. Josefs
Kirke Kl. 7¹/₂, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Foreningen „**Absalon**“ holder Fælleskommunion i Sakra-
mentskirken Palmesøndag d. 28. ds. Kl. 8.

Bestyrelsen.

Husk Eksercitier for unge Piger i Assumptions-
klosteret Tirsdag d. 30. ds. Efterm. — Lørdag d. 3. April Form.

Ellisabethforeningens Basar

til Fordel for Forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes
Basar **Palmesøndag den 28. Marts fra 9- 8 og Mandag den 29.**
fra 10—3 i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver,**
Tomboia, Restauration. Ved Basarens Slutning om Mandagen
holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3.
Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

S.M.D.M. Ordinær Generalforsamling afholdes Onsdag
den 24. Marts Kl. 7¹/₄ i Skolen, Boyes-
gade 8 A. Alle »gamle Dreng« bedes møde. *Styrelsen.*

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jeusen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 13.

Søndag den 28. Marts.

1926.

INDHOLD: Den stille Uge. — Enkedronning Louise †. — »Consummatum est —«. — Pietà. — En katholsk Stats Tilintetgørelse. — Palmesøndag. — 89 indfødte myrdet af Had mod den katholske Kirke. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. Nordamerika. Bolivia. — Gudstjenesten i den stille Uge. — Avertissementer.

Den stille Uge.

Det kan ofte hænde os skrøbelige Mennesker — ogsaa paa andre Omraader foruden det religiøse — at noget, som ellers er os meget vel bekendt, og som vi havde god Grund til at mærke os, til Tider kan, om end ikke helt glemmes, saa dog ligesom trænges i Baggrunden, stilles i Skygge af andre Ting, som mere optager vore Tanker. — Men saa kan det dog ske, at dette samme, som en Tid lang var mere eller mindre glemt, ved enkelte Lejligheder pludselig igen træder tydeligt og klart frem for os og med fornyet Kraft paatrænger sig vort Sind og vor Tanke.

Saaledes kan det ogsaa undertiden gaa med enkelte af vor hellige Religions Trossandheder.

Vi ved f. Eks. meget vel, hvad vor Frelser for vor Skyld har maattet gennemgaa, hvad han har maattet lide af Kærlighed til os, og hvilken Taknemmelighed og Genkærlighed vi derfor ogsaa skylder ham.

Det ved vi jo nok, skønt vi maaske ikke til alle Tider er i lige Grad gennemtrængte af den levende Bevidsthed

herom, ja desværre kan det til Tider forekomme enkelte Mennesker som noget, der slet ikke vedkommer dem.

Men saa er det som sagt, at vi til visse Tider igen ved enkelte Lejligheder kan blive ligesom paany levende gennemtrængte af denne Pligtfølelse, af Kærligheds- og Taknemmelighedsfølelsen imod ham, saa at alt dette paa en Gang synes at staa saa tydeligt for os som maaske aldrig før.

Og hvilken Tid, hvilken Dag i hele Kirkeaaaret er der vel, hvor vi bedre forstaar Jesu, vor Frelasers uendelige Kærlighed og hans Ret til vor Genkærlighed, end netop den stille Uge og den hellige Langfredag?

Denne Dag minder os jo om vor Frelasers allerstørste Kærlighedsbevis imod os, da han »ikke ved Blodet af Bukke og Kalve, men ved sit eget Blod gik en Gang ind i Helligdommen og fandt en evig Forløsning« for os. Den minder os om det verdensforsonende hellige Offer, som Gudslammet frembar paa Korsets Træ for at borttage vore Synder.

Naar Kirken derfor paa denne Dag lader sine Tjenere afsløre Herrens Kors, som fra Passions søndag har været tilhyllet, da er det for paa denne Maade saa eftertrykkeligt som muligt at henvende vort Sind og vor Tanke paa dette det guddommelige Offerlams Højalter, Korsets hellige Alter — og for at vække i vore Hjerter de tilsvarende Genkærligheds og Taknemmeligheds Følelser imod ham, som under de usigeligste Smerter og Lidelser har bragt sig selv som Offer for os paa Korsets hellige Alter.

»*Ecce lignum crucis!*« bliver der sunget ved Afsløringen. »Se det Korsets Træ!« Se din Frelser og Forløser paa Korsets Træ, hvorledes han lider og dør for dig! Se hans saarede Hænder og Fødder, se hans tornekrone Hoved og hans gennemborede Hjerte! Se med eet Ord: hans Kærlighed til dig — og nægt ham ikke dit Hjerte og din Kærlighed!

»Naar jeg er bleven ophøjet fra Jorden, vil jeg drage alt til mig!« har vor Frelser selv udtalt. Og dette Ord, skønt det maaske i første Øjeblik kunde synes en Overdrivelse, maa dog siges virkelig at gaa i Opfyldelse, helt og fuldt og bogstaveligt at gaa i Opfyldelse. Fra Korset

drager vor Frelser alt til sig. Baade gode og onde, baade tvivlende og ærligt søgende, baade troende og vantro, alle drages til den korsfæstede Christus. De kan ikke komme uden om ham. Alles Øjne og alles Opmærksomhed drages til ham, om ikke andet saa for at haane og spotte ham, for at kritisere og diskutere ham.

Og det maa ikke undre os. Derved gaar jo blot vor Frelzers nævnte Ord i Opfyldelse, ligesom ogsaa Simeons Forudsigelse om, at Christus skulde blive et Modsigelsens Tegn, som er sat til Fald eller til Oprejsning for Menneskene. — Vi vil haabe, og vi vil paa Langfredag ret indstændig bede om, at vi maa være blandt dem, for hvem han ikke er til Fald, men til Oprejsning. Om det ene eller det andet er Tilfældet, vil vi let kende derpaa: hvad det er, der drager os til ham. Er det ikke Nysgerrighed blot eller Lysten til at kritisere ham og diskutere ham, men derimod noget ganske andet: er det Troen paa ham, er det Kærlighed og Medlidenhed, er det Anger over vore Synder, som faar os til at ty til Korsets Fod, saa vil Korsets Herre sikkert ikke være til Fald, men til Oprejsning for os.

Der er ingen anden Dag, blev der før sagt, i hele Kirkeaaaret, hvor vi bedre forstaar Jesu uendelige Kærlighed til os og hans Ret til vor Genkærlighed. Der er ingen anden Dag, kunde man ogsaa sige, end den hellige Langfredag, hvor vi i den Grad bliver draget til ham og tvunget i Knæ for ham, hvor vi mindre formaar at afslaa vor korsfæstede Frelzers Bøn til os om at skænke ham vort Hjerte.

Naar vi efter Korsafsløringen knæler ned og kysser Korset, da lad os derfor ogsaa med det samme i vort stille Sind svare vor Frelser paa denne hans Bøn med disse Ord: Ja, jeg skænker dig mit Hjerte, helt og holdent, uden Forbehold skænker jeg dig det, — med alle dets Tilbøjeligheder og Drifter! Reger Du fra nu af i det, saa at det aldrig mere maa løsrive sig fra dig og dit hellige Kors, aldrig mere maa bedrøve dit allerhelligste Hjerte, som er bristet i Døden for min Skyld. Giv du selv mig din Naade hertil. Amen!

Fidelis.

PAA Søndag bæres Danmarks gamle Dronning til sit sidste Hvilested i Roskilde Domkirke. Overalt i Danmarks Land mindes Dronning Louise i Ærbødighed. Som altid tager Folket Del i den Sorg, der har ramt Kongen og hans Hus.

En stor og ansvarsfuld Post havde Gud givet den afdøde, som Dronning ved Kongens Side synlig for alt Folket. Og det tør vel siges, at Dronning Louise svarede til de Krav, der blev stillet hende. Sit Ansvar bevidst, baaret af en fast Kristentro levede hun et værdigt Dronningeliv og bar alle Livets Tilskikkelser, som heller ikke Tronen er hævet over, og som hun fik sin rigelige Del af.

Et værdigt Liv er afsluttet, og med Tillid kan vi anbefale den afdøde Dronning til Guds Naade. Hver Søndag lød Bønnen for hende i Kirkerne, og nu paa Søndag, naar Dronningen bisættes, skal vi mindes hende.

Hs. Højærværdighed Biskoppen har bestemt, at der efter Højmessens paa Søndag skal afholdes en Sørgehøjtid i samtlige katholske Kirker. Der vil blive sunget nogle Salmer og holdt en Tale. I St. Ansgars Kirke vil Biskoppen selv holde Mindetalen.

Lad os da paa Søndag samles i Mindet om Dronning Louise, i Bøn for hendes Sjæl; vi slutter os til det, der er hele Folkets Ord:

Ære være hendes Minde!

„Consummatum est —“

„Det er fuldbragt“ —

».....Men det var ved den sjette Time, og der kom et Mørke over hele Jorden.«

*De evigt-skiftende Skyer stivned som i Frygt
langt ude i det graadisede Vest....
Og hele Himmelhvælvet, der stod smykt
i Solens Skrud fra Dagens lyse Fest,
tabte al Farvefyrd og aabned sig mod Rummet,
hvis evigt-mørke Afgrund aanded Taager
i tunge Byger, mens al Livets Larm forstummed
fulgt af et Ekko, der fløj bort som Maager,
der søger gennem Mørket op mod Stjerne-
vrimlen..*

...Et Tordenskrald slaar bragende mod Bjerge....,

*Og Lynets Ildflod jager over Himlen
og fanges i et flygtigt Genskær..Som en Hær
af Dværge
griber tusindtunget Ekko Tordenskraldets Vælde
og splintrer det i Lyd...En Genlydsbølge bryder
sig Vej igennem fjerne Skove..over høje Fjelde,
hvis brynjeblanke Islag skælver..Det er, som
lyder
der stormvejrstærke Hævnhyl gennem Mulmet...*

*En Ørn, hvis Vingefang er stort som Havet,
skygger for den Solglød, der i Vester ulmed
som gyldent Gravkors for en Dag, der blev be-
gravet.*

Mens Verden vaanded sig i Ve.....

».....Sagde han: Det er fuldbragt. Og han bøjede Ho-vedet og opgav Aanden...«

**Pietà af Chresten Skikkild
i Kapellet i Esbjerg.**

Pietà.

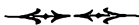
*Saa langsomt, saa langsomt de listød
de blodige Nagler ud,
hvormed til sit Kors han var fæstet,
Alverdens Herre og Gud.*

*Saa varsomt, saa varsomt de lagde
ham ned i det Moderskød,
som engang til Verden ham bragte,
Gudssønnen, som nu var død.*

*Saa sorgtungt, saa sorgtungt hun bøjede
sig dybt over Sønnen ned
og lukkede hans dødsmatte Øje,
mens Smerten i Hjærtet sved.*

*Saa kvalfuldt, saa kvalfuldt hun hulkede
og klappede hans bløde Haar,
mens Aftenvindene sukede
saa tungt i den Urtegaard.*

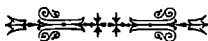
Pietro.

Om den afbildede Pietà, der er et Arbejde af Chresten Skikkild i Kapellet i Esbjerg, skrev P. H. P. her i Bladet for et Par Aar siden:

»Uvilkaarlig standser man. Vi har Indtryk af at staa i en Forgaard til en Helligdom. Til begge Sider fører en en dristig svunget Granittrappe op til det ovenfor liggende Kapel; et dæmpet Halvlys giver Rummet en ejendommelig Stemning, idet Lyset kommer ind gennem farvede Ruder, dels i Trappegangen, dels i Partiet over Døren. Men Blikket søger hurtigt Rummets centrale Udsmykning: en Pietà, en smertefuld Moder med Christus paa sit Skød i et pragtfuldt Træskærerarbejde, hvor Guldet i Glorierne virker smukt mod det forskelligt schatterede Træ.

Relieffet, som er anbragt i en Niche i Murfladen lige overfor Portalen, er to Meter højt og over een Meter bredt. Dets nederste Tredjedel er et rigt ornamenteret Felt, der ligesom bærer det egentlige Billede. Moderen har Sønnens afsjælede Legeme paa sit Skød. Med et udsigelig skønt Udtryk i det rolige Ansigt betragter hun Lidelsernes Mand, der nu endelig har fundet Hvile. Med den højre Haand halvt støtter halvt løfter hun Christi Hoved, over hvis Træk der nu er faldet Ro: consummatum est; den venstre Haand og Arm peger i let bøjet Stilling opad mod det tunge Kors (som dog ikke er fremstillet), som om hun vilde sige Korset det sidste Farvel, sit og Sønnens fælles Kors, inden hun overgiver ham til Gravens korte Hvile og den senere Herlighed. En skønnere Introitus til det senere Messeoffer kan ikke tænkes. Længe dvæler Beskueren ved denne gribende Scene i dens mesterlige Fremstilling.«

En katholsk Stats Tilintetgørelse.

Af

M. J. O'Doherty, Ærkebiskop i Manila.

Vi gengiver her i en noget afkortet Form en overordentlig interessant Artikel, som Manilas Ærkebiskop har skrevet i »Ecclesiastical Review« om Philippinerne.

I Europa saavel som i Amerika lægger man tit altfor lidt Mærke til det Land, som man ikke med Urette har givet Navnet »Østens Perle«, og som allerde fortjener vor Opmærksomhed af den Grund, at det med sine næsten 10 Millioner katholske Indbyggere repræsenterer et af de største katholske Lande paa hele Jorden. Det er Philippinerne. De indtager nemlig, hvad Katholikkernes Antal angaar, Nr. 7 i Rækken af alle Jordens Stater.

Disse Øers mærkværdige Historie i de sidste Aartier og navnlig deres religiøse Stilling fortjener Opmærksomhed i den katholske Verden.

I over 300 Aar var Philippinerne en spansk Koloni. Man kan ikke komme uden om, at Kirken i det spanske Herredømmes Tid udførte et storslaaet Arbejde saavel med

Hensyn til Missionen som i kulturel Henseende. Medens Kirken i Indien blandt 330 Millioner Indfødte kun kan fremvise c. 2 Millioner Konvertitter, i Kina endog kun $2\frac{1}{2}$ Million blandt 400 Millioner Indfødte og i Japan ikke stort mere end 50,000 af Øernes 60 Millioner store Befolkning, har Kirken paa Philippinerne faaet omvendt hele Folket til Katholicismen, og det til en bekendende, overbevist Katholicisme. Alle Øerne var oversaaet med Skoler og prægtige Kirker, og alt syntes at skulle gaa saa godt som vel tænkeligt. Det eneste, man forsømte, var Uddannelsen af en indfødt Klerus. Der var ganske vist indfødte Præster, men deres Antal var meget lille. Man anvendte dem ogsaa højest som Kapellaner, medens de spanske Præster beholdt alle selvstændige Sogne kald for deres egen Mund, og man viste dem i det hele taget meget ringe Tillid. — Dette skulde senere hævne sig overmaade bittert.

Paa denne Tid blussede Frihedstrangen op hos Philip-pinernes Beboere, ganske som den havde gjort og gjorde det i de andre Kolonier, der var højt udviklede i kulturel Henseende. De følte sig trykket af det spanske Herredømme. Hemmelige Frimurersekter bemægtigede sig den nationalliberale Bevægelse og gav den en kirkefjendsk Retning. De spanske Officerer gjorde tappert Modstand mod denne Bevægelse, men det gød først rigtig Olie i Ilden, og da man endogsaa henrettede Dr. José Rezal, den national-liberale Bevægelses højtdannede Fører, brød Oprøret mod Spanien ud i lys Lue.

Denne Forvirring gav Amerikas Forenede Stater den forønskede Anledning til at blande sig i Øernes Anliggender. De var ikke blot opsatte paa at faa fat i disse Landes ubeskrivelige Rigdomme, men endnu mere paa at erhverve sig et fast Forsvarspunkt i det fjærne Østen mod en eventuel japansk Fremtrængen, thi ogsaa Japan var meget ivrig efter at faa Fingre i de rige Philippinere.

De amerikanske Erobrere havde let Spil; og efter at de med Vaabenmagt havde faaet Indbyggerne til at underkaste sig, skyndte de sig som kloge Kolonister at vinde det besejrede Folks Højagtelse og Velvilje. Dette mente de lettest at kunne opnaa ved at knytte Frihedsbevægelsens Førere til sig, bestyrke dem i deres Had mod Spanierne og ved i de nye Magthavere at lade dem se Beskyttere og Velyndere. Da nu disse Frihedshelte for Størstepartens Vedkommende var Kirkens Modstandere, blev den nye Regerings Lovgivning ligeledes i høj Grad kirkefjendsk. Under Paaskud af saa hurtigt som muligt at besejre enhver Rest af spansk Herredømme, for man haardt frem overfor den katholske Religion. Omtrent 800 spanske Præster blev vist ud af Landet. Senere indrømmede Amerikanerne gan-

ske vist, at de havde baaret sig urigtigt ad; men det var lovligt sent. Under Ledelse af en ung, afsat Præst, Aglipay, havde Kirkens Angribere grundet en ny Landskirke, det philippinske Skisma. Aglipay viede sig selv til Biskop og fik snart ca. 2 Millioner af Øens Beboere til at slutte sig til sin Kirke. At han fik saa mange Tilhængere, var dog kun muligt ved Bedrag og Vildledelse. Man bibragte de brave Folk den Tro, at efter at de spanske Præster var fjærnet, maatte netop den »philippinske Kirke« træde i deres Sted. Indbyggerne selv havde slet ikke til Hensigt at svigte deres katholske Tro, og saasnart de blev oplyst om Aglipays Bedrageri, lod de hans nye Kirke i Stikken.

Men den katholske Kirkes religiøse Stilling blev yderst elendig paa alle Øerne. Desuden var de faa indfødte Præster paa ingen Maade forberedte paa at overtage al Sjælesorgen. Deres Antal var heller ikke tilstrækkeligt. I de fleste Sogne herskede og hersker der endnu den største Mangel paa Præster. De brave Folk hænger med hele deres Sjæl fast ved deres Religion og deres Kirke. Paa Festdagene kommer de sammen til Bøn og Sang i de præsteløse Kirker, de afholder Processioner, ærer Helgenerne og beder flittigt deres Rosenkrans. Ved større Fester rejser de tit mange Mil for at opdrive en »Padre«, for at han i det mindste en Gang om Aaret kan læse den hellige Messe for dem og give dem Sakramenterne. Mangelen paa en ordnet Sjælesorg og paa religiøs Undervisning af Børnene kommer saaledes ved enhver Lejlighed paa den smerteligste Maade for Dagen.

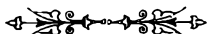
Sammen med de amerikanske Magthavere kom ogsaa de amerikanske Protestanter. De oversvømmede ligefrem Landet. Overalt stiftede de Skoler for de unge, Foreninger og Hospitaler; Bibelselskaber og K. F. U. M. tog fat.

De gjorde let rigt Bytte blandt de forladte Katholikker. Endvidere er det en meget gunstig Omstændighed for dem, at det Amerikanske og Engelske er kommet paa Mode. I Særdeleshed i Byerne flokkes alle gerne om de Lærere, der bringer dem den nye Verdens meget beundrede Teknik.

Ved denne Tingenes Tilstand kan Troen i dette herlige, katholske Land kun opretholdes, naar der ved Siden af de talrige protestantiske Præster og Lærere fra Amerika ogsaa kommer katholske Præster og Lægbrødre i stort Tal til Philippinerne. Da nu Missionsiveren blandt Katholikkerne i de Forenede Stater i den sidste Tid har taget et meget glædeligt Opsving, tør man vel haabe, at Philippinerne, deres nyeste Koloni, ogsaa vil komme til at nyde godt heraf, saa Troen i dette udmærkede, katholske Land i det fjerne Østen kan bevares og udvikles i Tidens Løb.

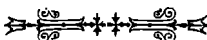
Palmesøndag

holder Elisabethforeningen Basar til Fordel for forældre-løse Børn. Basaren holdes som altid i Bredgade 69, og der bør alle Københavns Katholikker aflægge Besøg. Ingen maa undlade at give sin Skærv, saa at Elisabethforeningens nødvendige Arbejde kan fortsættes og udvides. Det er en af den Slags Ting, alle maa staa sammen om, saa kan vi ogsaa med Lethed løse Opgaven. Lad Palmesøndag vise, at vi samles om en fælles Sag.

89 indfødte myrdet af Had mod den katholske Kirke. (En Berigtigelse).

For nogen Tid siden stod i et af Smaabladene i København en Notits om, at en Missionær af Salesianermissionen i Belgisk Kongo havde myrdet ca. 100 Negre. Den Apostolske Præfekt for Øvre Luapula i Belgisk Kongo, som hører til nævnte Mission, meddeler iflg. »Die kath. Missionen« følgende: »I Urskoven 80 km fra Missionsstationen Kiniama fandtes 89 Lig af Negre, som en indfødt protestantisk Prædikant af Baptisternes Menighed havde myrdet, fordi de ikke vilde lade sig døbe af ham, men af den katholske Missionær. Negrene i Omegnen fordømmer denne Udaad og har bedt Præfekten om en Missionær og en Skole«.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsd. d. 10. Marts mindedes Kardinal Mercier i A. C. Stud. mag. Kiærulff talte om M.'s filosofiske Indsats. Efter at have understreget St. Thomas Aqvins Betydning viste K., hvorledes Skolastiken efterhaanden døde hen, fordi Subtiliteterne fortrængte det væsentlige, og ikke formaaede at bekæmpe Modernismen, fordi den talte denne over Hovedet og ikke interesserede sig for Naturvidenskabernes nyeste Resultater. Mercier har optaget disse i sin Filosofi og dog ikke rokket Skolastikken en Tøddel, han har lagt faste Rammer for den skolastiske Undervisning og lagt dem saaledes, at den vil kunne optage alle Fremtidens Opfindelser i sig. Kardinal Mercier var Sand-

hedens aldrig svigtende Forsvarer. — Efter at Forsamlingen havde sunget en af Kiærulff forfattet St. Thomas Salme »Guds Kirke vi dig hylder«, fortalte Hans Højærværdighed Biskoppen nogle personlige Erindringer om den afdøde Kardinal, hvis store Ydmyghed og Askese Biskoppen særlig fremhævede. — Under Diskussionen mente P. Menzinger, at Kiærulff havde malet Tiden efter St. Thomas for sort. Skolastikken har haft tre Blomstringstider. 1) St. Thomas, 2) den eftertridentinske og 3) Mercier. Af Stormænd blandt Skolastikkens Forkæmpere kan nævnes Bellarmin og Palmes, hvis katholske Erkendelsestheori først brød med Kant og saaledes var Forløber for Mercier. — Dette Møde, hvortil over 60 var mødt, var det første af A. C.'s aarligt tilbagevendende. Thomas-Aqvin-Møder i Begyndelsen af Marts. — sky.

— For Overretssagfører H. C. Aa f e l d t, som den 19de ds. afgik ved Døden, vil der Mandag den 29. Kl. 10 blive afholdt en højtidelig Sjølemesse i St. Ansgars Kirke. Den afdøde blev paa Dødslejet optaget i den katholske Kirke, og en testamentarisk Bestemmelse om Ligbrænding naaede han ikke at faa forandret.

— Sommerens store Begivenhed for de danske Katholiker bliver Festen for St. Ansgar, der tillige bliver et katholsk Landsmøde og Ungdomsmøde. Festen vil blive holdt i Herthadalen ved Lejre Søndag den 1. August. Et Udvalg, som Hs. Højærværdighed Biskoppen har nedsat, er i disse Dage gaaet i Gang med Forberedelserne og vil sikkert snart lade høre fra sig.

— Vi gør opmærksom paa det Foredrag, Pastor De Vos holder Mandag Aften i St. Knuds Sal i Stenosgade. Det er et af Kunstens store Mesterværker, det berømte Genteralter, Foredragsholderen vil gøre os bekendt med. En Mængde Lysbilleder med Detailler af Alteret illustrerer Foredraget, og Drengkoret synger.

— Vi er blevet opfordret til at meddele, at der har dannet sig et Udvalg for at samle de i Danmark bosatte Østerrigere til en Forening, og det haabes, at ogsaa de talrige danske Venner af Østerrig vil slutte sig til denne Forening. Udvalget anmoder derfor alle Østerrigere og alle, der har Interesse for denne Sammenslutning, om at meddele deres Navn og Adresse til »Austria«, Peder Skramsgade 15^a. Kbh.

— Salen var tæt fyldt, da Rosenkranskirkens Kor gav Koncert i Onsdags, og Tilhørerne blev ikke skuffede i deres Forventning. Det forstærkede Kor, under Hr. Organist Sieglers dygtige Ledelse, klarede særdeles smukt sine ikke helt lette Opgaver og lønnedes med stærkt Bifald. Gang paa Gang maa man beundre den Energi og Udholdenhed

og ikke mindst den musikalske Forstaaelse, hvormed Organist Siegler søger at bringe sit Kors Præstationer op paa et saa højt Niveau som muligt. De, der kender de store Vanskeligheder, som er forbundet med saadanne Foretagender, vil lykønske den sympatiske Leder, og glæde sig over det smukke Resultat, han har opnaaet. — Programmet bød yderligere paa to Rækker Solo-Numre, som i høj Grad begejstrede Publikum. Kgl. Hofpianistinde Frk. Stockmarr spillede som sædvanligt, d. v. s. mesterligt. Violonisten Hr. Theo Ratners Spil var ligefrem virtuosmæssigt; han har sikkert en stor Fremtid for sig. Solisterne Fru Rosbølls og de Herrer Jacobsens og Michelsens fine og kultiverede Røster, vakte megen Glæde hos Tilhørerne, og Hr. Carl Vormis aldeles ypperlige Ledsagelse bidrog i høj Grad til at give den vellykkede Koncert det højtstaaende musikalske Præg, som Tilhørerne forstod at paaskønne med ret kraftigt Bifald.

Aarhus. Atter i Aar vil Katholikker i Aarhus opføre Robert Hugh Bensons Passionsspil »Nadversalen«. De gjorde det første Gang i Fjor og vandt megen Anerkendelse, og i Aar er der blevet rettet mange Opfordringer til dem om at gentage Opførelsen. Det er jo ikke nogen almindelig Dilettantforestilling, men de optrædendes egen Alvor og den gode Instruktion bidrager til at gøre et opbyggeligt og gribende Indtryk. Opførelsen finder Sted Palmesøndag og efterfølgende Mandag Aften.

Nordamerika. En amerikansk, katholsk Dame, Frk. Elisabeth Jenkins, har ved sin Død i Februar efterladt den statelige Sum af 2100000 Dollar til Ærkebispedømmet Baltimore med den Bestemmelse, at Ærkebiskoppen for Pengene skulde oprette et Sygehus for Uhelbredelige og et Hjem for gamle Kvinder. Denne Velgørerinde hørte til en af de ældste Familier i Staten Maryland, der blev grundet af katholske Kolonister, blandt hvilke hendes Forfædre var.

Bolivia. I den unge, fremadstræbende Republik Bolivia er der for nylig blevet foretaget Valg af de nye Præsidenter. Til Førstepræsident valgtes Hermando Siles, til Andenpræsident Abdon Saavedra. Ved den højtidelige Embedsoverdragelse holdt den pavelige Nuntius paa de andre Staters tilstedeværende Repræsentanters Vegne Velkomstalen. Da Bolivia er en afgjort katholsk Stat, havde hele Festen et stærkt religiøst Præg. Begge de nye Præsidenter aflagde i Parlamentssalen, knælende foran Krucifixet, deres Einbeds med Haanden paa Evangeliet. En uhyre Mennekemængde saavel som Kamrene overværede denne højtidelige Handling.

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikal-messe, de hl. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 6 Aften Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes, Forbønner, Korsets Afhylling og Hylding, Procession og Præsantificatmesse. Kl. 6 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiens Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og Kl. henvend 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

Jesu Hjertes Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 6 Aften Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henvend Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. — *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* Kl. 8 Palmevielse, Sangmesse med Prædiken. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* stille Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Gudstjeneste. Kl. 6 Aften Korsvejsandagt. — *Paaskelørdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ begynder Ceremonierne, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Sangmesse. Kl. 6 Aften Festandagt med sakr. Velsignelse.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe, Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 6 Aften Sakraments- og Gethsemane-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 6 Aften Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henvend Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Messe og Tilbedelse af det Allerhelligste hele Dagen. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og Messe.

Rosenkranskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 5 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste m. Præd. Kl. 5 Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmassen ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj) *Onsdag* Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl.

4½ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7½ Form. Gudstjeneste. Kl. 2 fransk Prædiken. Kl. 4½ Eftm. Matutin. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7½, derefter Messe.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6 og 8 stille Messe. Kl. 9½ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 6 Aft. Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aft. Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8½.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9¼ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Fasteprædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korssets Hylding og Præsanctificatmesse. Kl. 6½ Aften Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8¼.

St Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 9.

Ædle Velgørere!

bedes venligst betænke Børnehjemmene i Nakskov med gamle Sager og Ting af al Art til Brug eller Salg. Modtages eller afhentes med Taknemmelighed af Diem ar, Skindergade 32, K. Tif. Byen 6555. Kl. 10—2.

Giv! — og giv med Glæde. Hellere lidt — end intet.

Mandag den 29. Marts Kl. 8

i Sankt Knuds Sal, Stenosgade 4 B

Foredrag af Pastor De Vos

om **det berømte Genteralter**, med Lysbilleder.

Sang af Drengekor.

Billetter à **1 Kr.** faas: Katholsk Bogh. Stenosgade — Sankt Ansgars Bogh., Ørstedsvej 10. — Menighedskontoret, Bredg. 64, Telf. 3762 (Kl. 1—4) — Portneren i Stenosg.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,
Bredgade 64³
Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5
Tlf. Vester 1190 v.

Fru Osterhammel,
Frederiksborggade 54
Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,
Jægersborgallé 19
Tlf. Ordrup 386.

Barnestuepige.

Barnestuepige ikke under 17 Aar kan faa Plads d. 1ste Maj hos Grevinde Holstein-Ledreborg Ledreborg, Lejre. Barneplejerske findes. Man henvender sig direkte eller til Frøken Anny Anker, Stenosgade 2¹¹, København. Tlf. Vester 972 y.

A.C. Onsd. 31. Marts. Besøg paa *Rigsarkivet* med Hr. Arkivar *Fr. Jürgensen West* som Fører. Kun Medlemmer har Adgang. Man mødes Kl. 10 præcis i Vestibulen paa 1. Sal. Indgangen er fra Rigsdagsgaarden Adm.

Kirkelig Kalender.

28. Marts Palmesøndag.	4. April Paaskesøndag.
29. — M. Ferialdag.	5. — M. 2. Paaskedag.
30. — Ti. Ferialdag.	6. — Ti. 3. Paaskedag.
31. — O. Ferialdag.	7. — O. Oktavdag.
1. April To. <i>Skærtorsdag.</i>	8. — To. Oktavdag.
2. — F <i>Langfredag.</i>	9. — F. Oktavdag.
3. — L. <i>Paaskelørdag.</i>	10. — L. Oktavdag.

Palæstina-Kollekt. Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted Langfredag i samtl. Sognekirker.

Paaskekommunionen. Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Den stille Uge. Vor Herres og Frelseres *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag og Langfredag henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Kongregationen for Mænd har ikke Fælleskommunion i April Maaned.

Immaculatakongregationen holder Møde Tirsdag d. 6. April Kl. 4^{1/2}.

Den eukaristiske Forening holder ikke Tilbedelse i April, da den første Fredag er Langfredag.

Husk Eksercitier for unge Piger i Assumptionsklosteret Tirsdag d. 30. ds. Efterm. — Lørdag d. 3. April Form.

Foreningen „**Absalon**“ afholder Generalforsamling d. 19. April Kl. 8 pr. i Columbus. Evt. Forslag indsendes til Form. L. Nielsen, Christiansmindevej 4³ senest den 5. April. Alle Medlemmer bør møde, da der foreligger vigtige Sager.

Bestyrelsen.

Foreningen „**Absalon**“ afholder 2den Paaskedag Kl. 8 pr. **Aftenunderholdning** med **glimrende Assistance** i »Columbus« Selskabslokaler. Angaaende Billetter og Program bedes man henvende sig til Medlemmerne.

Bestyrelsen.

»Gennemgang af Troslæren« i St. Knuds Sal bortfalder til September.

Min kære Hustru

Mathilde Munk

er afgaaet ved Døden Søndag Aften.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.
Fredericia den 23. Marts 1926.

A. Munk.
Lærer.

NB. Da Nummeret for den 4. April ønskes udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, bedes alt St of til Bladet ogsaa indsendt en Dag tidligere end ellers, senest Søndag den 28. Marts.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 14.

Søndag den 4. April.

1926.

INDHOLD: Paaske. — Paasketiden. — Præst og Statsmand. — De franske Katholikker. — Mirakler i Nutiden. — Danske Kvinders katolske Forbund. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Italien. — Gudstjenesten i Paaskedagene. — Avertissementer.

Paaske.

Han var død. Apostlene og de fromme Kvinder vidste det kun altfor sikkert. Bevidstheden herom hvilede paa dem som en tung Sten. Sorgen havde ganske lammet dem, og de ænsede ikke mere andet, end at han, der havde fyldt deres Liv, ikke var mere. Det var Tomhed altsammen! Der var ikke noget ved at leve uden ham. For ham havde de forladt alt, for at følge ham. Men nu, da han var borte, hvad var der saa mere tilbage? De kunde ikke vende tilbage til deres forrige Liv, efter at de havde lært ham at kende.

Smerten over at have mistet deres Mester havde skyllet gennem deres Sjæl og havde fyldt den med Bitterhed.

Alle, der har mistet deres Fader, Moder eller en kær Ven, kender Savnets knugende Tyngde.

Det er jo, fordi alt Haab lades ude, at det er saa svært at bære; endnu medens den kære afdøde var paa sit yderste, var der Haab endnu; Mennesket haaber altid lige til det sidste.

Men nu er det forbi, forbi . . .

Saaledes tænkte og følte Apostlene og de hellige Kvinder, indtil en blændende Lysstraale falder ind i deres Sjæls Mørke: »Han er opstanden!« Nogle ser den tomme Grav og hører Engelen Budskab, andre hører det fortælle.

Det er et Øjeblik, som om alt staar stille. I det blændende Lys ser Øjet ikke. Men naar man ikke netop er en Thomas, giver man efter overfor et saadant Vidnesbyrd. Endnu medens de spørger: »Er det virkelig sandt?« da risler en Bæk af Glæde gennem Sjælen. »Jo, det maa være sandt!« Og nu bryder Glæden ud og fylder Sjælen med Jubel, Sjælen oversvømmes af Glæde.

»Fred med Eder,« lyder en kendt Røst, og han staar midt iblandt dem. Det er ikke et Syn, han tager og spiser, de kan røre ved ham. Alle løfter deres Aasyn imod ham, de skuer blot med Glæden lysende af alle Træk. »Herre, Herre, Mester,« mumler de og kan næppe sige mere.

Al Sorg og Tungsind er blæst af Sjælen. Der er kun Solskin, tindrende, strømmende som en Junidag i den grønne Skov.

»Hvordan er det muligt, hvordan er det gaaet til . . .« det er altsammen ligegyldigt. Han er her, det er nok. Vi har faaet ham tilbage, og han er ikke længer en Smertens Mand. Vel er de hellige Saarmærker der endnu. Men nu er de saa skønne at skue og straalere som Rubiner.

Hvor sander de det nu, hvad han har sagt: »Jeg er Opstandelsen og Livet.« Han var vel død, men kun for at overvælde Døden med sit Væsens Livskraft. Han staar foran dem, den vældige, Dødens Overvinder. Og han er dog stadig den milde og ydmyge, han, som havde sagt: »Kom til mig alle, som sørger og er besværede, og jeg vil give Eder Hvile.«

Ja, nu kunde de komme til ham og søge Hvile i Tanken om, at han var dem nær. Alene hans Nærværelse var saa fuld af Trøst og Fred, saa at den gav dem en Forsmag paa Himlens Lykke.

Maatte Paaskeglæden ogsaa sende sine varmende Straaler til os. Det er ogsaa vor Frelser, der døde for derpaa

at sejre over Døden. Som han døde for vor Skyld, saaledes var det ogsaa til Gavn for os, at han opstod fra Graven. Opstandelsen er den sidste og største Aabenbaring af hans Guddoms Vælde; den giver os Mod, naar Døden truer. Thi ogsaa vi skal opstaa med Christus for med ham og ved ham at besejre Døden og for evigt lægge den i Lænker. Opstandelsen er os et Pant paa vor egen legemlige Opstandelse, for at ogsaa Legemet skal drage til Landet, hvor de evige Livskilder springer. C. B.

Paasketiden.

Surrexit Dominus, et apparuit Petro, alleluja.

Langfredag var Kirken tom. Naar vi kom ind i Kirken, blev vi grebet af en trist Uhyggefølelse, alle Prydelser var fjernet, Evighedslampen var slukket, Tabernaklets Dør stod aaben, og den gabende Tomhed fyldte os med Gru. Vi fik føle et Mismod og en Hjælpeløshed, som de første Disciple følte, da Herren var død og lagt i Graven. Men Paaskemorgen (nu Lørdag) vender Herren tilbage. Nu tændes Lyset alter, og i den hellige Messe stiger Christus igen ned paa Alteret. Orgelet bruser, Klokkerne kimer, og Hjerterne jubler. »Lovpriser Herren, alle Folk, thi Han har bekræftet Sin Barmhjertighed over os, og Herrens Sandhed bliver i Evighed. Han er opstanden, som Han har sagt, alleluja!« Fastens violette Bodsfarve og Langfredags sorte Dødsfarve afløses af Glædens hvide. Nu tales der ikke mere om Synd, Død og Dom, men om Opstandelse og Barmhjertighed.

Al Plantevæksten hvilede den lange Vinter. Solen kiggede kun sjældent til Jorden, men Sneen dækkede og knugede alt. Derunder hvilte de smaa Frø, gemmende og opsparende Kraft. Men Foraaret kom, Sneen smeltede, Frøene svulmede og skød lange Spirer op i Dagen, og i Løbet af kort Tid stod alt i det prægtigste Flor. — I Fastens dystre Alvor opsamlede vi Kræfter, gamle Synder visnede bort, medens Sjælen fik den rigeste Næring. Men nu kom-

mer Solen atter til os og skinner livgivende over os i al sin Glans i den hellige Paasketid. »Dette er Dagen, som Herren har skabt, derfor lad os juble!«

Paasketiden er bygget over tre Hovedfester: Paaske, Christi Himmelfart og Pintsen. Det er Kirkens Fødselsfester. Paasken bestaar af Paaskeugen og de fem følgende Søndage. Paaskesøndag fortæller om Opstandelsen, Mandag om Herrens Aabenbarelse for Disciple i Emmaus, Tirsdag: Jesus viser de samlede Disciple, at Han virkelig er opstanden, og at Loven og Profeterne derved er gaaet i Opfyldelse, aabenbarer Sig Onsdag ved Tiberias's Sø, Torsdag for Maria Magdalena, Fredag: »Lær alle Folk, døb dem . . . Se, jeg er med eder alle Dage . . .« Lørdag: Johannes tror straks paa Opstandelsen. Hvide Søndag giver Herren Apostlene Magt til at tilgive Synderne. — 2. Søndag efter Paaske: »Jeg er den gode Hyrde«, 3.—5. Søndag Herrens Trøst til Disciple før Korsdøden og til os før Dommedag: »En kort Stund, og I ser mig igen . . . Hvis Jeg ikke forlod jer, vilde Hjælperen (den Helligaand) ikke komme til jer . . . jeg gaar til min Fader.«

Himmelfartstiden er ganske kort og omfatter kun selve Dagen og den derefter følgende Søndag, som dog ligesaa meget er en Indledning til Pintsen, idet Evangeliet taler om Helligaandens Komme, medens Sangteksterne, Præfationen og Communicantes mindes Himmelfarten. — »Gud har ogsaa givet os Liv i Christus, opvakt os fra de døde og ogsaa forflyttet os til Himmelen i Christus Jesus« (Eph. 11, 4—6). »Vor menneskelige Natur, mod hvilken Cheruberne bevogter Paradis, sidder nu over Cheruberne« (d. hl. Johs. Chrysostomus). Vi jubler ved Christi Himmelfart 1) fordi Gud Søns Offer nu er forbi, og Han atter vender tilbage til Sin himmelske Herlighed, 2) fordi vi derved faar Adgang til Himmelen: »Jeg gaar at berede eder en Plads . . . Fader, Jeg vil, at hvor Jeg er, dér maa ogsaa de være, som du har givet Mig« (Joh. XIV, 2, XVII, 24). »Gud for op i Jubel, og Herren ved Basunens Lyd, alleluja.«

Pintsen varer en Uge og slutter med Sommerens Tamperdage. Dette er Afslutningen paa det store Værk. Christus er kommet til Jorden, har lært Menneskene Sin Faders Vilje, har samlet Sine Disciple og udvalgt Sine

Apostle. Han har ved Sin hellige Korsdød bragt Sone for vore Synder, Han har overvundet Døden og er efter endt Gerning vendt tilbage til Sin Fader i Himmelen. Han har desuden grundlagt Sin Kirke og indstiftet Sakramenterne; men Kristenlivet er endnu ikke begyndt, endnu forvaltes Sakramenterne ikke. Pintsedag kommer den Helligaand saa over Apostlene, og den katholske Kirke begynder sit Arbejde. Nu kan Apostlene prædike og døbe, læse Messe og tilgive Synderne, og Petrus er den ufejlbare Lærermyndighed. »Den Helligaand vil lære eder, alleluja, alleluja, alleluja!«

»Kom, Helligaand, og opfyld de troendes Hjerter og antænd i dem Din Kærligheds Ild.«

Ignatius.

Præst og Statsmand.

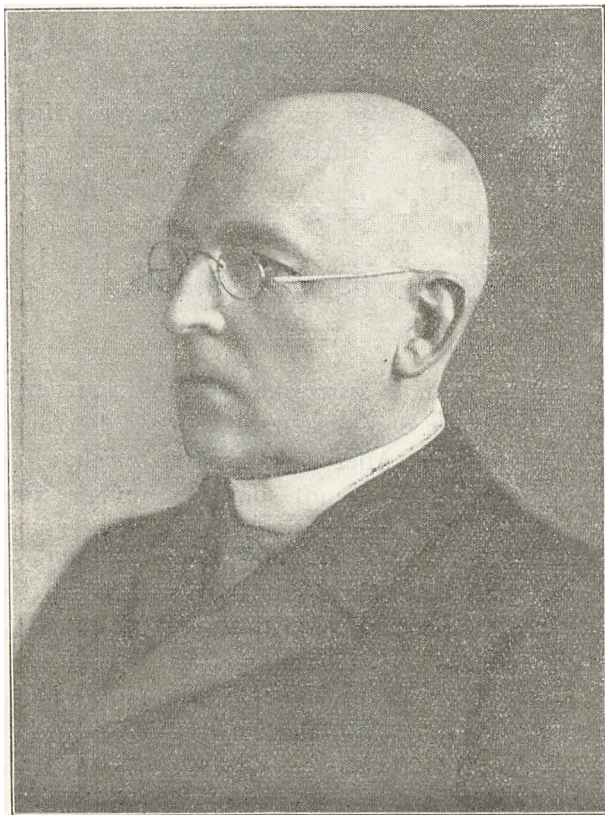
Den forhenværende østrigske Forbundskansler, Msgr. Prof. I. Seipel, er den mest fremtrædende Personlighed i den nyere Tids Østrig. Allerede inden 1922 var han indenfor sit Fædrelands Grænser kendt som den nidkære Præst og grundige Sociolog og som Folkets Helt og Fører ved Dobbelmonarkiets Sammenbrud. Siden 1922 vandt han internationalt Ry ved sin Indsats i mellemeuropæisk Politik, og han hører nu til de faa Statsmænd, hvis Navne mindes i Historiens Bøger.

De sidste Dage har Dr. Seipel tilbragt i Stockholm, hvor han har holdt en glimrende Tale om det »nye Østrig« for den nys oprettede svensk-østrigske Forening. Paa Tilbagevejen aflægger han et kort Besøg i København, og vi benytter Lejligheden til at byde ham velkommen til Danmark.

»Det er jo udmærket, at vi møder Dem; da kan jeg jo læse den h. Messe hos Dem!« Det er Dr. Seipels første Ord og Tanke. Snart er en Samtale i Gang, og med største Beredvillighed og den urokkelige Sindsro, som kendetegner den store Statsmand, stiller han sig til de spørgendes Raadighed.

— Monsigneur agter jo at rejse til den eukaristiske Kongres i Chicago? —

Ja, det staar i Aviserne! Men saa afgjort er Sagen ikke endnu. Spørgsmaalet er, om jeg faar Tid til den lange Rejse. (Dr. Seipel er stadigvæk Fører for Østrigs største Parti og Universitetsprofessor.) Kardinal Mundelein har yderst elskværdigt inviteret mig, og det er Meningen, at jeg skal paa

en Foredragstourné, som vil føre mig til flere amerikanske Stater og til Kanada, især til de tysk-amerikanske Byer. Nu faar vi jo se! Men Østrig vil i alt Fald være repræsenteret ved Kongressen, Kardinal Piffl vil selv deltage.

— Hvordan trives Kirken i Østrig? —

Det gaar godt fremad! Der er adskillige Tegn, som varslar en frodig Fremtid! Især Ungdomsbevægelsen ud-

vikler sig glimrende. Et Forbund som »Der Reichsbund der Österreicher« breder sig over hele Landet og tæller allerede mange tusinde Medlemmer i Byerne og Provinsen. Med Stolthed kan vi ogsaa se paa vore katholske Akademikere, som efterhaanden erobrer Universiteterne. Vi har nu langt flere katholske »Verbindungen« end nogensinde før foruden de Studenter, der ikke slutter sig til en »Burschenschaft«.

— Og den katholske Presse? —

Der indtager vi jo ikke den Stilling, der egentlig tilkommer os. Men der er dog ogsaa glædelige Tegn for Pressen! »Katholiches Kirchenblatt« udgaar f. Eks. i et Oplag paa 300,000, og de forholdsvis nye Tidsskrifter for dannede Kredse »Das Neue Reich« og »Schönere Zukunft« vinder godt frem. — Vort »Sorgenkind« er derimod Skolen, som Socialdemokraterne søger at afkrystne.

— Hvad synes Msgr. om Livet i Stockholm? — Selve Byen er meget smuk. Jeg havde den Glæde at tale med den katholske Biskop og at være sammen med Katholikkerne i »Concordia catholica«. Selv gennem Radio talte jeg til Svenskerne! — I Upsala holdt jeg et Foredrag om »Die Grundbegriffe der Gesellschaftslehre«, som Universitets Prorektor, Ærkebiskop Söderblom inviterede mig til. Dr. Söderblom fandt jeg yderst elskværdig og aandrig. Han viste mig bl. a. den Literatur, som Kirkemødet havde fremkaldt.

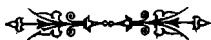
— Mon den katholske Kirke vil lade sig repræsentere ved et af de følgende Møder? —

Det tror jeg ikke, den vil gøre! Men et Samarbejde med Protestanterne paa det sociale Omraade er tænkeligt. Kristendommen gør sig desværre altfor lidt gældende i det offentlige Liv.

— Faar vi ikke engang Fornøjelsen af et længere Besøg og eventuelle Foredrag? —

Saa gerne! Jeg skal vistnok i Sommeren 1927 tale for Studenterne i Oslo, og saa ligger København jo paa Vejen. I har jo mange Kirker, og I har det bedre end de svenske Katholikker.

P. G. Sch.

De franske Katholikkers Opvaagnen.

Af Dr. *Albert Goubet*, Paris.

Det katholske Frankrig frembyder med sine store Mod-sætninger et mærkeligt Billede. Det er et Land, hvor man finder inderlig Fromhed og glødende Had til Kirken Side om Side, hvor enhver enten er et ivrigt Medlem af Kirken eller dens erklærede Fjende. Ligegyldighed, en vis Religiøsitet, som dog forsømmer de religiøse Pligter, træffer man i Frankrig kun hos meget faa. Med de talrige, mangeartede katholske Stiftelser og Institutioner, med deres Missionsiver og deres Trosliv, ligesom ogsaa i den religiøse Videnskab og Litteratur hører de franske Katholikker stadig til de førende. Men ogsaa Hadet til alt katholsk er i Frankrig stærkere end noget andet Sted. Hele Landets offentlige Liv beherskes af Frimureriet.

Til Trods for al religiøs Iver har de franske Katholikker desværre undladt at gøre sig gældende i det offentlige Liv og at gøre energisk Modstand mod Kirkens Fjender. Deres Forsvar indskrænkede sig til resultatløse Protester. Saaledes blev stadig flere Sjæle revet løs fra Kirken. Skolerne, Pressen, Arbejderorganisationerne og Parlamentet, alt kom næsten helt og holdent i Hænderne paa Kristendommens værste Fjender. Ved Adskillelsesloven i 1905 og ved den paafølgende Udvisning af Ordensfolkene gjorde de katholske Masser saa godt som ingen Modstand.

Men i den nyeste Tid er der sket en stor Forandring i de franske Katholikkers Optræden. Begyndelsen til denne Forandring blev gjort ved det berømte aabne Brev, som Jesuiten *Doncoeur* udsendte. Ved Krigens Udbrud blev nemlig alle Udvisningsordrer mod Ordensfolk taget tilbage; nu behøvede man dem til Hæren. Ordensfolkene bar deres rigelige Del af Krigens Lidelser og Elendighed, og adskillige af dem døde paa Valpladsen. Efter Krigen blev de naturligvis i deres Fædreland, som de netop havde været med til at forsvare med deres Blod. Men da Herriots radikale Ministerium igen lod Undtagelseslovene mod Ordenerne træde i Kraft og gentagne Gange vilde til at udvise Ordensfolkene, offentliggjorde Pater *Doncoeur* et aabent Brev til Herriot, og dette Brev blev i Tusinder af Eksemplarer spredt over hele Frankrig. Som gammel Soldat erklærede Pater *Doncoeur*, at han og hans Kammerater, »Præstesoldaterne«, under ingen Omstændigheder agtede igen at forlade deres Fædreland. Mellem Linjerne opfordrede han Herriot til først at landsforvise alle dem, der af en eller anden Grund ikke havde været ved Fronten, frem for alt sig selv. Jesuitens modige Skridt gjorde mæg-

ligt Indtryk. Hans Brev blev slaaet op paa alle Plakatsøjler, og saaledes kom Doncoeurs veltalende Ord og menneskelige, gribende Argumenter endelig engang ud af Sakristiet og de fromme Blade og naaede frem i Offentligheden ud paa Gaden. Hans Ord blev læst af alle, baade af Venner og Fjender, og saa stærkt et Indtryk gjorde de, at Herriot ikke vovede at bringe sine fanatiske Planer til Udførelse. Kort efter blev hans Regering styrtet.

Naturligvis manglede det ikke paa Udtalelser fra »kloge« Katholikker, som kaldte Doncoeurs Fremgangsmaade ufornuftig og uklog, men de fleste Katholikker erkendte paa een Gang, at modigt og mandigt Forsvar er et langt bedre Middel mod Forfølgelsen end den hidtidige fromme Gnavenhed og Skjulen sig i de øde Kathedralers Katakomber. Der dannede sig særlige Forbund af forhenværende Præstesoldater, af Ordensfolk, der havde kæmpet ved Fronten, og tilsidst opstod den store Forening F. N. C., »Fédération nationale catholique«, Katholsk Nationalforbund, med den veltalende og populære General Castelnau, som er en ivrig Katholik, i Spidsen.

De Hyperkonservative, som hidtil havde ledet det mere heltemodige end kraftige Forsvar, maatte give Ledelsen fra sig. Det var det katholske Nationalforbunds første Sejr. Overalt rørte sig en længe tilbageholdt, ofte ufornuftig tilbagestrængt Vilje til energisk Handlen. Det gjaldt om igen at vinde Masserne, der var vildledt af Pressen, af den religionsløse Skole og af politiske Partiers stadige Angreb. Derfor blev der i hele Landet holdt Folkemøder og Foredrag, og det med et Resultat, som man endnu for to Aar siden vilde have anset for umuligt. Det viste sig, at Folket aldeles ikke var saa fordærvet og saa uimodtageligt for Sandheden, som Sakristiets frygtsomme Helte havde ment. Det viste sig ogsaa, at mandigt Mod og Kamplyst er vigtigere end Grundsætningen om »heroisk Taalmodighed« og højtidelige og ufrugtbare Protester.

Ved Forbundets første Folkemøder kom det til Spektakler. Den 9. Februar i Fjor vilde Herriots Partifæller med Vold sprænge Katholikkernes Møde i Marseille. Men Katholikkerne satte sig til Modværge. Kommunisterne og deres Følgesvende greb til Revolverne og skød to Katholikker, mens ni blev saaret ved Stenkast. Og der blev ikke gjort noget for at straffe Voldsmændene.

Men denne aabenbare Uretfærdighed og den af Regeringen tolererede Forfølgelse har rusket op i Katholikkerne. Man holder nu det ene Møde efter det andet. Store Folketalere, særlig General de Castelnau, Pater Doncoeur og Rigsdagsmanden Bergey, optræder alle Vegne og taler til Folkemasserne, som man ikke i Aartier har set ved katholske Sammenkomster. Det katholske Dagblad »La

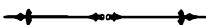
Croix« bringer næsten daglig Meddelelse om nye Møder, der holdes overalt i Landet. Og alle disse Mennesker, som man hidtil regnede for vildledte og tabte, kommer i store Skarer og vender hjem med nyt Mod og ny Iver.

Pater Doncoeur fortæller selv i sin nyeste Artikel i Tidsskriftet »Études«, at man indtil for kort Tid siden var tilbøjelig til at betragte det som fromme Legender, naar der berettedes om religiøse Forsamlinger i tidligere Tider, f. Eks. at der ved den hellige Vincents Ferriers Prædikener havde været 10 og 20,000 Tilhørere. Men nu er man vant til Tilhørerskarer paa 10, ja 40 og 60,000 Mennesker, og vel at mærke kun Mænd, thi Nationalforbundet holder kun Møder for Mænd, Medens de øde Kirker og Kathedraler hidtil var altfor store, er de nu blevet for smaa. Det er i alle Byer, selv i de mest irreligiøse, umuligt at finde Sale, der er store nok til at rumme de Skarer, der kommer til Møderne. I en stille Provinsby, Lyons-la-Forêt, er der blevet holdt et godt besøgt Møde, og det var det første offentlige Møde i denne By siden 1789, altsaa siden Revolutionen.

Kirkens Fjender gør sig store Anstrengelser for at hindre Katholikkernes Kæmpemøder. Trusler paa Livet baade mod Talere og Deltagere, endog offentligt, hører til Dagens Orden. Regering og Embedsmænd gør alt for at modarbejde Katholikkerne. I sidste Øjeblik nægter man f. Eks. at stille Salen til Disposition, »tilfældigt« gaar det elektriske Lys ud, ofte bliver de bestille Ekstralog eller Ekstravogne holdt tilbage, for at de ikke skal bringe Folk til Mødestedet. Men det hjælper altsammen ikke noget. De mange Vanskeligheder og Trusler gør kun Katholikkerne endnu modigere.

Møderne forløber stadig paa samme Maade. De holdes om Søndagen; først er der Højmesse og Prædiken i Kirken, og derefter afsynges Credo, saa følger Forhandlinger i de forskellige katholske Foreninger, og tidlig om Eftermiddagen holdes selve Folkemødet, om muligt i fri Luft. Efter Mødet gaar man igen til Kirken. Da det i Frankrig ved Lov er forbudt at holde kirkelige Optog, saa kan man ikke holde nogen egentlig Procession. Man gaar ikke i ordnede Rækker, men hver for sig eller i smaa Grupper gaar de store Skarer ganske stille deres Gang. Denne tavse Vandring af mange Tusinde Mænd paa Vej til Kirken gør et uhyre Indtryk paa Offentligheden. Man har ofte villet angribe dem, og det er flere Gange kommet til Skærmydsler. Men i Reglen foretrækker man at lade dem gaa i Ro, de er dog for mange.

Denne store Aktivitet blandt de franske Katholikker er noget af det glædeligste i Kirkens øjeblikkelige Liv.

Mirakler i Nutiden.

For kort Tid siden blev en Undersøgelse, der drejede sig om en vidunderlig Helbredelse ved Paakaldelse af den hellige Frans Xaver, afsluttet for Bispedømmet Toulouses Domstol. Helbredelsen fandt Sted for 1 Aar siden. En Nonne af Compassion-Ordenen, Søster Maria, havde da allerede været lænket til Sygesengen $\frac{1}{2}$ Aars Tid, lidende af Rygradsbetændelse. Hun kunde næppe røre sine Lemmer og havde uafsladeligt heftige Smerter i Rygraden. Da bad hun om at faa bragt den Relikvie af den hellige Frans Xaver, som lige var blevet udstillet i Huskapellet. Man bragte hende den, og efter at hun havde bedt længe og inderligt, trykkede hun den 3 Gange til sine Læber. Og se! I næste Øjeblik følte hun sig fuldstændig helbredet. Hun sprang ud af Sengen, som hun i de sidste seks Maaneder ikke havde kunnet forlade uden fremmed Hjælp, klædte sig paa, spiste graadigt en Skaal Suppe og forlod Værelset uden mindste Besvær. Kort efter viste hun sig til største Forbavselse for alle Ordenens Medlemmer i Refektoriet. Alle begav sig derpaa hen i Kapellet for at takke Indiens store Apostel for den underfulde Helbredelse.

Næste Morgen kom den Læge, der havde behandlet Søsteren. I denne Læges beædige Forklaring hedder det: »Straks, da jeg saa hende, troede jeg, at hun ved en eller anden nervøs Rystelse delvis havde genvundet en forbigaaende Brug af sine Lemmer og saaledes kunde gøre nogle Skridt, lænende sig til Møblerne. Men derpaa maatte jeg fastslaa, at Patienten uden Vanskelighed og Svaghed, uden nogen som helst ydre Understøttelse og med fuldkommen Lethed kunde gaa som ethvert andet Menneske. De forskellige Lemmers Refleks var fuldstændig normal. Krampen i Fødderne var forsvunden, den babinskiske Refleks ligeledes. Smerterne i Rygraden ophørte. Søsteren havde endogsaa uden mindste Besvær allerede indtaget 2 Maaltider, et paa Undersøgelsesdagen og et Dagen forud, uden at føle de ondartede Mavesmerter, hun plejede at føle, naar hun spiste.« Men alt dette er ganske uforeneligt med Rygradsbetændelse. Paa Grundlag af sine Undersøgelser erklærede Lægen: »Helbredelsen er ligesaa pludselig som fuldstændig og kan umuligt forklares ad medicinsk Vej.«

Tilfældet blev forelagt den biskoppelige Øvrighed. Denne bestemte, at Helbredelsen skulde undersøges af 2 Læger. Disse foretog radiografiske Undersøgelser og maatte give den førnævnte Læge Ret. Efter at Tilfældet i alle Enkelt-

heder var blevet underkastet den mest indgaaende Prøve — saa indgaaende, at den varede et Aar — har den biskoppelige Øvrighed erklæret Underets Troværdighed for bevist.

Danske Kvinders katolske Forbund.

Den 6. April afholder D. K. k. F. sit Landsmøde (Generalforsamling) Kl. 7^{1/2} Aften i Sct. Knuds Sal i Stenosgade.

Samme Dag og samme Sted Kl. 2^{1/2} afholdes Delegeretmøde, hvortil kun Styrelsen og de Delegerede har Adgang, medens der om Aftenen er Adgang for alle Medlemmer (Enkeltmedlemmer og Medlemmer af de tilsluttede Foreninger), og vi haaber, at de vil give talrigt Møde for at faa et Indblik i Forbundets Arbejde og Fremtidsplaner.

Dagsordenen er:

- Formanden aflægger Beretning (Diskussion).
- Kassereren aflægger Regnskab (Godkendelse).
- Endelige Love vedtages.
- Valg af Styrelse.
- Valg af Suppleanter.
- Planer for Fremtiden drøftes.
- Eventuelt.

Næste Morgen d. 7. April Kl. 9 vil Hans Højærværdighed Biskoppen i Jesu Hjerter Kirke i Stenosgade læse den hl. Messe for Forbundets Medlemmer, under Messen er der Fælleskommunion.

Efter denne vil Forbundet blive indviet til Guds Moder i Lighed med, hvad der er sket med alle de tilsluttende Forbund Verden over.

Samme Aften Kl. 7 afholdes et offentlig Møde i Koncertpalæets Riddersal, Konsulinde Bacher fra Norge har vist Forbundet den Ære at foretage den lange Rejse for at tale om Tidens brændende Spørgsmaal: Neo-Malthusianismen (frivilligt Moderskab). Desuden vil Forbundets Formand Hofdame A. Utke Ramsing tale om Kvinden og den katolske Kirke, og Sekretær H. Tardini om Kvindens borgerlige Rettigheder og Pligter i Nutiden.

Derefter vil der for indtegnede Deltagere blive festlig Sammenkomst à 2,75 Kr., Billetter faas ved skriftlig eller telefonisk Henvendelse til Forbundets Sekretariat, Kastelsvej 19. Telf. Øbro 6108 (10—12).

Styrelsen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ogsaa fra St. Ansgars Kirke vejede Flaget paa halv paa Enkedronning Louises Bisættelsesdag, og inde i Kirken var plantet et florumvundet Dannebrog omgivet af Lys og grønne Planter. Kirken var fyldt til sidste Plads, og mange maatte staa op under den lange Gudstjeneste. Da Højmassen var forbi, sang Menigheden Begravelsessalmen »Snart er Dagen endt, snart Natens Time hyller os i al sin Gru og Nød«. Saa stod Hs. Højærværdighed Biskoppen paa Prædikestolen. Biskoppen talte om Døden, der kommer til alle. Vigtigt er det, at vi ofte stiller os det Spørgsmaal: Hvor gaar jeg hen? Den gamle Enkedronning har sikkert med sin dybe religiøse Følelse ofte stillet sig det Spørgsmaal og svaret paa det. Hun var Dronning og Moder, og som Dronning maatte hun dele Ansvarrets tunge Byrde, og den, der er sig sit Ansvar bevidst, mærker dets Tyngde. Hun levede et værdigt Dronningeliv, og det gav hende Storhed, men ingen Storhed uden Pligter, ingen Pligter uden Ofre og intet Offer uden Lidelse. Hun var Moder, og hun skænkede os en god Konge. Ogsaa til hende blev Ordet sagt: Tag imod dette Barn, opdrag det til mig, og jeg vil give dig din Løn. Idag slutter vi os til hele det danske Folk i inderlig Deltagelse med vor Konge, der begraver sin Moder. Snart lukkes Portene op paa Slottet, og Kisten bæres ud, og aldrig mere vender Enkedronningen tilbage. Lad denne Alvorstanke trænge ind i vort Hjerte. Og lad os bede Herren være den afdøde Enkedronning naadig. Paa ægte kristelig Vis beder vi: Herre, giv hende den evige Hvile. Og lad det evige Lys lyse for hende. Hun hvile i Fred! — Med Salmen »Naar mit Skib i Havn skal sejle« sluttede den stemningsfulde Mindehøjtid.

Frankrig. De endnu stedse forfulgte Katholikker i Frankrig ser sig ofte tvunget til at tilkæmpe sig deres Ret ved Domstolene. Da disse endnu ikke ganske er underkastet det herskende Partis Tvang, lykkes det dem ofte at tilbagevise mangan Uret. Saaledes har for kort Tid siden 363 Præster i Bispedømmet La Bochelle i Fællesskab anklaget det radikale Blad »Défense Républicaine« paa Grund af en Artikel, der drog Præsteværdigheden i Smudset, og de vandt Processen. Ligeledes har 50 Præster i Bispedømmet Montpelliers med Biskoppen i Spidsen anklaget et radikalt Blad paa Grund af ærekrænkende Fornærmelse imod den præstelige Stand. Denne Proces er dog endnu ikke paabegyndt. En ganske særlig Proces er blevet anlagt

af 42 Katholikker mod Marseilles Kommunalbestyrelse angaaende Skadeserstatning. Ved det berømte Katholikmøde sidste Aar var nogle af Deltagerne kommet til Skade under nogle af de af de radikale foraarsagede Tumulter. Som bekendt dræbte Modstanderne dengang endog to Katholikker. Kommunalbestyrelsen havde paalagt Politiet ikke at røre en Finger for at beskytte Katholikerne. Af den Grund tør man vel haabe, at de 42 Tilskadekomne vil vinde Processen. Modsat har for kort Tid siden en Stats-Lærer og hans Hustru, Hr. og Fru Buøet, anklaget Sognepræsten i Lézingé, Hr. Briand, fordi han havde betegnet Neutraliteten i Skolen som et Skalkeskjul for kirkefjendtlige Udfald. Men da han kunde bevise Sandheden af sin Paastand, blev han frifunden.

Italien. I Følge »Osservatore Romano« har den i dette Aar stedfundne Indsamling i Kirkerne til Jesu-Hjerte-Universitetet i Milano paa en Dag indbragt over 2 Millioner Lire.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov,

hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroner Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pigehejm i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

Barnestuepige.

Barnestuepige ikke under 17 Aar kan faa Plads d. 1ste Maj hos Grevinde Holstein-Ledreborg Ledreborg, Lejre. Barneplejerske findes. Man henvender sig direkte eller til Frøken Anny Anker, Stenosgade 2¹¹, København. Tlf. Vester 972 y.

Mødeforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 6. April Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzon hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar

---

Til Børne- og Ungdomshjemmene i Nakskov modtages og afhentes fremdeles med Glæde Gaver af al Art af Diemar, Skindergade 32, Kl. 10—2. Tlf. B. 6555. Smaabøsser til 2 og 10 Ører udleveres sammesteds.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdag undt. Mandag Kl. 5—7.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Morgen: Korsets højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 6 Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med tysk Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Prædiken.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 Sangmesse. Kl. 6 Aften Festandagt.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Te Deum og Messe. Kl. 9 Levitmesse og Prædiken. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Festandagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Korsets Optagelse, Prædiken og Højmesse. Anden Højmesse med Prædiken Kl. 10. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). Paaskesøndag Kl. 8 Messe (den h. Kommunion uddeles ogsaa Kl. 7). Kl. 2 Efterm. sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse og Fælleskommunion. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Morgen Korsets højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

St. Hans Kapel (Hørsholm). Paaskesøndag og 2. *Paaskedag* Kl. 9.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Kirkelig Kalender.

4. April Paaskesøndag.	11. April Hvide Søndag.
5. — M. 2. Paaskedag.	12. — M. Ferialdag.
6. — Ti. 3. Paaskedag.	13. — Ti. Hermenegild, Mart.
7. — O. Oktavdag.	14. — O. Justinus, Martyr.
8. — To. Oktavdag.	15. — To. Ferialdag.
9. — F. Oktavdag.	16. — F. Ferialdag.
10. — L. Oktavdag.	17. — L. Marias Officium.

St. Annæ Kirke.

Søndag d. 11. April — Hvide Søndag — meddeles Firmelsens Sakramente i St. Annæ Kirke.

Kl. 6, 7 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsen. — Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

Immaculatakongregationen holder Møde Tirsdag d. 6. April Kl. 4 $\frac{1}{2}$.

Foreningen „**Absalon**“ afholder Generalforsamling d. 19. April Kl. 8 pr. i Columbus. Evt. Forslag indsendes til Form. L. Nielsen, Christiansmindevej 4³ senest den 5. April. Alle Medlemmer bør møde, da der foreligger vigtige Sager.

Bestyrelsen.

Musikforeningen »Stringendo«

PRIVAT-KONCERT

Onsdag den 14. April 1926 Kl. 7 $\frac{3}{4}$

Studentereforeningens Festsal, Vester Boulevard 6.

Solist: *Kgl. Operasangerinde EBBA WILTON.*

Billetter à Kr. 1,50—2,00 og reserv. Plads à Kr. 3,00 faas hos samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega), *Augustin Husson*, Stenosgade 5 (Telef. Vester 787 extra) Kl. 5 $\frac{1}{2}$ —7 $\frac{1}{2}$, *Rudolf Buddenhagen*, Lyneborggade 24.

Hvidesøndag den 11. April 1926

afholder

1' Absalons Trop Bazar

i

Sct. Josephs Skoles Lokaler, Nørrebrogade 27 A,

Bazaren er aaben fra Kl. 10 $\frac{1}{2}$ Form. til Kl. 11 Aften.

Boder — Tombola — Restauration — Koncert —

Spejderopvisning etc. etc.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 15.

Søndag den 11. April.

1926.

INDHOLD: Hvide Søndag. — Ugens Helgen. — Af St. Justins 1. Apologi. — Palmekvist og Askekors. — Observationer. — En, der blev ked af Fritænkeriet. — Fastetiden i Paris. — Forfølgelsen i Meksiko. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Faaborg. Frankrig. Rom. — Avertissementer.

Hvide Søndag.

»Hvide Søndag« — *Dominica in albis depositis* d. v. s. de aflagte hvide Klæders Søndag, idet de nydøbte paa denne Søndag for første Gang mødte til Gudstjenesten uden at være iført de hvide Kjortler, som de havde baaret hele Paaskeugen igennem; eller, som det hed i den afrikanske Kirke, *Dominica in albis deponendis*, den Søndag, paa hvilken de hvide Klæder aflægges, idet Neophyterne paa denne Søndag for sidste Gang mødte i deres hvide Daabsdragt. Men lige meget, hvad *Dominica in albis* rent sprogligt betyder, den ledte Oldkirkens Tanke hen paa den store hvide Flok, der rensat fra Synd og Fordømmelse var steget op af Daabsvandel og som Tegn paa Sjælens Hellighed var klædt i skinnende Hvidt.

Dragten blev skiftet i Dag, »dog saaledes,« som Augustin siger, »at Renhedens Glans, der forsvinder fra Klædningen, stedse bevares i Hjertet«. Hvide Søndag blev Daabsuskuldighedens Søndag. Den blev Sindbilledet paa en Renhed, der er hvidere end den evige Sne paa uberørte, solbeskinnede Bjergtinder, hvidere end Frugthavernes kyske

Blomsterpragt i tidligt Foraar, hvidere end Liljen, der gør al Salomons Herlighed til Skamme, hvidere end hin kostbare Perle, for hvis Skyld Købmanden gik hen og solgte alt, hvad han ejede. Det var Himlens Renhed, der var steget ned i Menneskehjerner og havde fundet Vej til vor syndige Jord. Den havde besejret Mørket og Natten, Fordærvelsen og Forraadnelsen. Den stod som et Naadens Mirakel midt i en Verden, der lignede en modbydelig Sump, den var mellem Forargelse og Vederstyggelighed et Skue for Gud og hans hellige Engle. Miraklet blev ikke mindre ved, at de nydøbte selv endnu for ikke saa længe siden var alt andet end det, deres hvide Dragt forkynder. Da Paulus i første Korinterbrev havde nævnt Røvere og Tyve, Drankere, Skørlevnere og Ægteskabsbrydere og andre, der ikke skal arve Guds Rige, fortsætter han: »Og dette har nogle af eder været.« Og til Efeserne skriver han, at »vi alle engang vændrede iblandt Vantroens Børn i vort Køds Begæringer, fuldbyrrende Kødets og de onde Tankers Vilje«.

Ogsaa Kolossenserne »har engang vandret i Utugt, Urenhed, Vellyst, ond Begærlighed og Gerrighed og levet i disse Ting«. Hvide Søndags skinnende Skare havde engang Syndens og Ugudelighedens hæslige Farver. Deres Sjæle var mere frastødende end al Jordens Stank og Væmmelse.

Men Gud være takket, det var engang. »Nu er I aftvættede, I er helliggjorte, I er retfærdiggjorte, I, som tilforn var langt borte, er kommet nær, I, som forhen var Mørke, er blevet Lys i Herren«. Hvide Søndags straalende Kjortler er aftvættede i Lammets Blod, i det Blod, der alene kan fjerne Syndens frygtelige Pletter fra Sjælen. Hvide Søndag skyldes den blodige Langfredag. De nydøbtes Sjæle, der er udrevet af Syndens Trældom, er den Opstandnes Sejrsbytte. De har i Sandhed fejret Paaske med Jesus. De har udrenset den gamle Surdejg og er blevet en ny ufordærvet Dejg, lig Paaskens usyrede Brød. De har afført sig den gamle Adam og iført sig Christus. Ved at stige ned i Daabsvandet er de blevet ligedannet med Christus, der blev lagt i Graven. Og da de paa Opstandelsesdagens tidlige Morgen stod op af Daabens Grav, var det et nyt Menneske, en ny Skabning, der gik frem og

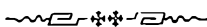
kunde sige: »Jeg lever, dog ikke jeg, men Christus lever i mig.«

Glansen er gaaet af Hvide Søndags-Stemningen i Aarhundredernes Løb. Naar vi ser bort fra Hedningemissionen og afkristnede Storbyer f. Eks. i Holland, hvor Arbejderhørn, der er vokset op uden Daab og Kristendom, efter et regelret Katekumenat døbes Paaskelørdag og Paaskeugen igennem bærer lange hvide Kjortler under Gudstjenesten, kender vi ikke noget til de hvidklædte nydøbte Skarer, der hørte til Oldkirkens Paaskefest. Heller ikke Børnenes første hellige Kommunion, der endnu for et Slægtled siden i visse Lande og ogsaa herhjemme, havde givet Hvide Søndag et nyt Indhold, formaar længer at præge Dagen i den Grad, siden Børnene nu efter Kirkens Ønske tit modtager deres første hellige Kommunion i en tidligere Alder og privat.

Er da af Hvide Søndag kun Navnet tilbage? Nej, den er endnu den Dag i Dag Renhedens og Hellighedens Fest. Vi behøver ikke at gaa til Hedningelandene, og vi ønsker ikke den tidligere Kommunionpraksis tilbage. Vi kan fejre Hvide Søndag alligevel. Naar vi — som vi skal — har fejret Paaske, er vi da ikke hvidere end Sneen, om saa vor Synd havde været rød som Skarlaget? Og selv om den Bryllupsklædning, vi fik i Daaben, havde været i en ynkeligere Forfatning end den fortabte Søns Pjalter — er den ikke efter Bodens Sakramente som ny, aftvættet i Christi Blod, rensat for enhver Syndeplet? Naar vi har modtaget vor Paaskekommunion, har vi saa ikke holdt Højtid med Christus, vort Paaskelam, ikke i den gamle Surdej, men i Renheds og Sandheds usyrede Brød?

Lad os da fejre Hvide Søndag med et rent, syndefrit Hjerte, lad os alle uden Undtagelse møde ved Gudstjenesten iførte Naadens hvide, straalende Dragt! Da er det Hvide Søndag i Kirken. Og maatte de Søndage, der følger, aldrig blive »Graasøndag« og »Sortesøndag«! Maatte Renhedens Glans, naar den ikke mere nævnes i Søndagens Navn, dog aldrig forsvinde fra vore Hjerter!

A. Menzinger, S. J.

Ugens Helgen.

St. Justin.

14. April.

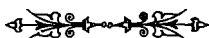
Til de ældste kristne Forfattere hører Filosoffen Justin, som levede i det andet Aarhundrede. Han hørte til en græsk Familje i Flavia Neapolis, det gamle Sichem i Samaria. I et af sine Skrifter fortæller han selv, hvorledes han som ung Mand drevet af Videbegærlighed kom til de forskellige Læremestre, men overalt blev skuffet. Først besøgte han i længere Tid en Stoiker, men han blev frastødt af, at han aldrig nævnte Gud, ja endog paastod, at det var unødvendigt at vide noget om Gud. Derfor vendte han sig til en anden Filosof, en Peripatetiker, men han vilde først have at vide, hvor meget hans nye Elev vilde betale for Undervisningen, og det syntes Justin dog var uværdigt for en Filosof. Saa forlod han ogsaa ham og opsøgte en Pythagoræer. Han spurgte Justin, om han forstod sig paa Astronomi og Musik, thi det var Videnskaber, som drager Aanden bort fra det sanselige og forbereder til at skue det guddommelige, det fuldkomne Gode og Skønne; men Justin maatte tilstaa, at han ikke kendte noget til disse Fag. Han vandrede videre og kom til en Platoniker, og hos ham gjorde han saadanne Fremskridt, at han haabede snart at naa til det Guddommeliges Beskuelse, som var den platoniske Filosofis Maal.

Da fik Justins Liv paa een Gang en helt ny Retning. En ærværdig gammel Mand, som han mødte paa en Spadseretur langs Stranden ved Efesus, overbeviste ham om, at ogsaa Platos Filosofi lod mange Gaader uløste, og han anbefalede ham de jødiske Profeter som de bedste Læremestre. Justin havde allerede ofte beundret de Kristnes Dødsforagt og deraf sluttet, at disse Mennesker umuligt kunde begaa de Forbrydelser, man anklagede dem for. Studiet af Profeterne førte nu Justin til Kristendommen, og Resten af sit Liv brugte han til at forsvare den kristne Tro. Klædt i Filosofdragten drog han omkring, og paa Byens Torve indledte han Samtaler med alle Slags

Mennesker, som det var Filosofernes Skik. Senere grundlagde han en kristen Skole i Rom; her var den senere berømte Forfatter Tatian hans Elev, og den kyniske Filosof Krescens var hans værste Modstander.

Justin døde Martyrdøden vistnok i Aaret 165; han blev halshugget sammen med seks andre Kristne.

Den hellige Justin var en meget frugtbar Forfatter, men kun tre af hans Skrifter er bevaret til vore Dage. De betydeligste er hans to Apologier, Skrifter til Forsvar for Kristendommen, som han sendte den romerske Kejser. Vi gengiver den smukke Slutning af den første Apologi.

Af St. Justins 1. Apologi.

Efter dette Bad [Daaben] fører vi den, der er blevet troende og har sluttet sig til os, til dem, som vi kalder Brødre, til det Sted, hvor de er forsamlede for i Fællesskab at bede for os, for den, der er blevet oplyst, og for alle andre i hele Verden, for at vi, som har erkendt Sandheden, ogsaa i vore Gerninger maa blive dygtige Medlemmer af Menigheden og holde Budene og saaledes naa til den evige Salighed. Naar vi er færdige med Bønnen, hilser vi hverandre med Kysset. Derefter bliver der bragt Brødrenes Forstander Brød og et Bæger med Vand og Vin; han tager det og opsender Lov og Pris til Alfaderen i Sønnens og Helligaandens Navn og udtaler en lang Taksigelse for, at vi har faaet Del i disse Gaver fra ham. Naar han er færdig med Bønnerne og Taksigelsen, saa giver hele Folket sin Tilslutning med Ordet »Amen«. Dette Amen betyder i det hebraiske Sprog saa meget som: Det ske! Efter Forstanderens Taksigelse og hele Folkets Tilslutning uddeler de, der hos os kaldes Diakoner, af Brødet, Vinen og Vandet til enhver af de tilstedeværende og bringer ogsaa noget deraf til de fraværende.

Denne Spise kaldes hos os Eucharisti. Ingen maa faa Del i den, uden han holder vor Lære for sand, har modtaget Badet til Syndernes Forladelse og til Genfødselen og

lever efter Christi Forskrifter. Thi vi modtager det ikke som almindeligt Brød og som en almindelig Drik; thi Jesus Christus vor Forløser, som ved Guds Aand blev Kød og Blod og paatog sig Kød og Blod for vor Frelses Skyld, har lært os, at den ved en Bøn om Aanden, som udgaar fra ham, under Taksigelse indviende Spise, hvormed vort Kød og Blod næres, er den menneskevordne Jesu Kød og Blod. Apostlene har nemlig i deres Skrifter, som kaldes Evangelier, overleveret, at der er blevet givet dem følgende Befaling: Jesus havde taget Brødet, takket og sagt: »Gør dette til min Ihukommelse, det er mit Legeme,« og ligesaa havde han taget Kalken, takket og sagt: »Dette er mit Blod,« og saa havde han givet dem deraf. Ogsaa denne Skik har de onde Aander efterlignet i Mithrasmysterierne og hjulpet med det. Ved Indvielsen af en ny Discipel stilles der nemlig Brød og et Bæger Vand hen, mens der fremsiges bestemte Ord.

Men senere minder vi altid hverandre om dette, hjælper, naar vi kan, alle, der lider Nød, og holder endrægtigt sammen. Men ved alt, hvad vi nyder, priser vi Skaberen af alt ved hans Søn Jesus Christus og ved den Helligaand. Paa den Dag, der kaldes Søndag, holdes der et Møde af alle, der bor i Byerne eller paa Landet; ved dette Møde forelæses Apostlenes eller Profeternes Skrifter i en passende Tid. Naar Forelæseren er færdig, saa giver Forstanderen i en Tale en Formaning og Opfordring til at efterligne alt dette gode. Derpaa staar vi alle op og opsender Bønner. Og naar Bønnen er til Ende, bliver der, som allerede omtalt, hentet Brød, Vin og Vand, Forstanderen fremsiger Bønner og Taksigelser med al Kraft, og Folket stemmer i, idet det siger Amen. Derpaa finder Uddelingen Sted, enhver faar sin Del af det konsekrede, og de fraværende bringes den af Diakonerne. Men den, der har Midler og god Vilje, giver efter sin Evne, hvad han vil, og hvad der saaledes samles ind, overgives til Forstanderen; han hjælper dermed forældreløse Børn og Enker, saadanne, der er trængende paa Grund af Sygdom eller af en anden Grund, Fangerne og de Fremmede, der opholder sig i Menigheden, han er kort sagt en Hjælper for alle i Byen. Men om Søndagen holder vi alle i Fællesskab denne Sammenkomst,

fordi det er den første Dag, da Gud ved at forvandle Mørket og Urstoffet skabte Verden, og fordi vor Forløser Jesus Christus paa denne Dag opstod fra de døde. Thi paa Dagen før Saturnusdagen korsfæstede man ham, og paa Dagen efter Saturnusdagen, d. v. s. paa Søndagen, viste han sig for sine Apostle og Disciple og lærte dem det, som vi her har forelagt eder til Overvejelse.

Dersom I nu synes, at der er god Mening og Sandhed i dette, saa hav Agtelse for det; men mener I, at det er dum Snak, saa foragt det som Taabelighed; men straf ikke Mennesker, som intet ondt gør, med Døden. Thi vi siger eder forud, at I ikke vil undgaa Guds kommende Dom, dersom I fremturer i Uretfærdigheden. Og vi vil dertil trøstigt sige: »Hvad Gud vil, det ske!«

Palmekvist og Askekors.

Vort Hjertes Konge, dig vi hylder,
I Støvet bøjet for din Fod,
Og knælende vi mod dig jubler:
»Vor Herre stærk, vor Frelser god,
Dig ene vi tilbeder.
Nu og i Evigheder!

Med evigtgrønne Palmegrene
Vi skjuler fro vor Æres Støv,
Din Ære trøster os alene,
Tørt Træ du skænkede saftigt Løv!
Du ene skal vor Ære
Og vor Oprejsning være!«

Se, Somren svandt, og Aaret skrider,
De lyse Dage er forbi,
Og Vintermørket mod os glider.
Sin Glemsel svøber det os i;
Og i den onde Kulde
Sank Livet under Mulde,

De evigtgrønne Palmegrene,
 Hvormed vi ydmygt æred dig,
 Er visne nu og graa som Stene
 Og mindes ej hin lyse Maj,
 Og Hjertet mumler stille:
 Jeg vilde, ak, jeg vilde . . . !

Da samler vi de visne Kviste
 Fra vor Begejstrings Foraarsdag — —
 Vor svage Vilje maatte briste,
 Slet tjente vi den gode Sag — —
 Vi kaster dem i Flammen
 Med Angers Armod sammen.

Og se, af Palmegrenes Aske
 Vi samler ydmygt hvert et Støv,
 Og under Angers blide Taarer
 Vi mindes deres grønne Løv:
 Vi gav vor Frelser Ære
 Og vilde selv den bære!

Da rører Jesus med sin Finger
 Ved Støvet af vort utro Sind
 Og skriver kærligt paa vor Pande
 Med Støvet Korsets Mærke ind,
 Ved Bodens Tegn os vier
 At Syndens Minde tier!

R. Blicher Simonsen.

Observationer.

1.

Leg med Ild har altid været anset for en farlig Leg. Gælder det aandelig Ild, er den allerfarligst. Og leges der med Ilden af den, der er sat til at vogte den, bliver

det baade uhyggeligt og ubegribeligt. Lader han saa endda Gnisterne flygte i Snese af Titusinder ud over et tørt Land, er det ansvarsløst.

Dette er et Billede paa den Skade, der kan ske, naar Dr. theol. A. Th. Jørgensen lader en stor illustreret Artikel af farlig Art spredes ud gennem Kirkesiden i »Berl. Tid.« en Søndag.

Artiklen, jeg tænker paa, handlede om Forholdet mellem oldkirkelig Kunst og hedensk Mythologi, hedensk Symbolik. Ixiions Hjul og Jakobs Brev drages som Parallel, og en Orfeus paa en antik Cylinder staar for den overfladiske Læser som et Proto Krucifiks.

Det er selvfølgelig en af disse »lærde« og »interessante« Tyskere af liberal Retning, der citeres. Han har kastet en Hob fængende Gnister paa det taalmodige Papir — og nu futter det!

Der kan man se, vil den læge og lidt verdslige Læser sige — ikke blot er (som vi ofte fra anden Side har hørt) Dogmer, Sakramenter og Ceremonier »laant« fra Dattidens Hedenskab — selve de kristelige Symboler: Krucifikset, Den gode Hyrde osv. er altsaa kristianiserede Orfeus- og Hermes- »Forestillinger«.

Doktoren beroliger os; det er kun Hypoteser.

Men maa vi ikke blive fri for disse kilrende tyske Hypoteser, naar Problemet forlængst er fremdraget, belyst og — løst fra logisk-latinsk Side; jeg tænker paa de franske Værker om Ennet.

Det er farligt at give en Mundsmag, som Doktoren har gjort det; Giften er nemlig sød ved første Nip, og de fleste nøjes med det — og saa har de den i sig.

2.

Jeg læser i Referaterne fra Jordefærden i Roskilde, at der foruden Diplomater, Hofsinder og Officerer skred en Række af »fornemme Prælater« op gennem vor gamle Kathedral.

Jeg troede ellers, at Reformationen havde afskaffet »Prælaterne« og indført det demokratiske »Almindelige Præstedømme«.

Jeg maa tænke paa, hvad Skat Rørdam fra Ryslinge forleden Dag sagde til mig under et hyggeligt Formiddagsbesøg: Der er kun to klare Standpunkter i Landet, og i Verden: Deres og mit! De af Folkekirkens Mænd, der ikke gaar i min Retning, er jo egentlig halvt katolske — og de begynder selv at opdage det! —

Krogsh-Tønning sagde i sin Tid akkurat det samme: den stille Reformation! Efter det XVI Aarhundredes Brus og Rus glider Tankerne umærkeligt tilbage i det rolige, oprindelige Leje.

Saaledes ogsaa i det hierarkiske: Efter en kort Glædesrus over det illusoriske »almindelige Præstedømme« blev d'Hrr. Superintendenten og (»paa sin Tydsk«) General-Superintendenten til Biskopper og Prælater, og endda til »fornemme Prælater« med Guld Kors. En skønne Dag faar saamænd nok en af dem et Ærke- foran sit Bisp, ligesom »Vor Frue« ved Allerhøjeste Resolution en Morgen steg frem af Mørket som Domkirke.

Alt dette er tiltalende, indtil man en Dag observerer, at ogsaa Personer, der tenderer mod Ryslinge, klæder og gebærder sig à la Rom. Det, og kun det, er hult!

3.

Kirkegaardene er atter paa Tapetet. For et Aars tid siden harcellerede vort Ungdomsblad over »Fasan-Kirkegaarden«; den har nu faaet Navneforandring efter sit Sogn og hedder pænt: Solbjærg Kirkegaard.

Hvor let at øve sit Vid ogsaa paa stakkels »Assistents«, som oven i Købet altid afsnappes for »Kirkegaard« — det hedder bare: Han ligger paa Assistents!

Kunde den ikke komme til at hedde f. Eks.: Hellig Kors Kirkegaard — efter sit Sogn? Og saa Turen til »Vestre« ...

A propos Kirkegaard! Den Historie med Provst Fengers stakkels Maleri, der ikke kunde finde Plads, saa man tilsidst sagde Nej Tak! — den er lærerig; den viser nemlig, at Antiklerikalismen og det, man i Frankrig kalder *l'état laïque*, den konfessionsløse Stat, er

ved at bryde frem. Den, som har Øjne at se med, han se! Er det at spaa ilde, hvis man siger, at indenfor en Aarrække vil Staten forsøge ogsaa at *laicere* Skolen, Hospitalet og Børnehjemmet? Og for at *laicere* det vil man *oktroyere* disse Virksomheder: Kun Staten maa oplære Børn, pleje syge og opdrage forældrelose . . .

Dette vil kun i ringe Grad berøre os Katholikker, fordi vi i Forvejen ejer de fornødne og af Staten uafhængige Institutioner til disse Formaals Opnaaelse.

Men for Folkekirken vil det være katastrofalt, fordi dens Mentalitet er anderledes indstillet, fordi den bl. a. er den største Romantiker i Danmark.

Jeg belægger dette Udsagn med et Eksempel: en folkekirkelig Præst klager over, at de kommunale Kapeller er berøvede ethvert Tegn paa Religion, ethvert Symbol.

(Naa — var der nu ikke en Gang, da Folkekirkens Mænd baade saa anderledes paa og handlede anderledes med »Symboler« [Krucifikser, Statuer og Billeder] end nu til Dags?)

Men til Sagen! Han argumenterer: Vi vil have »Symboler« og »Skriftsteder« i Kapellerne, fordi 98 % af Befolkningen er folkekirkelig, og fordi 98 % af Begravelserne foregaar »med Kirkens Medvirkning og med Salmesang«. Han siger videre: Er det ikke et altfor stort Hensyn til de 2 %, som staar udenfor Folkekirken, og som for en stor Del har deres egne Kirkegaarde?

98 % + 2 %, det er det, jeg kalder Romantik, endda høj Romantik! Lad de 2 % være, Katholikker, Jøder og Sekterere — men var de 98 % virkelig Medlemmer af Folkekirken i Kraft af andet end Mandtalslisten, da kunde jo »en lille kirkefjendsk Klike« sletikke paatvinge Kapellerne en saadan Puritanisme.

Al Romantik lagt til Side, er Sagen jo nemlig den, at meget faa % af de 98 ønsker andet af »Kirken« end den omtalte »Medvirkning med Salmesang«. Det er den ofte til Karikatur drevne Praksis ved Begravelser og ved Ligtaler, der har ødelagt Begrebet »Kapel« som »lille Kirke« og gjort det til et neutralt Lokale, hvor Betaleren kan be-

stille den Funktion, han ønsker — og saa ikke behøver at lade sig genere af anderledes tænkedes Symboler.

4.

Folkekirkeens Mænd har svært ved at vænne sig til to Tanker: At de ikke har de 98 % af Danmark bag sig andre Steder end paa Papiret og i det vanemæssige — og at de ikke længere har Eneret paa at forkynde Kristendom i Danmark. Hvis de saa hen til, hvordan vi var stillede i Tyskland og Frankrig før Krigen (og tildels endnu i Frankrig), vilde de forstaa, hvordan de selv faar det, naar de fler eller færre % af de berømte 98, som endnu tror, tvinges til at skille sig ud fra de mange %, som ikke tror, og danner Frikirke.

Vi Katholikker ser ikke med Glæde hen til det store Kaos, der vil komme, naar engang den religiøse Vane i Danmark ophører ved Adskillelsen mellem Stat og Kirke; men vi glæder os over: til den Tid intet at have at tabe, men alt at vinde.

5.

Med Misundelse læser jeg — sagde en katholsk Præst i Provinsen til mig — at Folkekirkeens Præster har faaet et Præste-Kursus istand; Prisen for Deltagelse er billig, Lægfolk i Hovedstaden har tilbudt Indkvartering i Hjemmene, og Staten har givet Tilskud til fattige Deltagere; det varer i 17 Dage, og der er paa Programmet en sand Overflod paa gode Emner, baade fra Theologien og fra det praktiske Kirkeliv.

Var det ikke en skøn Opgave for en katholsk Lægmand, der har Midler, om han muliggjorde noget lignende for vore Præster, under de Former, vi kunde bruge.

Ogsaa ser jeg i et Blad, at der i Norge er udskrevet theologiske Præmieopgaver for Præster.

Hvad om vor Biskop af en god Mand fik foræret en Sum hvert Aar, saa han kunde a) opmuntre sine Præster til et videnskabeligt Arbejde — b) besørgede det udgivet, om Besvarelsen fortjente det — og c) belønne det med en Præmie, der i hvert Fald kunde tillade den præmierede en Sommerferies Ophold i det katholske Udland — der er

jo ikke faa af de danske Præster, der sukker efter: af og til at indaande en helt katholsk Atmosfære blot for en lille Tid — og som sukker efter to Ting til: selv at tjene Rejsepengene, i Stedet for at ligge eller faa dem — og: at prøve sine theologiske Kræfter paa en konkret videnskabelig Opgave; det sidste vil være en god Hjælp til ikke at ruste i de een Gang gjorte Studier.

April 26.

Observator.

En, der blev ked af Fritænkeriet.

I Dagbladet »Reichspost«, Wien, for 25. Marts i Aar beretter en Mand, der undertegner sig —r.—l. og er Dagbladets Redaktion bekendt, følgende om sine Oplevelser blandt Fritænkerne:

Der var en Tid, da jeg vilde være Fritænker. Jeg forestillede mig Fritænkeriet som noget overmaade smukt. Jeg var af den Mening, at Fritænkeriet tillod alle Mennesker at tænke frit uden paa nogen Maade at foreskrive, hvorledes man skulde tænke. Da jeg ogsaa vilde tænke frit og var af den Anskuelse, at Fritænkerne ogsaa maatte være Rettænkere, søgte jeg at lære dem at kende. En højtstaaende Fører i Fritænkerorganisationen bevilgede mig en Samtale. Vi begyndte at tale om Religion. Fritænkerføreren lagde straks hele sit Had til Religionen for Dagen. Manden gjorde mig eftertænkssom; thi jeg troede dengang, at ganske vist ikke Kirkens, men dog Christi Lære var god, og desuden, at man skulde gendrive den anderledes troende, men ingenlunde skælde ham ud, fordi man ved at udskælde den anderledes tænkende aflagde et tarveligt Vidnesbyrd om sig selv. Det er jo de taabeligste og gemeneste Mennesker, der forstaar sig bedst paa at skænde; nej, det er ingen Kunst. Da jeg ytrede den Mening, at det vilde være udmærket, om Menneskene ikke blot vilde lære Christi Ord at kende, men ogsaa efterleve det, kom jeg galt afsted. »Det er aldeles forkeret,« tordnede Høvdingen, »Fritænkeriet vil ikke have en forbedret

Kirke, men erklærer hele Kristendommen for ubetinget menneskeskadelig.«

Paa mig virkede denne Afgørelse forbløffende. Hvis denne Erklæring var rigtig, da havde de største »Fritænkere« ingen Plads i den organiserede »Fritænkerbevægelse«, da de alle — hvad enten de hedder Descartes, Rousseau, Kant, Lessing, Herder, Tolstoy eller hvad som helst — dog alligevel havde en noget anden Mening om Kristendommen. Selv Voltaire og Diderot har talt anderledes om Kristendommen. Endnu mere forundredes jeg over Fritænkerens Ytring, at »for meget Hjerte altid betyder en Mangel paa Hoved«. Et Fritænkeri, der holder Højhertethed og Godhertethed simpelthen for Idioti, forekom mig besynderligt, da jeg syntes, at den mest indskrænkede troende med et godt Hjerte dog altid var at foretrække for en snæver- og koldhertet Atheist. Et Aar senere søgte Fritænkerføreren at berolige mig med at sige, at han kun havde ment, at et aandrigt Menneske ikke maatte have et Hjerte for — Religionen. Saa vilde altsaa Pascal, Billroth, Hyrtl, Pasteur og mange andre aandrige, geniale Mennesker staa langt under Fritænkerne.

Men jeg erfarede, hvordan det egentlig forholdt sig med Hovedets Beskaffenhed i selve Fritænkeriet. Efter at Føreren havde meddelt mig sine Hovedgrundsætninger, holdt han mig for tilstrækkelig værdig til sin Tillid til at gøre mig følgende Tilstaaelse: »Vi har i Foreningen (blandt 60,000 Medlemmer) alt for faa Hoveder, der kunde tage det op med en skolet Theolog. Vi har omtrent to eller tre, der kan maale sig med enhver Modstander. Naar de andre strides med en Theolog, kan det let ske, at de tilsidst slet ikke mere ved, om de er Hanner eller Hunner.« Jeg var selvfølgelig ikke særlig begejstret over denne Fritænkerkulturens Tilstand. Man forsikrede vedholdende, at Religionen var Nonsens, Kirken Dannelsens Dødsfjende; og saa indrømmer en, der maa vide det nøje, at Fritænkerne paa ingen Maade kan maale sig med Religionens Repræsentanter og ej engang tilbørlig kan forsvare deres egen Anskuelse. Men jeg skulde endog overbevises om, at Manden havde overdrevet. Foreningen havde slet intet »Hoved«, der kunde maale sig med en

dygtig Apoget, — ikke et eneste. Da jeg meddelte en anden Fører hans Fælles omtalte Bekendelse, erklærede han: »Men han kan heller ikke tage det op med en Jesuit, skønt han regner sig blandt de 2 à 3 Lys.« Men det var ørkesløst at strides med en from Kristen; saa kunde man lige saa godt disputere med et Pattebarn. Til syvende og sidst kom det altsaa ud paa det samme som hos den første oplyste Fører.

En Dag talte vi om den radikale Bibelkritik. Jeg sagde, at nogle Forfattere benægter Ægtheden af Pauli Breve, rigtignok, som jeg syntes, af uvidenskabelige Grunde. Fritænkerføreren vidste intet derom og dekreterede: »At Kristus ikke har levet, synes mig sikkert. Men desværre har Paulus levet. Vi vilde naturligvis hellere, at han ikke havde levet. Vel, men det er min Overbevisning, at Petrus aldrig har levet. Petrus er et rent Sagn.« Nogle Minutter senere erklærede han: »Det er navnlig latterligt, at man stadig vil spænde Petrus og Paulus sammen; de to var jo slet ikke Venner, de var jo hinanden grumme fjendtlig sindede.«

Det kalder man Religionsvidenskab! To Mennesker, hvoraf den ene aldrig skal have levet, kunde efter denne Forsker være hinanden grumme fjendtlig sindede. Ophavsmanden til denne sensationelle Opdagelse foranstaltede Fritænkerkursus for Religionsvidenskab, ved hvilke Begyndere skulde uddannes til Talere ved Fritænker møder. Det er ikke til at forundres over, at de stakkels Djævlé kom galt afsted.

De organiserede Fritænkeres Kendetegn bestaar i, at de stadig dømmér og vrøvler om Ting, som de slet ikke kender, navnlig om den katholske Religion og Kirke. Jeg kender Fritænkere, der holder Foredrag om den katholske Kirke uden nogen Sinde at have kiget i en katholsk Katekismus. Om katholske Ting ved de kun, hvad Fanatikere, der aldrig har været Katholikker, har skrevet derom (f. Eks. Corvin, Haeckel, Rosenow). En Fritænkertaler, der stadig dundrede løs over Præsternes »skammelige« Liv og »Svineriet« i Klostrene, blev engang interPELLERET af mig, om han nogen Sinde havde været i et Kloster. »Nej,« svarede han køligt. At jeg nu kaldte hans

Mening dum og fræk, fordi jeg selv ved noget om Klostrene og — af en Lægmand at være — kender temmelig meget til Theologi, Kirkehistorie og kirkelig Ret, det vakte stor Forbavselse og endnu mere Uvilje. Jeg vovede at kalde Fritænkeriet for den organiserede Uvidenhed, men jeg skrev endnu Afhandlinger om Hekseprocesserne, om Kirkens Socialethik og dens Ægteskabslove, hvorved jeg gjorde mig værdig til de sværeste kirkelige Straffe. Alligevel var disse Artikler endnu langt fra tilstrækkelig kirkefjendtlige for Fritænkerforeningens Censorer. Da jeg ud af Bibelen beviste, at Skilsmisse er aldeles forbudt i det ny Testamente, da jeg ikke vilde vide af kunstig Abort og ikke kunde tro paa en Himmel her paa Jorden, fandt jeg den skarpeste Misbilligelse. Man sagde, at jeg var en Hykler og en »Halv-Pfaffe«. Saa begyndte jeg at gaa i mig selv.

Endnu mere end af de foregivne Fritænkeres Uvidenhed frastødtes jeg af deres Indbildskhed. Jeg kom til den Overbevisning, at mange Atheister afsætter Gud for at tilbede deres egen Ufejlbarlighed. Indbildskhed og Rethaveri kalder Fritænkerne for Papisteri, men med Urette. Om Pavedømmet ved de rigtignok næppe mere end en Fidji-Insulaner om Eskimoernes Skikke. Der har aldrig været en Pave, der troede at være ufejlbar i alt endsige paastod at være det. At Paven hverken er ufejlbar som Menneske eller som Hersker, men kun er ufejlbar som øverste Lærer i Tros- og Sædelæren, og kun naar han taler »ex cathedra« (højtideligt og som Kirkens øverste Lærer), det ved de fleste Fritænkere ikke. En Lærebog i den katholske Dogmatik interesserer dem ikke. De ved hverken, hvad »ex cathedra« betyder, eller hvad et Dogme er. Ikke desto mindre vil de stadig være ufejlbare. De foregiver at vide alt, endogsaa hvad ingen Præst og ingen Pave ved. For dem er der ingen Hemmeligheder og ingen Verdensgaader til. Dem har jo Ernst Haeckel tilfulde løst, og det er meget mærkeligt, at Filosoferne endnu stadig overvejer, hvorledes det skal forklares, hvad Haeckel, den kundskabsrige Zoolog og Anatom, allerede for lang Tid siden har gjort plausibelt for halvdannede. En socialdemokratisk Millionær, Fabrikant og Fritænkerfører har sagt: »I min Hjerne er der ingen Trykfejl.« En anden højagtet Fritænk,

»Fagmanden« i Religionsvidenskab og Dogmatik, erklærede: »Naar Mennesket tænker, hører Gud op,« og endvidere: »Hvad der ikke kan fornemmes med Sanserne, er ikke reelt, ej heller eksisterende.« En anden af deres Profeter fortalte om, »hvorledes Gud blev skabt«; han vidste det nøje, da han sagde: »Gud er en Tænketejl.«

Til Indbildskheden kommer der en tilsvarende Fanatisme. »Religion er en Privatsag«, hedder det, ja, paa Papiret, men ikke i Fritænkeriet. En af vore Førere erklærede i et Blad, at denne Grundsætning haltede altfor meget; med Klassekampens skarpe Vaaben maatte man gaa frem mod den forbandede Religion: »Ned med Oplysningens Fjender!« Og som Skolelærer lovede han ogsaa Børnene Proletariatets Diktatur, den Tilstand, »hvori alle Børnene bliver mætte« — vistnok efter Døden. Naa, det kan man jo se i Rusland, hvor Millioner af Børn er døde af Sult, — men ingen af Diktatorerne.

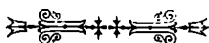
»Frihed« er Fritænkernes Valgsprog og Hilsen. Hvor meget deraf der er sandt, fremgaar af den Omstændighed, at Medlemmerne bør blive konfessionsløse, medens Funktionærerne skal være det. Hvo som tager Del i en religiøs Handling, trues med Udelukkelse af Foreningen.

Jeg sad engang sammen med tre af »Bevægelsens« Herrer. Den ene af dem skulde holde et Foredrag om Afstammingslæren, som anmeldtes under Titlen: »Fra Taagepletten til Mennesket«. Billeder skulde gøre Foredraget anskueligt. Manden klagede over, at man raadede over alt for faa Billeder. Dertil bemærkede en anden Fritænker: »Ja, vi har meget faa Fund, og saa ved man heller ikke meget at stille op med dem. Jeg ser meget skeptisk paa dem; jeg tror ikke paa dem.« Saa fortalte han om et Fund, han havde gjort i sin Hjemegn, og som var bleven undersøgt, analyseret og klassificeret af lærde Mænd, indtil det viste sig at være noget helt andet, end man havde troet, det var. Tilhørerne smilede og nikkede, men Manden, der skulde holde Foredraget, sagde: »Ganske vist, alle disse Lærdomme er ingen Visheder, men lutter Hypoteser og Formodninger; alt er omstridt, alt dunkelt.« Nogle Dage efter stod han paa Podiet i Beværtningen og fortalte

med Overbevisningens Pathos for uledede Mennesker, hvorledes Mennesket opstod af en Taageplet . . .

Ja, imellem hverandre er ogsaa Fritænkerne langt mere oprigtige end foran en Tilhørerkreds, som de vil have til at tro, at Religion kun er nederdrægtigt Bedrageri og Overtro.

Nu ved jeg det anderledes. Jeg har oplevet det med Bitterhed. Nu takker jeg Gud for den Erkendelse, selv om jeg ogsaa har lidt Fattigdom og Forfølgelse derfor. Jeg er igen blevet overbevist Kristen, og nu tænker jeg virkelig igen som frit Menneske. Ved G. Schm.

Fastetiden i Paris.

Man maa have set Paris i Fastetiden og besøgt Kirkerne til Gudstjeneste for at kende det mest gripende, men desværre ogsaa det mest ukendte ved Paris. Denne By, som blandt mange Mennesker, baade i Udlandet og i Provinsen, har det sørgelige Ry at være et Hovedsæde for Luksus og Fornøjelse, viser paa denne Tid af Aaret en Fromhed, en Samling, en Iver for at modtage Troens Sandhed, som man maaske vanskeligt finder noget andet Sted i den Grad.

I Ugens Løb holdes der en Mængde Foredrag for de forskellige Stænder, og Lørdag Aften fyldes Kirkerne ved Fastepredikerne, ikke blot i de rige Sogne eller i de saakaldte katholske Kvarterer, men ogsaa i Forstæderne og i Udkanterne af Byen. Det er baade Sognejstligheden og Ordensfolk, der holder Prædikenerne.

Der er berømte Prædikanter, der om deres Prædikestole samler Tilhørere fra hele Paris. Blandt Dominikanerne kan nævnes Pater Padé, Prior for Sakramentsklosteret i Faubourg St. Honoré, som fylder St. Thomas Kirke, og Pater Delor fra samme Kloster, som i Notre Dame d'Auteuil taler om Christi Herredømme over Forstanden. Blandt Jesuiterne kan nævnes den fremragende Theolog Pater de Tonquedec, som holder Evangelieforklaring i St. Pierre de Chaillot, den kendte Romanforfatter Pater Lhande, som i St. Honoré d'Eylau tugter »Arnens Forbrydere«, og Pater Barret, som samler Masser af Tilhørere i St. Augustin, hvor han fremdrager »den moderne Individualismes Forbrydelser mod Hjemmet«. I et af Forstadskvartererne maa man beundre abbé Henocques

store Resultater i N. D. de Clignancourt og Franciskanerpateren Landelle i Arbejdersognet Puteaux.

Men den, der vil faa et Indtryk af den Iver, hvormed Pariserne søger Guds Ord i Fasteliden, bør om Søndagen gaa til Notre Dame. Det er klogt at komme i god Tid, ja i meget god Tid, hvis man vil ind og endda have en Siddeplads. Tusinder af Tilhørere maa staa op, thi de 4—5000 Stole i Kirken, der næsten alle er reserverede for Mænd, er optaget kort efter, at Kirkens Porte er aabnet. Men det gør ikke noget. Mængden fylder Domkirken lige til Tribunernes og de fjerneste Kapellers Kroge, hvor Talerens Røst kun kan naa hen ved Hjælp af Højttalere.

Klokken 5 synger man en Salme, og saa bestiger Oratorianeren Pater Sanson Prædikestolen. Med en klar og skøn Stemme, med glimrende Veltalenhed, kraftigt og dog straalende af Kærlighed behandler han en Side af det Emne, han nu i to Aar taler om: Menneskehedens Uro. Det er et glimrende Fund dette Emne; det svarer fuldstændigt til de brændende Bekymringer i alle Klasser af vort Folk nu efter Krigen, da Sjælene er i Uro, og Samfundet synes rystet i sin Grundvold. Pater Sanson har den store Talers sjældne Egenskaber, men Valget af Emne er tillige en af de væsentligste Grunde til, at Mængden strømmer til disse Fastepredikener, ligesom med Foragt for alle Tillokkelser fra anden Side.

Det er denne Uro, som gnaver i Sjælene, og den uimodstaaelige Kraft, der driver Menneskene til Gud, som fyldte alle Parises Kirker i den stille Uge og særlig paa Skærtorsdag. Aldrig før har Tilstrømningen til Kirkerne været saa uhyre. Paaskekommunionerne er nu begyndt, og i hidtil usete Mængder vil Pariserne af alle Aldre og alle Stænder kaste sig paa Knæ ved Herrens Bord, lige fra Eleverne ved Statens højere Skoler, der altid kommer i store Grupper, og til de Proletarer, som den revolutionære Propaganda søger at faa fat i, men hvis Længsel efter Gud er stærkere end alt andet.

Paris, i April 1926.

A. Pierrey.

Forfølgelsen i Meksiko.

Som tidligere nævnt er Kirken for Øjeblikket Genstand for en heftig Forfølgelse i Meksiko. I det amerikanske Blad »America« findes en Skildring af Forholdene, som vi gengiver her; den er skrevet af Charles E. Hodson, der opholder sig i Meksiko.

Bevægelsen for at gennemtvinge Loven af 1917 kom ganske overraskende i den første Halvdel af Februar. Man begyndte med at føre de udenlandske Præster, mest Spaniere, til Vera Cruz for at sende dem ud af Landet. Samtidig lukkede man Klostre, Vajsenhuse, Asylers, Skoler og private Kapeller. Det var mange Gange haardt for Folket. I Jalapa var der f. Eks. en spansk Præst, Søn af en rig Købmand, som havde arbejdet der i 46 Aar, først som Læge og siden som Præst. Hans Kærlighed til de fattige var almindelig kendt, han betragtedes som en sand Helgen og var overalt æret og elsket. Et Alderdomshjem, der blev opretholdt ved en privat Dames Godgørenhed blev lukket, fordi der var Kapel i Huset.

Her i Meksiko By blev vore Klostre lukkede, Nonnerne blev jaget ud, og Husene bevogtedes af Politi i 14 Dage. Der var 60 forældrelose Børn i Franciskanerklosteret, der er blevet fordelt i private Hjem.

Franciskanerklosteret faar Lov til at eksistere, thi dets Præster betjener 13 Kirker og Kapeller. Men Filosofistudenterne har faaet blaa Overalls i Stedet for Franciskanerdragen, de maa bo i private Huse og kan ikke engang spise sammen. — Fire Kirker i Byen lukkedes paa een Dag, fordi nogle Formaliteter ikke var i Orden, og da en Mængde Kvinder samledes til Protestmøde, blev de med Magt drevet fra hverandre.

Nogle Steder har Skolerne faaet Lov at fortsætte, men kun med store Forandringer. I Saltillo f. Eks. har Nonnerne faaet Lov til at fortsætte med Undervisningen, men de maa bo hver for sig og ikke bære Ordensdragt. Skolernes Navne er blevet forandrede, og alle religiøse Billeder er taget bort. Alle Bøger, hvori Gud eller Religionen blev nævnt, er forbudt i Skolerne, og der maa ikke holdes religiøse Møder i Skolebygningerne. Der er altsaa intet katolsk mere i Skolerne, men mange Steder gaar Børnene dog endnu til Messe hver Morgen i Sognekirken; det kan ingen hindre dem i.

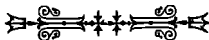
Alle ledende Blade i Meksiko protesterer mod Kirkeforfølgelsen, som tillige ofte har afstedkommet alvorlige Tumulter, navnlig naar lokale Embedsmænd endda gik videre end de Ordre, der var givet. I Colima blev f. Eks. Columbusridderens Hus lukket. Det gjorde Politimesteren ganske paa egen Haand, og Møblerne fordelte han rundt omkring i Byen. I enkelte af Staterne har man ligefrem fattsat, hvor mange Præster der maa være i hver Kommune.

Aviserne meddeler, at Ærkebiskoppen af Meksiko er alvorligt syg. For en Maaned siden blev han anklaget

for at have kritiseret de eksisterende Love. Præsidenten talte offentligt om hans Ulydighed og Haardnakkethed — men tilsidst blev han frikendt. I hvert Fald har vi en fri Presse, og alle Blade er fyldte med Artikler mod Forfølgelsen.

Loven er et Resultat af Carranzas Revolution i 1917, men har aldrig før været ført ud i Livet. Der var ikke den ringeste kirkelige Uorden at undertrykke. Ogsaa i Diaz's Tid havde man antikirkelige Love, men Diaz var fornuftig nok til at ignorere dem.

Man har talt om Dannelsen af et politisk Katholsk Parti, og Tiden synes nu bydende at kræve. Men for Øjeblikket har Kirkens Fjender Magten i Hænde.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som averteret andet Steds i Bladet slutter »Stringendo« Sæsonen med en Koncert Onsdag den 14. April, hvor det 50 Musici store Orkester spiller et baade vægtigt og livligt Program. Medvirkende Solist er kgl. Operasangerinde Fru Ebba Wilton. Denne fremragende Kunstnerinde skal nok sørge for, at Koncerten bliver en Sukces. Iøvrigt er Koncerten en Indsats fra Foreningens Side, der fortjener en fyldt Sal.

Faaborg. Palmesøndag d. 28. Marts afsluttede Hr. Pastor Fiedler fra Sønderborg sin Foredragsrække i Faaborg. Pastor Fiedler har med stor Dygtighed holdt en Række udmærkede kultur- og dogmehistoriske Foredrag om den katholske Kirke; de har været holdt paa en tydelig og klar Maade, og de er som Følge heraf ogsaa blevet fulgt fra det første til det sidste Foredrag med stadig større Interesse af Tilhørerne, hvoraf langt Størsteparten er Protestanter; og fra alle Sider har der kun lydt Lovord om disse Foredrag. Der er fremkommet adskillige Udtalelser om, at det var ønskeligt, at der af og til kunde blive holdt katholsk Gudstjeneste, og der er heller ingen Tvivl om, at det vil gavne Sagen, idet Hr. Pastor Fiedler her har gjort et stort og banebrydende Arbejde, og det vilde være kedeligt, om det maatte afbrydes. Disse Foredrag har været af stor Betydning i en By som Faaborg, hvor man saa at sige intet kender til Katholicisme, uden hvad der er lært

af Vranglære eller udtalt af Modstandere, som ikke engang selv kender noget til Katholicisme. — Det kan maaske interessere at høre, at der allerede har meldt sig Konvertitter, og at disse undervises af Hr. Pastor Hillebrand, Svendborg.

Frankrig. Den franske Socialist, Dr. Closon, var en af Førerne i Angrebet paa Katholikkerne ved Mødet i Marseille for et Aar siden. Personligt overfaldt han en Præst, der blev saa haardt medtaget, at han mistede Synet. Closon er nu blevet dømt til at betale en Erstatning paa 45.000 fr. Men det er alligevel billigt sluppet for en saadan Brutalitet.

Rom. I Løbet af Aaret 1926 vil der i Rom finde en Række Beatifikationer Sted. Man venter fem i Maanederne Maj og Juni og fire i Oktober. Denne Ære vil sandsynligvis blive vist den ærværdige Lucie Filippine, Stifter af Kongregationen »Maestre Pie«, der er meget udbredt i Italien og i Amerika; den ærværdige Capitano, Stifter af »Kærlighedens Tjenerinder« i Brescia; den franske Præst Fournet, Stifter af »Korsets Døtre«; den ærværdige Thouret, Stifter af Kærlighedssøstrene i Besançon; Franciskanermartyrerne fra Damaskus, der blev dræbt i 1860; to franske Jesuiter, der blev dræbt af Huguenotterne i 1588; Sognepræsten af Angers Pinot, der blev henrettet i 1794; de talrige Martyrer, der led Døden i September 1792 i Paris; den abyssinske Martyr Abba Gebre.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov,

hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroners Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pigehjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

Barnestuepige.

Barnestuepige ikke under 17 Aar kan faa Plads d. 1ste Maj hos Grevinde Holstein-Ledreborg Ledreborg, Lejre. Barneplejerske findes. Man henvender sig direkte eller til Frøken Anny Anker, Stenosgade 2¹¹, København. Tlf. Vester 972 y.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

finder Sted ved Pastor C. Benzøn *hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften* i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal (bag Sakramentskirken) Nørrebrogade 27, Opg. A, 1. Sal.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Til Børne- og Ungdomshjemmene i Nakskov modtages og afhentes fremdeles med Glæde Gaver af al Art af Diemar, Skindergade 32, Kl. 10—2. Tlf. B. 6555. Smaabøsser til 2 og 10 Ører udleveres sammesteds.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67
2den Sal over Gaerden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakramentssoignets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor
Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskir-
ken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Ædle Velgørere!

bedes venligst betænke Børnehjemmene i Nakskov med gamle
Sager og Ting af al Art til Brug eller Salg. Modtages eller af-
hentes med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, K.
Tif. Byen 6555. Kl. 10—2.

Giv! — og giv med Glæde. Hellere lidt — end intet.

Musikforeningen »Stringendo«

PRIVAT-KONCERT

Onsdag den 14. April 1926 Kl. 7³/₄

Studentereforeningens Festsal, Vester Boulevard 6.

Solist: *Kgl. Operasangerinde EBBA WILTON.*

Billetter à Kr. 1,50—2,00 og reserv. Plads à Kr. 3,00 faas hos
samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardts-
vej 6 (Telef. Nora 1597 vega), *Augustin Husson*, Stenosgade 5
(Telef. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂, *Rudolf Buddenhagen*,
Lyneborggade 24.

Meddelelse fra Katholsk Klubs Rejsebureau.

Herved har jeg den Ære at meddele, at den katholske Tillids-
mand ved »Bennetts Rejsebureau«, Hr. W. *Blomquist*, efter at der
er afsluttet Overenskomst vedr. Samarbejde mellem de to Bureauer,
fra og med 25. Marts d. A. har overtaget Ledelsen af »Katholsk
Klubs Rejsebureau«.

Alle Henvendelser til dette Bureau bedes derfor fremtidigt
venligst rettede til Hr. W. *Blomquist*, *Bennetts Rejsebureau*, Raad-
huspladsen. København B, Telf. 4878.

For »Katholsk Klub«
S. P. Fornjotur.
Formand.

Katholsk Klub afholder Møde Tirsdag den 13. April
Kl. 8 paa Hotel »Kongen af Danmark« med følgende Dagsorden:

1. Foredrag af Pastor F. Maurer om Den hellige Frans af Assisi.
2. De forestaaende Jubilæumsfestligheders Program — og lidt om Byen Assisi (ved Formanden).
3. Meddelelser ang. den af Klubbens Rejsebureau i Samarbejde med »Bennetts Bureau« planlagte Rejse til Assisi i Anledning af Jubilæet.

Bestyrelsen.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 10. April Kl. 8 Aften. Søndag den 18. April Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Kirkelig Kalender.

11. April Hvide Søndag.	18. April 2. Søndag eft. Paaske.
12. — M. Ferialdag.	19. — M. Ferialdag.
13. — Ti. Hermenegild, Mart.	20. — Ti. Ferialdag.
14. — O. Justinus, Martyr.	21. — O. Josef, Kirkens Værnehelgen.
15. — To. Ferialdag.	22. — To. Soter og Kajus, Pa- ver og Martyrer.
16. — F. Ferialdag.	23. — F. Georg, Martyr.
17. — L. Marias Officium.	24. — L. Fidelis, Martyr.

St. Annæ Kirke.

Søndag d. 11. April — Hvide Søndag — meddeles Firmelsens Sakramente i St. Annæ Kirke.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

St. Knuds Kapel. Kl. 8 Sangmesse

St. Josephs Gilde, st. 1885.

Generalmøde afholdes Mandag den 12. April Kl. 8 Aften i Forsamlingsværelset Bredgade 67, 2. Sal o. G.

Bestyrelsen.

A.C. Onsdag den 14. April Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde i Vesterhus Cand. mag. Frk. *Blicher-Simonsen* taler om Moderne Skolereformer.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Hvidesøndag den 11. April 1926

afholder

1' Absalons Trop Bazar

i

Sct. Josephs Skoles Lokaler, Nørrebrogade 27 A,

Bazaren er aaben fra Kl. 10 $\frac{1}{2}$ Form. til Kl. 11 Aften.

**Boder — Tombola — Restauration — Koncert —
Spejderopvisning etc. etc.**

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tilf. Nora 1008 x.
Færdigl fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 16.

Søndag den 18. April.

1926.

INDHOLD: Den gode Hyrde. — Mærkelige Religioner. — Kvindernes Landsmøde. — I. Absalons Trops Bazar. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Den gode Hyrde.

»Jeg er den gode Hyrde,« siger Frelseren; »den gode Hyrde giver sit Liv for sine Faar ... Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine kender mig.« Vi har derfor mere end den gamle Pagts Mænd Ret til at stole paa, at naar Herren fører os, skal intet mangle os, thi vi har set vor Hyrde, den gode Hyrde, give sit Liv hen for os. Vi kan anvende Davids tillidsfulde Salme paa os selv. »Herren fører mig, derfor skal intet mangle mig; paa sine Græsgange lader han mig hvile.« (Ps. 22.) Ja, vi maa virkelig sige, at Herren har ført os til sine Græsgange derved, at han har kaldt os til sin Kirke. Der er jo intet andet Sted, hvor vi i saa rigeligt Maal mættes, hvor vor Sjæl mættes med Naade som i Kirken. Her er grønt og frodigt, her behøver ingen Sjæl at vansmægte.

»Til det forfriskende Vand fører han mig hen; han vederkvæger min Sjæl,« staar der i Salmen. — Lad os tænke os en Faarehjord i de sydlige varme Lande, paa Steder, hvor der næsten ingen Vand er, hvor det kun sjæl-

dent regner, mens Solen brænder til Stadighed, og hvor ingen Træer giver Skygge. De stakkels Dyr maa lide meget af Tørst og Hede; men naar den frygteligste Hede i Middagsstunden nærmer sig, da fører den gode Hyrde sine Faar af Sted til Bækken, han har fundet, for at de der kan læskes ved det friske Vand. Og saa længe Middagsheden varer, hviler Dyrene sig ved Bækken i Træernes Skygge. Et saadant øde, regnfattigt, solhedt Land er ofte Livet for Menneskene, fremfor alt for Menneskenes Sjæle. Men Bækken strømmer ogsaa her, ogsaa her findes læskende Vand og kølende Skygge. I Oldtiden, saaledes fortæller os den hl. Augustinus, maatte de, der skulde døbes, Katekumenerne, lære denne Salme udenad og bede den før Daaben: »Til det forfriskende Vand fører han mig hen, han vederkvæger min Sjæl!« De tænkte derved særlig paa Daabens Vand, der skulde rense deres Sjæle fra al Synd. Ved Daaben skulde de fra det øde solhede Land føres ind til Hvile i Kristendommens Skygge.

Ogsaa for os er vor hellige Religion en Vederkvægelse. Har vi ikke just drukket af dens forfriskende Vand i Paa-sken! Og har vi ikke alle haft Timer, hvor vor Sjæl ligesom har hvilet ved en skyggefuld Bæk. Den stadigt rindende Kilde er ganske særligt Alterets allerhelligste Sakramente. I Messen og i den hellige Kommunion strømmer Naadens Vand ud til Menneskene. Der viser Jesus sig særlig som den gode Hyrde, der giver sig hen før sine Faar. I den skønne Christi Legems Hymne Pange lingua hedder det til Slut: »Gode Hyrde, Jesus søde, Sande Brød, tilgiv vor Brøde!«

Lad os dog ofte søge denne Hyrde. Hvis vi virkelig vil have, at Herren skal føre os, da maa vi ofte komme til ham i den hl. Messe og modtage ham i den hl. Kommunion for saaledes at komme i stedse nærmere Forbindelse med vor Herre, saa at han ogsaa om os kan sige: »Jeg kender mine, og mine kender mig.«

Og David fortsætter: »Han fører mig ad Retfærdighedens Stier for sit Navns Skyld.« Billedet er atter taget fra Hyrdelivet. En god Hyrde, der holder af sine Faar, fører dem altid ad gode Veje, hvor der ingen Fare er, hvor de ikke kan styrte ned, og hvor om muligt ingen

vilde Dyr truer dem, hvor de kan gaa sikkert og trygl. Ad saadanne Veje fører Herren sine udvalgte, dem, kan kalder for sine, som han kender, og som kender ham igen. Der er jo saa mange Farer for vore Sjæle, det gælder derfor om at høre til dem, den gode Hyrde kender, til hans Faar.

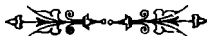
Saa kan vi sige: »Selv om jeg skulde vandre midt i Dødens Skygge, vilde jeg intet ondt frygte, thi du er med mig.«

»Din Hyrdestav er min Trøst.« Et nyt Billede: Naar Hyrden om Morgenen aabnede den lille Dør til Faarefolden, spærrede han endnu med sin Stav, og kun enkeltvis løftede han den og lod Faarene et for et under Staven løbe ud i det Frie, og paa denne Maade talte han sine Faar og overbeviste sig om, at intet manglede. Naturligvis gjorde kun en virkelig puapasselig og ivrig Hyrde det. »Din Hyrdestav er min Trøst,« siger Salmisten, thi du, Herre, tæller dine Faar, du er en god Hyrde, der ikke ligeglad lader Faarene skøtte sig selv.

Og i de sidste Strofer lovsynger Salmisten saa Herren for hans overvættes store Gavmildhed og Barmhertighed. »Du dækker et Bord for mig for at beskæmme dem, der forfølger mig. Du salver mit Hoved med Olie. Hvor herligt er mit kvægende Bæger! Og din Miskundhed ledsager mig alle mit Livs Dage, saa at jeg kan bo i Herrens Hus altid.« Et Glædesmaaltid har Herren beredt os, og det staar altid foran os i den hellige Kommunion. Det vil beskæmme dem, der forfølger os, hvis vi ofte kommer til dette Maaltid. De, der forfølger os, er de onde Magter og Verden, de alle bliver til Skamme, og forgæves vil de prøve al deres Kraft, vi er styrkede ved Herrens Bord.

»Herren fører mig, og derfor mangler der mig intet.« Det kan vi virkelig sige, thi store Naadegaver har Herren stillet til vor Raadighed. Det kommer kun an paa, at vi vil lade os føre.

B. J.

Mærkelige Religioner —

En Søndag-Eftermiddags Prædiken.

Der gives Folk med mærkelige Ansigter og Folk med mærkelige Maver. At der ogsaa er mange Folk til, som har de underligste Religioner, ser vi hver Dag, bare vi vil lægge Mærke dertil.

Nu taler vi her ikke om de forunderlige Former, Religiositeten kan antage f. Eks. i Indien eller i Afrika, overhovedet iblandt Hedninger. Nej, vi tænker i Dag kun paa vore hjemlige Forhold og desuden kun paa saakaldte Kristne [og endda paa virkelige Kristne, hvad Hjerte og Vilje angaar ...]

For mange Kristne staar Kristendommens Lære som en Slags Pandekage, hvoraf de, enhver efter Behag, kan skære sig et Stykke til privat Brug. De tager Bibelen og en stor Saks, og saa klipper de for Eksempel den »historiske Jesus« ud, alt eftersom Skriftstederne svarer til deres Ønsker eller ikke. Eller ogsaa klipper de visse Personer eller Udtalelser helt i Stykker. ...

Der findes Folk, som udi egen Indbildning er meget religiøse, men, som de siger, ikke kirkelige, fordi de ikke kan fordrage en eller anden Præst eller Præsterne i det hele taget.

Godt, saa læser de altsaa i Bibelen i Stedet og finder deri smukke Udtalelser om almen Kærlighed, men de andre Udtalelser om Helvede og Straffen kan de ikke finde. Disse Folk tror paa den barmhjertige, naaderige Gud, men ikke paa den retfærdige Gud, deres Sjæles Dommer. De tror altsaa kun paa et Stykke Gud — i Grunden en Buddha-Figur af deres eget Fabrikat. ...

Disse Folk tror paa Himlen, o ja, selvfølgelig! Hvorhen skulde da Grosserer Hansen og Direktør Christensen komme om ikke i den »evige Salighed«. Hvorhen skulde da alle de søde Københavnerinder ellers komme end — efter deres forhaabentlig endnu meget længe udeblivende Død — at fare op til de hellige Engle og til den kære Gud, som siger til dem: Velkommen, mit Barn, nu har

du moret dig efter Behag paa Jorden, nu skal du more dig uendelig her i Himlen . . . . .

Ja, der skulde endnu flere Prikker til at vise den Tid, som skulde bruges til Eftertanke.

I Virkeligheden vil mange, saare mange Mennesker nok ind i Himlen, men ind i deres egen Himmel, den Himmel, som deres jordiske Tænkemaade, Uforstand og Ukyndighed i Religion har bygget op i deres Fantasi. . . .

Men Guds, den virkelige almægtige og evige Guds Himmel, den er desværre lidt anderledes — desværre for vor magelige Natur, der nødig vil følge den Vej, der fører op til denne Guds virkelige Himmel, og som vi ingen anden Fører har op til end vor Frelser, som sagde: »Hvo som vil være min Discipel, tage sit Kors daglig paa sig og følge mig efter.«

Christi Vej til Himlen er ofte lang og besværlig, men den har det gode ved sig fremfor alle andre Privatveje til Himlen, at den virkelig naar hen til den! —

Det var et slemt »nota bene«, vilde Søren Kierkegaard sige. . . .

Naar det nu en Gang er Tilværelsens Grundlov, at alt skal tilkæmpes og erhverves ved Flid og Udholdenhed, skulde saa det største af alt, vor Sjæls Frelse, være en Selvfølge?

Ja, naturligvis har Folk med deres Privatreligioner for længe siden fundet mange Skriftsteder, som siger, at vi er forløste ved Jesu Blod. Men saa nøjes de med det og spørger ikke videre. De tænker ikke paa disse Skriftsteders Sammenhæng og oprindelige Betydning, ikke paa, at den kristne Tro jo ikke først skal laves paa ny af hvert ungt Menneske, de rbegynder at se sig om i Verden — men at den er noget fastliggende, fra Christus til Apostlene og Kirken overdraget og bestemt til alle Menneskers Brug.

Vel er vi Mennesker højst forskellige, naar vi tænker paa Højde, Tykkelse, Haarfarve og Smag og Forstand. Men ogsaa Bladene paa et Bøgetræ og Myrerne i en Myretue er højst forskellige og vil gensidigt være højst forskellige, store og smaa, fine og ufine, hvis de da havde Forstand paa at indse det og snakke sammen om det. Men

vi Mennesker synes jo, at disse Blade eller disse Myrer er ret ensartede, naar vi tager deres Familie eller deres Art som Helhed. Saaledes ogsaa vi Mennesker. Vi er og bliver dog alle Adams og Evas Børn, har samme Kød og Blod, og vore diverse Anlæg er — fra et højere Stade — heller ikke saa grundforskellige, at vi ikke skulde have det meste tilfælles.

Ogsaa Arvesyndens Følger.

Ogsaa Livets Nød og Kamp. Ogsaa Længselen efter Fred og Kærlighed og det evige Liv.

Derfor har Gud sendt sin eenbaarne Søn til denne Verden, for at alle, som vil tro paa ham, skulde have det evige Liv.

Men at tro paa ham vil sige at tro paa alt, hvad han har sagt, og at leve derefter, altsaa saaledes, som han har vist Vejen! Og dette har Frelseren sandelig ikke overladt til Tilfældet, til en eller anden bevæget Prædikants Forkyndelse, til en eller anden mere eller mindre forrykt Mands eller Kvindes Privatkundskaber eller Privataabenbaringer, men til dem, han sagde til: »Jeg vil blive hos eder alle Dage indtil Verdens Ende« og »Hvo som hører eder, hører mig, hvo som foragter eder, foragter mig«, og at den Sandhedens Aand, han vilde sende (paa 1. Pintsedag) »vil minde eder om alt, hvad jeg har sagt eder«.

Disse Ord »Eder« var henvendte til bestemte Personer og deres rette Lære- og Hyrdeembedes Efterfølgere. Ellers havde Christus indført Uorden og Overspændthed som Princip, som Grundlag for sin Kirke! —

Men det har Christus saa langt fra gjort, at han tværtimod »udvalgte« enkelte Personer til Apostle — ikke ved indre Stemmer, men ved ydre Kald, underviste dem — ikke saa meget i fromme Følelser, men i »alt, hvad jeg har sagt Eder« og udtrykkelig paalagde Simon Petrus, Klippen, han byggede denne Kirke paa, at »styrk dine Brødre«.

Ja, der maa af og til en Gang ryddes op med de mange forkerte Begreber, eller endnu flere delvis forkerte Begreber, som selv fromme Folk her til Lands har om Kristendom.

Vel er Christi Tro en personlig Sag, men ikke nogen privat Sag. Vel er Christi Lære og Efterfølgelse noget, du skal uddybe i dig og forme i dig, men tillige et noget, der er til alle Mennesker, om det saa behager dem eller ikke. — —

Mange finder stort Behag i, at Herren har talt naadige Ord til Synderinden, der var grebet i Ægteskabsbrud, men glemmer, at han har sagt: Hvo som ser paa en Kvinde med begærlige Øjne har brudt Ægteskabet, d. v. s. at ogsaa frivillige Tankesynder er afskyelige for Gud! Mange finder stort Behag i, at Herren siger »Fred med Eder«, men de glemmer, at denne Fred var »ikke som Verden giver«, og at samme Herre har sagt: »Hvo, som ikke vil tro, bliver fordømt«.

Kort og godt: Vi maa tage den hele Christus, ikke blot et Stykke Christus, hele Kirkens Lære, ikke blot et Ud klip. Da er vi paa den rette Vej.

Vel er der megen Fromhed, megen Grebethed og megen Godgørenhed ogsaa udenfor denne Vej, og det skal siges til disse Kristnes Ære, at de med deres faa Naademidler, med deres kun delvise Erkendelse af Christi Lære, ved deres naturlige Godhed eller religiøse Inderlighed kan beskæmme mange andre, der har alle 7 Sakramenter, men ingen Nytte gør . . .

Disse Linier sigter derfor ogsaa mere til den Slags Privatkristne, som er altfor nøjsomme med deres Privatkristendoms Troslære og Forpligtelser og siger: Det er lige meget, hvad man tror, bare man er god.

Ja, bare man er god — ikke i ens egne Øjne, men i Guds, Gud, der ved sin eenbaarne Søn, den lidende og opstandne Frelser har talt alvorlige Ord til os om ikke at gaa Særveje, men den Vej, som den Korsfæstede gik, og som hans Kirke viser os i alle Enkeltheder! Den er maaske ikke saa let at gaa for Grosserer Christensen og Direktør Hansen og især ikke for Frøken Hansen, som hovedsagelig interesserer sig for Modejournaler og Cykelture med unge Herrer og bedrer kender den rette Vej til Gribskov eller til Hornbæk end den rette Vej til Himlen, og hvad der skal til for at gaa den — for slet ikke at tale om hendes Broder, den unge Hansen, der slet ikke

gider tænke paa Bøn og Gudstjeneste, men kun paa Sportsresultater eller den sidste Film eller Theaterstjerne.

»Gud er jo god,« sagde Djævelen, da han tog dem ved Vingebeinet.

F. F. M.

Kvindernes Landsmøde.

Danske Kvinders katolske Forbund har holdt sit første Landsmøde i Dagene 6. og 7. April. Først blev der holdt et lukket Delegeretmøde, hvortil der foruden de Delegerede fra København, var mødt Repræsentanter fra Aarhus, Horsens, Fredericia og Holbæk. Om Aften den 6. holdtes Generalforsamling i St. Knuds Sal i Stenosgade, hvortil ca. 200 Medlemmer havde givet Møde, og som Hs. Højærværdighed Biskoppen overværede.

Efter at Pastor Günther havde aabnet Mødet, valgtes Fru S. Opffer til Dirigent. Formanden, Hofdame Frk. A. Utke Ramsing, aflagde Beretning om Forbundets første Leveaar. Der var nu 18 tilsluttede Foreninger, 115 Enkeltmedlemmer og 10 livsvarige Medlemmer. 7 Provinsbyer er blevet tilsluttet, og der forberedes 3 til. Der er 2 Gange udgivet et Medlemsblad. Glæde havde Foreningen haft af »Prinsesse Margrethes Feriehjem«, hvor 32 Børn havde holdt Ferie. Man agtede at fortsætte dette Arbejde og havde faaet et Areal paa Thurø forærende til det. Man har søgt Tilskud til det paa Finansloven, men fik det ikke, derimod har man faaet Tilskud til Fritidshjemmet i St. Ansgars Sogn. Fra Børnehjælpsdagen havde man intet Tilskud faaet, men haabede at faa det i Aar, forudsat at Forbundet selv gjorde et Arbejde for Dagen. Et Andragende til Magistraten om gratis Tandpleje for Børn i vore Kirkeskoler var ligeledes blevet afslaaet. Det tidligere omtalte Andragende til Justitsministeriet var blevet velvilligt besvaret. I København var der blevet afholdt et Agitationsmøde. Aarets største Begivenhed var Deltagelsen i den katolske Kvindekongres i Rom, som tre Delegerede deltog i. Formanden sluttede med at skitsere Programmet for de kommende Aar: Studiekredse, Foredragsrækker,

praktiske Kursus i Syning, Børnepleje, Sygepleje og Seksuel Belæring, Feriehjemmet.

Efter at Kassereren Fru. M. Lohrer havde aflagt Regnskab, forelagde Sekretæren Fru Tardini Forbundets Love, der ret hurtigt blev vedtaget. Derefter valgtes Styrelsen, der kom til at bestaa af de hidtige Styrelsesmedlemmer: Frk. A. Utke Ramsing, Fru M. Lohrer, Fru Tardini, Frk. A. Axelsen, Frk. Ulla Andersen; desuden nyvalgtes Fru Steiner og Frk. F. Stratbøcker.

Hs. Højærværdighed Biskoppen rettede derefter nogle Ord til Forsamlingen, som han lykønskede til det gode Resultat. Dersom den gode Aand bevaredes, vilde Resultaterne sikkert ogsaa stadig vokse. Maatte Forbundet virksomt kunne bidrage til Udbredelsen af Christi Rige!

Tilsidst fik den norske Gæst Fru Backer Ordet for at fremsætte nogle Tanker om det skandinaviske Samarbejde, som hører med til Forbundets Program.

Saa sluttede Formanden Mødet, og under Leveraab for den energiske Styrelse sluttede den første Generalforsamling i Danske Kvinders katolske Forbund.

Det offentlige Møde.

Det blev en stor Dag for det nystiftede Forbund, der den 6. ds. paa sin Generalforsamling var blevet endelig formet under vedtagne Love og med lovformelig valgt Bestyrelse. Dagen begyndte i Jesu Hjerter Kirke, hvor Hs. Højærv. Biskoppen selv læste Messen og i varme Ord tolkede Guds største Bud, idet Biskoppen lagde alle paa Sinde at elske Gud og elske Næsten, saaledes at Næstekærligheden blev den røde Traad gennem alt Forbundets Arbejde, at dette maatte blive til Guds Ære og Menneskers Gavn. Derefter var der Fælleskommunion, og Forbundet blev indviet til Guds Moder samt modtog den sakramentale Velsignelse.

Kl. 7 om Aftenen samledes man saa i Koncertpalæets Riddersal, hvor c. 250 Mennesker var mødt, Kvinder og Mænd, Katholikker og anderledes troende men naturligvis var de katolske Kvinder i Overtal.

Forbundets Formand Hofdjamøe, A. Utke Ramsing

besteg først Talerstolen og holdt et klart og dygtigt tilrettelagt Foredrag om Kvinden og den katholske Kirke, hvori Frk. R. med mange Expl. fra Danmark og andre Lande paaviste, at saavel i Middelalderen som i den nyere Tid var Kvinden ligestillet med Manden. Det var den katholske Kirke, der ved den Ære, den havde ydet Guds Moder, havde anvist Kvinden en helt anden Stilling i den kristne Kirke end den, hun indtog i Hedenskabet. Lige for Gud og lige for Mennesker, lige i Stad, Hjem og Kirke, saaledes var hendes Stilling i det kristne Samfund. I Middelalderen styrede Lensbesidderinden sit Len, og Abbedissen i Klostret de store Jordegodser, der ofte hørte hertil. Kvinden sad i Kongens Raad og i Stænderforsamling.

Pave Innocens IV siger i et fundent Værk, at Stemmeret tilkommer alle gifte og ugifte Kvinder og Enker. —

Det er Reformationen og Tilintetgørelsen af den katholske Kirkes Indflydelse, der har været Aarsag til Kvindens Fornedrelse, og først i den aller seneste Tid har den moderne Kvinde igen tilkæmpet sig visse af sine Rettigheder.

Nu er der ogsaa blevet kaldt paa den katholske Kvinde. I vor Tid, hvor Materialisme og Magtstræv sidder i Højsædet, maa ogsaa den katholske Kvinde yde sin Indsats for at højne Moralen i det offentlige og i det sædelige Liv, for at bringe den kristne Moral tilbage til Lovgivningen.

Religionen gør ikke den katholske Kvinde — som mange mener — bigot eller snæversynet, den lærer hende tværtimod at holde Idealet højt og kræve af sig selv, før hun kræver af andre, den bærer hende frem over Døgnets Smaalighed og lærer hende i alt Arbejde at have det evige Formaal for Øje.

Derefter blev det Sekretær Fru H. Tardinis Hverv at oplyse om Kvindens borgerlige Stilling i vort eget Samfund i vore Dage.

Fru T. viste, hvorledes Kvinderne efterhaanden praktisk talt var stillet lige med Manden, idet hun havde Valgret og Valgbarhed til Kommune, Raad og Ting, havde lige Adgang til Uddannelse og til Embeder og sidst indenfor Ægteskabet havde opnaaet Ligestilling baade i økonomisk Henseende og med Hensyn til Retten over fælles Børn. Ogsaa den saa stærkt omdebatterede Ligeløn kom Fruen

ind paa og hævdede, at Løn efter Køn var uretfærdig, idet al Løn burde rette sig efter, hvad der ydedes.

Men med de mange Rettigheder fulgte ogsaa de mange Pligter, Kvinden maatte tage den samme Uddannelse, arbejde alvorligt og maalbevidst, men det var ogsaa hendes Overbevisning, at naar Kvinden gennem en eller to Generationer havde haft disse Rettigheder, var hun sig sit Ansvar bevidst, og hendes Interesser vilde da være ligesaa vaagne overfor det offentlige Liv som Mandens nu.

Saa kom endelig som tredje Taler Fru Konsulinde Backer fra Norge hilst at stærkt Bifald. Emnet var Neo-Malthusianismen. Med glimrende Veltalenhed og underbygget af Studier og statistiske Oplysninger paaviste Fru Backer den rent samfundsmæssige Ulykke, det var for et Land, naar dets Fødselsprocent daler ned under Dødelighedsprocenten, med andre Ord, naar der hvert Aar dør flere end der fødes levende til Verden. Det havde været gamle Kulturfolks Undergang, det var Grækerne og Romernes Nydelsessyge og deres deraf følgende Ulyst til at have mange Børn i Ægteskabet, der havde lagt disse Folk øde, og nu i vort moderne Samfund trues hele den hvide Race af den samme Skæbne. Den aftagende Børnerigdom og den højere Levefod vil uvægerligt føre dertil, at de farvede Racer, der formerer sig stærkt og lever tarveligt, vil faa Overhaand. Men hvor er da Redningen, ja den findes kun, hvis de katholske Folk ikke smittes af det protestantiske eller afkristnede Samfunds Eksempel. Hvis Guds og den hellige Kirkes klare Bud til Ægtefællerne om at leve som kristne Mennesker ikke overhøres, da vil Frelsen komme gennem den katholske Kirke her som saa ofte før.

Her maa begge Ægtefællerne naturligtvis være enige, men først og fremmest maa Kvinden erkende sin Pligt til at være Slægtens Moder, som hun maa forstaa, at ustraffet gør man ikke Vold paa Naturens Lov, og at hun i samme Øjeblik hun svigter sit Kald, fornedrer sig selv og ødelægger sit Ægteskab og Samfundet. Her er det da, at den katholske Kvindebevægelse skal gøre sin Indflydelse gældende, gøre sin store Indsats i det moderne Samfund,

og dette vil da atter blomstre op, fordi det er bygget paa Kirkens Grund i Guds frygt, Renhed og Forsagelse.

Med stærkt Bifald hilste den interesserede Tilhørerskare de tre Foredragsholdere, og medens de fleste forlod Salen, blev 125 af de katholske Kvinder tilbage for i et Par Timer i hyggeligt Samvær at lære hverandre at kende og føle den stærke Glæde, det er at være saamange samlede, der foruden det store fælles at være Kvinder ogsaa havde den fælles Tro og det fælles Maal.

Ved det festlige Bord var der en glimrende Stemning, to udmærkede Sange blev sunget og Forfatterinden af disse Fru Bølling hyldet. Men ogsaa Talernes Antal dokumenterede Kvindens Gaver i saa Henseende, og udmærkede smukke, klare Taler blev holdt: for Fru Backer, for Frk. Ramsing, for Kirken, for det skandinaviske Samarbejde, for de Delegerede, for de Unge og fra de Unge. Jeg griber i Flæng Frk. cand. mag. Blicher Simonsens varmt-følte Tale for Kirken, hvori hun saa udmærket fik netop det frem, at vor Kirke er den, der giver den enkelte den største Frihed, skønt den staar med sin store Autoritet og sine stærke Krav. Fru Dr. Perch gav Udtryk for den Glæde, alle de, der sad spredt om i Landet, følte ved nu at have et Samlingspunkt, et Sted, hvor de kunde komme med deres Ønsker og give deres Arbejde for Kirken.

Mange varme Ønsker blev frembaaret for Forbundet, for dets Fremtid, og der afsendtes to Telegrammer, eet til Hs. Højærv. Biskoppen og eet til vor hellige Fader, hvorfra der er indløbet følgende Svartelegram:

Den Hellige Faders Telegram lyder: Sa Sainteté remercie paternellement ligue femmes catholiques danoises hommage et formant vœux heureux accroissement persévérante activité envoie de grand cœur bénédiction apostolique.

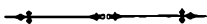
Card. Gasparri.

Hans Hellighed takker faderligt Danske Kvinders katholske Forbund for den datterlige Hilsen og sender med sine Ønsker om lykkelig Fremgang og udholdende Virken af hele sit Hjerte den apostoliske Velsignelse.

Card. Gasparri.

Efter Bordet endnu en Times hyggeligt Samvær ved Kaffen, og saa skiltes Deltagerne. Det var indholdsrigt

Dage, hvor Alvor og Gammen, Arbejde og Fest havde skiftet; nu kommer de lange Arbejdsdage, hvor alt det, der her blev planlagt, skal udføres, hvor alle de Frø, der saaedes, skal vokse og bære Frugt til Velsignelse for Forbundet selv, til Gavn for vort Samfund og for den hellige Kirke og — Gud til Ære. T.

I. Absalons Trops Bazar.

Det er første Gang, vi har holdt Bazar ved Sakramentskirken, og det var derfor vanskeligt at forudse, hvorledes den vilde forløbe. Men vore Forhaabninger blev langt overtrufne. Vi har modtaget langt flere Gaver, end vi nogensinde har drømt om, ligesom vi heller ikke har tænkt os, at der vilde komme saa stort Besøg. Bazaren var indrettet i Sct. Josefs Skoles 1. Etage, hvor det ene af de 3 Rum var forvandlet til Restauration, medens de andre var velbesatte med Boder, der om Morgenens bugnede med Varer. Allerede midt paa Dagen tyndede det godt ud, og om Aftenen var der saa godt som udsolgt, saa at der kun blev et ringe Bytte for Auktionen.

Kl. 3^{1/2} blev der holdt Koncert af Kirkens Kor, der, under Hr. A. Hussons Ledelse venligst havde stillet sig til Disposition, og som trods de lidt vanskelige lokale Forhold skilte sig smukt fra sin Opgave. Der var Solosang af Frk. Erna Jensen, Violin og Klaver af Frkn. Kaja og Rigmor Larsen, og alle fik en dygtig og kultiveret Udførelse. I Anledning af Bazaren var der udkommet en Bazar-Avis med Sognepræstens Anbefaling, Spejderbetragtninger, Spejderlyrik, Referat af Troppens Paaskelejr og Bazarens Program.

Om Aftenen var der Spejderopvisning, der foregik i et Skovlandskab, som var tryllet frem i Gymnastiksalen. Der var ikke Plads nok til de mange Tilskuere og man fulgte med Interesse de forskellige Faser af Lejrlevet lige indtil Lejrbaalet med de sædvanlige lystige og alvorlige Sange. Hans Højærværdighed Biskoppen gjorde os den Ære at være til Stede ved Spejderopvisningen. Dernæst fulgte en saare fornøjelig Auktion og en spændende Lodtrækning, hvis Resultat meddeles andetsteds.

Blandt de mange, der har bidraget til, at Bazaren fik et over al Forventning smukt Forløb, fortjener i særlig Grad at nævnes Hr. Bogbindermester Uttenthal,

Hr. Tapetserer Kragh og Hr. Ingeniør Harting, som har været de bærende Kræfter.

Hjærtelig Tak til alle, der paa en eller anden Maade, i stort eller smaat, har været med til at gøre Bazaren til den Succes, som den blev.

Cay Benzon,
Tropskapellan,

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen har fra den Hellige Fader modtaget en smuk Medalje og et Diplom som en Anerkendelse for det Apostoliske Vikariats Deltagelse i den vatikanske Missionsudstilling.

— Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867 afholdt sin aarlige Generalforsamling Mandag d. 22. Marts 1926. Det maa være en Tilfredsstillelse for andre end undertegnede, der selvfølgelig er Medlem af Menighedens eneste Sygekasse, at se, hvor godt denne Sygekasse administreres; ja saa godt, at Bestyrelsen paa Generalforsamlingen kunde foreslaa at nedsætte Kontingentet med ca. 10 $\%$. De tilstedeværende Medlemmer var ganske vist lidt forbavsede herover, men den gode Status beviste jo, at Forsøget maatte kunne gøres. Det var virkelig al Ære værd at se, at den lille Sygekasse havde udbetalt ca. 500 Kr. i Sygepenge og over 800 Kr. til Hospitaler og Lægehonorarer foruden at dække alle de mange smaa Udgifter, der jo altid følger med. Den katolske Sygekasse viser saaledes Aar for Aar mer og mer sin Eksistensberettigelse i Menigheden; den byder i Forhold til sit ringe Kontingent mere end de store statsanerkendte Sygekasser, hvis dyre Administration sluger en stor Del af de Fordele, der i Virkeligheden skulde komme Medlemmerne til Gode. Atter et Bevis paa at indenfor vor Kirke trives den sande Velgørenhed bedst. Paa Generalforsamlingen, der blev ledet af Grosserer Sophus Diemar, genvalgte selvfølgelig de Mænd som Ledere, der ofrer deres Tid og Kræfter paa at frembringe et saa gunstigt økonomisk Resultat for Sygekassen. Sluttelig skal bemærkes, at ovennævnte Forslag om Kontingent-Nedsættelsen blev vedtaget, saaledes at Kontingentet fra 1. Juli d. A. for Herrer bliver nedsat fra Kr. 5.05 til Kr. 4.50 og for Damer fra Kr. 4.40 til Kr. 4.00. Men Sygekassen forventer da ogsaa, at flere og flere Trosfæller vil lade sig indskrive som Medlemmer, saaledes at Sygekassen, naar den næste Aar fejrer sit 60 Aars Jubilæum, kan se sit Medlems-Antal væsentlig forøget.

S. D.

— Den Forsamling, der — med Biskoppen i Spidsen — med varmt Bifald takkede Pastor De Vos for hans interessante og livlige Foredrag om Brødrene van Eycks berømte Genteralter, burde have været langt større, end Tilfældet var. Genteralteret (som vi har en smuk lille Gengivelse af i St. Ansgars Kirke, — men hvor mange af Tilhørerne vidste det, før P. De Vos viste den frem?) er en hel Bibelhistorie og Katekismus i Billeder; i Middelalderen maatte Billederne jo for ulærde Folk erstatte Bøgerne; og at Genteralterets Undervisning var god nok, fik man et levende Indtryk af gennem de udmærkede Lysbilleder, der illustrerede Foredraget. — Naar hertil saa kommer, at Drengkoret glædede Tilhørerne med sin lidt spinkle, men smukke Sang (hvorfor lyder den ikke i vore Kirker?), vil man forstaa, at de, som ikke var til Stede, er gaaet glip af meget. Men naar de nu har kedet sig foran Foraarsudstillingernes ligegyldige Billeder, gaar de sikkert hen til Pastor De Vos' næste Foredrag — for det gentages da? — og glæder sig over den gamle religiøse Kunsts Rigdom og Skønhed. T. F.

Set Michaels Klub (Katholske Damers Klub). Mandag den 19. April Kl. 8 Foredrag af Pater Menzinger. Emne: »Katholske Milepæle«.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov,

hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Krones Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pige hjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

I. Absalon Trops Basar (d. 11. April) Følgende Numre blev udtrukne: Lodsedlen med 16 Gevinster: 299 — 33 — 73 — 345 — 32 396 — 247 — 918 — 311 — 816 — 458 — 788 — 670 — 501 — 627 467. Likørstel 67 (hvid), Slikkepind 117 (rød) Dukkedreng 5 (grøn) »Tove« 74 (små hvide) »Grethe« 58 (store hvide) »Per« (rød) Skeer og Gafler 4 (gul). De ikke nævnte Gevinster er udleverede. Gevinsterne afhentes hos Pastor Benzons, Nørrebrogade 27 C', inden d. 15. Maj.

Ædle Velgørere.

mod Hjemmene i Nakskov meddeles herved, at der siden Marts 1923 ialt er afsendt herfra 159 store Collis og 735 Kr. kontant til Hr. Pater A. Smitz, og foresindes en Kassa Beholdning, ilg. specificeret Regnskab paa 134 Kr. Hjemmene trænger haardt til fortsat Hjælp, og Gaver modtages eller afhentes med Taknemmelighed fremdeles. Tlf. **Byen 6555** Kl. 10—2.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

18. April 2. Søndag eft. Paaske.	25. April 3. Søndag eft. Paaske. I Messen: Josef.
19. — M. Ferialdag.	26. — M. Kletus og Marcellin, Paver og Martyrer.
20. — Ti. Ferialdag.	27. — Ti. Peter Canisius, Be- kender og Kirke- lærer.
21. — O. Josef, Kirkens Værnehelgen.	28. — O. Oktav af Josef.
22. — To. Soter og Kajus, Pa- ver og Martyrer.	29. — To. Petrus, Martyr.
23. — F. Georg, Martyr.	30. — F. Katharina af Siena, Jomfru. I Messen: MariæBebudelse.
24. — L. Fidelis, Martyr.	1. Maj L. Filip og Jakob, Apostle.

2. Søndag efter Paaske.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 11^{1/2} stille Messe. Kl. 4 Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11^{1/2} stille Messe. — Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion og Fornyelsen af deres Daabsløfter. Kl. 5 Festandagt med Te Deum.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 18. April i Messen Kl. 8.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 23. April Kl. 7^{1/2} Aften.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Onsdag den 21. April Medlemsmøde: Jernbanevej 2^a.

S.M.D.M. Torsdag den 29. April Kl. 7^{1/2} Aften Festmøde for de unge, der med dette Skoleaar forlader Skolen. — Forskellige Overraskelser. — Alle forhenværende Elever indbydes venligst.
Styrelsen.

**Kvindelig katolsk Ungdoms Fællesmøder
K. K. U. F.**

Torsdag d. 22. ds. Kl. 8 i »Vesterhus«: Foredrag af Fru H. Tardini om Kvinden i Hjemmet før og nu. Adgangen er gratis for alle katolske Kvinder. Stor Tilslutning forventes.

Vor kære Mand og Fader
Købmand **Giovanni Venturi**
er stille og roligt afgaaet ved Døden den 6. April.
Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.
Begravelsen har fundet Sted.

De efterladte.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64², Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 17.

Søndag den 25. April.

1926.

INDHOLD; Den hellige Josefs Værnefest. — Ugens Helgen. — Omkring »Det rene Væld«. — Pilegrimsindtryk. — Observationer. — De store katholske Møder i Frankrig. — »Lader de smaa Børn komme til mig . . .« — Elisabethforeningen. — En Foredragstourné. — Et Brev fra Kardinal Merry del Val. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Den hellige Josefs Værnefest.

I Aaret 1870 ophøjede Pave Pius IX den hellige Josef til Værnehelgen for hele den katholske Kirke. Den Mand, som Gud havde udvalgt til at være Guds Søns og Marias Beskytter i Nazaret, er nu Værge og Fader for alle Guds Børn paa hele Jorden. Det er paafaldende, hvilke Fremskridt Andagten til den h. Josef siden den Tid har gjort, og med hvor stor Tillid det jævne kristne Folk henvender sig til ham, ikke mindst i huslige Sorger og økonomiske Vanskeligheder. Ja, det er en Kendsgerning: til stor Velsegnelse for alle har den h. Josef i de senere Aartier faaet en mere fremskudt Plads i Kirken end før.

Men samtidig skete der noget andet endnu. Arbejderverdenen, der voksede sig stor og blev en mægtig Faktor i det moderne Samfundsliv, men mange Steder er truet i sin Fremmarch uden at ane det, trænger til en Hjælper, til en imponerende Skikkelse, til en Fører, der med sin sikre Haand og sit lysende Eksempel viser den det rette Maal og Vejen til det. Den h. Josef er denne Fører, som

Benedikt XV har erklæret. Han tilhørte jo Arbejderstanden i egen Person. Han kendte og følte dens trange Kaar, da han selv i sine Levedage med Alvor og Iver gjorde et ganske uanseeligt Arbejde. Og at han er den rette Vejleder, fremgaar af, at han med sin Gerning og sin Tillid til Gud opnaaede det højeste, en Arbejder kan komme i Tanke om her paa denne Jord.

Med ganske korte, men slaaende Træk tegner Evangelierne den h. Josefs Billede. Midt i Fortællingen om Jesu Barndom staar han som den Mand, der ikke kender andet end uegennyttig Pligtopfyldelse, ikke ved noget større end den Lydighed, der giver Gud, hvad Guds er, og Kejseren, hvad Kejserens er. Han staar der ganske tavs og fordringsløs, men stærk i Kamp og altid heldig i Modgang. Verden regner ham ikke for noget, men i Guds Øjne er han alene værdig til at være Gudsmoders kyske Brudgom og vor Herres Plejefader. Den Helligaand selv indruller ham i de helliges Liste ved i Skriften at kalde ham den retfærdige. I hans Hjem hersker der en Kærlighed og Fred, som man nok kan ane, men ikke beskrive. Ja, hvor maa han ikke have været elsket af Jesus og Maria!

Det er vist umuligt at finde skarpere Modsætninger end den mellem den stiltfærdige, ydmyge, gudelskende Arbejder i det lille Hus i Nazaret og saa mange moderne Arbejdere med modbydelige Eder og Forbandelser i Munden, Tomhed i Hjertet og alle Utilfredshedens Tegn i Ansigtet. Den h. Josefs Maade at være paa maa virke paa dem som en Anskueliggørelse af alt det, de har mistet og savner og gerne vil have tilbage igen. Den er for alle Mennesker en indtrængende Advarsel mod vor Tids Uro, der lytter til Alverdens Musik og Taler paa Radio og i disse Dage staar og holder Udkig efter, om Nordpolen naas denne Gang, men næsten aldrig sender et Blik op til Gud og Evigheden. Den er i Stand til at vække Afsky for vor Tids umaadelige Egoisme og umættelige Begær efter Penge, Nydelse og Magt. Den kan gøre bange for at blive smittet af vor Tids Hovmodsaand, der forguder sig selv og mener at være sig selv nok. Netop derfor er den h. Josef den selvskrevne Fører for Arbejderstanden og for Resten for alle Mennesker. Han kan retlede og belære alle om, hvor-

ledes de jordiske Ting og Hændelser skal ses i Evighedens Lys, og hvorledes enhver i Modgangens Stund skal trøste og styrke sig ved Haabet om de uforgængelige Goder. Han kan hjælpe til, at Jesu Christi Kors og Jesu Christi Aand endnu engang sejrer over denne Verden gennem det svage og det, der ikke gælder noget i Menneskers Øjne.

Bliver saa Christus igen Konge over Sind og Hjerte, er det absolut sikkert, at de Anstrengelser, vi selv gør og skal gøre for at komme ud af Erhvervskrisen og andre Hjemløgelser, har Guds Velsignelse med sig og bliver kronet med Held. Det er jo en uomstødelig Verdenslov, at Gud og Mennesket skal staa sammen og arbejde sammen, hvis der skal være Lykke og Fred paa Jorden. Gid den h. Josefs Værnefest i Aar maatte bestyrke alle Kirkens Børn i denne Overbevisning, give svage Sjæle nyt Mod og forøget Tillid og bringe alle ulykkelige god og varig Hjælp!

F. K.

Ugens Helgen.

Den salige Ludvig Marie Grignon de Montfort.

28. April.

Et ukendt Navn vistnok for langt de fleste danske Læsere og et fremmed Ansigt for dem, der ikke tilfældigvis har set et lignende Billede paa Skrivebordet hos en af Præsterne i Roskilde, Ringsted, Slagelse, Holbæk eller Køge. Det er, som der staar paa Grignons Gravsten i Sognekirken i Saint-Laurent-sur-Lèvre (Frankrig):

»Hvad ser du, Vandrer? —

En Fakkelt, der er bleven slukt.« — —

Og dog har den salige Ludvig Grignon — ogsaa kaldt »de Montfort« efter hans Fødeby — været en Kraft, man maatte regne med i det franske Kongerige i dets stolteste Dage. Den fattige Pater de Montfort var »Lysset paa Stagen« under selve Solkongens Regering.

Ludvig XIV regerede, som bekendt, fra 1643 til 1715, Pater de Montforts hele Liv strakte sig kun fra 1673 til

1716. Mens Kongen tronede i Paris og i Form af Skatter sugede Landets Rigdomme til sig for at nyde dem i sin Guldrede i Versailles, traskede den fattige Præst gennem hele Vestfrankrig i sin grønslidte Præstekjole og paa god gammel apostolisk Vis uden en Skilling i Lommen, men fuldstændig »à la Providence«, som han kaldte det, og øste Evangeliets Rigdom ud over den fattige Befolkning.

De følgende Ord paa Gravstenen lyder da ogsaa saaledes:

»En Mand, fortæret af sin Kærligheds Ild,
Og som har været alt for alle.«

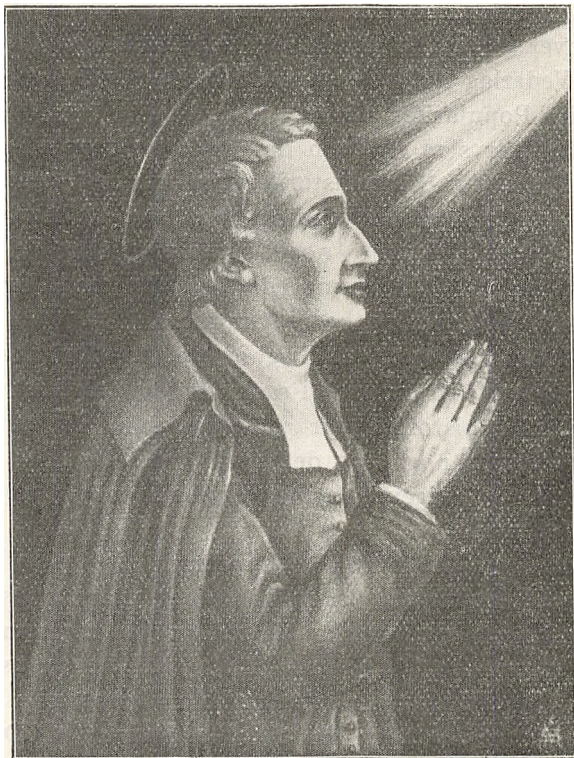
Da Kong Ludvig fra Versailles blev baaret til sit sidste Hvilested, kastede Pariserne Sten efter hans Kiste; men da det Aaret derefter rygtedes i Vestfrankrig, at Ludvig de Montfort var død, strømmede Folk til i Tusindvis for at græde ved hans Baare. Titusinder kom for at se ham, inden han blev lagt i sin Kiste.

Ludvig XIV havde af Ærgerrighed og Nydelsessyge udsuget og udmarvet det franske Folk og Land og saaledes forberedt Revolutionens Sammenbrud. Den fattige Præst var gaaet omkring for at indpode Folk Fattigdommens Evangelium som den eneste Vej til sand og evig Lykke. Den moderne Historiker La Gorce vidner da ogsaa i sit Værk: »L'Histoire religieuse de la Révolution française«, at det, der havde forberedt Vendées og Bretagnes haardnakkede Modstand mod Revolutionens Mænd, var det Ord, som en utrættelig Missionær havde prædikeret, da han næsten et Aarhundrede forud var draget gennem hele Landet; det var de store Krucifikser, han ved sine Missioner og Eksercitier havde opstillet paa Højene i de forskellige Egne; det var de Madonnastatuer og brogede Billeder, Medaljer, Skapularer og Rosenkranse, Erindringer om hans Optræden og Forkyndelse, som Bønderne pietetsfuldt gemte i deres Dragkiste; det var endelig de utallige religiøse Sange, han havde digtet til dem, jævne Vers, som han havde tilpasset til almindelige Romance- og Balademelodier, og som ligesom var gaaet Folk i Blodet.

Det tyder da nok paa, at den »slukte Fakkell« har været af en ildspasættende Natur.

En ildfuld Franskmand var han, den Grignon de Montfort, der efter sin Far havde arvet et særlig illert og næsten voldsomt Temperament. Selv har han en Gang senere i Livet sagt til en af sine Venner, at dersom han i Stedet for at være bleven Præst havde levet i Verden, da havde han sikkert været sin Tids frygteligste Menneske.

Men fra sine Drengenaar af forstod han, at man kun

naar til det store gennem Selvbeherskelse og Selvtvang. Han betvang sig paa en saa voldsom Maade, at det vilde forekomme Nutidsmennesker utroligt og nærmest utilbørligt. Med skaanselsløse Slag mejslede Grignon sig til den magre, asketiske Reformatorskikkelse. Og voldsomt for han da frem mod det onde og de onde; med Korset i sin højre og Rosenkransen i sin venstre Haand for han frem ustandselig, utrættelig og ufravigelig, altid lige ud.

Hans tidligere Venner gik af Vejen for den sære Mand; de forsigtige Dagligstuemennesker skræmtes af hans absolute og ubøjelige Væsen, de misundelige (d. v. s. de Mennesker, der bliver syge af deres Medmenneskers Velfærd) spændte Ben for ham og spillede de forargede hos Biskopperne: »Det var for galt. Biskoppen maatte for Guds Skyld standse det sorte Faar.« Grignon blev suspenderet en og anden Gang, saa han ikke maatte stige op paa en Prædikestol. Men saa var Nabobiskoppen sædvanligvis henrykt over at faa en Præst, der arbejdede saa ihærdigt og uden Vederlag af nogen Art, det være sig Penge eller forfængelig Popularitet.

I faa Aar sled Grignon de Montfort sig op i Forkyndelsens Tjeneste, Kirkehistoriken Mourret gendriver da ogsaa den gængse Indvending mod det 18. Aarhundrede, at det ikke havde haft nogen særlig gejstlig Veltalenhed, ved at sige, at et Aarhundrede, der har kendt Grignon de Montfort, fortjener en bedre Omtale.

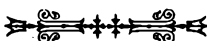
Vel kan det være, at Grignon de Montfort ikke er nogen kendt Mand udover Frankrigs og Belgiens Grænser. Men Verdenshistorien gør jo gerne, som Digteren sagde: »Jeg forbigaar nogle, og det er de bedste!«

Der er da alligevel Mennesker, for hvem Grignons Minde staar levende.

Naar den 28. April St. Laurentii Klokke i Roskilde kalder til Højmesse, da møder Montfortanerpræsterne fra de forskellige sjællandske Kirker, og da kommer de graa Nonner ovre fra St. Maria Hospital, for i en fransk Prædiken at faa Mindet genopfrisket om deres fælles Ordensstifter. Montfort taler da til sine Sønner og Døtre. Og med fornyet Mod drager de saa hjem igen, Præsterne til deres sejge og beskedne Gerning, Søstrene til deres opofrende Liv.

Louis Grignon de Montfort har talt til dem, og de skal da lade det gaa videre, at alt er Forfængelighed undtagen at elske Gud og tjene ham alene.

Stef. Wevers, S. M. M.

Omkring „Det rene Væld“.

Hvorafter kommer det dog, at vi Nordboer aldrig kan blive hjemme? Der tales saa meget — jeg selv har talt og skreven saa meget — om Forskellen mellem nordisk og latinsk, gothisk og romansk. Maaske er en af de væsentlige Forskelle den, at Latineren er et Hjemmemenneske, en Stavnsbunden, mens Nordboen er en Vidførelse, en Vandrefugl. Da jeg i min sidste Bog (som hedder »Af Oliven-træets Frugt« og udkom ind under Jul i Fjor) havde skildret det til Hjemmet rodfæstede Stilleliv, som de provençalske Stormænd i vor Tid — en Fabre, en Mistral havde ført, skrev en dansk Ven til mig: »Jeg husker nok Ernest Hello's Bøn: Giv mig Nazareth! Giv mig den beskedne Bolig, hvori jeg kan leve og være lykkelig! Men jeg formaar ikke at gentage denne Bøn — dertil er Udveén i mig altfor dyb og stærk!«

Udveén — den Følelse, Latineren ikke kender (derfor kender han heller ikke Hjemveén). Maaske kan man gaa videre og sige, at Latineren ikke kender Længselen. Der mangler (i hvert Fald i de mig bekendte latinske Tungemaal) et Ord, som svarer til dette danske — og til det tyske Sehnsucht. End ikke paa Fransk gives der noget Ækivalent — trods dette Sprogs stærke Islæt af nordiske Traade. For at se, hvordan en Filolog af Faget løser den Opgave at gengive de paagældende Ord, slaar jeg op i mit dansk-franske Leksikon. Jeg finder følgende:

længes, *désire ardemment, avec impatience; brûler, mourir d'envie de; soupirer après; regretter vivement (quelqu'un)*: længes bort, hjem, tilbage, ud, *être impatient de partir, de quitter le pays, de retourner, de sortir.*

Af alle disse Ord er det kun *soupirer après*, der i nogen Maade svarer til det danske. Alle de andre er for stærke (dette er ikke Leksikografens Fejl, det er Sprogets). I Stedet for det blide, sølvgraa »længes« har Ordbogsforfatteren en Række røde Gloser — eller et sirligt beklippet Høflighedsudtryk som *regretter vivement*.

Endnu værre gaar det Grundordet *Længsel*. Dette horisontblaa Substantiv — blaat, som det Fjærne er blaat — oversættes (og maa oversættes, kan ikke oversættes anderledes) med Ord, som har helt andensteds hjemme: *désir* (men det er »Begær«, »Attraa«) eller *impatience* (men det kalder vi paa Dansk »Utaalmodighed«).

Der ligger en dyb Race-Karakteristik i denne Mangel paa sproglige Ækvivalenter. Det vilde være let at føre Undersøgelsen videre — at tage f. Eks. et saa nordisk Ord som »Vemod« og konstatere, at heller ikke det kan oversættes paa Romansk. Den franske Ordbog gengiver det med *mélancolie*, *tristesse*. Men *mélancolie* er mere plastisk, har skarpere Konturer end »Wehmut« (det er endda et af de fire, vel afgrænsede Temperamenter). Og *tristesse* — det er Tungsindets tætte Taage, ikke den lette Dis af Sorgmodighed, som Vemodet breder over Sjælen. (Ogsaa disse to sidste Ord — »Tungsind«, »Sorgmodighed« — bliver paa Fransk kun til *mélancolie* og *tristesse*.)

Hvoraft kommer det da, at vi Nordboer aldrig kan blive hjemme? Jeg vover Svaret — det kommer af vore altfor mange Ord for bedrøvede Sindsstemninger. Vi vil bort fra alle disse Afskygninger af mere eller mindre graa Følelser ud til en Verden, hvor Modsætningerne er skarpe og Grænserne klare, hvor der enten er hvidt Lys eller sort Mørke, et Land, hvor Solen brænder og Skyggen isner. Og dette Land — ja det fandt vore Fædre, det finder vi hinsides Alperne, hos de Vælske. »Ave, Italia! Italien, hil Dig! Fra Nordens Graavejr — fra Mørke og Taage — fra lange Nætter og korte Dage — fra lange Dage og lyse Nætter — fra Bøgeskove og grønne Sletter, fra Sne og Frost, fra Rim og Is, kommer vi til Dig, paa Vikingewis!«

En dansk Digter, som var ung for et kvart Aarhundrede siden, kvad saaledes paa Grænsen mellem Nord og Syd. Og han sang videre: »Ave Italia, *Italia bella!* Skønne Italien, hil Dig, hil! Du Ørkenvandreres Skyggehvil, du læskende Vand, du kølige Kilde, der sprudler aarle, der risler silde, vore Digtes Land, vore Drømmes Længsel — Vindu mod Syd i Europas Fængsel!«

Femogtyve Aar er gaede hen siden — og en anden

ung dansk Digter kommer rullende ud gennem »det store Hul i St. Gotthardt« — »slaa det tilsodede Vindu ned, hælder sig ud, skuer, aander og jubler: Jeg er i Italien... Sol, Sol, Sol! En jublende, flammende Guldsol over Vinhaver og Urtegaarde, over Olivenbanker og Figentræer...«

Ogsaa for denne unge Poet — som for hans Forgænger — bliver Italien hurtigt »et Land, han kender, og som ej mere er et fremmed Land«. Ogsaa for ham bliver *Italia bella* til et »læskende Vand«, en »kølig Kilde«. Og en Dag sætter han sig ved Randen af den rislende Brønd og fortæller os, hvad han har hørt den tale om. »Thi god er Vandets Tale ved det rene Væld.«

Jeg har — med disse tre sidste Ord — nævnet den Bog, jeg med disse Linjer vilde henlede danske Katholikkers Opmærksomhed paa — Peter Schindlers nye Bog, med Birgitte Wests smukke Omslagstegning. Man bruger jo i vore Dage meget at skrive »omkring« en Bog i Steden for direkte at skrive om den. Det er det, jeg har gjort — ogsaa fordi jeg ikke har villet berøve Læseren den Glæde selv at gøre Bekendtskab med det nye Schindlerske Værk. I et lille Forord til Bogen skrev jeg om Forfatteren: »Han ser ofte med en Malers Øje, føler tidt med en Poets Hjerte.« Jeg kunde have tilføjet: »han morer gerne sin Læser med en meget original Humors Paafund« (se f. Eks. den kostelige Høne, Side 21, som, skræmt op fra sit »solhede Sandhul«, i Ly bag Husdøren kagler længe efter Vandreren — »man er sikker paa, at den bander!«).

Schindler er Landskabsmaler, han er lyrisk Stemningsmenneske, han er en vittig Hund — men han er fremfor alt et alvorligt Menneske, endda et meget alvorligt. Med andre Ord — han er god at have til Følgesvend paa Vejen. Den, som skriver dette, ved det af personlig Erfaring. Der vil i dette franciskanske Aar gaa mer end eet Pilgrimstog fra Norden til Vælskland — andre vil paa egen Haand eller i smaa Grupper gribe Vandringsstaven. Dem alle kan jeg give eet og samme gode Raad — tag »det rene Væld« med. Meget, som dernede bag Alperne vil synes Nordboen fremmedartet, og hvoraf den nordiske Katholik maa ske vil tage Forargelse, er forstaaet og forklaret i Schind-

lers Bog. Thi han taler ikke paa Grundlag af flygtige Turistindtryk, men ud fra Aaringers Erfaringer rundt om i det skønne Land. Altsaa — *tolle, lege!* »Tag og læs!«

Assisi, Hvide Søndag 1926.

Johannes Jørgensen.

Pilegrimsindtryk.

I.

Hr. Redaktør! Gerne vil jeg efterkomme Deres Ønske og skrive et Par Artikler »Pilegrimsindtryk«, men jeg maa bede om Overbærenhed, naar jeg skriver om noget, som andre har skrevet langt bedre om.

Vi kom altsaa afsted i Slutningen af Oktober Maaned, og det var for mig et Held, at jeg formedelst Ildebefindende ikke var kommen med i Pilegrimstoget forrige Sommer, thi nu var jeg og min kære Confrater saa lykkelige at kunne tilbringe flere Uger i den evige Stad. Med Rette siger jeg: den evige Stad, thi Rom er jo for de fleste kristelige Lande Kristendommens Arnested, det er vor h. Kirkes Midtpunkt og vil altid blive ved at være det, thi det har Forjættelsen indtil Tidernes Ende.

Da vi for første Gang traadte ind i Peterskirkens vældige Haller, blev vi ganske overvældet af dens Skønhed og Storhed, ganske overvældet ved Tanken om at staa ved St. Peters Grav, tilmed da vi i Kuplen læste Herrens evige Ord: Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skulle ikke overvælde den, — og der kan siges, at jo oftere vi gentog Besøget, desto større blev disse Indtryk. Dog herom vil jeg ikke skrive mere, da det tidt nok er blevet omtalt. Men hvad der særlig for en Pilegrim var iøjnefaldende, da Jubilæumsaaret gik til Ende, var de mange andægtige, som i Jubilæumsaarets Slutning enten dvælede i stille Bøn, eller i lange Processioner drog gennem Basilikaer og ogsaa gennem Roms Gader. De fleste var Italienerne, de andre Nationer havde mest været der i Sommermaanederne, men der var ogsaa en Del endnu fra andre Lande.

Den bølgende Mængde, som bedende og syngende paa kaldte Herrens Hjælp og Forbarmelse, den herlige Procession, som drog fra Maria Maggiore til Lateran, dette og saa meget andet maatte med Magt løfte Hjerterne til Himmelen!

Et ældgammelt Christusbillede var fra Lateranet bragt til Peterskirken, derfra blev det baaret til Maggiore, og en Aften blev det i højtidelig Procession ført tilbage til Lateranet. En ligefrem utallig Menneskemængde tog Del i denne Højtidelighed, med Gejstligheden fra begge Basilikaer, en Biskop i Midten, det romerske Præsteseminarium og andre kirkelige Samfund, som bedende og syngende bevægede sig paa Vejen mellem de to berømte Gudshuse, mens de verdslige Huse for en stor Del var illuminerede eller prydede med Tæpper. Blandt andre Salmer blev der sunget Tedeum, Benedictus, Magnificat, Gloria, Credo, som ogsaa Lægfolkene andægtig sang med!

Nogle Dage i Forvejen havde vi været Vidner til en lignende gribende Højtidelighed i selve Laterankirken den 9. November, Kirkens Indvielsesdag. Hele den store Basilika blev omsider fyldt af en andægtig Skare, for det meste Mænd, som bad og sang paa Italiensk og Latin, en Prædiken sluttede med de Ord: *Christus vincit, Christus imperat, Christus regnat*, og da saa den sakramentale Velsignelse blev givet, og hele Mængden sank paa Knæ for den i Sakramentet skjulte Frelser, da begreb man rigtig Apostelens Ord: »Det er den Sejr, som overvinder Verden, vor Tro!« Saa forstaaer man Betydningen af et Jubelaar, hvorledes det vækker og befæster Troen, styrker Haabet om de evige Goder og opflammer Kærligheden til Christus. Naar Kirken dermed forbinder en fuldkommen Aflad, en Eftergivelse af de timelige Syndestrafte, efter at selve Synden er tilgivet i Bodens Sakramente, vil den sikkert ikke fritage os for den Pligt at gøre Bod for vore Synder, men ydermere fremme Bodens Aand. Ogsaa Henvisningen til Christi uendelige Fortjenester og saa mange Helgeners overkydende Fyldestgørelser, som Kirken gør gældende for Gud, maa sige os, at vi kun da kan finde Guds Barmhærtighed, naar vi selv som aandelige Lemmer paa Christi Legeme yder Fyldest efter vor svage Evne.

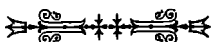
Vi boede i Rom i Præmonstratensernes »Cura« i Nærheden af Maria Maggiore. Prælaten Mgr. Noots, som tog imod os med den største Elskværdighed, ledede vore Fjed og gjorde os opmærksomme paa de vigtigste Ting i Rom og de særlige Højtideligheder i hine Dage. Huset, hvor »de hvide Brødre« har deres Opholdssted, er en af de ældste kristelige Bygninger i Rom. Det skal være Stedet, hvor den romerske Senator Pudens, som antog Kristendommen, boede, og Grundmurene skal endnu stamme fra hin Tid. Her skal ogsaa den h. Petrus en Tid lang have boet og forrettet Gudstjenesten. Kirken, St. Pudenziana, som ligger ved Siden af, og som betjenes af Præmonstratenserne, er den ældste Kirke i Rom, bortset selvfølgelig fra »Pantheon«, som oprindeligt har været et hedensk Tempel. Kirken Pudenziana stammer fra det 3. Aarhundrede og har smukke ældgamle Malerier. Korbønnen holdes foreløbig i Kapellet, og jeg blev meget opbygget af den yderst værdige Maade, paa hvilken Præmonstratenserne forretter deres Officium.

Selvfølgelig har vi ogsaa været i Katakomberne, i St. Agnes, St. Sebastian og St. Calistus. Der er én Ting, som særlig har fæstnet sig i min Ihukommelse, hint Sted i Sebastian-Katakomben, hvor Apostlenes Legemer en Tid lang har hvilet, da de paa Grund af Forfølgelserne ikke mentes at være tilstrækkelig sikrede i deres Grave. Denne velbegrundede og beviselige Kendsgerning bliver ydermere stadfæstet ved de Indskrifter, som findes i Nærheden, St. Petre, St. Paule, orate pro nobis. At paa enkelte Indskrifter St. Paulus staar først, stadfæster ydermere Beretningens Sandhed, thi Indskrifterne stammer vistnok fra saadanne Kristne, som boede i Nærheden, og som plejede at bede ved St. Paulus oprindelige og senere Gravsted, i den nuværende herlige St. Pauls Kirke i Nærheden. Men om St. Petrus' Ophold i Rom gælder, hvad Døllinger har skrevet i sin Bog »Christentum und Kirche« (S. 313), den samme Døllinger, som Kirkens Modstandere saa gerne paaberaaber sig: »At Petrus har virket i Rom, er saa fuldstændig bevidnet, er en Kendsgerning, som saa dybt griber ind i den ældste kristelige Historie, at hele Kirkens ældste Historie maa blive usikker for en, som forkaster dette som en Op-

digtelse.« Naar vi derfor i vore Dage maa være Vidner til, at faktisk hele den ældste Kirkehistorie stilles paa Hovedet, er dette den naturlige Konsekvens af den paabegyndte Fornægtelse, der ligesom denne er blottet for virkelig historisk Videnskabelighed.

Hvor bliver ikke et kristeligt Sind rørt over hine ældgamle Mindesmærker i Katakomberne, hvor grebet et katolsk Sind over de saa klare Vidnesbyrd om Kirkens Tro paa Christi Nærværelse i Sakramentet, Helgenernes Dyrkelse og Paakaldelse, Forbønnen for de Afdøde m. m. De ældste Kristne har ved deres Blod beseglet Læren om Christus, som selv ved sit Blod og ved sin Opstandelse har beseglet sin Guddom. Og vi Katholikker forstaa deres Gerning og deres Ord, ligesom vi forstaa Kirkefædrene fra først af, thi de taler vort Sprog og deler vor Tro.

A. Helmke.

Observationer.

1.

Tal kan bruges til meget; Statistik kan bevise næsten, hvad det skal være.

Som nu den Folkekirkepræst, jeg sidst observerede holdende Mandtal over Hjorden — han kom til, at ca. 98% af alle Danske var Medlemmer af Folkekirken.

Faa Dage efter observerer jeg en af hans Kolleger, der ser lidt anderledes paa Tallene.

»Der klages ofte over, at det kun er en ringe Del af Danmarks Befolkning, Kirken har under sin direkte Paa-virkning, ikke mindst i Byerne ... man kunde maaske med runde Tal sige, at 10% af Befolkningen gaar nogenlunde regelmæssigt i Kirke ... medens de 90% kun møder op, naar de tvinges dertil ved en Baredaab eller en Begravelse.«

Ordret gengivet — 10%. Og den, der skrev, opløfter

ikke Røsten til Veklager og Varselsraab; han tager det, som det er: ret trist, men dog ganske net.

Jeg tænker mig 10 % af Danmarks 24,000 Katholikker i Kirke hver Søndag; det gav 2400 Sjæle!

Jeg har ikke Tal for vort Kirkebesøg, og tørre Tal vilde ikke sige stort, da vore Folk ofte har milelange Afstande — men 10 % vilde faa os til at gyse — og til at gøre noget ekstraordinært.

2.

Der har været talt en Del om Salmer til den folkekirkelige Ansgar-Festlighed, hvor ogsaa Hans Tavsens skal kommemoreres. Man vilde have nye Salmer — og nu kommer de første Produkter frem.

Jeg har observeret en af en luthersk Præst; den maa jeg have Lov at meddele.

Bortset fra, at han — i Mangel af Poesi — sætter sine Vers sammen som en Mosaik af Grundtvig, Brorson og Kingo, nægter han sig intet i Retning af ... naa, lad os sige Komik.

Først kommer St. Ansgar, hvis Aarstal angives:

Faderløse sad i Norden
Daner otte Hundred Aar ...

Han meldes med:

Dejlig blev den Sommerdag,
Gud os sendte Korsets Flag.
Slægter ny om det sig samle
Som i Sekler syv de gamle.

Aarstallet giver nu 1536, og vi faar (efter de to sidste Strofers fæle Dansk) at vide, at der kun var saare lidt at takke for:

Var vort Folk til Korset viet,
var end Klokkeklangen stærk,
Naadens Ord blev dog fortiet
frem for (!) Sagn og Gerningsværk ...

Den rent sproglige Mening af sidste Linje staar betydelig tilbage i Klarhed for den theologiske Skose.

Dette kan man altsaa digte og forlange sunget i et Land og i en Tid, hvor »Naadens Ord« destoværre ikke

blot ofte »forties«, men endnu hyppigere — fortolkes af Rationalister og liberale Kritikere. Hvem er det egentlig, Hr. Psalmedigter, der forsvarer »Naadens Ord« — Rom eller Ryslunge?

Og saadan kan man synge i Kredse, der driver prise-ligen stærkt paa Menigheds-Arbejde, paa praktisk Kri-stendom, paa ... Gerningsværk — det af Herrens Apo-stel St. Jakob ikke blot højt priste, men som Livstegn betragtede Gerningsværk.

Ak, disse støvede Klichéer, skal de nu atter frem?

Herrens Bog vi dog genfandt,
Lysset kom, og Mørket svandt ...

Nu bliver pludselig Ansgars Tro og Aand til Mørke; to Vers ovenfor var det »en Sommerdag«. Og den gamle Skrøne om den forsvundne Bibel tages frem fra sin Montre i kirkehistorisk Museum.

Kan man synge saadan, naar man ved, hvordan Lu-theranismens officielle Theologer her i Landet flænses i denne »genfundne« Bog?

Man kan i hvert Fald fortsætte Verset:

da en Mand paa Viborg Gade
gjorde Syndere fuldglade. —

Har Digteren intet Smilebaand? Læseren har det nem-lig, og Gadebilledet fra Viborg med de fuldglade Syndere paavirker det.

Indtil da var baade glade og bedrøvede Syndere at se i Kirken, nu tumler de paa Gaden — alle gjort glade af »en Mand« (hvor ophøjet, hvor dybt!).

Den, der kan lidt Kirkehistorie, ser Billedet i endnu skarpere Lys; han ser de glade Syndere knuse Krucifikser og fromme Billeder, brække Altre ned, kalke Fresker til, bryde Kalke itu og røve de Gaver, Fortidens fromme Fædre havde skænket til Gud og hans Kirke.

Mon ikke ogsaa Digteren af de citerede Linjer, naar han aflægges lidt af det Lyriske, vil indrømme, at de glade Syndere desto værre i deres Glæde gebærdede sig en Smule som gemene Landsknægte?

Jeg skulde ikke have mindet om det, hvis ikke Verset var ment til Afsyngelse med de ni lutherske Bispers Approbation. Disse kan med frelst Samvittighed forkaste det — alene af sproglige og poetiske Grunde.

3.

Jeg kan stadig ikke faa de 98 % ud af Hovedet og spørger mig selv: Naar et Ideal-Sogn er paa 10,000 Sjæle, og 98 % af disse hører med — hvorfor bygger man saa Kirker til kun 500 Personer? 98 % af 10,000 er da 9,800...

4.

Paa Breve fra Italien faar jeg de nydeligste Jubilæumsfrimærker. Jubelaaret bragte en Serie med Roms store Basilikaer, og Franciskus-Jubilæet bragte en Serie med overordentlig tydelige og kønne Billeder af San Damiano og Sagro Convento. ...

Det danske Ansgarsjubilæum har bragt os Mindefrimærker med Christian IV — men ingen med Nordens Apostel. Det viser, hvor lidt kirkelige Begivenheder spiller ind i Folke- og Statslivet i protestantiske Lande — og at Italien ved, at Sankt Franciskus i historisk Format og i Verdensbetydning staar højt over Typer som Garibaldi, der ellers kommemoreres ved Jubilæumsmærker.

5.

Jeg ser i et Provinsblad, som ellers med megen Ros anmelder »Det rene Væld«, følgende Peroration: »Som en Slags Skønhedsudfoldelse kan den katholske Gudstjeneste gaa an; men forlanger vi noget for Tanken, maa vi søge andet Steds hen.« —

Oh, Thomas af Aquin; oh, alle I store, sprænglærde Theologer; oh, mine fattige Par Tusinde Bind Religionsvidenskab — alt fejlet omkuld af en Avis i Provinzen — die ganze Armée auf einmal kaput!!

April 1926.

Observator.

De store katholske Møder i Frankrig.

Anden Paaskedag afholdtes der i Nancy et af de imponerende Møder, som i de sidste halvandet Aar i næsten afbrudt Rækkefølge afholdes overalt i Frankrig.

For nogle Uger siden mødtes Bretagnes Katholikker i Landerneau ved Atlanterhavet, nærvæd Brest. Under Ledelse af Biskoppen af Quimper, Mgr. Duparc, var der forsamlet 100000 Mænd for at vise deres Tro og kræve deres Ret.

Og i Gaar gentog det samme sig i den modsatte Ende af Frankrig, hvor 70000 Mænd var forsamlet. Det samme Vidnesbyrd blev aflagt, og de samme Krav blev stillet.

Der var mødt en Delegeret fra Bretagne, der tog Ordet for at vidne om den fuldkomne Enighed mellem alle Frankrigs Katholikker. Efter Talerne meddelte Biskoppen af Nancy den sakramentale Velsignelse, og til Afslutning sang de 70000 et Credo, der høretes vidt ud over Landet.

Disse imponerende Møder er ikke blot noget forbigaaende. Deres Organisation og deres glimrende Forløb vidner om en stor og veldisciplineret Magt og lover godt for Fremtiden. Alle, der har taget Del i disse Møder, vender hjem med en klarere Bevidsthed om deres Pligt og en mere levende og tillidsfuld Følelse af deres Magt. De har faaet nyt Mod, og nu fortsætter Organisationen sin Virksomhed over alt i Sognene.

Over 2 Millioner Mænd er hidtil mødt op ved disse Møder. Mødet 2. Paaskedag havde en særlig Karakter, idet det ikke blot var et Vidnesbyrd om den broderlige Enhed mellem de franske Katholikker, men tillige en Løsning paa den elsass-lothringiske Krise.

De 70000 Deltagere var kommet fra fem forskellige Stifter; Nancy, Verdun, Saint Dié, Metz og Strasbourg. Det var første Gang, Katholikkerne mødtes fra begge Sider af den gamle Grænse. Og denne Forening er af den største Betydning, thi den vidner om, at der nu ikke er to katholske Bevægelser, en for Elsass-Lothringen og en anden for det øvrige Frankrig, men det hele er en Aktion. Alle franske Katholikker støtter med al Kraft Kravene fra de to Provinser. Det gik Talerne ud paa; de blev holdt af Strasbourgs Biskop Mgr. Ruch, Pater Janvier og General de Castelnaud.

Ministeriet Herriot, der syntes at glemme de Forpligtelser, Frankrig havde paataget sig overfor de genvundne Provinser, har med sine Trusler om Kirkeforfølgelse saet Spirer til Uro og Utilfredshed i Befolkningens Hjerter, og naturligvis har alle politisk utilfredse søgt at benytte sig

af denne Stemning og vundet Tilhængere. Det er dem, der kæmper for Selvstyre for Provinserne, der har profiteret af det. Dog er netop iblandt dem mange antiklerikale, og de førende Katholikker har taget Afstand fra dem. Det beviste netop Mødet i Nancy.

Saaledes er da Mødet af 2. Paaskedag af stor Betydning som et Vidnesbyrd om Katholikkernes Enighed i Protesten mod antireligiøse Angreb.

Paris, April 1926.

François Venillot.

„Lader de smaa Børn komme til mig . . .“

Forleden Dag hørte jeg et Foredrag om Forskellen mellem Børn i den første Uskylds Alder og i de mere udviklede Aar. Der blev sagt, at de 8—13 Aars Børn havde en klarere Forstand og en renere Vilje end de større Børn, fordi deres Sjæl endnu ikke var kommen under Indflydelse af de lave legemlige Drifter, der omtaager og ødelægger saa mange Sjæle i den modnende Alder. Først studser man ved denne Paastand; spørger man derimod Erfaringen, vil man faa den bekræftet.

Men saa følger deraf ogsaa en Pligt og et Ansvar for alle, der har med Børn at gøre. De maa sørge for, at Børnene i Tide faar en saadan Forstaaelse af de religiøse Sandheder og en saadan Viljeskraft, at de er væbnet, naar Sansetaagen lægger sig om deres Sjæl, og at de klart kan finde Vejen, selv om der bliver mørkt omkring dem.

Af samme Grund maa vi beundre vor hellige Kirkes vidunderlige Visdom, der forpligter Forældrene og Opdragerne til at sende Børnene saa tidlig som muligt til Herrens Bord. Der findes jo ikke noget bedre Middel til overnaturlig Styrke end Kristi hellige Legeme. I det eukaristiske Tidsskrift »Hostia« findes derom følgende Linier, som fortjener at læses to Gange og med Eftertanke:

»Hvis det er sandt, at den hellige Kommunion kan frembringe Vidundere i enhver Kristens Sjæl, hvad formaar den saa ikke at virke i Barnets Sjæl. Teologien lærer os jo, at den døbte Sjæl i den Alder, da Fornuften vaagner, og Lidenskaberne endnu ikke har angrebet de

overnaturlige Evner, endnu er helt under Guds Vælde, frisk og ren, som den er fremgaaet af Guds Haand, skabt i hans Billede ved Ham og for Ham. Udstyret med Dyrerne og Helligaandens Gaver, som ikke blot er passive Egenskaber, men virkelige Livskræfter, er det lille Barns Sjæl i Sandhed en hellig Sjæl. Dets lille Forstand er paa vidunderlig Vis egnet til at forstaa den overnaturlige Verden, og i dets Hjerte vaagner som ved et helligt Instinkt Kærligheden og Hengivenheden for Gud samtidig med Kærligheden og Hengivenheden for dets Mor. Hvor ofte er vi ikke henrykte over paa ganske smaa Børns Læber, der næppe er i Stand til at tale, at opdage Ord, hvori Gud og hans Himmel synes at tale til os, Ord, der naar op til Teologernes smukkeste Definitioner!«

*

*

*

For at fremme Børnenes — og de voksnes — hyppige hellige Kommunion, har Kristi Legems Korstog i Samarbejde med Præmonstratensernes Abbedi i Averbode udgivet en lille Bog, der bærer Titlen: »Vore Smaa. Lille Per.« Det prægtige Omslagsbillede (Jesus velsigner Børnene), tegnet af Kunstmaler Edvard Berggreen, vil sikkert glæde baade store og smaa. Da den lille Fortælling allerede er spredt over hele Jorden i flere Millioner Eksemplarer, tør vi haabe, at ogsaa den danske Udgave vil vinde mange Venner.

Bogen koster kun **35 Øre**. Katholsk Forlag, Stenosgade 3, har den i Kommission. J. K.

Elisabethforeningen.

Elisabethforeningens Basar indbragte 2412 Kr. 15 Øre. Gevinsterne faldt paa følgende Numre: Dukkesengen Nr. 14. Tæppet 164. Tasken 96. Uret Nr. 1. Butikken 72. Dukke Birthe 67. Dukkedrengen 361. Lampeskærmen 5. Bøgerne 172.

Gevinsterne er allerede udleverede til Vinderne.

Resultatet blev desværre betydelig mindre dette Aar end de foregaaende. Det er desto beklageligere, efter som Antallet af de ulykkeligt stillede Børn stadig tiltager, og Udgifterne derved forøges.

21 Børn er nu under Elisabethforeningens Forsorg. Til disse 21 skal der skaffes Husly, Klæder, og 21 smaa Munde skal daglig mættes.

Hvem vil komme os til Hjælp?

Vore gamle trofaste Støtter berøves os af Døden, nu maa disse erstattes af nye, hvis ikke det vigtigste af alt Velgørenhedsarbejde maa give op.

Vort Kontingent er beskedent, 5 Kr. aarligt. Alle, som virkelig har Hjerte for Samfundets Stedbørn, kan være med, trods Tidernes øjeblikkelige Ugunst. Husk, at Børnenes kristelige Opdragelse er det fundamentale, og paa dette Grundlag hviler alt andet.

Bestyrelsen.

En Foredragstourné.

De katholske Menigheder rundt om i Landet vil kunne glæde sig til et ualmindelig interessant Besøg. Forfatteren Kai Bent Jerlev er for Tiden i Færd med at forberede en Foredragsrække i Provinsen.

Foredraget »Fire Maaneder mellem belgiske Munke«, der ikke alene med stort Held har været holdt adskillige Steder i København, men ogsaa paa Æterens Bølger er blevet baaret ud til de Tusinder af Lyttere, er i sin Art noget enestaaende. Emnet, der aldrig før har været foredragsmæssigt behandlet, er alene fængslende, men den aandfulde Form, hvori det gengives, er saaledes, at den lydhøre Spænding, der gennem hele Tiden holder Tilhørerne fangen, ved Foredragets Slutning føler det som en Skuffelse, at Glæden allerede er forbi.

Det maa haabes, at man alle Steder har Forstaaelsen af, hvilken Betydning et saadant Foredrag har, ikke alene i aandelig og kulturel Henseende, men da Foredraget er baade for Katholikker og Ikke-Katholikker, ogsaa som For svar for den saa stedmoderlig behandlede Sandhed om katholske Forhold i det hele taget.

F. S. A.

Et Brev fra Kardinal Merry del Val.

Formanden for »Danske Kvinders katholske Forbund« har fra Card. Merry del Val modtaget nedenstaaende brev

9. Avril 1926.

Madame.

J'ai eu occasion ce matin de parler à Sa Sainteté et de Lui communiquer la dépêche que vous m'avez envoyée.

Le Saint Père a bien voulu l'agréer et s'intéresser à ce que j'ai pu Lui dire de votre Ligue: Il m'a assuré qu'Il vous enverrait une réponse directement avec Sa bénédiction.

Les difficultés que vous avez à surmonter rendent votre tâche doublement méritoire et vous donnent droit à une bienveillance spéciale du Saint Siège.

C'est de tout cœur que je vous bénis et que je vous renouvelle l'assurance de l'intérêt que je porte à votre Ligue Danoise. Veuillez agréer l'hommage de mes sentiments dévoués en NS.

R. Card. Merry del Val.

Oversættelse.

Madame.

Jeg har i morges haft lejlighed til at overbringe Hans Hellighed det telegram, De sendte mig. Den Hellige Fader modtog det med velvilje og hørte med interesse paa, hvad jeg kunde berette om Deres forbund. Han meddelte mig, at Han agtede selv direkte at besvare telegrammet og sende Sin velsignelse.

De vanskeligheder, De har at kæmpe med, gør Deres arbejde dobbelt fortjenstfuldt og giver Dem ret til den Hellige Stols særlige bevaagenhed.

Det er af hele mit hjærte, at jeg velsigner Dem og overfor Dem fornyer forsikringen om den interesse, jeg nærer for det danske forbund, og jeg beder Dem modtage udtrykket for min oprigtige hengivenhed i J. C.

R. Card. Merry del Val.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsd. den 14. ds. talte cand. mag. Frk. Blicher-Simonsen i A. C. om »Moderne Skolereformer.« Frk. B.-S. gik først i Felten mod den store Misforstaaelse, at Kultur er at kunne læse og skrive, og fremdrog saa nogle Fejl ved den nuværende Skoleordning: Alle Børnene skal lære det samme paa samme Tid ved Efterligning, Opfindsomheden faar ikke Lov at udvikle sig, og Hykleri opelskes. B.-S. omtalte derefter nogle nye Forsøg: Hamburg-Skolen, hvor Eleverne selv kommanderede, Montessori-Skolen, der har den store Inkonsekvens, at den forbereder Læsning og Skrivning, men ikke Religion, Oderwald-Skolen (Paul Geheeb) den rene Menneskedyrkelse, Sisech-Skolen i Wien for Børn med kunstneriske Evner, og Dawton-Skolen, hvor Børnene vel skal lære et bestemt Pensum, men selv maa bestemme hvornaar. Som Modstykke hertil omtaltes de vestjydske Vinterskoler, hvor Børnene fik Lov at arbejde paa Marken om Sommeren. Det arvelige har større Betydning end Opdragelsen. Læreren virker suggererende paa Børnene, den moderne Skole opdrager saaledes til Konfessionsløshed og Kommunisme og er derfor uforenelig med den katholske Kirke, den tilbeder Mennesket, Kirken Gud. — Derefter fulgte en lang og liv-Diskussion. B.-S. havde klaget over, at Opdragelsen blev forsømt i Skolen, hvorimod Pastor Paulus og cand. Kinzi hævdede, at Opdragelse først kom i anden Række i Skolen, men paahvilede Hjemmet, mens det var Skolens Arbejde at bibringe Kundskaber, og P. Rektor Küpferle, at selve Undervisningen er Opdragelse. Pastor Menzinger mente, at Melleskolen har for mange Fag. Pastor Scherz m. fl. fremhævede Betydningen af de moderne Skolers Selvvirksomhed, men P. Menzinger advarede herimod, da Selvvirksomhed let bliver Selvbestemmelse, der er uforenelig med Kirken. Efter at man havde diskuteret Sansernes Betydning for Intelligensernes Udvikling, hævdede Pastor Bernh. Jensen, at katholske Skoler godt kunde bruge de nye Metoder, f. Eks. Montessori uden at medtage Irreligiøsiteten, hvortil P. Menzinger svarede: »Selve Grundidéerne er uantagelige.« P. Paulus: »Hvad der er godt, er gammelt, hvad der er nyt, er galt.« P. Jensen: »Hverken det gamle eller det nye duer. Hvad duer da?« Kinzi: »Man maa vælge ud det gode baade af det gamle og det nye.« Endelig fortalte Br. Bonifacius om Mønsterskolen i Leipzig, som dog kræver 1ste Kls.s Lærere og Elever. — Først ved Midnat sluttede denne sjældent interessante Aften.

—sky.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Sakramentskirken. Majandagterne begynder Lørdag d. 1. Maj Kl. 8 Aften. Søndag d. 2. Maj Kl. 6 holdes den indledende Prædiken.

Bøger til Maj Maaned

Steidl: Vor Frues Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frues Billedbog.

— Vor Frues Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

I. Absalon Trops Basar. Rettelse: Dukken »Per« (rød) blev vundet paa Nr. 82.

Plads søges til en katolsk ung Pige. 18 Aar.

Telefon Øbro 976 y.

S.M.D.M. Torsdag den 29. April Kl. 7¹/₂ Aften Festmøde for de unge, der med dette Skoleaar forlader Skolen. — Forskellige Overraskelser. — Alle forhørende Elever indbydes venligst.
Styrelsen.

Ædle Velgørere!

bedes venligst betænke Børnehjemmene i Nakskov med gamle Sager og Ting af al Art til Brug eller Salg. Modtages eller afhentes med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, K. Tif. Byen 6555. Kl. 10—2.

Giv! — og giv med Glæde. Hellere lidt — end intet.

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

25. April 3. Søndag eft. Paaske. I Messen: Josef.	2. Maj 4. Søndag eft. Paaske.
26. — M. Kletus og Marcellin, Paver og Martyrer.	3. — M. Korsets Genfindelse,
27. — Ti. Peter Canisius, Be- kender og Kirke- lærer.	4. — Ti. Monika, Enke.
28. — O. Oktav af Josef.	5. — O. Pius V, Pave og Bekender.
29. — To. Petrus, Martyr.	6. — To. Johannes Ev.'s Martyrium.
30. — F. Katharina af Siena, Jomfru. I Messen: MariæBebudelse.	7. — F. Stanislaus, Biskop og Martyr.
1. Maj L. Filip og Jakob, Apostle.	8. — L. Mikael's Aabenbaring.

3. Søndag efter Paaske.

Rosenkranskirken. Kl. 7½ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Festandagt.

St. Ansgars Kirke.

Søndag den 2. Maj Kl. 6 Aften holdes Andagt med Prædiken og Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Føreninger deltager.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 25. April Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 25. April holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

St. Josephs Gilde, st. 1885.

Søndag den 25. April (St. Josefs Fest) Kl. 8 holder St. Josefs Gilde Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke.

A.C. Onsdag den 29. April Kl. 8¼ Møde i Vesterhus. Pastor Scherz taler om Abraham a St. Clara.

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
SPILMANN:	Et Offer for Skriftemaalet.....	1,50	0,50
F. F. MAURER:	Fader vor.....	1,50	0,75
»	A B C.....	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow.....	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener.....	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen.....	1,50	0,75

Ialt 7 Bøger til samlet nedsat Værdi af..... Kr. 9,25

Ved samlet Køb kun Kr. 8,00.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

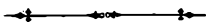
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jeusen, Bredgade 64 2. Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 18.

Søndag den 2. Maj.

1926.

INDHOLD: Efter Paaske. — »Den Discipel, hvem Jesus elskede«. — Pater Fritz Esser †. — Lidt om Ægteskab. — Pilegrimsindtryk. — Daab under Konfirmation. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. Rom. Indien. — Avertissementer.

Efter Paaske.

Dagene mellem Paaske og Pintse maa have været en forunderlig Tid for Herrens Apostle. Langfredagen, da Himmelen formørkedes og Jordan skælvede, medens Kristus døde paa Golgatha, var et frygteligt Slag for dem, der stod Christus nær og havde fulgt ham gennem de tre lykkelige Aar. Alt det, de havde oplevet sammen med ham, blev nu saa usigelig fjernt, Bryllupet i Kana, Forklarelsen paa Tabor, Vandringerne ved Tiberias og Genezareth hørte en svunden Tid til, en svunden Tid langt, langt borte. Den store Mester var død, og slukkedes ikke Forklarelsens himmelske Lys med Solformørkelsen, og hvad blev der af de dybe, skønne Lignelser og aandfulde Taler, forstummede de nu ikke for stedse med det sidste Raab fra Korset? Hvad blev der af det store Kongedømme og de løfterige Forjættelser, styrtede ikke det hele i Grus med Jordskælvet, der spaltede Klipperne og rystede Templets Mure? Blev ikke det hele til Tombhed og Øde nu, da den, de troede og haabede paa og elskede, var borte?

Men endnu før Ulykkesdagens Sindsbevægelser havde lagt sig, vendte Paasken deres knugende Sorg og Forladthed til Gensynets jublende Glæde. De havde atter deres kære Mester blandt sig, men Tiden var knap, der var kun givet dem nogle faa Dages kostelige Samvær inden den endelige Afsked med Herrens Jordevandring. Var Christi Livsværk endt paa Golgatha, da havde Apostlene ikke kunnet drage ud i Verden med hans Evangelium, var Christus ikke opstanden, havde al Prædiken været forgæves. Langfredagens Forsmædelse og Nederlag skulde ikke have det sidste Ord, Tiden mellem Paaske og Pintse blev den straalende Oprejsning, hine Dage blev de afgørende for Christi Frelserværk, fra den tomme Grav var der aabent Udsyn mod al Jorderigs og alle Menneskeslægters Fremtid, og disse Dage modnede Apostlene til at tage Herrens Gerning op efter hans Bortgang.

I Glæden over Gensynet med den opstandne har vel nok blandet sig en vemodsfuld Følelse ved Tanken om, at Tiden var saa kort og den endelige Afsked nær. Sikkert har Frelserens trofaste Fæller i de Dage ofte tænkt over denne hans Tale, hvormed Dagens Evangelium fortæller, Ord, der passer saa godt paa denne Himmelfartens og Pintsens Forberedelsestid, og som vender Sind og Tanker fremad. Christus taler om sin Bortgang til Faderen, som har sendt ham, »og ingen af eder spørger mig: hvor gaar du hen«. Videre om, at han vil sende Trøsteren, naar han selv er borte, thi »Jeg har endnu meget at sige eder, men nu kan I ikke bære det«.

»Hvor gaar du hen?« Er der vel dybere og alvorligere Spørgsmaal i Livets Gang end dette: hvor gaar du hen, hvad er din Vej og dit Maal? Livet er saa mangefold og omskiftende, men gennem alle Forhold kan og skal Vejen føre med Christus hjem til Faderen. Der kan komme Langfredagstid for alle Mennesker, hvor det synes, som om alt gaar saa urimeligt til, og alt gaar i Kvag. Lykkelig da den, der ikke selv er Skyld i Ulykken og gaar hen og fortvivler med Judas, men sammen med de øvrige Apostle kan opleve de kommende Glædens Dage.

Alt i Livet er præget af Afsked, ethvert Møde, ethvert Samvær bærer Afskeden i sig. Apostlene skilles fra deres

kære Herre, de skiltes fra hinanden og drog hver sin Vej ud i Verden for at prædike Evangeliet. Men disse svage uselvlændige Mennesker, der havde været afhængige af deres store Mester og efter hans Død stod fuldstændig hjælpeløse og raadville, de har nu ikke blot fundet deres egen Personligheds Styrke, men formaar endog, inden de ofrer Livet for deres Tro og Virke, at gøre Vejen aaben for Korsets Sejr over den ganske Verden. Og det kunde de, fordi de tog mod Trøsteren, som Frelseren sendte dem, annammede Sandhedens Aand og lod deres Liv og Gerning præge deraf.

Apostlene blev andre Mennesker i Tiden mellem Paaske og Pintse. Mødet med Christus blev deres Livs store Oplevelse, men de tre Vandreaar med ham var Forberedelsen til det store Gennembrud efter Opstandelsen. Nu fornægtede Petrus ikke mere, og Thomas tvivlede ikke mere. Alle var de naaet til Erkendelsen af deres Kald og Forstaaelsen af det Ansvar, Herren havde lagt paa deres Skuldre, Menneskefrygten var forsvundet og Troen urokkelig. Vel havde Christus ikke faaet talt ud med dem, hvornaar faar Mennesker, der staar i det inderligste Forhold til hinanden, nogensinde talt ud, endsige da Gud med Mennesket! »Jeg har endnu meget at sige eder, men nu kan I ikke høre det«. Nej, deres Hjerter var fyldt til Overmaal af alt det, de undrende havde set og hørt og bevarede i Uforglemmelighed. Men hvad de ikke den Gang kunde høre, vil senere aabenhøres for dem eller de kommende Slægter, thi Herrens Røst vil aldrig forstumme, og Sandhedens Aand, en Gang givet Menneskeheden, vil aldrig forlade den.

Hvad Dagene mellem Paasken og Pintsen blev for Apostlene, det kan de ogsaa blive for os Mennesker den Dag i Dag. Og Dagens Evangelium har sit dybe Budskab til os. Ogsaa vi maa stille det alvorlige Spørgsmaal: »Hvor gaar Du hen?« Ogsaa vi trænger til Trøsteren, Sandhedens Aand, der skal oplyse Verden om Synd, Retfærdighed og Dom, ogsaa om os gælder det, at vi endnu har meget at høre og erfare, som vi nu ikke kan bære. Og ogsaa vi har i højeste Grad Brug for og Trang til Andel i Helligaandens Forjættelse.

Johs. H.

„Den Discipel, hvem Jesus elskede“.

Nedenstaaende Prædiken om den h. Apostel og Evangelist Johannes, holdt i Sakramentskirken paa den h. Johannes's Dag, den 27. December 1925, har jeg lovet ved Lejlighed at lade trykke i Ugebladet. En saadan Lejlighed er der jo nu, da den 6. Maj jo ogsaa er en Johannes's Dag, Johannes Evangelists Martyrium udenfor den latinske Port, hvad han dog slap fra med Livet for senere at dø en naturlig Død efter Jesu Forudsigelse til Petrus: »Jeg vil, at han (Johannes) skal blive saaledes, indtil jeg kommer . . . Følg du mig . . . , naar du bliver gammel, skal en anden binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.«
F. R.

Tredje Dag i Juleoktaven er den h. Apostel og Evangelist Johannes's Festsdag, hans Mindesdag, om hvem det hedder: »Den Discipel, hvem Jesus elskede.« En mærkelig Betegnelse for Resten! Elskede Jesus da ikke alle sine Disciple? Elsker han ikke alle Mennesker, ogsaa os? Jo ganske sikkert, af Kærlighed til os alle var det jo, at han steg ned fra Himmelen og paatog sig Kød i Jomfru Marias Moderskød for at blive som en af os; af Kærlighed til os var det, at han hengav sig selv til Døden paa Korset »som en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men for den ganske Verdens«. — Naar Apostelen Johannes derfor kaldes den Discipel, som Jesus elskede, saa maa dette naturligvis forstaas om en særlig Forkærlighed, som vor Frelser viste denne Discipel — en Forkærlighed og Forrettighed, som sikkert ogsaa har haft sine Grunde. Og disse Grunde kan det være gavnligt for os at overveje, dem skulde vi jo gerne kende noget til, især dersom vi nærer den Ærgerrighed, den smukke og ædle Ærgerrighed at gøre os fortjente til en lignende Benævnelse, »den Discipel, hvem Jesus elsker« — og hvem vilde ikke gerne tilstræbe det? Hvem vilde ikke gerne erobre sig en Plads saa nær op til Jesu Bryst som muligt, en Plads saa tæt som muligt ved, ja helst inderst inde i hans allerhelligste guddommelige Hjerte?

I. Man antager, at den første Grund til Jesu Forkærlighed for Apostelen Johannes var dennes saa at sige jom-

fruelige Überørthed. Han var den eneste af Apostlene, til hvem vor Frelser ikke behøvede at stille den Fordring at forlade Hustru og Børn for at følge ham efter; Johannes var nemlig ikke gift, da Jesus kaldte ham, og havde aldrig været det, han havde for at tale med Skriftens Ord aldrig været delt mellem Verden og Gud, men stillede, ligefra sin Ungdom af, alle sine Evner og Kræfter til Guds Tjeneste, skænkede ham sit Hjerte helt og udelt; — og det var dog paa en Tid, hvor det endnu var noget nyt, eller i alt Fald noget mindre kendt og forstaaet, at Jomfruelighed eller Cølibat — valgt af højere Grunde naturligvis — er at foretrække — under visse Omstændigheder er at foretrække for Ægteskab. Der er dem, der mener, at dette netop ogsaa gjorde Johannes værdig til fremfor alle de andre Apostle efter Jesu Bortgang herfra at tage Jesu hellige Moder til sig og være hendes Beskytter — Jomfruernes Dronnings jomfruelige Beskytter. Vor Frelser havde jo selv fra Korset henvist disse to til hinanden, anbefalet, betroet dem til hinanden med de Ord: »Se dér din Søn, se dér din Moder.« Naar vi altsaa vil gøre os fortjente til vor guddommelige Frelser og hans hellige Moders Forkærlighed og Fortrolighed, saa maa vi, saa vidt muligt — alt efter vore Forhold og Omstændigheder — søge at ligne den h. Johannes i nævnte Henseende.

Kan man efterligne ham fuldkomment, føler man sig kaldet til helt og holdent at give Afkald paa Verden, og hvad der hører den til, saa desto bedre, saa vil man desto lettere kunne bevare sit Hjerte udelt og erobre sig en sikker Plads i vor Frelseres guddommelige Hjerte. — Men hermed skal ikke være sagt, at de, som ikke er kaldet til den jomfruelige Stand, dermed har mistet al Mulighed for at kunne efterligne Jesu Yndlingsdiscipel og ligesom han finde en Plads i vor Frelseres Hjerte; — nej, dette Hjerte er saa rummeligt, at der er Plads for alle, for alle uden Undtagelse, som elsker Gud og gør hans Vilje, hver i sit Kald; ja selv den førnævnte Dyd, som udmærkede den h. Johannes, nemlig Udeltheden og den uforbeholdne Hengivelse af sig selv, Opofrelse af sig selv til Gud, til Guds Ære, — selv det kan findes i enhver Stand og Stilling, i ethvert Kald; naar man nemlig altid og ved alting har Gud for

Øje og elsker ham over alt og over alle, — elsker de andre, først og fremmest sine nærmeste, elsker dem alle i Gud og for Gud, for hans Skyld, og saaledes som han vil det, — ja, saa er der sikkert heller ikke noget i Vejen for, at man kan finde en Plads ved Jesu Bryst, i hans allerhelligste Hjerte, Side om Side med hans Yndlingsdiscipel Johannes.

II. Og netop hvad Næstekærligheden angaar, saa var det jo ogsaa en af de Dyder, som i udpræget Grad var et Særkende for Apostelen Johannes, og som sikkert ogsaa har bidraget til at bane ham Vej til Mesterens Hjerte. Naar vor guddommelige Frelser talte til Apostlene om denne Dyd, om Kærlighedens Dyd, Kærligheden til Næsten, da havde han ikke nogen mere opmærksom og forstaaende Tilhører end netop Johannes. Det kan vi se deraf, at netop han allernøjagtigst har bevaret og nedskrevet Jesu Udtalelser og Lærdomme om dette Emne. Ja, dersom man rigtig vil lære det uendelige Dyb af det Kærlighedens Flammehav at kende, som brændte i Jesu Hjerte, saa kan man ikke gøre noget bedre end at læse hans Afskedstale til Apostlene i Nadversalen og hans ypperstepræstelige Bøn ved samme Lejlighed.

Men hvor finder vi dem, denne Tale og denne Bøn? Netop i Johannes-Evangeliet, 13.—17. Kapitel. Han har bevaret dem for Efterverdenen, han har gengivet dem der saa nøjagtigt, saa smukt og saa udførligt, som ellers ingen andre af Jesu Taler foreligger. Vor Frelser kalder der bl. a. Kærlighedsbudet for sit særlige Bud: »Det er mit Bud,« siger han, »at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.« »Derpaa skal det kendes, at I er mine Disciple, naar I har Kærlighed til hverandre.«

Og denne samme Kærlighedens Aand, denne samme Kærlighedens Lue slaar os i Møde i Apostelen Johannes's Breve. Alle de Fordringer, som Troen paa Christus stiller til Menneskene, sammenfatter han her i Kærlighedsbudet og erklærer, at hele Kristendommens Kraft og Betydning ligger i Troen, der er virksom i Kærlighed. Han fremhæver, at Gud er Lys, og at vi derfor ogsaa skal vandre i Lyset; men Livet i Lyset er Liv i Kærlighed; i Kærlighed baade til Gud og Næsten; thi Kærlighed til Gud og Kærlighed til

Næsten er uadskilleligt forenet, saa at den ene kendes for medelst den anden.

Det fortælles jo ogsaa om den h. Johannes, at da han blev ældre (han opnaaede jo en Alder af omkring 100 Aar) — da han blev ældre og ikke mere kunde holde længere Taler og Prædikener for Menigheden, saa nøjedes han med altid at gentage: »Børnlille, elsker hverandre — Børnlille, elsker hverandre!« Da man spurgte ham, hvorfor han dog altid gentog eet og det samme, saa svarede han: »Fordi, naar I holder dette Bud, Kærlighedsbudet, saa er jeg sikker paa, at I ogsaa holder alle de andre Bud.« —

Naar vi tager alle disse Omstændigheder i Betragtning, som viser, hvor godt, hvor ædelt og hvor kærlighedsflammende et Hjerte den h. Johannes havde, — kan vi saa undre os over, at det fandt særligt Velbehag hos vor guddommelige Frelser, der ligesom saa en Genspejling af sit eget allerhelligste Hjertes Kærlighed hos denne sin Discipel Johannes — og at han netop derfor blev Jesu Yndlingsdiscipel.

Anvendelsen af dette paa os selv ligger meget nær. Naar Kærligheden, den kristelige Næstekærlighed, er vor guddommelige Frelser saa overordentlig velbehagelig, at vi uden den ikke engang kan gøre Regning paa at blive anerkendte for hans Disciple, og at vi med den har Udsigt til straks at rykke op i første Række af Jesu Yndlingsdisciple, hvor meget maa vi da ikke være betænkt paa at erhverve, at bevare og fremfor alt at øve denne Kærlighedens Dyd; thi som han siger, den h. Johannes: »Mine Børnlille, lad os ikke elske i Ord og med Tunge, men i Gerning og Sandhed.« —

Er vi virkelig i Besiddelse af, og øver vi virkelig denne kristelige Kærlighed overfor vor Næste? overfor enhver af vore Medmennesker, baade overfor Ven og Fjende? overfor sunde og syge? overfor Syndere og retfærdige? overfor fremmede og kendte? omfatter vi dem alle, baade levende og afdøde, med den kristelige Kærligheds vidtfavnende Arme? Kommer vi dem alle til Hjælp, enhver efter hans Tarv, med de til vor Raadighed staaende Midler, efter vore Evner og Kræfter — i det mindste ved vor underlige, andægtige og virkelig af Hjertet mente Forbøn?

Paa denne oprigtige Næstekærlighed er det jo, at vor Frelser vil kende sine Disciple. Det er ikke usædvanlige Tegn og Undergerninger, ikke Profeteren og Talen i Tunge-maal o. s. fr., det er ingen af disse overordentlige, usædvanlige Ting, der er Kendetegnet paa Jesu Disciple, i alt Fald ikke i Almindelighed, men derimod Kærlighedens Aand og Kærlighedens Gerninger, som ikke kan erstattes af noget som helst andet, ikke af Bønner og Andagter og aandelige Øvelser, ikke af Faste og Spægelse og Valfarter, ikke af hyppig Kirkegang, Skriftemaal og Kommunion o. s. fr. Dette kan altsammen være meget godt og heldbringende, men »fremfor alt dette haver Kærlighed, som er Fuldkommenhedens Baand«. Thi intet af alt hint andet er som sagt blevet udpeget af vor guddommelige Frelser som Kendetegnet paa hans sande Disciple; derimod har han sagt: »Derpaa skal alle kende, at I er mine Disciple, naar I har Kærlighed til hverandre.« Og denne Kærlighed skulde vi (i Forbigaaende bemærket) vise ikke blot i Juletiden, men hele Aaret rundt.

III. Endelig er der een Ting endnu, som man særlig maa lægge Mærke til hos Apostelen Johannes, og som sikkert ogsaa har gjort ham fortjent til Hædersnavnet »Jesu Yndlingsdiscipel«, »den Discipel, hvem Jesus elskede«. — Det er noget, som næsten er en ganske naturlig Følge af hans foromtalte store Kærlighed, — nemlig hans usvigelige Troskab mod sin Herre og Mester. Vi finder ham ved Mesterens Side, ikke blot naar denne optræder som den store Læremester og Undergører og ombølges af begejstrede Folkeskarer, ikke blot ved Jesu Forklarelse paa Tabor, hvor Apostlene fandt, at det var dem godt at være, men vi finder ham ogsaa ved Frelserens Side paa Kalvariebjerget, paa Golgatha; medens een Apostel forraadte sin Herre og Mester, en anden fornægtede ham, og alle de andre flyede og først kom frem af deres Skjul igen efter Opstandelsen, saa ser vi ham, Johannes, trofast følge sin Herre fra den ene Domstol til den anden, fra Pilatus til Herodes og fra Herodes til Pilatus; og trods det, at hans ædle Hjerte maatte bløde af Medlidenhed, ser vi ham som sagt ogsaa staaende tillige med Maria, Jesu Moder, under Korset, hvor han trofast holder ud til det sidste,

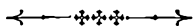
medens Haan og Spot, Forbandelser og Gudsbespottelser hagler ned over den, hvem han havde sat sin Lid til, og han blev derfor paa en Maade ogsaa selv ramt af disse Spottegloser. — Men det er netop det, der fremhæver hans Troskab og Trofasthed. Thi at holde ud hos nogen, saalænge det gaar vedkommende godt, saalænge alt gaar efter Ønske, og der samtidig maaske ogsaa falder lidt Ros og Ære af til en selv, — ja, det er endnu ikke saa meget værd; der kunde let være nogen Egenkærlighed og Selvsyge forbundet dermed; men den sande Troskab, den viser sig først, naar Modgangens Time slaar; naar Menneskenes Gunst forvandler sig til Ugunst, deres Kærlighed og Beundring til Had og Foragt, naar man saa endnu kan holde ud ved den tilsyneladende faldne Storheds Side, ja, saa er det noget andet, saa har man virkelig bestaaet sin Prøve.

Lad os mærke os det; thi det hænder vel ikke saa sjældent, at man er omgivet af Mennesker, som i religiøs Henseende ikke blot er lunkne og ligegyldige, men som maaske endogsaa lader haanende og spottende Bemærkninger falde om Kristendommen, om vor Kirke, om al Religion overhovedet. Ja, selv om det mange Gange kan synes, at Flertallet er paa den anden Side, at de fleste svigter Kristendommens Fane og slutter sig til de fjendtlige Bannere, som kæmper for Verden, for Kødets, for den usleste Egoisme og Selvsyge, saa maa vi derfor dog ikke lade os hverken afficere eller inficere deraf, hverken lade os rokke derved eller smitte deraf, men trofast holde ud med den lille Skare, ligesom Johannes holdt ud med Maria og Magdalene under Korset; lad os ligesom de taalmodig tage vor Del af den Haan og Spot, som hagler ned over vor korsfæstede Kærlighed, ham, som ligefra Krybben indtil Korset, ligefra Bethlehem til Golgatha aldrig har haft nogen anden Tanke, noget andet Maal end at frelse vore u dødelige Sjæle. —

Hans Kærlighed til os kan derfor aldrig blive større, end den altid har været; men vor Kærlighed til ham den kan nok laale at blive større, den kan altid endnu tiltage; vor Troskab mod ham kan endnu altid vise sig tydeligere og tydeligere og staa sine Prøver, maaske altid haardere og haardere Prøver; men jo mere den gør det, des mere

vokser ogsaa Kærligheden, den skyldige Genkærlighed til vor Herre og Frelser, og des mere gør vi os fortjent til — i alt Fald til en vis Grad — at dele den h. Johannes's Hæderstitel: »Jesu Yndlingsdiscipel«, »Den Discipel, hvem Jesus elskede.«

F. R.

Pater Fritz Esser S. J.

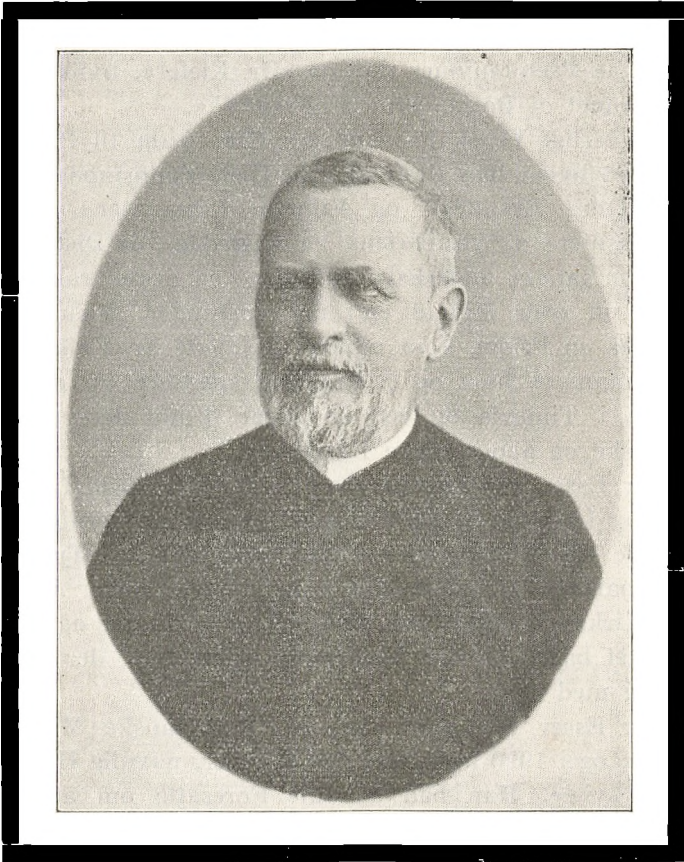
døde den 22. April i Valkenburg, Holland.

Af mange danske Katholikker vil Efterretningen om Pater Essers Død føles som et Sørgebudskab. Var han end ude af Øje, saa var han dog ikke ude af Sind. Her de vigtigste Data af hans Liv.

Pater Esser blev født d. 1. September 1854 i Meschede, Westfalen, hvor hans Far var Borgmester. Selvfølgelig var Familien et af de gode, gamle, katholske Hjem med talrig Børneflokk, som det katholske Westfalen er kendt for. Fritz blev sat til Studierne og tog Studentereksamen med Udmærkelse og forlod saa Verden for, kun 19 Aar gammel, at indtræde i Jesuiterordenen, hvad der var ensbetydende med at gaa i Landflygtighed, siden den tyske Kulturkamp under Bismarck lige havde drevet Jesuiterne ud af Landet. Den 1. Oktober 1873 begyndte Fritz Esser Noviciatet i Exaeten, et ensomt Kastel paa den hollandske Hede. Sine filosofiske og theologiske Studier gjorde han henholdsvis i Blijenbek, Holland, og i Dilton Hall, England, med en fire Aars Afbrydelse, 1880—84, der førte ham til Danmark. Her virkede han som Lærer ved St. Andreas Kollegium og udgav en dansk Læsebog for katholske Skoler, et Vovestykke, der i hvert Fald vidner om den unge Jesuits Iver for at tilegne sig Sproget og sætte sig ind i dansk Litteratur; endog den Digteraare, der sporedes i ham, begyndte nu at sprudle paa Dansk — rigtignok var Versene kun beregnet til »Husbehov«. En af Pater Essers Salmer finder vi dog i »Sursum corda« N. 131: »Tro mod Gud og tro mod Kirken«.

Efter endt Theologistudium fulgte Ordenens »tredje

Prøveaar^o i Linz i Østrig. Derefter kom han i 1888 tilbage til Danmark, der nu i 32 Aar skulde være Skueplads for hans præstelige Virksomhed. Han blev ansat ved Jesu Hjerter Kirke i København og havde sin Gerning baade i Kirken og i Skolen. Han var meget afholdt hos Børnene; hans Overordnede mente rigtignok, at han var alt for god

i Timerne. Hans Hovedindsats laa afgjort paa Sjælesorgens Omraade. Han hører til de Præster, der har baa- ret Dagens Byrde og Hede, og arbejdet under Kaar, der var smaa og vanskelige i Forhold til dem, vi nu lever under. Som Skriftefader, Prædikant, i Konvertitundervisning og Sygebesøg viste han sig som en nidkær Præst, der gik helt op i sin Gerning. En Virksomhed, som helt unddrog sig Offentlighedens Kendskab, var hans opofrende Omsorg for

de fattige. I 11 Aar var han Præses for Mændenes Maria-kongregation.

Ogsaa som Forfatter søgte han at arbejde for Kirken. Katholsk Boghandels Katalog har 11 Numre fra hans Haand, der hovedsagelig behandler apologetiske Emner, især fra Kirkehistoriens Omraade, hvor han havde store Kundskaber. Dertil var han en slittig Medarbejder af »Nordisk Ugeblad«, hvor han plejede at skrive under de morsomme Pseudonymer »sr« og »Dr. Kiefer«, hvilket sidste er dannet af Bogstaverne i »Frederik«.

Et inderligt Venskabsbaand knyttede ham til P. Breitung, med hvem han tit fulgtes til Diskussionsmøder. Det var i Georg Brandes's og Vilhelm Rasmussens, altsaa Rationalismens og Abeteoriens, Velmagtsdage, da Diskussionerne var ganske anderledes drabelige og ogsaa trak langt længere ud over Midnat end nu omstunder. Naar Pater Esser paa en Fridag kom ud paa Skt. Andreas Kollegium, kunde man se ham og P. Breitung spadserere op og ned i Haven i Timevis og ved en Cigar drøfte deres fælles theologiske og apologetiske Interesser.

Pater Esser var barnlig from, yderst nøjagtig i al sin Gøren og Laden og opfyldte med beundringsværdig Troskab alle sine Forpligtelser. Han stod altid til Tjeneste, hjalp saaledes i mange Aar som dygtig Sanger i Jesu Hjerte Kirkes Sangkor, var altid ved godt Humør og elsket og skattet baade af sine Medbrødre og af dem, der kom i Berøring med ham.

Pater Esser har slidt sig op i den danske Missions Tjeneste, og i 1920 følte han sine Kræfter, navnlig Hukommelsen, svigte. Han bad da sine Foresatte om at blive forflyttet til Tyskland, hvor han mente, han bedre vilde kunne gøre Fyldest. Men det faldt den 66-aarige svært at leve sig ind i den nye Virkekreds, og hans Hjerte var og blev i Danmark, hvor han jo ogsaa havde erhvervet Indfødsret. Tiltagende Alderdomssvækkelse tvang ham til at trække sig tilbage fra al offentlig Virksomhed. De sidste Maaneder tilbragte han i Holland. Hans sidste Sygdom var en smertefuld Blærelidelse, som han forløstes fra ved en opbyggelig Død Torsdag den 22. April. R. I. P.

A. Menzinger S. J.

Lidt om Ægteskab.

Nogle Hverdagstanker. . .

»Paa det jævne,« har allerede for mange Aar siden Digteren Kaalund sagt, »der skal du din Prøve staa.«

Det forlanges ikke af de unge Mænd, at de — som i Ingemanns eller Walter Scotts Romaner — bryder en Lanse ved Turneringen, men bare, at de bryder med en hel Del Ønsker og Lidenskaber for at klare den Stilling, de skal udfylde i Livet. Og det forlanges ikke af den skønne Ungmø, at hun skal vente paa den Ridder, der selvfølgelig lægger sit knuste Hjerte og alle sine Rigdomme for hendes Fod, men bare, at hun forbereder sig til det høje Kald at blive en god, mild og kærlig Husmoder og eventuelt til en eller anden beskeden Stilling i Samfundet . . .

Sagen er nemlig den, at *det er som oftest Kvindens Skyld, naar saa mange Ægteskaber gaar itu*, eller naar mange Mænd tøver med at gifte sig eller helt lader være med det! — *Det er Kvinden*, som paa dette Omraade har saa meget i sin lille Haand, *ikke Manden!*

Først den ugifte Kvinde. Endnu for kort Tid siden sagde en Dame til mig: »Jeg skammer mig paa mit Køns Vegne over, hvorledes moderne Kvinder tør udstille sig selv i den Grad!« Og hvor usømmelige Billeder der findes i saa mange Uge- og Dagblade, ved jo de fleste, som læser disse Linjer. Ja, mange har ligefrem vænnet sig dertil og er nu hædede. Men det er ikke det normale, og Faren er som en ulmende Gnist, der fortærer det bedste i mange unge Mænds Hjerte og Sind. En Del illustrerede Blade arbejder ustandseligt paa at sænke det moralske Niveau i Danmark, baade ved deres vovede Billeder og ved deres lumre Fortællinger og Korrespondancer. — —

Der gives ogsaa visse Kvinder, som, naar de føler, at deres Yndigheder er ved at falme, frisker sig op med kunstige Midler og ligesom Slinger, der ligger paa Lur, falder over et eller andet Offer, besnærer den allerede gifte Mand og — til Trods for, at vedkommende Mand har et pænt Hjem, en god Hustru og flere sunde Børn! — ligesom

Kvælerslangen slutter ham ind i en vis Fortrylleses Ringe og — æder ham, sluger ham levende!! Og Enden paa dette Rovmord, som intet Politi kan standse eller straffe — er en Hustrus Fortvivelse, Børnenes Vanrøgt, et pænt Hjems Ødelæggelse og — last not least: to Menneskers daarlige Samvittighed, sjælelige og ofte ogsaa timelige Ulykke. Thi »mangfoldig er Synderens Pine«, staar der skrevet i en af Davids Salmer! —

Det er ikke fromme Formaninger, jeg skriver, men Virkelighed, Virkelighed fra Bredgade eller Vesterbro eller for saa vidt ogsaa fra Danmarks store eller smaa Provinsbyer ...

Men er den moderne gifte Kvinde bedre?? — —

Forleden traf jeg paa et yngre Ægtepar — maaske gift en 3-4 Aar og vel at mærke ikke Katholikker, men ellers iblandt de saakaldte »bedre«, ja bedste Kredse. Det kom til en ret indgaaende Samtale mellem os om visse Problemer — thi det hænder, at netop Protestanter ofte har en stor Respekt og ligefrem Tillid til en katholsk Præst — og de sagde smilende: »Grunden til, at vi har holdt ved og er lykkelige sammen, er netop den, at vi egentlig er rigtig gammeldags i vor Levemaade og i vor Ojfattelse af vore Pligter.« —

Se, der har vi Kernepunktet i det, vi skulde behandle.

Der er jo ingen Tvivl om, at langt de fleste unge Mennesker, som staar foran Alteret for at blive viet, ikke forstaar Rækkevidden af de Pligter, Vanskeligheder, Savn og Sorger, som nu vil blive deres Lod, selv om Ægteskabet ellers kan være nok saa lykkeligt i det hele taget.

Thi Ægteskabet er altid en Skole for begge Parter, altid vil der komme Perioder, hvor begge maa anstrenge sig for at klare de Skær, Livets Sejlads byder paa, og næsten altid vil der en Gang imellem vise sig »en Kurre paa Traaden«, som tit kan løses med Lethed, men som ogsaa kan blive til en ubehagelig Knude, der ikke løses, men desværre ofte hugges igennem, og saa bliver »det sidste værre end det første«. — —

Skilsmisse og Separation er noget her i Landet saa almindeligt, at det ikke er en Skam, men noget, som ikke engang vækker særlig Opsigt.

Og det skal indrømmes, at Betingelserne for, at moderne Mennesker finder fuldkommen Lykke og vedvarende Tilfredshed i Ægteskabet, er blevet vanskeligere og vanskeligere.

Det ligger i hele Udviklingen: 1) det intensive Liv der føres, 2) i Skoleuddannelsen, der kræver flere og flere Omraader og stiller store Problemer under Debat (altsaa helt fra Kommuneskolen op til teknologisk Institut og til Universitetet), 3) i Kvindebevægelsen, hvor de stakkels unge Piger skal opdrættes til Furier i Livskampen og til at tilrane sig Pladser, som de ikke burde eller ikke helt kan udfylde. . (NB. Dette er naturligvis ikke noget Angreb paa det berettigede i Kvindebevægelsen, som jo omfatter saare mange Ting, kun et Fingerpeg paa en af dens Udvækster —). 4) Mangelen paa religiøse Kundskaber og sædelig Alvor hos saa mange, der indgaar Ægteskab. 5) Boligforholdene. 6) Valg og Politik*). 7) Ukristelige Agitationstaler og Bøger om frivilligt Moderskab o. s. v.

Lad mig her gengive nogle Ord af den berømte Jesuitpater *Lippert*, som han har skrevet i en Artikel om »*Ægteskabets Krise*«. Men jeg kan ikke oversætte denne aanderige Mands fine Sprog, kun gengive noget af Tankernes Indhold paa mit beskedne Dansk.

»Saa lidt tilfredsstillende en blot ydre Overholdelse af Loven end kan være — man ser det med Skræk paa den saakaldte »Selskabsmoral«, der kun er Fernis for en vis ydre Dannelse og dens Regler — saa megen Tomhed og Hykleri ogsaa Overholdelsen af de ydre Lovforpligtelser (Legalitet) har i deres Følge, saa er dog alt dette et ringere Onde end det grænseløse Anarki, som paa Kønslivets Omraade vilde bryde ind over Menneskeheden, hvis Lovens Tvang blev ophævet eller helt tilsidesat. Det moderne Ægteskabs Krise kommer i sin værste Del netop af, at man intet Højsyn vil tage til Statens og Kirkens Love — ikke uden Statens svære Skyld. Saaledes fortjener den katholske Kirke den inderligste Tak af alle sande Menneskehedens og de aandelige Værdiers Venner, fordi den med

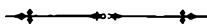
---

*) Atter gentages: vi taler ikke om det berettigede i Kvindens Deltagelse i det politiske Liv, men om, at dette kan bidrage til at *vanskeliggøre Ægteskabet*.

ubarmhjertig Streghed vaager over Ægteskabets hellige Love. Alle Statens som Kirkens Love burde ligesom hamre det ind i Menneskenes Bevidsthed, at et engang afsluttet Ægteskab er en Kendsgerning, et uigenkaldeligt Faktum som en Naturlov, at denne Kendsgerning bør tages, at man lever og lider derpaa . . . i den Overbevisning, at den kun ved at være ubarmhjertig haard og ved ikke at tillade Undtagelser og Friheder holder Verden sammen.«

Skt. Jos. Hosp. 24. 4. 26.

F. F. M.

Pilegrimsindtryk.

II.

Hvert Aar i November Maaned holdes der i det sixtinske Kapel en højtidelig Sjælemesse, under hvilken Paven assisterer in throno. Vi havde Lejlighed til at bivaane en saadan. En Kardinal forrettede Messen, Assisterterne ved Alteret var ligeledes Kardinaler, det sixtinske Kor udførte Sangen. Ritus var omtrent den samme som ellers, naar en almindelig Biskop pontificaliter assisterer. Kirkefarven var rød, skønt det var en Sjælemesse, thi i de pavelige Funktioner bruges kun den hvide og den røde Farve. Kapellet var fyldt af andægtige, som under selve Messen fulgte med synlig Opmærksomhed og Forstaaelse. Det hele gjorde et meget smukt Indtryk, og der er vist bedet meget for de afdøde.

Endelig oprandt den skønne Dag, da vi skulde til Audiens hos den Hellige Fader. Efter en længere Ventetid blev vi ført ind i en mindre Sal, i hvilken vi blev modtaget — tillige med et Selskab paa omtrent 20 Personer. Vi kyssede Pavens Ring og modtog hans Velsignelse. Flere Sale var fyldte af Pilegrimme, og den Hl. Fader modtog i timevis. At han kunde holde det ud hele Aaret igenem, er næsten uforstaaeligt. Alligevel saa han meget rask ud, og jeg kunde ikke mærke Spor af Træthed hos ham. — Kardinal van Rossum, Præfekten for Propagandakongregationen, modtog os to Gange i Privataudiens. Han var

yderst interesseret i den danske Mission og talte om vore Forhold med rolig Besindighed. Han er en af de mest betydelige Kardinaler og har hele Missionsvæsenet med flere hundrede Biskopper under sig.

Blandt de kirkelige Højtideligheder, som blev holdt i Rom i November Maaned, indtog de østerlandske Messer en fremragende Plads. Det har jo altid været Kirkens Ønske og inderlige Bøn, at den østerlandske Kirke, der engang var saa fremragende og forenet med hele den katholske Kirke, endelig maatte genforenes med den romerske. Der er dog i Virkeligheden en Del katholske Kristne, som følger den græske og andre Riter, men som er forenet med den katholske Kirke; de kaldes unerede, mens andre er adskilte eller skismatiske. Nu er det en Selvfølge, at de, som forrettede de hl. Handlinger efter østerlandsk, orientalsk Ritus, var unerede, de anerkender Paven som deres Overhoved. Vi havde Lejlighed til at overvære en stille armenisk Messe i Laterankirken, en armenisk Pontifikalmesse samme Sted og den store græske Messe i Peterskirken. Disse og de andre østerlandske Messer viser tydelig i det væsentlige den samme Orden som den romerske og maa derfor alle have samme Udspring som denne. De indeholder alle forberedende Bønner med Skriftlæsning, Offertorium, Konsekrationen og Kommunionen, med en kort Takkebøn. Man kan ikke noksom forundre sig, naar man undertiden i ikke-katholske Bøger eller Skrifter maa læse, at den østerlandske Liturgi ingen Tilbedelse af Eu-charistien kender. Ganske vist har de fleste ingen Knæbøjning som vi, men vel saadanne Æresbevisninger, som paa deres orientalske Vis fuldstændig svarer til vore Knæbøjninger m. m. Ogsaa Troen paa Christi virkelige Nærværelse i Sakramentet og Messeofret er tydeligt nok indeholdt i Bønnernes Ordlyd. De saakaldte Epikleser, Paa kaldelser af Christus eller den Helligaand, aflægges Vidnesbyrd herom allerede fra en Tid, da den vesterlandske Kirke endnu ikke havde haft Lejlighed til, imod Berengar og andre, ved Ordet »Transsubstantiation« at fæstne den rette Lære endnu tydeligere. Thi disse gamle østerlandske »Epikleser« siger ligefrem, at Guds Aand omformer, omdanner, ja forvandler Brød og Vin til Christi Legeme og

Blod. Naar, som Tilfældet er, enkelte Liturgier har denne Epiklese efter Indstiftelsesordene, altsaa efter Forvandlingen, maa det opfattes som en liturgisk Udvikling af den i Konsekrationsordene liggende Tanke. I den romerske Messe gaar Bønnen om Forvandlingen som bekendt forud for denne, og den Helligaand paakaldes under Offertoriet ved Bønnen: »Veni Sanctificator«.

Den armeniske Pontifikalmesse er som den græske meget pompøs, den blev dengang i Laterankirken forrettet af en Biskop med Hjælp af flere høje Prælater. Et Kor paa omtrent 20 Sangere stod i kirkelig Dragt foran Alteret og sang den armeniske Korale overordentlig smukt. Ganske vist skal Øret først vænnes til den østerlandske Sang, den armeniske er en Del forskellig baade fra den latinske og den græske. Jeg kom da i Tanker om det, Pastor Kerff for mange Aar siden havde fortalt mig, at Syrerne synger Epistelens Kadencer paa Kvarttoner. Et europæisk Øre kan i Begyndelsen næppe fange Lydens Forskel, men siden lyder alt forstaaeligt og ganske godt.

Men den største Begivenhed var den store græske Pontifikalmesse, som blev holdt i Peterskirken den 18. November til Minde om det for 1600 Aar siden afholdte almindelige Koncil i Nikæa. Det var en enestaaende kirkelig Begivenhed, thi aldrig før er der i Peterskirken holdt en højtidelig Messe efter græsk Ritus. Under Pave Pius X blev en saadan, om end med mindre Højtidelighed, fejret i Salen over Indgangen til Peterskirken, Nu blev den altsaa holdt i selve St. Peter. Et græsk Alter med Tilgang fra alle Sider var rejst foran Confessio, til Højre for Alteret den pavelige Trone! Messen blev forrettet af 7 Gejstlige i Fællesskab, af 3 Biskopper og 4 Arkimandriter. Denne Skik, at flere Præster i Fællesskab holder Messen, er meget almindelig hos Grækerne, mens noget saadant i den latinske Ritus kun sker ved Biske- og Præstevielser. De 7 fungerende Biskopper og Arkimandriter stod i en Kreds omkring Alterbordet, paa Alterets højeste Trin, og bad og sang for det meste i Fællesskab, men en Del blev ogsaa sunget af den assisterende Biskop, altsaa i dette Tilfælde af Paven, blandt andet Begyndelsen af Præfationen. Messen blev holdt efter Chrysostomus-Liturgien, Kirkefarven

var hvid. Jeg stod der i Nærheden af Confessio og stod der i flere Timer, indeklemt, ja indpakket i Menneskemængden, Sveden haglede mig ned ad Panden, og jeg tænkte: Naar du kan holde det ud med næsten 74 Aar, maa du endnu have et godt Helbred, og alt gik udmærket. Efter Messen blev Paven højtidelig baaret ud af Kirken, ligesom han var baaret ind. Men nu begyndte en ubeskrivelig Jubel. Naar vi kolde Nordboer hører, at man i de sydlige Lande undertiden klapper og jubler i Kirken, kan det forekomme os mærkværdigt, ja upassende, men naar man er Vidne til sligt og ser, hvorledes dette er den spontane Ytring af Tro og Ærbødighed, dømmes man ganske anderledes. Majestætisk svævede Christi Stedfortræder, baaret paa sedia gestatoria, under Baldakinen, hen over Mængden, ligesom et Syn fra en højere Verden, hans milde Blik gled hen over det troende og jublende Folk, og hans opløftede Hæder uddelte Velsignelse til alle Sider.

Efter Gudstjenesten mærkede vi begge to, at vi dog var blevet temmelig trætte og — sultne, og vi indtog derfor vor Middagsmad paa en Restauration paa Peterspladsen. Her havde vi den Fornøjelse at gøre Bekendtskab med en jævn spansk Præst, som ogsaa havde overværet Gudstjenesten. Han underholdt os i det latinske Sprog, og han behandlede dette Sprog med en saadan Finhed og Elegance, at en lærd Filolog kunde have haft sin Glæde deraf. Hvad maa man dog undertiden læse om de sydlige Landes, ikke mindst Spaniens, daarlige kulturelle Forhold? At dette i mange Tilfælde ikke passer, er ganske vist, og vor nye Ven var et nyt Bevis herpaa.

Min kære Ven og Sognepræst Pastor Kerff, som har tilbragt hele sin Ungdom i Rom, har ofte sagt mig: Naar man vil lære Romernes Fromhed at kende, maa man, bortset fra de store Højtideligheder, ikke gaa i de store Basilikaer, men i de mindre Kirker. Kirkernes Antal i Rom er jo overordentlig stort, vi har set de vigtigste, men vi har ogsaa ofte været i mindre Kirker, og jeg har fundet det saadan, som min Ven havde sagt mig. Særlig Oktavandagterne for Allesjæles Dag var ypperlig besøgte, Menighedens Fællesbøn med Præstens og den store Andagt ved

den sakramentale Velsignelse viste, at Troen var dybt indgroet i Hjerterne.

Selvfølgelig har vi ogsaa været paa Missionsudstillingen. Om denne er der allerede flere Gange skrevet her i Ugebladet. Det er i Sandhed et opløftende Syn at se hele Jordens Overflade under Kirkens Virksomhed, da viser det sig rigtigt, at Kirken med Rette kan kalde sig katholsk, d. v. s. almindelig. Ganske vist indtog de nordiske Lande kun en saare beskedne Plads, men vi er da ogsaa repræsenterede, og naar engang en lignende Udstilling finder Sted, kan vi vel med Rette haabe, at vor Stilling er bedre, thi Hovedsagen er sket, Grunden er lagt efter en Stilstand paa 3 à 400 Aar!

Med denne smukke Tanke kunde vi tage Afsked med den hellige Stad. Vi priser Gud, at han har ladet os opleve alt dette, vi beder ham om, at denne Pilegrimsfærd maa være til vor Velsignelse, og vi vil takke Gud, hvis nogen af Læserne ved disse tarvelige Linjer vil føle sig styrket i sin Tro og inderligere forbunden med Rom, vor Tros Hjørnesten og Midtpunkt.

A. Helmke.

Daab under Konfirmation.

I »Holbæk Amtstidende« kunde man forleden læse følgende Notits: »Ved Konfirmationen i Søndags i Vig Kirke fandt en højtidelig Daab Sted, idet en af Konfirmanderne — en Dreng af polsk Afstamning — blev døbt, medens alle de andre Konfirmander slog Kreds om ham.«

Igen en af disse, som ved deres Afstamning har deres Hjem i den katholske Kirke, men de bekender sig højtideligt til den evangelisk-lutherske Tro.

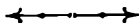
Kun dette ene Tilfælde er omtalt i Avisen, men man kan være sikker paa, at hvert Aar er der mange Piger og Dreng, som højtideligt fornægter deres katholske Tro ved en luthersk Konfirmation. Skylden ligger næsten altid hos Forældrene, som sætter deres Børn i Pleje hos Lutheranere og ikke tør gøre deres Rettigheder gældende, fordi de forsømmer at betale; i nogle Tilfælde rejser de hjem, eller ogsaa bliver Barnet forældreløst. I mange Tilfælde kunde man bevare Barnet for Troen og Kirken, hvis man var i

Stand til at sørge for Barnet uden Vederlag. Paa vort Børnehjem er der flere, der udelukkende skylder vore Velgøreres Offervillighed deres katholske Opdragelse.

Jeg synes, at ovennævnte Højtidelighed for enhver Katholik maa staa som et Drama, hvis Gentagelse man bør forebygge ved at støtte vor Indsamling til Værn for de katholske Børn.

Nakskov 15.—4.—26.

Pater A. Smitz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som meddelt i en Annonce i Dag finder Firmelsen i Sakramentskirken Sted før Messen Kl. 9. Grunden er, at Hs. Højærværdighed Biskoppen samme Formiddag afrejser til Belgien for at deltage i en Abbedvielse. Biskoppen vender allerede Torsdag Aften tilbage til København.

— Pastor F. Maurer er blevet udnævnt til 1. Kapellan ved St. Ansgars Kirke, og Pastor Bernh. Jensen er blevet udnævnt til Sognepræst ved Rosenkranskirken.

— Den Koncert, Rosenkranskirken Kor for nylig afholdt, gav et Overskud paa Kr. 129,73. Indtægterne var Kr. 327,30 og Udgifterne Kr. 197,57. Overskudet var ca. 30 Kr. mindre end sidste Aar.

England. I de engelsktalende Lande skal der for Tiden findes 16 Millioner Spiritister. Alene i England uddannes 1700 Børn til Medier. De engelske Katholikker har i den sidste Tid under Ledelse af Kardinal Bourne begyndt en voldsom Kampagne imod Spiritismen.

Rom. Den Hellige Fader har sendt Roms Kardinalvikar, Kardinal Pompili, følgende Brev: »Deres Eminence! Det er Dem ikke ukendt, at svære Trængsler er kommet over en elsket Gren af den katholske Familje, nemlig Mexikos Kirke. I vor Tale i Konsistoriet den 14. December 1925 betegnede vi Tilstanden som sørgelig, men udtalte dog gode Forhaabninger og roste Episkopatet, Gejstligheden og det katholske Folk i dette os dyrebare Land. Imidlertid er Tilstanden blevet langt alvorligere, og det er kommet til en hel Forfølgelse, der med sig fører en stor Krænkelser af Gud og megen Skade for Sjælene og for hele Folkets Velfærd. Vi ønsker derfor, at alle Katholikker, ikke blot her i Rom, men i hele Verden vil forene sig med os i Bøn for disse Trosfæller, der forfølges

og mishandles. Vi paalægger Deres Eminence at tolke vore Ønsker overfor Roms Gejstlighed og Folk, og naar man ude i Verden hører, hvad Moderkirken gør, vil Katholikerne sikkert overalt følge dens Eksempel. Det vil være en stor Trøst for de forfulgte Brødre at vide, at hele den katholske Familje er med dem og heder for dem. Paaskeugen synes os særlig egnet til at opfordre til denne almindelige Bøn, det er jo den Tid, der bringer almindelig Opstandelse, d. v. s. Renselse og Helliggørelse, takket være fromme Prædikanters brændende Opfordringer og Sakramenternes guddommelige Kraft.« — I Overensstemmelse med Pavens Ønsker holdtes der Torsdag efter Paaske en Bedetime foran det udstillede Sakramente i alle romerske Kirker.

— Det har vakt ikke ringe Opsigt, at Paven har udnævnt en amerikansk Prælat, Mgr. Mooney, til Apostolisk Delegat for Ostindien og Titulær-Ærkebiskop af Irenopolis. Det er første Gang, en amerikansk Præst har faaet overdraget en saadan fast Repræsentation for den Hellige Stol. Mgr. Mooney, der har været baade Sognepræst og Theologiprofessor i Amerika, var i de sidste Aar aandelig Leder af det amerikanske Kollegium i Rom.

Indien. Pavens nyeste Rundskrivelse om Missionerne har særlig Betydning for Indien, idet Kirkens øverste Ledelse her træffer Afgørelse i en Strid, der længe har hjemsøgt Missionen i Indien. Blandt Missionærene fandtes to meget afvigende Anskuelser. Nogle mente, at Indierne var saa dybt nedsunket i Hedenskab, at man endnu i adskillige Generationer ikke skulde tænke paa indfødte Præster; de frygtede Indiernes Nationalstolthed, vilde heller ikke, at man paa nogen Maade skulde bruge den indiske, religionsfilosofiske, Literatur ved Arbejdet for Kristendommen. Skarpt imod dette Standpunkt stod en friere Opfattelse, der netop vilde bruge alt det indiske, der i det hele taget var brugeligt. Disse to forskellige Opfattelser hersker overalt, hvor Kirken arbejder i et gammelt Kulturland, men vel næppe noget Sted var Kampen i den senere Tid blevet saa bitter som i Indien. Uden udtrykkelig at nævne Indien har Paven i sin Rundskrivelse afgjort Striden til Fordel for det friere Standpunkt. Mens de 2000 indfødte Præster hidtil næsten alle kun var Hjælpepræster hos de europæiske, maa hele dette Forhold nu forandres.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakramentssogets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7,

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Bøger til Maj Maaned

Steidl: Vor Frues Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frues Billedbog.

— Vor Frues Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

Vincentkonferensernes 2. Generalforsamling

afholdes Torsdag den 13. Maj (Christi Himmelfartsdag) Kl. 11¹/₂ i Forsamlingssalen Bredgade 67. Baade aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag den 7. Maj til de aftalte Tider.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 4. Maj Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov,

hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Krones Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pige hjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

Fortsættelseskursus for Konvertitter

ved Pastor C. Benzon. I Maj, Juni, Juli og August Maaned er der ingen Foredrag.

Plads søges til en katholsk ung Pige. 18 Aar.
Telefon Øbro 976 u.

Kirkelig Kalender.

2. Maj 4. Søndag eft. Paaske.	9. Maj 5. Søndag eft. Paaske.
3. — M. Korsets Genfindelse,	10. — M. Antoninus, Biskop og Bekender. Bededag.
4. — Ti. Monika, Enke.	11. — Ti. Bededag.
5. — O. Pius V, Pave og Bekender.	12. — O. Nereus og Fæller, Martyrer. Bededag.
6. — To. Johannes Ev.'s Martyrium.	13. — To. Christi Himmelfart.
7. — F. Stanislaus, Biskop og Martyr.	14. — F. Oktavdag.
8. — L. Mikael's Aabenbaring.	15. — L. Johannes de la Salle, Bekender.

Sakramentskirken. Søndag den 2. Maj. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 Firmelse og derefter Messe. **NB.** Firmelsens Sakramente meddeles før Messen, altsaa Kl. 9 pr. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.

St. Ansgars Kirke.

Søndag den 2. Maj Kl. 6 Aften holdes Andagt med Prædiken og Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

St. Andreas Kirken, Ordrup. Paa alle Hverdage i *Maj Andagt* med Præd. Kl. 7½ (Marias Levned fortælles). — *Søndagsandagterne* er i Maanederne Maj—September Kl. 7 Aften (ikke Kl. 5). — Søndagen d. 9. Maj Kl. 6½ stille Messe, Kl. 9 Messe og *Firmelse*, Kl. 11 stille Messe, Kl. 7 Aftenandagt.

Kongregationen »Apostlenes Dronning« holder Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke Søndag den 2. Maj Kl. 8. — **NB.** Processionen holdes *Søndag* Aften Kl. 6 (ikke Lørdag).

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Medlemmer bedes deltage i Majandagten Onsdag den 5. Maj Kl. 7½ Aften. Søndag den 9. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling **Søndag den 2. Maj 1926** Kl. 11½ i Forsamlingsalen Bredgade 67 2. Sal o. G.

Dagsorden: 1. Formanden aflægger Beretning. 2. Kassereren forelægger Regnskabet. 3. Valg af Bestyrelsesmedlemmer og Revisorer. 4. Eventuelt. *F. J. West*, f. T. Formand.

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
SPILMANN:	Et Offer for Skriftemaalet.....	1,50	0,50
F. F. MAURER:	Fader vor.....	1,50	0,75
»	A B C.....	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow.....	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener.....	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen.....	1,50	0,75

Ialt 7 Bøger til samlet nedsat Værdi af..... Kr. 9,25

Ved samlet Køb kun Kr. 8,00.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 19.

Søndag den 9. Maj.

1926.

INDHOLD: Himmelfarten. — Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode. — Ansgariusforeningens Virksomhed i 1925. — Den Hellige Faders Brev til Biskopperne i Meksiko. — Fra Frankrig. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. — Kirkelige Kundgørelser. — Avertissementer.

Himmelfarten.

»I Mænd fra Galilæa, hvad staar I og ser op imod Himlen?«

(Christi Himmelfarts Epistel.)

»Apostlenes Gerninger« fortæller os meget anskueligt, hvorledes Herren efter at have velsignet Disciplene hæver sig langsomt op fra Jorden og svæver imod Himlen, medens de tilbageblevne staar og stirrer paa den nu for deres Øjne forsvindende Herre og Mester og følger ham med Øjnene, saa langt de kan naa, ja, ligesom prøver paa at kunne faa et Kig ind gennem en Sprække i Himmelhvelvet for at øjne et Glimt af Herligheden deroppe.

Men forgæves! — »I Mænd fra Galilæa, hvorfor staar I og ser op imod Himlen?« Denne Stemme kaldte dem tilbage til den jordiske Virkelighed og til deres Gerning.

Ogsaa vi vilde vistnok hellere end gerne have Lov til foretage saadant et lille Kig, et lille Blik ind i Himlens Herlighed. Men forgæves — en Stemme kalder paa os — og det er selve Kirkens Røst, der formaner os til hellere

at forberede os til Himlens Glæde end at spekulere meget over, hvorledes der vil være deroppe. Thi Kirkens Dogmatik er ikke saa omfangsrig paa dette Punkt og nøjes i det store og hele med at gentage for os Herrens egne Ord: Intet Øje har set, intet Øre har hørt o. s. v.

Fantasi er jo en god Gave for Forfattere og til en vis Grad for ethvert Menneske, som skal lægge Planer. Men Forstanden og Viljen skal dog have Overherredømmet. Børn har derfor en stor Fantasi, som hjælper dem i deres unge Dage, men den maa ved Opdragelsens mangeaarige Indflydelse og sikkert i Livets Kamp trænges stærkt tilbage og give Plads for Forstandens og Viljens Arbejde.

Saaledes ogsaa i vort religiøse Liv. Her er det Begreberne, det gælder. Allerede et Skolebarn paa 12 Aar ved saa udmærket godt, hvad en Engel er, d. v. s. det kan maaske ikke definere selve Begrebet, men det ved godt, at en Engel ikke er et lille Barn med Vinger paa à la Rafael eller Murillo.

Der gives Folk, som vakler i deres Tro, fordi de gør sig for mange og — selvfølgelig — altfor jordiske og forkerte Begreber om Himlen eller om Helvedet. De udmaler sig et Fantasisted og dømmer saa Gud for at være for barnlig eller uretfærdig (hvad Helvedet angaar).

Men bare vi husker paa, at Himlens væsentlige Glæde efter Kirkens udtrykkelige Lære er dette »lumen gloriae«, denne Tilstand i Guds Beskuelse, der svarer til den helligørende Naade for Mennesket her paa Jorden — saa er vi jo allerede fri for alle Fantasier og forstaar, at dette vel kan udtales i Lignelser og Anelser, men ikke her paa Jorden forstaas. Desuden indeholder Bibelen til vor Trøst og Opmuntring mange af disse Billeder — om Gæstebudet, hvor Herren selv vil betjene, om, at de retfærdige vil lyse som Solen o. s. v.

Disse Tanker fra Bibelen og fra Kirkens Lære er bedre end Fantasier og tillige en solid og stille Trøst for alle Sjæle, der elsker Herren, der øver sig i Taalmodighed for at vinde Livets Krone.

F. F. M.

Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode.

Af

Ellen Bohn-Jespersen.

I.

»Vort Samfund er i Virkeligheden kun altfor ofte ensbetydende med vort indre Livs Formørkelse og Død.«

Montessori.

I Anledning af »de nye Skoletanker«, der slaar en i Møde overalt, hvorhen man vender sig, vil jeg gerne bede Ugebladet interessere sig lidt for Sagen.

Jeg vilde gerne dvæle lidt ved Maria Montessori og den store Bevægelse, hun har rejst. Jeg synes, at vi Katholikker bør ikke være den mindst lydhøre Part i denne verdensomspændende Bevægelse, opstaaet i et katholsk Land (Italien) og fostret af en katholsk Pædagog, og jeg synes, det har sin uafviselige Interesse at se hendes Tankegang og Resultaterne heraf i katholsk Belysning.

Der kan ikke skrives nok om dette store Emne, der, som alt nyt, møder den haardeste Modstand og bliver Genstand for de største Misforstaaelser; thi — som Forstander Rosbach, Leder af Montessoriskolen ved Frederikssund, skriver — »den nuværende Slægt, bundet som den er i Materialismens Lænker, formaar ikke at tilegne sig hendes ophøjede Frihedsideal, skønt den inderst inde længes derefter.« . . .

I disse Tider, hvor Kampen for Tilværelsen, Forjæghed og Travlhed, Uro og Nervøsitet smuldrer Sjælelivet hen, hvor Materialismen lægger sin kolde Haand om det indre Livs Vækster, og hvor Rædsler og Blodsudgydelser tilintetgør de sidste Rester af Menneskesjælen — — i disse Tider har midtpunktsøgende Sjælskræfter samlet sig i lysende Punkter, der skimtes gennem Materialismens Taager og varsler om nye Tider.

Et saadant Lyspunkt er Dr. Montessoris Opdragelses-system. Jo mere Taagerne letter, jo klarere bryder Lyset frem. En skønne Dag vil det straale i al sin Kraft og Styrke.

Dr. Montessori begyndte sin Løbebane som Reserve-læge ved den psykiatriske Klinik i Rom og gjorde Børnesygdomme til sit Speciale.

Hendes Opmærksomhed henledtes særlig paa de svage, underbegavede Børn, og hun kom til det Resultat, at Nervesygdomme hos aandssvage Børn bedst blev behandlet gennem Opdragelsen.

Som Leder af Aandssvageanstalten i Rom kastede hun sig derefter over sine pædagogiske Forsøg med den mest haardnakkede Energi og opofrende Kærlighed.

I sin »Methode« skriver Montessori herom:

»Det lykkedes mig at lære en Del Idioter fra Anstalterne baade at læse og skrive saa godt, at jeg kunde fremstille dem til Eksamen i en Skole sammen med normale Børn, og de bestod denne Eksamen tilfredsstillende. Disse Resultater forekom alle, som saa dem, næsten som et Mirakel. Jeg selv vidste imidlertid, at Grunden til, at disse Drengene fra Idiotanstalterne havde kunnet maale sig med normale Børn, var, at de var blevet undervist paa en særlig Maade.« — —

»Medens alle beundrede mine Idioters Fremgang, bestræbte jeg mig for at finde den Grund, som holdt lykkelige, sunde Børn i de normale Skoler saa langt nede (udhævet af mig), at mine ulykkelige Elever kunde maale sig med dem ved en Eksamen.«

»De Metoder, som muliggjorde Udviklingen af Idioters Sjæleliv, burde derfor bruges til at fremhjælpe Udviklingen hos normale Børn paa et tidligt Stadium og tilformes saaledes, at de fremdeles kunde anvendes til hygiejnisk Opdragelse af et normalt menneskeligt Væsens hele Personlighed.«

»Medens Anvendelsen af visse Apparater muliggør Opdragelsen hos abnorme Børn, fremkalder den Selvopdragelse hos normale Børn.«

Aar 1900 forlod Montessori Aandssvageanstalten og kastede sig i syv samfulde Aar over Studiet af eksperimental Psykologi og anthropologisk Pædagogik.

1907 aabnede hun sin første Skole »Casa dei Bambini«, Børnenes Hjem, i Rom. Saa glimrende Resultater fremgik der af hendes praktiske Forsøg, at der allerede fem Aar efter indløb Anmodninger fra alle Verdenshjørner om Oplysninger angaaende de nye Ideer.

Efter at have grundlagt et Par Skoler til og uddannet nogle Lærerinder, der i Forening med Klostersøstre fortsatte hendes Arbejde, forlod Dr. Montessori sit Fædreland og har derefter holdt Foredrag og undervist i forskellige Lande.

Montessoris Methode kan i Korthed defineres saaledes:

Den eneste Rettesnor i Livets Udvikling er Livets Love.

I ældre Dage vilde man fremme den legemlige Udvikling ved at afstive Børnenes Legemer i stramme Svøb, lære dem at gaa før Tiden ved Hjælp af Gangkurve etc. etc. Men Videnskaberne er kommet os til Hjælp: intet Pres, ingen Hindring. At overlade Væksten til Naturen giver det bedste legemlige Udbytte. Vi skal derimod paase, at Børnene lever under de sundeste og mest hygiejniske Omgivelser, de bedst mulige Vækstbetingelser.

Montessori overfører denne Lov paa Børnenes intellektuelle Evner: Børnene skal udvikles gennem Selvarbejde og Selvvirksomhed. Vi maa ikke paa-vinge dem vor Autoritet. Lærerne maa ikke stille sig hindrende i Vejen for Børnenes individuelle Tilegnelse af Stoffet, Lærerens Holdning skal være saa passiv som muligt. Men Omgivelserne lægges tilrette for Børnene, saa disse paa bedst mulige Maade kan tilegne sig Kundskaberne; de bedst mulige Vækstbetingelser skaffes til Veje for Barnet som for Planten i Haven:

»At hjælpe Livet frem for straks derefter at overlade det til egen fri Udfoldelse er Opdragerens første Opgave.«

Vi maa ikke sætte vort Præg paa Børnene; »fordi Barnet følger efter os, skal det staa over os, ellers bliver der intet Fremskridt«.

»Medens de nu gængse Metoder søger at finde den bedste Maade at undervise Børnene paa, foreslaar min Methode at sætte Barnet i en saadan Stilling, at det vil lære.

Man kan sammenligne Barnet med et Ur og kan saa sige, at den gammeldags Methode er det samme, som hvis man holdt Urværket stille og kun bevægede Viserne hen over Skiven med Fingeren. Viserne vilde da blive ved med at bevæge sig, saa længe vi giver det nødvendige

Skub med Fingeren. Det er ganske det samme med den Udvikling, som indskrænkes til det Arbejde, Læreren gør med Barnet. Den ny Methode kan paa den anden Side sammenlignes med at trække Uret op og saaledes sætte Værket i Gang.«

Montessoris Forsøg synes Kolumbus med Ægget om igen. Adskillige store Tænkere lige fra Rousseau har i de sidste Aarhundreder siddet om Pædagogikkens Bord med det samme Æg i Haanden. Men Montessori har faaet det til at staa. Hendes Grundsætningers Klarhed og Simpelhed er just Beviset for deres Ægthed.

Efter de foreliggende Resultater er der opstaaet nye Skoler Verden over efter de samme Grundbegreber: Arbejdsskoler, Virkeskoler, Samfundsskoler etc. etc. Forskellige Retninger opstaaer efter de ledende Pædagogers afvigende Synspunkter, men alle bygges de op paa samme Grundtanke: Selvarbejde, Selvvirksomhed, Karakteropdragelse og Lydighed mod Livets Love bliver Skolens højeste Maal.

Her i Landet har Forstander Rosbach og Frk. Thora Konstantin-Hansen, Leder af »Hjemmeskolen« ved Roskilde, med beundringsværdig Energi baaret Vejen for de nye Tanker. Takket være disse to Forkæmpere for Montessoris Ideer foreligger der allerede paa Lansk ikke saa lidt Montessori-Litteratur, ligesom der er stiftet en Montessori-Forening, som stadig er i Vækst. Vi har flere Børnehaver, og Kostskolen ved Frederikssund har Børn til Tolv-aars Alderen.

»De nye Tanker« diskuteres i alle pædagogiske Kredse. Og der, hvor de møder den haardeste Modstand, synes man ganske at overse, at alle de Reformere inden for den gamle Skole, som de sidste Aartier har bragt os, er affødt af disse nye Tankers Pædagogik. Og at alt det selvopdragende »Legetøj«, som mere og mere vinder Indpas i Hjem og Skole, just er Produkter af Montessoris geniale Tankegang: Giv Barnets Aand de bedste Vækstbetingelser.

Er Børnene »dovne«, er Skylden hos de voksne, som ikke forstaaer at lægge Stof og Omgivelser til Rette for Barnet; thi

»Barnets Kærlighed til Viden er saa stærk, at den overgaar al anden Kærlighed (udh. af mig) og faar os til at indse, at i den ligger den Lidenskab, som driver Mennesker fremad fra den ene aandelige Erobring til den anden«.

(Fortsættes.)

Ansgariusforeningens Virksomhed i 1925.

Nordisk Ugeblad for katholske Kristne har med 1925 fuldendt sin 73. Aargang. Der udkom 52 Numre med et Sidetal af 1024 + XII. 56 Billeder har været optaget i Teksten.

Abonnementsprisen har været uforandret 3 Kr. Kvartalet (deri indbefattet Porto).

»Det rene Væld« — Rejsbilleder fra Landet i Italien af Pastor Peter Schindler er udkommet som Bog. Ansgariusforeningen har stillet Satsen til Raadighed, men Udgivelsen er bekostet af I. H. Schultz'es Forlag.

Under Redaktørens, Pastor Bernh. Jensens Fraværelse redigerede Pastor F. Jaworski de syv første Numre af Ugebladet.

Announce-Tillægene, som er bortforpagtet til Direktør Alfr. Silcowitz, har givet en netto Indtægt af 1850 Kr.

Kalenderen for 1925 blev trykt i et Oplag paa ca. 1500. Den har været redigeret af Pastor H. Lucas, Stenosgade. Prisen var sat til 40 Øre. Den gav et Overskud af 138 Kr. 16 Øre.

Ved Salg af Forlagets Skrifter er der indkommet 68 Kr. 66 Øre, som med de udestaaende Fordringer 25 Kr. bliver 93 Kr. 66 Øre.

Antallet af Udhængsskabe er blevet forøget med et i Randers.

I Antallet af Foreningens Medlemmer har der været en lille Nedgang.

Fra 1. Januar 1925 har der været sendt et Frieksemplar af Nordisk Ugeblad til de kommunale Folkebiblio-

thezers Læsesale i Charlottenlund, Gentofte og Lyngby, samt til Askov Højskole. Senere er Bladet bleven udsendt til Læsesalene i Svendborg, Holbæk, Helsingør, Vejle, Odense, Aalborg og Fredericia, samt København.

Den Hellige Faders Brev til Biskopperne i Meksiko.

Vi bringer nedenfor, efter »Osservatore Romano«, delvis det apostoliske Brev til de meksikanske Ærkebiskopper og Biskopper:

»Den Interesse, som Vi, formedelst det høje Embede, der er Os overantvortet af det guddommelige Forsyn, nærer for alle troende, foranlediger ganske naturligt Vort faderlige Hjærte til med særlig Hengivenhed at omfatte dem, der, eftersom de befinder sig i svære Trængsler, mere end andre trænger til Vor kærlige Omsorg.

Fra Vort Pontifikats første Dag har denne Omsorg ganske særligen været rettet mod jer, højtelskede i Herren, der, som Vi ved, er underkastet et civiliseret Folks skammelige Forfølgelser — et Folk, hvoraf Majoriteten er Katholikker. Det gøres ikke fornødent, at Vi paapeger, hvor ubillige Statens Bestemmelser er — Bestemmelser, som Kirkens Fjender har lagt som et knugende Aag over Meksikos Katholikker, thi I har selv erfaret deres Tynge, og I ved, at de er vidt fjernede fra den »*ordinatio rationis*«, som det fælles Bedste paakræver, og at de følgelig er uværdige til Navnet Love.

Med fuld Ret blev I prist af Vor Forgænger, Benedict XV, for eders retfærdige og hellige Protest, som Vi har til Formaal ved dette Vort Brev ikke alene at billige, men at gøre til Vor egen.

Vi foranlediges dertil ved den Kendsgerning, at de, som har Regeringens Tøjler i deres Hænder, Dag for Dag farer mere voldeligt frem mod den katholske Religion, idet de endog bestræber sig for at gøre til intet, hvad Vi har gjort og stedse gør for at stifte Fred i Meksiko.

Det er visseligen almindeligt kendt, at Vor Repræsentant, som i sin Tid blev modtaget med særdeles Velvilje og Glæde, er blevet fordrevet fra Republikken tværtimod enhver Følelse af Retfærdighed og paa en saadan Maade, at den næppe vilde være blevet anvendt overfor statsfarlige Personer.

At Vi da afholdt Os fra enhver offentlig Protest og med Taalmod fandt Os i, hvad de maatte finde for godt, og tillige opfordrede eder til at følge Vort Eksempel, maatte alene tilskrives Vort inderlige Ønske om Fred og Vor ikke ubegrundede Tro paa at være i Stand til at formaa den meksikanske Regering til at indse og anerkende de stærke og iøjnefaldende Grunde, der taler til Gunst for Vor Repræsentant.

Vort Taalmod og Mildhed havde da ogsaa et i Sandhed heldigt Resultat, idet Regeringen formelig forpligtede sig til at modtage Vor Udsending og intetsomhelst gøre, der kunde krænke Værdigheden eller være til Hinder for den ham af Os anbettede Mission.

Hvorlunde da skildre Vor Forbavselse, da Vi kort efter erfarede, at Regeringen, omendskønt den havde modtaget Vor apostoliske Udsending, Mgr. Serafino Cimino, uden Indvending af nogen Art, dog alligevel, uden at se hen til sit Løfte, havde benyttet sig af hans midlertidige af Sygdom foranledigede Fraværelse til at formene ham at vende tilbage.

Meksikos Regering viser derfor, ved haardnakket at nægte at modtage Vor Repræsentant, aabenlyst, at Meksiko, i Modsætning til saa godt som alle andre Stater, ikke ønsker at tage imod Vort Fredsarbejde, og den bekræfter dette Syn ved at give efter for en religiøs Undertrykkelses-Politik, hvorpaa Vi har et tilstrækkeligt Bevis i de nylig stedfundne, sørgelige Hændelser.

Med den største Intolerance er Bestemmelser og Paabud lagt paa Kirken, hvilke tilsammen gør det umuligt for Katholikker at nyde lige Ret med de andre Borgere, ja formener dem endogsaa at opfylde deres Pligter og blive betjent som Kristne. Og samtidig skænkes den Frihed, som nægtes Katholikkerne, af Regeringen til en skismatisk Sekt, som de kalder Nationalkirken, hvis Dannelse i gan-

ske særlig Grad er blevet begunstiget, fordi den er Romerkirkens Modstander; og samtidig betragles I som Republikens Fjender, fordi I forsvarer eders Arvelods Eenhed, eders Fædres Tro.«

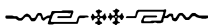
Den Hellige Fader gaar dernæst over til at opmuntre Præstestanden til at tilskynde til en veldisciplineret Anstrengelse for en katholsk Bevægelse blandt de troende og fortsætter:

»Vi har sagt katholsk Bevægelse, fordi det under de fortvivlede Forhold, hvorunder I for Tiden befinder eder, mere end nogensinde er nødvendigt, at I og eders Præster og alle Katholikker holder eder fuldstændig udenfor de politiske Partier.

I Republiken Meksiko skal Katholikkerne som saadanne ikke danne et katholsk politisk Parti, og fremfor alt skal Biskopperne og Præsterne ikke tilhøre noget politisk Parti eller under nogen Omstændighed arbejde sammen med Parti-Aviser, eftersom deres Arbejde tilkommer enhver troende — ja enhver Borger.

Saaledes, højtelskede i Herren, er Vore Raad og Formaninger, som Vi haaber, I nøje vil overvaage. Men dette maa ingenlunde afholde Katholikker fra at gøre Brug af deres Rettigheder og opfylde deres Pligter, som vedrører det almene; thi deres Tro og deres Religions fælles Bedste saavel som deres Land kræver, at de gør Brug af saadanne Rettigheder og Pligter efter bedste Evne. Dog maa Præsterne ikke udelukke sig selv helt og holdent fra civile og politiske Affærer, thi alt medens de forbliver udenfor de politiske Partier, i dette først og fremmest tager Hensyn til de Krav, der stilles til dem som tjenende, er det dog deres Pligt efter bedste Evne at bidrage til Nationens Velværd enten ved samvittighedsfuld Udøvelse af deres Rettigheder og Pligter eller ved at anvise Katholikker at gøre det samme — i Overensstemmelse med Guds Love. Med dette for Øje vil Gejstligheden, omendskønt fri for alle Partistridigheder, have frit Spillerum til religiøs, moralsk, økonomisk og social Aktion, hvad angaar at retlede katholske Borgeres, i Særdeleshed den katholske Ungdoms Samvittighed.

Vi er overbeviste om, at hvis I nøje overvejer og handler efter disse Vore Formaninger, vil de, ved Guds Naade, føre til en gunstig Løsning af de Vanskeligheder, som nu i saa høj Grad virker nedtrykkende paa eders store Nation.«

Fra Frankrig.

Pastor Svensson, der jo er mange af Ugebladets Læsere velkendt og nu opholder sig i Frankrig, har i et Privatbrev givet nogle Oplysninger om Forholdene i Frankrig, som er af ikke ringe Interesse, og som godt illustrerer de Meddelelser, Ugebladet i den senere Tid har bragt.

Men nu vil jeg svare paa Spørgsmaalet i Deres Brev: »Er Udsigterne for Katholikerne og for Ungdommen i Frankrig gode? Hvem har Sejren for sig?«

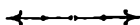
Jeg er glad ved dette Spørgsmaal, thi derpaa kan jeg give et sikkert og klart Svar og ovenikøbet et glædeligt et. Jeg kom til Frankrig for 55 Aar siden. Det var i 1871. Nu kan jeg sige Dem som en absolut sikker Ting, at Udsigterne for Katholikerne i Frankrig aldrig i de sidste 50—60 Aar har været bedre end nu. Og hvorfor det? Fordi de franske Katholikker nu for første Gang og for ramme Alvor er bleven enige. Og fordi de nu organiserer sig over hele Landet for at blive til en stærk velordnet, fast disciplineret Gruppe, som har til Hensigt at optræde samlet, alle paa een Gang og saaledes søge at forsvare sig og sætte deres Fordringer som Katholikker igennem. De vil særlig optræde samlede ved Valgene og saa sætte igennem, at alle de mange uretfærdige Forfølgelseslove bliver afskaffede. Saaledes skal alle Ordensfolk nyde de samme Rettigheder som andre Borgere, der skal gives fuldstændig Undervisningsfrihed osv. Dette skal opnaas ved det Parti, som nu bliver dannet, og som kaldes: »Fédération nationale catholique française«. Sjælen i hele denne Bevægelse er General de Castelnau. Han har stiftet den, og han er dens Fører. Han selv tillige med en hel Hær af underordnede Kræfter, Lægmand, Præster, Ordensfolk, arbejder nu snart i to Aar feberagtig, med en ubøjelig Energi paa at organisere over hele Frankrig dette store katholske Forbund. Hvert eneste fransk Sogn bliver gennemarbejdet, og i hvert eneste Sogn bliver der dannet

en fast Kærne af Mænd, der er Vælgere. Alle disse Sognekomitéeer bliver saa forenede til et større Forbund, der strækker sig over et Bispedømme. Alle Bispedømmer tilsammen danner saa den store Forening »La fédération catholique...« De kan forstaa, at dette Organisationsarbejde alene er et Kæmpearbejde, der vil vare flere Aar. Der er mange tusind Sogne i Frankrig. Men det gaar fremad med ubøjelig Kraft og med utrættelig Udholdenhed. Uafbrudt holdes der store og smaa katholske Forsamlinger over hele Landet, i hvilke Organisationsarbejdet foretages, og de forskellige Grupper kaldes til Live. Det er ofte et farligt Arbejde. De rasende Kirkefjender angriber gerne de katholske Forsamlinger. Mange Katholikker er bleven saaret, enkelte endog slaet ihjel. Men istedenfor at holde Katholikerne tilbage, opildner det dem desto mere. Og hvilken Fremgang har man indtil nu? Hvad har man opnaaet? Hvor stort er Partiet allerede nu? I Januar var Medlemmernes Antal 2 Millioner. Nu i April er det vokset til 2 Millioner og fem Hundrede Tusind. Man haaber at opnaa adskillige Millioner Medlemmer til de næste store Valg; og der er nu ingen Fare for, at Bevægelsen sover ind. Jeg har overværet flere af disse Forsamlinger baade i Paris og Provinserne. Jeg har hørt de Castelnau holde sine flammende Taler i Paris, og mange andre Taler i de mindre Byer. Jeg er altid bleven forbavset over den Begejstring, der viser sig allevegne. Katholikerne selv havde ikke ventet en saa stor Fremgang. Overalt rives man med, ikke blot de ivrige Katholikker, men ogsaa de lunkne; selv de, der i mange Aar har for sømt deres religiøse Pligter. Saaledes bliver denne Bevægelse en Anledning for mange til at ryste denne Lunkenhed af sig og igen slutte sig nærmere til Kirken.

De spurgte ogsaa om Udsigterne for den katholske Ungdom i Frankrig. Jeg vil her kun bemærke, at Tegnene paa en religiøs Fornyelse blandt den studerende Ungdom i de højere franske Skoler er aldeles overvældende. Men derom har De sikkert læst flere Gange i Nordisk Ugeblad. Jeg vil derfor ikke her indlade mig videre paa dette Spørgsmaal. Kun et lille Træk: Da jeg ifjor var i Versailles, blev jeg en Dag indbudt til Middag hos en elskværdig fransk Officer, som i længere Tid havde været Attaché ved det franske Gesandtskab i København. Da denne Herre nu var Lærer ved den berømte franske Officerskole Saint Cyr lige ved Siden af Versailles, var han saa venlig at indbyde mig til, om Eftermiddagen, at bese Skolen. Vi kørte derud, og i flere Timer vandrede jeg sammen med min elskværdige Cicerone omkring i den højst interessante, vældig store Anstalt. I Samtalens Løb spurgte jeg engang min Fører,

hvordan det stod til nu med Religiøsitet i Officerskolen. »Tidligere,« svarede han, »var Skolen omtrent religionsløs. Nu er det, som i de fleste højere Skoler i Frankrig, lige det modsatte: de ni Tiendedele af Eleverne er ivrige Katholikker og praktiserer deres Religion aabent.« Saaledes er det omtrent allevegne i de saakaldte grandes écoles françaises. Den intellektuelle Elite i Frankrig er i Færd med at blive helt og holdent religiøs. —

Indtil nu var Stillingen den i Frankrig, at enhver kirkefjendsk Regering kunde skalte og valte med Katholikkerne omtrent som den vilde. Nu er det Forhold hørt op. Katholikkerne er nu fast besluttet paa at vise Tænder og bide fra sig. Og det ikke blot nogle enkelte, som tidligere, men alle tilsammen. Følgen er bleven den, at den religiøse Forfølgelse, som for to Aar siden begyndte paany, øjeblikkelig hørte op, skønt Kamrene i deres store Fler-tal er kirkefjendsk. Men fordi den Forfølgelse kun foreløbig er hørt op, og fordi de kirkefjendtlige Love ikke er ophævede, bliver Katholikkerne ved med at organisere sig for at sætte igennem, at disse Love bliver afskaffede, og Forfølgelserne ikke mere kan gentage sig. Summa summarum: Udsigterne for Fremtiden er gode i Frankrig.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Prinsesse Margrethes Feriehjem« vil paa Børnehjælpsdagen have en Bod paa Kongens Nytorv, og de assisterende Damer venter talrigt Besøg. Det fortjener deres opofrende Arbejde da ogsaa.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling, som afholdes Christi Himmelfartsdag Kl. 11^{1/2} i Forsamlingssalen, Bredgade 67, og hvortil baade aktive og passive Medlemmer indbydes.

— I Søndags, den 2. Maj, tog Pastor Maurer, der i nogen Tid har fungeret ved Rosenkranskirken, Afsked med Menigheden. I sin Prædiken udtalte han, at han i den forholdsvis korte Tid var kommet til at holde af Menigheden og Arbejdet der, selv om meget, bl. a. Kirken, langt fra var tilfredsstillende. Imidlertid hindrede Sygdom og Lægens Forbud ham i at fortsætte, og Biskoppen havde nu udnævnt Pastor Bernh. Jensen til Sognepræst. Pastor Jensen var jo velkendt i Menigheden, og han vil sikkert kunne gøre god Fyldest overfor den kommende Tids store Krav.

England. Søndag den 25. April holdtes et stort Møde i Liverpool, ved hvilket der blev gjort Rede for »The Metropolitan Cathedral Building Fund«s Vækst og Fremskridt. Ved denne Lejlighed fastsatte Biskop Dobson Paabegyndelsen af den paatænkte Domkirke i Liverpool til 1929. Biskoppen havde adskillige Grunde til at paabegynde Arbejdet i 1929. »Til den Tid,« sagde han, »er vi sikre paa at have 200,000 Pund Sterling, og da Udgifterne allerhøjest vil kunne beløbe sig til 50,000 Pund om Aaret, kan vi til den Tid tage fat med godt Mod.« Den anden Grund var, at det 1929 vilde være 100 Aar siden, Loven om Katholikkernes Emancipation var traadt i Kraft. Den tredje Grund var, at i Juni 1929 vilde Ærkebiskop Keating blive 70 Aar gammel. Ærkebiskop Keating, der ledede Mødet, sagde, at han tænkte, at de, efter at have indsamlet 100,000 Pund i Liverpool- og Lancashire-Stiftet, nu maatte være berettiget til at henvende sig til hele Landet — ja til hele Verden — med Bøn om Hjælp til at indsamle de næste 100,000 Pund Sterling. »Liverpool er en bekendt By,« sagde Ærkebiskoppen, »Tusinder og atter Tusinder passerer den hver Dag, og Tusinder af Liverpoolianere er spredt over hele Verden, og dem er det os magtpaaliggende at komme i Forbindelse med.« Sluttelig raadede han Indbyggerne i Liverpool til at være ved godt Mod. Dernæst kom Pater George, O. F. M., Prior for Munkeklostret i Liverpool, med en gribende Opfordring til at tage Del i »Korstoget for at bygge Kirker og for at lade Kirken genopstaa af Katakomberne«. »Vi er Korsfarere,« udtalte han, »og vort Raab maa være som Fortidens Korsfareres: Gud vil det! — Vi kæmper for vor Kirke; vi maa ikke slaa af paa Fordringerne. Vor Domkirke skal være stor og prægtig og pryde og paa værdig Maade repræsentere dette store Stift.« — Mødet overværedes af en mægtig Menneskemængde repræsenterende alle Klasser, og dog maatte Tusindvis af Mennesker nægtes Adgang. Der var ikke Plads.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 16. Maj Kl. 4.**

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende V. og *Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om den *Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505.

Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 1. Maj 1926.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

MAJANDAGTEN.		
	Søn- og Festdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Bøger

til Maj Maaned

Steidl: Vor Frues Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frues Billedbog.

— Vor Frues Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

Ædle Velgørere!

bedes venligst betænke Børnehjemmene i Nakskov med gamle Sager og Ting af al Art til Brug eller Salg. Modtages eller afhentes med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, K. Tif. Byen 6555. Kl. 10—2.

Giv! — og giv med Glæde. Hellere lidt — end intet.

Hos et Herskab (uden Børn) i Nordjysk Købstad er Plads ledig 1. Juni for en flink, proper og paalidelig 20 aarig **Enepige**, der er kendt med daglig Madlavning. En forældreløs ung Pige vil blive foretrukket. Billet, mrkt. »Plads«, vedlagt Fotografi og Anbefalinger tillige med Angivelse af Lønfordring bedes indlagt paa Ugebladets Kontor.

Kirkelig Kalender.

9. Maj	5. Søndag eft. Paaske.	16. Maj	6. Søndag eft. Paaske.
10. —	M. Antoninus, Biskop og Bekender. Bededag.	17. —	M. Kong Erik, Martyr.
11. —	Ti. Bededag.	18. —	Ti. Venantius, Martyr.
12. —	O. Nereus og Fæller, Martyrer. Bededag.	19. —	O. Petrus Coelestin, Pave og Bekender.
13. —	To. Christi Himmelfart.	20. —	To. Oktav af Christi Himmelfart.
14. —	F. Oktavdag.	21. —	F. Ferialdag.
15. —	L. Johannes de la Salle, Bekender.	22. —	L. Vigilie, Fastedag.

St. Andreas Kirken, Ordrup. Søndagen d. 9. Maj Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe, Kl. 9 Messe og *Firmelse*, Kl. 11 stille Messe. Kl. 7 Aftenandagt.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. Maj i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 9. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

NB. Mandagsmøderne holdes i denne Maaned i Forbindelse med Majandagten, altsaa Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Paaskekommunionen.

Christi Himmelfarts Dag udløber Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af **den hellige Paaskekommunion** for deres Vedkommende, som bor i Byer, hvor der findes en katolsk Kirke.

Den sædvanlige **Kirkekollekt** til Fordel for **Hedningemissionen** finder Sted ved Formiddags- og Aftengudstjenesten paa *Christi Himmelfarts Dag* i alle Vikariatets Kirker.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 10. Maji loco ac tempore assuetis.

Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling

afholdes Torsdag den 13. Maj (Christi Himmelfartsdag) Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Forsamlingssalen Bredgade 67. Baade aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

St. Josefs Gilde, st. 1885. Maanedsmøde afholdes efter Majandagten Mandag den 10. Maj Kl. 8 Aften i Bredgade 67.
Bestyrelsen.

Katolsk ung Mand, 21 Aar, søger straks Arbejde, har været 6 Aar paa samme Sted (Galanteri og Manufaktur, en gros, Kontor og Lager). Dygtig til Tysk, Regning, Maskinskr., Korrespondance.
Adr.: *Seitzberg*, Dalgas Allé 2 St., Valby.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst fra den 8.—26. Maj. Alle Henvendelser til Ugebladets Redaktion bedes sendt til den sædvanlige Adresse: Bredgade 64.

NB. Paa Grund af Ghristi Himmelfartsdag udgaar næste Nummer en Dag tidligere end sædvanlig.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

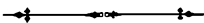
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaund (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 20.

Søndag den 16. Maj.

1926.

INDHOLD: Pintsetanker. — Ugens Helgen (med Billede). — Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode. — Rejsen til Assisi. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Belgien. Mexiko. Afrika. — Brevkasse. — Kirkelige Kundgørelser. — Avertissementer.

Pintsetanker.

Pintsefesten kommer. Bare den nu ogsaa kommer til os, det vil sige: til dig, min kære Læser! Thi at gaa ud i den grønne Skov eller at spadsere langs Kornmarkerne og høre Lærkens Triller er ikke at holde Pintsefest . . .

Pintse er jo egentlig ikke en borgerlig eller statslig Indretning, ikke en god Anledning til Cykelture — men *en kristelig Mindedag til aandelig Fornyelse.*

Pintsens Glæde for os, der vil være Christi Disciple, ligger baade i selve den Begivenhed, at Herrens Forudsigelse gik i Opfyldelse, — at de svage, frygtsomme Apostle blev til Christi store Stridsmænd midt i en Verden fuld af Fjender, og deri, at vi alle — alt efter Guds Vilje og vor egen Længsel efter Guds Rige — opfyldes med den Helligaand, bæres med hans rige Gaver, hans Styrke og Trøst og en Forøgelse af de kristelige Dyder.

Der gives mange Mennesker, navnlig i en Storby som København, der overhovedet ikke bryder sig om de nævnte aandelige Værdier. For dem er det af Interesse, om det

er godt Vejr eller ikke, om de kan foretage deres Bilture i Sydsjælland eller ikke, om de agter at gaa i Tivoli eller ikke. Det er deres »Pintse«. Men saa maa de jo tage Følgerne. Thi Hedningerne i gamle Dage vidste intet om det Glade Budskab og var saaledes undskyldt for deres Hedenskab, medens disse moderne Hedninger intet Haab har efter Døden, men paa hin Dag maa høre de frygtelige Ord: *»Hvo, som ikke bekender mig foran Menneskene, ham vil heller ikke jeg bekende for min himmelske Fader.«*

— — —

Men der findes ogsaa andre Mennesker i saadan en Storby — og naturligvis ogsaa i Provinsen — som har en overdreven Mening om Pintsefesten og tror, at de selv, alt-saa Hr. Pedersen og Frk. Olsen og Frk. Andersen, kan faa den Helligaand ligesom Apostelen Simon Petrus og den hellige Apostel Paulus, Folkenes Læremester. Og saa taler de »i Tunger« og forkynder deres Medmennesker »Sandheden«. . . .

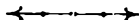
Andre Folk — den almindelige danske Folkekirkes troende og Præster — mener, at dette med Pintsebevægelse nok er noget galt noget, men de indrømmer, at deres Troslære af den Helligaand er givet til en Doktor i Wittenberg og til de enevældige danske Konger, der indførte den nye Troslære. . . .

Ja, ja, vi skal sandelig ikke gaa i Rette med de enkelte gode troende Kristne, hvad Konfessionsmeninger de saa end har, bare de er Kristne af et oprigtigt Hjerte. Men vi maa gøre opmærksom paa, at den Helligaand ikke forandrer Mening og en Gang indfører den katholske Kristendom og siden den lutherske og senere den Anna Larsenske. Det maa vi have Lov til at bemærke.

Den Helligaands sande Virksomhed ligger altid i Retning af den apostoliske Læreforkyndelse, for saa vidt der er Tale om Troslære, og den følger Sakramenternes Ud-delning og tænder en hellig Ild i fromme Kristnes Hjerter til at elske Christi Efterfølgelse, hvad Praksis angaar.

»Kom, Helligaand, og send ned fra Himlen dit Lyses Straale!« *Thi vi trænger alle og altid til Lys i vort Sjæleliv.*

F. F. M.

Ugens Helgen.

Den hl. Johannes af Nepomuk.

† 19. Maj 1393.

Ofte har jeg paa mine Ture i de østrigske Lande ved Broer, som førte over Aaer, Bække og Floder, set en Statue af »den tavse Helgen«. Med Fingeren for Munden fortalte han mig mere end andre med mange Ord. For ham var Tavshed en hellig Pligt og blev til et pinefuldt, men saare ærerigt Martyrium.

Den lille Landsby Nepomuk i Bøhmen er nu mere berømt end mange af Fortidens svundne glimrende Stæder. Ligesom Døberen Johannes var ogsaa han en Gave fra Gud til de alderstegne Forældre. Forældrene viede Barnet til Gud og gav det en tilsvarende Opdragelse. Den lille Johannes blev en ivrig og from Ministrant, som opfattede det som en stor Naade at kunne tjene Præsten ved Altret; men han var ogsaa en flittig Elev. Som ung Mand blev Johannes Student og opnaaede snart Dokortitlen i Theologi og Kirkeret ved Universitet i Prag. Det, der udmærkede ham fremfor alle andre Studenter, var hans rene og uplettede Karakter. Efter en lang og værdig Forberedelse blev den unge Doktor præsteviet. Biskoppen gav ham snart efter Vielsen en Stilling ved Tein-Kirken i Prag. Saa mægtig og gribende var hans Forkyndelse, at hele Byen strømmede til hans Prædikestol; mange begyndte paa et nyt Liv, efter at de havde hørt ham tale. Ærkebiskoppen af Prag kaldte derfor Johannes til sig som Notar; nogen Tid var han Kannik over Domkirken og tilsidst Generalvikar. I Aaret 1380 indbød den udskejende Konge Wenceslaus IV den berømte Prædikant til at holde Adventsprædikenerne ved Hofkirken. Disse mægtig gribende Taler gjorde endog dybt Indtryk paa den drikkældige Konge. Wenceslaus tilbød ham som Tak Bispestolen i Leitmeritz; men Johannes afslog det smigrende Tilbud. Derimod tog han gerne imod en Stilling som Aumônier og Skriftefader for Dronning Sofie, der her mente at kunne virke saa meget godt blandt de fattige.

Under Johannes's Vejledning blev Dronningen snart kendt for sin Fromhed og Godgørenhed. Kongen blev desværre ikke bedre; tværtimod sank han dybere og dybere. Da han selv førte et udskejende Liv, begyndte han ogsaa at mistænke Dronningen for det samme. I sin Ondskab gik Wenceslaus saavidt, at han lod Johannes komme til sig og spurgte ham, hvad Dronningen egentlig betroede

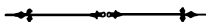
ham i Skriftemaalet. Kongen lovede ham ubrødelig Tavs-
hed, Rigdom og ærefuld Stilling.

Men som Døberen svarede ogsaa han: Det er ikke til-
ladt. Det er umuligt i faa Linier at fortælle, hvad Johan-
nes fra nu af maatte gennemgaa og hvilke frygtelige
Pinsler han blev underkastet. Han blev spændt paa Pine-
bænken, brændt med Fakler, Arme og Ben trukket af
Led. Johannes havde kun den ene Bøn paa sine Læber
i alle disse Kvaler: »Jesus, Maria.«

Da fortrød Kongen sin Grusomhed og gav ham atter fri; men Johannes vidste, at Døden var ham sikker. Det varede ikke længe, da lod Kongen ham atter gribe. Natten den 19. Maj 1393 kastedes Johannes i Moldaufloden — som et Offer for Skriftemaalet.

Naar man ser paa den kendte Statue af den tavse Helgen med Fingren for Munden. tænker man uvilkaarlig paa, hvor meget netop vor moderne Tid trænger til tavse Mennesker. Indiskretion, Bagtalelser og Sladder er vel en af de mest forekommende Synder. Tag blot en Avis i Haanden med »nyt« fra alle Sider. I Sandhed moderne Journalisme kender ikke til kristelig Tavshed og Diskretion. Men ikke blot »Avisen«; der er Mennesker, som ligesom føler Branden paa deres Tunge — de skal snakke ud — selv mod det ottende Bud.

Fingren for Munden bevarer Hjertet for mange Synder.
Fr. Jaworski.

Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode.

Af

Ellen Bohn-Jespersen.

II.

Alle Menneskehedens Sejre, hele Menneskehedens Fremskridt er Resultatet af dens indre Kraft.

Montessori.

Den faste Tro, at vi maa indvirke paa Sjælen, blev for mig en Slags hemmelig Nøgle — —

Montessori.

Montessoris Methode rummer en Verden af Skønhed.

For Montessori er det ikke Kundskabstilegnelsen, der spiller den største Rolle, men hun vil lede Barnets Sjæl fra dets tidligste Alder — Personlighedens, alle Evnernes hele og fulde Udfoldelse er hendes første Maal. Metoden er lagt saaledes til Rette, at Kundskaberne saa at sige kommer af sig selv.

Om de bestaaende Skoler siger hun, at

»Børnene forhindres i at udfolde deres Personlighed i en saadan Grad, at de næsten er som døde Væsner.«

»I en saadan Skole er Børnene fast anbragte rækkevis paa deres Bænke ligesom Sommerfuglene paa deres Knappe-naale, og de golde og meningsløse Kundskaber, der er blevet bibragt dem, er som Sommerfuglenes døde udsprede Vinger.«

Skolebænkene er uhygiejniske.

Klasseundervisningen bør vige for den fri individuelle Tilegnelse af Stoffet. At alle Børnene skal lære det samme paa den samme Tid, hæmmer Individualitetens Udvikling.

Montessori kalder gennem Undervisningen paa Personligheden, der ligger i Dvale i Barnets Sjæl.

»Den Fordom, at den, som opdrager, maa stille sig paa samme Standpunkt som hans Elev, er Skyld i, at den, som underviser aandssvage, ofte falder hen i en Slags Sløvhedstilstand. Den Kendsgerning er stadig nærværende hos ham, at han beskæftiger sig med lavtstaaende Individder, og netop af denne Grund mislykkes hans Opgave for ham. Selv de, som underviser mindre Børn, er altfor ofte optagne af Forestillingen om, at de underviser Smaa børn, og søger at stille sig paa disses Standpunkt ved at prøve paa at interessere dem i Lege og ved at fortælle taabelige Historier for dem. I Stedet herfor bør vi tværtimod appellere til Mennesket, som ligger i Dvale i Barnets Sjæl.«

»Det menneskelige viser sig i al sin Aands Straaleglans i den spæde Alder ligesom Solen ved Dag gry eller som Blomsten ved den første Udfoldelse af sine Kronblade, og vi maa se med religiøs Ærbødighed paa disse første Spirer til Personlighed. Hvis der er noget i Opdragelsen, som er af virkelig Betydning, saa er det kun det, som hjælper dette til at udfolde sig helt.«

I sin Skole tillader hun Barnet en tilsyneladende ubegrænset Frihed, men gennem Materiellet (der for Barnet bliver tiltrækkende Legetøj), gennem de nydelige Lege, gennem Skolestuens Indretning (med smaa Borde og Stole, smaa Servanter, Rengøringsstel etc.), gennem Tilrettelæggelsen af Omgivelserne i det hele taget holder hun Barnets Vilje i sin Haand.

Alle i Livet forefaldende praktiske Arbejder tager Montessori til Hjælp for at naa sine Maal: Rengøring af Skole-

stuen, Borddækning, Pasning af Have og Dyr etc. etc. Paa det allertidligste Stadium lærer Børnene at klæde sig selv paa, spise, tage Bad etc. Montessori har forfærdiget særegne Apparater, som lærer de smaa at knappe, lægte, binde og snøre.

Børn kan alt:

»Vi tænker ikke over, at naar Børn ikke kan noget, saa er det, fordi de ikke ved, hvorledes de skal gøre det.«

Og Børn skal lære alt:

»Unødvendig Hjælp er en Hæmsko for Udviklingen af de naturlige Evner.«

I det hele taget tillægger Montessori Uafhængigheden stor Betydning.

»Et lamt Menneske, som ikke kan tage sine Støvler af paa Grund af en pathologisk Omstændighed, og en Prins, som ikke kan tage dem af paa Grund af en social Omstændighed, staar i Virkeligheden paa samme lave Standpunkt.«

Enhver, der har med Børn at gøre, ved, at Barnets største Glæde er Arbejdet. Hvis dette ikke er Tilfældet, er Arbejdet ikke lagt til Rette efter Barnets Evner. Denne Erfaring er Montessoris Udgangspunkt. I hendes Skolestue findes der Arbejde for enhver Evne, og Resultatet bliver, at i en Skolestue, hvor der findes saa mange Børn, som den overhovedet kan rumme (undertiden op mod 60), af de forskelligste Aldre, hersker der Arbejdsfordybelse; Stilhedens Poesi hviler over dette Værksted med de mange smaa Arbejdere, saa man kan høre Uhrets Dikken og Regndraabernes Piskan paa Ruderne.

Børnene elsker denne Stilhed: »den første virkelige Disciplin gryer gennem Arbejde.«

Endvidere skriver Montessori, at

»hvad enten vi vil eller ej, røres vort Hjerte ved Synet af den dybe, absolute Stilhed, som de har lært at nyde, og vi faar en Følelse af, at vi er kommet i Berøring med disse smaa Børns Sjæle.«

Kærlighed til Stilheden indpodes yderligere Barnet gennem hendes saakaldte »Stillelege«. Montessoris Lege er i

høj Grad geniale og besidder altid en eller anden sjæls-
paavirkende Opgave. — Nogle opøver Selvbeherskelse, andre
Viljestyrke og atter andre Herredømme over Legemet etc.
etc. Barnets Lyst til Leg har Montessori ledet ind paa de
rette Baner:

»Vi taler ofte om Leg i Forbindelse med Opdragelse,
men det maa her betones, at vi derved mener en fri Akti-
vitet, som ledes mod et bestemt Maal, og ikke uordent-
lig Larm, som forstyrrer Opmærksomheden.«

Børnene elsker disse Lege, fordi de føler, at de der-
igennem »løser en Opgave«, og deres Glæde er stor, hver
Gang de »vinder Sejr«.

Ganske ubevidst vil Barnet kun eet: Sjælens Ud-
vikling. Dets Lyst til Leg er intet andet end Higen
efter Udvikling. Er Børnene støjende og uartige, er Grun-
den ofte den, at de voksne ikke forstaaer at tilfredsstille
deres aandelige Hunger, men giver dem Stene for Brød.

»I vort Arbejde med Barnet er de ydre Handlinger Mid-
ler, som fremmer den indre Udvikling, og paa samme Tid
er de Udslag af denne, idet de to Elementer er uadskille-
ligt forbundne med hinanden. Arbejde udvikler Barnet
sjæleligt, men et Barn med en rigere sjælelig Udvikling
arbejder bedre, og det bedre udførte Arbejde vækker dets
Glæde, derfor fortsættes dets aandelige Udvikling stadig.«

En af Montessoris Paastande er, at Forsømmelser i Op-
dragelsen af Børn fra 3—7 Aar nærmest er uoprette-
lige. Disse Aar er de kostbareste i Barnets Udvikling. I
denne Periode skal de »indstilles« paa alt, hvad Skolen
senere vil udvikle hos dem.

Den gamle Skole har overset Underskolens Betygning.
Det er med de nye Tankers Fremgang, at der er sket Re-
former i Underskolen.

Men vi staar foran endnu mere gennemgribende For-
andringer.

1907 skriver Montessori:

Skønt vort Opdragelsessystem, som Erfaringen har vist
at være udmærket, ikke er færdigt, er det dog bragt saa
vidt frem, at det vil vise sig praktisk i alle Institutioner
for Smaabørn og i de forberedende Klasser i Skolen.

Montessori regnede dengang med Børn til Tiaarsalderen. Om hun er kommen videre frem i de forløbne Aar, ved jeg ikke. Hun mener dog, at de samme Metoder kan anvendes paa Ungdommen, indtil deres Skoletid er endt.

Sansernes Udvikling tillægger Montessori uhyre Betydning. Forskellige geniale Apparater og Lege udvikler Syn (forebygger Nærsynethed), udvikler Hørelse, Lugt, Smag. Hendes saakaldte »Blindelege« (Barnet bindes for Øjnene under Beføling af forskellige Stoffer) har til Hensigt at udvikle Følsomheden, Vægtfornemmelser, Formsans, og de morsomme Lege med Farvevindsler, der udvikler Farve- og Skønhedssans, bliver af stor kulturel Værdi.

Montessori hævder, at Sansernes højeste Udvikling vil have gennemgribende Indflydelse paa Samfundet i hygiejnisk og kulturel Henseende. Lægen kan stille sikrere Diagnoser, Kokken bliver dygtigere etc. etc. Sansen for Livets Harmoni højnes, Menneskeslægtens Kultur hæves op paa et højere Stade.

»Hele Lægekunsten er baseret paa en Opdragelse af Sanserne, medens Skolerne forbereder Lægerne gennem klassiske Studier. Dette kan i og for sig være meget godt, men en Læge bliver med hele sin glimrende intellektuelle Uddannelse magtesløs paa Grund af sin utilstrækkelige Sansning.«

Hendes »Methode« vrimler af Eksempler paa den Betydning, Sansernes Udvikling har for det praktiske Liv.

Opdragelsen af Sanserne bør begynde methodisk i den tidligste Barnealder og fortsættes gennem hele den Opdragelsesperiode, som forbereder Individet til det praktiske Liv i Samfundet.

Naturens æstetiske Harmoni gaar tabt for det Individ, hvis Sanser er uudviklede. Verden er for ham snæver og gold. I Livet, som omgiver os, er der uudtømmelige Kildevæld af æstetisk Nydelse, som Mennesker gaar forbi lige saa føleløse som Dyr og søger deres Nydelse i Sansfornemmelser, som er raa og brutale, fordi de mangler Evnen til at opfatte andre.

Alle de ulykkelige, hvis intellektuelle Glæder er faa, og hvis Sanser er for sløvede til at finde de reelle Livsværdier, søger deres Nydelse i daarlige Vaner, Drikfældighed og forskellige Udskejelser.

Ogsaa gennem »Morgensamtalerne«, som finder Sted, inden den egentlig Undervisning begynder, søger hun at aabne Børnenes Blik for Livsværdierne. Børnene fortæller om alt, hvad de har oplevet, siden de sidst var paa Skolen; her er rig Lejlighed til at retlede dem; de belæres om, hvad der er værd at tale om, og alt, hvad der hedder Sladder, bliver modarbejdet.

De bestaaende Skoler afviser Barnets Trang til Meddelsomhed. Der er ingen Tid dertil. Den ene »Time« følger umiddelbart paa den anden.

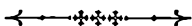
Et Billede paa en Montessoriskole kan fremkaldes gennem disse Montessoris egne Ord:

»Enhver, som affægger et Besøg i en vel ledet Skole, som f. Eks. den Skole i Rom, der bestyres af min Elev Anna Macheroni, imponeres af den Disciplin, som hersker mellem Børnene. Der er 40 Smaabørn fra 3—7 Aar gamle, og hver af dem er ivrigt optaget af sit eget Arbejde: en er i Færd med Sansøvelser, en anden har travlt med Bogstaverne, en tredje tegner, en fjerde er i Færd med at binde eller løse Tøjet i en af Trærammerne, og en femte støver af o. s. v. Nogle sidder ved Bordene, andre paa Tæpper paa Gulvet. Man kan høre Lyd af Ting, som flyttes forsigtig, og af Børn, som gaar paa Tærne. En Gang imellem kommer et Glædesudbrud, som et Barn ikke kan holde tilbage: »Frøken! Frøken! Kom og se, hvad jeg har lavet!« Men som Regel er hele Opmærksomheden optaget af Arbejdet.«

»Casa dei Bambini« synes at udøve en aandelig Indvirkning paa alle. Jeg har i dem set Forretningsmænd, store Statssmænd, optagne af Handel og Politik, kaste deres Byrde af sig som et ubekvemt Klædningsstykke og glemme deres eget Jeg fuldstændigt. De paavirkes af Synet af den menneskelige Sjæl, som faar Lov til at udfolde sig absolut frit, og jeg tror, det er det, de mener, naar de kalder vore Børn lykkelige — en Barndom, som forbereder en Slægt, der vil naa en højere Udvikling end vor egen.«

»Martyrernes overmenneskelige Sjælsstyrke, Missionærernes Udholdenhed og Munkenes Lydighed. Intet andet i Verden naar op paa Højde med Disciplinen i »Casa dei Bambini«.«

(Fortsættes.)

Rejsen til Assisi.

I Aaret 1925 var alle Katholikkers Tanker rettede mod Rom med de store Festligheder, som knyttede sig til Jubel-aaret.

Enhver, som i Løbet af den forgangne Sommer havde Lejlighed til i den Evige Stad at modtage Jubelafladens Skat, vil næppe nogen Sinde glemme, hvad han hørte og saa.

Ogsaa dette Aar giver os Katholikker Anledning til at besøge Italien, men denne Gang er det ikke alene Rom, som lokker, men tillige en anden By, hvis Navn enhver af os kender, nemlig Assisi. Det er i Aar 700 Aars Dagen for den hellige Franciskus's Død.

Med de nordiske Biskoppers Approbation arrangerer Katholsk Klubs Rejsebureau i Samarbejde med det fra Pilgrimstoget saa velkendte Bennett's Rejsebureau en Færd ned til Franciskus's By. Rejsen er planlagt saaledes, at Deltagerne faar Lejlighed til i Assisi at overvære Jubilæets fornemste Festsdag, Franciskusdagen den 4. Oktober, og hele Rejsen vil strække sig fra den 30te September Kl. 10.15 Fm. til og med den 14. Oktober, da Rejsen afsluttes med højtideligt Te Deum i en af vore Kirker.

Rejsen gaar over Berlin ned til München, hvor vi kommer til at overnatte og tilbringe en hel Dag for under Opholdet der at gæste »Ludwigs Missionsverein«. Fra München gaar Færden direkte til Assisi, hvortil vi ankommer den 3. Oktober om Morgen, og vi tilbringer saa 3^{1/2} Døgn i Assisi. Vi følger naturligvis i Assisi Festlighedernes Program og vil faa Lejlighed til at se alt, hvad vi overhovedet kan naa.

Efter Forlydende vil Festlighederne i Assisi faa en kolossal Tilslutning. Der berettes, at man venter ca. 8000 Franciscanere til Festens vigtigste Dag, den 4. Oktober. Det har ogsaa ogsaa været forbundet med store Vanskeligheder at faa Indkvarteringsspørgsmaalet løst, men det er dog lykkedes os at sikre Skandinavierne 80 Pladser, hvilket er det højeste Antal Deltagere, som kan medfølge.

Fra Assisi gaar Rejsen videre til Rom, hvor der gøres et 3 Dages Ophold. Hjemrejsen gaar over Genua, hvor vi overnatter. Videre til Milano, hvor vi faar Lejlighed til at se Domkirken. Næste Overnatning bliver Lugano, hvor der findes et Birgittiner-Kloster, som ledes af den kendte Moder Elisabeth fra Sverige. Fra Lugano tager vi over Basel til Frankfurt, hvor vi igen overnatter for tidligt næste Morgen at fortsætte til Køl. I Køl bliver der en hel

Dags Ophold, saa vi faar god Tid til at se den herlige Domkirke, hvorefter vi med Nattoget tager til Hamburg og København.

For at muliggøre Rejsen for de svenske og norske Katholikker, som ønsker at deltage, er det bestemt, at der fra hvert af de nordiske Lande indtil videre ikke kan deltage mere end 25 Personer. Viser det sig saa, at et Land ikke har anmeldt 25 Deltagere, vil de overskydende blive fordelt til de to andre Landes anmeldte Deltagere. Det tilraades derfor snarest muligt at melde sig.

Det skal bemærkes, at der i denne Rejse kun maa deltage Katholikker. De enkelte Undtagelser, der bliver Tale om, er saadanne, hvor en Protestant er i Familie med en Katholik, som deltager, eller Personer, som af katholske Præster rekommanderes til at deltage.

I Assisi vil Indkvarteringen for Damernes Vedkommende finde Sted i et fransk Nonne-Hospits, medens Herrens indkvarteres privat. I de øvrige Byer bliver Indkvarteringen i gode Hoteller. Prisen er beregnet: III. Kl. hele Vejen. d. Kr. 550 —, II. Kl. i Italien og Resten III. Kl. Kr. 580 —, og Kr. 670 — for II. Kl. hele Vejen. I Prisen indgaar ogsaa alle Udgifter til Udflugter i Henhold til Programmet samt Entrées.

Programmet vil senere blive optaget i de katholske Blade. Oplysninger gives, og Indmeldelser modtages af Hr. W. Blomqvist, Adr. Bennett's Rejsebureau, ligesom ogsaa hos Katholsk Klub.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag den 28. April talte Pastor Scherz i A. C. om Abraham à Santa Clara, hvem Schiller kaldte »eine prächtige Gestalt«. Han var døbt Ulrich Megerlee, Abraham à Santa Clara var hans Klosternavn. Allerede som Barn viste han store Evner som Taler, og han vagte tidligt Prædikantens Kald, skønt han indsaa, hvilke Vanskeligheder der var forbundet dermed. 18 Aar gammel indtraadte han i Augustinerordenen; da han var 22 Aar, blev han Præst og kom snart efter til Wien, hvor han senere blev kejserlig Hofprædikant. Han var en stor Videnskabsmand, kendte hver Tøddel af Bibelen og Kirkefædrene, beherskede flere Sprog og var vel bevandret i Naturfagene, Historie etc. Og al denne Viden brugte han paa en slagfærdig og vittig Maade i sine

Prædikener og Skrifter, som derfor blev meget hørte og læste. Han var ingen lav Spasmager, den vittige Form brugte han kun for at vinde Øren, hans Maal har altid været at forbedre Menneskene. Dette Foredrag var gennemvævet af utallige Eksempler paa Abrahams vittige Ordspil og virkede derfor overmaade fornøjeligt og underholdende.

— Selskabet Dante Alighieri agter i Oktober at afholde en Mindefest for Frans af Assisi. Bestyrelsen har anmodet Pastor Schindler om at holde Festtalen.

Rom. Kardinal Bonzano er ifølge »Osservatore Romano« blevet udnævnt til pavelig Legat ved den i Sommer stedfindende Kongres i Chicago. Kardinalens Afrejse fra Rom vil finde Sted 6. Juni; og 8. Juni vil han, om alt gaar vel, afsejle fra Cherbourg. — Det vides med Sikkerhed, at ingen andre romerske Kardinaler vil overvære Kongressen.

Belgien. Mgr. Van Roey, Kardinal Merciers Efterfølger som Ærkebiskop af Malines, blev forrige Søndag under stor Højtidelighed bispeviet i St. Rombault-Domkirken af den pavelige Nuntius, Mgr. Micara. Blandt den store Menneskeskare, der fyldte Domkirken, bemærkedes saavel den spanske som den franske Ambassadør samt andre Medlemmer af Corps diplomatique.

Mexiko. Indenrigsministeriet i Mexiko har, efter hvad »Brooklyn Tablet« meddeler, givet Hs. Højærværdighed George J. Caruana, der er amerikansk Borger, apostolisk Delegat over Mexiko og Antillerne, Ordre til at møde i Indenrigsministeriet og forevise sit Pas, da man, staar der i den ministerielle Ordre, er i Uvished om, hvorvidt han er kommen ind i Mexiko paa lovlig Maade eller ikke. Hvis man opdager den mindste Unøjagtighed, vil Prælaten utvivlsomt straks blive udvist af Landet.

Afrika. To Mill Hill-Missionærer er fornylig druknet i Uganda under en Flodhestejagt. De to forulykkede, Gerald Ram og Michael Dunne, der var uadskillelige Venner, var knyttet til Bulaba-Missionen i Ugandas Sødistrikt. Sammen med tre Indfødte var de sejlet ud i en Kano for at jage en Flodhest; men pludselig vendte denne sig om, for løs paa Kanoen og væltede den, medens de 5 Mand i den omkom i den dybe Flod. Et tragisk Træk ved Katastrofen er, at Gerald Rams Søster stod i Begreb med at afsejle fra Marseille samme Dag, Ulykkesbudskabet naaede Europa. Hendes Agt var som Nonne at bistaa sin Broder i Missionsarbejdet. — Michael Dunne var Irlænder. Han blev ordineret 23. Sept. 1912 og rejste en Maaned derefter til Uganda. Han vendte tilbage paa Ferie til Europa sidste Aar sammen med Gerald Ram, som da maatte holde

Ferie paa Grund af Sygdom. Gerald Ram var født i Holland; han blev ordineret i Mill Hill 17. December 1910 og drog af Sted til Uganda i Januar 1911. Han var Leder af en stor, fortræffelig Skole.

Brevkasse.

Maaske Redaktionen kunde skaffe mig følgende Spørgsmaal besvaret: Brudelegatet — kan det bevilliges ikke blot dem, som tænker paa at indtræde i Ægtestanden, men ogsaa til den, der som en Kristi Brud tænker paa at indtræde i Ordensstanden? Det Udstyr, som udkræves ved Indtrædelsen i forskellige Ordener, er jo ikke saa lille og vanskeligt at tilvejebringe i Tilfælde, hvor Forældrene af en eller anden Grund gør Vanskeligheder og ikke vil hjælpe dertil. — Eller findes der andre Legater i nævnte Øjemed?

En Sognepræst.

Vi maa lade Spørgsmaalet gaa videre til Legatbestyrelsen.
Red.

Kunde Hr. Pastor Smitz maaske give nærmere Oplysninger angaaende den af ham i Ugebladet Nr. 18 anførte Daab af en Konfirmand af polsk Afstamning. Det vilde være af Interesse at faa at vide, om Drengen slet ikke har være døbt, som man ikke ret godt kan antage, eller om Drengen er blevet omdøbt. Der- som det sidste var Tilfælde, var det en Sag, der burde undersøges lidt nærmere.

Josef Resch
Præst.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmel- sens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 16. Maj Kl. 4.**

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til **Novenen** og den h. **Alfons Liguoris** smukke **Betragtninger.**

Tilbud.

En mindre ottearmet Lysekrone (forgylt Metal, med slebne Krystalprismer) er gratis stillet til Disposition for et katholsk Kapel eller mindre Festlokale. Red. anviser.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Kardinal Newmans Majbog.

110 Sider. 35 Øre.

Den fortrinlige Newmansforsker, Tyskeren Dr. M. Laros, karakteriserer Kardinal Newmans Majbog som »de bedste Bønner, der i Aarhundreder i den europæiske Kristenhed er bleven lagt paa Gudsmoders Aller«.

Bøger til Maj Maaned

Steidl: Vor Frues Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frues Billedbog.

— Vor Frues Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

Katholsk Ungdomsværn.

afholder ordinær Generalforsamling

Tirsdag den 1. Juni Kl. 8 Efterm. i »Vesterhus«,

Vestervoldgade 115^a.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

N. B. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 27. Maj.

Efter Generalforsamlingen Kaffebord.

»Sursum corda« medbringes.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

16. Maj 6. Søndag eft. Paaske.	23. Maj Pintse-Søndag.
17. — M. Kong Erik, Martyr.	24. — M. Anden Pintse- dag.
18. — Ti. Venantius, Martyr.	25. — Ti. Tredje Pintsedag.
19. — O. Petrus Coelestin, Pave og Bekender.	26. — O. Oktavdag (Tamper- fastedag).
20. — To. Oktav af Christi Himmelfart.	27. — To. Oktavdag.
21. — F. Ferialdag.	28. — F. Oktavdag (Tamper- fastedag).
22. — L. Vigilie, Fastedag.	29. — L. Oktavdag (Tamper- fastedag).

Vor Frue Kirkes Indvielse i Næstved.

Program:

Lørdag den 29. Maj: Kl. 7^{1/2}—10^{1/2} Consekration af Kirken (Kirken er lukket under Consekrationen).

Lørdag Aften Kl. 5: Andagt og Indvielsesprædiken af Hans biskoppelige Højærværdighed Biskop Brems.

Søndag den 30. Maj: fra Kl. 6—Kl. 8 forskellige stille Messer. Kl. 9: Prælatmesse med Firmelse og Prædiken af Hans biskoppelige Højærværdighed. Kl. 5: Andagt med Prædiken af Pastor Hynn. Kl. 6: Menighedsfest i Industribygningen.

Adgangskort til Festen i Industribygningen à 1,25 Kr. kan faas hos Præsterne i Næstved og ved St. Annæ Kirke.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning's«

Titularfest fejres **Søndag den 16. Maj** Kl. 8 Morgen med Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke. — **Mandag den 17. Maj** Kl. 8 Aften holdes Kongregationens **15-Aars Stiftelsesfest** Østerbrogade 7 D.

Alle Kongregationens Medlemmer indbydes, — det vilde glæde os særligt om ogsaa de ældre (passive) Medlemmer vilde komme til Stede.

Marie Wissum.

Præfekt.

»St. Franciscus III Orden har Møde Fredag den 21. Maj Kl. 7^{1/2} i St. Knuds Kapel.«

St. Annæ Kirke, København S.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion under Messen Kl. 8 Søndag den 16. Maj.

A.C. Onsdag den 19. Maj Kl. 8^{1/4} Møde i Vesterhus. Pastor A. Menzinger taler om »Mystik«. Adm.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst fra den 8.—26. Maj Alle Henvendelser til Ugebladets Redaktion bedes sendt til den sædvanlige Adresse: Bredgade 64.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 21.

Søndag den 23. Maj.

1926.

INDHOLD: Kirkens Fødselsdag. — Sankt Ansgars Mindefest den 1. August. — Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode. — Observationer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Uddrag af Ansgariusforeningens Kasseregnskab 1925. — Avertissementer.

Kirkens Fødselsdag.

Pintsefesten har for os katholske Kristne en dobbelt Betydning. Først er den — som for alle andre — en Mindefest om hin vidunderlige Begivenhed, ved hvilken vor Frelser opfyldte sit Løfte til Apostlene og sendte dem en anden Trøster i sit Sted, Helligaanden, Sandhedens Aand, som gjorde dem skikkede til det Hverv, han havde givet dem: at være hans Apostle, hans Vidner indtil Jordens Grænser. — Men samtidig har Pintsefesten ogsaa en anden Betydning for os. Vi kan nemlig betragte Pintsefesten som vor hellige katholske Kirkes Fødselsdag.

Det er jo saaledes, at for alle andre Religionssamfund, som har udskilt sig fra den oprindelige Kirke, eller som er opstaaet ved yderligere Deling og indre Splittelse af de allerede udskilte Trossamfund — for dem alle sammen kan man angive Tid og Sted, hvor og naar de er opstaaet, for saa og saa mange Aar eller for nogle Aarhundreder siden,

og før den Tid var alle disse Sekter ikke til. Man kan udpege og nævne de forskellige Personer, som til hine forskellige Tider har startet disse Sekter og ført dem ud i Livet, ofte til et ret stakket, kummerfuldt Liv, idet de snart igen gik i deres Mødre, eller, som bemærket, opløste sig i forskellige andre Sekter.

Men alene for vor hellige katholske Kirkes Vedkommende kan man ikke udpege noget almindeligt Menneske, som i det og det Aar skulde have grundlagt den. Som denne Kirkes Stifter og Grundlægger kan man ikke nævne nogen anden end ham, som sagde til Simon, Jonas's Søn: »Du er Petrus (Klippen), og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke.« — Saa langt man end gaar tilbage i den kristne Tidsregning, træffer man altid paa den Kirke, som er bygget paa Petrus, paa Biskoppen af Rom. Man kan ikke angive noget Tidspunkt, hverken i den nyere Tid eller i Middelalderen eller i Oldtiden, og sige: »dér eller da først opstod denne Kirke«. Man har forsøgt derpaa, men det gaar ikke! Nej, vil man angive et Tidspunkt for den katholske Kirkes Fremkomst, for dens Udrøddelse i Livet, for dens Virksomheds Begyndelse, saa maa man gaa tilbage til hin første Pintsedag, hvor Apostlene for første Gang — med Helligaandens Naadestraaler flam-mende paa deres Pander — traadte frem som Vidner om vor Herre og Frelser, om den korsfæstede og genopstandne. Det er — hin første Pinsedag — det er vor hellige katholske Kirkes Fødselsdag.

Og som Fødselsdagsgave bragte Helligaanden til Kirken: Uforgængelighedens og Ufejlbarhedens Naadegave. Dersom vor Frelser ikke havde sikret sin Kirke disse Fødselsdagsgaver, da vilde hans Evangelium snart være bleven forvansket og omkalfatret ved de vildeste Menneskepaafund, og Kristendommens sande Væsen vilde forlængst være forsvundet fra Jorden eller i det mindste bleven ukendeliggjort.

Disse Gaver var en Livsbetingelse for Kirken, for Fødselsdagsbarnet.

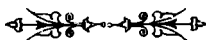
For at Kirken nemlig i det hele taget skulde kunne fordre Tro og Underkastelse af sine Meelemmer, og for

at disse kunde være sikre paa Sandheden og Uforfalsketheden af Kirkens Lære, da maatte vor Frelser give den netop disse Gaver. Og han har givet den dem, den Gang da han i Følge sit Løfte sendte dem fra Faderen en anden Trøster, Helligaanden, Sandhedens Aand, som skulde blive hos dem evindeligt og minde dem om alt, hvad han havde sagt, — lære dem al Sandhed.

Derfor kunde han ogsaa paalægge os en ubetinget Lydighedspligt overfor Kirken. Thi med dette for Øje, naar vi ved, at Helligaanden selv bestandig bistaar og vejleder Kirken, da kan vi forstaa saadanne Ord af vor Frelseres Mund, som ellers maatte forekomme os altfor strenge, ja aldeles uforstaaelige; saa som: »Hvo som ikke tror, skal blive fordømt.« »Hvo som foragter eder, foragter mig.« »Hvo som ikke hører Kirken, han være for eder som en Hedning og offentlig Synder.« Men har Kirken Ufejlbarhedens Gave formedelst den Helligaands Bistand, saa er der ingen Vanskelighed ved at forstaa det; saa giver vi os med barnlig Tryghed ind under vor hellige Kirkes Ledelse; vi ved, at det er det samme som at være under Helligaandens egen Ledelse.

Og naar vi, som det jo desværre ikke saa sjældent sker, er Vidner til den næsten uhyggelige, hjælpeløse Raadvildhed, hvormed andre, udenforstaaende, de anderledes troende omdrives som Havbølger for enhver Læres Vind, uden engang rigtig at kunne enes om, hvad de egentlig skal tro og hvad ikke, hvad der for dem bør være Kristendømmens Væsen og hvad ikke, ja, saa maa vi rigtignok med dobbelt Taknemmelighed prise os lykkelige over at høre til den Kirke, som er »Sandhedens Støtte og Grundvold«, og som under den Helligaands egen ufejlbare Vejledning, saaledes som det er tiltænkt os af vor Herre og Frelser, giver os fuldkommen Del i den guddommelige Naade og Sandhed og fører os ad den sikreste Vej til vort evige Maal.

Fidelis.

Sankt Ansgars Mindefest den 1. August.

Elleve Aarhundreder er henrundne, siden den hellige Ansgar satte sin Fod paa den danske Kyst og plantede Korset i Danmarks Jord. Skønt mange Storme er faret hen over Landet, staar Korset endnu, og skønt et Uvejr har splintret den nordiske Kirkes Stamme, vokser atter friske Skud af den gamle Rod.

Med Rette mindes vi derfor i Aar St. Ansgars Gerning, med Rette bringer vi med inderlig Glæde Gud vor hjerteligste Tak, vi, som føler os helt i Samklang med Sankt Ansgars Prædiken og har det samme Hjertelag overfor Jesu Christi sande Kirke som han.

Vi har allerede fejret vor hellige Biskops Minde, idet hver Menighed for sig har højtideligholdt hans Festdag paa en særlig Maade. Men det er ikke nok. Vi ønsker ogsaa at fejre en Mindefest, hvori alle Danmarks Katholikker kan deltage, en Fest, hvor vi samlet kan bringe Gud vor Tak, og hvor vi kan forny os i den Aand, Sankt Ansgar har bragt til Norden: Kærlighedens og Troskabens Aand mod vor Frelser og vor hellige katholske Kirke.

Derfor indbyder jeg alle Katholikker til Søndag den 1. August at overvære den højtidelige Pontifikalmesse, der skal læses i Ledreborg Slotsgaard, og Festmødet om Eftermiddagen i Herthadalen. Det er mit inderligste Ønske, at saa mange Katholikker som muligt møder til denne Mindefest, og jeg beder alle, de enkelte ssavel som Foreningerne, om at bidrage deres til, at vort Landsmøde bliver saa frugtbringende som muligt.

† JOSEF,
Biskop, Apostolisk Vikar.

Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode.

Af

Ellen Bohn-Jespersen.

III.

Samfundet har nutildags en uafviselig Pligt — at forny sin Opdragelses- og Undervisningsmethode, og den, som kæmper for denne Sag, kæmper for Menneskehedens Genfødselse. *Sergi.*

Naar Montessori-Ideerne drøftes, faar man undertiden Indtryk af, at Montessori er irreligiøs. —

Gaar man ud fra — som en naturlig Selvfølge — at hendes Frihedsideal ikke kan forenes med Religion?

M. anerkender ikke Frihedsprincippet's Gyldighed paa alle Omraader af Barnenaturen, bl. a. ikke paa det religiøse.

Thora Constantin-Hansen skriver i sin lille Bog »Barneparadiset«:

Hvad det religiøse angaar, har Maria Montessori givet efter for Forholdene i sit Fædreland og den Omstændighed, at de fleste montessoriske Skoler var Klosterskoler, og har ladet den religiøse Undervisning foregaa paa traditionel Vis.

Montessori lægger Religionsundervisningen i Kirkens Hænder og sine Skoler i Klostrenes, dette tyder ikke paa, at hun er irreligiøs.

Anderledestroende oplyses om, at i et katholsk Land kan Faget Religion ikke tillempes efter de forskellige Undervisningsmetoder, og Montessori prøver heller ikke herpaa.

Paa Skemaet for den Skole, hun ledede i Rom, »Casa dei Bambini«, staar:

11,30—12. Frokost. Kort Bøn.

Og der, hvor hun taler om Skoleværelsets Indretning:

»Mellem de Billeder, vi har ophængt, er Raphaels »Madonna della Seggiola«, som vi har valgt til vort Symbol for »Casa dei Bambini«. — — — — »I dette skønne Billede har Raphael ikke blot vist os Madonna som den

guddommelige Moder, der i sine Arme holder det Barn, som er større end hun selv (udh. af mig), men har ved Siden af dette Symbol paa Moderværdigheden stillet Johannes Døberen, som repræsenterer Menneskeheden. I Raphaels Billede ser vi altsaa Menneskeheden bøje sig for den Moderværdighed, der er det op-højede Grundlag for Menneskelighedens Sejr. Foruden denne skønne Symbolik har Billedet Værdi som et af Italiens største Kunstneres største Værker. Hvis den Dag nogen Sinde kommer, da der findes »Casa dei Bambini« over hele Verden, ønsker vi, at dette Billede maa findes i hver enkelt Skole og minde om det Land, hvor de op-stod.

Børnene kan naturligvis ikke forstaa »Madonna della Seggiola«'s symbolske Betydning, men de vil se noget skønnere i det end i de almindelige Billeder af Moder, Fader og Børn, og det stadige Samvær med dette Billede vil gøre et stærkt religiøst Indtryk paa deres Sind (udh. af mig).«

I »Vor Ungdom« 1918 finder vi følgende Indvending imod Montessoris Religionsundervisning:

»Den Tanke, som Mrs. Satter har fremsat, at Barnets Sjæl gennem Havearbejde og Blomsterdyrkning skulde kunne ledes fra det skabte til Skaberen, giver Maria Montessori egentlig ikke sin Tilslutning, og dog synes denne Tanke mere i Overensstemmelse med »Friheds- og Iagttagelsesmethodens« Princip end daglig religiøs Paavirkning i Form af Bøn og symbolske Billeder fra det 3dje Aar.« —

Endvidere skriver Montessori:

»Ved at hævde, at Religionsundervisning kun egner sig for Voksne, er det muligt, at vi begaar en lige saa stor Fejl, som da vi forsømte at udvikle Sanserne netop paa det Tidspunkt, hvor en saadan Udvikling var mulig.« —

»Naar den aandelige Vækkelse kommer sent i Livet, som den ofte gør gennem Sorgens lutrende Indflydelse, er Sindet ude af Stand til at finde Ligevægt, fordi det er blevet vant til et Liv uden Religion.«

Om Bønnen Fadervor siger hun, at man aldrig bliver træt af at gentage den. § Og hun citerer ofte bibelske Ord.

I sin lille Bog »Fantasien i Barnealderen« kæmper hun imod den beklagelige Omstændighed, at Børnenes Fantasi saa ofte belemres med Overtro gennem de taabelige Histo-

rier, der fortælles dem: de forskellige Landes »Julemænd« etc. etc.

»Man har tit fortalt mig, at Opdragelse af Fantasien paa ovennævnte Maade »forbereder Barnets Sjæl for den religiøse Opdragelse«, og at en Opdragelse paa Virkelighedens Grundlag, som min Fremgangsmaade er, er gold og udtørrer de aandelige Kildevæld. Denne Opfattelse kan ikke deles af religiøse Mennesker, for de maa vide, at Mythe og Tro er to modsatte Poler, og at Mythen maa høre op med at være virkelig, saa snart Barnets Sind modnes, men Troen maa følge Mennesket Livet igennem.

Religion er ikke skabt af en fantastisk Indbildningskraft; den er den største Virkelighed, den eneste Sandhed for det religiøse Menneske. Det er Kildevældet; det er det bærende i hans Liv. Det Menneske, der ingen Religion har, er vistnok ikke uden Fantasi, men snarere uden Ligevægt. I Sammenligning med det religiøse Menneske er han mindre rolig og klar, mindre stærk i Modgang og ikke alene det, men mere usikker i sin Tankeverden. Han er svagere, mindre glad, og forgæves klynger han sig til sin Indbildningskraft for at skabe sig en Verden udenfor Virkelighedens Grænser. Noget i ham raaber med David: »Herre, min Gud, min Sjæl tørster efter dig.« Men hvis han haaber ad Fantasiens Vej alene at naa Maalet for sit sande Liv, vil han i det Øjeblik, hvor han kæmper af yderste Evne, føle sine Fødder synke i Kviksand.

Naar en Apostel søger at drage en Sjæl til en Religion, hvor der er Hvile for den snublende Fod paa en Klippe, henvender han sig til Følelsen, ikke til Fantasien; for han ved, at han ikke behøver at skabe noget, men kun behøver med klar Stemme at kalde paa, hvad der slumrer i Hjertedybet. Han ved, at han maa vække et Liv, som er faldet i Dvale, hvad der kan sammenlignes med at befri et levende Legeme dækket med Sne, og ikke med at danne en Snemand, som vil smelte i Solens Straaler.«

Lærereens Stilling overfor Barnet og den Aand, han bør være besjælet af, belyser Montessori gennem følgende Eksempel:

»Lad os, for at give en Forestilling om denne anden, Aandens Uddannelse, prøve at sætte os ind i de første Kristnes Sindelag og Tankegang, da de hørte Christus tale om, at hans Rige ikke var af denne Verden, men at det var større og herligere end noget jordisk Rige. I deres Enfoldighed spurgte de ham: »Sig os, Herre, hvem er den største i Himmeriges Rige?« Og Christus tog et lille Barn, som saa paa ham med store undrende Øjne, medens han

klappede dets Hoved og sagde: »Den af os, der kan blive som en af disse smaa, skal være den største i Himmeriges Rige.« Lad os tænke os, at der mellem dem, som hørte disse Ord, var en begejstret, tilbedende Aand, som gemte dem i sit Hjerte. Med en blandet Følelse af Ærefrygt og Kærlighed og et fromt Begær efter at naa denne aandelige Storhed begynder han at iagttage enhver Livsytring hos dette lille Barn. Selv ikke en saadan Iagttagelse i et Klasseværelse fuldt af Børn vil være den ideelle Lærer og Opdrager, som vi søger at uddanne. Vi maa søge at indpode Christi Disciples ærbødige Kærlighed i den selvopofrende Videnskabsmands Sjæl, og lykkes det os, da har vi lagt det aandelige Grundlag i Lærerens Sind. Af Barnet selv vil han lære at fuldkommengøre sig som Opdrager.« —

Observationer.

1.

Festlighederne i Helsingør er værd at observere. Johannes Poulsen, en af det kgl. Theaters Store, har sagt om dem: Helsingør er mit Theater, og dens Indvaanere er min Bande.

Man har ikke selv haft Fantasi nok til at feste, man maa have en Iscenesætter, og han laver Theater ud af Festen — Theater i en saadan Grad, at Altmeisteren Carl Lund maler Dekorationerne, som til alle bedre Komedier.

Nu tænke man paa Fester og Optog som det til Ære for »Le Saint Sang« i *Brügge*, eller paa Processionen i *Furnes* i Flandern, eller paa Sydens Fester . . . de kommer indefra, de behøver ikke en Skuespiller til Iscenesættelsen og ikke malede Dekorationer; og de har Forhold til Folket og til Folkelivet, Folkesjælen — de er ikke arrangerede (allermindst med et Sideblik til Turisterne).

Gejstligheden har intet Bidrag at yde i Helsingør; ingen Procession, ingen Kirkefest i virkelig festlig Forstand. Ogsaa dens Indsats maa erstattes af Skuespillere og Stater i Theaterdragter og uden Virkelighed.

Saa skal desuden det hele skrues tilbage i Fortidens Skikkelse; Nutiden formaar ikke at skabe virkelig folkelig Fest.

Med den gamle Tro døde de store Fester.

2.

Tolv lutherske Præster har bedt Ministeriet autorisere et nyt Daabsritual uden Forsagelse og Tilspørgelse om Tro. Selv vil de ikke bruge det, men de ønsker det, for at andre kan blive mere redelige, naar »Tvangen« forsvinder.

Der er ikke Tvivl om, at en Daab er »gyldig« selv uden Tilspørgsel om Forsagelse og Tro; vi har jo en saadan Daab i »Nøddaaben«; blot maa Hensigten (Intentionen) være den rette.

Men der er et stort Spørgsmaalstegn at sætte ved »Hensigten«, naar der skal døbes efter det nye Ritual. Den Tid er ikke fjern, hvor vi alvorligt maa betvivle Gyldigheden af en hel Række folkekirkelige Præsters Daab.

3.

En luthersk Præst, der ikke er Theolog, men som er gledet fra Foreningslivet ind i et købehavnsk Kapellani, har skrevet en Bog om »Dogmefri Kristendom«.

Sætter man Dogme = Sandhed, kan man let regne ud, hvad Slags Kristendom det nu bliver.

Han har den ypperligste Hensigt: at gøre Troen tilgængelig for moderne Dogmofobere; blot glemmer han, at det er disse, der maa tilpasse sig efter Troen, og ikke Troen, der skal tilpasses efter Hr. Hansens Stilling til Dogmer.

Fejlen ligger længere tilbage; Theologerne har opgivet Troen paa, at Dogme = Sandhed. Derfor er de saa lette til at ofre Dogmer.

4.

Flugten fra Kirkerne bliver snart en Kendsgerning. En Avis giver et Eksempel. I en Kirke paa Vesterbro viedes ifjor kun 37, mod 80 à 100 Aaret forud; et andet Sogn melder i 1919: 350 Vielser, i 1925: 85. Resten gaar til Kaper paa Raadhuset. Samtidig undergaar halvaarlig flere Hundrede Børn en »borgerlig Konfirmation«.

Det er Vejen til *l'état laïque*, den verdslige Stat. Det, der er meningsløsest i denne, er, at den protegerer og betaler en »Folkekirke«.

5.

Med Indre Missions Blade som Kilde cirkulerer for Tiden i Provinsens Aviser en falsk Statistik over Forholdet mellem Katholikkers og Protestanters Antal i Verden; Tallene sættes til henholdsvis 215 og 210 Millioner. Og der tilføjes rent vilde Cifre om Protestantismens Vækst. Jeg er ved at samle Tal fra udenlandske Forbindelser — og NB! officielle Tal — naar de kommer mig i Hænde, skal jeg meddele dem. Indtil da maa jeg nøjes med at dementere de fremsatte Opgivelser som falske. Helhedstallet ligger omkring 325 Mill. Katholikker og 176 Mill. Protestanter; de sidste fordelt paa ca. 890 Sekter + utallige »Retninger« og *legio* af »Afskygninger« og »Strømninger«.

6.

En luthersk Dr. theol. og Sognepræst skriver i et Dagblad bl. a. følgende:

Ingen Avis sender dog sin mest umusikalske Medarbejder af Sted for at bedømme et Symfoniorkesters Aftenunderholdning; ingen vilde dog vove at dyppe sin Pen for med Fagmandsmine at skrive om Nationaløkonomi uden at have Begreb om Statistik og Historie. Ethvert Felt, som beherskes af menneskelig Viden og Kunnen, kræver som Forudsætning for, at En kan være Medarbejder, Dommer eller Kritiker, en samlevet Fortrolighed med Stoffet, Teknik kræver saglige Forudsætninger, men ethvert Aandsforhold kræver personlige Forudsætninger hos den, der vil lytte sig frem til dets Indhold. Men hvor det drejer sig om de højeste Forhold, har man Indtryk af, at enhver mener at have Ret til at tale med og blive hørt. Naar man for Eksempel ser vor evangeliske Folkekirke,

— — —

Jeg kan kun give ham Ret af hele min Overbevisning — men er det ikke netop saadan, man fra protestantisk Side skriver om Katholicismen? Den Behandling i Pressen, han nu anker over, har vi maattet taale gennem Aaringer af

Personer, der, fordi de var cand. theol.'er, kunde faa Folk til at tro, at de kendte, hvad de talte om. Er det ikke faldet Doktoren ind, at han f. Eks. efter den af mig udhævede Sætning maa afholde sig — og bede sine Trosfæller afholde sig — fra at bedømme os i Tale eller paa Tryk?

7.

Det er interessant at observere, hvordan Folkekirkens Mænd nu begynder at reagere overfor Kaar, der ganske ligner dem, der hidtil har været budt os.

Kapellernes Verdsliggørelse, Pressens og Rigsdagens overfladiske Talen-med om Religion, Præsternes Fattigdom, bureaukratiske Chikanerier, evige Skub til Præster og Kirke, mager Græsgang for egne Interesser i Dagspressen, lave Lønninger til alle kirkelige Funktionærer, Mangel paa offentlig Sympathi . . . alt dette har vi kendt i Aartier, og det er ikke de Folkekirkeliges Skyld, at Vinden er ved at vende sig.

8.

Jeg har fundet denne kønne lille Historie i en Avis, den fortjener at komme i »Ugebladet«.

Der var en Gang en Pater —

Fra Tysk ved Provst *Hans Koch*.

Der var en Gang en Pater, som i al Enfold og Troskab tjente Gud Herren og den naaderige Moder. (En Helgen — nej, jeg kan ikke tænke mig, at han har været en Helgen; thi de hellige gaar i Armodens og Ringhedens Klæder og ikke i Kirkens prangende Ornat. Men ogsaa Præsten kan ligesom den hellige være et Guds Redskab — den ene vidende, hvad han gør, den anden endnu uvidende.)

Præsten gik en Dag i Eftermiddagssolens Skin hen over Marken for at styrke en syg Sjæl med den hellige Olie. Og hvor han gik, skælvede Græsstraæene, og Markens brogede Blomster bøjede sig for dette Symbol paa Evigheden, som hvilede i Præstens Haand. Og Træerne hviskede, fulde af Hemmelighed og Banghed — og saa stod de der igen stumme, thi de havde mødt Gud. Præstens ydmyge

Blik hvilede fuldt af hellig Kærlighed paa det dyrebare Klenodie, som han bar i sine Hænder.

Saa skete det imidlertid, at samme Dag drog den samme Vej et Menneske, der var en Kætter og fuld af ondt Begær. Han førte med sig et Æsel, der saa helt ynkeligt og forsultent ud; thi Hunger og Piskeslag var dets Livs Følgesvende.

Da nu Manden fik Øje paa Præsten, slog han med sin Kæp Æselet hen over Ryggen og raabte: »Løb, dit Øg, løb, der gaar han, der er Vorherre. Se nu godt paa ham, saa at du kan kende ham, naar den sidste Dom kommer over dig!« Og med en ondskabsfuld Latter slog han igen Dyret.

Da nu Præsten kom nær til, saa Æselet med sine sløve Øjne ham ind i Ansigtet — og der maa det vel virkelig have mødt den kære Gud. Thi det kastede sig ned for Præstens Fødder, og i inderlig Længsel og dyb Ærbødighed, ganske som et Menneske, der er i stor Nød, stirrede det op mod Herrens indviede Tjener.

Men hele Skabningens Ve og Jammer maa være blevet aabenbar i Dyrets Udtryk; thi ydmygeligt erkendte Præsten det guddommelige Liv i Dyret. I uendelig Kærlighed bøjede han sit Hoved, velsignede Dyret, opløftede sin venstre Haand mod Himmelen og talte:

»Gaa bort, du lille Æsel, og velsignet være du med den Eviges, den Algodes Velsignelse! Og vid: ogsaa dig vil han komme ihu paa sin Herligheds Dag. Drag bort i Fred! Han gjorde Korsets Tegn over Dyret og gik videre i dybe Tanker.

Kætteren, som stod hos, havde, medens Præsten talte, løftet sine Hænder med et Udtryk af ubeskrivelig Foragt. Det var øjensynligt, at han just stod rede til paany at udgyde Smædeord over Præsten og Æselet; hans Ansigt fortrak sig i en uhyggelig Grimace. Men i det samme skete det, at en usynlig Kraft holdt hans Tunge bundet, saa at han ikke formaede at sige et eneste Ord.

Saaledes mødtes paa Vandringen disse tre: Gud, Verdens Ve og Synden.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling fandt Sted Kristi Himmelfartsdag i Bredgade 67. Formanden, Hr. Günther, som ledede Mødet, beklagede, at Hans Højærværdighed Biskoppen denne Gang paa Grund af Bortrejse var forhindret i at være til Stede. For øvrigt oplyste Formanden, at Feriekolonien i Allerslev Kloster nu var sikret for i Aar, idet Søstrene var gaaet ind paa at modtage 20 Dreng, foreløbig fra Ansgars Sogn og Nørrebro, til et Ophold paa 14 Dage. Hr. Günther anbefalede at støtte dette Arbejde paa enhver Maade. At hjælpe Børnene paa Landet i Ferien var en ligesaa god Gerning og ligesaa meget i Vincentsforeningens Aand som at give Understøttelse. Hr. Langkjær, Formanden for St. Mariæ Konferens, gav den triste Meddelelse, at de økonomiske Forhold derude ikke havde bedret sig siden sidste Generalforsamling. Hr. Langkjær havde sendt ikke mindre end 80 Breve om Bidrag til velhavende Folk i Sognet og havde som eneste Resultat modtaget — 10 Kr. Sekretæren mente, at det virkede bedre at henvende sig personligt end at skrive. I samme Retning udtalte Hr. Günther sig. Da ingen flere ønskede Ordet, sluttede de derefter Generalforsamlingen, som denne Gang kun havde samlet 11 Deltager.

Chr. H.

— Der var Feststemning over alle Deltagerne i »S. M. D. M.«'s Festmøde for de Unge, som afholdtes St. Bededags-Aften. — Mange af de »gamle Dreng« havde indfundet sig til Festen for at byde »Novicerne« Velkommen og der blev talt for disse haabefulde unge Mennesker baade af Prioeren for Skolen og flere af Medlemmerne. De unge lod til at befinde sig godt i de »gamle Dreng«'s Selskab, ligesom Smørrebrødet, Teen og Hvederne lod til at smage dem fortræffeligt. Maatte det da blive saa: At de for Fremtiden vilde indfinde sig i vor gamle Skole og der tilbringe nogle gemytlige og kammeratlige Timer, naar Foreningen kalder til Fest og Sammenkomst. Det var ogsaa ønskeligt om de Unges Forældre vilde interessere sig lidt for »S. M. D. M.« for paa den Maade at føre deres Dreng sammen med Kammeraterne saa at »S. M. D. M.« med Tiden kan blive, hvad den arbejder hen til, nemlig: En Sammenslutning af alle »gamle Dreng« der har faaet deres første Lærdom indpodet hos Marist-Brødrene. Alle Oplysninger angaaende Foreningen indhentes enten hos Formanden, Translatør Johs. Lemholdt-Petersen, Svinget 14, Telf. Amager 2968, eller hos Skolens Prior, Boyesgade 8 B, Telf. Vester 5018 y. Foreningens Kasserer er Translatør Langkjær, Küchlersgade 4.

Uddrag af Ansgariusforeningens Kasseregnskab 1925.

	Kr.	Ø.	Kr.	Ø.		Kr.	Ø.	Kr.	Ø.
Nordisk Ugeblad.					Nordisk Ugeblad.				
Abonnement i 1925 ..	12823	50			Redaktionen	1800	00		
Restancer for 1924 ..	1001	78			Ekspeditionen	360	00		
Ann. paa hv. Blade...	321	70			Papir, Trykning og				
Salg af enkelte Ekspl.					Hefningsomkostn.				
af Ugebladet	39	15			i 1925	11624	25		
Refunderet Porto ...	275	00			Clichéer	474	42		
Andel i Hefnings-					Portoudgifter	374	00		
omk. refunderet af					Postabonnement....	2416	59		
Hr. Silcowitz	100	00			Incasso	425	96		
	14561	13			Udhængskab til Ran-	41	40	17516	62
					ders				
Annonce-Tillæggene.					Kalenderen.				
Indtægt for 1925	1850	00	16411	13	Trykning Karton og				
					Stempling	287	04		
Kalenderen.					Kalenderen forsynet	7	40	294	44
Indtægt for 1925			432	60	med Huller				
					Foreningens Drift				
Bogforlaget.					Ekspeditionen	240	00		
Indtægt for 1925			68	66	Sjælemesser	36	00		
					Incasso	69	20		
Foreningens Drift.					Branforsikring	6	91		
Aarskontingent ind-					Diverse	67	20	419	31
betalt for 1925 ...	1332	00			Posterings Udgift.				
Kontingentrestancer f.					Kassebeh. ^{31/12} 25 ...	306	40		
1924	90	00			Beholdning i Spare-	80	78		
Bøssen i St. Ansgar					kassen	99	65	486	83
Kirke	88	61	1510	61	Beholdning i Banken				
Posterings Indtægt.									
Kasse- og Bankbeh.									
^{31/12} 24			294	20					
Kr.			18717	20	Kr.			18717	20

Fonden for livsvarige Medlemmer består af 800 Kr. i 5 pCt.s Obligationer, hvoraf Renten indgaar i Regnskabet som aarligt Kontingent.

H. NYSTRØM, Kasserer.

Revideret og befundet rigtig i Overensstemmelse med de forelagte Bilag.

København, den ²⁰/₄ 1926.

H. MESSERSCHMIDT.

J. L. M. HOFFMANN.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Bøger

til Maj Maaned

Steidl: Vor Frues Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frues Billedbog.

— Vor Frues Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

Prisnedsættelse.

	gl. Pris	ny Pris
SPILMANN: Et Offer for Skriftemaalet	1,50	0,50
F. F. MAURER: Fader vor	1,50	0,75 ^z
» A B C	1,25	0,75
» Joachim Rønnow	0,75	0,50
NIELS HANSEN: Vore Helgener	3,00	1,00
HELGESEN: De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN: Søndagsbogen	1,50	0,75

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende Børnehjem i Nakskov bedes godhedsfuldt samle — *selv ganske almindelige Frimærker* — klippe dem af Brevene, uden at beskadtige Takkerne, og indsende dem i Konvolutter til *August 1. Diemar*, Skindergade 32. K. til Fordel for Hjemmet. Alle andre overflødige Smaaagenstande, brugte Sager og Ting modtages eller afhentes ligelædes med stor Taknemmelighed. Tlf. Byen **6555** Kl. 10—2.

Katholsk Ungdomsværn.

afholder ordinær Generalforsamling

Tirsdag den 1. Juni Kl. 8 Efterm. i »Vesterhus«,

Vestervoldgade 115^a.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

N. B. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør *Chr. Henriksen*, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 27. Maj. Efter Generalforsamlingen Kaffe bord. »Sursum corda« medbringes.

Kirkelig Kalender.

23. Maj Pintse-Søndag.	30. Maj HI. Trefoldigheds Fest.
24. — M. Anden Pintse- dag.	31. — M. Angela, Jomfru.
25. — Ti. Tredje Pintsedag.	1. Juni Ti. Ferialdag.
26. — O. Oktavdag (Tamper- fastedag).	2. — O. Erasmus og Lidelses- fæller, Martyrer.
27. — To. Oktavdag.	3. — To. Christi Legemsfest.
28. — F. Oktavdag (Tamper- fastedag).	4. — F. Oktavdag.
29. — L. Oktavdag (Tamper- fastedag).	5. — L. Oktavdag.

Vor Frue Kirkes Indvielse i Næstved.

Program:

Lørdag den 29. Maj: Kl. 7¹/₂—10¹/₂ Consekration af Kirken (Kirken er lukket under Consekrationen).

Lørdag Aften Kl. 5: Andagt og Indvielsesprædiken af Hans biskoppelige Højærværdighed Biskop Brems.

Søndag den 30. Maj: fra Kl. 6—Kl. 8 forskellige stille Messer. Kl. 9: Prælatmesse med Firmelse og Prædiken af Hans biskoppelige Højærværdighed. Kl. 5: Andagt med Prædiken af Pastor Hynn. Kl. 6: Menighedsfest i Industribygningen.

Adgangskort til Festen i Industribygningen à 1,25 Kr. kan faas hos Præsterne i Næstved og ved St. Annæ Kirke.

St. Ansgars Kirke. 2. Pintsedag Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Messe og Firmelse; Kl. 10 Højmesse.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 30. Maj Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Ung Pige, konfirmeret, ønsker Plads, helst i et katolsk Hjem. Kan eventuelt ligge hjemme. Billet, mrk. »Husgerning«, modtger Ugebladets Ekspedition.

Vor kære Moder og Svigermoder

Oline Christine Hoffmann,

Enke efter Paraplymager Gustav Hoffmann, er pludselig afgaaet ved Døden den 13. Maj.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Begravelsen har fundet Sted.

De efterladte.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst fra den 8.—26. Maj Alle Henvendelser til Ugebladets Redaktion bedes sendt til den sædvanlige Adresse: Bredgade 64.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8³, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 22.

Søndag den 30. Maj.

1926.

INDHOLD: Trinitatis.. — Tiden efter Pintse. — En Jesu-Hjerte-Kirke i Rom. — Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode. (Sluttet.) — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Assens. — Avertissementer.

Trinitatis.

I ældre Tider brugtes der mange flere latinske Betegnelser end nu til Dags. Kyndelmisse — Kvatember — Vigilie — er nogle Rester deraf i vort Sprog. Men hvis man nu vilde bygge en Kirke særlig indviet til den allerhelligste Trefoldighed, vilde man næppe kalde den »Trinitatis-Kirke« som i gamle Dage.

Trossandheden om den treenige Gud hører til Tros-lærens største »Hemmeligheder« eller rettere er dens største Hemmelighed, det vil sige: det Dogme, som mest overgaar al menneskelig Forstand.

»Jeg tror kun, hvad jeg forstaar,« skal en vantro have sagt til en Bekendt, der vittigt svarede: »Saa forstaar jeg saa godt, at De intet tror.« Med andre Ord vilde dette Svar sige, at der skal endda en vis Indsigt til for at forstaa, *hvor rimeligt og fornuftigt det er at tro!* —

I Virkeligheden er jo meget i vort daglige Liv bygget paa Tro. Og det at erkende, hvor smaa vi Mennesker er i Forhold til Tilværelsens store Problemer, er bare noget,

der sømmer sig for enhver. Aldrig vil Videnskaben have gransket et Fag til Bunds, aldrig vil der komme en Professor, der kan sige: Saa, mine ærede Tilhørere, nu ved jeg ad eksperimentel Vej, hvad Sjælen er, eller: hvorfra det onde stammer . . .

Ikke fordi det skulde have manglet paa Professorer og Filosofi-Systemer, som virkelig har sagt det og optraadt, som om nu endelig Tilværelsens Gaade var opklaret og løst. Vi behøver bare at mindes, hvad der altsammen er skrevet imod den kristne Religion af Filosofer i Frankrig, England og Tyskland fra det 17de til det 19de Aarhundrede.

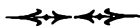
Nu er man mere forsigtig, mere skeptisk i Vantroens Lejr. Endnu fornylig talte en kendt dansk Filosof ude paa Gl. Carlsberg milde — for ikke at sige overbærende — Ord om Troen og troende. Han trøster sig [i samme Interview] med, at den berømte Astronom Sechi skulde have sagt: »Naar jeg gaar ind til Observatoriet, glemmer jeg Dogmatikken.« Dette kan Sechi ligefrem ikke have sagt, eftersom han jo ogsaa indenfor Observatoriet var — katolsk Præst og Medlem af Jesu Selskab! Maaske har han ytret noget i Retning af, at han paa Observatoriet forskede ligesaa frit stillet som nogen anden Astronom. Men naturligvis er Eksistensen af Lærde, som baade er fromme Kristne og betydelige Forskere, ikke behagelig for disse vantro Professorer.

»Hvad maa vantro Mennesker ikke altsammen tro for ikke at tro!« sagde den hellige Pater Hofbauer ofte, naar den Kreds af unge, fromme og intelligente Mennesker, som samledes om ham, diskuterede Datidens, altsaa Kants, Hegels, Schellings o. s. v. Systemer. — Og senere kom andre »Systemer« eller videnskabelige Hypoteser og søgte at gøre det af med ham, der en Gang sagde: »Jeg er Verdens Lys!« — —

Og vide Kredse blev narret for deres Tro og sande Livslykke. Nu til Dags sker det maaske mindre ved disse forældede Systemer som ved Kampen for Tilværelsen og ved delvis forkerte sociale Teorier. — Hvis Folk da overhovedet har Meninger udover Penge- og Fornøjelse-Fordringer . . .

Men positivt vantro, altsaa Folk, der ikke tror paa Gud eller paa vor Frelser — har mange andre Dogmer eller Ting, de tror paa, for Eksempel: at Naturens og især Menneskets vidunderlige Indretning ikke er planlagte, at der ingen Aand er til, at vor Frelser har sagt Usandhed, at Apostlene og særlig Evangelisterne har været enten Bedragere eller Idioter, at Christus ikke har holdt sit Ord om sin paa Klippen byggede Kirke og saa videre ...

Det er da noget at tænke over! Thi enten man tror eller man ikke tror paa Kristendommens Sandheder — man maa tage Stilling dertil. Og den, der vil gaa udenom ved at vedligeholde Tvivlens, Scepticismens Standpunkt, tager sig ikke hele Sagen alvorlig nok og søger ikke Sandheden i Bøn og Ydmyghed. Han tager Religionsspørgsmaal som en Slags intellektuel Forlystelse, ikke som Menneskets dybeste Anliggende. Den Dag i Dag gælder Frelserens Ord: »*Din Tro har frelst Dig.*« F. F. M.

Tiden efter Pintse.

Nu er det egentlige Kirkeaar sluttet. Nu har vi fulgt vor Herre og Mester fra Bethlehem over Golgata til Oliebjerget, og Engle kommer til os og siger: »I Mænd fra Galilæa, hvorfor staar I og ser op mod Himmelen?« Da Christus var steget til Himmelen, droges Apostlenes Blikke naturligtvis derop efter Ham; men de maatte ikke blive staaende saaledes, de skulde ud at prædike det nye Evangelium. Og da de i Pintsen havde modtaget den Helligaands Salvelse, drog de ud til Arbejdet. Vi har i denne herlige Tid faaet Lov til at genopleve det hele og betragte disse store Mysterier; men nu gælder det at leve derefter. Det er som Hverdagen efter Søndagen. Saa meget har Guds Søn gjort for os, hvad skal vi nu gøre? Det faar vi at vide i Tiden efter Pintse paa to Maader: 1) ved Herrens Formaninger i Søndagenes Evangelier og Apostlenes i Epistlerne, 2) ved de Helliges Eksempel. De fleste Helligefester falder nemlig i denne Tid, og de lærer os, hvorledes man bærer sig ad med at leve paa det glade Bud-

skab: D. hl. Johannes Døber (24. Juni) lærer os at opgive alt for at berede Herren Vej; de hl. Apostle Petrus og Paulus (29. Juni) lærer os Lydighed mod Kirken; den hl. Anna (26. Juli) og den hl. Joakim (16. Aug.) lærer os et stille, arbejdsomt Liv i Andagt til vor Herre Jesus Christus og Hans hellige Moder; d. hl. Ærkeengel Mikael (29. Sept.) opmuntrer os til Kamp mod den Onde; d. hl. Ignatius af Loyola (31. Juli) lærer os Lydighed; d. hl. Aloysius (21. Juni) Kyskhed; d. hl. Frans af Assisi (4. Okt.) Ydmyghed o. s. v. Ogsaa Hemmeligheder ved den saligste Jomfrus Liv faar vi Lejlighed til at betragte: Mariæ Besøgelse (2. Juli), Optagelse i Himmelen (15. Aug.), Fødsel (8. Sept.), Navn (12. Sept.), syv Smerter (15. Sept.), Rosenkrans (7. Okt.) og Ofring (21. Nov.). Ogsaa nogle nordiske Helgener taler manende til os i denne Tid: den hl. Knud Hertug (25. Juni), den hl. Sunniva (8. Juli), den hl. Knud Konge (10. Juli), den hl. Kjeld fra Viborg (11. Juli), den hl. Olaf Konge (29. Juli), den hl. Thøger (3. Okt.) og den hl. Birgitta (8. Okt.). — Desuden fejres en Del Fester, som ikke falder ind under Kirkeaaet: Hellig Trefoldigheds Fest (1. Sønd. eft. P.), Christi Legemsfest (Torsd. derefter), Jesu Hjertes Fest (Fred. eft. forriges Oktav), Jesu eukaristiske Hjerte (Torsd. derefter), Jesu Blod (1. Juli), Christi Forklarelse (6. Aug.), Korsets Ophøjelse (14. Sept.), Kirkevielse (26. Sept.), Alle Helgen (1. Nov.) og Alle Sjæle (2. Nov.).

Søndagene efter Pintse har først sent faaet deres Liturgi, og paa denne er der i Tidens Løb blevet byttet saa meget om, at der ikke kan være Tale om nogen logisk Sammenhæng mellem hver Messes enkelte Dele. Søndagene falder efter Læsestykkerne (Ep. og Evg.) i tre Grupper: 1.—6., der taler om Kærlighed (Epp.: »Den, der ikke har Kærlighed, bliver i Døden« (2. Sønd.). »Elskedel Vær alle af eet Sind i Bønnen, medlidende, broderlige, barmhjertige, beskedne og ydmyge . . . Hold blot Christus, Herren, hellig i eders Hjerter« (5. S.). Evg.: »Vær barmhjertige . . . Giv, og der vil blive givet eder« (1. S.). Kongesønnens Bryllup (2. S.), Den gode Hyrde og Den forsvunde Drachme (3. S.). »Enhver, der bliver vred paa sin Broder, hjemfalder til Dommen« (5. S.). Jesus bespiser 4000 Mand (6. S.) osv., — 7.—17. om Tro (Epp.: »Den Helligaand

selv giver vor Aand Vidnesbyrd om, at vi er Guds Børn« (8. S.). »Der gives forskellige Naadegaver; men det er den samme Aand« (10. S.). »Evangeliet . . . , som I ogsaa har antaget, som I trofast skal holde ved, og hvorved I ogsaa skal blive salige« (11. S.). » . . . At Forjættelsen ved Troen paa Jesus Christus skal blive dem til Del, der tror« (13. S.). »I maa ikke gøre alt, hvad I vil« (14. S.). »Een Herre, een Tro, een Daab, een Gud« (17. S.). Evg.: »Vogt jer for de falske Profeter« (7. S.). 10. S. lærer Mesteren om Ydmyghed, 12. S. om Næstekærlighed, 13. S. om Taknemlighed, 14. S. om Tillid til den himmelske Fader. »Hvad tror I om Christus?« (17. S.) osv.) — og 18.—24. om H a a b (Epp.: »Vor Herre Jesus Christus, som vil gøre eder standhaftige indtil Enden, for at I kan være uden Synd paa den Dag, da vor Herre Jesus Christus vil komme igen« (18. S.). »Brødre! Vi stoler paa den Herre Jesus Christus, at Han, som har begyndt det gode Værk i jer, vil fuldende det indtil Jesu Christi Dag« (22. S.) osv.). Ved Øvelse i de tre guddommelige Dyder skal Sjæleens Forbindelse med Christi mystiske Legeme, som har fundet Sted ved Paasken og er fuldendt ved Pintsen, uddybes og vokse.

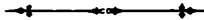
Bønnerne er lidet forskellige og beder alle om Guds Hjælp og om Lys til at erkende Herrens Vilje og Kraft til at udføre denne. »Lad os stadig baade frygte og elske Dit hellige Navn! Vis os Din Barmhertigheds Fylde, udgyd Din Kærligheds Aand i vore Hjerter! Giv os Del i Dine himmelske Goder! Din Naade gøre os stadig ivrig til gode Gerninger, at vi maa blive værdige til at opnaa, hvad Du forjætter. Giv os Kraft til at leve efter Din Vilje! Din Barmhertigheds Værk lede vore Hjerter; thi uden Dig er vi ikke i Stand til at behage Dig. Uafbrudt Barmhertighed rense og beskytte Din Kirke! Hør naadig Kirkens Bønner, Du, som selv er Fromhedens Ophavsmand, og lad os virkelig opnaa, hvad vi tillidsfuldt beder om!« —

Sangteksterne er næsten alle (undtagen Intr. 18., 20., 21. og 23. Sønd.; Off. 7., 12., 17., 18., 21. og 22. S. og Comm. 3., 9., 11., 13., 14., 15. og 22. S. fra Daniels Bog, 2. Moseb., Visdommens Bog, Ordspr., Ekkli., Esther, Job, Jerem. og Evangelierne) af Davids Psalmer og fordelte

over de enkelte Søndage i samme Orden, i hvilken de forefindes i Bibelen. De anraaber og priser Gud som den mægtige Hjælper.

Ja, det er det »festløse« Halvaar, der nu begynder, og dog: hvor rig Næring byder Kirken os ikke ogsaa nu! I denne Tid bør vor Interesse for Liturgien ikke mindskes, der er Perler nok, Søndage og Festdage byder os mere, end vi kan rumme, Kirkens Kilder tørrer aldrig ud. »Smag og se, hvor god Herren er« (Off. 14. S. e. P.).

Ignatius.

En Jesu-Hjerte-Kirke i Rom.

Fra Rom har vi faaet tilsendt følgende:

»Osservatore Romano« skriver:

Et Verdensmonument i Rom

til Ære for den guddommelige Frelzers Hjerte, for Verdensaltets Konge og for Fred mellem Folkene.

Da Nationerne efter den blodige Verdenskrig havde nedlagt Vaabnene for at søge en sand og varig Fred, dukkede den Plan op at bygge en Kirke i Rom, den katholske Verdens Midtpunkt, en Kirke indviet til Jesu helligste Hjerte, Jordens Konge, som Pant paa den Fred og Enighed, som skulde forbinde alle de Folkeslag, der nu havde sluttet sig sammen paany, i Guds Kærlighed og Retfærdighed.

En saa ophøjet og hellig Tanke maatte sikkert vække enstemmigt Bifald hos alle de Nationer, der var udmattede af den morderiske Broderkamp, og det viste sig virkelig ogsaa.

Det gjaldt nu om at vælge den bedst egnede Plads i Rom, hvor dette Fredsmonument skulde løfte sig. Man fik da straks Øje paa den smukke Dalstrækning ved Foden af Monte Mario, som tidligere tjente til militær Øvelsesplads. Nu ligger her et af Roms mest tiltalende Kvarterer, som udmærker sig ved brede Gader, yndige Parkanlæg og prægtige Beboelseshuse, hvor der bor i tusindvis af Mennesker.

Men den smukke Plan skulde ikke mangle Hindringer og Vanskeligheder lige fra Begyndelsen. Andet kunde man vel heller ikke vente. Allerede tidligere havde jo den intolerante Antiklerikalisme arbejdet hen paa at holde denne Del af Byen fri for Kirke og Gudstjeneste og de religiøse Værker, som staar i Forbindelse dermed, da man opfattede alt dette som en »Skamplet« paa den moderne Kultur. Men ved højmodig og energisk Indgriben fra Pave Benedikt XV's Side blev der endelig skaaret lige igennem alle Hindringer, idet han ikke alene godkendte Planen og opmuntrede til at gennemføre den, men han aabnede en Subskriptionsliste for alle Katholikker hele Verden over og tegnede sig selv straks for 2000 Lire. Listen med Underskrifter naaede efterhaanden til alle Dioceseser hele Jorden over, især da ogsaa Pave Pius XI flere Gange indtrængende opfordrede til at støtte dette Værk, han syntes nemlig, at han havde overtaget det som en dyrebar Arv fra sin Forgænger, ja, han anbefalede det saa indtrængende, at han fornylig har udtalt, at det laa ham personligt paa Sinde. Paven skrev, at denne Kirke vilde være et af de smukkeste Foretagender efter den skrækkelige Krig, da det paa en vis Maade forenede alle Menneskers Bønner i sig, deres Taarer og Ønsker om en rolig og fredelig Fremtid i broderlig Enighed, derfor anbefalede Paven alle at bidrage deres Skærv til dette hellige Øjemed.

Mange Troende har med offervillig Gerning besvaret den Hellige Faders Ord, idet der blev udformet nye Lister og organiseret Indsamlinger i Dioceseser og Sogne. Og mens der nu indløb Bidrag, smaa og store, fra hele den katolske Verden, er Arbejderne allerede begyndt meget godt i den tætbefolkede Del af Byen ved »Piazza d'Armi«.

Fundamentet, som skal bære hele den store Bygning, er mere end 2000 Kvadratmeter stort og er støbt i Beton to en halv Meter dybt. De mægtige Piller, som skal bære den 64 Meter høje Kuppel, løfter sig højere og højere. Krypten er allerede dækket med Jernbeton. Den er 7 Meter høj og danner i sig selv en rummelig Kirke, som kan tjene til Brug, indtil Basilikaen er færdig.

Denne Krypt skal højtidelig indvies nu i Juni Maaned, hvad Byggekomitéen har lovet i den sidste Meddelelse,

hvori den beder alle Troende Verden over om Forbøn, Hjælp og Understøttelse.

Først og fremmest beder Komitéen om Forbøn for at fremskynde Indvielsen af dette mystiske Fredens Assisi. Det tiltrænges her som ved alle andre af det guddommelige Forsyns Værker, der opstaar for at tilfredsstille Meneskenes Trang paa det religiøse og sociale Omraade.

Hjælp ønsker Komitéen til at udbrede de kristelige og hellige Bestræbelser ved dette Foretagende mere og mere hos alle dem, som forstaar at skatte Freden i de enkelte Stater indadtil og udadtil.

Tilsidst beder Byggekomitéen om Understøttelse til at bestride Omkostningerne, som ikke er ringe ved et saadant Arbejde. En Arbejders lille Bidrag til en Sten, en rig Mands ædelmodige Gave, hvad et Barn sparer ved at give Afkald paa en lille Fornøjelse, og hvad den voksne sparer ved at undvære en større: det hjælper alt sammen og er lige velkomment hos Jesu helligste Hjerte.

Underskrifterne paa Listerne til den internationale Fredskirke, indviet til Christus, Kongen, i Rom, vil være den bedste Folkeafstemning over sand Guds frygt, som de Troende Verden over kan afholde. Ingen bør forblive døv overfor Komitéens Opraab.

Gaver kan sendes til: Comitato del Tempio della Pace.
Roma (49) Viale Mazzini, Nr. 14.

For Skandinavien bestaar Komitéen af: Hs. Højærværdighed Biskop Brems; Hs. Højærværdighed Biskop Buckx, Finland; Baronesse Rosenørn-Lehn; Hofdame Frk. Utke-Ramsing.

Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode.

Af

Ellen Bohn-Jespersen.

(Sluttet.)

Montessori synes ikke at være i Modstrid med Lydighedsbegreber og Autoriteten. Tværtimod. I sin »Methode« skriver hun:

»Vi siger til Smaabørn, at de skal adlyde os, paa samme Maade, som Børnene beder os om at give dem Maanen.

I Virkeligheden bør vi huske paa, at denne »Lydighed«, som vi omgaas saa letsindigt med, kommer ganske af sig selv som en naturlig Tilbøjelighed hos noget ældre Børn, og at den er et af de stærkeste Instinkter i den menneskelige Natur (udh. af mig). Vi finder, at hele vort Samfund hviler paa et Grundlag af vidunderlig Lydighed, og at Civilisationen skrider frem ad en Vej, som er bygget af Lydighed. — —

Hvor mange Mennesker er der ikke, som inderst inde har følt en brændende Længsel efter at adlyde et Menneske, som kunde lede dem gennem Livet, ja, efter at bringe et Offer for at vise denne Lydighed. — —

Det er derfor naturligt, at vi, der elsker Børnene, viser dem, at Lydighed er Livets Lov, og der er intet unaturligt i den Ængstelse, som næsten enhver føler, der kommer til at staa lige overfor Smaabørns karakteristiske Tilbøjelighed til Ulydighed. Lydighed kan imidlertid kun opnaas ved en sammensat Dannelse af Sjælelivet. For at kunne adlyde er det nødvendigt ikke alene at nære Ønske om at adlyde, men ogsaa at have lært, hvorledes man bærer sig ad med at adlyde. Naar vi giver Ordre til, at en vis Ting skal gøres, saa forudsætter vi Tilstedeværelsen af en tilsvarende aktiv Evne hos Barnet, og deraf følger ganske naturligt, at Lydighed kun er tænkelig, efter at Viljen og Intelligensen har naaet en vis Udvikling. Naar vi derfor ved Hjælp af passende Øvelser fremskynder denne Udvikling, saa forbereder vi derigennem indirekte Barnet til at vise Lydighed.«

Som det ses af ovenstaaende, er Montessori saare langt fra at omstøde det religiøse Grundlag for Barnets Udvikling.

Der er dem, der vil kalde hendes System for Menneske dyrkelse.

Ja, som Kunstneren udpensler sit Værk, for at Ligheden med Modellen kan blive den mest fuldkomne, saaledes »dyrker« Montessori den menneskelige Sjæl, holder den aandelige Ild vedlige i Menneskets Indre, stræber efter den højeste Fuldkommenhed efter Guds Billede.

Montessoris Frihedsideer misforstaas altfor ofte.

»Grænsen for Barnets Frihed bør være Hensynet til det fælles Vel. Vi maa derfor hæmme hos Barnet alt,

hvad der saarer eller generer andre, enhver hensynsløs og uopdragen Handling. Men alt andet, enhver Livsytring i nyttig Retning, ligemeget hvad og hvorledes den udtrykkes. maa iagttages af Lærerinden. Her ligger det afgørende Punkt.«

»Skønt Interessen for Arbejdet er saa stærk, sker det aldrig, at to Børn skændes om, hvem der skal have en Ting. Hvis et Barn har gjort noget usædvanlig godt, glæder de andre Børn sig derover og udtrykker deres Beundring. Der er ingen, som har ondt af, at en anden har mere, og den enkeltes Sejr glæder alle. Meget ofte finder han hurtigt Efterlignere. Alle Børnene er villige og glade ved at gøre, hvad de kan, uden at være misundelige over, hvad andre gør. Det lille Barn paa tre Aar arbejder roligt og fredeligt ved Siden af det paa syv Aar, ligesom det er tilfreds med sin egen Højde og ikke misunder det andet, fordi det er større. Alt foregaar i den mest ideelle Fred og Ro.«

De Linjer, Montessori trækker op i sin Methode, løber parallelt med de Linjer, Kirken trækker op for al Opdragelse. De løber mod s a m m e M a a l.

Til Sammenligning mellem den bestaaende og den ny Skole skriver Montessori endvidere i sin »Methode«:

»Enhver stor Bevægelse bæres frem af gentagne fejlslagne Forsøg og ufuldkomne Bestræbelser. Da Frans af Assisi saa sin Mester i et Syn og fra de guddommelige Læber modtog den Befaling: »Frans, genopfør min Kirke,« troede han, at Herren sigtede til den lille Kirke, hvori han i det Øjeblik knælede. Han begyndte straks paa Arbejdet og bar paa sine Skuldre de Sten, han agtede at bruge til at genopbygge dens faldne Mure. Først senere gik det op for ham, at hans Mission gjaldt Fornyelsen af den katholske Kirke gennem Fattigdommens Evangelium. Men denne Frans, som saa troskyldigt slæbte paa sine Sten, og den store Reformator, som saa vidunderligt ledte Folket frem til aandelig Sejr, var en og samme Person paa to forskellige Udviklingstrin. Saaledes er ogsaa alle vi, som arbejder henimod det samme, Dele af det samme Hele, og de, som kommer efter os, vil kun naa Maalet, fordi der var andre, som før dem troede paa og arbejdede for dette Maal. — Ligesom Frans har vi troet, at vi genopbyggede Skolen, medens vi i Virkeligheden kun bar Forsøgslaboratoriets haarde og golde Sten til dens gamle, smuldrende Mure.

Vi har set paa den Hjælp, som de materialistiske og mekaniske Videnskaber gav os, ligesaa forhaabningsfuldt, som Frans saa paa de tunge Granitblokke, han bar paa sine Skuldre. Vi er saaledes blevet ledet ind paa snævre og krogede Afveje, som vi atter maa forlade, hvis vi skal kunne gøre os noget Haab om at skabe sande og levende Metoder til Opdragelse af kommende Slægter.« (Udh. af mig.)

* * *

Hvorvidt der i Danmark findes Jordbund for Montessorisystemets Indtrængen, er et aabent Spørgsmaal. Danmark plejer at være et godt Hjemsted for frie Tanker og Ideer. Men Montessorisystemet fordrer frem for alt sjælelig Forstaaelse og er i hele sin Karakter vidt forskellig fra de Frihedsprincipper, vi hidtil har kendt paa Undervisningens Omraade.

En Folkerøst har allerede givet sig til Kende*): »Vi gaar over Aaen for at hente Vand, naar vi henter disse Tanker fra Italien. Montessori-Ideerne har levet i Danmark siden Grundtvigs Tid. Vore Grundtvigske Friskoler er identiske med Montessoris.« — — Nødig vil vi indrømme, at det oplyste Danmark, Foregangslandet paa Undervisningens Omraade, maa hente Impulser udefra.

Det kan dog ikke benægtes, at Montessorisystemet er en Blomst paa den katolske Kultur, at denne Blomst allerede har baaret Frugt i alle Verdensdele, og at den først nu begynder at sætte Spire i Danmark.

Frihed indenfor Børneopdragelsen har vi længe kendt. Ingen Steder har man maaske haft Frihed som her. Men Resultaterne er mundet ud i Mangel paa Respekt for alt, hvad der kræver Respekt, fordi det blev Frihed uden Ledelse.

Men efterhaanden som Montessoris sjælshvide Fane

---

*) Paa Skolekongressen i Teknologisk Institut 1925.

nærmer sig, jo tydeligere vil vi skelne og jo bedre forstaar vi dens Inskription:

Frihed under Ledelse ... Sjælekultur ...
Menneskeslægtens Genfødelse.

Ellen Bohn-Jespersen.

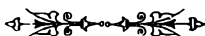

Om at komme for sent.

I en oldkirkelig Kirkeforordning læser man: »Hvis nogen kommer for sent til Gudstjenesten, skal han blive udenfor, hvem han end er: Diakonen skal ikke lukke ham ind. Den Straf er nemlig et Forbillede paa den kommende Dom. Desuden vilde den Uro, der opstaar ved at lade ham komme indenfor, forstyrre de bedende. Hvem der altsaa kommer for sent og finder Døren allerede lukket, skal ikke banke paa. Naar saa første Del af Gudstjenesten er forbi, skal Diakonen lukke ham ind og raabe: »Lad os bede for vor Broder, der kommer for sent, paa det at Gud maa give ham Flid og Iver, udfrie ham fra denne Verdens Lænker og forunde ham Kærlighed og Haab.« — Mon der ikke skulde være Brug for en lignende Kirkeforordning i vore Dage?

(Efter Bonifatiusbote.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Academicum Catholicum« holdt Møde Onsdag den 19. Maj. For at imødekomme et fra forskellige Sider udtalt Ønske indledte Foreningens Formand, Pater A. Menzinger, en Diskussion om det for Tiden aktuelle Emne: »Katholsk Mystik«. I Foredraget blev der gjort Rede for de to Standpunkter, der i de sidste tyve Aar gjorde sig gældende indenfor katholske Kredse. I sin Bog »*Les degrés de la vie spirituelle*« (1886) benægtede Abbé Saudreau, at den mystiske Erfaring er en direkte Skuen af Guds Nærværelse og Virksomhed i Sjælen; den er kun en Oplevelse af den Glæde og Trøst, hans Nærværelse og Virksomhed frembringer. Det mystiske Liv kræver ingen særlig Udvælgelse eller usædvanlig Naadehjælp. Hellighed og Fuldkommenhed er ensbetydende med

Mystik. Derfor bør alle Kristne indbydes til at lægge sig efter Mystikken. Foredragsholderen kaldte denne Opfattelse for en Forfladelse af den mystiske Oplevelse, der er i Strid med alle gamle Mystikers Syn paa disse Erfaringers Natur. Han sluttede sig til den franske Jesuit Poulains, nu næsten almindelig anerkendte Teori — fremlagt i »*Grâces d'oraison*« (1900). Der er en væsentlig Forskel mellem den sædvanlige Bøn og Mystikken. Denne er en umiddelbar Erfaring af Guds Nærværelse og Virksomhed i Sjælen. Af egen Kraft og med den sædvænlige Naades Udrustning kan Sjælen ligesaalidt løfte sig op til Mystikkens Højder som en Fugl i det lufttomme Rum. Mystikken er en særlig Naadegave, et »Karisma« af lignende Art som de overordentlige Naadegaver, der fandtes blandt de første Kristne. Helligheden, som er den fuldkomne Kærlighed til Gud, kan bestaa uden Mystik, medens omvendt Mystikken i Længden ikke vil kunne bestaa, uden at Mystikeren opfylder alle Fulkommenhedens Krav. Den mystiske Forening med Gud opnaas ikke uden at gennemgaa mange Lidelsers Skærsild. Den, der begærer Mystik, skal huske Herrens Ord: »I véd ikke, hvorm I beder. Kan I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?« (Matth. 20, 20). Til Slut gjorde Foredragsholderen opmærksom paa den Forskel, der er mellem katolsk og ikke-katolsk Mystik. Den sidste bestaar, saavidt den er ægte, kun i Vækkelser og Omvendelser, der i deres videre Forløb ikke viser nogen stigende Udvikling. Derimod er den katolske Mystikers første Oplevelser i Reglen kun Porten, der fører ind i Herlighedens Rige, som ikke har Grænser. Den katolske Kirkes Troslære, dens Askese og aandelige Vejledning, dens Naaderigdom og herlige Liturgi er en ganske anderledes frugtbar Jordbund for Mystik end den fattige Kristendom, Reformationen har levnet. William James og A. Harnack indrømmer denne paafaldende Forskel mellem katolsk og protestantisk Mystik. Den sidste skriver: »En Mystiker, der ikke bliver Katholik, er en Diletant.« I Diskussionen deltog bl. a. Forfatter Helge Rode, Magister Henning Kehler og Dr. A. Th. Jørgensen. Dette var Sæsonens sidste Diskussionsmøde. Onsdag den 2. Juni holder A. C. Generalforsamling, hvortil talrigt Møde, navnlig af de unge katolske Akademikere, ventes.

— Magister Lusorum Sancti Kanuti Ducis (Lederen af hl. Hertug Knuds Spillere) Hr. Knud Kannik har i denne Maaned sammen med sin Hustru været paa Studierejse (paa et Legat fra Carlbergfonden) i Belgien og Luxembourg. Rejsen gjaldt særlig to Processioner: Det hellige Blods Procession i Brügge, som stammer fra det 12. Aar-

hundrede, og Springprocessionen i Echternach (Luxb.), hvis Springføring Hr. Kannik mener er den samme, som bruges i den danske Kvaddans.

Assens. Grundstenens Nedlæggelse til »Vor Frelseres Kirke« i Assens vil finde Sted paa Trefoldigheds Søndag den 30. ds. Kl. 10.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.	
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Roskilde.

St. Laurentii Sogns 25-Aars Jubilæum

1901 — 8. Juni — 1926.

DAGENS PROGRAM:

Kl. 10: Pontifikalmesse, med Festtale af Hans Højærværdighed Biskop Brems.

Kl. 5: Festandagt.

Kl. 6: Fests møde i Trægaarden.

Til dette Møde indbydes venligst alle Katholikker, der hører eller har hørt til Roskilde Sogn, samt alle de Katholikker, der har haft særlig Tilknytning til Sognet eller til St. Maria Hospital.

Adgangstegn med udførligt Program for Aftenmødet, (deri indbefattet Fælleskaffebord) faas i Præstegaarden à 1 Kr.

I Anledning af dette Jubilæum vil Roskilde Menighed sætte sig et blivende Minde ved at rejse et nyt Alter til Ære for St. Laurentius. Alle Bidrag, ogsaa fra ikke Roskildensere, modtages med Tak.

Sognepræsten.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende Børnehjem i Nakskov bedes godhedsfuldt samle — *selv ganske almindelige Frimærker* — klippe dem af Brevene, uden at beskadige Takkerne, og indsende dem i Konvolutter til August I. Diemar, Skindergade 32. K. til Fordel for Hjemmet. Alle andre overflødige Smaagenstande, brugte Sager og Ting modtages eller afhentes ligeledes med stor Taknemmelighed. Tlf. Byen 6555 Kl. 10—2.

Katholsk Ungdomsværn.

Ordinær Generalforsamling
afholdes

Tirsdag den 1. Juni Kl. 8 Efterm. i »Vesterhus«,
Vestervoldgade 115^a.

DAGSORDEN:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren aflægger Regnskab.
3. Forslag til nye Love.
4. Valg af 5 Medlemmer til Bestyrelsen,
2 Suppleanter og 2 Revisorer.
5. Eventuelt.

NB. Da der foreligger Forslag om nye Love, og da saadanne paa denne Generalforsamling kun kan vedtages, naar mindst to Trediedele af samtlige stemmeberettigede Medlemmer er tilstede og stemmer derfor, anmodes Medlemmerne indtrængende om at give Møde.

Efter Generalforsamlingen Kaffe bord.

»Sursum corda« medbringes.

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
SPILMANN:	Et Offer for Skriftemaalet.....	1,50	0,50
F. F. MAURER:	Fader vor.....	1,50	0,75
»	A B C.....	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow.....	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener.....	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen.....	1,50	0,75

Sakramentskirken. Majandagten slutter Mandag den 31. Maj Kl. 8 Aften.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 1. Juni Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag den 4. Juni til de aftalte Tider.

A.C. Onsdag d. 2. Juni Kl. 8¹/₄ Generalforsamling i Vesterhus. Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning, 2) Kassereren forelægger Regnskab, 3) Udvalgsberetninger, 4) Valg af Administratores, 5) Eventuelt. Adm.

Fideltas's Lodtrækning. Maleriet blev vundet paa 198 og Relieffet paa 19.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

30. Maj Hl. Trefoldigheds Fest.	6. Juni 2. Søndag. eft. Pintse.
31. — M. Angela, Jomfru.	7. — M. Oktavdag.
1. Juni Ti. Ferialdag.	8. — Ti. Oktavdag
2. — O. Erasmus og Lidelsesfæller, Martyrer.	9. — O. Oktavdag
3. — To. Christi Legemsfest.	10. — To. Oktav af Christi Legemsfest.
4. — F. Oktavdag.	11. — F. Jesu Hjertes Fest.
5. — L. Oktavdag.	12. — L. Johannes af St. Facundo, Bekender.

St. Ansgars Kirke.

Mandag den 31. Maj Kl. 8 Aften slutter Majandagten med Prædiken og Procession, hvori de unge Pigers Foreninger deltager.

Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke To. d. 3. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 8 Aften Andagt. — To. den 10. Juni Kl. 8 Aften Procession.

Jesu Hjertes Kirke. To. d. 3. Juni stille Messe Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 10. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Levitmesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — Søndag d. 6. Juni Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. To. d. 3. Juni Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Eftm. Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8. Andagt med Te Deum Kl. 6 Aften.

Sakramentskirken. To. d. 3. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Pontifikalmessen (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6). — Paa Hverdagen i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Aftenandagt Kl. 8.

St. Josefs Kirke. To. d. 3. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 3 Efterm. Andagt.

Rosenkranskirken. To. d. 3. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ fortsættes den Onsdagen før Christi Legems Fest paabegyndte Novene til Jesu Hjertes Fest.

St. Annæ Kirke. To. d. 3. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 Aften Andagt. — Søndag den 6. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). To. den 3. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Andagt med sakramental Velsignelse. — Sønd. d. 6. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret og Føret tillader det; efter Processionen stille Messe.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 3, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 23.

Søndag den 6. Juni.

1926.

INDHOLD: Har du Tid? — Det katholske Roskilde jubilerer. — Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed. — Mødet i Herthadalen. — Ansgar og Hans Tavsen. — Czar Ferdinand i St. Ansgars Kirke. — Kirkeindvielsen i Næstved. — In memoriam Lærer Jens Munk. — Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Sverige. — Avertissementer.

Har du Tid?

»Jeg har købt en Gaard... Jeg har købt fem Par Okser... Jeg har taget mig en Hustru...« De samme Svar gives saa ofte den Dag i Dag. Endnu sender Herren sine Tjenere ud med Indbydelsen til den store Nadver, men Menneskene har saa travlt, der er mange, der ikke kan komme.

Menneskenes Optagethed af det jordiske viser den første Del af Lignelsen os. Vi har ofte saa svært ved at forene alt det jordiske Stræb med Arbejdet for vor Sjæl. Hvor mange af Herrens Sendebud har ikke som Apostelen Paulus faaet det Svar: Vi vil høre paa dig en anden Gang; nu har vi ikke Tid.

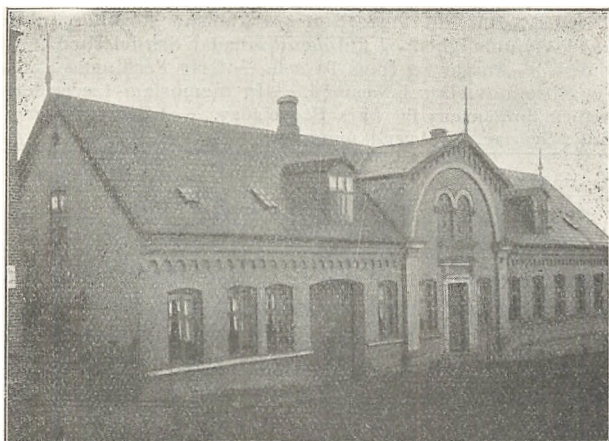
Og dog er det Indbydelsen til den store Nadver! Det er Indbydelsen til Guds Rige! Indbydelsen til Kirken og Sakramenterne, til Herrens Bord her paa Jorden og det store Maaltid i Himmelen. Men Mennesker mener ofte, at deres egne smaa Fornøjelser er mere værd.

Paa Christi Legems Fest søger Kirken med Kraft at vise hen til det, som er Jordens og ogsaa skal være vort Livs Midtpunkt, Herren i Alterens Sakramente, det Bord, som han har dækket for Menneskene. Om dette Bord vil vi samles, vi lader alt det jordiske ligge og kommer til Herrens Nadver, den Indbydelse skal vi følge. Vi skal have Tid.

Det katholske Roskilde jubilerer.

At fejre Jubilæum, det er at samle Minder; det er at binde Blomster og Grønt sammen til en Urtekost; det er at unde sig en stille Stund for at slaa op i sit Fotografi-album og falde i Staver over kære Ansigter eller smile ad morsomme Øjebliksbilleder.

For 25 Aar siden var Sct. Olsbakke den mest graa Del af det gamle Roskilde. Nu er det, som om Byens Midtpunkt var bleven flyttet hen mod Fjorden; nu er Sct. Olsbakke et helt lille Eventyr af Blomster og Grønt. Navnlig

Præstegaarden, der husede det gamle Kapel.

nu i Pinsetiden blomstrer de snehvide Pæretæer i Søstrenes Have omkap med de lyserøde Æbletræer i Præsternes Have, ligesom Søstrenes flinke Gartner skuffer og river omkap med vor gode gamle Broder Bonifacius. Og skulde det i Aar hænde igen, at Søstrene henter sig en Præmie med deres Græskar, da kan Broder Bonifacius fortælle, at Præsterne allerede i Begyndelsen af Majmaaned spiste Salat. »Og saa maa De huske, at da jeg kom for 20 Aar siden, var vor Have lutter Eng og Mose.« (Br. Bonifacius).

Det har nok været gode Gartnere allesammen, der for 25 Aar siden slog sig ned i Roskilde By baade Præster og Brødre med deres store Rosenkranse og de smaabitte Nonner med Slæbere, de beskedne graa-hvide Søstre, som

en gammel Kone dengang ansaa for »Aander«. De har da i det mindste vist sig at være gode Aander. Paa deres Frugter skal I kende dem.

Se hen til de fortræffelige Bygninger paa Frederiksborgvej; læg Mærke til det uafsladelige Rykind af Syge og forulykkede, der søger Helse paa Sct. Maria Hospital med de lyse Stuer og de kærligt smilende Søstre; læg Mærke til de mange Folk, der søger Frelse i den stemningsfulde Sct. Lauren-

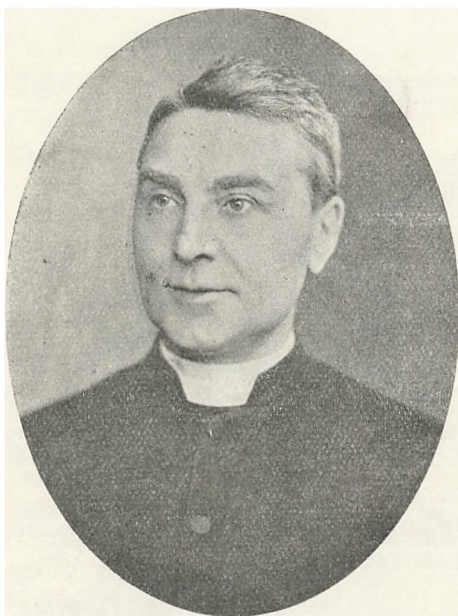
Det gamle Kapel.

tii Kirke, og til de Børneflokke, der hver Morgen strømmer ind paa Legepladsen ved Sct. Josefs Skole. Smaa Piger, der kommer slæbende paa deres Taske, og raske Drengene, der kommer jagende paa deres Cykle; og se, hvor de alle smiler til de blomstrende Pæretæer og de duftende Syrener.

Alt lader til at trives godt paa Olsbakken i Bisp Absalons gamle Stad! Og saa kunde de gode Arbejdsfolk i denne Herrens Vingård dog alle sige som Broder Bonifa-

cius: »Husk paa, at det altsammen kun var daarlig Græsmark og sur Mosejord, da vi kom for 25 Aar siden.« —

Slaar vi op i vort Album, da er der et Billede, der tager hele den første Side. Det er Pastor Kerchhoffs gode og kloge Ansigt! »Ja, det maa jeg nok sige, han var en klog Mand,« sagde en protestantisk Præst her fra Egnen forleden Dag til mig. Og hvor kærlig og forstaaende han var, faar man at høre, saa ofte man kommer paa Besøg hos vore Katholikker. De blev da ogsaa skuffede, da

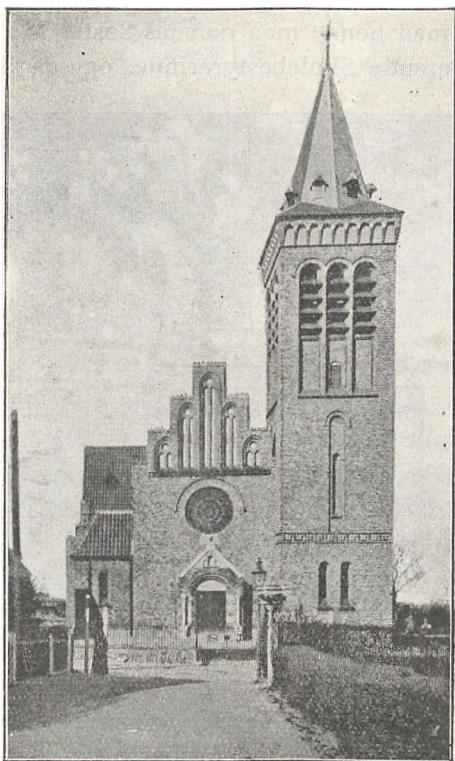
Pastor Kerchhoff.

»Prioren«, som Byen havde døbt ham, meddelte, at hans Arbejde forhindrede ham i at være til Stede ved vor Familjefest den ottende Juni.

Et andet Billede, man uvilkaarligt dvæler ved, er Pastor Knappens, Polakkernes Fader, lidt strengere af Udsæende, lille, men fast, helt ladet med Energi. Der fortælles om ham, at naar han fik en Telefonopringning fra Vendsyssel, hvor en lille polsk Kone laa syg og kaldte paa ham, da rejste han omgaaende med Eksprestoget og var hjemme igen den næste Morgen for at modtage Breve og Besøg, for at yde Hjælp til dem, der kom til ham fra Lolland og

Fyn eller Bornholm. Han hvile nu i Fred nede paa Kirkegaarden i Maribo, hvor han maatte bukke under for det overvældende Arbejde.

Og saa er der saa mange Billeder til: den franske Pater Blois og de afdøde Præster Houben og Roderburg, og mange andre, der kom og gik igen. »For mange, der kom og gik igen«, vil maaske nogen indvende.

St. Laurentii Kirke.

Kan være! men jeg, der kender lidt til et Ordenssamfunds Mekanisme, kan godt forstaa, at det gik, som det gik. Og mens jeg sidder og blader i vort Fotografialbum, siger jeg dog inderlig Tak til dem allesammen, der har været med til at saa den gode Sæd paa Roskilde Mark. Det kan godt være, at de ikke alle var lige store ejheller fejl-fri. Hvor er det Menneske, der er uden Skygge? Har ikke ogsaa den, der staar rank under Himlens Sol, en lille mørk Plet ved Fødderne? De er Sortseere, der ikke

ser andet end denne Plet. Jeg kan nu bedre lide at se Folk ind i Ansigtet, og jeg synes, at de har et godt Ansigt, alle de Præster, som findes i vort Album.

Og mange andre gode Ansigter ser jeg i den Jubilæumsbilledbog. Der er den gamle »Bonne Mère«, Søster Marie Patricie, der for et Aar siden døde nede i Frankrig. Hvor ofte har jeg ikke hørt Folk udbryde: »Ih, hvor var hun god, og hvor forstod hun os Danskere!« —

Sammen med hende maa nævnes Søster Marguérite, den forhenværende Skolebestyrerinde, og saa Søster H o r-

St. Laurentii Kirke.

tense, hvis Begravelse ifjor formede sig nærmest som et Triumftog for den beskedne, selvopofrende Sjæl.

Der er fine Billeder af fornemme Folk. Der er det gamle Herskab fra Ledreborg Slot, der altid har vist en levende Interesse for hele den katholske Virksomhed i Roskilde; og der er det nuværende Herskab, der til Trods for, at det har sin egen Præst, ikke desto mindre gerne viser, at det hører til vort Sogn.

Der er Baronesse Rosenørn-Lehn, der aldrig har svigtet, men altid har støttet den katholske Sag med alle de rige Midler og Evner, hun raadede over, og ved Baronessens Side hendes uadskillige Ledsagerinde Malerinde Frk. Sofie Holten, der lever skjult i St. Laurentii

Skygge, mens ovre i Kirken Folk bliver stemt til Bøn bare ved at se paa hendes dybt-religiøse Malerier.

Og saa er der utallige andre ikke mindre tiltalende smaa Billeder af jævne Folk, der aldrig vilde tilgive mig, om jeg nævnte deres Navn. Det er dem, der kun har levet eller lever for deres Tro, deres Kirker og deres Præster; Folk, der næsten aldrig forsømmer en Højmesse, der er med til alle religiøse Møder og altid rede til at støtte Præsterne i deres Foretagender.

Jeg skal nøjes med at nævne En, der ikke kan blive vred paa mig: hun sover nemlig ude paa Kirkegaarden, »Jomfru Kristiansen« hed hun og vilde hun hedde!

St. Mariæ Hospital.

En Dag, da nogen fordristede sig til at kalde hende »Frøken«, blev Jomfru Kristiansen næsten vred og erklærede: »Jeg er inte Frøken, jeg er en Jomfru; det har jeg altid været, og jeg takker Gud for min Jomfrustand.« Jomfru Kristiansen havde paataget sig at vaske og skure Gange og Trapper i Præstegaarden. (Et Arbejde, hun troligt udførte i en halv Snes Aar). Det var hende en Ære, og hun skulde ikke have noget for det.

Det skete en Dag, da Jomfru Kristiansen havde slidt og var overordentlig træt, at Præsternes Husbestyrerinde kom til hende med en Kop Kaffe og et Stykke Smørrebrød. »Nej, Tak!« sagde hun med en bestemt afvisende Gebærde, »Jomfru Kristiansen spiser ikke Præsternes Mad!« —

Jomfru Kristiansen levede af lutter »Mannagryn« og Leverpostej, og ødslede ikke med sine smaa Skillinger. Men en Dag kom hun op til Præsten og forærede sine Sparepenge til Kirken: det var en lille Sum paa . . . tusinde danske Kroner! —

Hvor vilde Jomfru Kristiansen blive vred, dersom hun hørte, at jeg gaar og fortæller saadan noget om hende! Men hun kunde da trøste sig med, at jeg ikke fortæller saa meget andet godt, som hun har gjort i det skjulte, og som alene Vorherre ved og engang vil fortælle til alle Folk til evig Opbyggelse . . . eller evig Beskæmmelse.

Til Opbyggelse var det ogsaa, at jeg skrev alt dette. Det er godt at sætte Lyset paa Lystestagen, saa det kan lyse for alle dem, der er i Huset. Iøvrigt kan det være en Stimulans for En selv at erindre sine Forgængeres Bedrifter.

Vel har ogsaa Roskilde undergaaet de andre Provincesmenigheders Skæbne: Efter en flot Start og en rask første Fart har den efterhaanden sat Tempoet lidt ned og kører nu mere jævnt. Men dog stadigvæk frem.

Sct. Josefs Søstre har saaledes i de sidste Aar faaet deres Hvilehjem paa Sct. Laurentii Vej.

Den nye og energiske Forstanderinde for Hospital og Skole, Mère Anne de Saint-Charles, har i de tre Aar, hun er her, allerede sat sig blivende Spor. Hun har nemlig aabnet Skolen ogsaa for Drengene, hvem der indtil ifjor var blevet nægtet Adgang. Hun har ladet de smaa komme til sig, idet hun har indrettet en pæn Børnehave til Børnene fra Byen og har ydet Præsterne god Hjælp med at oprette deres Børnehjem for Kommunikanter fra Landet.

Selve Menigheden skillinger nu sammen for at faa rejst det savnede Side-Alter til Ære for Sct. Laurentius og det ikke mindre savnede Orgel. — —

Naar vi nu agter at fejre Jubilæum, da er det ikke for i Forfængelighed at se os i Spejlet, men snarere for at rette en dybtfølt Tak til Gud og hans gode Tjenere og alle vore Velgørere for alt, hvad der er bleven til i de 25 Aar, og saa bede ham ogsaa fremdeles give Vækst til det, som andre har saaet, og som vi faar Lov til at vande, og andre forhaabentlig faar at høste.

Stef. Wevers.

Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed.

I.

INDLEDNING.

For at forstaa Afladslæren, maa vi først forstaa Afladens subjektive Forudsætning i os selv, nemlig: Syndeskylden, Syndsbevidstheden og Nødvendigheden af at afbetale vor »Syndegæld«, som vi staar i til Gud, m. a. O. Bodens Nødvendighed i Almindelighed.

Vi ved jo nok, hvorledes vor Frelser selv i sine Ligelser sammenligner Synden med en Gæld, som Mennesket staar i til Gud. Ja, vi kan endogsaa skelne en dobbelt Gæld: selve Syndens Gæld og Syndestraffens Gæld. — Ganske vist har vor Herre og Frelser en Gang for alle ved sin Offerdød paa Korset givet Gud Oprejsning for hele Verdens Synder. Men for at faa Del i disse vor Frelseres Fortjenester ved vi jo godt, at vi ogsaa selv maa gøre noget. Han har gjort, hvad vi ikke formaade at gøre (at yde den fuldkomne værdige Oprejsning for Synden), men derfor fritager han os dog ikke fra at gøre, hvad vi kan for at yde Oprejsning for Synden ved op-
rigtig Bod, som først og fremmest bestaar i Anger og Bekendelse, hvorved saa selve Synden og den evige Straf (dersom det var svære Synder, det drejede sig om) bliver os eftergivet. Hertil opfordrer den hellige Skrift os paa mange Steder med disse eller lignende indtrængende Ord: »Omvender eder af eders ganske Hjerte til Herren, eders Gud!« — Men er det saa sket, har vi angret og bekendt vore Synder, da maa vi ikke tro, at vi derefter ikke er forpligtede til nogetsomhelst mere. Nej, der er endnu tilbage at gøre godt igen, hvad vi har forbrudt, og at afsone de timelige Syndestrafte ved Bøn og gode Gerninger for saaledes at give Gud en fortsat, vedvarende Oprejsning for den Tid, da vi levede i Synd og ikke tænkte paa ham. Det er det, Johannes Døberen opfordrede til, da han sagde: »Bærer Bodens værdige Frugter!« — og som vor Frelser selv opfordrer til, naar han siger: »Omvender eder og gører

Bod!«. — Bodens Frugter eller Bodens Gerninger, de er det, hvorved vi kan afbetale hin anden Gæld, som vi staar i til Gud, de timelige Syndestraffes Gæld. Sørger vi ikke for paa denne Maade ved frivillige Bodsøvelser at afbetale denne Gæld her i Livet, hvor det kan ske lettere, saa maa det ske en Gang tvungent og strengt dér, hvor ingen slipper ud, før han har betalt den sidste Hvid, nemlig i Renselsesstedet, i Skærsilden.

Det er altsaa nødvendigt for os at gøre Bod, ikke blot i den Forstand, at vi angrer vore Synder og vender om fra vore onde Veje, men vi maa ogsaa bestandig leve i Bodens Aand og en Gang imellem endogsaa søge paa en ganske særlig Maade at øve Bodens Gerninger, at høre Bodens synlige Frugter. Og det er netop det, Kirken opfordrer os til, naar den tilbyder os Jubilæumsaflad. Den første og vigtigste Betingelse for at vinde den, er nemlig grundig og oprigtig Omvendelse og Bod. Og ingen af os tør tænke, at vi ikke har Bod og Omvendelse behov. Alle uden Undtagelse, baade Syndere og retfærdige, har i al Fald Bod behov.

1. Havde Adam ikke syndet, og var Arvesynden ikke gaaet over paa os og med den de onde Tilhøjeligheder, som af og til i det mindste giver sig Udslag i større eller mindre personlige Synder, ja, saa var det noget andet. Men nu, da det en Gang er saaledes, da vi alle er Syndere, saa har vi ogsaa alle nødvendig at gøre Bod for vore Synder, mere eller mindre efter vore Synders Størrelse og Mængde. Det er saa aldeles sikkert, at vi slet ikke tør tvivle derpaa, thi herom har vi jo ogsaa vor Frelasers egen bestemte Udtalelse. Ligesom han opstiller de hellige Sakramenter, særlig Daaben som en Betingelse for at indgaa i Himmelen, idet han siger: »Hvo, som ikke er genfødt af Vand og den Helligaand, kan ikke indgaa i Himmeriget« — saaledes opstiller han ogsaa andetsteds Anger og Bod som en ligesaa ufravigelig Betingelse for at undgaa den evige Fortabelse: »Dersom I ikke omvender eder og gør Bod (siger han), da vil I alle gaa til Grunde.«

Vi kan altsaa ikke, naar vi en Gang stedes for Guds Domstol, undskylde os med, at vi ikke har vidst det, at han fordrede Bod for Synden, ikke blot Anger og Omven-

delse, men ogsaa Bod. Thi han har paa mange Maader mindet os herom, allerede i den gamle Pagt ved Profeterne, og i den ny Pagt ved Apostlene, ja ved sin egen guddommelige Søn. Han selv — vor Frelser — fordrer det af os. Han siger ikke: jeg har givet den himmelske Fader tilstrækkelig Oprejsning for Synden, I behøver herefter ikke mere at gøre noget! — Tværtimod: »Dersom I ikke gør Bod, saa vil I alle gaa til Grunde,« siger han, vor Frelser selv.

De, som har aabent Øre for Jesu Formaninger, dem ser vi da ogsaa efterkomme denne hans Opfordring. F. Eks Petrus og Magdalene. Om dem fortælles der, at de hele deres Liv begræd deres tidligere Overtrædelser og gjorde Bod for deres Synder. Og Apostlen Paulus siger om sig selv, at han tugtede sit Legeme for at bringe det til Underdanighed, og det endnu længe efter, at han var bleven omvendt til en hellig og ivrig Herrens Apostle.

Og dersom vi spørger, hvorfor de paa denne Maade gjorde en saa alvorlig og vedholdende Bod, da er Svaret det, at de indsaa Bodens store Nødvendighed, hvorledes nemlig baade Guds Retfærdighed og deres egen Skrøbelighed fordrer Bod for Synden. Gud skylder nemlig sig selv det; hans egen uendelige Retfærdighed kræver det, at det onde straffes ganske nøje efter Fortjeneste. »Jeg vil hjem-søge deres Misgerninger med Tugtens Ris og deres Synder med Plager,« hedder det i den 83. Salme. Men paa den anden Side lader den guddommelige Retfærdighed sig dog ogsaa forsone, naar vi selv frivillig paalægger os en Bod for sammen med vor Frelser at sone Synden.

Og saadanne frivillige Bodsøvelser, de er ogsaa i en anden Henseende gavnlige og nødvendige, nemlig som Helbredelsesmiddel for de Saar, som Synden har tilføjet vor Sjæl. Naar man i gamle Dage var bleven saaret af et Vaaben, maaske et rustent eller forgiftet Vaaben, saa benyttede man sig af lapis tartari, en Slags Helvedsten, for ligesom at udbrænde Saaret og befri det for inficerende Elementer: det gjorde ondt, det var en brændende sviende Smerte, det fremkaldte, men det forhindrede eller forebyggede Blodforgiftning, reddede den saarede fra at miste et Lem eller maaske endog at miste Livet. — En lignende

ubehagelig, smertefuld, men god og heldbringende Medicin for Sjælens Sygdomme er Bod og Bodsøvelserne. Den, som ikke vil anvende et saadant Middel, den, som efter at have faaet sine Synders Tilgivelse tænker: aa, nu behøver jeg ikke mere at bryde mig om det, han vil meget let igen falde tilbage i Synd, meget lettere end den, som ofte og med Alvor og med Hjertets Sønderknuselse tænker paa den Æresfornærmelse, som han ved Synden havde tilføjet Gud og derfor ogsaa endnu bagefter, efter sin Omvendelse, søger ved Bodsøvelser, ved Bøn og andre gode Gerninger og Selvfornægtelser at yde Gud Oprejsning for de ham tidligere ved Synden tilføjede Krænkelser.

2. Men for rigtig at forstaa Bodens Nødvendighed for alle, maa der, som før allerede kortelig antydet, lægges særlig Vægt paa, at Bod, det at gøre Bod, ikke blot er noget, som tilkommer Syndere, men ogsaa retfærdige, ikke blot den, som har begaaet mange og store Synder, men ogsaa den, som maaske kun har begaaet faa og smaa Synder. — Selv om vi maaske lever i den helligørende Naades Tilstand, begaar vi jo dog alle daglig mange Smaafejl, som maaske i Menneskenes Øjne ikke har nogen videre Betydning, men som Gud dog i sin uendelige Retfærdighed og Hellighed bedømmer noget anderledes, fordi de nemlig, i mange Tilfælde i det mindste, kunde og skulde undgaas.

Ja dersom vi bestandig havde Gud for Øje, som vi jo egentlig skal; dersom vi bestandig var gennemtrængte af den levende og virksomme Kærlighed til Gud og Næsten, da vilde vi ogsaa sikkert under mange Omstændigheder handle ganske anderledes, end vi gør. Men denne Forsømmelighed, denne Lunkenhed, denne Ligegyldighed i Herrens Tjeneste (selv om den, som sagt, ikke giver sig Udslag i store og svære Synder), saa er den dog Gud mishagelig og strafværdig — og fordrer Bod, enten her eller hisset.

Ved Skriftemaalet paalægges os jo ganske vist allerede en Bod, i Reglen en Bøn eller en anden god Gerning eller Selvfornægtelse, som det er vor Pligt at forrette. Men dermed maa ikke tro, at vi har gjort al den Bod, vi skal, — at vi dermed har afbetalt al vor Gæld til Gud, og ikke fortjener flere Syndestrafte. Nej, den Bod, som vi faar i Skriftemaalet, den er i Reglen, særlig sammenlignet med

den tidligere Praksis i den ældste Kirke, uhyre lille, og vi maa nærmest kun betragte den som en Paamindelse om, at vi nu ogsaa skal gøre Bod for vore Synder, saameget som vi blot kan. Gør vi det ikke frivillig her, saa samler vi ligesom gloende Kul paa vore Hoveder til Skærsilden.

Heraf kan vi da ogsaa se, hvor kristelig klogt hine hellige handlede, som skønt de aldrig selv havde begaaet nogen svær Synd, ja maaske ikke en Gang nogen egentlig virkelig mindre Synd, — ikke desto mindre gjorde Bod, ofte stræng Bod hele deres Liv. De regnede det ikke saa nøje ud: saa og saa meget og ikke mere! De var ikke knebne overfor Vorherre. Nej, de vidste, at selv om de gjorde noget mere Bod end nødvendig for at afsone deres smaa Synder og Fejl, saa var det dog ikke forgæves. Ved de vedholdende Bødsøvelser, ved den udholdende Bøn og Selvfornægtelse plantede de ligesom en stor og stærk Tjørnehæk omkring Dydens Have, et uigennemtrængeligt Værn imod alle Sjælens Fjender, som maaske ellers truede med at nedtrampe og ødelægge Dydens skønne Blomster. — Saaledes tænkte en h. Stanislaus, en h. Aloysius, en h. Margarethe Alacoque og saa mange andre af Kirkens Hellige, der »forenede en vidunderlig Livets Uskyldighed med en ligesaa stor Bodfærdighed.«

Den h. Margrethe Alacoque f. Eks. var aldeles utrættelig i Bøn og Bødsøvelser for at yde Jesu guddommelige Hjerte Oprejsning ikke blot for sine egne Synder og Smaafejl, men ogsaa for alle andre Menneskers Synder og Fornærmelser imod Gud.

Lad os da, saa godt vi kan, efterligne saadanne Eksempler. Lad os i al Fald efter vore Evner og Forhold følge Kirkens Opfordring til Bøn og til Bod, til Angerbøn og Bødsøvelser som første og nødvendigste Betingelse for at vinde den Jubilæumsaflad, der tilbydes os.

Maaske har vi det ogsaa mere nødvendig at gøre Bod, end vi tænker os. Selv om vi virkelig ikke skulde have begaaet mange svære Synder, hvor mange Smaafejl og Forsømmelser har vi saa ikke begaaet, hvor mange Forseelser imod Kærligheden til Næsten, imod Sandheden og Ærligheden, hvor megen Given efter for vor naturlige Træghed og Ladhed, eller hvor megen Gaaen op i det jordiske, de

ydre Ting, paa Bekostning af Sjælen og dens aandelige Pleje!

Og alt dette fordrer ogsaa Sone; ingen slipper, førend han har betalt den sidste Hvid. Mon vi vilde kunne siges at være rede, fuldstændig beredte til Herrens Komme, dersom han nu med det samme vilde komme og fordre Regnskab for vor aandelige Husholdning? Og det kan ske, førend vi aner det, i dette Aar, i denne Maaned, i Dag eller i Morgen. Det er derfor af mange Grunde godt og kristeligt klogt altid at have sit Regnskab i Orden, saa at der er nogenlunde Balance deri. Og det er det netop, der nu gives os Lejlighed til — at skaffe Balance i vort aandelige Regnskab. Jubilæumsafladen, som vi senere kommer nærmere ind paa, den skal hjælpe os dertil, skal være en Tilskyndelse dertil.

Men den første og nødvendigste Forudsætning herfor, det er altsaa, som vi her har set: Bod, grundig og oprigtig Bod og den faste Vilje at ville undgaa ikke blot større Synder, men ogsaa de mindre Fejl.

Lad det da derfor ogsaa være os sagt, hint Ord af den store Bodsprædikant, Johannes Døberen: »Bærer Bodens værdige Frugter, for at I ikke som et ufrugtbart Træ maa blive omhuggede og kastede i Ilden!«

(Fortsættes.)

Mødet i Herthadalen.

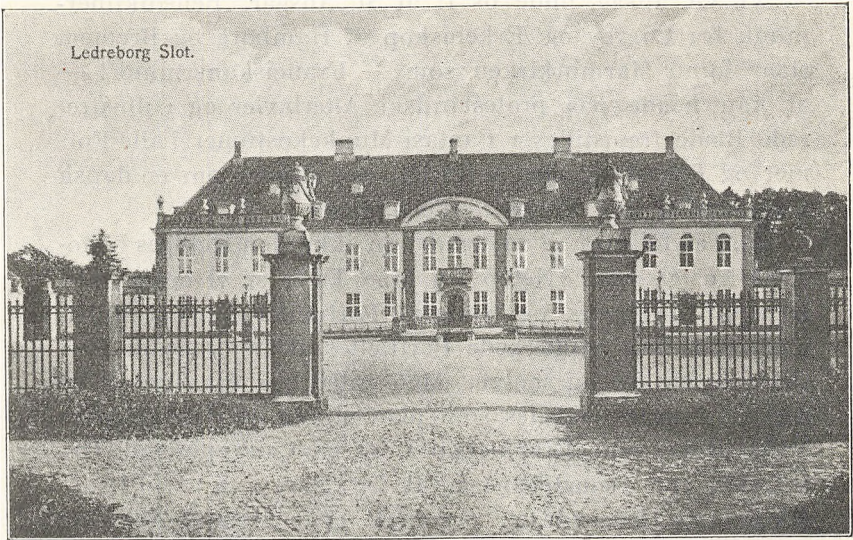
Det store katolske Møde den 1. August tegner til at blive en virkelig Fest, som er St. Ansgars Minde værdig.

Vi bringer her et Billede af Ledreborg Slot med den store Gaard, hvor Pontifikalmessen skal holdes. Hs. Højærværdighed Biskoppen vil selv holde Prædikenen ved Messen, og det ventes, at Biskopperne fra de andre nordiske Lande vil komme til Stede. Messen holdes Kl. 10. Sangen udføres af et stort Kor, der sammensættes af Kirkekorene i København og Roskilde, og som ledes af Organist Hammermüller. Naturligvis sluttet Gudstjenesten med et festligt Te Deum.

Om Eftermiddagen Kl. 3 holdes Mødet i Herthadalen. Dets Program vil senere blive bekendtgjort.

Med »Billigt Søndagstog« kan man for halv Pris komme til Herthadalen 1. August, saa Katholikerne vil sikkert strømme til fra hele Landet.

Ansgar og Hans Tavsén.

Naar man læser, hvad der nu altsammen fremkommer af protestantiske Taler og Billeder om vor hl. Ansgar, griber man sig uvilkaarlig til Hovedet og spørger: Er det Historie, eller er det ikke Historie? — Skal de danske »Kirkefolk« virkelig faa indprentet, at den hl. Ansgar var en Slags aandelig Lutheraner, at den Kirke, hvis Repræsentant han var, har været en anden Kirke end den »nuværende romerske Kirke«?

Med Billederne kan det jo være det samme. — Skønt ærlig talt — vilde man tillade — ikke en Videnskabsmand, for det er udelukket — men blot vore større Blade at bringe forkerte Billeder om Kina, maaske Billeder fra Indien eller Japan, og give dem som Illustrationer fra Kina? Vilde man finde sig i, at der i et større dansk Blad sattes Billeder af, lad os sige, »danske Soldater og Militærtyster« og saa bragtes tyske, engelske eller russiske Uniformer? —

»Catholica non leguntur —.« *Hvad der henhører under den katholske Kirke, behandles ofte med suveræn Mangel paa*

Forstaaelse eller paa Kundskaber. [Dette er i Grunden et lille Mysterium, hvis man tænker lidt nærmere over det, men det kan her ikke behandles udførligere —.]

Vi vil altsaa finde os i, at St. Ansgar, Benediktinermunk fra Corvey og Ærkebiskop af Hamborg og Bremen, staar foran Marmorkirken som — Franciskanermunk! — at han baade paa protestantiske Altertavler og i illustrede Blade fremstilles i Fantasi-Munkekostumer i alle Former og Farver og med et Ansigt, der minder om en dansk Seminarists; kun Lorgnelterne mangler.

Ja, selvfølgelig — vi kender jo ikke den Helliges historiske Ansigtstræk. Netop fra hine Tider er vi ogsaa med Hensyn til Pavers og Kongers Portrætter daarligt stillet, medens vi har udmærkede Portrætter af fremragende Personer baade før og senere. Men enten bør man fremstille den hl. Ansgar, saaledes som man gjorde det i den senere Middelalder, som Ærkebiskop i det ham tilkommende Ornat eller som Benediktinermunk fra Corvey, d. v. s. i Benediktinernes Ordensdragt, eventuelt efter Manuskripter og Tegninger fra Corvey, thi ogsaa de gamle store Benediktinerklostre og Tidsalderen havde deres smaa Nuancer med Hensyn til den almindelige Ordensdragt [som dog altid bliver Hovedsagen paa et Billede]. —

Men nok om det. Værre staar det nu til med den hl. Ansgars Trosbekendelse. Mon han ikke i Grunden har hældet til Luthers Lære med et lille Stænk af Melanchtons kryptokalvinistiske Nadverlære? — Ja, det er Spøg, men hør, hvad selve Stiftsprovst Ussing siger i Viborg [efter Bladenes Referat], »at Aaret 1926 er et Mærkeaar for den danske Kirke, idet man fejrer Mindefester for baade Ansgar og Tavsens. *Disse Fester passer godt sammen* [Fremhævelserne af os], *thi Hans Tavsens bragte ikke nogen ny Kristendom, men kun en Levendegørelse af det gamle Evangelium . . . .*«

Saaledes sagt, hørt og trykt i det Mærkeaar 1926! Og det skal være Historie. — —

Maa vi tillade os en svag Protest paa den historiske Sandheds Vegne? Ugebladets lille Stemme overdøves jo sikkert af Viborg-Festlighederne og deres Referater i Berl. Tid., Nationaltid., Kristel. Dagblad o. s. v. Alligevel — og

alle Stiftsprovster og hele den danske Folkekirke til Trods! — skal det fremhæves: *at den hellige Ansgar troede paa de 7 Sakramenter og ikke afskaffede de fleste af dem, som Tausen gjorde — at den hl. Ansgar holdt sine Ordensløfter, som Tausen brød — at den hl. Ansgar saa en Livsbetingelse for Christi ene Kirke i Forbindelsen med den Apostoliske Stol — den Forbindelse, Tausen skar over med haard Haand — at den hl. Ansgar levede i Spægelse og Selvfornægtelse, i Kærlighed og Sagtmodighed, medens Tausen efter Døtidens Vidnesbyrd førte grove og voldsomme Ord i sin Mund og ophidsede Folk til Ødelæggelserne i Vor Frue Kirke.*

I Virkeligheden staar disse to Mindefester i skærende Modsætning, og den historiske Ansgar vilde, hvis han nu kom igen — paa det mest bestemte frabede sig en Lovtale af Stiftsprovst Ussing og Meningsfæller.

F. F. M.

Czar Ferdinand i St. Ansgars Kirke.

Torsdag den 27. Maj Kl. 8^{1/4} steg en ældre, hvidskægget Herre med en yngre Herre i Følge ud af en Bil foran St. Ansgars Kirke og knælede snart ned i en af Bænkene. Der var foruden Skolebørnene ikke mange til Stede, men dog en Del Kommunikanter. Den ældre Herre tog en sort Kalot paa og læste i sin Bønnebog.

Og medens Pressens Fotografer og andre Mænd løb rundt i København for at fange et Glimt af den berømte Gæst og om muligt et nok saa lille Interview — knælede Genstanden for deres Længsler i en beskeden Kirkebænk...

Czar Ferdinand af Bulgarien! — Hvilke historiske, højst forskellige og ikke ublandet gode Minder knytter sig ikke til dette Navn! Man maa indrømme, han var ikke bare saadan en almindelig Konge, men en Politiker og Statsmand, der allerede i den første Balkankrig blev en Forgrundsfigur i Europa og siden da har været en af denne Verdens mest omtalte Personligheder.

For os Katholikker var det en Smerte at se, hvorledes daværende Fyrst Ferdinand — maaske for at tækkes Rusland, maaske for at befæste sit Dynasti indadtil — lod sin Søn Kronprins Boris blive »orthodoks« d. v. s. Medlem af den bulgarske Folkekirke, skønt baade han selv, hans fromme Hustru Louise af Parma og de øvrige tre Børn var Katholikker.

Personlig havde jeg det Indtryk, at Ferdinand af K oburg var en rigtig Verdensmand, en dreven Politiker, uden Moral i Politik som saa mange andre store Statsm end.

En sk onne Eftermiddag i Maj bankedes der paa en D or i St. Ansgars Pr estegaard, og ind traadte — ikke en af de mange fattige, der beder om Hj alp, som man jo nu er forberedt paa, — men en fint kl edt Herre og sagde: »Jeg er Hofmarskallen hos Kongen af Bulgarien.« Den nu f olgende Samtale skal vi springe over, sk ont den b od paa adskilligt mere end disse Interviews, som Bladene har for-s ogt at presse ud af »Greven af Morany«, der tog Del i den ornithologiske Kongres.

I hvert Fald forklarede Hofmarskallen adskillige Ting i Kong Ferdinands bev egede Liv, navnlig i kirkelig Henseende, og sluttede med de Ord: »Vil Pastoren saa i Morgen l ese en hl. Messe i Hs. Majest ets s erlige Intention?«

Dagen i Forvejen havde Ledsageren bedt Pr osten om at pr esentere sig for Majest eten efter Messen. Kong Ferdinand overraskede ved sin livfulde Konversation og sin Interesse for kirkelige og religi ose Sp rqsmaal i det hele taget. Han var ogsaa klar over, at Udviklingen vilde gaa i den Retning, den har taget i de forenede Stater. Paa den ene Side Materialisme og religi os Ligegyldighed, paa den anden en M engde religi ose Meninger og den katholske Kirke i rolig V ekst.

En stor Vanskelighed saa han i den moderne Subjektivisme, der ikke vil underordne sig en Autoritet, og smilende, da der n evnedes en Udtalelse af Kong Oskar: »J'ai une religion pour moi« [— »jeg har saadan min egen Religion«], hvad der vist passede paa mange heroppe i Skandinavien.

Andre Udtalelser, som r obede et godt Kendskab til Forholdene, skal ikke gengives nu, men Kongen forh orte sig til Slut, om Prinsesse Margrethe var bleven viet her, og var overrasket, da han h orte, hvor mange katholske Kirker der fandtes i K obenhavn*). Han talte nogle bev egede Ord om Prinsesse Marie og sluttede med at bede Pr osten om at ville t enke paa ham — Kongen — i sine B onner, thi han tr engte meget dertil. »Og for Prinsesse Marie maa De ogsaa ofte bede her i Kirken,« tilf ojede han meget alvorlig, idet han med et Haandkys sagde Farvel. —

Da vi kom ud til Vognen, skinnede den dejligste Foraarssol i Bredgade, og den gamle Herre frydede sig over Varmen: »Hvor det dog var koldt paa Rejsen herop,«

*) Selvf olgelig »mange« for en fremmed, men langtfr a nok for os, der kender Forholdene.

sagde han, »saa jeg er særdeles taknemmelig for det gode Vejr nu.« —

Vinkende til Farvel kørte Kongen bort — denne mærkelige Mand, en af Europas store Politikere, der har baa-ret Scepter og Kongekrone og dog denne Morgenstund i St. Ansgars Kirke var et Menneske iblandt andre, en katolsk Kristen, der ved, hvor han finder Trøst og Naade...

F. F. M.

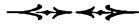
Kirkeindvielsen i Næstved.

Vikariatet er atter blevet en ny smuk Kirke rigere, idet Vor Frue i Næstved i disse Dage er blevet indviet. — Vor Frue paa Bjærget — som den allerede kaldes af mange paa Egnen — og med Rette. Smuk og statelig knejser den store røde Kirke med sine takkede Gavle og monumentale Indgang paa Bakken ved Præstøvej, og ens Forventninger skuffes ikke, naar man træder ind i det lyse, venlige Kirkerum med dets smukke Højalter, nydeligt udskaarne Komunionbænk og gammeldags, røde Murstensgulv o. s. v.

Selve Konsekrationen af Kirken foretoges af Hans Højærværdighed Biskoppen den 29. Maj om Formiddagen, og foruden Vor Frue blev Johannes den Døber og St. Ansgar udnævnt til Kirkens Værnehelgener. Kl. 10 aabnedes Kirkeportene, der havde været lukket under Konsekrationen, og Biskoppen læste den første Messe i den nyindviiede Kirke. — Om Eftermiddagen holdtes der Festandagt, ved hvilken Hans Højærværdighed Biskoppen holdt den egentlige Indvielsestale. I denne rettede han bl. a. en hjertelig Tak til Kirkens Sognepræst, Pastor Steidl, for hans apostoliske Iver — hans brændende Nidkærhed for vor hellige Kirkes Fremgang. Efter Andagten blev der serveret Vin og Kage i Præstegaarden for saavel Haandværksmestrene som Byens Embedsmænd og alle de mange Gæster (der iblandt 12 Præster, der var kommet til Stede for at overvære Indvielsen og desuden for en stor Del af Menigheden. Der holdtes her en Række Taler bl. a. for de Velgørere, der havde skænket store Gaver til Kirken, men som ikke ønskede deres Navne nævnte, endvidere for Kirkens dyg-

tige Arkitekt, Tidemand-Dahl, for Embedsmændene, Redemptoristerne, for Pressen o. s. v.

Søndag Formiddag Kl. 9 var der Højmesse med Prædiken af Biskoppen — og Meddelelse af Firmelsens hellige Sakramente. — Gribende var det at se den barnlige Glæde, de mange Polakker, der var strømmet til fra Omegnen, lagde for Dagen over deres nye, smukke Kirke. — Efter Andagten om Eftermiddagen, ved hvilken Pastor Flynn fra Helsingør talte smukt og indtrængende om Altrets Sakramente, holdtes der som Afslutning paa Indvielsesfestlighederne en stor Menighedsfest i Industribygningen, hvor der atter holdtes en Række Taler og udbragtes Leve for Paven, Biskoppen, Pastor Steidl, for Kongen og Fædrelandet.

In memoriam Lærer Jens Munk.

Den 6. April i Aar afgik ved en blid og stille Dødens. Lærer Jens Munk i Skaarupøre, næsten 88 Aar gl. De, der kun kendte hans Ydre, vil mindes ham som en ægte nordisk Kæmpeskikkelse, der bar sit Hoved højt, og hvis snehvide Haar og Skæg indgød Ærefrygt. Kendte man ham personlig, da lærte man snart, at der stod en Mand bag hans Ord. Han var i Ordets bedste Betydning Patriot, den sønderjydske Sag havde i ham en varm Talsmand, helt fra de unge Aar. For at støtte den har han mere end een Gang tømt sine Børns Sparebøsser, og gl. Morten Eskesen var hans nære Ven.

En Folkeskolelærer var han af Guds Naade. Mange er de gamle Elever, som gennem de mange Aar med inderlig Tak og dyb Veneration mindes deres gamle Lærer. Ofte lang Vejs fra har de besøgt ham og med stor Højtidelighed og Glæde modtaget ham i deres Hjem, naar han en sjælden Gang besøgte dem.

Endnu til det sidste bevarede han sin smukke, malmfulde Sangstemme, som især om Morgenen lød ud fra de stille Stuer, naar han sammen med sin Hustru holdt deres Morgenandagt.

I omtrent 25 Aar var han Lærer paa Lyø. Derfra

blev hans fire Børn, 3 Sønner og en Datter sendt bort for at undervises i den katholske Tro, der efterhaanden for Lærer Munk og hans Hustru var bleven »det ene fornødne«, senere, da han var bleven afskediget, traadte de begge over til Kirken i 1908.

Hvad det kostede den gamle Lærer og hans kære af Haan, Sorg og Lidelse at vende tilbage til Moderkirken, staar skrevet der, hvor alle vore Gerninger og vore Lidelser er optegnet, og hvor den gamle fromme Mand, der var tro til det sidste, nu høster sin Løn.

Requiescat in pace!

Marie Elisabeth.

Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag.

Digteren Johannes Jørgensen fylder den 6. November 60 Aar, og man kan da med rimelig Grund antage, at navnlig hans Trosfæller vil føle Trang til at hædre ham i Dagens Anledning. Det forlyder da ogsaa, at man i katholske Kredse har tænkt at hædre ham ved at lade en af Billedhuggeren Chresten Skikkild modelleret Buste udføre i Marmor eller Broncø i den nærmeste Fremtid. Der vil blive indbudt til et forberedende Møde.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Sverige. Det nye Nummer af »Credo« fortæller, at Dominikanerprioren fra Oslo Pater Henry Béchaux har opholdt sig nogen Tid i Stockholm og holdt franske Prædikener. Baade i St. Eugeniæ Kirke og i Forsamlings-sale har han prædiket og talt under meget stor Tilslutning og vakt megen Begejstring. »Credo« skriver: »Dominikanerfäderna i Oslo synas redan ha vunnit stor popularitet i Norge. De deltaga flitigt i den allmänna teologiska diskussionen och ha inbjudits att tala inför akademiska auditorier. Vem vet, om icke deras komunitet i Oslo kan utveckla sig till ett av Nordens katolska kulturcentra? Vem vet, om de icke kunna utvidga sin verksamhet också till Sverige och Danmark?«

Assisi Rejsen 30. Sept.-14. Oktober 1926.

1. Dag	Afr. København		10,15 Fm.
	Ank. Berlin		9,04 Em.
	Afr. Berlin		10,03 Em.
2. »	Ank. München		10,30 Fm. Overnatte.
3. »	Afr. München		9,10 Fm.
	Ank. Innsbruck		1,10 Em.
	Afr. Innsbruck		1,25 Em.
	Ank. Bozen		5,52 Em.
	Ank. Bologna		12,00 Nat
4. »	Ank. Firenze		4,14 Nat
	Ank. Terontola		6,12 Fm.
	Afr. Terontola		7,05 Fm.
	Ank. Assisi		9,06 Fm.
4. »	} Ophold i Assisi		
5. »			
6. »			
7. »	Afr. Assisi		12,50 Em.
	Ank. Rom	(6,55 Em.)	18,55 Em.
8. »	} Ophold i Rom		
9. »			
10. »			
11. »	Afr. Rom		8,25 Fm.
	Ank. Genua	(5,53)	17,53 Em. Overnatte.
12. »	Afr. Genua		11,05 Fm.
	Ank. Milano	(2,00)	14,00 Em.
	Afr. Milano	(4,55)	16,55 Em.
	Ank. Lugano	(7,34)	19,34 Em. Overnatte.
13. »	Afr. Lugano		9,36 Fm.
	Ank. Basel S.B.B.		3,11 Em.
	Afr. Basel S.B.B.		4,05 Em.
	Ank. Basel B.B.		4,13 Em.
	Afr. Basel B.B.		4,30 Em.
	Ank. Frankfurt		10,05 Em. Overnatte.
14. »	Afr. Frankfurt		7,35 Fm.
	Ank. Köln		11,54 Fm.
	Afr. Köln		11,34 Em.
	Ank. Hamburg		8,00 Fm.
	Afr. Hamburg		8,36 Fm.
	Ank. København		7,05 Em.

Pris III. Kl. hele Vejen ca. d. Kr. 550.—.

» II. Kl. Italien. III. Kl. Resten af Vejen ca. d. Kr. 580,—.

» II. Kl. hele Vejen ca. d. Kr. 670,—.

Roskilde.

St. Laurentii Sogns 25-Aars Jubilæum

1901 — 8. Juni — 1926.

DAGENS PROGRAM:

Kl. 10: Pontifikalmesse med Festtale af Hans Højærværdighed Biskop Brems.

Kl. 5: Festandagt.

Kl. 6: Festmøde i Trægaarden.

Til dette Møde indbydes venligst alle Katholikker, der hører eller har hørt til Roskilde Sogn, samt alle de Katholikker, der har haft særlig Tilknytning til Sognet eller til St. Maria Hospital.

Adgangstegn med udførligt Program for Aftenmødet, (deri indbefattet Fælleskaffebord) faas i Præstegaarden à 1 Kr.

I Anledning af dette Jubilæum vil Roskilde Menighed sætte sig et blivende Minde ved at rejse et nyt Alter til Ære for St. Laurentius. Alle Bidrag, ogsaa fra ikke Roskildensere, modtages med Tak.

Sognepræsten.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 6. Juni Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke. Samme Dags Aften Kl. 7^{1/2} deltager Kongr. i Processionen i Jesu Hjerter Kirke.

St. Knuds Kapel.

Torsdag d. 3. Juni: Stille h. Messe Kl. 7^{1/2}. *Søndag d. 6. Juni:* Sangmesse Kl. 8. Ingen tysk Gudstjeneste, for at alle tyske Katholikker maa have Lejlighed til at deltage i Sognekirkernes Cristi Legems Procession.

Valfarten til Haraldsted

bliver den 27. Juni.

Dannet ung Pige,

22 Aar, link til al Husgerning og Madlavning, ønsker til første Juli Plads i et godt katolsk Hjem i København. Biletmrkt »Plads«.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde med højtidelig Optagelse Onsdag den 9. Juni Kl. 8 Aften. Søndag den 13. Juni Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Josephs Gilde, st. 1885.

I Juni Juli og August Maaned afholdes ikke Møde. Men Gildebrødrene anmodes om at komme til Stede og deltage i Christi Legemsprocessionen i St. Ansgar Kirke *Torsdag den 10. Juni Aften Kl. 8.*

Bestyrelsen.

Katolsk Ungdomsværn.

Da Generalforsamlingen den 1. Juni ikke var beslutningsdygtig m. H. t. Lovforandringer, indkaldes herved til en ekstraordinær Generalforsamling, der afholdes i Vesterhus, Vestervoldgade 115³, Tirsdag den 22. Juni Kl. 8 Emd. med følgende Dagsorden:

1. Forslag til nye Love.
2. Valg af 5 Medlemmer til Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

6. Juni 2. Søndag. eft. Pintse.	13. Juni 3. Søndag efter Pintse.
7. — M. Oktavdag.	14. — M. Basilius, Biskop og Kirkelærer.
8. — Ti. Oktavdag	15. — Ti. Vitus og Lidelses- fæller, Martyrer.
9. — O. Oktavdag	16. — O. Ferialdag.
10. — To. Oktav af Christi Legemsfest.	17. — To. Jesu eukaristiske Hjerte.
11. — F. Jesu Hjertes Fest.	18. — F. Ephraem, Beken- der og Kirkelærer.
12. — L. Johannes af St. Facundo, Bekender.	19. — L. Juliane, Jomfru.

Christi Legemsfest i Roskilde.

Søndag den 6. Juni.

Kl. 7 Stille Messe.

Kl. 9 Levitmesse.

Efter Messen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Sangen under Processionen ledsages af Musikdirektør Sørensens Orkester.)

Kl. 12 Middagspause. Forsamlingssalen staar til Raadighed for udenbys Deltagere i Festen; her kan medbragt Mad nydes, og dertil kan faas Sodavand og Kaffe eller The med Sukker og Fløde (20 Øre pr. Kop.)

Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Møde ved Klosterkilden i Hospitalshaven (i Tilfælde af daarligt Vejr i Forsamlingssalen).

1) Foredrag af *Pater Koch*. S. J. om »*Kristi Legems Korstog*«.2) Foredrag af *Lærer Kiærulff* om »*Betragtninger om Kardinal Merciers Værk*«.

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

Processioner paa Christi Legems Fest.

To. 3. Juni. Kl. 10 St. Ansgars Kirke. — Kl. 4 Efterm. Haven ved Immaculatakirken.

S. d. 6. Juni. Kl. 9 St. Andreas Kirke og Haven. — Kl. 9 $\frac{1}{2}$ St. Annæ Kirke og Elisabeth Hospitals Have. — Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Jesu Hjertes Kirke.

To. 10. Juni. Kl. 8 Aften St. Ansgars Kirke.

Christi Legems Procession i Ordrup

finder Sted Sønd. d. 6. Juni efter Højmessens Kl. 9, dog kun hvis Vejr og Føre tillader det. Efter Processionen læses en stille Messe. Desuden stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8.

Sakramentskirken. Søndagen i Oktaven udstilles det allerh. Sakramente efter Højmessens (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6).

Indtil Torsdag den 10. ds. hver Morgen efter Ottemessen sakramental Velsignelse.

Fredag den 11. ds., *Jesu Hjertes Fest* Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse, Kl. 8 Aften Andagt.

Jesu Hjerter Kirke. Paa Jesu Hjertes Fest. Fredag d. 11. Juni er der Kl. 8 Levitmesse. Kl. 10 stille Messe. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ om Aftenen Prædiken og Festandagt.

Redaktøren er flyttet til **Boysegade 8^a, Kbh. V.** Tlf. **Vester 7515.** Træffes i Reglen Kl. 10—11 og 6—7, dog ikke Torsdag.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

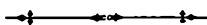
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 24.

Søndag den 13. Juni.

1926.

INDHOLD: Toldere og Syndere. — Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed. (Fortsat.) — En Højtidelighed i Holbæk. — Vor Frue Kirke i Næstved. — Grundstensnedlæggelse i Assens. — En polsk Folkefest i Maribo. — Burde vi ikke først og fremmest være med? — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Rom. Mexiko. — Til Provincesboerne. — Avertissementer.

Toldere og Syndere.

Rygtet om Jesus fra Nazareth gik vidt over Lande, det naaede til de mindste Byer, ja til hvert Hus. Hvert Menneske i Jødeland hørte med Forundring om den nye Profet. Rygtet naaede ogsaa til Toldere og Syndere. Først var Interessen ikke stor, de slog ham i Hartkorn med alle de andre fromme, det var ikke noget for dem. Men Rygtet var stærkt, og det fortalte de sælsomste Ting. Det fortalte om alle de syge, der var blevet helbredt, om døde, der var blevet levende. Det fortalte, at Jesus havde talt haardt til Farisæere og skriftkloge, dem, som ellers alle frygtede og i hvert Fald udadtil ærede. Og se, Jesus havde besøgt Overtolderen Zachæus, der jo var en af de værste Blodsugere, og Zachæus var blevet en ivrig Discipel, efter at Jesus havde været Gæst hos ham. Og Levi eller Matthæus, som han jo ogsaa hed, fulgte nu ogsaa med Jesus. Mærkeligt af alt var det, han havde sagt i en af sine store Taler, han havde fortalt om en Farisæer og en Tolder, der var gaaet op i Templet for at bede. Tolderen stod kun langt tilbage, slog sig for sit Bryst og sagde:

»Gud, vær mig Synder naadig.« »Men,« sagde Jesus, »denne gik retfærdiggjort hjem fremfor hin.« Mere skulde der ikke til, før ogsaa en Tolder var retfærdiggjort efter Jesu Lære.

Og saa kom de, Tolderne og Synderne, og holdt sig nær til Jesus for at høre ham. Og det, de der mødte, var Jesu Hjertes Kærlighed, og den overvandt dem helt. Det var jo netop det, de trængte til, disse Stakler, Kærlighed. Alt havde de søgt i den onde, haarde, kolde Verden, og selv var de blevet onde og haarde og kolde, og der skulde en stor og varmende Kærlighed til for at smelte deres Hjerter. Men Jesu Hjerte brændte af Kærlighed til dem, og det opflammede deres Hjerter til Genkærlighed. De kom først af Nysgerrighed, men de kom ogsaa i deres Hjertes Trang. De trængte til Hjælp, skønt de skjulte det for den Verden, de tjente, for Jesus kunde de intet skjule, og de forsøgte det heller ikke, overfor Kærligheden gav de sig hen.

Og Jesus blev Toldernes og Syndernes Ven. I og for sig gives der ikke nogen større Modsætning: Paa den ene Side Jesus Christus — og paa den anden Side Toldere og Syndere. Man skulde synes, de kunde slet ikke mødes. Thi Jesus er Guds enbaarne Søn, Gud af Gud, Lys af Lys. Det er for ham, Englene i Himmeriges Rige tilhyller deres Aasyn. Men fra sit Himmelslot saa han de lidende Mennesker, og »for os Mennesker og for vor Frelses Skyld steg han ned fra Himmelen«. Og alle de, der var i Nød de fik det at føle, at det var bedre at være i hans Nærhed end noget andet Sted. Toldere og Syndere holdt sig nær til Jesus, det var dem, Mennesker forment Adgang til Templet, og som intet ordentligt Menneske vilde have med at gøre. Hos Jesus var der Plads. Og de havde søgt al Verdens Pragt og Glæns, havde søgt al Syndens Nydelse, men de fandt det højeste hos Jesus, fordi de blev favnet af hans guddommelige Kærlighed.

De holdt sig nær til Jesus for at høre ham. Og Jesus talte ud af sin Kærlighed, talte om Himmeriges Rige. Han talte saaledes, at de forstod, at alle Jordens Riger, som de havde søgt at faa Del i, var for intet at regne i Sammenligning med Himmeriges Rige. Han talte saaledes, at de længtes efter hans Rige, saa at de gerne kastede alt over

Bord for at faa Del i det, saa at de følte i deres inderste, hvor elendige og fattige de var, saa at de mere end nogen-sinde følte deres Hjertes Tomhed, indtil det Øjeblik kom, da de i deres Nød kastede sig paa Knæ for Herren og gav sig hen til ham. Da de med Hovedet i hans Skød fremstammede: Gud, vær mig Synder naadig, da Salmens gamle Ord blev levende i deres Hjerter og paa deres Læber: »Se til mig og forbarm dig over mig, Herre; thi jeg er ensom og fattig. Se til min Usselhed og Møje, og forlad mig alle mine Synder.«

Da bankede Jesu Hjerter kraftigt i Kærlighed og Glæde. I et saadant Øjeblik havde den gode Hyrde igen fundet et Faar, der var faret vild, og glad lagde han det paa sine Skuldre, bar det hjem til Faarestien, til Livet i Gud. Da var der Glæde blandt Guds Engle i Himmerige.

B. J.

Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed.

(Fortsat.)

II.

AFLAD.

Da vor Frelser paa sin Opstandelsesdags Aften henvendte disse Ord til sine Apostle: »Modtag den Helligaand! Hvem I forlader Synderne, dem er de forladte, og hvem I beholder dem, dem er de beholdne!« — da overdrog han jo tydelig nok med disse Ord sin egen Magt til at meddele Syndsforladelse ogsaa til sine Apostle, og i dem til deres retmæssige Efterfølgere. — Og naar vor Frelser saa ved en anden Lejlighed desuden siger til Simon Petrus: »Alt, hvad du binder paa Jorden, skal ogsaa være bundet i Himmelen, og alt, hvad du løser paa Jorden, skal ogsaa være løst i Himmelen!« — saa ser vi straks, at i disse Ord er der indeholdt noget mere, en endnu videre gaaende Fuldmagt. I de først anførte Ord nævnes Synderne, og kun Synderne; de sidst anførte Ord er derimod mere omfattende; alt, hvad der kan hindre en Sjæl i at indgaa i

Guds himmelske Rige, altsaa ogsaa de uafbødede Syndestrafte kan vi løses fra. — I disse Ord: »Alt, hvad du løser paa Jorden . . .« finder Kirken derfor med Rette udrykt den uindskrænkede, alt omfattende aandelige Magt, som den har faaet af sin Herre og Stifter til Sjælenes Ledelse og Styrelse, til at aabne og lukke Himmeriges Dør, alt efter Fortjeneste, sølgelig ogsaa til at eftergive resterende Syndestrafte eller m. a. O. at meddele Aflad — det, som netop nu her skulde behandles lidt mere indgaaende.

Men nu ligger det maaske straks nær her at spørge: bliver Syndestraffene da ikke eftergivne straks samtidig med, at Synden bliver tilgivet?

Dette Spørgsmaal kan kun besvares ved at skelne imellem den evige Straf og de timelige Straffe. Ved enhver svær Synd paadrager vi os nemlig baade den evige Straf og tillige andre Straffe allerede her paa Jorden; ved enhver mindre Synd derimod kun timelige Straffe enten her paa Jorden eller i Skærsilden. »Timelige« Straffe kaldes de i Modsætning til den evige Straf.

Angaaende disse forskellige Straffe er det Kirkens Lære (grundet dels paa Guds Ord og dels paa selve Sagens Natur), at samtidig med Syndens Tilgivelse (ved Anger og Bekendelse og Absolution) eftergives ogsaa straks den evige Straf, men ikke straks al den timelige Straf. Hvor meget der eftergives af denne sidste, er afhængigt af Angerens større eller mindre Inderlighed. At den evige Straf straks eftergives sammen med Syndens Tilgivelse, det er jo indlysende; man kan nemlig ikke paa en Gang være Guds Barn og Djævelens Barn, ikke paa en Gang høre hjemme og have Arveret baade i Himmelen og i Helvede. Det er umuligt. Men derimod kan man godt være et Guds Barn og Arving til Himmelen og alligevel endnu fortjene timelige Straffe for sine tidligere Synder. Vi kan m. a. O. godt have faaet Tilgivelse for Synden og dog endnu af forskellige Grunde straffes af Gud med mindre, kortvarige Straffe.

Herpaa har vi mange Eksempler i den hellige Skrift.

Allerede vore første Forældre Adam og Eva, om hvilke det hedder i Visdommens Bog, at Gud drog dem

op igen af deres Fald, altsaa (for den tilkommende, forjættede Frelzers Skyld) tilgav dem deres Synd (og dermed ogsaa den evige Straf); men de timelige Straffe blev de derfor dog ikke fri for; de vedblev med at være forviste fra Paradiset, at maatte æde deres Brød i deres Ansigts Sved; og efter Døden maatte de i Forbelvede vente til Christi Komme, førend Himmelen blev aabnet for dem. — Moses, som havde mishaget Herren ved sin Tvivl paa Guds Barmhjertighed, men dog snart igen angrede det og fik Tilgivelse, han blev dog straffet med den timelige Straf ikke at maatte betræde det forjættede Land, men kun at maatte se det i Frastand. Og saaledes ogsaa de fleste af Jøderne, som havde knurret imod Herren i Ørkenen, de fik den samme Straf. — Endelig ogsaa det bekendte Eksempel med David, som var faldet i Synd, baade havde begaaet Ægteskabsbrud og anstiftet Manddrab, da han atter var gaaet i sig selv og havde angret og fortrudt sine Synder, da sendte Gud Profeten Nathan til ham og lod ham sige: »Herren har tilgivet dig din Synd, men den Straf skal du dog endnu lide, at den Søn, som er dig født, skal dø om kort Tid.« Her har vi det altsaa saa tydeligt som vel muligt fremsat med Skriftens Ord, at vi godt endnu kan straffes med timelige Straffe for vore Synder, selv efter at disse er os tilgivne.

Og dette er egentlig den første Forudsætning for Afladen, at der nemlig gives Straffe, timelige Straffe for Synden, som vi maa afsone enten her eller i Renselsesstedet. Som allerede før bemærket, er det bedre og smukkere allerede her i Livet frivillig at afsone vore Syndestraffe, frivillig at give Gud den sidste og endelige Opregnsning for Synden. — Og i denne Henseende er det netop, at Kirken (for at muliggøre dette for os) kommer os til Hjælp med Afladen, idet den nemlig paa visse forholdsvis lette Betingelser giver os Lejlighed til at tage af Jesu vor Frelzers uendelige Fortjenester og dermed ligesom afbetale den Gæld, som vi staar i til Gud. — Disse Jesu uendelige Fortjenester sammen med de stadig ny tilkommende overskydende Fyldestgørelser af Kirkens Helige — de udgør, hvad man kalder »Kirkens Skat«, hvorefter Kirken da (idet den gør Brug af sin Magt til at

binde og løse) tager og skænker sine troende, for at de som sagt dermed kan afbetale deres Gæld til Gud. I Kraft af de helliges Samfund er denne Skat nemlig alles Fælles-eje, som paa visse Betingelser kan komme hver enkelt af os til gode.

»Men« — hører man ofte indvænde derimod — »hvad skal denne Sammenstilling af Jesu Fortjenester og de helliges Fortjenester betyde? — Som om vi ikke havde nok i Jesu uendelige Fortjenester og ringeagtede dem som utilstrækkelige!« — Nej, det er en Misforstaaelse. Ved denne Sammenstilling af Jesu og de helliges Fortjenester ringeagtes ingenlunde disse første. Jesu Fortjenester vedbliver at være Hovedbestanddelen, Grundfonden af Kirkens Skat, som den uddeler til sine troende, og de helliges Fortjenester eller Fyldestgørelser vilde ingen Betydning have uden disse; ja de vilde slet ikke være til uden dem. Ligesom Vinrankerne ikke vilde kunne bære Frugt, uden de sad paa Vinstokken — Vinrankernes Frodighed og Frugtbarhed skyldes jo selve Vinstokkens Saft og Kraft — saaledes er Forholdet ogsaa imellem Jesu og de helliges Fortjenester. De kan ikke tænkes uden de andre, de hører uadskilleligt sammen og virker ogsaa sammen.

Altsaa langt fra at Kirken ved sin Lære om de helliges Fortjenester forringer Jesu Fortjenester, — forherliger og ophøjer den tvertimod disse og stiller os det ophøjede Ideal for Øje ligesom de hellige at efterligne vor guddommelige Herre og Mester endogsaa i hans Forsonergerning, for saa vidt som dette er muligt for blotte Mennesker. Og til en vis Grad er det muligt, at det ene Menneskes Fortjenester kan komme det andet til gode; baade dets Bønner og Ofre, dets Bodsøvelser og i det hele taget det ene Menneskes gode Gerninger kan komme det andet til gode. — Dersom vore Bønner f. Eks. ikke skulde kunne komme vore Medmennesker til gode og drage Guds Naade og Barmhertighed ned over dem, hvorfor beder vi da for hverandre? Hvorfor opfordrer Apostelen Jacobus os da dertil med disse Ord: »Beder for hverandre, at I maa vorde frelst!« — Dersom det var sandt, at Gud ikke vil tage det ene Menneskes gode Gerninger, Ofre og Bønner og Dydsøvelser i Betragtning som et formildende Moment,

naar det gælder om at straffe eller rettere at eftergive en anden hans timelige Syndestrafte, hvorledes kunde det da være, at Gud Herren sagde til Jobs Venner: »Min Vrede er optændt imod eder . . . men gaa til min Tjener Job . . . og Job, min Tjener, skal bede for eder, ikkun hans Person vil jeg ansé, at jeg ikke skal lade eders Daarlighed gaa ud over eder!« — Og mange andre Eksempler er der i den hellige Skrift, baade i det gamle og i det ny Testamente, Eksempler paa, at Gud, ligesom han kan straffe Fædrenes Synder indtil det 3. og 4. Led, saaledes kan han ogsaa lade den enes Fortjenester og Fyldestgørelser komme den anden til gode.

Og dermed falder i Grunden ogsaa en anden Indvending til Jorden imod de saakaldte »overskydende Fyldestgørelser«, nemlig denne: »Ethvert Menneske kan have nok med sig selv, med at bøde og sone for sine egne Fejl, hvorledes skulde vi kunne hjælpe de andre i saa Henseende?« — Af det foregaaende ses det allerede, at denne Indvending er uholdbar. Vi kan, og vi skal virkelig hjælpe hverandre paa Frelsens Vej. Og kan enhver af os det, hvor meget mere saa de hellige, som i Forhold til deres hellige Liv og Levned ofte har gjort en aldeles uforholdsmæssig streng Bod. De timelige Syndestrafte, netop fordi de er timelige, har dog ogsaa en Grænse; og derfor ogsaa den Bod, den Sone, som Gud fordrer som Erstatning for dem, den har ogsaa sin Grænse. Men den er sikkert bleven overskredet af mange af Kirkens Helgener. Og deraf kommer Berettigelsen til at tale om de helliges overskydende Fyldestgørelser, som kan komme andre til gode.

Og at vor Frelser, som jo har kaldet os til saa fuldkomment som muligt at efterligne ham, at han ogsaa virkelig har føjet det saa, at vi kan efterligne ham i selve dette Kristendommens Kernepunkt, nemlig den stedfortrædende Fyldestgørelse, det fremgaar endelig ogsaa med tilstrækkelig Tydelighed af disse Apostelen Pauli bekendte Ord (Colos. 1, 24): »Jeg glæder mig i mine Lidelser for eder, og hvad der mangler i Christi Lidelser, det udfylder jeg i mit Kød for hans Legeme, som er Kirken.«

Naar man uden at tage Anstød kan forstaa disse Apostelen Pauli tilsyneladende noget dristige Ord, saa vil man

vel ogsaa nok uden at tage Anstød kunne forstaa Kirkens Erklæring om Afladens Forudsætning, som den giver i den romerske Katekismus med disse maadeholdne Ord: »Den guddommelige Barmhjertighed kan ikke noksom prises derfor, at den har tilstaaet den menneskelige Svaghed, at den ene kan yde Fyldest for den anden.« Dette er selvfølgelig (som Katekismen ogsaa nærmere forklarer i det følgende) ikke at forstaa om selve Retfærdiggørelsen, om Angeren og Omvendelsen — ingen kan nemlig angre og omvende sig for en anden, det er umuligt — men den ene retfærdiggjorte kan hjælpe den anden ligeledes allerede retfærdiggjorte med at afbetale til Gud, hvad han endnu skylder ham med Hensyn til Afsoningen af de timelige Syndestrafte. (*Catech. Romanus Conc. Trid. Pars II. Cap. V, No. 75.*)

Dette vil ogsaa fremgaa af Betingelserne, som sættes for at kunne vinde en eller anden Aflad. Den første Hovedbetingelse er (som i den indledende Artikel I indgaaende forklaret) Bod, Anger og Omvendelse, et virkeligt bodfærdigt Sindelag. Den, som ikke angre sine Synder og ikke har faaet dem tilgivet, han kan heller ikke vinde nogen Aflad. — Dette er og har altid været katholsk Kirkelære, der, som vi ser, er himmelvidt forskellig fra det Vrægebillede af Afladslæren, som Kirkens Modstandere plejer at udbrede blandt Folk: Syndsforladelse for Penge, Syndsforladelse forud for Synder, som man senere vil begaa o. s. v. Besynderlige Bagvaskelser! Dobbelt besynderlige i deres Mund, som lærer, at Troen alene gør salig, og at man allerede ved Daaben har faaet Tilgivelse for hele sit senere Livs Synder. De, som lærer den Slags Ting, skulde sandelig først feje for deres egen Dør, førend de giver sig til at kritisere den hellige romersk-katholske Kirkes Lære. — Hvor ganske anderledes ædel og ren er ikke den Moral, som ligger til Grund for den sande kristne-katholske Troslære, ogsaa angaaende Afladen, nemlig Fordringen om, at Mennesket maa yde Gud Oprensning for Synden, at man først og fremmest maa angre den for at faa den tilgivet, og selv efter at Synden er tilgivet, dog endnu maa gøre Bod og yde Sone for Synden, hvil-

ket sidste Kirken saa hjælper os med eller letter os ved Afladen.

Men den første Forudsætning for eller absolute Betingelse for at vinde hvilkensomhelst Aflad, det er Naadens Tilstand, Syndens Udslettelse. Ja, for at vinde den fuldkomne Aflad (d. v. s. fuldstændig Eftergivelse af alle Syndestrafte) er det endog nødvendigt, at man har den faste alvorlige Vilje at undgaa ikke blot enhver svær Synd, men ogsaa enhver frivillig mindre Fejl og Ufuldkommenhed, som kunde være Gud mishagelig. De øvrige Betingelser er i Reglen: Forrettelsen af en eller anden bestemt Bøn eller god Gerning, en Valfart, et Kirkebesøg eller lignende; og naar det drejer sig om at vinde en fuldkommen Aflad, saa er der for det meste ogsaa knyttet den Betingelse dertil, at man først maa have modtaget Bodens og Alterets Sakramenter, naturligvis paa værdig Maade. — Hvilke særlige Betingelser, der er sat for at vinde Jubillæums aflad, skal vi komme nærmere ind paa i en tredje og sidste Artikel.

Se, det var altsaa i Korthed Forklaringen paa, hvad Aflad er, og Betingelserne for at vinde Aflad i Almindelighed. Nemlig: Aflad er først og fremmest ikke Syndsforladelse og langt mindre endnu Tilladelse til at synde, hvad der jo simpelthen vilde være gudsbespotteligt. Men Aflad er Eftergivelse af de timelige Syndestrafte, som vi vilde have at gennemgaa i Renselsesstedet, dersom vi ikke frivillig afbøder dem her paa Jorden allerede. — Og denne Aflad, denne Eftergivelse af timelige Syndestrafte skænkes kun dem, som oprigtig angre og omvender sig og allerede har faaet deres Synders Forladelse. Er det i Orden, saa først aabner Kirken sit aandelige Skatkammer for os i den Forstand, at vi kan tage deraf og yde Gud Oprejsning for, hvad der mangler i vor egen Bod og Sone for Synden. — Kirken vil dermed ingenlunde fritage os selv fra at gøre Bod, men tværtimod tilskynde os til at gøre, hvad vi kan, i det mindste det, som den sætter som Betingelse for at vinde Afladen. — Og Magten hertil, baade til at forlade os vore Synder og til at eftergive os vore Syndestrafte, den har vor hellige Kirke faaet af vor guddommelige Frelser Jesus Christus selv, som sagde til Apostlen Petrus og i

ham til alle hans Efterfølgere: »Alt, hvad du binder paa Jorden, skal ogsaa være bundet i Himmelen, og alt, hvad du løser paa Jorden, skal ogsaa være løst i Himmelen.«

Lad os være taknemmelige imod vor Frelser for denne hans store Barmhertighed imod os, som han paa en saa viselig Maade lader blive os til Del gennem sin hellige Kirke. Lad os med Glæde og Taknemmelighed benytte os af de Naadeskatte, som han paa nævnte Maade tilbyder os. (sluttes.)

En Højtidelighed i Holbæk.

Søndag den 30. Maj var det netop seks Aar siden, Holbæk fik sin egen Præst. Pastor Wijnen, en af Maria Selskabs Præster, var bleven flyttet fra Ringsted til Holbæk, hvor alt endnu var at gøre. Præstebolig og den lille Kirke blev indrettet i et anseligt Hus lige i Nærheden af Bane-gaarden, men uheldigvis i en blind Gade.

I de sidste Aar er Pastor Wijnsens Bestræbelser gaaet ud paa at finde en gunstigere Beliggenhed til Kirken. Det var forgæves Møje. Da besluttede han at give sit Gudshus i det mindste Præget af en Kirke og navnlig af en katolsk Kirke. Det lykkedes ham fuldt ud.

I Maaneder har Pastoren sammen med sin Stab af dygtige Arbejdere staaet der i en Sky af Mørtel- og Kalkstøv, i Bras og Mas, og Aften efter Aften siddet og tegnet og regnet sammen med Arkitekten.

Men det anede vel ingen af dem, der den 30. Maj om Morgenen stod foran den »nye« Kirke paa Kastanievej. Saa naturlig og selvfølgelig forekommer En den Løsning, at man har vanskeligt ved at tænke sig, at Bygmesteren her har staaet foran et indviklet Problem, navnlig naar man ikke har kendt de tidligere Forhold. Og selv om man har kendt den fra Gaden usynlige og utilgængelige Kirke, har man dog svært ved at huske, hvordan det egentlig har været før, for man synes, at det altid maa have været saadan, som det nu er. Den gamle Historie om Kolumbus's Ægl

Jeg kom kørende fra Roskilde med Toget 8,45, og da jeg gik op langs med Kirkegaarden, var det mit første Indtryk, at det nok vilde være smaat med Folk, saa faa som der gik ad samme Vej som jeg, og uvilkaarligt begyndte jeg at sætte Parenteser om, hvad der kunde udelades i min Prædiken. Saa standsede jeg i Beundring foran den flotte Trappeopgang. Det var jo ligefrem monumentalt! Fire, otte, tolv, seksten Trin! Oppe fra den tunge Egetræs Indgangsdør, kommer et enkelt sortmalet Jernstakit ned langs med Trappen, hen til 2 Cementpiller med indhugget

Alfa og Omega, og svinger saa om til venstre og til højre og indhegner saaledes de to fremtidige Blomsterbede, hvor høje Stænger bærer de smældende Paveflag og Dannebrog.

Oppe over Døren staar støbt i Cement et stort Kors med i Medaljon et tornekronet Kristushoved i en mild, men værdig Profil.

Her har ingen Dilettanter været paa Færde, tænker jeg, mens jeg gaar op ad de seksten Trin.

Den tunge Egetræsdør har otte Felter; de fire øverste er Glasmosaiker; men jeg skelner kun Blyindfatninger og mørke Farvetoner. De fire Felter forneden bærer udskåret i selve Egetræet Fremstillinger af de fire Elementer: Ild-

drage og Ørn, Ibis og Elefant. Jeg aabner Døren og befinder mig i et rummeligt Vaabenhus. Døren er faldet til, og i den øverste Del lyser nu i friske Regnbuefarver de traditionelle symbolske Fremstillinger af de fire Evangelister.

Der kommer Folk ind — og flere endnu. Vaabenhuset fyldes. Paa en Dør til højre læser jeg: »Taleværelse«, paa en anden til venstre »Privat«. Lige over Indgangen staar ovenover en stor Dør: »Introibo ad altare Dei«. Døren bliver aabnet. Dæmpet af de malede Ruder staar Lyset under det hvælvede Loft og falder ned over Folk, der sidder tæt sammenpressede i Bænkene eller staar i Midtergangen. I andagtsfuld Forventning ser de hen til Koret og til Væggene. Ovenover Indgangsdøren staar malet et enkelt brunt Kors; en hvid Due sidder derpaa, og fra Duen lyser syv Straaler ud til Siderne: de skal fremstille de syv Sakramenter, gennem hvilke den Helligaand i Sjælene virker den Frelse, der stammer fra Korset.

Højt oppe paa Væggene ses seks Sakramenter symbolsk fremstillet i seks Cirkler. Symbolerne er taget fra et Maleri af Brødrene Van Eyck. Det manglende Sakrament er Eukaristien; det blev ikke symbolsk fremstillet, da det er virkeligt til Stede paa Alteret.

Vinduernes øverste Del danner en Halvbue. I den er anbragt eukaristiske Emblemer, der lyser i mesterlig sammensatte Mosaiker, bl. a. det blide Paaskelam i skinnende hvidt og hvide Duer, der kommer for at drikke af den rød-gyldne Kalk.

De andre Ruder bærer gule og røde Christusmonogrammer, indflettet i friske Vinranker, der er lysegrønne i Morgensolen.

De ledige Felter paa Væggene oplives af kunstnerisk flettede Blad- og Blomsterdekorationer, der ved første Øjekast synes at være lavet ved Hjælp af Skabeloner, men ved nærmere Eftersyn ser man, at de stadig veksler og røber en kunstnerisk sikker Haand. — — —

Efter den første Salme holdt Pastor Wijnen en kort Tale: Han udtalte en tredobbelt Tak, først og fremmest Tak til Gud, saa til de fraværende Velgørere og navnlig til afdøde Kammerherreinde Castenskjold fra Hørby og til de rundhaandede Venner i Holland og endelig til de til-

stedeværende, til Arkitekten, Murermesteren og alle andre Mestre, Svende og Haandlangere. Derpaa udtlydede Pastoren korteligt Kirkens mange Symboler: Den høje Trappe, der er Billedet paa den Vej, der altid har ført til alt ophøjet og helligt; de fire Elementer, der tyder paa, at alt bør love Gud, og saa fremdeles blev alle de gamle kristne Symbolers Mening klarlagt: Det var en hel Lektion i oldkirkelig Dogmatik ved Hjælp af de oldkristelige Billedgloser.

Mens Pastoren læste Messen, sang Menigheden passende Salmer, støttet af Hr. Bogholder Kristiansens fine og diskrete Akkompagnement.

Efter Velsignelsen gik Pastor S. Wevers op paa Prædikestolen og talte ud fra Isaias 54, 2 f: *»Udvid Pladsen til dit Paulun, og udspænd din Boligs Tæpper; stræk dine Telt-snore langt ud, og befæst dine Pæle; thi du skal udvide dig til højre og til venstre, og din Sæd skal befolke de ødelagte Steder.«* Med største Opmærksomhed blev Talen fulgt af Tilhørerne, af og til lod en Repræsentant af den lokale Presse sin Blyant løbe over sin Bloknota, navnlig naar der var Tale om de katholske Fortidsminder og do Fremtidsløfter, om den aflagte brandesianske »Anti-Christianisme« og Helge Rodes uforfærdede Pegen paa »Romerkirken, den mest ærværdige af alle Institutioner i Europa«, og som den Kirke, »der hævder sin Førsteret«. —

Længe varede det, inden Polakpigerne blev færdige med at synge deres sidste Salme, efter at den danske Del af Menigheden var gaaet sin Vej. Endelig kunde jeg da ønske Pastor Wijnen til Lykke med hans udvidede og smagfuldt udstyrede Kirke. »Jeg har aldrig anet, at De nærrede saa megen Ambition«. »Ambition! Jeg har kun villet give vort indelukkede Kapel Præget af en Kirke og navnlig af en katholsk Kirke«.

»Heller aldrig har jeg vidst, at De var Kunstner«.

»Det er jeg da heller ikke, ikke Spor!«

»Men saa maa De dog være en Tryllekunstner, en sand Aladdin. Hvor har De deres Kobberlampe?«

»Nej, Sagen er den: Jeg har haft gode Kunstnere til at hjælpe mig. Den store Indgangsdør er blevet lavet i Holland af Jos. Cuypers. Han har ogsaa skaffet mig

Formen til Korset og Christushovedet mod Gavlen. Tegningerne til Glasmalerierne er fra Joep Nicolas.«

»Naa saadan! det er jo et Navn, der har en god Klang blandt de yngre hollandske Kunstnere. Men, maa jeg tillade mig at gøre en Indvending: De protegerer altsaa ikke de danske Varer og Kunstnere!«

»Jo, vel gør jeg saa«, falder Svaret, som om Indvendingen havde været baade forudset og tilbagevist, »men der er dog altid En, man skal tage med paa Raad, En, der har det sidste og afgørende Ord, og det er Pengepungen.«

»Gør det saa megen Forskel?«

»Om det gør! Egetræsdøren alene var kommet mig paa det dobbelte, om den var bleven lavet her i Danmark. Og saa maa man ikke være for snæver; for snæver er ensbetydende med smaalig, og det smaalige er af det onde og ikke Spor »katholsk«. Bad ikke selve Salomon Kong Hiram fra Fœnikien om Cedertræ og Arbejdere, dengang han vilde opføre et værdigt Hus til Gud. Iøvrigt er Arkitekten her fra Byen; Jernstakittet er bleven lavet af en af mine Sognebørn, og alle Arbejdere er Folk her fra Holbæk.«

»De var vel til Stede ved Gudstjenesten i Dag?«

»Ja, de var og mange andre med, jævne Folk og de gode, kendte Navne.«

»Det lader til, at De er en meget populær Mand her i Havnebyen.« »Naa, siger Præsten og smiler beskedent, »De maa hellere sige, at der er gode Folk herude.« —

»Faar de at høre, at De har fremtryllet en saa stilfuld Kirke, vil mange Katholikker og maaske Ikke-Katholikker med søge herud til Sommer.«

»Det var jo netop, for at Folk gerne skulde søge ind til Kirken, at jeg gjorde det Arbejde; og selv kan jeg ogsaa godt lide, at de forstyrrer mig i min Ensomhed; jeg kan saa godt lide Mennesker«, siger Pastoren med sin bløde og blide Stemme.

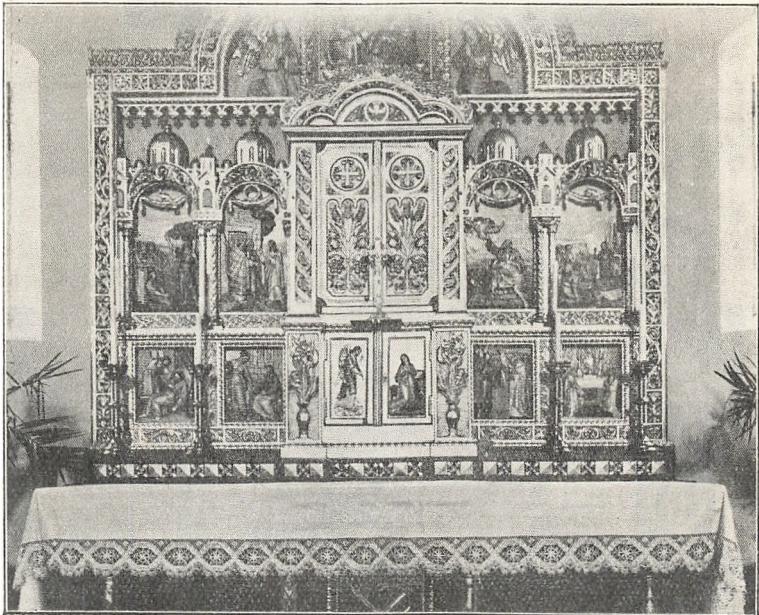
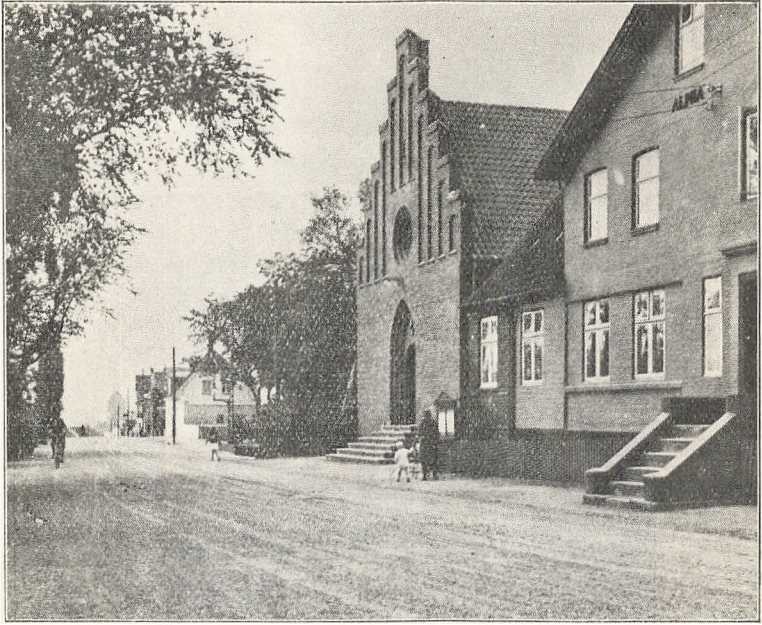
Og et saa kærligt Smil lyser paa Pastorens Ansigt, at jeg nok kan forstaa, at Folk saa godt kan lide ham.

Stef. Wevers.

Vor Frue Kirke i Næstved.

Fra Næstved har vi faaet nogle Billeder af den nye smukke Kirke, der blev indviet den 30. Maj. Man ser her Kirken og dens pragtfulde Alter og Inventar. Prædikestol og Kommunionbænk er lavet af vor hjemlige Billedhugger Windfeld-Schmidt.

Grundstensnedlæggelse i Assens.

Assens Amts Avis for 31. Maj skriver:

I Gaar var den katholske Menighed i Assens naaet saa vidt med dens Kirkehus, at Grundstenen kunde mures ind, og der havde for at overvære denne Højtidelighed, der fandt Sted i Gaar, indfundet sig en stor Mængde Mennesker, langt ud over det Antal Mennesker, der har sluttet sig til Menigheden her.

Den katholske Kirkes Ceremonier er i nogen Grad be-regnet paa Masseudfoldelse. Dette Krav kan naturligvis ikke honoreres her, hvor Menigheden er saa ung og derfor saa lille.

Da Deltagerne var samlet omkring Pladsen, hvor Kirken skal rejses, begyndte Højtideligheden med en Procession med Haandværkerne i Spidsen og derefter Messedrenge, der bar Krucifikset højt hævet, Vievandskosten og de Dokumenter, der skulde indmures under Grundstenen, og desuden Menighedens Præst, Pastor *Rijkevorsel* i sit smukke guldbroderede, hvide Ornat.

Pastoren bød Velkommen, og efter en Salme talte Pastoren om Kirken, der nu skulde rejses i Assens. Paa Grund af Forholdene maatte man gaa udenfor Reglen ved Bygning af Kirken her, idet man ikke for Pladsens Skyld kunde bygge saaledes, at Højalteret kom til at ligge lige i Øst, som ellers var Reglen ved alle Kirker. Dette maatte man afvige fra her. Men det var en Glæde netop i Aar at kunne bygge Herren et Hus 1100 Aar efter, at St. Ansgar havde begyndt sit Arbejde for Herren i Danmark. I denne Kirke vilde blive prædikeret den samme Tro, som St. Ansgar prædikede for 1100 Aar siden. Man vilde bekende sig til de samme syv Sakramenter, som St. Ansgar for 1100 Aar siden, og man vilde læse de samme Messer, som St. Ansgar læste for 1100 Aar siden. Dette skal være et Hus, der skal staa aabent for alle, der søger Herren, og som søger Guds Hus, fordi det skal staa, naar alt andet synes haabløst. Det skal være et Hus, hvor der skal øves Sjælepleje i en Tid, hvor alt synes at gaa ud

paa Legemspleje. Pastoren talte om Grundstensnedlæggelsens Betydning og Betydningen af at rejse Herren et Hus, idet man derved ihukom Herrens Befaling til sine Apostle om at gaa ud og lære alle Folk. Denne Befaling var gældende alle Dage og gælder til hver eneste iblandt os, og det er ligeledes gældende, at man skal adlyde Gud mere end Mennesker, at man maatte vise Fordragelighed, selv om man ikke delte den samme Tro. Maalet var dog det samme for Protestanter som for Katholikker. Maalet for Menneskelivet var, at man her forberedtes til at samles i Himlen; det var Maalet. Derfor maatte man alle være besjælet af Guds frygt og Broderkærlighed.

Pastoren oplæste nu det Dokument, der fortalte om Tiden for Kirkens Tilblivelse og lagde dette sammen med forskellige andre skrevne og trykte Sager i et Glas med Laag, og efter en Bøn, holdt paa Latin, blev det indmuret under en Kvadersten. Pastoren gik Soklen rundt med Vievandskosten og bestænkede Bygningen. Han takkede alle, der viste Interesse for Gerningen, takkede dem, der skulde opføre Bygningen.

Den højtidelige Ceremoni sluttede med en Salme.

En polsk Folkefest i Maribo.

Byen var helt præget af Begivenheden.

Christi Himmelfartsdag var der stor polsk Folkefest i Maribo. De polske Arbejderforeninger i Nakskov og i Nykøbing havde hver faaet en ny Fane, og desuden havde den polske Legation i København skænket et pragtfuldt Banner. Disse Flag skulde indvies, og Hs. Højærværdighed Biskoppen havde beredt Polakkerne den store Glæde at tage til Maribo i Dagens Anledning sammen med den polske Minister Hr. Rozwadowski og Legationssekretær Hr. Malhomme.

Fra nær og fjern strømmede Polakkerne til, vel ialt op mod et Par Tusinde, saa Dagen prægede Maribo By.

Kirkens Kor var pyntet med de rød-hvide Farver, Danmarks og Polens fælles Nationalfarver. Foran Dannebrog var Bispens Stol rejst, og foran Koret vejede de nye polske Flag og det gamle Rigsbanner med den hvide Ørn, ført af en Polak i stilig polsk Nationaldragt, som man kender den fra det berømte Maleri af Chelmonski »Før Slaget ved Raclawice«.

Biskoppen holdt Pontifikalmesse, bistaaet af Præsterne

i Maribo og af Præster fra Nakskov og Nykøbing. Den store Menneskeskare fyldte Kirken til sidste Plads. Foran Korsranken var den polske Ministers og Sekretærs Stole, og alle fra dem til mindste Polak var grebet af den højtidelige Stund. Det var, som Biskoppens »Pax« sænkede sig lige ind i Sjælens Dyb. Kirke og Fædrelandsfølelse tænder en Ildhu i Sindet af en egen Kraft. »Vor Kirke, vort Flag!« Det giver det hjemlige Skær over et Samvær. Saaledes gik det ogsaa her for Polens Børn i Kirkens Hal.

Efter Messen sang Polakkerne den polske Nationalhymne med den dybe religiøse Understrøm.

Derefter prædikede Pater Klessens, der i varmtføjte Ord mindede om, hvorledes Kærligheden til Jerusalem og Jødernes Velfærd af Profeten var sat i indbyrdes Forhold. Ligesaa med Polakkerne i Danmark. De, der glemmer deres Fædreland og dets ærerige Traditioner, glemmer ogsaa ofte Polens Kirkehuse, og da gaar alt itu for dem. Danmark bør I vise Taknemmelighed; men glem derfor ikke det gamle Fædreland.

I Haven foran Jomfru Maria-Grotten indviede Biskop Brems derefter de nye Faner. Biskoppen holdt her paa Dansk en Tale, som Pater Klessens oversatte til Polsk. Biskoppen ønskede Polakkerne Velsignelse i deres Gerning og erindrede om, at de ligesom han selv kom fra et fremmed Land; men ligesom han omfattede Danmark og sit Fædreland med en varm og hellig Kærlighed, kunde Polakkerne ogsaa elske deres gamle og nye Fædreland paa samme Tid. Biskoppen lagde dem paa Sinde altid at søge Kirkens Trøst, Bistand og Naademidler og være trofaste Børn af den hellige Kirke, der er saa nær knyttet til Polens ærerige Traditioner. Biskoppens inderligt følte Ord greb Tilhørerne dybt.

Ved Tretiden om Eftermiddagen gik Polakkerne i Procession gennem Byen med Orkester i Spidsen og med de polske Faner og Dannebrog vajende over Toget, der vel talte ca. 1600 Deltagere.

Saa mange Salen i Olsens Hotel kunde rumme samlede nu der.

Efter en polsk Fædrelandssang talte Sekretær Malhomme om Polens Grundlov af 3. Maj 1791, idet han indledede med en Hyldest til Biskoppen, til Polen, til Danmark, til Præsterne med Pater Klessens i Spidsen m. fl. Han understregede i Slutningen af sin Tale, at Polakkerne var skyldige at vise Taknemmelighed mod Danmark, glem ikke det! Men bevar i Hjertet Eders flammende Kærlighed til det polske Fædreland. (Enthusiastisk Bifald.)

Formanden for Polakkernes Forening i Nykøbing, Hr.

Kozuch, takkede i hjertelige Ord Biskoppen og Ministeren for deres Deltagelse i Festen. — Lad os Polakker være vort Fædrelands gode Børn, og lad os ogsaa her i Danmark vise os som trofaste Kristne, der gør Polen Ære!

Formanden for Polakkerne i Nakskov, Hr. Kadziola, takkede paa Dansk Biskoppen, der i Dag havde vist, at hans Hjerte ogsaa var hos Polakkerne, som med Inderlighed vilde takke Hs. Højærværdighed for den uforglemmelige Dag, der var beredt dem, og Tak til Præsterne og til Søstrene, hvis opofrende Arbejde for vore Børn vi alle kender.

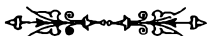
Nu overrakte der Biskoppen og Ministeren Blomsterbuketter af polske Børn i Nationaldragter. Det vakte Jubel, da Ministeren løftede en lille Pige i ruthensk Nationaldragt op og kyssede hende paa Kinden. Man hørte Prøver paa, hvad de polske Børn havde lært i Skolen. De fremsagde Digte og Prosastykker og høstede mange Komplimenter derfor. Nu sang Forsamlingen den polske Nationalhymne, og derpaa intonerede Musiken »Kong Christian«, begge paahørtes staaende.

Minister Rozadowski holdt derpaa en Tale for Polakkerne. Den formede sig nærmest som Polens Hilsen til sine Børn heroppe, hvem han takkede for trofast Kærlighed til Fædrelandet, og han bragte Forsamlingen denne Hilsen i den polske Præsidents Navn. (Stærkt Bifald.)

Biskoppen takkede for al den Venlighed, der var vist ham i Dag. Han bad hver Dag ogsaa for Polakkerne ude paa Landet. Han var glad ved at se deres Kærlighed til Kirken. Vær trofast mod den ogsaa i Fremtiden! Vær forvisset om, at Eders Biskop vil gøre, hvad gøres kan, for at I kan faa gode Skoler, og mit Ønske er, at I som Frugt af eders Bestræbelser maa se eders Børn vokse op til at være gode og sande Kristne. Talen modtoges med stærkt Bifald.

Til sidst vedtog Forsamlingen at sende en telegrafisk Hilsen til Paven og til Polens Præsident. Dermed sluttede den for Polakkerne saa betydningsfulde Festlighed.

N. P. N.

Burde vi ikke først og fremmest være med?

Jeg var inde i en stor Boghandel for et Par Dage siden; og medens Ekspedienten ledte efter det, jeg skulde

have, faldt jeg i Tanker over en ikke helt lille Række Bøger og Hefter paa Disken. Det var Minde- og Festskrifter i Anledning af Ansgariusjubilæet; jeg læste Titlerne, og saa sagde jeg til mig selv: Tænk, om jeg nu havde fundet »Den katholske Menigheds Festskrift« her paa Disken! Tænk, hvis Pater Günthers herlige Taler (der umuligt har kunnet overgaas af nogen Universitetsprofessors!) i St. Ansgars Kirke var blevet trykt som saadant et Festskrift, — saa kunde en Katholik rigtignok have staaet her og været stolt!

Men — — det koster Penge at udgive noget — — og vi har ingen Penge — — og ingen køber katholske Bøger uden nogle ganske faa Katholikker — —

Ja, de Indvendinger kan man jo udeud; de kommer automatisk, uden at man behøver at tænke over, hvad man egentlig siger. Selvfølgelig er det galt med Pengene — dem tør jeg slet ikke begynde at tale om. Men nu angaaende den anden Indvending: Var det da ikke heldigt, om man i alt Fald kunde give Folk Mulighed for at læse noget virkelig godt om Ansgar — noget skrevet af en af hans Trosfæller, som var lidt yngre end Rimbart, — og ikke denne vidunderlige Blanding af den store Helgen — og Hans Tavsens?

Det er egentlig mærkeligt, at den ikke falder tænkende Mennesker lidt for Brystet. Naar man fejrer en nulevende stor Mand med en Festmiddag, som man jo altid gør, finder man dog ikke paa at invitere hans Modstander, som ustandselig har bekæmpet alt det, Hædersgæsten har levet og arbejdet for, — og oven i Købet gør ham til Hædersgæst Nr. 2! Den levende store Mand vilde sikkert blive fornærmet og nægte at deltage i en saadan Fest; men den døde Helgen er taalmodig.

Mon virkelig ikke nogen af dem, der her i København har lagt Mærke til Ansgarstatuen uden for Marmorkirken — ganske vist er Benediktineren Ansgar iført Franciskanerkutte med Rosenkrans ved Siden, c. 400 Aar før der fandtes Franciskanere eller Rosenkransel — men alligevel, de kan da se, at han er Katholik, det viser Rosenkransen dem sikkert først og fremmest (jeg husker, at da jeg blev Katholik, spurgte en af mine Bekendte, om jeg ikke skulde gaa med en Rosenkrans ved Siden — det hørte da till!) — mon ikke nogle af disse fornuftige Mennesker vilde finde paa at læse et katholsk Festskrift om Ansgar, — og saa bagefter gøre som hin gamle Kone, der kom til en af vore Præster og sagde, at naar Ansgar var Katholik — saa vilde hun ogsaa være det?

T. F.

Nye Bøger.

Alois Pichler: Der heilige Clemens Maria Hofbauer.

Det er en lille folkelig Fremstilling af den hl. Clemens Hofbauers mærkelige Levned, som Alois Pichler, en af Helgenens Ordensbrødre, har udgivet, og som nok fortjener at blive læst.

Thi naar vi læser om de gamle Martyrer og Kirkefædre, og det kan være interessant nok, har vi moderne Mennesker ofte den Bagtanke: Ja, det var nu i hine Tider, under helt andre Forhold, at disse store i Guds Rige har levet og stridt! —

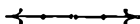
I Clemens Hofbauer-Biografien bydes der os derimod Billedet af en Nutidshelgen, af en Mand, som virkede i Napoleonstiden, altsaa ganske vist for 100 Aar siden, men under Livsforhold, der staar i Historiens fulde Lys og kontrolleres af mange Øjenvidner, som endnu levede i vore Bedsteforældres Tid.

Den hellige Clemens Hofbauer var først Bagersvend, saa Tjener i et Præmonstratenserabbedi, kom under mærkelige Omstændigheder til at blive Præst og til at indføre den hl. Alfons af Liguoris nye Kongregation i Landene nord for Alperne. Han virkede længe i Polens Hovedstad og endte sit arbejdsrige Liv som Wiens Apostel. Navnlig denne sidste Del af Pater Hofbauers Liv er rig paa baade alvorlige og muntre og altid opbyggelige Hændelser.

Hvad jeg savner i denne sidste Biografi af den hl. Hofbauer, er Gengivelsen af det eneste virkelig lignende Billede af ham, saaledes som en af hans Elever, den senere Jesuitpater Rinn, har tegnet ham. Det overgaar alle Fantasibilleder og giver et saa umiddelbart Indtryk af denne jævne, stærke Mands Personlighed, at det taler mere end mange Ord.

Gid vi snart ogsaa paa Dansk maatte faa en Levnedskildring af denne, man kan næsten sige »moderne« Helgen, der ved sin store Fromhed og sin praktiske Forstand og ikke mindst ved sit muntre, frejdige Sind reformerede vide Kredse til sandt katholsk Kristenliv paa en Tid, da Grundtvig skrev: »Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus?« —

F. F. M.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Rom. Det meddeles, at den Hellige Fader vil afholde et Konsistorium den 21. Juni, og i hvert Fald vil der blive udnævnt to nye Kardinaler, nemlig Mgr. Luigi

Capotosti, der er Sekretær i Sakramentskongregationen, og Mgr. Carlo Perosi, der er Assessor i det Hellige Officium.

Mexiko. Kirkeforfølgelsen i Mexiko fortsættes stadig. To Biskopper er blevet arresterede paa Grund af Offentliggørelse af Hyrdebrev, og en stor katholsk Demonstration blev mødt af Militær, der skød paa Demonstranterne; flere blev dræbt og tyve saarede.

Til Provinsboerne.

Ferien staar for Døren! Sidst i Juni lukker Skolerne. I 5—6 Uger skal Børnene nyde den gyldne Frihed. Fra mange Sider gøres der meget for at skaffe Børnene en god Ferie, men der bliver dog altid en Del tilovers, som ingen Steder kommer. Skal de blive hjemme ogsaa i Aar? Hvem vil gøre en virkelig god Gerning og tage et Barn i Sommerferien? Skriv til mig snarst, hvis De kan og vil glæde en Dreng eller Pige. Jeg sætter mig da i Forbindelse med Præster, Lærere og Lærerinder, for at de rette kan komme ud.

Verner Stabehl,
Amerikavej 9, St. t. v.
København. V.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Ramsherred 18).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledeborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂ dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade).....	» -	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

13. Juni 3. Søndag efter Pintse.	20. Juni 4. Søndag. eft. Pintse.
14. — M. Basilius, Biskop og Kirkelærer.	21. — M. Aloysius, Bekender.
15. — Ti. Vitus og Lidelses- fæller, Martyrer.	22. — Ti. Paulinus, Biskop og Bekender.
16. — O. Ferialdag.	23. — O. Vigilie.
17. — To. Jesu eukaristiske Hjerte.	24. — To. Johannes Døberens.
18. — F. Ephraem, Beken- der og Kirkelærer.	25. — F. Vilhelm, Abbed.
19. — L. Juliane, Jomfru.	26. — L. Johannes og Paulus, Martyrer.

St. Franciscus III Orden har Møde Fredag den 18. Juni Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel.

St. Annæ Kirke, København S.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion under Messen Kl. 8 Søndag den 20. Juni.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 13. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerte Kirke; Mandag d. 14. Kl. 8 Møde som sædvanlig; Mandag den 21. Kl. 8 højtideligt Slutningsmøde.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 13. Juni i Messen Kl. 8.

Valfarten til Haraldsted

bliver den 27. Juni.

Katholsk Ungdomsværn.

Da Generalforsamlingen den 1. Juni ikke var beslutningsdygtig m. H. t. Lovforandringer, indkaldes herved til en ekstraordinær Generalforsamling, der afholdes i Vesterhus, Vestervoldgade 115 $\frac{3}{4}$, Tirsdag den 22. Juni Kl. 8 Emd. med følgende Dagsorden:

1. Forslag til nye Love.
2. Valg af 5 Medlemmer til Bestyrelsen.

Credo. Maj 1926. Indhold: Encyklikan »Quas Primas«. — Om den helige Francisci kanonisering. — Minder fra Assisi. — Paul Helgesen. — Credos böcker. — Père Bechaux's Stockholmersbesök. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Deum verum de Deo vero. 2. Gustav Vasa i radio. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

De, der maatte ønske **1-Øres** Indsamlingsbøsser til sønderjydske katolske Kirker, kunne ved skriftlig Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32, København K., faa disse tilsendt pr. Post.

Al **Reparation af Skindsager** udføres godt og billigt af Grøndahl, Dannebrogsgade 46 St.

Redaktøren er flyttet til **Boyesgade 8 $\frac{3}{4}$, Kbh. V. Tlf. Vester 7515.** Træffes i Reglen Kl. 10—11 og 6—7, dog ikke Torsdag.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8³, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 25.

Søndag den 20. Juni.

1926.

INDHOLD: Den rige Fiskefangst. — Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed. (Sluttet.) — St. Ansgar og Hans Tavsens endnu en Gang. — Johannes Jørgensen i Frankrig. — Norske kvinders katolske forbunds møde i Oslo Juni 26. — Christi Legems Fest i Roskilde. — Fra Jubilæumsfesten i Roskilde. — Mødet i Herthadalen. — Valfarten til Haraldsted. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Den rige Fiskefangst.

En Morgenstund ligger nogle Fiskere ved Genesareth Sø og skyller deres Garn efter Nattens Fiskeri. Da kommer en Skare Mennesker ned mod Søen, de trænges omkring Jesus af Nazareth og vil høre ham tale. For at faa Plads gaar han ombord i et af Skibene, som tilhører Simon, beder ham lægge lidt ud fra Land, og her fra Skibet prædiker Christus nu for Mængden inde paa Strandbredden. Det er imidlertid ikke dette, der giver Dagens Evangelium sit Indhold, men en Begivenhed, der hænder efter Herrens Prædiken.

Jesus opfordrer Simon til at sejle ud paa Dybet og kaste Garnene ud til Fangst. Skønt Fiskerne nu gennem en hel lang Nat har arbejdet forgæves, uden Fangst, allerede har rensat Garnene, er trætte og længes hjem til Hvilen og ikke har nogen Udsigt til heller nu at fange noget, saa svarer Simon dog straks: »Mester, paa dit Ord vil jeg gøre det!« Og den Villighed, hvormed han øjeblikkelig følger Herrens Ønske, faar sin rige Løn, Garnene fyldes, saa de sprænges, og Skibene er synkefærdige under

den tunge Last af den rige Fiskefangst. Simon forstaaer straks, at det er et Under, Herren har virket for dem, og føler sig uværdig til at modtage den rige Gave af Mesterens Haand: »Gaa bort fra mig, thi jeg er et syndigt Menneske.«

Men nu er det her som med alt, hvad Christus virkede og talte under sin Vandring blandt Menneskene, der ligger en dyb Tanke og Hensigt bag, en Tanke, der rækker ud over Øjeblikket, ud over Genesareth Søens Bredder. »Frygt ikke Simon, fra nu af skal du fange Mennesker.« Dette Ord har Simon næppe forstaaet Betydningen af den Gang, men han forstod, at Herren kaldte ham, og han og hans Fæller trak Skibene paa Land, forlod Fiskeriet og fulgte Mesteren. Og Skibet, det lille Fartøj paa Genesareth Sø, det blev til Kirkens Skib, Simon Petrus blev dets første Styrer, og efter ham fulgte mere end halvtrediehundrede andre, indtil nu Pius XI styrer Kirkens Skib og fortsætter Petri Fiskedræt.

Som Simon og Fæller hin Morgenstund, trætte og forvaagede, laa med tomme Net og tomme Hænder efter mange Timers forgæves Møje og Anstrengelse, saaledes kan det vel hændes for ethvert Menneske, at alt kan synes saa usigeligt forgæves og omsonst.

Men i saadanne Stunder er det, at Livets store Øjeblikke er nær, og da gælder det om at følge Røsten »Læg ud paa Dybet« og ikke haabløst at give op i den Mening, at det dog ikke nytter noget. Hvis Simon Petrus den Morgen ikke havde overladt Herren sit Skib og i Stedet for at kaste Garnene ud var gaaet hjem for at sove og hvile, saa havde det ikke været over hans Grav, at Verdens vældigste og stolteste Kirke nu løfter sine Mure, Kristenhedens Domkirke, Peterskirken i Rom.

»Læg ud paa Dybet og kast Garnene ud!« Det er den rige Fiskefangst, der venter, og den kommer kun een Gang!

Johs. H.

Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed.

(Sluttet.)

III.

JUBILÆUMSAFLAD.

Nu skulde vi altsaa se, 1) hvad Jubilæumsaflad er for noget, 2) hvilke Betingelser der er for at vinde den, og 3) hvorfor vi skal gøre os Umage for at vinde den.

I. Jubilæumsafladen er væsentlig det samme som enhver anden fuldkommen Aflad, men adskiller sig derfra ved sin særlige Anledning og sine særlige Betingelser. Den har paa en Maade sit Forbillede allerede i den gamle Pagt, hvor der efter Guds Anordning hvert 50. Aar blev fejret det saakaldte Naadens Aar eller Jubelaar, hvor enhver stakkels forarmet eller forgældet Israelit havde Haab om atter at blive bragt paa Fode, idet alle Gældssager da blev ordnet paa en lempelig Maade, saa at han paa lettere Vilkaar atter kunde komme i Besiddelse af sin tabte fædrene Ager, naar han havde maattet afhænde den.

Noget lignende — paa det aandelige Omraade — sker ved Tilbydelsen af Jubilæumsaflad. Det har allerede i mange Aarhundreder været Skik i Kirken ved højtidelige Lejligheder, f. Eks. ved Aarhundredskiftet, senere ogsaa hyppigere, at tilbyde Jubilæumsaflad, d. v. s. paa en særlig højtidelig Maade og under særlige Betingelser at give Lejlighed til at vinde en omfattende, fuldkommen Eftergivelse af de timelige Syndestrafte, som vi ellers vilde komme til at afbøde i lang Tid i Skærsilden, i Renselsesstedet. Og saa er der dertil desuden knyttet andre Fordele med Hensyn til Skriftemaalet (at man hos enhver Præst kan faa Absolution selv for saadanne Synder, som det ellers er forbeholdt Biskoppen eller den Hellige Fader at absolvere for) — hvilket forhaabentlig dog kun de færreste har nødig at benytte sig af. Men selve den fuldkomne Aflad — den kan vi alle uden Undtagelse have Brug for og burde derfor ogsaa alle uden Undtagelse søge at vinde.

Naar en regerende Fyrste tilbyder *A m n e s t i* i sit Rige, saa vil sikkert alle, som kan have Gavn deraf, med Glæde tage imod Tilbudet, og det vilde være uklogt ikke at benytte sig deraf. — Ved Jubilæumsafladen sker noget lignende. Naar man sammenligner Syndens Tilgivelse med en Benaadning, en dødsdømts Benaadning med Fængselsstraf, saa kan man paa tilsvarende Maade sammenligne Aflad og særlig Jubilæumsaflad med en Amnesti. Begge Dele er jo Eftergivelse af timelige Straffe, blot med den Forskel, at i det ene Tilfælde drejer det sig om Straffe, som Mennesker har paalagt, i det andet om Straffe, som vi kan vente af Gud.

En saadan Jubilæumsaflad har ofte bragt stor Velsignelse baade til den enkelte og til hele Kirken; og paa den anden Side har Kirkens og Kristendommens Fjender tidt ærgret sig over de gode Virkninger, som Jubilæumsafladen frembragte. Da det saaledes omkring Midten af sidste Halvdel af det 18. Aarhundrede viste sig, hvilken Velsignelse og Fornyelse af Kristenlivet dette medførte i Frankrig, saa rasede Kirkens Fjender ganske voldsomt derimod. *Voltaire* og *d'Alembert* udtalte: »Endnu saadan en Jubilæumsaflad, og alle vore Anstrengelser vil være forgæves!« — Dette er jo et ganske vist noget mærkeligt, men ogsaa ret tydeligt Vidnesbyrd om Afladens Nytte og Velsignelse.

II. Men hvilke Betingelser er der da for at vinde denne Jubilæumsaflad? Betingelserne er dels de almindelige, sædvanlige Betingelser, dels nogle særlige for dette Tilfælde.

De almindelige, for enhver fuldkommen Aflad sædvanlige Betingelser er jo velbekendte, nemlig: et oprigtig bodfærdigt Sindelag, der bl. a. maa give sig til Kende ved en værdig Modtagelse af Bodens og Alterets hellige Sakramenter. Men det er i dette Tilfælde ikke nok at have modtaget Paaskekommunionen, man maa indenfor den fastsatte Tid for Jubilæet endnu en Gang ekstra modtage disse Sakramenter.

De øvrige særlige Bønner og Bodsøvelser, som er foreskrevne for at vinde Jubilæumsafladen, fremgaar af nedenstaaende Bemærkninger;

- 1) De troende kan, udenfor Rom, to Gange vinde Jubilæumsafladen, selv om de allerede i Fjor har vundet den i Rom. De kan vinde den første Gang enten for sig selv eller for de afdøde, men anden Gang kun for de afdøde.
- 2) For at blive delagtige i disse aandelige Goder skal de troende:
  - A) Hver Gang skrifte og modtage den h. Kommunion.
  - B) Paa fem forskellige Dage besøge følgende Kirker: for Københavns Vedkommende: St. Ansgarskirke, Sakramentskirken, Rosenkranskirken og Jesu Hjerter Kirke eller i Stedet for denne sidste St. Annæ Kirke eller St. Josefskirke.
For Provinsens Vedkommende: fire Gange den samme Kirke.
  - C) Bede i den Hellige Faders Intention: For Freden mellem Nationerne, for vore adskilte Brødres Genforening med Moderkirken og en tilfredsstillende Ordning af Forholdene i Palæstina.
  - D) De troende, som bor langt borte fra en katholsk Kirke, kan vinde Jubilæumsafladen, naar de efter at have opfyldt de andre Betingelser besøger den samme Kirke fem Gange.
- 3) Alle Vikariatets Præster har for Jubilæumsskriftemaallet de mest udvidede pavelige Fuldmagter, og de kan, hvor det er nødvendigt, indskrænke Kirkebesøgenes Antal.

Disse 20 ekstra Kirkebesøg, 5 Besøg i hver af de 4 Kirker, kan aflægges naar som helst; det behøver naturligvis ikke at være paa een Dag, heller ikke i flere Dage i Træk lige efter hinanden, men ganske som det passer en bedst. Dog maa bemærkes, at Overværelse af den pligtmæssige Messe om Søndagen naturligvis ikke kan regnes for et saadant Besøg; det maa være Kirkebesøg udenfor den pligtmæssige Kirkegang.

Særlige Bønner eller Bønformularer er ikke foreskrevet ved disse Kirkebesøg og derfor heller ikke nødvendige, naar man blot beder ikke for sig selv, men, som det hedder, »i den Hellige Faders Intention«, d. v. s. i Almindelighed for hele Kirkens, for Guds Riges store fælles Interesser: alle Kristnes Genforening i den samme Tro, Syndernes og de vildfarendes Omvendelse, Fred og Enighed blandt de troende og blandt alle Folk og Fyrster. Det

kan man gøre enten med sine egne Ord eller ved at bede et Fadervor i hver af disse Intentioner eller endelig ogsaa ved at benytte sig af de smukke almindelige Afladsbønner, som findes i de fleste Bønebøger lige efter Kommunion-andagten. Disse Afladsbønner bestaar netop af flere smaa smukke Bønner i disse nævnte Øjemed. — Og hvert Besøg behøver ikke at tage længere Tid, end der lige udkræves til at bede disse Bønner med Andagt og Eftertanke.

Som man ser, er det altsaa ikke særlig vanskelige Betingelser, der er sat for at vinde denne Jubilæumsaflad. Men alligevel, naar man sammenligner dem med de sædvanlige Betingelser for at vinde en almindelig fuldkommen Aflad, saa kunde man maaske nok komme paa den Tanke:

III. Hvorfor skal jeg paatage mig Opfyldelsen af disse Ekstra-Betingelser, naar jeg udenfor Jubilæumstiden kan vinde en fuldkommen Aflad paa langt lettere Vilkaar, f. Eks. blot ved efter Kommunionen at bede den bekendte Bøn: »Se, o gode og mildeste Jesus, for dit Aasyn kaster jeg mig paa Knæ . . .«?

Ja, man kan! Det er nok sandt. Men det er dog et Spørgsmaal, om man ogsaa virkelig gør det, selv om man forsøger derpaa. Thi der er altid for at vinde fuldkommen Aflad en Betingelse, som under sædvanlige Forhold ofte kun bliver opfyldt paa en meget tvivlsom Maade. Og det er den foroven omtalte Betingelse, at man maa udrydde af sit Hjerte enhver frivillig uordentlig Tilbøjelighed, at man n. a. O. maa have den faste Vilje og det bestemte Forsæt af fuldkommen Kærlighed til Gud at ville undgaa ikke blot enhver større Synd, men selv enhver mindre Synd eller frivillig Fejl, som paa nogen Maade kunde være Gud mishagelig. — Saadanne Ting agter man under sædvanlige Forhold i Reglen ikke videre paa. Det maa vi vist indrømme, de fleste af os, at saadan er vi Mennesker nu engang. — Men nu, ved en saadan ekstraordinær Lejlighed, hvor det gælder om at vinde Jubilæumsafladen, her hjælper netop de foreskrevne, lidt vanskeligere Betingelser og de mere udholdende Bønner og Bodsøvelser — de hjælper os netop til snarere at opnaa dette udkrævede, mere

fuldkomment bodfærdige Sindelag. — Der er altsaa her i et saadant Tilfælde, netop fordi de særlige Betingelser er noget vanskeligere, større Sandsynlighed for at opfylde denne ene, store, væsentligste Hovedbetingelse: den sande fuldkomne Bodfærdighed og fuldkomne Kærlighed til Gud — og derfor ogsaa større Sandsynlighed for virkelig en Gang at vinde en virkelig fuldkommen Aflad.

Og flere andre Bevæggrunde kunde der endnu anføres — Bevæggrunde til at benytte netop denne Lejlighed. F. Eks. den Omstændighed, at vi nu herved forener os i Bøn med hele den store katholske Kristenhed. Hvilken opmuntrende og trøstende Tanke ligger der ikke deri, at man ved sig i aandelig Forening med saa mange Tusinder, ja Millioner fromme kristne Sjæle, som nu paa samme Tid opsender de samme Bønner til Gud om Naade og Velsignelse for Kirke og Samfund, for hele Kristenheden og hele Menneskeheden. En saadan fælles Bøn, ved vi nok, har ogsaa sin særlige Forjættelse af vor Herre og Frelser, som jo har sagt, at hvor to eller tre er forsamlede i hans Navn og kommer overens om at bede om et fælles Anliggende, dér vil han være midt iblandt dem og bønhøre dem.

Og naar vi først en Gang har vænnet os til disse hyppigere Kirkebesøg, hvem ved, om vi saa ikke faar denne Øvelse saa kær, at vi, i alt Fald til Dels, vedbliver dermed, at det bliver en Vane, en god og smuk Vane hos os, ikke blot om Søndagen, hvor det jo er vor Pligt, men ogsaa til andre Tider, saa ofte som muligt at besøge vor Herre og Frelser i Alterets Sakramente. Det vilde sikkert glæde og trøste ham og være os selv til Gavn og Velsignelse.

Og vi kan jo nok trænge til hans Hjælp og Velsignelse saa meget som bare muligt. Thi Livet er jo for os alle fuldt op af Kampe og Vanskeligheder og Genvordigheder. Selve den hellige Skrift siger os, at »Menneskets Liv paa Jorden er en Kamp«, en bestandig Kamp, en uafbrudt Militærtjeneste, som ingen slipper for. — Ellers ved den borgerlige eller statslige Militærtjeneste er der mange, der gaar fri af forskellige Grunde: de, som ikke er af Mandkøn, gaar fri; ligeledes de, som ikke er tilstrækkelig kraftigt

byggede; de, som er for nærsynede o. s. v., den ene af den ene, den anden af en anden Grund. Men her i den kristelige Militærtjeneste, i den aandelige Kamp, her gaar ingen fri. Alle maa vi kæmpe og arbejde, lide og stride, enhver efter sine Evner og Kræfter, under sine Forhold og paa sin Plads her i Livet. Og for os alle uden Undtagelse gælder det, at kun paa een Maade kan vi naa Maalet, kun paa een Maade kan vi gaa sejrrigt ud af Kampen, nemlig naar vi trofast holder os til vor Frelser og hans hellige Kirke, naar vi ydmygt og taknemmeligt tager imod og benytter os af de Vaaben og de Hjælpe-midler, som Kirken tilbyder os, og som den efter aarhundredlang, ja aartusindlang Erfaring anser for de bedste: nemlig først og sidst Bod og Bøn, Bodens og Bønnens Vaaben, Bøn for os selv og Bøn for hverandre indbyrdes, saaledes som det jo netop udtrykkelig er sat som een af Betingelserne for at vinde Jubilæumsafladen, og som det ogsaa er vor Frelasers eget Ønske og Vilje, at vi skal gøre, da han jo i sit Fadervor har lært os at bede ikke i Enkelttalsform, men i Flertalsform (ikke: til mig komme ... giv mig ... frels mig ...; men: til os komme ... giv os ... frels os ...).

Dette er ganske vist noget, som vi vel allerede ved, og som maaske tidt er bleven indprentet os, men som vi dog kan have godt af ved en Lejlighed som denne atter indtrængende at blive mindet om, da nemlig *Kærligheden*, den fuldkomne Kærlighed til Gud og til Næsten, som sagt er *Hovedbetingelsen* for at kunne vinde fuldkommen Aflad.

Derfor lad os ved disse Kirkebesøg, ved disse vore Bønner, som vi forretter i den Hensigt at vinde Jubilæumsafladen — lad os dér fremfor alt huske paa og rette os efter den Formaning, som vor Frelser giver os baade gennem sin nuværende Stedfortræder paa Petri Stol og allerede har givet os gennem sin Apostel Jacobus med disse Ord: »Beder for hverandre, at I maa vorde frelste.«

F. R.

St. Ansgar og Hans Tavsén endnu en Gang.

Vi har tidligere bragt nogle afskrækkende Eksempler paa Festdigte i Anledning af Ansgarsjubilæet. Det turde da være vel anbragt ogsaa at bringe et Eksempel paa noget godt. Følgende smukke Digt af Harald Vilstrup fandtes i Højskolebladet den 14. Maj:

Som din kære Herre Krist,
da han var i Himlen hjemme,
Verdens Nød ej kunde glemme,
længtes uden Ro og Rist
mod os arme Folk paa Jorden,
som i Mørket famled om —
saadan længtes du mod Norden
fra dit Klosters Helligdom!

Bad af Hjertet: »Jesus sød,
lad mit Liv din Vandring ligne,
og til sidst: kom selv at signe
mig med Kransen blodigrød!
Den, hvis Ynde aldrig svinder,
ja, naar Stjerner falmer hen,
evig, evig klart den skinner,
Martyrkronen, giv mig den!«

Vandred saa, o du Guds Mand,
fra dit stille Klosterkammer
til de vilde Vikingstammer
her i Nordenblæstens Land.
Troen voksed, hvor du lærte,
Klokker ringed langs din Vej;
men den Krone, du begærte,
Martyrkransen, vandt du ej.

Over By og Mark og Strand
end din Søndagsklokke toner —
Kransen, som hos Gud dig kroner,
det er hele Danmarks Land!
Han dig evig vil velsigne
for hvert Fjed, du for os gik;
vi vil prøve dig at ligne
til vort sidste Øjeblik!

De store Fester for Hans Tavsens i Viborg havde vi tænkt at forbigaa i Tavshed. At vi Katholikker er ganske uenige med dem, der holdt Fest, er jo givet. Imidlertid fremkom der een Sætning, som jeg har læst omtrent enslydende i forskellige Blade, og som jeg ikke kan glemme. Det store Folketog gjorde Holdt paa Søndre Sogns Kirkegaard, her talte Hans Tavsens Ætling Pastor Vedel. Han sagde bl. a.: »Her blev Evangeliet for første Gang forkyndt paa Dansk.«

Der dukker forskellige Spørgsmaal op, naar man læser det. Det første er: Har Pastor Vedel virkelig sagt det? Det har som sagt staaet i flere Blade, og jeg har intet Dementi set.

Hvis han nu har sagt det, hvad mener han saa med det? Er han saa uvidende, at han tror, at i Tiden fra Ansgar til Tavsens blev Evangeliet ikke forkyndt paa vort Modersmaal, men paa et fremmed Sprog? Eller er Meningen den, at det, der blev forkyndt i de 700 Aar, ikke var Evangeliet?

Hvis det ikke var Evangeliet, hvorfor holder man da Fest for Ansgar? Saa er det jo givet, at hans og Tavsens Forkyndelse er vidt forskellige Ting.

Men — mon der i det hele taget er nogen Mening i den Sætning?

Johannes Jørgensen i Frankrig.

I Aar er der gaaet 700 Aar siden den hellige Frans af Assisi døde, og overalt blandt Katholikker mindes man den store Helgen. Det er naturligt, at Johannes Jørgensen er maaske den mest søgte Taler, naar man samles for at fejre St. Frans. For Nutidskatholikker spiller hans Forskning og hans Fremstilling af Helgenens Liv en stor Rolle.

I den sidste Tid har Johannes Jørgensen besøgt Frankrig. I Strasbourg havde iflg. »La Vie Catholique« det katholske theologiske Fakultet indbudt Professoren til at holde tre Foredrag om St. Frans. De blev holdt den 14., 16. og 18. Maj for en meget stor Tilhørerkreds. »Man var«, skriver det nævnte Blad, »nysgerrig efter at lære denne Person at kende, hvis Omvendelse i sin Tid vakte saa megen Opsigt, og som syntes mange en Gaade. For den, der har set og hørt eller opmærksomt læst Jørgensen, har hans Overgang

til Katholicismen intet mystisk ved sig. Han er selv en Mystiker, hos hvem Protestantismen hindrede Sjælens Flugt, men som en Dag i Assisi fandt det Ideal, han indtil da forgæves havde søgt.«

I Begyndelsen af denne Maaned talte Johannes Jørgensen i Paris. I den Anledning bringer »La Vie Catholique« en længere Artikel om ham af *André Pératé*. Vi gengiver nogle Stykker af den smukke Artikel:

»Digterens Hus har ved sin Fod Byen og Sletten. Beskedent, enkelt og blidt holder det sig i sidste Række, der er den øverste, ovenover de gamle Mure, Trapperne, Palæerne, Kirkerne og Taarnene; det ligger næsten paa Bjergets Top; højere oppe paa Grønsværet er kun Ruinerne af den store Borg, hvor fjerne Aarhundreders Krigslarm slumrer.

Fra sit Arbejdsværrelses Balkon bøjer Digteren sig over det, der smykker hans Liv: foran ham breder sig de gamle Tage, adskilte af de dybe, snævre Gaders mørke Furer, og Taarnenes Tinder tegner sig mod Himlen; bagved ham staar hans Bøger i god Orden og giver stærk Støtte med deres Visdom og Videnskab. Klokkernes Toner hvirvler i Luften, og hans Tanker stormer frem som med en munter Svales Kvindren; den stiger og glider og svæver i paradisisk Lys, der bader den vældige Dal imellem Bjergene. Det er den velsignede Ensomhed, som han med Guds Hjælp har vundet sig for de modne Aar, som, om Gud vil, skal være mange og frugtbare.

Kære Ven Jørgensen, du har modtaget os i dit Hus i Assisi; din Gæstfrihed forskønnede vort Ophold. Længe flakkede du omkring fra dit Fødeland Danmark, ad Tysklands, Frankrigs og Italiens Veje, Assisi skulde blive Enden paa den urolige Pilgrimsfærd; mellem Assisis Mure og Kirker ventede Guds sande Fred og St. Frans's Velsignelse dig. Da jeg skulde om paa den anden Side af dit Hus til den vidunderlige lille Terrasse, hvor man har Udsigt til de øde Bjergtinder, kom jeg op ad en Trappe, hvor der laa en Bunke Kufferter. Det er Ledsagerne fra det omflakkende Liv, og engang imellem siger de til dig: »Broder, vi maa rejse«. Og Pilgrimmen griber igen sin Stav; han har taget den i Haand netop nu, da St. Frans kaldte; han

bærer et godt Budskab langs med sin Vej: i Gaar var han i Alsace, og i Dag skal vi høre ham i Paris.«

Efter at have nævnt en Del af Johannes Jørgensens Værker og naturligvis særlig fremhævet Bogen om St. Frans, fortæller André Pératé, hvorledes Digteren nu tager Del i Højtideligholdelsen af Mindeaaret for Assisis Helgen. Han er bl. a. literær Redaktør af et Tidsskrift »Frater Francesco«, som Franciskanerne udgiver i den Anledning. Og Artiklen slutter:

»Kom da, kære Ven, kære Ledsager af St. Frans; tal til os om Mesteren, som du trofast har fulgt, om hans kære Brud, der nu glemmes og haanes mere end nogen-sinde før, den hellige Fattigdom, om hans Lidelser, om hans Kærlighed og endelig om den fuldkomne Glæde, som det synes saa svært at faa i Eje, mens det dog er let og sødt for den, der bærer sit Kors med Jesus.«

Norske kvinders katolske forbunds møde i Oslo Juni 26.

Der er blevet tildelt undertegnede det hverv at give et referat af alt, der hændte os danske deltagere i de tre dage i Oslo, og det er et saare vanskeligt hverv ud af al den gæstfrihed og begejstring at forme et nogenlunde udtømmende og dog sammentrængt billede af begivenhederne; men lad mig begynde: Det danske forbunds formand hof-dame fru Utke Ramsing og jeg ankom til Oslo om aftenen og blev der modtaget af vore elskværdige værter og det norske forbunds formand fru konsulinde Backer. Næste morgen, Søndag, overværede vi højmesseri i Sct. Olavs Kirke, hvor pastor de Goys holdt en meget smuk prædiken over næstekærlighedens bud.

Efter højmesseri havde Sct. Olavs forbund generalforsamling, som vi var indbudt til at overvære. Sct. Olavs forbund virker navnlig ved udbredelsen af oplysende skrifter i lighed med Ansgariusforeningen hos os.

Om aftenen var vi indbudt til Sct. Olavs forb. fest,

hvor biskoppen, monseigneur Offerdal, og de fleste andre præster, bl. a. de tre dominikanerpatere i deres hvide ordensdragter var til Stede, og foruden os to danske gæster var ogsaa formanden for svenske kvinders kath. forb. grevinde Britta Bjelke, som jeg her traf for første Gang, og som de følgende dage aabenbaredede en from og begejstret sjæl, god forstand med en energisk Vilje og en fast Karakter.

Ved festen blev holdt taler: af Biskoppen, af form. for forb. bankchef Parmann, af de skandinaviske Gæster, og endelig talte højskoleforstander Lars Eskeland fra Voss begejstret og opflammende.

Han udtalte, at selv om han ikke turde haabe paa et enigt katolsk Norge, naar om 4 Aar de norske Katholikker drog til Stiklestad (hvor der til den tid formentlig er rejst et katolsk kapel) for at fejre Sct. Olav, saa var det hans Overbevisning, at den tid var ikke saa fjern, da Norge var katolsk, thi dels havde Norge alle sine store nationale minder fra den katolske tid, dels laa der paa bunden af de fleste Nordmænds sind katolsk føle- og tanksæt.

Næste morgen samledes alle medlemmerne af norske kvinders katolske forbund i Sct. Olavs kirke til fælleskommunion. Biskoppen læste den hellige messe og holdt en tale om forb. store samlende betydning, hvorefter dette blev indviet til den hellige Jomfru.

Derefter frokost i »Hjemmenes Vel« og saa raadmøde og generalforsamling. Under formanden fru konsulinde Backers glimrende og faste ledelse gennemførtes hele det store program med aarsberetning, regnskabsaflæggelse og valg af ny styrelse, som nu blev sammensat paa samme maade som i Danmark, og der indvalgte unge sekretærer, for at disse kunde blive opøvet i arbejdet og ad aare tage førerskabet. Fra 11—4 arbejdedes der energisk, og mange vigtige og aktuelle spørgsmaal sattes under debat, saaledes: Hvorledes opnaa gratis tandpleje for vore skolebørn? Hvorledes opnaa undervisning i husstel og kogning for vore kat. pigebørn?

Fra Kl. 6—7 var man fri til at spise middag i »Hjemmenes Vel«, og Kl. 7 var der efter indledning af msgr.

Offerdal diskussion om skoleforholdene, ogsaa det skandinaviske samarbejde diskuteredes. Alle var enige om, at et saadant var nødvendigt og frugtbringende, og de nærmere rammer udformedes.

Den næste formd. var fri til hvile eller udflugter. Kl. 12³⁰ var der gardenparty hos den britiske minister, hvis indtagende frue lady Lindley er et meget betydeligt medlem af den katolske menighed i Oslo. I den britiske legation boede saavel den svenske som danske formand under hele opholdet. I det stilfulde hjem og den skønne park tilbragtes et par hyggelige timer, hvor ogsaa biskoppen og d'hr. patere samt flere andre gejstlige var tilstede. Biskoppen viste i det hele taget forbundet overordentlig interesse og var til stede ved saa godt som alle forbundets forhandlinger og møder.

Endelig Kl. 7 aften fandt det offentlige møde sted i det nye elegante hotel Bristols store festsal. En talrig og repræsentativ forsamling med biskoppen og d'hr. gejstlige i spidsen var mødt frem, og med stor interesse paahørtes de tre talere: Form. for de tre lande, den norske og den danske form. holdt de fra Danmark kendte foredrag, medens den svenske formand talte om nødvendigheden af de katolske kvindeforbund. Af hensyn til de fremmede diplomater, der var til stede, gav den danske og svenske formand et resumé af deres foredrag paa fransk. Alle foredragsholderne hyldedes med stærkt bifald af hele forsamlingen.

Og saa kom endelig afskedssouperen i festsalen. Sange og taler vekslede, mange smukke og varmtføjte ord blev sagt ikke mindst for de skandinaviske gæster, som fra først til sidst var genstand for en saa hjertelig forstaaelse, saa megen venlighed, ja kærlighed, at kun den, der har været med, selv er i stand til ret at forstaa det. Der blev afsendt Telegrammer bl. a. til biskoppen, der havde sendt konfekt til damerne som en sidste Hilsen til festens deltagere.

Det var uforglemmelige dage, der var meget at lære baade af den straalende energiske norske formand og af de andre norske kvinder, deres fromhed, deres offervillighed, deres arbejdssevne og arbejdsiver, alt bør være os en

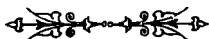
spore, ligesom den samdrægtighedens aand, der hvilede over det hele, var vort lysende expl. Ja Danmark har meget at lære af Norge, alt det de kan udrette, i antal kun $\frac{1}{10}$ af os, men gennemsyrede af en sand katolsk enighedsaand og med en begejstret tro paa deres sags fremgang og vækst.

Lad os haabe, at det samarbejde, der er begyndt mellem de katolske kvinder i de tre nordiske lande maa bære den herligste frugt og være en af de mange Veje mod det store maal:

et enigt katolsk Norden.

Helga Tardini.

p. t. Aandalnes, Norge.

Christi Legems Fest i Roskilde.

En straalende Dag var det helt igennem! Fra den tidlige Morgen af laa Graaspurvene gispende i Tagrenden i en saa magelig og ugenert Position, at Bonderoserne blev helt røde i Hovedet over det. Og hele Dagen stod Solen oppe i de blaa Stepper, hvidplettede af Lammeskyer, der ogsaa snart gik i Staa af bare Varme.

Men hernede paa den grønne Jord med dens Skyer af lilla og hvide Syrener og skælmsk smilende Tusindfryd var der Bevægelse. Der var stort Rykind af Polakker, navnlig af Polakpiger, med deres fineste Silketørklæder og deres net brogede Kjoler. Det ligger dem i Blodet at tage Del i Roskilde Procession fra den Gang, da Pastor Knapen var alle de polskmælendes Fader. Efterhaanden har ogsaa de danske udenbys Katholikker mere og mere følt sig tiltrukken af den katholske Handling i Byen med de mange katholske Minder.

Om det nu har været Sognets 25 Aars Jubilæum, der i særlig Grad har vakt Interesse eller andre usporlige Aarsager, i hvert Fald har Kortègen af dem, der holdt Parade for Kongernes Konge, næppe været saa stor nogensinde før. Biler og Motorcykler, der ved 10-Tiden rungede op ad Sct. Olsbakken, blev vel et helt Kvarter forsinkede. Men til Gengæld var der noget at se, som man ikke ser hver Dag. I Spidsen gik som altid gamle Broder Bonifacius, den eneste af de i Aar jubilerende Pionerer, der endnu er tilbage i Roskilde; i Spidsen gik han med Korset,

ligesom han ogsaa altid er foregaaet Menigheden med det gode Eksempel paa et beskedent og virksomt Liv. Efter ham fulgte I Absalons Ulveflok. Det var noget nyt, ligesom ogsaa selve I Absalons Trop, der i sin fineste Gala som en Æresvagt gik bag Baldakinen.

Hele det brogede Optog af Danskere og Polakker, baade Mænd og Kvinder og Børn, af graa og sorte Søstre, med guldbroderede Bannere, med Røgelse, Sang og Orkester musik var en straalende Bekendelse af Troen paa Mysteriet om Guds Søn i den ringe Brødets Skikkelse.

En saadan kraftig Trosbekendelse virker baade indad og udad, baade paa de deltagende og de iagttagende. »En dejlig Dag har det været for os,« sagde mange tilrejsende, da de mod Aften skulde afsted. Og mangen En af de nysgerrige, der i tætte Skarer stod langs med Vejen, har vistnok sagt til sin Mand, da de gik hjem: »Der kan du da se, Jens, der er nu enfoldigt troende i Danmark!«

Til Friluftsmødet i Søstrenes Have skortede det heller ikke paa Tilslutning. Pastor Koch holdt en Slags Agitationstale for K. L. K. Christi Legems Korstog blev af ham fremstillet som et moderne Bolværk mod det moderne Hedenskab, og det paa en saa enkel og ligefrem Maade, at han straks kunde høste en Del nye Medlemmer. Bag-efter talte Lærer H. Th. Kiærulff om Kardinal Mercier som Filosof og Menneske. De, der allerede vidste, at Filosofi er noget af det mest dræbende kedelige, og ovenikøbet maaske havde læst kedelige Referater af Lærer Kiærulffs Foredrag og derfor var indstillet paa en rigtig tør Kost, blev aldeles skuffet. Der var i hans Tale en tung Understrøm af logisk sammensmeltede, psykologiske Betragtninger, men dog sprudlede og gnistrede hele det Foredrag med et Springvands Friskhed og Klarhed. Avisreferenten sad og gnavede i Fortvivelse paa sin uskyldige Blyant. Det haglede med »Pointer«, saa de ikke var til at faa slaet fast paa Papiret. Af og til lo Folk, saa de Børn, der legede henne ved Klosterkilden, standsede deres Leg og kom nærmere. Til Slut lønnedes Taleren med et bragende Bifald, der skræmte Fuglene helt ovre i Berte Margrethes Anlæg. De Folk, der ikke havde Tid til at overvære Andagten, tog nu Afsked, de vendte tilbage til deres Hjem og til deres Opgave, forfrisket af gode Indtryk og alvorlige Tanker.

Næste Aar, om Gud vil, kommer de igen til Byen med de stedse rindende Kilder!

S. W.

Fra Jubilæumsfesten i Roskilde.

25-Aarsdagen for Stiftelsen af Sct. Laurentii Sogn i Roskilde blev nærmest fejret som en Helligdag af Roskilde-Katholikerne; en Helligdag med et særlig festligt Præg. Dannebrog og grønne Guirlander, opfriskede af Guldregn og blodrøde Pæoner, oplivede Jernstakitet, Kirkepladsen og Hovedindgangen. Skolebørnene standsede overraskede og saa paa Præster i sort Munkekutte med hvid Snor, der spadserede frem og tilbage paa Kirkepladsen, mens de

Gejstligheden ved Jubilæet i Roskilde.

forventningsfuldt spejdede ud over Gaden. Der kom flere Præster til, en lille én med sin Paraply under den ene Arm og et bredt Smil paa Ansigtet, med livlige Gebærder og en skingrende Latter; en høj og svær, der trippede forsigtigt og støttede sig til sin Paraply, som om der var Isslag, og mange flere endnu. En høj til, mager og med et mørkt Skæg og et myndigt Ansigt, saa Skoledrenge instinktmæssigt traadte et Skridt tilbage: »Nej Tak, ham vil de hellere ikke ha' som Skolelærer!« — Der kom en

dobbelt Række hvidklædte Smaadrenge og -piger, bærende paa smaa Bannere ud fra Sct. Josefs Skole, og samtidig viste Biskoppen sig i Præstegaardens Hoveddør. Fotografer skjulte sig bag deres opstillede Apparater. »Det er flot!« syntes Drengene. Det er da en rigtig Biskop, saadan én som de fornylig har set i Biografen, den Gang »De Ulykkelige«s første Del gik der. Sikke venlig den Biskop ser ud, og hvor han har et mægtigt Slæb!«

Biskoppen var ligefrem Dagens Sensation. Bladene havde bebudet Pontifikalmessen og samtidigt understreget, at det vilde være den første Pontifikalmesse her i den gamle Bispestad siden Reformationen.

Biskoppen blev assisteret af Pastor von Kettenburg og Pastor Hoppers, mens Pastor Klessens fra Maribo fungerede som Ceremonarius.

Da Biskoppen kom ind i Kirken, sang Koret et firestemmig »Sacerdos et Pontifex«, komponeret af Kirkens Organist, A. Kerckhoffs. Efter Messen holdt Monseigneur en Festtale. Biskoppen rettede en Tak til Gud og til dem, der havde været hans gode Redskaber, da det for 25 Aar siden gjaldt her i Roskilde at genoprette, hvad der for Aarhundreder siden var blevet ødelagt, nemlig: et katolsk Kristenliv og en katolsk Kirke. Endvidere formandede Biskoppen Katholikerne til modigt at vise sig som saadanne, og til at være udholdende i det gode.

I Præstegaardens Forsamlingsaal var der Festmaaltid for Biskoppen og de forsamlede sjællandske Sognepræster. Salen var i sit fineste Skrud. Bordene var pyntede med lutter rosenrøde Hortensier og Roser af samme Farve. Det var et Par tjenstvillige Damer, der her havde taget Initiativet og lagt den mest udsøgte Smag for Dagen.

Om Aftenen efter den højtidelige Andagt samledes endelig baade Præster og Menighed til et fælles Kaffe bord i Trægaardens store Sal. Ved sin Ankomst der blev Biskoppen modtaget af en Deputation af Søstre og hvidklædte Børn, der i Form af et Digt og en Buket bragte Hyrden en Hilsen fra Hospital, Skole og St. Josefs Hvilehjem. Biskoppen holdt en kort, men hjertelig Tale for Børnene.

Sognepræsten, Pastor Hoppers, bød Velkommen og oplæste et Brev, som Pastor Kerckhoffs havde sendt fra Holland for derved at bevidne, at han i Aanden var hos sine gamle Sognebørn. Endvidere blev flere Lykønskningstelegrammer oplæst, bl. a. fra den apostoliske Præfekt paa Island, Monseigneur Meulenberg.

Den første Tale blev holdt af Baronesse Rosenørn-Lehn. Baronessen fremstillede det katolske Roskilde i gamle Dage, i Bisp Absalons gode gamle Tid. Det blev gjort paa

en saa frisk og realistisk Maade, at det virkede som et Stykke Film.*)

Pastor Assarsson havde sendt os en Hilsen fra Sverige i Form af et Digt: »Två Systrar«, i hvilket han paa en gribende Maade skildrede de skiftende Forhold mellem Søskeneparret, Roskilde og Lund. Digtet kom godt til sin Ret, saadan som det blev oplæst af Baronesse Rosenørn-Lehn. Pausen udfyldtes med Kaffe og Kager. Fru Organist Kerckhoffs gav nogle Solosange til bedste, navnlig henrykkede Fruen Forsamlingen med Stefan Adam's »Jerusalem«, som hun sang til sin Mands Akkompagnement og i en dansk Oversættelse.

Derpaa talte Købmand J. Beck og gjorde Rede for de vigtigste Begivenheder indenfor vor lille katholske Verden, siden Pastor Kerckhoffs grundlagde det nuværende Sogn. Efter en passende Sang skitserede Frk. Andersen med fine smaa Træk og pudsige smaa Oplevelser fra »Prioren's« Tid den gode Hyrde, som Pastor Kerckhoffs har været for den vordende Menighed.

Aftenens »Clou« var dog Lensgreve J. Holstein-Ledreborgs Tale. Som Emne havde Lensgreven valgt »Den nuværende Virksomhed«. Lensgreven talte paa sin bekendte prægnante Maade og med en Myndighed, der ikke taaler Modsigelse eller ikke bryder sig om den. Hans Tale var den stille, daglige Virksomheds Apologi og Apoteose. »Det er ikke den store Gestus, det kommer an paa, men det ihærdige Slid fra Time til Time og fra Dag til Dag, det Slid, som hverken venter eller faar Anerkendelse eller Hæder. Naar der er bleven vundet et Slag, bliver Generalens Bryst pyntet med Ordener, men det er den underordnede navnløse Officer, der har indøvet de klodsede Rekrutter, der i Virkeligheden har vundet Slaget.« Lensgreven understregede det opofrende i Søstrenes Liv, der altid lige venlige gaar fra Seng til Seng og opfylder de Syges mangfoldige smaa Ønsker, og i Præsternes, der altid kan faas i Tale paa hvilken som helst Time af Dagen og altid er rede til at høre paa dem, der kommer med Vanskeligheder eller ogsaa med Smaatterier og Kritik. Lensgreven sluttede med at udbringe et »Leve« for Præsterne og Søstrene i Roskilde.

Ganske stille sad Folk, mens Lensgreven stod der og med tordnende Stemme holdt Dom over den Livsløgn, hvori vi alle er tilbøjelige til at gøre os skyldige i vor af Films- og Skuespillerkunst forvanskede Tid nl. den at tilbede som noget stort alt, hvad der staar paa en Sokkel

*) Ugebladet skal næste Gang bringe Baronessens Foredrag efter Manuskriptet.

eller gaar paa Stylder. Et bragende Bifald som af sammenstyrtende Afgudsbilleder, . . . saa nogle Øjeblikke tavs Grebethed.

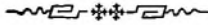
En fiks Revy, som Frk. M. Andersen havde Æren af, lettede igen paa Stemningen.

Tilslut tog Biskoppen til Orde for at takke for den fornøjelige Aften og for at opmuntre Præsterne og Menigheden, og endelig lyste han Velsignelsen over de forsamlede.

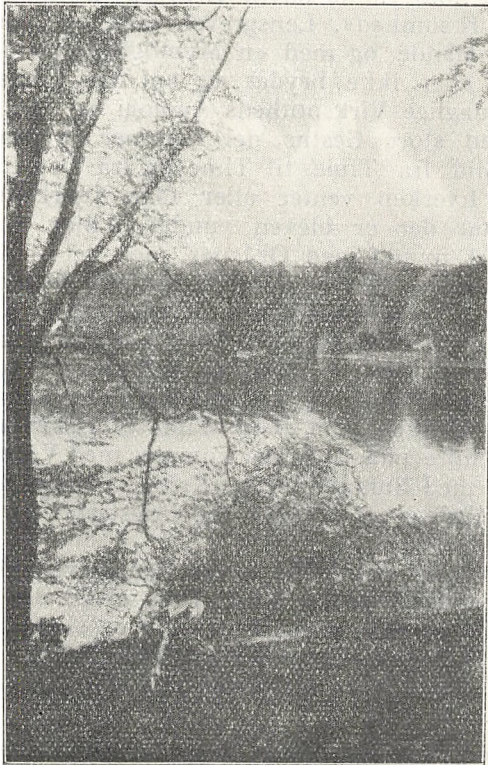
Monseigneur von Euch's smukke Salme: »Paa Sandheds Fjæld« blev sunget staaende af hele Forsamlingen.

Og endnu inden Cyklelygten skulde tændes, skiltes vi med en »hjertelig Tak for denne dejlige Dag«.

Stef Wevers.

Mødet i Herthadalen.

Vi bringer her endnu et Billede, der leder Tanken hen paa det store Møde den 1. August. Det er den smukke Sø i Herthadalen. Vi bragte allerede forleden Meddelelse om den højtidelige Pontifikalmesse, der skal afholdes ved Ledreborg; der bliver den Dag ikke holdt Højmesse i de københavnske Kirker. Ved Mødet Klokkeren 3 i Herthadalen bliver der Sang og Taler. Hovedtalerne bliver Lensgreve J. Holstein-Ledreborg og Kaptajn A. F. Beyer. De er jo begge velkendte blandt Katholikker i hele Landet, og de er meget afholdte Talere. Der er ikke Tvivl om, at det bliver et Par interessante Timer, man kommer til at tilbringe den Eftermiddag.

Det viser sig nu ogsaa, at Interessen for Mødet vokser over alt, saa at Tilslutningen sikkert bliver meget stor.

Valfarten til Haraldsted.

Paa næste Søndag den 27. Juni, gaar vi igen paa Valfart til Haraldsted. De fleste, der har været med før, vil komme igen og tage flere med.

Det er altid en Bønnens Dag for os, der tager Del i Valfarten, en Dag, som vi lever næsten helt i Bøn, og hvor Bønnen indtrængende stærkt bryder frem fra vort Indre, fordi vi er paa Steder, hvor vore Fædre, altid bad, hvor hele vort Folk har samledes i Bøn, baade i Sorg og i Glæde. Og det er særlig Bønnen for Danmarks Folk og Land, som den Dag bliver stærk. Thi med os beder Hellig Knud Hertug for Guds Trone.

Gid det mere og mere maatte gaa op for os alle sammen, hvilken Helligdom vi har i Haraldsted, hvilken Hjælp og Naade der bliver os til Del ved Pilgrimsgangen derud. Nogle har fattet det og erfaret det. Derom vidner de, der kommer hvert Aar, og derom vidner det store Vejkors ved lille Svendstrup og de to store Statuer: Jesu Hjerte og Guds Moder, ogsaa de vidner om Taknemmelighed fra dem, der har gaaet ad den Vej, som vi snart kender saa godt og har saa kær. Paa Søndag ser vi den igen og faar den endnu kærere.

Toget gaar fra København Søndag Morgen Kl. 7¹⁴ og er i Ringsted Kl. 8⁴¹. Hvis man vil rejse for halv Pris, kan man tage med det billige Søndagstog fra København allerede Kl. 6¹⁵.

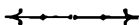
Ligesom ellers bliver der Messe i Kirken i Ringsted lidt over 9, og man kan kommunikere før Messen. Efter Messen kan man spise lidt og faa Kaffe hos Søstrene. Kl. 10 samles vi i Kirken til Processionen, og ude i Ruinen læses Messe straks ved Ankomsten.

I Vrangskoven tæt ved opfører »Lusores Sancti Canuti Ducis« Kl. 3 St. Knud Hertugs Passion i Lighed med ifjor. — Kl. 4 begynder Hjemturen.

I Ringsted er der en Vogn, der tager Madpakkerne derud; Kaffe og Øl faas i Skoven.

Fra Ringsted gaar de billige Søndagstog tilbage til Kbhvn. Kl. 8³² og 10²⁰ (Ekspres 7³⁶ og 9⁴³). Deltagerne bedes huske det lille Hefte med Valfartssange, og bedst er det ogsaa at tage Salmebogen med.

Vi haaber paa en smuk og velsignet Dag til Hellig Knud Hertugs Ære.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. afholdt Generalforsamling d. 2. ds. Formanden, Pastor A. Menzinger, aflagde Beretning over Aarets Arbejde. Der var i Aarets Løb blevet afholdt 20 Møder, som gennemsnitligt havde været besøgt af nogle og tredive Medlemmer og Gæster (60% Medlemmer, 40% Gæster). Kassereren fremlagde Regnskabet, der udviste en lille Statustilbagegang til Trods for stor Økonomi. Forsamlingen gav Decharge uden Diskussion. Formanden oplæste derefter en Beretning om K. U. B.'s Virksomhed, da K. U. B.'s Formand, Arkivar West, af Sygdom var forhindret i at give Møde. Der var besvaret 16 Breve fra 8 Personer. Efter nogen Forhandling blev følgende Resolution enstemmigt vedtaget: »Generalforsamlingen beslutter, idet den udtaler sin Anerkendelse af det i K. U. B. hidtil udførte Arbejde, at udtrykke Ønsket om, at Arbejdet søges udvidet, saaledes at Bureauet kommer i Forbindelse med videre Kredse — eventuelt gennem Avertering i Dagspressen«. Formanden for Udvalget til Forberedelse af et ka-

tholsk Landsforbund berettede om et Møde og en Henstilling til Hs. Højærværdighed Biskoppen, og der blev vedtaget en Resolution, der giver Udvalget sin Tilslutning. Næste Punkt paa Dagsordenen var Valg af Administratores. Kassereren, cand. Aa. Børge-Schmidt, ønskede ikke Genvalg efter at have passet Foreningens Finanser i 5 Aar. Forsamlingen gav ham en stormende Hyldest som Tak for hans store Arbejde. Pastor Menzinger genvalgtes, og Studenterne Lachmann og Frk. Jørgensen nyvalgtes. Under »Eventuelt« behandlede bl. a. De unges Sektion. Der var almindelig Stemning for, at der burde arbejdes kraftigt for at skabe Liv i D. u. S.; men desværre saa Formanden meget skeptisk herpaa. Forhaabentlig viser den Bekymring for A. C.'s Fremtid, som Formandens skeptiske Bemærkninger har vakt, sig at være ubegrundet.

— sky.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂ dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade).....	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

De, der maatte ønske 1-Øres Indsamlingsbøsser til sønderjydske katolske Kirker, kunne ved skriftlig Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32, København K., faa disse tilsendt pr. Post.

Kirkelig Kalender.

20. Juni 4. Søndag, eft. Pintse.	27. Juni 5. Søndag efter Pintse. I Messen: Peter og Paul.
21. — M. Aloysius, Bekender.	28. — M. Irenæus, Biskop og Martyr.
22. — Ti. Paulinus, Biskop og Bekender.	29. — Ti. Peter og Paul, Apostle.
23. — O. Vigilie.	30. — O. Pauls Ihukommelse.
24. — To. Johannes Døberen.	1. Juli To. Jesu Blod.
25. — F. Vilhelm, Abbed.	2. — F. Marias Besøgelse.
26. — L. Johannes og Paulus, Martyrer.	3. — L. Leo II, Pave og Bekender.

Mariakongregationen for unge Mænd afslutter sine Møder Mandag d. 21. ds. (St. Aloysius Fest) Kl. 8 Aften med Festandagt, Prædiken og sakr. Velsignelse. NB. Der er Adgang for alle; særlig indbydes de unges Forældre og Slægtninge til at deltage i dette Møde.

Valfarten til Haraldsted

bliver den 27. Juni.

Kollegianersamfundet.

Tirsdag den 22. Juni Kl. 7^{1/2} Aften *Sommerfest* med Illumination i St. Andreas Kollegiets Have (i Festsalen, hvis Vejret er ugunstigt). For Smørrebrød, Øl og Kaffe betales 3,33. Tilstrømning ventes.

Bestyrelsen.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Søndag 11. Juli afholdes den årlige Skovtur pr. Turistbiler. Start Femvejen pr. Kl. 9. Medbragt Frokost spises i »Bi lidt« i Frederikssund ved Fjorden, derefter beses Jægerspris Slot og Park. Middag i Kalvø Pavillon Kl. 5. — Pris: Medlemmer Kr. 8,00, Besøg. Kr. 12,00 for Køretur & Middag (Kalvesteg & Kaffe) incl. Skat & Bærepenge. Drikkevarer betales særskilt. Børn for Køretur alene 4 Kr. Tegning hos Bestyrelsen inden 4. Juli. Stor Tilslutning forventes til denne enestaaende smukke Tur.

Lørdag Nat døde vor elskede Moder,
Cæcilia Erlewein,
født Spichmann.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Roskilde, d. 13. Maj.

De Efterladte.

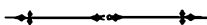
Redaktøren er flyttet til **Boyesgade 8^a, Kbh. V. Tlf. Vester 7515.** Træffes i Reglen Kl. 10—11 og 6—7, dog ikke Torsdag.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 26.

Søndag den 27. Juni.

1926.

INDHOLD: Du er Christus. — Forord til tredje Udgave af: Den hellige Frans af Assisi. — Roskilde Fortidsminder. — Jomfru Maria. I. — »Anno 1885«. — Jesu Barndoms Forening. — Forfølgelsen i Meksiko. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Haderslev. — Avertissementer.

Du er Christus.

»Hvem siger Folk Menneskens Søn at være?« Det Spørgsmaal er aktuelt den Dag i Dag, som det var det, da Jesus selv levede blandt Menneskene. Ogsaa i vore Dage maa der tages Stilling til ham. Hvem er Jesus fra Nazareth? Ja, gives der egentlig noget Spørgsmaal, der stærkere optager Sindene hos alle aandeligt interesserede Mennesker! Jesus er Midtpunktet i Diskussionen, som han var det dengang.

Nu som dengang gives der ogsaa mange forskellige Svar paa Spørgsmaalet om, hvem Jesus er. Selv blandt dem, der kalder sig Kristne, er Svaret meget forskelligt. Der er kun eet Sted, hvor man kan være ganske sikker paa, at man faar det samme Svar, som Simon Petrus dengang gav: »Du er Christus, den levende Guds Søn.« Og det er hos Simon Petrus's Efterfølger og alle dem, der lader sig lede af ham. Hvad Herren sagde til Petrus: »det har ikke Kød og Blod aabenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene«, det gælder ogsaa om Petrus's

Efterfølger. Gud selv har gennem alle Aarhundreder vaaget over, at Troen blev bevaret, og at det bærende i den kristne Tro blev forkyndt tydeligt og klart fra Kirkens Overhoved: Du er Christus, den levende Guds Søn.

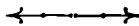
Det er forbavsende at se, hvorledes Striden om Jesu Person har været brændende altid. Mennesker, der ikke har villet bøje deres Hoved for Kirkens Autoritet, har søgt alle mulige Udveje for at faa en Forklaring. De er gaaet i de forskelligste Retninger for at finde den. Men altid har Kirken, Petrus, gentaget sin Bekendelse, at Jesus er Christus, den levende Guds Søn.

Og denne Forklaring, om man maa bruge det Ord, som jo i første Øjeblik synes at være den kunstigste og den umuligste, den er den eneste, som duer, og som løser alle Vanskeligheder. Det er den eneste, som tilsidst tilfredsstiller.

»Hovedes Porte skal ikke overvælde den.« Det Løfte giver Jesus den Kirke, han bygger paa Petrus. Og kan man ikke sige, at Historien paa den mest straalende Maade viser, hvorledes Herren holder Ord! Og Fremtiden vil vise det samme. Omend Troen paa Christi Guddom skulde forsvinde alle andre Steder, den katholske Kirke vil bevare den. Om end taabelig »Videnskab« vil modarbejde Kirkens Tro, den vil ikke blive rokket det mindste.

Paa Peter og Pauls Fest fejrer denne Tro en af sine Triumfer. To Mænd har i fjerne Dage bekendt og forkyndt denne Tro og givet deres Liv hen for den. Tiderne har skiftet og Menneskene med, men uforfalsket og usvækket bekender vi som Apostlene: Du er Christus, den levende Guds Søn.

B. J.

Forord

til tredje Udgave af: Den hellige Frans af Assisi.

Andet Steds i Bladet omtales den nye Udgave af Johannes Jørgensen: Den hellige Frans af Assisi.

Forfatteren indleder med følgende Forord.

Denne nye Udgave er i alt væsentligt et Optryk af Udgaven fra 1913, der i længere Tid har været udsolgt. Kun én og anden Enkelthed er ændret eller rettet i Overensstemmelse med de senere Aars Franciskus-Forskning.

Den 3. Oktober 1926 bliver det syv Hundrede Aar, siden den hellige Frans i sin lille Hytte ved Portiuncula-Kirken »syngende hilste Søster Død Velkommen«. Det er en Selvfølge, at denne Syv-Hundred-Aars Fest vil blive fejret — ikke blot i Assisi, men i hele den katholske, hele den kristne, hele den civiliserede Verden. Højtideligholdelsen vil strække sig over mer end et Aar — nemlig fra den 2den August (Dagen for Portiuncala-Afladen) 1926 til den 4de Oktober 1927. Selve Syvhundredaars-Dagen er af den italienske Regering erklæret for national Festsdag. En international Komité har dannet sig til Forberedelse af saavel den kirkelige som den borgerlige Højtideligholdelse, og denne Komité udgiver i Assisi Tidsskriftet *Frater Francesco*.

Den nye danske Udgave af min Bog om den hellige Frans fremkommer som Led i disse Bestræbelser for at henlede Menneskehedens Opmærksomhed paa den store Helgen fra Assisi. Kun sex Aar efter at Frans var død, kom Graabrødre vandrende her til Danmark »paa nøgne Fødder«, og i den By, hvor jeg skriver disse Linjer, grundede Drosten Astrad Frakki 1236 et Graabrødrekloster, hvis sidste hvide Gange jeg endnu har set i min tidligste Barn-dom. Mer end én Dansker vil sikkert i det nu tilstundende franciskanske Aar 1926—27 gøre Rejsen i omvendt Retning og drage paa Valfart til Assisi.

For disse Pilgrimmes Skyld udkommer nærværende Bog. For dem, der kun i Aanden kan gøre Valfarten, er den illustreret med Billeder fra Helgenens Fødeby. Og dem alle ønsker den at bringe det Budskab, hvormed en hemmelighedsfuld Herold i sin Tid forkyndte den umbriske Evangelists Komme: *Pax et Bonum*: — »Fred — og med Freden alt Godt!«

p. t. Svendborg, Septbr. 30. 1925.

Johannes Jørgensen.

Roskilde Fortidsminder.

Af *E. Rosenørn-Lehn*.

Foredrag, holdt ved St. Laurentii Menigheds Jubilæum.

»Den har en god Syld!«

Det var en Efteraarsdag i Fjor, at Johs. Jørgensen besøgte mig, og idet vi sammen gik over forbi vores Kirke, standsede han og pegede med sin Stok paa Granitsoklen, den hviler paa, og sagde de Ord: »Den har en god Syld!«

De Ord vil jeg gerne i overført Betydning anvende paa den aandelige Kirkebygning her i Roskilde — Sylden, Grundvolden, den er bygget paa, den er god nok.

Hvad er det for en Syld?

Det er det katholske Kristenliv, der har været levet her i vor By af de Slægter, der sank i Muld for de mange Aarhundreder siden. — Sidste Sommer, da St. Peder Stræde blev reguleret, stødte man paa Grave — det var den gamle St. Peders Kirkegaard. En anden Gang er det de gamle flettede Vidjegærder, der har sat Skel mellem Fortids Haver, som kommer frem ved et dybt Spadestik. Eller Grundvolden af den første St. Laurentii Kirke, som findes under Torvets Overflade. Gaa blot ned i Landbobankens Boksafdeling og se paa den ærværdige Hvælving og kraftige Søjlekapitæl fra den gamle Raadhuskælder.

Og nu sidst, da Grunden til Søstrenes nye Gymnastikhus blev gravet ud — da fandt man Brolægningen fra det gamle St. Rigmors Stræde, der forud forbandt St. Ols-gade med Store Grønnegade — den Voldgade, der løb langs med Borgdiget omkring Byen.

Overalt mærker vi, at hele Roskilde By hviler paa en Syld af Fortid. Gadenavnene — ja de er næsten alle de samme, som var mundrette for Roskilde Borgere i Middelalderen — og Gader og Færdselsstier gik der, hvor de gaar den Dag i Dag; om det saa er Snæversti, saa er dens Beliggenhed som dens Navn uforandret.

Vi behøver knapt nok H. C. Andersens »Lykkens Galocher« for at fremtrylle et levende Billede af vor By, saadan som vore katholske Forfædre har kendt den.

Luk blot Øjnene (og lyt), naar Raadhusklokken, den gamle St. Laurentii Kirkeklokke, ringer med sin dybe, bløde Røst ud over Byen Morgen og Aften — de Toner har lydt for Middelalderens Roskildensere, og det er, som kunde de vække dem og Byen, saadan som de kendte den.

Det er en Sommermorgen. Solen faar Domkirkens røde Mure og dens Tvillingtaarne til at gløde. Som en Høne blandt sine Kyllinger er den at se til, som den knejser der paa Bakketoppen, omringet nærmere og fjernere af alle Byens graa Fraadstens og røde Murstens Kirker — en halv Snes Stykker eller mer foruden Klosterkirkerne. De syner godt nok, for Husene ind imellem er ikke høje — det hele ligner nærmest en Landsby, men den er omtrent lige saa langstrakt, som Byen endnu er (de nye Villakvarterer fraregnet). Gaderne er mestendels hegnede med Stengærder og levende Hegn med Hyld og vilde Roser. Kornvænger bølger blidt i Morgenvinden, og Abildgaardenes Træer drysser deres hvide Blomstersne i det grønne Græs. Husene er af Bindingsværk og straatækte — kun en enkelt Kannekegaard er et anseligt Stenhus, dog næppe mer end eet Stokværk højt. Fra Gaardene høres ikke blot lystigt Hanegal, men ogsaa Køernes Brølen — de skal drives ud paa Bymarken til Græsning — og Smaagrise og Børn som smaa Grise ligger og roder og skriger omkap i Gadens Rendesten.

Saa begynder een, saa en anden Klokke at ringe til Messe — smaa ivrige Klosterklokker og Sognekirkernes større og Domkirkens store. Og Folk smutter om det nærmeste Gadehjørne hen i den nærmeste Kirke.

For Kirkens Liv, det er uundgaaeligt Roskildenserens Liv. Snart var der Fest i een, snart i en anden af de mange Kirker, og saa maatte man jo dér hen. Og saa har man naturligvis bagefter snakket: »Ih, har du set den pragtfulde nye Messehagel, som St. Klaras Søstre har baldyret og foræret Guardianen hos Graabrødrene til St. Franses Fest?« — »Jah, og sikken en dejlig Lysekrone, Sko-

magersvendenes Lav har ladet ophænge i Graabrødrenes Kirke!«

»Der var nok ogsaa stort Gilde for alle de fattige — men Brødrene kunde da ogsaa sagtens traktere, for Mage til fed Okse, som Bymændene gav dem i Aar, skal man da lede læmge om — jeg mødte dem, da de kom træk-kende op ad Algade med den — ja det var et Syn! den var saa pyntet med Blomster og brogede Baand, at det var rent storartet.«

Saadan er naturligvis Snakken gaaet om Byens Smaa-begivenheder. Men saa var der jo ogsaa de store Begivenheder. Vi ser dem ud fra vort ved Aarhundreder fjernede Synspunkt — og saa er det kun de enkelte berømte Personer, der rager saa højt op, at vi kan faa Øje paa dem. Men vi kan da nok begribe, at for vore Forfædre, Roskildes almindelige Borgerskab, der har alle disse Personer og Begivenheder været af den mest levende Interesse.

Lad os blot tænke os Borgernes Følelser hin lumre Augustaften, Vigilien til St. Laurentii Fest, da Sven, Knud og Valdemar var samlede til Gilde i Kongsgaarden henne paa Bakkehæddet ved Maglekildestræde — og Sven lod sine Gæster overfalde, Knud maatte lade Livet, og Valdemar og Absalon hver for sig maatte flygte.

Som den lille Hare trykker sig i sit Leje, gør sig næsten flad med tilbagelagte Ører og mimrende Næsebor, mens de halsende Hunde jager Hjort over Stok og Sten, saadan har de Roskilde Borgere sikkert holdt sig stille i deres Smaastuer for ikke at komme i Ulejlighed og Fortræd.

Mindre forsigtige var de derimod kort efter Sven Grades Fald. Der havde til Skade for Byens egne Folk nedsat sig en Hoben tyske Haandværkere og Købmænd her, og Sven havde været omgivet af tyske Mænd, som var optraadt med en lidet tiltalende Oplbæsthed her i det fremmede Land — nu brød Misfornøjelsen løs, det kom til Kamp — nogle af Tyskerne faldt, og andre blev fordrevne fra Byen. Men i Forfølgelsens Hidsighed gik det ogsaa ud over Kongens Møntmester, der var en Tysker — hans Hus blev revet ned til Grunden og hans Gods røvet. Kong Valdemar blev vred, og det var ikke nogen morsom Dag for Roskildenserne, da de hørte, at nu rykkede han imod

Byen med en Hær. Saa sendte de Bud til Kongen og bad om godt Vejr — og slap da ogsaa med en Bøde — og med en Underkastelse under Kongens Vilje, der i første Omgang maaske har været et surt Æble at bide i, men som dog bragte Roskilde noget nær den største Ære, Byen har kunnet glæde sig ved — den nemlig at faa Absalon til Biskop.

Jeg gaar aldrig forbi det gamle Kapitelhus oppe ved Domkirken uden at tænke paa den dramatiske Begivenhed — og vi kan være sikre paa, at Roskildenserne har staaet baade ængstelige og ikke saa lidt nysgerrige i Byens Gader, da Kong Valdemar ad Kongens Hærstræde er redet ind i Byen ved St. Budolfi Kirke og saa op ad Torvegade (nu Skomagergade) forbi St. Laurentii Kirke, som dengang sandsynligvis har været enten under Opførelse eller nyopført; og endelig ad Fundens Bro lige til Kapitelshuset. Ved den unge Konges Side har de set en stolt og mandig ung Rytter i tætslutende sort Vams — og de har hvisket til hinanden, at det var nok Aksel Assersøn Hvide — ham, der havde været i Paris, og som de nu skulde have til Biskop — hvordan mon det vilde spænde af? — han var jo ikke Roskildenser —!

Men Roskilde er jo i Besiddelse af mærkelige aandelige Fangarme; der skal ikke ret lang Tid til for at gro fast her og føle sig med Liv og Sjæl som Roskildenser — saadan gik det ogsaa Absalon, saa da han senere blev valgt til Eskils Efterfølger paa Ærkebispesædet i Lund, saa vilde han ikke tage imod Valget, saa fast var hans Hjerte knyttet til Roskilde. Paven maatte endog true ham med Band, før han gav efter, og Paven tillod ham da det usædvanlige at styre begge Stifterne.

En Snes Aar efter, at Absalon, kun 29 Aar gammel, var bleven Roskilde Bisp, ser vi ham omgivet af hele Borgerskabets Yndest.

Da jeg i Vinter havde en Serie Artikler om det gamle Roskilde i vore lokale Blade, hændte der mig en lille Pudsighed. Man griber jo altid efter Avisen med en vis Interesse, naar det gælder at se, om ens Artikel er »paa«, som det hedder i Bladsproget, og om den har en god Plads, med hvad Korpus den er sat, o. s. v. Jeg tager da ogsaa

én Aften »Roskilde Dagblad« i Haanden, kiger paa det og ser, at der øverst paa anden Side med store, fede Typer staar »Hustrumordet i Højelse« — »naa,« siger jeg saa, »i Aften er min Artikel der ikke — der er Spalte op og Spalte ned om en af disse væmmelige Skandalehistorier — Hustrumordet i Højelse . . .« Men saa falder mit Blik paa Fortsættelsen af denne Overskrift, og der staar: »som gav Roskilde sin Helgeninde« — ja saa var det alligevel min Artikel, som Redaktør Wellejus med ægte journalistisk Smarthed havde givet en nervepirrende Overskrift.

»Hustrumordet i Højelse« foregik en Oktobernat i Aaret 1176. Det var Herremanden Herlog, der dræbte sin Hustru Margrethe, Absalons Frænke, af Hvidernes Æt. Saa gav han det bagefter Udseende af, at det var hende selv, der havde taget sig af Dage, og som Selvmorderske blev hun gravet ned paa en aaben Strandmark ud til Køgebugt.

Men Sognepræsten i Højelse (Ølishøue) og Naboer og Smaakaarsfolk paa Egnen, alle de, der havde kendt Margrethe, de har haft deres egne Tanker derved — de vidste, at Margrethe var from og blid og elskelig, god mod de fattige, taalmodig i Forholdet til sin Mand, Martyr alt-saa, for hendes Hellighed hadet — for ham har de ogsaa kendt — og han er ikke bleven Hustrumorder paa een Dag, — vi kan vist gaa ud fra, at Egenkærlighed og Mangel paa Selvbeherskelse har banet Vejen for hans endelige forbryderiske Daad.

Nok sagt, Folk holdt Øje med Graven derude paa Strandmarken — og i de mørke Vinternætter saa de, at der brændte overnaturligt Lys over den.

Sagen blev berettet til Biskop Absalon, som efter megen og forsigtig Tøven omsider gav efter og lod den undersøge. Og saa kom Mødet i Roskilde, hvor Hvideslægtens Mænd mødtes med Herlog i Bispens Gaard. Her sigtede Absalon uden Omsvøb Herlog for at have myrdet sin Hustru. Herlog nægtede. Margrethes Frænder stormede rasende ind paa ham og vilde dræbe ham paa Stedet — men Absalon holdt dem tilbage. Naar det kom til Stykket, saa var Absalon vist en Mand, som man ikke holdt af at gøre imod. Med sin Klogskab og aandelige Styrke fik han da ogsaa Herlog til at gaa til Bekendelse og søn-

derknust af Anger sank Morderen sammen. Overfor den angrende Mand lykkedes det ogsaa Absalon at faa Bugt med de hævnlystne Frænder, og Sagen endte med Haandslag og Forsoning.

Tro mig, at der har været Spænding i Roskilde den Dag! At der er bleven snakket — baade før og efter! Vi kan jo levende forestille os det hele, for Menneskene har jo ikke været Spor anderledes den Gang end nu i saa Henseende. Bevares, hvor er der bleven sludret Mand og Mand imellem — for ikke at tale om Kvindfolkene (selv om den berømte Roskilde Aftenkaffe endnu ikke eksisterede). Og saa er der jo nok faldet beundrende Ord om »Vor Fa'r Bispen« — »saadan og saadan havde han sagt og gjort« — »Jah — ja! han er li'godt en knøv Karl, vor Bisp!« har man sagt (for man gjorde naturligvis ikke mange Kruseduller paa sin Tale, naar han ikke netop hørte paa det).

Og saa fulgte hin herlige Julidag (19. Juli 1177), da Roskilde modtog sin Helgeninde. Fra første Færd af havde Menigmand anset Margrethe som saadan, og selv om der ikke foreligger nogen Kanonisationsbulle fra Rom, saa findes der i hvert Fald et Pavebrev, hvori hun betegnes som »S a n c t a«. I de Tider foretog ofte Biskopperne Helgenerklæring, uden at den altid blev yderligere stadfæstet af Paven.

Absalon med Domkapitlet og mange Præster og Lægefolk var draget til Køge Strand, havde optaget det hellige Lig, salvet og svøbt det tilbørligt og lagt det paa en Baare. Saa satte Toget sig i Bevægelse ad Roskilde til — med brændende Kærter og Lamper og under Hymnesang. Fra alle Veje og Stier strømmede Folk til og gjorde Følgeskab. Og fra Roskilde strømmede hele Borgerskabet, Mand af Hus, Toget i Møde.

Saa skrinlagdes i Vor Frue Kirke Skt. Margrethe af Roskilde.

Absalon havde dermed sat sit Præg paa det religiøse Liv, der fra hans Tid af blev levet i det katholske Roskilde. Skt. Margrethe fik en uhyre Betydning for Byen, og hendes Grav blev et Valfartsted for udenbys Folk viden fra.

At Absalon just valgte Vor Frue Kirke til Hvilested for sin Slægts Helgeninde, kan vi sandsynligvis henføre til den noksom bekendte Hengivenhed for den hellige Jomfru Maria, som udmærkede hele Hvideætten. Saa godt som alle de Kirker (og det var mange), som Hviderne lod bygge, indviede de til Vor Frue. Næppe tager vi heller fejl, hvis vi tilskriver Absalons Kærlighed til Vor Frue den Indflydelse, at Roskildenserne kom til at ære og elske Maria med en særlig Andagt, og at hun fik Hædersnavnet *Domina Roskildensis*, Vor Frue af Roskilde.

Men det var en senere Slægt, der strøede Vor Frues Roser paa Roars Kildebølger.

I det trettende Aarh. var det, at Graa- og Sortebrødrene kom her til Byen. Skt. Franses Sønner har altid elsket d. h. Jomfru og i deres livlige og folkelige Prædikener har de sikkert lovprist hende — *virgo prædicanda*. — Og Skt. Dominikus's Sønner kom med Rosenkrans i Haand.

Fra den Tid af begynder Borgerne at forandre den Betydning, de lægger i deres Bys Navn — og efter at vi har haft en Dominikaner (Jens Nyborg) paa Bispesædet, ser vi ogsaa for første Gang Roserne i vort Byvaaben.

Den salige de Montfort, vore Præsters Ordensstifter, var Dominikaner-Tertiar — der er god Tilknytning til vor Bys Fortid deri, at det netop er bleven Montfortanerne, som »med Kors og Rosenkrans i viet Haand« paa ny har bragt Katholicismen til Roskilde. Den Rosenkrans, som Dominikanerprioren, den salige Mathias af Roskilde, døende holdt i sin Haand — den har de bragt os tilbage — og det Fyndord, som de lærer os, »Til Jesus ved Maria«, det har god gammel Roskildensertradition for sig. —

Og ser vi hen til den største Kvinde, der har levet i de nordiske Riger, »den Dronning bold, som løftede højest Danmarks Skjold og lagde en Snor af tre Streng« — hun, der i statelig Marmorpragt hviler her i vor Domkirkes Højkor — hun, der mens hun levede ikke bøjede sig for nogen — saa ved vi dog, at hun paa en Altertavle i samme Domkirke lod sig selv male: paa Knæ ved Vor Frues Fødder. — Nogle af de sidste store katholske Skikkelser, som Roskildenserne saa færdes i deres Midte, var

Kong Kristiern I og hans Dronning Dorothea og Biskop Oluf Mortensen — den lille arkitektoniske Juvel, Oluf Mortensens Vaabenhus, minder os om denne det danske Universitets første Kansler. Og paa den modsatte Side af Domkirken minder Hellig Tre Kongers Kapel om Kristiern I. Der var det, han oprettede sit fromme Broderskab, det, der, var Oprindelsen til Danmarks fornemste Ordensridderskab: Elefanten. Overleveringen vil vide, at »det blaa Baand« var Vidnesbyrd om, at Ridderne skulde bære den ubesmittede Jomfrus Farve.

Hvor vi saa end ser hen i vor Bys gamle Historie, saa møder vi overalt en levende og varm Tro og ægte katholsk Liv — om det saa er Andagten til vor gode Ven St. Antonius, saa har vi skriftlige Beviser for, at ogsaa den fandtes i det gamle Roskilde.

— Ja lad os grave efter den gamle Syld — og lad os bygge paa den. Det gjorde Pater Kerckhoffs — det er ham, der først har aabnet mine Øjne derfor — saa ofte gentog han det: »det er den gamle katholske Slægt fra Fortiden, som jeg bygger paa, det er dens Forbønner, jeg paakalder og stoler paa.« —

Standser jeg paa den øverste Sti i Byparken og ser ud over Fjorden, der blaaner som »det blaa Baand« nu, som den Gang Forfædrene saa ud over den — saa gaar mit Blik og min Tanke i Vest til St. Klaras Klostertomt, i Øst til St. Agnes — og jeg føler, at de mange fromme Søstres Bønner, der er opstegne paa de to Steder, de har ogsaa baaret det, der for dem var Fremtiden — vor Tid.

Trofaste Katholikker det var Roskildenserne, da Kirke-revolutionen kom — de holdt ud i det længste — havde det kun været Vold, de havde mødt, saa havde de vel som andre Landes Katholikker ofret Livet — men det var List og Bedrag, der røvede dem den sande Lære. De hvile i Fred — og Gud give, at vi, den nye katholske Slægt, maa sætte Skulder ved Skulder for at bygge den katholske Kirkebygning fast og solid, at den maa blive den gode gamle Syld værdig til Guds Ære og til Gavn for vor By.

Roskilde længe leve!

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

I. Lovsangen i Juda Bjerger.

Magnificat anima mea DOMINUM...
(St. Luk. 1,46—55).

En Julidag i Aar 1 før Kristi Fødsel *) kom en ung frugtsommelig Jødinde møjsommeligt vandrende op ad Vejen til Bjærgstaden Hebron i Juda Bjerger, for at besøge sin ligeledes frugtsommelige Frænde Elisabeth.***) Den unge Kvinde, Mirjam fra Nazareth, havde gjort den lange Rejse ned fra Galilæa i det Nordlige og var nu dygtig træt; hun længtes sikkert kun efter at tvætte sig, vederkvæge sig ved et Maaltid og saa finde Hvile. Men før Hvilen skulde hun opleve noget sælsomt. Hendes Frænde Elisabeth gik hende imøde, og da hun kom Mirjam nær, fornåm hun, hvor Barnet under hendes Hjærte rørte sig, sprang af Glæde i hendes Liv — og hun selv brød ud i Lovprisning: — Velsignet er Du iblandt Kvinderne, og velsignet er Dit Livs Frugt!

Saa træt hun er, gribes Mirjam af Jubel og bryder ud i Lovsang:

Min Sjæl højlover Herren,
og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser,
fordi han har set til sin Tjenerindes Ringhed.
Thi se, fra nu af skal alle Slægter prise mig salig.
Store Ting har han gjort imod mig —
han, som er mægtig — og helligt er hans Navn....

Det er Evangelisten Lukas, der beretter dette i sit første Kapitel fra det 39. Vers til det 55.

»Fra nu af skal alle Slægter prise mig salig,« udbroð Mirjam, og det kan ikke nægtes, at det Udbrud var ren Profeti.

Lovsangen fra Staden i Juda Bjerger lyder den Dag i Dag; hver Eftermiddag læser alle Jordens Millioner af

*) De Gamles Fejlregning bevirker, at Aarstallet egentlig skulde være 7 før vor Tidsregning, idet Kristi Fødsel menes at burde sættes til Anno 6 før vor Tid.

**) En Tradition, som kun gaar tilbage til det IX Aarh., vil vide, at »Bjærgstaden i Juda« fra Luk. 1 er Hebron; dette er dog tvivlsomt.

katholske Præster den i deres Vesper; i alle høje Stole i Klosterkirkers og Kathedralers Kor synges den daglig; hver Nonne i Verden beder eller synger den hver Dag.

Og Elisabeths Ord: Velsignet er Du iblandt Kvinderne, og velsignet er Dit Livs Frugt — er bleven Del af *Ave Maria* og bedes af katholske Kristne, saa ofte de følger deres »Hil Dig, Maria« til Fadervor. Hvor mange Milliarder af Gange har det ikke lydt i Morgen- og Aftenbøn, halvtredssindstve Gange gentaget i Rosenkransen, bedet i Fryd eller Nød, som Tak eller Suk, af Børn og af Døende, i Hjemmet eller paa Valfart, i Fritiden eller i Kirken . . . næst Fadervor — ja, ofte mere end Fadervor — er det den hyppigst brugte Bøn i Kristenheden.

Mirjam — eller som vi siger: Maria — varslede sandt: Utalte Slægter har gennem snart to Aartusinder prist hende salig.

Intet andet Menneske har faaet saa mange Monumenter; Vor Frue-Kirkerne i Norden, Liebe Frauen-Kirkerne i Mitteleuropa, Frankrigs Notre Dame-Kirker, Italiens Madonna-Helligdomme . . . og alle de utalte Tusinder af Statuer og Billeder, fra Michel Angelo's og Rafael's berømte, til Fabrikernes kulørte Gipsfigurer — de første til Verdens herligste Templer, de sidste til jævne Kamres Kommoder.

Hvor mange Kapeller, Altre, Valfartssteder og Naadekilder er ikke Opfyldelsen af Mirjams Varselkvad i Juda Bjerge. Hvor mange smaa Billeder paa Gadehjørner, hvor mange private Husaltre, hvor mange eenfoldige Markkapeller priser ikke Maria salig . . . Der gaar sittrende Strænge, som toner af Lovsang fra Hebron til hvert Sted, Maria prises — hele Verden er en Harpe af disse Traade, og Troen og Kærligheden er Diskant og Bas i dette Harpeslæt.

Men Saligprisningen er ikke den eneste Tone, der lyder, hvor Mariæ Navn nævnes. Ind i den himmelske Musik lyder ogsaa en jordisk Protest — en Protest fra de Kristne, som kalder sig Protestanter.

Indtil det XVI Aarhundrede var Lovsangstonerne uforstyrret, saa greb haarde Hænder i de gyldne Traade, og Striden om Jomfru Maria begyndte; en Strid, der

er standende endnu, omend den har aflagt sine hæsligste Udtryk, sine grelleste Former. Men en Strid, som enhver tænkende Kristen maa tage sit Standpunkt i.

Spørgsmaalet kan stilles klart til den Enkelte: Vover Du at fornægte Lukas 1,48 b? Eller vil Du være med i »alle Slægters« Lovsangskor?

Svaret vil lyde forskelligt fra troende Ikke-Katholikker (Rationalisternes og de Liberales Svar lader vi ligge): Nogle vil sige, at de under ingen Omstændighed kan hylde, dyrke, saligprise eller bede til En, der blot var et Menneske. Andre vil sige, at de i og for sig gerne vilde efterkomme Luk. 1,48 — men de véd saa at sige intet om Maria, og de frygter for Overdrivelse af Mariadyrkelsen paa Jesu Bekostning.

Bægge Parter vil være tjent med: at samle i deres Bevidsthed alt det, vi kan vide om Maria — og ud fra dette Helhedsbillede gøre sig klart, hvordan vi bør efterkomme Guds Ord fra Lukas-Evangeliet.

For vor kristelige Bevidsthed bør Maria jo indtage netop den Stilling, Jesus gav hende; det er hendes Forhold til ham, der bestemmer hendes Forhold til os — vort til hende.

Marias Forhold til Jesus er ganske klart af den hellige Skrifts direkte Ord. Men hendes menneskelige Personlighed, hendes personlige Historie er kun saare dunkelt tegnet i Evangelierne, i Apostlenes Gerninger og Breve. Hær maa vi sande Skriftens eget Ord, at: om ogsaa alt Maria angaaende skulde skrives, »da kunde hele Verden ikke rumme de Bøger, der da maatte skrives« (St. Johs. 21,25). Skriften tegner jo kun Hovedpersonen i Verdens Genløsning klart; tegner ogsaa Hovedpersonens Fortsættelse ret klart — mens første Biperson staar i større Dunkelhed, saa kun Studium, Slutning og Tænkning kan kaste Lys over dens Konturer. Føjes hæertil, at Maria af Natur og af Kald var beskeden og tilbageholdende og maatte leve et *vita abscondita*, et Liv skjult i Gud og i Hjemmets Stilhed — saa forstaar vi, at Skriften kun skizzerer hendes Skikkelse.

Hvor Skriften kun har strejft Mariaskikkelsen, har

Traditionen og Legendene tegnet videre — vi skal se, med hvilken Autoritet.

Før vi spørger os selv, hvad vi kan vide om Maria, maa vi gøre os klart, hvorfra vi overhovedet kan hente os sikker Viden om hende.

Vi Katholikker kan give Svaret i Korthed: Vi har kun een autoritativ Lærer i Religion: Den hellige katolske Kirke. Hvad den har læst sig til i Skriften, hørt sig til af Traditionen og erfaret sig til gennem Bønnen, har den overdraget os i Dogmet og i Liturgien, henholdsvis til vor Tro og vort Andagtsliv — det er os nok.

Men Kristne, der ikke ser deres af Gud beskikkede Lærer i Romerkirken, kan ikke acceptere dette uden først at spørge Kirken: Hvor har Du da Din Viden fra? Det samme Spørgsmaal har troende Katholikker Ret til at stille Kirken.

Det bliver da Kirkens Sag at opgive os Kilderne til Mariae Liv.

Disse er to: Skriften og Arvelæren (Traditionen). Ikke Skriften alene, fordi Skriften kun tegner et ganske begrænset Udsnit af Jesu og Marias Liv; og fordi Skriften ikke er mere paalidelig end Oldkirkens ældste Vidnesbyrd; i Ælde staar de lige, i Sanddrthed staar de lige, og de er lige vel bevarede. Apostlenes Overlevering til Efterslægten er ikke blot skriftlig, den er lige saa vel mundtlig — Troen har altsaa en dobbelt Rod i det Apostoliske: Evangeliet og Arvelæren; bægge maa høres, hvis vi skal tale om at have øst af alle Kilderne.

Skriften kender enhver (i hvert Fald af Navn); men hvad er Arvelæren? Mange forveksler den med Legendene, den fromme Digtning, Kristloren; dette er forkert. Traditionen er: Aabenbaret Lære, som ikke staar i Skriften, men som fra Slægt til Slægt er overgivet gennem Kirkens retmæssige Hyrder.

Saaledes kan Traditionen indeholde noget, som simpelthen blot dækker en Lære, der ogsaa er udtrykt i Skriften; eller den kan forklare et dunkelt Sted i Skriften; eller den kan fuldstændiggøre et Punkt, der kun er strejft i Skriften.

St. Paulus taler (i 2 Thes. 2,15) om bægge disse Kilder:

Brev og mundtlig Overlevering. Og de ældste Kirkefædre (som St. Ignatius og St. Polycarp) taler stadig om at holde fast paa Overleveringen fra Apostlene. Denne Arvelære finder vi nedfældet i Kirkefædrenes Skrifter og i de ældste Trosbekendelser, f. Eks. den Apostoliske. — Nu vil vi da høre, hvad disse Kilder kan berette os.

(Fortsættes.)

„Anno 1885“.

Forleden Dag gik jeg ad den smalle Vej over Marken og bad mit Breviar ved det sidste Dagslys den stille Heligaften. Da jeg næsten var færdig og kom til Landsbyens Brønd, hvor jeg vilde bede det sidste Salve Regina foran Marias Billede ved Siden af Brønden, saa jeg en omvandrende Bissekræmmer komme gaaende. Han havde allerede i flere Aar kommet med sine Varer paa vor Egn, og han var altid i godt Humør og munter.

»God Aften, Hr. Pastor! Altid i Gang med Læsningen! Man skulde da tro, at saadan en højlærd Herre ikke mere behøvede det. Skal De nu ikke snart skrive noget mere om Deres Barndom her paa Egnen?«

»Det vilde jeg meget gerne, men det gaar ikke altid saa let at skrive.«

Han spurgte, hvor jeg nu skrev, i hvilke Numre af Bladet det kom, for saa vilde han købe dem.

»Det bliver i et stort Blad for Breslaus Folkemission. Naar det bliver trykt, skal jeg sende Dem det.«

Han takkede paa Forhaand, ønskede mig god Aften, greb endnu engang sin Hat for at hilse paa Gudsmoders Billede ved Brønden, og saa gik han.

Da han var gaaet et Par Skridt, vendte han atter om og sagde: »Jeg vilde egentlig fortælle Dem noget, som jeg aldrig før har fortalt nogen. Jeg stammer jo ikke herfra, men fra Landsbyen derovre. Der stod for tyve Aar siden et Missionskors henne ved Kirken, men det var helt skævt, og Tværbjælken var allerede styrtet ned, og Græsset voksede højt op over Ordene: »Frels din Sjæl«. Korset lignede en glemt Prædiken, som man kun ved det om, at den

engang blev holdt og var meget god. Præsten og Kirkeforstanderen havde allerede bestemt at fjerne Resterne, da det vilde koste saa meget at istandsætte det, og da der stod et smukt Krucifiks af Sten ikke langt derfra. Tømmermanden var allerede bestilt til at komme. Jeg husker endnu ganske tydeligt, at det var den 14. September 1905. Om Aftenen vilde Tømmermanden hente Bjælken. Der var vist ingen, som huskede paa, at det passede egentlig ikke saa godt til Festen for Korsets Ophøjelse.

Ganske tidlig om Morgenen længe før Messetid kom en Haandværkssvend, en rigtig Vagabond, rundt om Kirken. Han havde overnattet i et Skur ved Kirkegaardsmuren. Nu vilde han forbi Kirken for at tigge lidt Morgenmad sammen. Han blev staaende foran det skæve, faldefærdige Kors og saa længe, længe op paa den rustne Bliktavle, hvorpaa man endnu kunde læse »Anno 1885«. Jeg ved ikke, hvor længe han stod der og saa paa den. Men saa sneg han sig forbi Kirken til den lille Sidedør og smuttede ind i det halvmørke Rum, og da han stadig fandt det for lyst og skærende for sine Øjne, gik han helt ind i det mørke Rum under Orglet. Men der sad Præsten i Skriftestolen. — —

Straks efter den hellige Messe gav Præsten den Besked til Tømmermanden, at han skulde ikke fjerne det skæve Kors, men rette det pænt op og tømre en ny Tværbjælke — for den gamle var for raadden — som kunde passe til det; Præsten vilde selv betale det altsammen. Og hos Skiltemaleren inde i Byen bestilte han straks en Indskrift: »Frels din Sjæl« med nye, ægte forgyldte Zinkbogstaver. Og til Allesjæles Dag stod Missionskorset der ganske som nyt: »Frels din Sjæl! Mission Anno 1885. Istandsatt 1905.«

»Haandværkssvenden,« vedblev Handelsmanden, »var mig selv. Da jeg var en ung Knøs, vandrede jeg ud i det Fremmede og blev et daarligt Menneske. Ordet »Anno 1885« paa det forfaldne Kors mindede mig om min lykkelige Barndom, om Missionsaaret 1885, da min Far og Mor endnu levede, og om mit sidste Skriftemaal under Missionen 1885. Alt det andet kom saa ganske af sig selv, jeg kan ikke sige det, hvordan det kom; men De ved jo nok,

at der er saa meget i en Sjæl, der ikke kan udtrykkes i Ord. Præsten var meget god imod mig, jeg fik Arbejde hos en Købmand i Landsbyen, bragte Varer ud for ham, solgte Varer fra ham i de smaa Bjerglandsbyer, og da Vorherre har givet mig et godt Snakketøj, kunde jeg sælge meget, og jeg begyndte at tænke paa selv at oprette en lille Butik. Og da jeg ikke kan holde mig hjemme, men maa ud at farte om, saa bliver min gode Kone, som bor i sin Fødeby, derhjemme og passer Forretningen, og jeg vandrer som en ærlig Bissekræmmer omkring i Landsbyerne. Ja, ja, selv om der ikke er andet tilbage af en Mission end nogle rustne Aarstal paa et sammensunket Kors, saa kan de endda redde en fattig Menneskesjæl og give ham Livets Lykke tilbage! Naa ja, god Aften! Jeg skal videre!«

Jeg gik tilbage over Markerne til min lille Stue og bad foran Korset Slutningsbønnen i Breviaret: »Den allerhelligste, udødelige Treenighed, vor menneskevordne og korsfæstede Herre Jesus Kristus, den salige og glørværdige Jomfru og Moder Maria og alle Helgen være evig Lov, Pris og Herlighed og os vore Synders Forladelse i al Evighed. Amen.«

(Fra Tysk.)

Jesu Barndoms Forening.

Ledelsen af Jesu Barndoms Forening er nu overtaget af Pastor Cay Benzon, og han har just udsendt Aarshefte for 1926. Det er denne Gang blevet til et Hefte paa 16 Sider med morsomme Billeder, saa man kommer til at tænke paa de gamle Aarbøger. Mon de snart kommer igen? Regnskabet viser en saadan Fremgang i Indtægter, at der vel snart kan tænkes paa det. For første Gang figurerer Norge ikke i Regnskabet. Men alene i Danmark er der indsamlet ca. 3000 Kr., saa man har kunnet sende ca. 21000 Fr. til Styrelsen i Paris.

Regnskabet ser saaledes ud:

Medlemsbidrag i Aaret 1925.

Aalborg	50,00	
Aarhus	169,61	
Esbjerg	35,00	
Fredericia	55,00	
Helsingør	46,49	
Horsens	165,00	
Kolding	60,00	
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	34,25	
Pigeskolen	62,19	
Kollekt.	29,24	
Den franske Skole....	150,00	
St. Knuds Skole.....	700,00	
<i>Rosenkranssognet</i>		975,68
Drengeskolen	47,00	
Pigeskolen	30,63	
Den franske Skole....	150,00	
Kollekt.	22,68	
<i>Sakramentsognet</i>		250,31
Skolen	102,00	
Kollekt.	50,00	
Birgittaforeningen ...	52,60	
Unge Piger paa St. Jo-		
sefs Hospital	10,80	
		215,40
<i>St. Anna Sogn</i>		100,00
<i>St. Andreas Sogn</i>		119,78
<i>Forskellige Gaver</i>		9,00
Maribo		34,00
Nyborg		
Skolen	22,50	
Gave	10,00	
		32,50
Nykøbing F.		50,00
Odense		
Skolen	66,00	
Børn paa Landet.....	14,00	
Kollekt.	27,00	
Gaver	63,00	
		170,00
Randers		67,00
Ringsted		15,00
Roskilde		125,25
Rønne (Jesu Hjerter Kloster)		3,25
Silkeborg		
Skolen	15,50	
Kollekt.	12,90	
Svendborg		28,40
St. Knuds Skole.....	58,00	
Gave.....	5,00	
		63,00
Vejle		41,00
		<u>1alt 2880,67</u>

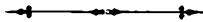
Regnskab.

Indtægt:

Kassebeholdning	159,01
Medlemsbidrag	2880,67
Renter	22,18
	<u>3061,86</u>

Udgift:

Aarsheftet for 1925	135,00
20845 Francs til Paris	2700,00
Porto	17,52
Kassebeholdning	209,34
	<u>3061,86</u>

Forfølgelsen i Meksiko.

I Meksiko gaar Forfølgelsen sin Gang. Ogsaa fra Tarahumaramissionen, hvor Jesuiter virker blandt Indianere, er de udenlandske Præster blevet udvist. I Civiliseringen af disse Vilde har Patrene hidtil ydet den mexikanske Stat store Tjenester. Men Regeringen er saa blind af Had til Kirken, at den ikke har Sans for deres opofrende Arbejdes store Nytte. En Præst fra Elsass, der virkede i Missionen, fortæller om sin Udvisning fra Chihuahua. Den indianske Borgmester havde ikke Mod til at overlevere Missionæren Udvisningsordren. Han sendte ham den hemmeligt og skrev i et Brev, at Pateren kunde roligt blive og virke videre, hele Landsbyen vilde, om det skulde blive nødvendigt, forsvare ham med sit Liv. Men Missionens Leder vilde ikke lade det komme til Yderligheder, og Pateren forlod i Stilhed sin Post.

Man har nu til Hensigt kun at lade de Præster virke i Landet, der har gjort alle deres Studier i Meksiko. Præsterne maa ikke bære Præstedragt eller noget Tegn paa deres Værdighed. Det pavelige Universitet og alle Præsteseminarier lukkes. De katholske Kirker skal fordeles mellem de forskellige Trossamfund. De hellige Sakramenter maa kun meddeles i private Huse, naar nogen er døds syg.

Katholikernes Modstand mod dette Voldsherredømme tager naturligvis stadig til, og Regeringen bombarderes med Protester, men de er ganske virkningsløse. Da Biskopperne paa det bestemteste advarer Katholikkerne mod at bruge Magt, er der kun den ene af Paven anbefalede Udvej tilbage, at danne store Forsvarsorganisationer.

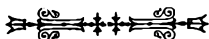
Ærkebiskoppen af Monterey har givet følgende Anvisninger: Naar Regeringen med Magt lukker Kirkerne, skal de troende trække sig tilbage. Dersom Præster alligevel forsøger at holde Messe i disse Kirker, skal Katholikkerne ikke overvære en saadan Gudstjeneste. Hvis der mangler Præster, skal de troende selv døbe deres Børn, og de syge skal man hjælpe til at opvække Anger. Om Indgaaelsen af Ægteskaber vil der blive givet særlige Regler. Med alle tilladte Midler skal Katholikkerne arbejde paa Ændring af de uretfærdige Love. »Vælg, og vælg godt«, slutter Ærkebiskoppen.

Præsident Calles's største Modstander, General Flores, blev for kort Tid siden myrdet, og hans nære Ven Præsten Esparragoza, der stod i Spidsen for den katholske Aktion i Sinaloa, er ligeledes taldet for Morderhaand. Ærkebiskop Curley af Baltimore har sikkert Ret, naar han i sit Kirkeblad skriver: »Nogle af Meksikos Ministre vover ikke at overskride De forenede Staters Grænse, thi de eftersøges her for Mord og Bigami.«

Udvisningen af den pavelige Numtius, Mgr. Caruana, har vakt stor Ophidselse i De forenede Stater. Mgr. Caruana, der er amerikansk Undersaat og har tilbragt en stor Del af sit Liv som amerikansk Feltpræst, har straks begivet sig til Washington.

Som allerede kort omtalt er det paa et enkelt Sted, i Zitacuaro, kommet til blodige Sammenstød mellem Militær og katholske Demonstranter. Til Trods for Biskoppernes Advarsler satte Demonstranterne sig til Modværge mod Militæret, og Resultatet var, at tre blev dræbt og 25 saarede.

Men som altid har en Forfølgelse ogsaa sine gode Sider. Et mexikansk Blad skriver, at Forfølgelsen har allerede udrettet mere end mange Missionsprædikener. De sovende vækkes, og under de utroligt vanskelige Forhold blomstrer nyt religiøst Liv frem.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Prinsesse Margrethes Feriehjem skal atter i Aar have til Huse i Horserød. De ivrige Damer er under Fru Ramsings Ledelse i god Gang med Forberedelserne til at huse 40 Børn derude. Det er jo Børn fra vore katholske Skoler, der nyder godt af denne

Virksomhed, og med Rette kan man da vente Interesse hos alle Trosfæller. Gaver modtages med Glæde af Ugebladets Redaktion. Hvem vil ikke gerne hjælpe Børn til en god Sommerferie? — Ved en Fejltagelse er denne Opfordring kommet saa sent frem. Send derfor Bidragene hurtigt!

Haderslev. Søndag den 6. Juni stævnedes Katholikker fra hele Sønderjylland til Haderslev, de kom gaende, kørende, cyklende og med Toget, kort sagt, man kunde se, at der var noget særligt paa Færde. — Hr. Pastor Wolff havde med utrættelig Energi forberedt Højtideligholdelsen af »Christi Legemsfest«, og alle vidste vi, at der skulde være Procession, og derfor maatte alle, der kunde, derhen. Festen indledtes med Højmessen, hvor ikke mindre end 3 fremmede Præster, deriblandt Pastor Heimanns fra Düsseldorf, medvirkede, og umiddelbart efter Højmessen ordnedes Processionen for at drage ad Mariegade og Aastrupvej til Hedvigssøstrenes Børnehjem paa Aastrupvej. Først kom 3 Messetjenere med Krucifikset, derefter alle Drengene, saa Kvinderne, Hedvigssøstrene, saa Musikkorpset — og hvilket Musikkorps! vort eget med Blæseinstrumenter, Pastor Wolff havde indøvet Musikerne, og derefter alle de smaa Piger og Første-Kommunikanterne, der i deres hvide Kjoler med Slør og Kranse dannede som en Overgang til den Afdeling, hvor det »Allerhelligste« bares under en straalende Baldakin, de voksne sluttede saa Processionen, der talte mellem 300 og 400 Deltagere. Langsomt og værdigt bevægede Processionen sig til Søstrenes Børnehjem. — her havde Søstrene under et aarhundrede-gammelt Træ rejst deres Alter, der var rede til at modtage Sakramentet — her var saa sakramental Velsignelse, hvorefter Pastor Heimanns holdt en Tale om St. Ansgar, Nordens Apostel, og hvor der blev sunget en Sang, forfattet til Ære for den hellige Ansgar af Sognepræst Berthelsen fra Starup; derefter ordnedes Processionen atter, og man drog tilbage til Kirken, hvor Højtideligheden sluttede med »Te-deum«. Endnu længe efter at Højtideligheden var ophørt, summede det af Mennesker i Præstegaarden og Haven, og alle var enige om at frembære deres Tak til Pastor Wolff, Hedvigssøstrene og alle, der havde ydet deres Hjælp og Arbejde til at gøre denne Dag til et uforglemmeligt Minde for Deltagerne.

E. v.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessen.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂ dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (<i>Stella maris</i> Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade).....	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Valfarten til Haraldsted

Husk Toget paa Søndag Kl. 7¹⁴ (eller 6¹⁵). I Kirken i Ringsted læses der en stille h. Messe Kl. 9¹⁰, og før den uddes den hl. Kommunion, dog bør Kommunikanterne forlade Kirken i Tide og faa Kaffe hos Søstrene, saa at alle kan samles i Kirken Kl. 10 pr. Baae Præsterne og Søstrene har venligst aabnet deres Haver for Pilegrimmene inden Kl. 10. — Sanghefte faas i Kath. Boghandel og ved selve Valfarten. Pris 50 Øre.

Se iøvrigt Programmet i Ugebladets Nr. 25.

De, der maatte ønske **1-Øres** Indsamlingsbøger til sønderjydske katolske Kirker, kunne ved skriftlig Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32, København K., faa disse tilsendt pr. Post.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

27. Juni 5. Søndag efter Pintse. I Messen: Peter og Paul.	4. Juli 6. Søndag eft. Pintse.
28. — M. Irenæus, Biskop og Martyr.	5. — M. Anton M. Zaccaria, Bekender.
29. — Ti. Peter og Paul, Apostle.	6. — Ti. Oktav af Peter og Paul.
30. — O. Pauls Ihukommelse.	7. — O. Cyrillus og Metho- dius, Biskopper og Bekendere.
1. Juli To. Jesu Blod.	8. — To. Elisabeth af Portu- gal, Enke.
2. — F. Marias Besøgelse.	9. — F. Ferialdag.
3. — L. Leo II, Pave og Bekender.	10. — L. Felicitas's 7 Sønner, Martyrer. (Kong Knuds Død.)

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 2. Juli)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt, det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5 $\frac{1}{2}$
Efterm.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6 $\frac{1}{2}$ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

St. Knuds Kapel. I Juli og August holdes ingen tysk Gudstjeneste.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Søndag 11. Juli afholdes den aarlige Skovtur pr. Turistbiler.
Start Femvejen pr. Kl. 9. Medbragt Frokost spises i »Bi lidt« i
Frederikssund ved Fjorden, derefter beses Jægerspris Slot og
Park. Middag i Kalvø Pavillon Kl. 5. — Pris: Medlemmer Kr.
8.00, Besøg, Kr. 12.00 for Køretur & Middag (Kalvesteg & Kaffe)
incl. Skat & Bærepenge. Drikkevarer betales særskilt. Børn for
Køretur alene 4 Kr. Tegning hos Bestyrelsen inden 4. Juli. Stor
Tilslutning forventes til denne enestaaende smukke Tur.

Min elskede Moder, vor kære Bedstemoder og
Oldemoder Enkefru Konsulinde

Eleonora Hitzinger
f. Pfaffstetter

døde Mandag d. 21. Juni. Begravelsen finder Sted Lørdag
d. 26. Juni paa Katholsk Vestre Kirkegaard fra St. Ansgars
Kirke Kl. 10, hvortil eventuelle Krans bedes sendt.

R. I. P. Mathilde Bjørkenheim.
f. Hitzinger.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglænder og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 27.

Søndag den 4. Juli.

1926.

INDHOLD: Hos Herren. — Er det ny Testamente ægte? — Jomfru Maria. II (fortsat). — Mødet i Herthadalen. — Den eukaristiske Kongres i Chicago. — Firmelse i Fredericia. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Island. — Avertissementer.

Hos Herren.

Herren havde prædiket om Guds Rige i Egnen om Tyrus og Sidon, der var beboet af Hedninger, og han havde helbredt den kananæiske Kvindes Datler paa Moderens Bøn. Saa begav han sig igen tilbage til Galilæa, og i Nærheden af Genesarethsøen steg Herren op paa et Bjerg og satte sig der. Han ventede der, for at Egnens Folk skulde komme og høre Evangeliet. Herren var nidkær for Sjæle, og han brændte af Længsel efter dem.

Da Jesu Komme rygtedes, strømmede Folk ogsaa til fra alle Sider, snart var mange Tusinder forsamlet om Herren. De havde ogsaa bragt Stumme, Blinde, Lamme og andre Syge med sig, de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbredte dem. Ved vidunderlige legemlige Velgerninger vilde Herren berede Menneskenes Sjæle til at modtage det guddommelige Ord og Troens Naade.

Alle disse Mennesker, der var omtrent 4000 Mænd og desuden Kvinder og Børn, havde tilskyndet af Naaden be-

givet sig paa Vej for at komme til Jesus, og de havde ikke ladet sig holde tilbage af noget som helst, og da de nu var hos ham, kunde de slet ikke blive mætte af at se Jesus i hans store Kærlighed, de kunde ikke blive trætte af at høre hans Ord og være hos ham. Deres Hjerter blev fyldt med Trøst og Glæde. Det er sandt, hvad Thomas a Kempis siger: »Er Jesus til Stede, da er alt godt; men er Jesus der ikke, er alt haardt. Naar Jesus ikke taler i det Indre, er enhver Trøst unyttig; men taler Jesus kun eet Ord, føler man stor Trøst. At være uden Jesus er et strengt Helvede; at være med Jesus er et sødt Paradis.«

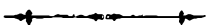
Efter tre Dages Forløb gjorde alle disse Mennesker endnu ikke Mine til at ville fjerne sig, og saa maatte Herren ogsaa tage sig af deres legemlige Trang. Derfor virker han det store Under med Brødenes Mangfoldiggørelse.

Vi kan af denne Begivenhed lære, hvad der er det vigtigste for os, ogsaa naar det drejer sig om timelige Ting. »De har alt tøvet hos mig i tre Dage,« siger Herren. Disse Mennesker havde forladt alt og var gaaet ud i Ørkenen; de tog ikke Hensyn til Anstrengelserne eller til Ørkenens Farer, og de brød sig ikke om, at de kom til at sulte og tørste. Hvorfor gjorde de alt det? De vilde til Frelseren, og hos ham søgte de Naadegaver baade for Sjæl og Legeme. De øvede ogsaa stor Næstekærlighed, idet de tog de syge med.

Disse Mennesker søgte virkelig først Guds Rige og hans Retfærdighed. Og Herren har jo sagt, at naar man først søger det, saa skal ogsaa alt det timelige lægges til. Dette Løfte holder Herren, ja han virker et stort Mirakel for at holde det.

Allerede Psalmisten i den gamle Pagt taler om den Erfaring, han har gjort: »Jeg har været ung og er blevet gammel, men jeg har aldrig set den retfærdige forladt.«

Søger vi Herren, og er det vort højeste Ønske at være og blive hos ham, saa kan vi trygt stole paa, at Herren hjælper i al Nød.

Er Det ny Testamente ægte?

Dom Gothard Kloker O. S. B. (Beuron).

Benediktinische Monatschrift Nr. 1 og 2 1926. Autoriseret Oversættelse ved S. Aa. R.

I Evangelierne berettes der om, hvorledes alt Folket flokkedes i store Skarer omkring Frelseren, saa saare han begyndte sin offentlige Virksomhed. Hos ham søgte de Hjælp i alle deres Trængsler, for al deres Sygdom. Men de vilde ogsaa lytte til hans Forkyndelse. Det var noget ganske Nyt for dem. Saaledes havde deres Lærere, de Skriftkloge og Farisæerne, aldrig talt til dem. De undredes og betoges. Thi Frelseren talte »som den, der har Myndighed, og ikke som deres Skriftkloge« (Mat. 7, 29). Han talte med en Autoritet og en Kraft, der overbeviste, og med en inderlig Kærlighed og Varme. Derfor kunde de ikke blive trætte af at lytte til hans Ord. Selv ude i den øde Ørken opsøgte de ham for Dage igennem at høre hans Tale. Det var ikke blot nogle faa. Til Tider var det fire til femtusinde Mænd foruden Kvinder og Børn (Mat. 15, 32—39).

At lytte til Frelserens Ord! Til selve Guds Søns Ord! Vi kunde næsten misunde de Mennesker deres Lykke. Men kan vi da ikke endnu den Dag i Dag høre Frelserens Ord? Ganske vist har Herren sely intet nedskrevet, Heller ikke har han paalagt sine Disciple at nedskrive hans Lære. Frelseren har ikke høaret sig ad som Hammurapi, den største Konge i Babylon, der levede over 2000 Aar før ham (2133—2081). Denne lod sin Lov, 300 Paragrafer, mejsle ind i en Granitsøjle, der var over to Meter høj. Men hvad blev denne Sten-Lovbogs Skæbne? For Aartusinder siden forsvandt den og blev glemt. Der var ingen, der mere anede dens Eksistens, da man i 1801 aldeles uventet gravede den ud af den gamle persiske Hovedstad Susas Grus. Siden interesserer Videnskaben sig igen for denne gamle Lovbog paa Granitsøjlen. Det var ikke nødvendigt for Frelseren at gribe til et saadant Middel, Og dog kunde han sige med usvigelig Sikkerhed og Vished: »Himmel og Jord skal forgaa. Men mine Ord skal ikke

forjaa« (Mat. 24, 35). I Sandhed! Frelserens Ord lever og virker endnu i denne Stund som et Sædekorn, der er saaet i Jorden. Endnu den Dag i Dag lyder det til os i Tale og i Skrift.

Allerede kort Tid efter Jesu Død begyndte Disciplene at nedskrive et og andet (Luk. 1, 1). Saaledes blev Matthæus's, Markus's og Lukas's tre Evangelier til 30 til 40 Aar senere, endnu før Aaret 70. Den hl. Apostel Johannes skrev sit Evangelium noget senere, omkring Aar 100. Hvad Herren havde lært, hvad Herren havde virket, havde hans Disciple lagt nøje Mærke til. Meget havde de jo hørt ofte nok i de tre Aar, de vandrede med ham, og de fleste Undergerninger var sket for deres Øjne. Derfor stod det levende og frisk for deres Erindring. Saaledes har de fortalt det videre, og saaledes blev det nedskrevet i Evangelierne. Men Evangelierne beretter ikke alt, det ser vi af forskellige kun kort sammentrængte Beretninger (Mat. 8, 16; 9, 35; 15, 29-31) og af de udtrykkelige Bemærkninger hos Johannes i det 20. Kapitel 30. Vers og 21. Kapitel 25. Vers.

De fire Evangelier fortæller os kun om Frelseren, men Det ny Testaments øvrige Skrifter fortæller os hovedsagelig om Kristendommens Udbredelse efter Jesu Død. De giver os Indblik i de første kristne Menigheder, i deres Tro, i deres Trængsler, i deres Kampe og i deres Glæder. Ved Siden af de andre træder særlig den hl. Apostel Paulus os for Øje i 14 Breve. Dem har han skrevet i Aarene 50 til 67, de fleste til kristne Menigheder. Al Slags Spørgsmaal og Vanskeligheder og daarlige Tilstande var opstaaet i disse Menigheder. Men Apostelen var ikke altid i Stand til selv at komme til Stede og personlig ordne disse Angiggender. Derfor ordnede han dem skriftligt. Apostelens Breve giver os et dybt Indblik i hans Hjerte. Den Ild og den Kærlighed, som flammede i hans Hjerte, varmer endnu den Dag i Dag os. Ud af hvert af hans Ord fornemmer vi, at Christus i Sandhed var alt for ham. Verdensapostelen lod sig ikke skræmme af noget Offer, af nogen Følgelse, ja end ikke af Døden; han var helt gennemglødet af Christi Kærlighed.

Saaledes er vi endnu den Dag i Dag i Stand til at læse

Frelserens Ord i de fire Evangelier, kan der læse om hans Undergerninger, Død og Opstandelse. Saaledes er vi endnu den Dag i Dag i Stand til i Apostlenes Gerninger og i Brevene at læse om, hvorledes Frelserens Ord blev saaet i de troendes Hjerter og slog Rod. Og netop her i disse over 1800 Aar gamle Skrifter, i Det ny Testamente, rinder et gammelt og dog evig ungt Væld til ægte, kristelig Vandel — rinder og løber aldrig tør. Her risler Sandhedens rene, krystalklare Kildevæld gennem Aarhundreder og Aartusinder. Her kan vi endnu den Dag i Dag hente Opmuntring og Lys og Kraft og Trøst for vore Sjæle. I Messen lader Kirken derfor daglig læse et Afsnit af Evangeliet og et andet i Reglen af Apostelbrevene. Derfor udtaler Pave Benedikt XV i 1920 et indtrængende Ønske om, at enhver kristen Familie maatte eje Det ny Testaments hellige Skrifter og daglig læse i dem. — —

Men er det virkelig Tilfældet, at dette over 1800 Aar gamle Kildevæld stadig rinder rent og klart? Ejer vi virkelig Det ny Testaments Skrifter uskadte og uforfalskede? Det er et Spørgsmaal, som allerede har paatrængt sig mange. Men det kan vi fuldtud fortrøste os paa. Kirken, der staar Vagt om den aabenbarede Sandhed, borger for, at Skriftens nytestamentlige Gudsord er bevaret purt og uforfalsket gennem de forløbne 1800 Aar. Men taler Kendsgerningerne da ikke herimod? Faar vi ikke noget andet at vide, naar vi kaster et Blik i Tischendorfs og v. Sodens tekstkritiske Udgave af Det græske nye Testamente? Vrimler det ikke dér ligefrem med forskellige Læsemaader! Næsten ved hvert Ord er der noteret andre, ofte en hel Mængde. Og dog kan i det højeste kun een af dem være den oprindelige og den rigtige. Hvad er da den rigtige Læsemaade? Eksisterer den da overhovedet endnu? Det er Spørgsmaal, som den nytestamentlige Tekst-kritik beskæftiger sig med. Dens Opgave vilde hurtigt være løst, hvis de nytestamentlige Forfatteres originale Haandskrifter var bevarede. Men de er gaaet tabt ligesom samtlige Originalhaandskrifter til de klassiske Oldtidsværker og Kirkefædrenes talløse Skrifter. Allerede ved Aar 200 eksisterede de rimeligvis ikke mere. Efter al Sandsynlighed var de ligesom de ældste Brudstykker, vi

har af Det ny Testamente, og som er bevarede fra det 3dje Aarhundrede, nedskrevne paa Papyrus. Dette Skrive-materiale blev fremstillet af Marven af den 5 til 6 Meter høje Papyrusstaude; den blev skaaret i ganske tynde Strimler. Disse blev lagt ved Siden af hinanden, og et nyt Lag blev lagt skraat hen over det første Lag, og det hele blev klæbet sammen. De enkelte Blade blev samlede til Ruller. Vi har endnu bevaret Ruller, der er 6, 8, 20, ja endog 24 Meter lange. Men Papyrus var ikke meget holdbart. Og dette er den simpleste Forklaring, hvorfor Det nye Testamentes Originaler saa hurtigt og saa spørløst gik tabt. Rigtignok ejer vi endnu talrige græske Papyri endog fra det 4de Aarhundrede f. Chr., ja et ægyptisk Blad, der endog stammer fra Aar 2600 f. Chr. Saa længe har Ægyptens tørre Ørkensand skjult og bevaret det.

Men vi behøver ikke at ængstes, selv om de nytestamentlige Forfatteres originale Haandskrifter er gaaet tabt. Saa længe de endnu var til, blev der taget hyppige Afskrifter af dem. De enkelte kristne Menigheder ønskede ved Siden af Det gamle Testamente ogsaa at forelæse Evangelierne og Apostlenes Brev ved Gudstjenesten. Af Det ny Testamentes Skrifter er de 27 alle skrevet paa Græsk, og kun det ene, Matthæusevangeliet, er efter en gammel Overlevering skrevet paa Aramaisk, Jesu Modersmaal. Men det er ikke det Græsk, som vi kender fra de gamle Klassikere, og som de dannede delvis ogsaa den Gang beflittede sig paa at skrive. Det er mere den Tids helleniske Omgangssprog, som efter Aleksander den Stores Sejrstog havde vundet Hævd i de ældgamle Kulturlande ved Middelhavet. I de sidste Aartier har vi atter lært det at kende gennem de Breve, Regninger, Kontrakter, Testamenter, Skøder osv., som er blevne bevarede paa Papyri og Ostraka (Lerskaar). Sproget frembyder dog ret betydelige Variationer i de forskellige nytestamentlige Skrifter. I Johannes's Aabenbaring og Markusevangeliet er Sprogformen mest folkelig; Brevet til Hebræerne, Lukasevangeliet og Apostlenes Gerninger har det reneste Sprog. Ogsaa i Pauli Breve er det græske Sprog godt, til Tider udsøgt. Haandskrifter, der har bevaret Det ny Testamente i denne græske Sprogform, findes nu til Dags i et Antal

af ca. 4000. Nogle indeholder (resp. har indeholdt) hele Det gamle og Det ny Testamente eller kun Dele af det (f. Eks. Evangelierne og Apostlenes og de katholske Breve — eller Pauli 14 Breve — eller Johannes's Aabenbaring), atter andre kun enkelte Afsnit af Evangelierne eller Brevene, saaledes som de blev forelæst ved Gudstjenesten. Men medens de ældste hebraiske Haandskrifter af Det gamle Testamente, som vi ejer, kun gaar tilbage til det 9de og 10de Aarhundrede, stammer de ældste græske Haandskrifter af Det ny Testamente allerede fra det 4de, enkelte Papyrusbrudstykker endog fra det 3dje Aarhundrede. De er skrevne paa det langt mere holdbare, men ogsaa langt mere kostbare Pergament. Det blev anvendt til Bibelhaandskrifter fra Midten af det 4de Aarhundrede. Saaledes anmodede Kejser Konstantin i Aaret 331 Biskop Eusebius af Cæsarea om for hans Regning at lade 50 Afskrifter af hele Bibelen udføre i Skønskrift paa Pergament til Kirkebrug i Kejserens nye Residens Ny-Rom (Konstantinopel). Ligeledes blev Bibliotheket i Cæsarea, hvis Papyrusruller var beskadigede, skrevet om paa Pergament i det 4de Aarh.

Men allerede tidligt vandt Kristendommen Indpas hos Folkeslag, der talte et andet Sprog end Græsk. Det ny (og forøvrigt ogsaa det gamle) Testamente maatte derfor oversættes paa disses Modersmaal. Dette skete allerede i Midten eller i Slutningen af det 2. Aarhundrede paa Latin, Syrisk og Ægyptisk, og omkring 350 lod Biskop Ulfila (310—383) besørge en Oversættelse for Goterne paa det germanske Sprog. Ogsaa i disse ældste Oversættelser — og kun disse kommer her i Betragtning — er Det ny Testamente endnu bevaret i et Par Tusind Haandskrifter. De fleste af disse er ganske vist latinske Oversættelser. Der er jo Mulighed for, at endnu flere kan komme for Dagens Lys, maaske særlig ægyptiske i dette Lands Ørkensand. De ældste stammer ogsaa fra det 4. Aarhundrede. Og netop vore ældste latinske Haandskrifter fra det 4. og 5. Aarhundrede er for en stor Del sande Pragtværker, skrevne med Guld- og Sølvblæk paa purpurfarvet Pergament. Græske Purpurhaandskrifter er først bevaret fra det 6. Aarhundrede. Dog har allerede den hl. Chrysostomus († 407) kendt saadanne. Ogsaa det ældste gotiske Haand-

skrift fra det 6. Aarhundrede, 187 Blade med Brudstykker af alle 4 Evangelier, den saakaldte *Codex argenteus* i Uppsala, er et saadant kostbart Pragtværk.

Men ikke nok hermed. I gamle græske og latinske Forfatteres Værker finder vi endnu Tusinder, ja Hundrede-tusinde Steder af Det ny Testamente anført. Hvis disse Citater er anført ordret og naaet til os i den oprindelige Ordlyd, saa lærer vi af dem, som af de anførte gamle Oversættelser, ialt Fald indirekte, hvorledes Gudsordet forkyndtes i det 3., ja endogsaa i det 2. Aarhundrede, altsaa paa en Tid, fra hvilken vi ingen Haandskrifter ejer mere.

Men sammenligner man — endogsaa ganske løseligt — det forhaandenværende Materiale af Haandskrifter og Citater, saa kommer man hurtig til den Erkendelse, at Seklerne ikke er gaaet sporløst hen over Det ny Testamente. Som man paa Forhaand maatte vente, har Teksten lidt meget. Intet andet af Verdenslitteraturens Værker er jo blevet afskrevet og oversat saa hyppigt og blevet læst med saa stor Interesse som Det ny Testamente. Hovedaarsagen til Forvanskninger i Teksten ligger i, at denne kun kunde mangfoldiggøres i Afskrifter. Selv med den bedste Vilje var Skrivefejl uundgaelige. Hvormange Trykfejl indsniger der sig ikke i vore trykte Udgaver! Ganske vist opstillede man allerede i Oldkirken den Fordring, at de færdige Afskrifter skulde konfereres af med Manuskriptet eller gennemses af faglærte Korrektører. Men det skete ikke altid. Ikke alle var besjælede af samme Iver som Biskop Viktor af Capua, der egenhændig gennemsaa og rettede det Haandskrift, han havde ladet fremstille. Dette Arbejde afsluttede han den 19. April 546. Dette yderst værdifulde latinske Haandskrift befinder sig, vistnok siden d. hl. Bonifacius's Dage, i Fulda. — Vi finder da i Haandskrifterne alle Slags Afskriverfejl, f. Ex. blev enkelte Bogstaver eller hele Ord forvekslede, Ord, ja selv hele Dele af Sætninger glemt, Rettelser i Margenen føjet ind paa et galt Sted. — Men ogsaa med Vilje blev der foretaget Ændringer i Teksten af Afskriverne, eller i endnu højere Grad af de Lærde, som skulde benytte den, men det var altid i den ærlige Hensigt at rette den makulerede Tekst. Saaledes blev Ord som »men«, »thi«, »nu« skudt ind eller ombyttet, folkelige

Ord blev erstattede med mere udsøgte, der blev foretaget stilistiske Forandringer, Parallelttekster blev særlig i Evangelierne bragt i gensidig Overensstemmelse. Mange Gange har kirkelige Skribenter foreholdt Hæretikerne, at de forvanskede Teksten i Biblen til Gunst for deres Vranglære. Men i Reglen er denne Beskyldning kun rettet mod den Vilkaarlighed, hvormed de fortolkede den hellige Skrift. En direkte Forvanskning af Teksten kan vi kun paavise hos Markion (144). Han anerkendte kun Lukasevangeliet og 10 af Pauli Breve. Men ogsaa denne Rest skar han til, saa den stemte med hans Vranglære.

Men hvorledes kan man med disse Kendsgerninger for Øje hævde, at Skriftens Gudsord er blevet bevaret rent og uforfalsket gennem de forløbne 1800 Aar? Denne Vanskelighed kan løses, naar vi skelner skarpt mellem Ordlyden og Meningen, mellem den tekstkritiske Ukrænkelighed og Menings Ukrænkelighed. Med Hensyn til den oprindelige Ordlyd har Det ny Testamente lidt meget. Men dermed er det langt fra sagt, at selve Tankegangen, Indholdet, er ændret. De allermest afvigende Læsemaader er uden Spor af Betydning for Indholdet. Og selv om Tankegangen hist eller her skulde have undergaaet en Ændring, saa følger deraf paa ingen Maade, at dette har ovet nogen Indflydelse paa Trosindholdet. Filologen R. Bently (†1742), en af sin Tids betydeligste Tekstforskere, siger: »Selv om man med størst mulig Ubehjælpssomhed trækker den første bedste, eller med Vilje trækker den daarligste Læsemaade ud af Varianternes hele Flok, saa vil man dog ikke kunne finde hverken den ringeste Trosartikel eller den ubetydeligste Sædelære fremstillet paa afvigende Maade . . . . Selv om man giver et Barn eller en Spotter den i Hænde, og selv om disse gør et dumt og ondsindet Udvalg, saa vil dette dog ikke ændre et eneste Afsnit, ikke vansire Kristendommen, dennes Træk forbliver uforandret de samme.« Vi maa ogsaa betænke, at de samme Uoverensstemmelser i Teksten er gaaet igennem hele Grupper af Haandskrifter, og i de sjældneste Tilfælde gennem hele Tekstoverleveringen.

Men vi ønsker ikke blot at eje Indholdet af Det ny Testaments græske Tekst, men ogsaa dennes Ordlyd ind-

til de aller ubetydeligste Petisser saa rent og uforfalsket, som Forfatteren har nedskrevet den. Først da kan de enkelte Forfattere af Det ny Testamente atter staa klart for os i deres udprægede Ejendommeligheder. Dette er den nytestamentlige Tekstkritiks overordentlig vanskelige Opgave. Materialet til Løsningen af denne Opgave leveres af de ovenfor omtalte Haandskrifter og Citater. Der er allerede lagt et Overmaal af Flid og offervillig Hengivelse i dette Arbejde. Lucian, Grundlæggeren af den eksegetiske Skole i Antiochia († 312) og den hl. Hieronymus (efter 382) gjorde Begyndelsen. Men først i Nutiden er Arbejdet taget op i sit fulde Omfang og Betydning. Store tekstkritiske Udgaver af Det græske Ny Testamente er foranstaltede af: Tischendorf, hvis 8. Udgave fra 1869—72 stadig frembyder den fyldigste Repræsentation af forskellige Læsemaader; de to Videnskabsmænd fra Cambridge, Westcott og Hort, som efter et næsten trediveaarigt Samarbejde, udgav deres Tekst i 1881; v. Soden, som efter næsten 16 Aars Arbejde sammen med mange Medarbejdere har forsøgt at fremstille (1913) »Det ny Testamentes Skrifter i den ældst mulige Tekstform«. Nestles bekvemme Haandudgave nyder stor Yndest; den udkommer snart fuldstændig omarbejdet. 1920 udgav Vogels ligeledes en Haandudgave.

To nyere Værker handler om de i nærværende Artikel behandlede Spørgsmaal, nemlig: fra protestantisk Haand: Eberhard Nestles »Einführung in das Griechische Neue Testament«, i 4. Oplag fuldstændig omarbejdet af E. v. Dobschütz (Göttingen 1923, Vandenhoeck & Ruprecht); og fra katholsk Haand: Heinrich Jos. Vogels »Handbuch der Neutestamentlichen Textkritik« (Münster 1923, Aschendorff). Begge Forfattere, respekt. Udgivere, har allerede gjort sig fortjent ved andre Arbejder til Studium af Det ny Testamentes Tekst. Vogels Arbejder giver et Indblik i Resultaterne af hans selvstændige Studier og angiver nye Veje for Arbejdsmetoderne. v. Dobschütz forelægger os mere Tekstkritikens Spørgsmaal og Resultater. Han har forstaaet ud af Nestles rige Stofsamling at skabe et overordentlig klart, velordnet og ogsaa paa Tryk let overskueligt Hele.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

II. Mirjam.

I Aaret 37 før Kristi Fødsel havde Herodes bemægtiget sig Jerusalem, hvorfra han regerede hele Israels Folk. Han var kun en Slags Halvjøde fra Idumæa, og hans Ambitioner gik ud over Jødelands Grænses. Paa Rhodos havde han ladet Apollos Tempel genopbygge for at gøre sit Navn kendt i den græsk-romerske Kulturverden; i Judæa opførte han, paa Trods af jødisk Sæd, profane Mindesmærker; han lod afholde Lege og Kampe efter romersk Herskerskik — men samtidig respekterede han Jødernes religiøse Sædvaner, forskønnede de jødiske Fester og genopbyggede Zorobabels sjunkne Tempel, saa »det nye Huses Herlighed blev større end det gamles«.

Under ham fik det hellenske Hedenskab større og større Indpas blandt Jøderne; og samtidig søgte Farisæerne at opretholde Jødedommens Væsen ved at omgærde Folket med et Hegn af Love og minutiøse Forskrifter. Medens Farisæerne saaledes »afsiede Myggen«, havde Sadducæerne intet imod at lade hedensk Slaphed slippe ind i Israel.

Midt imellem disse Strømninger stod saa det brede Folk i Palæstina; det lod sig ikke fuldstændig føre til nogen af Siderne, men holdt fast paa det fra Fædrene nedarvede. Disse Gammeldags-Troende var at finde baade i Samfundets øverste Lag, i Præstestanden i Templet, og ude i den brede Masse. Mænd og Kvinder som Zakarias, Simeon og Anna, Fanuels Datter, er Eksempler paa de Troende fra Tempelkredsen; og de Apostle, der fulgte Herren, er Typer fra Folket; om en af dem, Natanael, sagde Jesus udtrykkelig, at han var »en Israelit, i hvem der ikke var Svig« (St. Johs. 1,47). Hos disse Mennesker herskede endnu Respekten for Jahve, Gudsfrygten, Anerkendelsen af Loven og Forventningen om Messias.

I dette troende Folk fandtes endnu de sidste Efterkommere af Davids kongelige Æt, baade af den kongelige og den præstelige Linje.

Et Par gamle Mennesker, Joakim og Anna, fik i deres fremskredne Alder en lille Datter, som de lod kalde Mirjam — eller, som det vel den Gang er bleven udtalt: Marjam. Vi kan tænke os denne Familie som et fuldgodt Eksempel paa det patriarkalske Forhold blandt de gammeldags-troende Israeliter. »Slægt« var jo den Gang (og i Østerland) et Begreb, der gik videre end hos os. Joakim, Anna og Mirjams Slægt er os bekendt fra Skriften. Elisabeth, Arons Datter og Zakarias Hustru, var af Familien. En anden Mirjam, gift med Kleofas, og Moder til Jakob, Josef, Simon og Judas, var en ældre Slægtning til den lille Pige. Det er endda muligt, at Kleofas har været en ældre Broder til den Josef, der senere skulde blive Mirjams Trolovede og Husbond. Midtpunktet i denne Kreds af troende Israeliter har sikkert været det ærværdige Ægtepar Joakim og Anna, om hvem alle de Gamle har ment, at det var ret et Par Helgener fra den gamle Pagt. Dette er, hvad man med Sikkerhed kan stole paa — hvad Legenden har føjet til, kan ikke i denne Sammenhæng interessere os.

Da den lille Mirjam kom til Verden, har selvfølgelig Slægt og Venner og Naboer indfundet sig for at lykønske Forældrene og for at se det lille Vidunder. Hele det jødiske Ritual er blevet overholdt. Fjorten Dage efter Fødslen skulde Barnet have Navn, og Forældrene kaldte hende *Mirjam* eller (som ovenfor sagt) *Maryam* (hvor y udtales som vort j). Har de lagt nogen Betydning i Navnet? Det havde mange Udlæggelser i gamle Dage: Frue, Lys, Huld-salige, Havets Stjerne, Smærtens Sø, Høje, Herskerinde. De Allerlærdeste mener, at den rigtige Tydning af det Navn, som ogsaa Moses Søster har baaret, er: Den Skønne, den Hulde. Rimeligvis er det at være »bagklog«, hvis man tillægger Forældrene altfor stor Spekulation over Navnets Betydning i Forhold til Mirjams Kald — som de rimeligvis end ikke havde profetisk Anelse om.

Næppe har den lille Pige faaet Navn, før hun forsvin-

der for vore Øjne; intet Skriftsted, ingen Overlevering véd noget om hende.

Enten nu hendes Fædrehjem laa i Nasareth eller ved »Faareporten« i Jerusalem — eller hendes Forældre har haft et Hus bægge Steder (Kilderne tillader alle tre Antagelser!) — saa er hun nu som Spædebarn i Joakim og Annas trygge Varetægt; og hun indsuger gammel-dags israelitisk Gudsfrugt med Moder-mælken. —

Templet spillede en uhyre Rolle i de troende Jøders Bevidsthed — saa stor, som Peterskirken vilde spille for Katholikker, hvis Messe, Tabernakel og Sakramente blev taget bort fra alle Jordens Kirker, og den hellige Messe kun blev læst i San Pietro, og Altreus Sakramente kun opbevaredes dær, medens alle andre Kirker kun blev brugt til Prædiken. Som vi i det Tilfælde vilde vende os mod Syd under vor Bøn, og som Araberne vender sig mod Øst, saaledes var Jøderne orienterede mod Jerusalems Tempel.

Vi maa tro, at Mirjams Forældre tidligt har vendt deres Datter i Tempel-Retningen. Alle gamle Dokumenter er enige i at berette os, at Joakim og Anna har sendt Mirjam i Tempelskolen i Jerusalem, saa snart hun kunde sendes hjemme fra.

Maaske har en medvirkende Grund ogsaa været den: at de vilde skænke Gud denne Datter helt og holdent, fordi hun var en sen Frugt af aarelange Bønner om Afkom — ligesom Det gamle Testaments Anna sendte sin lille Samuel til Templet, baade for at han kunde gaa i Skole, og for at ofre ham helt til Gud.

Paa den Tid, vi taler om, var der nemlig i Templet en hel Afdeling, der mindede om Nutidens Klosterskoler eller Fortidens klosterlige Oblat-Institutioner, hvor Ungdom, der syntes at have Kald, kunde ofre sig til Gud og gaa i Skole hos hans Tjenere — for saa at lade Tiden vise, om det gik mod Aflæggelse af Løfter, eller tilbage til Friheden.

Vi kan da tænke os lille Mirjam, i al en ung Jødepiges Skønhed og Ynde, sidde ved store Mestres Fødder og lytte

til Lovens Ord — eller sidde ved Væven og forarbejde Paramenter efter de nøje Forskrifter i Mosebøgerne.

Denne »Mariæ Fremstilling i Templet« (*præsentatio*), som saa ofte er bleven malet af de største Mestre, er nok den historiske Kærne, vi skal pille ud af Legendernes brogede, ofte gyldne Skaller. III Moseb. 27, 1—9 og særlig Vers 6 viser os, at en saadan Indvielse af Børn, selv af Pigebørn, ingenlunde var ualmindelig. Maaske var Præsten Zakarias netop en af Mirjams Lærere. Man har ment, at Mirjam var 3 Aar gammel, da hun blev sendt til Templet. Samuel havde samme Alder, da han kom der; og hos Jøderne var Treaarsalderen Tidspunktet, hvor Børnene vænnedes fra og toges fra Moderen. Gaar vi ud fra Samuels Historie (I Konger. 1) som Grundlag for en Parallel, kan vi se Joakim og Anna komme med deres Barn, ofre Takofre til Herren og tilbede sammen med Barnet, før de overgav det til Jahves Tjenere.

Atter forsvinder Mirjam for vore Øjne; hun lever et stille Barndomsliv i en Fløj af Templet mellem ligesindede Børn og under Ledelse af Præster, Præstehustruer og gud-givne Enker — et Liv, der kan samles i dette ene: Forberedelse til Guds Kald.

Fædrene beretter os et Træk fra denne Tempelskoletid. Mirjam siges at have aflagt Løfte om evig Jomfruelighed. Og Skriften synes at bekræfte det; der er intet til Hinder for at tage Mariæ Ord fra St. Luk. 1, 34 i den Betydning. I hvert Fald ligger der i Ordene en saa skær, saa skælvende jomfruelig Blyhed, at man forstaaer, hvor højt Mirjam stod i denne Henseende. Og det lader os forstaa, at hendes skjulte Liv i Templet har haft to Ledemotiver: Renhed og Fromhed — ellers kunde hun ikke bryde ud i Lovsang, som hun gjorde det i Hebron, og ej heller gyse saa sjæleligt kuldsikkert, som hun gjorde det overfor Gabriel.

Henimod Aar 7 før vor Tid*) indtræder en ny Begivenhed i Mirjams Liv.

---

*) Se Note pag. 492.

Den Tid nærmer sig, da Guds Planer med hende skal opfyldes — de største Planer, Gud nogensinde har haft for med noget Menneske. Gud har Brug for en Medhjælper til Mirjam i den store Gærning, hun skal øve. Løfter vi blot et Øjeblik Sløret til Fremtiden, forstaar vi det: Hvad skulde en enlig Kvinde, frugtsommelig eller med et Spædebarn, stille op i det overfyldte Bethlehem, i den kolde Stald, paa Flugten til Ægypten, i fremmed Land eller i det fattige Hjem i Nasareth? Rent bortset hærfra vilde en ugift Pige, der fik et Barn, blive stenet af Jøderne — og ovre i Ægypten blive efterstræbt af Hedningene. Vi forstaar altsaa, at der maatte en Mand til for baade at ernære og beskytte Moder og Barn, og for at opnaa det, der opnaaedes i St. Matth. 13,55: de ansaa ham (Jesus) for at være en Søn af Josef.

Mirjam blev trolovet med sin fjærne Slægtning Josef. Naar man vil gøre ham 15 à 20 Aar ældre end hende, er det pur Spekulation; Kilderne siger os intet derom. Om hans Ungdom véd Kirken intet udover, hvem han var Søn af, og hvem han nedstammede fra. Og dog falder der et evangelisk Strejflys over hans Karakter; Skriften kalder ham (en passant) »en retfærdig Mand« — den højeste Ros, fordi det betyder: ganske efter Guds Hjærte, ulastelig i Guds Øjne. Man kan sikkert ikke lægge tilstrækkeligt Indhold ind i den korte Betegnelse — og ud fra den tør den kristelige Fantasi udmale sig hans Barndom og første Ungdom, uden at vi dog forlader Historiens Grund og gaar ud paa Legendens Hængesæk; men samtidig maa vi huske, at det kun er Fantasi, omend berettiget Fantasi.

Vi har intet oldkirkeligt Vidnesbyrd, der med Sikkerhed kan fortælle os, hvordan Mirjam og Josef fandt hinanden og blev givet i Ægteskab sammen; alt, hvad der fortælles i denne Sag, er upaalideligt, er Legende. Kirken selv taler (i sin Bøn paa St. Josefs Fest) om »Guds uudgrundelige Styrelse« (*ineffabilis providentia*) — hvorfor skulde vi da trænge ind, hvor Gud intet har aabenbaret?

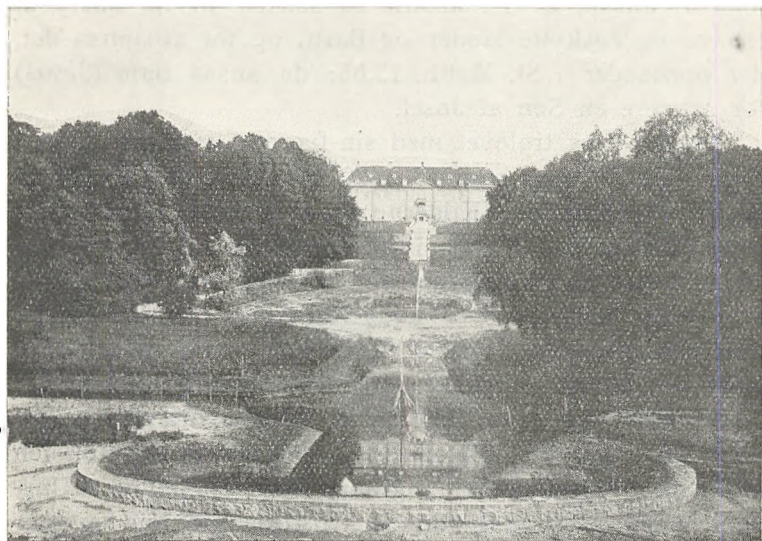
Men om dette Ægteskabs Karakter har vi fuld Aabenbaring. Det besad alt, hvad der kendetegner et ret Ægteskab: Kærlighed, Troskab, Uopløselighed, Gensidighed og Fællesskab i alt — men det havde en Forskel fra det nor-

male Ægteskab: Ægtefællerne havde besluttet at afholde sig fra den legemlige Side af Ægteskabet, de vilde leve sammen som Broder og Søster — den ene af dem var endda bundet af sit Løfte — og nogle vil mene, at den anden, Josef, ogsaa før Trolovelsen havde fattet en lignende Beslutning. (Fortsættes.)

Mødet i Herthadalen.

Flensborg, Roskilde. Eneret.

Vi bringer her et Billede af det skønne Ledreborg Slot, der bliver Samlingsstedet for alle Landets Katholikker den 1. August.

Programmet er nu af Hensyn til dem, der kommer langvejs fra ændret saaledes, at Højmessen først holdes Kl. 11 og Mødet i Herthadalen Kl. 4. Sandsynligvis vil et Ekstratog føre Deltagerne her fra København Kl. 9¹/₂.

Talerne bliver Lensgreve Jos. Holstein Ledreborg, Baronesse E. Rosenørn-Lehn og Pastor L. Günther; Kaptajn Beyer, som vi tidligere nævnte, har været nødt til at sende Afbud.

Festtegnene, der koster 50 Øre, er allerede i Handelen og faas i Katholsk Boghandel (Stenosgade) og St. Ansgars Boghandel (Ørstedsvej) samt hos Præsterne over hele Landet. Komitéen opfordrer til at købe dem nu, saa at den nogenlunde kan skønne over Deltagernes Tal.

Den eukaristiske Kongres i Chicago.

»Europæiske Forestillinger forekommer os forældede, naar vi er Vidner til de Dimensioner, som den religiøse Ærbødighed og Grebthed for Øjeblikket har taget her i den nye Verden, i New York og Chicago, og det allerede før den 28. Eukaristiske Kongres's Begyndelse. Det Drag til det store og uopnaaede, som vi ser hos Amerikanerne paa det tekniske og merkantile Omraade, viser sig i disse Dage ogsaa i de religiøse Foranstaltninger.« —

Saaledes indleder en Korrespondent sine Beretninger om det, der nu foregaar i U. S. A. Et protestantisk Blad »The News of the World« skriver:

»Aldrig siden Troppernes Hjemkomst fra Verdenskrigen har New York set en saadan Rigdom af Flag og Udsmykning som ved den pavelige Legats Indtog, aldrig saa man saa megen ægte Begejstring og Deltagelse i Byens Gader.«

Flere 100,000 Mennesker stod i Fifth Avenue fra Havnen til St. Patricks Cathedral for at hilse paa Kardinal Bonzano. Skarer af Skolebørn strøede Blomster paa Pladsen, over hvilken Processionen skulde gaa. Da saa Legaten kom, og hele Mængden stod i andægtig Tavshed, lød de jublende Toner af »Ecce sacerdos magnus«. Sognepræsten holdt en Velkomsttale paa Latin. Legaten gik saa hen til Tronen, lige overfor ham sad Kardinal Piffli-Wien, Kard. Dubois-Paris, Kard. Czernoch-Ungarn, Kard. O'Donnell-Irland, Kard. Casanova-Toledo, Kard. Hayes-New York. Derimod var Kard. Faulhaber-München ved Upasselighed forhindret. Han var dog til Stede ved Afrejsen til Chicago, hvortil ogsaa Kardinal Bourne-England, Ærkebiskoppen af Rennes (Frankrig)

og Prælat Seipel, den forrige østrigske Rigskansler, havde sluttet sig.

I Velkomsthilsenen hed det: »Den ældste og mest ærefrygtindgydende Kultur i Vesterlandet har sendt en Kirkens Legat til det unge Amerika, den unge Republik vil ikke noksom kunne hædre denne høje Gæst.«

Onsdag rejste Legaten og alle øvrige Kardinaler med dertil indrettet Særtog til Chicago. Toget var indeni klædt med rødt Damask og i hver Vogn var vedkommende Kardinals Vaaben anbragt. *Hele Togstrækningen og Toget betjentes af katolske Jernbanefunktionærer.*

Paa Chicagos vældige Banegaard stod en uoverskuelig Menneskemængde, forrest Ærkebispens Kardinal Mundelein, Byens Borgmester og Statens Guvernør (begge Katholikker for Resten). I samme Øjeblik Ekstratoget nærmede sig, lød Fanfarer, alle Byens Klokker kimedede, og alle Dampfløjter gav Signal. Et eneste Jubelraab fyldte Luften, da Legaten og Kardinal Mundelein i aaben Bil kørte frem. Begejstringen var saa stærk, at Politikordonen sprængtes nogle Steder, saa at Turen gennem Byen varede lidt længere. Legaten overrakte Byens Ærkebiskop et Pallium som Pavens Gave. Hele Højtideligheden havde et glimrende Forløb. — —

Paa »Soldiers Field« vil et Kor af 62,000 Skolebørn synge, paa Tirsdag den 22. skal Højmessens ledsages af Sang fra alle Byens 245 katolske Menigheder, paa Onsdag synger ved Højmessens 1000 Studenter fra de katolske Akademier — kort og godt, det bliver maaske en af de *største Tilkendegivelser af katolsk Tro og Trosbegejstring, som Verdenshistorien nogen Sinde har set.*

F. F. M.

En Korrespondent i Chicago fortæller i »Universe« om den eukaristiske Kongres; vi gengiver de interessanteste Steder af de telegrafiske Beretninger.

Den pavelige Legat, Kardinal Bonzano, blev hilst med uhyre Begejstring, da han Torsdag den 17. Juni ankom til Chicago i sit røde Tog efter den 1000 Mil lange Rejse fra New York. Med det samme Tog kom ni andre Kardinaler.

Forskellige Steder paa Vejen var Toget standset for at give Folk Lejlighed til at modtage Legatens Velsignelse.

Paa Jernbanestationen i Chicago var der mødt en stor Skare af Biskopper, Præster og Lægfolk med Ærkebiskoppen, Kardinal Mundelein, og Byens Borgmester i Spidsen for at byde den pavelige Legat og de øvrige Kardinaler Velkommen. Indtoget i Byen var straalende. Store Menneskemasser hilste Gæsterne med Jubel, og man fik det Indtryk, at hele Chicago modtog dem. Tusinde Kolumbusriddere dannede en Æresgarde om Kardinalernes Vogne.

Den følgende Aften gav De forenede Stater og Chicago By en Fest for Legaten i Chicagos største Sal »Coliseum«, hvor 17000 Mennesker var forsamlede. Taler holdtes af en Repræsentant for Præsident Coolidge, Mr. Davis, af Staten Illinois's Guvernør og af Chicagos Borgmester.

Kardinal Mundelein havde lovet Paven, at paa Kongressens Aabningsdag vilde en Million Mennesker modtage den hellige Kommunion i Chicago. Og Løftet blev holdt. Lørdag Eftermiddag og Aften var hver en Kirke fyldt til Trængsel med Folk, der skulde til Skrifte. Søndag Morgen holdtes samtidig Højmesse overalt, og den hellige Kommunion blev uddelt. 3000 fremmede Præster hjalp Chicagos 1168 Gejstlige i dette Arbejde, og det antages, at Millionen blev overskredet med adskillige Tusinder.

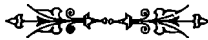
Kongressens Aabning fandt Sted i Domkirken, hvor Biskoppen af Namur, Mgr. Heylen, holdt Pontifikalmesse, og det pavelige Breve blev oplæst. Kardinal Mundelein prædikede. Elleve Kardinaler og 314 Ærkebiskopper og Biskopper overværede Messen. Denne højtidelige Gudstjeneste blev rundkastet over hele Nordamerika. Søndag Aften prædikede alle Biskopperne, hver i sin Kirke.

400000 Mennesker af alle Nationer var forsamlede i det store Stadion Mandag Morgen for at overvære Kardinal Bonzanos Pontifikalmesse. Messen holdtes ved et stort Alter, der var overdækket af en 125 Fod høj Baldakin. Højttalere gjorde det muligt for alle at høre, hvad der blev sagt. 60000 Børn fra Chicagos Skoler sang Messen, *Missa de Angelis*. I mange Maaneder havde Prøverne fundet Sted. Det var Sanglæreren ved Seminariet i Mundelein, Professor Otto Singenberger, som har ledet dette Arbejde.

Ogsaa Tirsdag og Onsdag blev der holdt Messer paa Stadion, om Tirsdagen sang et stort Kor af Nonner og om Onsdagen Studenterne fra de forskellige Højskoler.

I Chicagos forskellige Sale er der blevet holdt Møder for de forskellige Nationer, flere end ved nogen anden Kongres: England, Holland, Tyskland, Spanien, Polen, Czekoslovakiet, Ungarn, Italien, Jugoslavien, Mexiko, Frankrig og Belgien.

Torsdag skulde Kongressen slutte med den store Sakramentsprocession, men derom foreligger der endnu ikke Efterretninger.

Firmelse i Fredericia.

Søndag den 20. Juni Kl. 9 læste Hs. Højærværdighed Biskoppen Messe i Sct. Knuds Kirke i Fredericia.

Fra Præstegaarden til Kirkedøren var rejst en Allé af Flagstænger behængt med Guirlander og Flag.

Kirken, der var fyldt til sidste Plads, var ogsaa smukt pyntet med Guirlander og Flag.

Biskoppen holdt en gribende Prædiken om vor Pligter som Christi Soldater og meddelte derefter Firmelsens Sakramente.

Inden Biskoppen forlod Kirken rettede Hs. Højærværdighed en Tak til Menigheden, adresseret til Sognepræsten, Pastor Johs. Frederiksen, for den smukke Kirkesang.

Efter Messen modtog Biskoppen de Firmede med deres Paarørende i Skolens Festsal.

Om Mandagen aflagde Biskoppen Besøg i Skolen. Her sang Eleverne nedenstaaende Sang af Pastor Johs. Frederiksen, og Biskoppen fik overrakt en Mappe indeholdende Digtet smukt kaligraferet.

Til

Hs. Højærværdighed Biskoppen.

Naar Fader kommer, er der Fryd
og Gammen inden Døre,
og Barnesang har festlig Lyd
i Faderhertets Øre.

Vi hilser dig med Barnesang,
det jubler i vort Indre.

»Vor Fader« har saa hjemlig Klang,
»til Roskild« ikke mindre.

Men selv naar ej vi her dig har,
du bliver aldrig borte,
thi Hjertets Horisont er klar
og Tankens Veje korte.

Og Græsset faar ej Tid at gro
Paa Stien til din Bolig;
du vor Garant for fuldtryg Tro,
hvis Ord gør Sjælen rolig.

Vor Higen søger Vejen, som
sig kan til Oldtid strække,
og saa den Sti, der gaar til Rom —
du leder os ad begge.

Du lyser os i Kuld og Køn
som Husets ægtebaarne
i Hallen, som saa rank og skøn
mod Himlen løfter Taarne.

Du kom — med bispesalvet Haand
du signede de unge,
og de modtog den Helligaand
som Sjælens Flammetunge.

Du salvede til Kampen her
for Plads i Himlens Glæde.
Gud unde os at flokkes der
omkring dit Bispesæde.

Johs. Frederiksen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Efter tiltagende Svagelighed afgik Fru Cæcilia Erlewein d. 13. Juni ved Døden i en Alder af 83 Aar. Hun var Enke efter Vinhandler og Grosserer Th. Erlewein. I sine yngre Aar var den afdøde Bestyrer-

inde for Elisabethforeningen og udførte som saadan et stort og omfattende Arbejde i St. Ansgars Menighed, som paa den Tid omfattede hele Byen. Ikke alene i Elisabethforeningen, men ogsaa paa anden Maade virkede Fru Erlewein til Gavn for de fattige i Menigheden, saaledes i Elisabeths Understøttelsesforeningen og ved de aarlige Juleindsamlinger. Fru Erlewein var sikkert en af de ældste Konvertitter og blev i sin Tid firmet af Biskop Paulus Melchers fra Osnabrück ved dennes Besøg i København i Anledning af St. Ansgars tusindaarige Mindefest i 1865. Efter nogle Aar at have været bosat paa Højagergaard ved Slingerup tog den afdøde fast Bopæl i Roskilde, hvor hun døde velforberedt ved de hellige Sakramenter. Begravelsen fandt Sted d. 18. Juni fra St. Laurentii Kirke.

R. I. P.

— Pastor Hubert Messerschmidt, der i Vinter blev præsteviet i Rom, er nu vendt tilbage til Danmark. Den 20. Juni holdt han en højtidelig Messe i Rosenkranskirken. Kirken var festligt smykket, og den nye Præst assisteredes af Præsterne Bernh. Jensen og Cay Benzon. — Pastor Messerschmidt er blevet udnævnt til Kapellan ved Rosenkranskirken.

Island. Det vil vist interessere Ugebladets Læsere, at Deres Majestæter Kongen og Dronningen under deres Ophold i Reykjavik viste den katholske Menighed en særlig Opmærksomhed. Skønt deres Tid var meget knap, undlod Kongen og Dronningen dog ikke at besøge St. Josefs Hospital. Søstrene fik det at vide en Time i Forvejen. Hurtigt blev Indgangen til Hospitalet pyntet. Da Tiden til Besøget kom, stillede Monseigneur Meulenberg, Søstrene, Lægerne og det øvrige Personale sig op i to Rækker ved Indgangen. Monseigneur bød Deres Majestæter velkommen i nogle faa Ord og takkede for den Ære, som blev Hospitalet til Del. Ved denne Lejlighed takkede Monseigneur ogsaa Kongen for, at Hans Majestæt havde udnævnt Priorinde Viktoria til Ridder af Falkeordenen. Kongen og Dronningen besøgte saa alle Sygestuerne, selv den højeste Kvist, og hilste paa enhver Patient med et Haandtryk og nogle venlige Ord. Da deres Majestæter forlod Hospitalet, blev der raabt et nifoldigt Hurra. Kongeparret efterlader paa Hospitalet et langvarigt Minde om deres jævne og venlige Besøg. Samme Dag holdt Kongen Taffel om Bord, hvortil ogsaa den Apostoliske Præfekt var indbudt. Saa længe deres Majestæter dyælede i Byen, var Landakotshøjden i Feststemning. Paa Kirke-taarnet vajede tre store Nationalflag. Ogsaa foran Hospitalet var anbragt en Række Master med Vimpler.

G. Boots.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg, (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Hadrslev.....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 10 ^{1/2}
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Søndag 11. Juli afholdes den aarlige Skovtur pr. Turistbiler. Start Femvejen pr. Kl. 9. Medbragt Frokost spises i »Bi lidt« i Frederikssund ved Fjorden, derefter beses Jægerspris Slot og Park. Middag i Kalvø Pavillon Kl. 5. — Pris: Medlemmer Kr. 8.00, Besøg. Kr. 12.00 for Køretur & Middag (Kalvesteg & Kaffe) incl. Skat & Bærepenge. Drikkevarer betales særskilt. Børn for Køretur alene 4 Kr. Tegning hos Bestyrelsen inden 4. Juli. Stor Tilslutning forventes til denne enestaaende smukke Tur.

De, der maatte ønske 1-Øres Indsamlingsbøsser til sønderjydske katolske Kirker, kunne ved skriftlig Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32, København K., faa disse tilsendt pr. Post.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

4. Juli 6. Søndag eft. Pintse.	11. Juli 7. Søndag efter Pintse.
5. — M. Anton M. Zaccaria, Bekender.	12. — M. Johannes Gualber- tus, Abbed.
6. — Ti. Oktav af Peter og Paul.	13. — Ti. Anaklet, Pave og Martyr.
7. — O. Cyrillus og Metho- dius, Biskopper og Bekendere.	14. — O. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.
8. — To. Elisabeth af Portu- gal, Enke.	15. — To. Kejser Henrik, Bekender.
9. — F. Ferialdag.	16. — F. Vor Frue af Karmel.
10. — L. Felicitas's 7 Sønner, Martyrer. (Kong Knuds Død.)	17. — L. Alexius, Bekender.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 6. Juli Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 4. Juli Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessens.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møder i Juli og August bortfalder.

St. Annæ Kirke. Fra 1. Juli til 8. August er Messerne om Søndagen Kl. 6, Kl. 8 $\frac{1}{2}$ og Kl. 10.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse, stiftet 1. Juli 1867. Ifølge Generalforsamlingens Beslutning af 22.-3.-1926 er Sygekassens Medlemskontingent fra 1. Juli 1926 nedsat til 4 Kr. 50 Øre for Hrr. og 4 Kr. for Damer pr. Kvartal. De Medl., som har indbetalt Aarskontingent, vil faa det for meget indbetalte refunderet ved næste Aars Indbetaling eller ved Henvendelse paa Sygekassens Kontor, St. Jørgens Allé 11¹, bedst mellem 1-4.

Bestyrelsen.

Husbestyrerinde.

Som saadan søger velanbefalet Dame, først i Fyrrerne, Stilling hos enlig, ældre Herre, ogsaa gerne i et Hjem med moderløse Børn. Billet mrkt. »Hus«, modtager Redaktionen.

Den 22. Juni afgik ved en pludselig Død, men styrket ved den sidste Salvelses Sakramente,
Fru **Jensine Jansen.**

Odense, d. 27. Juni 1926.

G. M. Jansen,
Skomagemester.

Den afdøde anbefales til sine Trosfællers Forbøn.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 28.

Søndag den 11. Juli.

1926.

INDHOLD: Falske Profeter. — St. Kjeld. — Jomfru Maria. II (fortsat). — Den eukaristiske Kongres. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. Rom. — Avertissementer.

Falske Profeter.

En falsk Profet er et Menneske, der udbreder Usandhed. Det behøver ikke at være bevidst usandt, hvad han siger eller skriver; det er heller ikke nødvendigt, at han udgiver sig for at være Profet. Hovedsagen er, at han forkynder Ideer, der helt eller delvis forraader Sandheden. Vor Tid, der er præget af den mest tøjlesløse Ytringsfrihed vedrørende Livets store Spørgsmaal, kan nok trænge til at lytte til Frelserens manende Røst, naar han udbryder: »Vogt Eder for de falske Profeter!«

Det værste er, at mange nutildags slet ikke vil forstaa, hvad der menes med en falsk Profet. Der mangler nemlig en Forudsætning: Selve Sandhedsbegrebet. Der kan kun være Tale om falske Profeter, naar det er urokkeligt sikkert, at der kun gives en uforanderlig, evig Sandhed. Kun den, der hylder Sandheden som en Dronning, der bør herske over alt og alle, forstaar det opørende i, at der gives falske Profeter.

Men er der noget, moderne Tankegang mangler, saa er det netop denne dybe Overbevisning om, at der kun gives en udenfor os værende Sandhed, som vi maa opdage, erobre eller faa i Gave, om vi vil være lykkelige. Det svimlende Kaos i de religiøse Tilstande udenfor vor Kirke stammer jo netop fra svigtende Erkendelse af dette Grundlag saavel for al Tænkning som for al sand Tro.

Der møder os f. Eks. en Sætning som denne: »Hvad der er sandt for den ene, er det maaske ikke for den anden!« Haarene rejser sig paa Ens Hoved af Rædsel over en saadan Afgrund. Noget sandt for En og ikke for de andre! Jamen saa gynger Grunden under Fødderne, saa er der intet fast her i Livet, saa er der med andre Ord ingen Sandhed.

Jo vist er der en Sandhed, og den ligger som en urokkelig Klippeblok udenfor os, og den bringer den sande Tro os i Forbindelse med paa en saadan Maade, at vi maa antage den, om den er os til Behag eller til Ubehag.

Den her fremsatte Opfattelse af Sandheder holdes i andre Lejre for »massiv« eller »uaandelig«.

Hvor langt smukkere, synes hine, naar enhver drømmer sig til den Anskuelse, der mest tilfredsstillende ham og synes at gøre ham lykkelig. Af den overleverede Kristendom tager man det, man synes om, og lader Resten være.

Dette er en »aandelig« Synsmaade, eller skal vi ikke hellere sige en ret luftig Sandhedsopfattelse. Resultatet bliver da, ikke blot at mange drømmer sig hver ad sine Veje — det var endda kun værst for dem selv — men de stiller sig op paa hvert sit Gadehjørne og forkynder højlydt hver sin »Sandhed«.

Vi har saaledes opnaaet et religiøst Marked. Udenfor hvert Telt staar en Raaber og falbyder sine Rariteter; der er noget for enhver Smag!

»Vogt Eder for de falske Profeter,« lyder Frelserens alvorfulde Røst.

Vær paa Vagt overfor Aviser og Tidsskrifter, Bøger og Brochurer, Foredrag, Film og Radio, thi bag disse vor Tids Nyhedstrompeter staar der ofte falske Profeter og sender deres daarlige, ofte giftige »Visdom« ud i Verden.

Hvad angaar de sekteriske religiøse Rørelser, da fører de ad vildsomme Veje, fordi de er Resultater af det store Brud med den gamle Moderkirkes Autoritet, den samme som den har modtaget af Christus ved den Helligaand. Christus var den sande Profet, og Kirken, der stadig er Christi Organ, bringer hans Vidnesbyrd videre.

Det er vor kostbare Arv efter Fædrene, og den maa vi bære videre til Efterslægten uden at lade os forvirre af de brogede Anskuelse, der svirrer i Luften rundt om os. Men de andre religiøse Samfund rummer næppe den største Fare for os. Thi de farligste Profeter det er sikkert de, der aabent erklærer, at de ikke tror paa noget, thi ogsaa de har deres Evangelium, nemlig Livsnydelsens »glade Budskab«. Først og fremmest nyde Livet, lyder deres største Dogme.

Det er sjældent, at det raabes ud fra Tagene, men man finder denne Livsfilosofi bag mangen en »uskyldig« Avisartikel, Roman, Skuespil, Foredrag eller Revyviser. Det er en Livsopfattelse, der gøres den største Reklame for, og den har, uden at man ved af det, listet sig ind paa vor Sjæls Enemærker. Christus har lært os: Søg først Guds Rigel Hine Røster lærer os: Nyd først og fremmest Livet! Her er det da mest af alt, at vi skal vogte os for de falske Profeter.

C. B.

St. Kjeld.

11. Juli.

I Korrundingen i St. Ansgars Kirke er der malet en Række smukke Helgenbilleder, og yderst til venstre ser man en Præst i Rochet og Stola læsende i en Bog. Billedet bærer Underskriften: »Sanctus Ketillus. Præpos. Viborg.« Det er Viborgprovsten, St. Kjeld, en af vore danske Helgener, som synes næsten helt at være forsvundet af Folkets Bevidsthed, ogsaa af Katholikkernes. Den 11. Juli staar hans Navn paa Kalenderen, men vi mindes ham hverken i Messen eller i Breviaret.

I gamle Dage var den 11. Juli Festdag i Viborg, mange Mennesker samledes i Byen, og der var Trængsel i de snævre Gader, naar den store Procession kom ud fra Domkirken og drog igennem Byen. Processionens Midtpunkt var det gyldne Skrin med St. Kjelds Relikvier, »St. Kjelds Ark«. Til daglig hang det i gyldne Kæder under Hvælvingen i Kapellet, hvor Kerterne brændte Dag og Nat.

En Bondesøn fra Landsbyen Venning, 12 km Vest for Randers, var Kjeld, og omkring Aar 1130 blev han præsteviet af Biskop Eskil i Viborg, og 15 Aar efter valgte Kannikerne Kjeld til Domprovst. Hans Fromhed, ja Hellighed blev allerede dengang beundret af alle, der kendte ham, og som Provst blev han en nidkær og omsorgsfuld Hyrde, der med Kærlighed tog sig af de fattige, sultne, nøgne og fremmede.

Et stort Jertegn, fortælles det, virkede Provst Kjeld, da der en Dag udbrød en frygtelig Brand i Viborg, der ogsaa truede Præsternes Bolig med Ødelæggelse. Kjeld steg sammen med en af Præsterne op i Kirkens Taarn, og efter en inderlig Bøn gjorde han Korsets Tegn over Byen, og det dæmpede Ildens Rasen.

Men mere end af Jertegn gribes vi af Beretningerne om Helgenens store Gavmildhed og Opofrelse. Det var paa de Tider, da Sven og Knud Magnussøn stredes om Magten, og Kjeld rejste fra den ene til den anden for at stifte Fred. Engang besøgte han i den Anledning Kong Sven og Ærkebiskop Eskil i Lund, og han blev modtaget af dem med megen Hæder. Da han paa Vejen var blevet udplyndret af Sørøvere, gav baade Kongen og Ærkebispens ham store Gaver, men dog kom Kjeld tomhændet hjem til Viborg. En kostbar Ring, Ærkebispens havde skænket ham, gav han til en fattig Sømand, og alle Pengene delte han ud. »Det var ogsaa hans vante Skik,« staar der i den gamle Levnedsskildring, »at naar han saa nødlidende, der var pjaltet klædt eller nøgne, gav han dem sine egne Klæder til at tage paa. Saa længe han nemlig havde noget at give bort, gav han det med største Glæde. En Gang traf han en Krøbling, der var nøgen og spedalsk; ham trøstede han ikke alene med Ord, men gav ham ogsaa

sin egen Kappe; men straks efter at han fra den nærmeste Landsby havde ladet komme en Vogn, hvorpaa Staklen kunde blive kørt, forsvandt denne for hans Øjne.«

Det er ikke helt forbavsende, at de øvrige Kanniker i Viborg var mindre tilfredse med denne store Godgørenhed. Saa snart Kjeld erfarede det, nedlagde han sit Præsteembede og overtog en Stilling ved Frue Kirke i Aalborg. Men da han nogle Aar efter besøgte Rom, befalede Pave Eugenius III, at Kjeld skulde genindsættes som Domprovst i Viborg, og baade han selv og Kapitlet bøjede sig for Pavens Afgørelse. »Han blev altsaa,« siger Beretningen, »genindsat i sit forrige Embede og sørgede derefter for Livets Føde til sine Sønner og betjente daglig de forsamlede Christi Lemmer med alt, hvad der hørte til.«

»Da han alt var lige ved at fuldende sit Løb, forlangte han ved Helligaandens Aabenbarelse, svag som han var, at føres fra sit Leje over i Kirken til Bøn, og da Bønnen var til Ende, vendte han tilbage til sit Leje, hvor han talte til de hosstaaende om sin tilstundende Hedenfart og om Skriftemaalets, Salvningens og det hellige Legems Sakramente, som han nu havde behov. Efter af dette var fuldført, befalede han sin Sjæl i Herrens Haand, og saaledes sov han hen, den 27. September, idet vor Herre Jesus Christus forherligede ham ved kraftige Gerninger og Undere. Ham tilligemed Faderen og Helligaanden være Hæder, Ære og Magt i al Evighed!«

Det var i Aaret 1150, at Domprovst Kjeld døde. Nogle Aartier senere henvendte Kong Knud VI sammen med Ærkebiskop Absalon og de danske Biskopper sig til Paven med Bøn om at kanonisere Provst Kjeld. Pave Clemens III sendte paa denne Bøn følgende Svar til Absalon: »Clemens, Biskop, Guds Tjeneres Tjener, sender sin ærværdige Broder i Christus Absalon, Ærkebiskop i Lund, Hilsen og apostolisk Velsignelse. Ved Breve fra dig og fra Vor elskede Søn i Christus, Knud, Danskernes Konge, og fra dine Biskopper, er det kommet os for Øre, at Kettillus — i god Ihukommelse — en from Mand, Provst for St. Mariæ Kirke i Viborg, udmærkede sig ved mange Dyrer, medens han levede iblandt eder; men efter hans Bortgang virker Gud, der er vidunderlig i sine hellige, ved

hans Fortjenester stadig væk saare mange Undergerninger, saa at nu efter hans Bortgang Miraklerne ved deres Vidnesbyrd ganske upaatvivlelig viser, hvordan hans Livsførelse har været. Da man nu har anmodet Os om at lade omtalte Ketillus's Navn opskrive i Fortegnelsen over Helgenerne, men da Sandheden af det, som berettes, ikke til fulde og fast nok er stadfæstet, befaler Vi dig ved denne apostoliske Skrivelse, at du skal sammenkalde dine Biskopper og andre fromme Mænd, især dem, som siges at have kendt hans Liv og Vandel, og med aarvaagen Nøjagtighed anstille en Undersøgelse angaaende de Gerninger og Vidundere, som de bevidner og paastaar, han efter sin Død glimrer ved, og hvis det synes dig ret og hæderligt, at du saa skal kanonisere ham og med apostolisk Myndighed for de kommende Tider fastsætte Højtideligholdelsen af Fest for ham som for en hellig Mand. Givet i Lateranet den 9. Juni i Vort Pontifikats første Aar (1188).«

Den Undersøgelse, Paven her foreskriver, gav til Resultat, at St. Kjeld blev skrinlagt den 11. Juli 1189, og fra da af fejredes hans Fest hvert Aar den 11. Juli.

Af det gyldne Skrin er nu kun en lille Hank tilbage, som opbevares i Nationalmuseet; Resten er brændt. Og paa lignende Maade er det gaaet med Helgenens Minde. Lad os tænke paa ham paa hans Festsdag:

Hellige Kjeld, bed for os!

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

Det vil ikke være af Vejen at opklare to Punkter, der for mange Mennesker vil volde Vanskeligheder i denne Sammenhæng.

Alle troende Kristne vil, ud fra Skriften, indrømme Mariæ Jomfruelighed, da hun efter Gabriels Bebudelse undfangede sin og Guds Søn ved Helligaanden.

Men saa vil en Del Ikke-Katholikker udlægge St. Matth. 1, 25 saadan, at Josef efter Jesu Fødsel tog sin Hustru

til sig ikke blot som Søster, men som Kvinde. Og de vil endvidere beraabe sig paa Udtrykket »Herrens Brødre« (bl. a. fra St. Matth. 13, 55, St. Mark. 6, 3, Gal. 1, 19 o. a. Steder) for at bevise, at Maria efter Jesu Fødsel har faaet Børn med Josef. Udtrykket »sin Førstefødte« skal ogsaa pege i samme Retning.

Dette bestrider Kirken ved at lære, at Maria var Jomfru før, under og efter Jesu Fødsel. Og den opklarer de to Vanskeligheder ved Hjælp af Kilder, som i dette Tilfælde supplerer Skriftens snart altfor knappe, snart altfor dunkle Udtryk.

Mirjams og Josefs Ægteskab var jomfrueligt før Bebudelsen; det viser hendes egne Ord til Englen. De to Bemærkninger, der skulde vise denne Tilstands Ophør, er St. Matth. 1, 25: Og han holdt sig ikke til hende, før hun havde født sin Søn — og St. Luk. 2, 7: Og hun fødte sin Søn, den Førstefødte.

Alle Kirkefædre fra den ældste Tid stemmer overens i at udlægge dette »før« som et »hverken før, ej heller efter«.

Og alle Traditionens Kilder hævder, at »Førstefødte« ikke, efter Datidens Udtryksmaade, behøver at betyde, at andre Børn fulgte efter.

Vi vil nu dele Problemet og først se paa de to omtalte Skriftsteder — siden paa Problemet: Herrens Brødre.

Det jødiske Bryllup havde to Afdelinger. Først kom — efter de to Familiers Raadslagninger — Trolovelsen, efter den tilhørte Bruden lovligt Brudgommen, men hun levede dog ikke sammen med ham før efter Brylluppet, der oftest fandt Sted et Aarstid efter Trolovelsen. Israels Døtre regnedes for giftefærdige fra 12 Aars Alderen.

Dette passer altsammen saare godt med Skriftens Ord om Mirjam i St. Luk. 1, 27 og St. Matth. 1, 18; Mirjam er trolovet med Josef, men han har endnu ikke taget hende hjem til Sit. Først, da hun aabenbarer ham, at hun skal føde, og da Englen (St. Matth. 1, 20 ff.) beroliger ham med Hensyn til hendes Troskab, tager Josef

hende hjem til sig — og dækker saaledes ved Giftermaal Sagen overfor Verden.

I Mellemtiden har da Besøget hos Elisabeth fundet Sted. Det er allerede fremhævet, at hos Jøderne var Trolovelsen allerede regnet som lovligt Ægteskab, saa der var intet paafaldende i Mirjams Frugtsommelighed. Naar Josef i sin første Overraskelse vil »sende hende stille bort«, er det netop, fordi han er »en retfærdig Mand«, der maa oprøres over en formentlig Utroskab fra hendes Side — en Fejltagelse, Englen berigtiger.

Naar Josef saaledes ad overnaturlig Vej har faaet Oplysning om, hvilket Mysterium der skulde fuldbyrdes i hans trolovede Hustru, er det ikke tænkeligt, at han skulde have gjort sin ægteskabelige Ret gældende — end ikke efter Fødslen af Mariæ og Guds Søn. Teksten tvinger os ikke til at antage det, og Oldkirken vidner det modsatte. En Kirkefader siger: At jeg advarer En om, at hans Mad er forgiftet, før han spiser, medfører ikke, at han saa spiser. Stod Skriften som eneste Kilde, maatte vi indrømme, at Bibelen lærer Mariæ Jomfruelighed indtil efter Jesu Fødsel, og at den ikke udtrykkelig lærer andet om hende efter Jesu Fødsel. Traditionen, Arvelæren supplerer Skriften og lærer — som Kirken fastholder det — Mariæ stadige Jomfruelighed; og i den Lære har vi, om ikke Skriften tydeligt med os, saa dog tydeligt Skriften ikke imod os.

Men nu Udtrykket: Den Førstefødte? Ejheller det indeholder, efter østerlandsk Sprogbrug, med Nødvendighed, at flere Børn er fulgt efter. Steder som II Moseb. 13, 2-15 viser, at den første Søn, der fødes, altid kaldtes »Førstefødte«, uden Hensyn til, om han blev den eneste (ligesaa III Moseb. 12, 2-8) — som vort »Stamherren«.

Vi maa atter sige det samme hær: Troens skriftlige Kilder sætter sig ejheller paa dette Sted mod dens mundtlige Kilde, Traditionen; de supplerer hinanden, saa Skriftens taagede Billeder fuldstændiggøres.

Tilbage staar Udtrykket »Herrens Brødre«, som ved første Øjekast synes at sætte Skriften op mod Traditionen. Arvelæren er nemlig absolut enstemmig i at

hævde, at disse fire »Brødre« ikke var kødelige Brødre, men fjærnere Slægtninge; Slægtskabets Grad er dærimod forskelligt angivet hos Oldkirkens græske og hos dens latinske Fædre.

Lad os nu se, hvad der taler for, at »Brødre« kan og maa forstaaes om Frænder.

Det gamle Testamente viser os, at i Jødernes Sprogbrug sagde man »Broder« om baade Stedbrødre og Fætre. Saaledes tales der i I Moseb. 13, 8 om Lot som Abrahams »Broder«; i Kap. 14, 14 & 16 ligeledes; i III Moseb. 10, 4 tales ogsaa om »Brødre«, som ikke er virkelige Brødre. I I Krøn. 15, 5-10 og 23, 21 & 22 bruges atter »Brødre« om Slægtninge, hvis Slægtsforhold end ikke angives — blot er kødeligt Broderskab udelukket.

Vi maa atter hær sige, at Skriften altsaa ikke tvinger os til at forkaste Traditionen; den tillader os at beholde vor Tro paa Mirjams stadige Jomfruelighed — selv efter Jesu Fødsel — hvis andre gode Grunde bekræfter den. Og vi har Grunde, der viser os, at »Herrens Brødre« ikke blot kan, men maa opfattes som »Frænder«.

Det er værd at bemærke, at Maria i hele Det nye Testamente kun nævnes som Jesu Moder; hun omtales end ikke som Moder til »Herrens Brødre«, hvor man skulde have ventet det — f. Eks. taler St. Matth. 12, 46-48 ikke om de andre som Mariæ Sønner; St. Luk. 8, 19 ejheller; aldeles det samme i Ap. Gærn. 1, 14; det er hele Tiden, somom disse »Brødre« er paa en ganske anden Afstand af Maria, end Jesus, der stadig omtales som hendes Søn.

Marias (og Josefs) aarlige Rejse op til Jerusalem (St. Luk. 2, 41) vilde være udelukket, hvis hun havde født andre Børn; skal nemlig St. Matth. 13, 56 tages om kødelige Sønner og Døtre af Maria, maatte hun have mindst 4 Sønner og 2 Døtre foruden Jesus; og hvordan skulde da en regelmæssig aarlig Rejse gaa for sig, endda altid til samme Tid.

Da Jesus hænger paa Korset, er han i sin Dødsstund fuld af Omsorg for at se sin Moder forsørget; han overgiver hende til St. Johannes — men hvorfor overgive Omsorgen for en Moder til mindst seks Børn til en Fremmed? Der var jo intet imellem Jesus og hans »Brødre«,

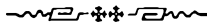
og intet mellem Maria og dem — hvorfor saa bede Johannes tage sig af hende? — uden fordi de omtalte »Brødre« og »Søstre« var fjærnere Slægtninge.

Jesus siger jo ogsaa simpelthen: Se, Din Søn — 3: Din Søn i mit Sted; ikke: Se, en Søn (*ho hyios sou*, paa Græsk, og ikke *hyios* uden Kendeord).

Vi lader det saa, i denne Sammenhæng, staa hen, om de nævnte »Brødre« var Fætre ved Fødsel eller ved Ægteskab — hær interesserer det os kun at faa Kildernes Vidnesbyrd for Kirkens Tro: at Maria var og forblev Jomfru.

Lad os standse dette Afsnit ved Mirjams Trolovelse med Josef. Med den ophører hendes private Liv som menneskelig Personlighed; nu bliver hun helt og ganske Guds Redskab, eller som hun selv kalder det: Herrens Tjenerinde — ikke længere *Mirjam*, men *Maria*.

(Fortsættes.)

Den eukaristiske Kongres.

De udenlandske Blade bringer nu udførlige Beretninger om Kongressen i Chicago. Vi gengiver igen noget af Referaterne i »The Universe«. Korrespondenten skriver den 20. Juni:

Man kan slet ikke forestille sig, hvor mange Mennesker der har taget Del i denne Kongres. Ved Brugen af Radio blev Kardinalens Ord hørt af Millioner, og de kunde høre alt, hvad der blev sagt og sunget i Domkirken ved Aabningshøjtideligheden, og tillige blev der givet en Beskrivelse af, hvad der foregik. Tusinder af Mennesker stod uden for Kirken og lyttede til Højtalerne. I Kirken var forsamlet 11 Kardinaler, tre Apostoliske Delegater, 57 Ærkebiskopper, 257 Biskopper og ca. 1400 Præster.

Om Messen paa Stadion beretter Korrespondenten, at 200,000 Mennesker var forsamlet indenfor Murene, mens $\frac{1}{4}$ Million maatte nøjes med at staa udenfor og høre alt gennem 24 Højtalere. Kardinalerne hilses med stormende Jubel, fremfor alt naturligvis den pavelige Legat og Chi-

cagos egen Kardinal; efter dem synes Irlands Primas, Kardinal O'Donnell at være den mest populære.

Kontorerne meddeler, at der er over 1 Million fremmede i Chicago. Udsmykningen af Byens Gader har kostet $1\frac{1}{2}$ Mill. £.

Den store Slutningsprocession i Mundelein blev overrasket af et frygteligt Uvejr, der varede et Kvarter. I første Øjeblik syntes det, at Processionen skulde gaa i Stykker. Men Højtalerne kaldte Folk til Orden, en Sang istemtes, og man fortsatte, omend alle nu fuldstændig gennemblødte. Selve Afslutningen fandt Sted i straalende Solskin.

Hele den foregaaende Nat var Pilegrimme strømmet til Mundelein, der ligger 40 eng. Mil fra Chicago. Tusinder tilbragte Natten under aaben Himmel, i Automobiler og i Telte. Hvert femte Minut ankom der nye fyldte Tog, og da Processionen begyndte, var 750 000 Deltagere samlet, den største religiøse Demonstration, Amerika nogen Sinde har set.

Nye Bøger.

Johannes Jørgensen: Den hellige Frans af Assisi. 3. Udg. (Gyldendal.)

Vi har allerede gengivet det Forord, hvormed Forfatteren indleder den nye Udgave af sit berømte Værk. Den kommer for at hjælpe med til at fejre Syvhundred-Aars-Festen for St. Frans, for at hjælpe os i Danmark til at fejre den.

Her skal naturligvis ikke gives en ny Anmeldelse af den velkendte Bog, kun dens Eksistens skal stærkt understreges. Den foreligger igen i smukt Udstyr og uden den kildekritiske Indledning og de videnskabelige Noter, som ledsagede den første Udgave. Men den er blevet forsynet med en Række meget smukke Fotografier fra Assisi.

Med Glæde vil den nye Udgave blive hilst velkommen. Det er nu 13 Aar siden, 2. Udgave kom, og den har jo været udsolgt i mange Aar. Og hvor mange har ikke søgt at faa fat i et Eksemplar af den! I Reglen uden Held, den kom næsten aldrig i Handelen. Godt er det da, at den nye Udgave kommer, saa at de mange Katholikker,

der imidlertid er vokset op, ogsaa kan faa den. Den Bog hører jo med i enhver Katholiks Reol.

Det er ganske morsomt at læse nu, hvad Ugebladet skrev i 1907, da Bogen udkom første Gang: »Der gives ikke paa dansk noget Helgenliv, som kan nævnes ved Si-

Cimabue: St. Frans.

(Illustration fra en nye Udgave af Johannes Jørgensens Værk.)

den af dette. Det kunde endda være, man skulde lede længe, før man i de store Landes moderne Litteraturer fandt et Sidestykke.« Det har vist sig at være sande Ord, ogsaa i de store Lande, i hele den kristne Verden regnes Johannes Jørgensens »Frans af Assisi« for et Hovedværk.

Gid det til Stadighed maa øve sin Indflydelse i Danmark og særlig blandt danske Katholikker! Det vil altid betyde et Trin opad baade i almenmenneskeligt og i religiøst Liv.

E. Rosenørn-Lehn: I Anledning af to Jubilæer. (I Ekspedition hos Johs. Bruuns Boghandel, Roskilde.) Pris: 50 Øre.

De to Jubilæer, det lille Hefte handler om, er St. Ansgar 826—1926 og St. Laurentii Menighed i Roskilde 1901—26. Det er altsaa to selvstændige Afhandlinger.

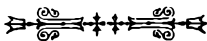
Skildringen af St. Ansgar gaar ud paa at give os et Billede af hans Personlighed uden nogen detailleret Beretning om alle hans Livs Tilskikkelser. Billedet er blevet smukt, og saa vidt jeg ved, er det første Gang, der er taget det tilbørlige Hensyn til, at Nordens Apostel var Benediktiner munk. Benediktinerordenen og dens Regel er Baggrunden for St. Ansgars Liv og Arbejde, og i denne Fremstilling er det virkelig blevet Baggrunden.

Den største og ogsaa interessanteste Del af Bogen bærer Tittlen »Roskilde i Fortid og Nutid«. Særlig Skildringen af det kirkelige Liv i Roskilde i Fortiden er overordentlig interessant. Det synes mig rigtignok, at der er lagt for megen Vægt paa Klosterlivet i Roskilde, mens Bisper og Kapitel og alt, hvad dertil hørte, ikke faar nogen videre Omtale, skønt det dog var Hovedsagen. Men om Roskildes Klostre faar man mange smukke Ting at vide.

Det sidste Kapitel fortæller om det katholske Liv i Roskilde i de sidste 25 Aar, fra Pater Kerckhoffs den 8. Juni 1901 begyndte sin Virksomhed indtil Jubilæet i Aar.

Den lille Bog vil sikkert blive læst med Interesse af alle danske Katholikker.

Fra Hans Frandsens Kunsthandel har vi faaet tilsendt et Træsnit af *Ebba Holm* forestillende den bellige Frans af Assisi, »udsendes i Anledning af 700 Aarsdagen for Helgenens Død.« Man maa beundre Kunstnerindens Teknik og Kompositionsevne. Der er over Billedet den rigtige franciskanske Stemning, som Helgenen staar der i sin lappede Kutte mellem Blomster og syngende Fugle, omgivet af Sol, Maane og Stjerner. Men i Karakteristiken af selve Personen er det rigtige, det ægte ikke kommet helt frem; der mangler noget i Kunstnerindens Opfattelse af St. Frans. Bladet faas ogsaa hos Tryde og i Katholsk Boghandel i Stenosgade.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Forberedelserne til St. Ansgars Fest i Herthadalen den 1. August er i fuld Gang. Festtegnene er nu i Handelen, og de skulde gerne sælges snart, saa at man er i Stand til at dømme om Deltagernes Antal. Salget af Festtegnene skal dække de ikke helt ringe Omkostninger ved Festens Afholdelse, saa selv om nogen ikke er sikker paa at komme med, kan de jo godt købe et Tegn; Pengene gaar ikke til Spilde. — For at lette Rejsen for ubemidlede Katholikker, der bor langt borte, har Hs. Højærværdighed Biskoppen stillet 500 Kr. til Raadighed, som vil blive fordelt, og Biskoppen vilde glæde sig meget, om andre vilde hjælpe ham med Gaver, saa at endnu flere kan faa en billig Rejse.

— For et Par Uger siden bad vi om Hjælp til »Prs. Margrethes Feriehjem«. Redaktionen har kun faaet meget faa Bidrag. Men der er Tid endnu. Hjælp Børnene til en god Ferie! Redaktøren modtager Gaverne.

Horsens. Til Søndagen den 4. Juli havde vor Sognepræst indbudt sin Menighed til en fælles Udflugt. Indbydelsen fandt almindelig Genklang, og efter Ønske gik Turen atter i Aar pr. Damper til det herligt beliggende Snaptun. Nogle Polakker fra Omegnen og enkelte fra Byen tog derned pr. Cykle, saa det samlede Antal ved det fælles Kaffe bord udgjorde 130. Efter Kaffe bordet foretog Deltagerne Spadsereture langs den dejlige Strand, indtil de ved 6-Tiden atter samledes om de medbragte Madkurve. Hjemturen fandt Sted Kl. 8, og der var almindelig Glæde blandt Deltagerne over den yderst vellykkede Tur, der var begunstiget af det mest straalende Sommergejr.

X.

Rom. I et hemmeligt Konsistorium har den Helige Fader stadfæstet den nye melkitiske Patriark af Alexandrien Mgr. Mogabgad. Patriarken holdt en Tale til Paven, hvori han udtrykte sin Ærbødighed og Lydighed mod »Jesu Christi Stedfortræder, St. Peters Efterfølger, Kirkens Hoved og ufejlbare Lærer«. I sit Svar omtalte Paven den eukaristiske Kongres i Chicago: »I det fjerne Vesten er Folk af alle Stammer og Nationer nu samlede omkring Jesus i Alterens hellige Sakramente. Her er det nære Vesten forenet med det nære Østen om Christi Stedfortræder i den romerske Kirkes Enhed. Det er et overordentlig skønt og talende Sammentræf.«

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. 8 ³ / ₄		
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂ dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejele (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Assisi. Katholske Pilgrimme (Ægtepar eller enlige Damer), som i det tilstundende Franciskus-Aar agter sig til Assisi for kortere eller længere Tid, bedes henvende sig DIREKTE enten til COMITATO INTERNAZIONALE FRANCESCANO eller til en af følgende 3 Adresser:

1) Rev. Mère Abbessé des Clarisses Colettines	} ASSISI (Perugia).
2) Rev. Madre Badessa del Convento	
3) Ehrw. Mutter Oberin der Deutschen	
BORG SAN PIETRO. di SAN QVIRICO. Kapuzinerinnen. VIA SANTA GROCE	

Assisi, 30. Juni 1926.

Johannes Jørgensen.

Bazar i Helsingør.

Med Hs. Højærværdighed Biskoppens Approbation afholder St. Vincents af Pauls Søstre Bazar Søndag d. 18. og Mandag d. 19. Juli til Fordel for Syge og Fattige i Helsingør.

Gaver til Bazaren modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Kirkelig Kalender.

11. Juli 7. Søndag efter Pintse.	18. Juli 8. Søndag eft. Pintse.
12. — M. Johannes Gualbertus, Abbed.	19. — M. Vincents af Paul, Bekender.
13. — Ti. Anaklet, Pave og Martyr.	20. — Ti. Hieronymus Æmiliani, Bekender.
14. — O. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.	21. — O. Praxedes, Jomfru.
15. — To. Kejser Henrik, Bekender.	22. — To. Maria Magdalene, den bodfærdige.
16. — F. Vor Frue af Karmel.	23. — F. Apollinaris, Biskop og Martyr.
17. — L. Alexius, Bekender.	24. — L. Vigilie.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessens.

St. Annæ Kirke. Fra 1. Juli til 8. August er Messerne om Søndagen Kl. 6, Kl. 8½ og Kl. 10.

St. Annæ Kirke, København S.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion under Messen Kl. 8 Søndag den 18. Juli.

Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling finder Sted Søndag d. 18. Juli Kl. 5½ paa Ordrupshøj før Aftenandagten i St. Andreas Kirke. Til Generalforsamlingen har baade aktive og bidragydende Medlemmer Adgang.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 12. Julii hora et loco consuetis.

Cum secundum statuta electio præsidii fieri debeat necnon quæstio de nova catechismi editione deliberanda sit, Reverendi Confratres enixe rogantur ut magno numero faveant comparere.

De, der vil læse noget mere om **St. Kjeld** og andre danske Helgener, bør købe *Niels Hansen: Vore Helgener*. Den koster nu kun 1 Kr.

Husbestyrerinde.

Som saadan søger velanbefalet Dame, først i Fyrrerne, Stilling hos enlig, ældre Herre, ogsaa gerne i et Hjem med moderløse Børn. Billet mrkt. »Hus«, modtager Redaktionen.

Petra Hammermüller,

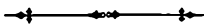
min kære Hustru, er hensøvet i Herren, og anbefales til from Forbøn.

Joseph Hammermüller,
Organist og Kordirigent.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbannad (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 29.

Søndag den 18. Juli.

1926.

INDHOLD: Våg og bed. — St. Kamillus af Lellis. — Jomfru Maria III (fortsat). — Catholicismen i Ungarn. — St. Ansgars 1100 Aars Mindefest. — En ny Orden i Danmark. — »St. Knud Hertugs Legere« i Roskilde. — Firmelse i Svendborg. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Rom. Meksiko. — Avertissementer.

Våg og bed.

Det er en underlig epistel, der forelægges os idag; ser vi os omkring og måske allermest, når vi ser ind i os selv, forbavses vi, når Apostelen ganske roligt siger: vi er ikke kødets skyldnere.

Vi føler jo dog, at vi gang på gang har betalt tribut til kødet; ikke een dag i vort liv randt hen uden at Frelserens manende røst har lydt for vort indre øre: »våg og bed, at I ikke skal falde i fristelse« — og vi vågede ikke, vi bad ikke og vi faldt for fristelserne; vi betalte vor tribut til kødet. Vi begyndte morgenen med den bedste vilje — ak, denne gode, men så svage vilje — og inden solen nåede sin middagshøjde, var vor sjæls himmel mørk som natten, og vi vandede os i besk erkendelse af, at vi havde betalt tribut til kødet, og vi slæbte resten af dagen til ende og gik til en urolig hvile med gråd og den tunge knugende følelse af vægten af en gæld til kødet.

I sådanne tunge timer begynder vi at ane lidt om, hvor forfærdeligt det har været for Frelseren at slæbe

korset til Golgatha; og alligevel kvier vi os ved at tage vort kors op og bære det; vi byder Ham end ikke vor hjælp til at bære hans kors, fordi vi synes, at Kristi kors er tungt for os at bære — og i stedet for slæber vi rundt med den ødelæggende vægt af Satans knusende kors.

Og dog: korsets vej er himlens vej; korsets træ er livets træ! Hver gang Kristus segnede under korsets byrde, hver gang en nagle blev boret gennem Hans hellige hænder og fødder, blev gældsrevet til kødet nedskrevet; og da blodet piblede frem under tornekrone, faldt dråbe efter dråbe på gældsrevet og post efter post blev udslettet, og da alle lidelserne var ført til ende, og Han opgav sin ånd, var der intet mere tilbage; med alt, hvad Han i sit kød måtte lide, blev vor gæld til kødet betalt.

Apostelen: har altså ret! Vi er ikke længere kødets skyldnere!

»Den mørke nat forgangen er
og dagen oprinder så vide;
nu skinner sol over mark og kær,
de fugle de sjunge så blide.«

Så lyder røsten atter for vort indre øre: våg og bed! Børnerettens ånd uddrives, for at vi skal segne og blive kødets trælle; Guds ånd driver os, så vi mærker, at vi er Guds børn; korsets træ er bleven et blomstrende livets træ.

Ræk hånden ud og grib frugterne: bodens hellige sakramente, alterets allerhelligste sakramente. Ja, våg og bed! stå årle op fra lejet og gå didhen, hvor livskilden endnu rinder og livstræet endnu blomstrer: i den nærmeste katolske kirke!

Hver morgen livstræets hvide frugt, alle ånders skaber og livskilde til alle hine »lykkelige sind og salige sjæle, som findes værdige til med andagt at annamme Dig, deres Herre og Gud, og ved denne annæmmelse af Dig selv at opfyldes med åndelig glæde«. Intet steds som dær kan vi åbne hjertet og i tryghed i børnerettens ånd råbe: Abba, fader! Og intet steds som dær mærker vi, at af Kristi kors avles den frugt, den livets manna, som giver os kraft og mod til at bære vort kors. Ja, »korsets træ er værd at love, fejrest mellem træer i skove«. St.

St. Kamillus af Lellis.

18. Juli.

En ærgerrig, eventyrlysten ung Adelsmand var Kamillus af Lellis, der levede et lystigt Liv og gik i Krig for at opleve noget. Men da han var 25 Aar gammel (1575), kom det store Vendepunkt i hans Liv. Alt, hvad han ejede, havde han spillet bort, og i sin Nød maatte han arbejde for Brødet i et Kapucinerkloster, og mens alt det jordiske saaledes var gaaet tabt, frelste han sin Sjæl.

Nu blev det heltemodig, opofrende Kærlighed til den lidende Menneskehed, der prægede Kamillus. Selv var han ofte Patient paa et Hospital, og saa kom Omsorgen for de syge til at fylde hans Liv, derfor blev han Præst og stiftede et lille Broderskab, der efterhaanden blev til en stor Orden. »Efter min Mening gives der i Verden ingen skønnere Haver end Hospitaler; der finder jeg ogsaa min bedste Vederkvægelse,« sagde St. Kamillus engang. Det var for ham »den skønneste Musik«, naar syge bad ham om Hjælp.

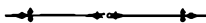
Og Sygepleje var dengang i det 16. Aarhundrede en saare vanskelig Ting. Hospitalerne var elendige, og smitsomme Sygdomme kom ofte. Den første store Opgave fik Kamillus og hans Fæller, da der udbrød Pest blandt Soldaterne paa de spanske Galejer. Med Heltemod gik de Pligtens Vej; de fandt de peetsyge i den forfærdeligste Tilstand, men veg ikke tilbage; levende og døde laa mellem hverandre, og de maatte endog holde Vagt om Natten for at beskytte Ligene mod vilde Dyr. Tre Brødre bukkede under i dette Arbejde og lod deres Liv i Kærlighedens Tjeneste. Alene i Kamillus's Levetid døde 220 Brødre som Ofre for deres Gerning.

Et uhyre Arbejde udrettede Helgenen og hans Brødre under den store Hungersnød i Rom i Aaret 1590, da ca. 60,000 Mennesker omkom af Sult og Kulde, og ti Aar efter under Pesten i Nola. Der var slet ingen Grænser for Kærligheden. Det betød intet, om der var Livsfare, eller om Brødrene selv gav det sidste, de ejede, bort, blot de kunde hjælpe. »Gud bevare eder, Guds Børn,« saaledes hilsende

gik Kamillus omkring til alle de lidende. De saa ofte ikke mere ud som Guds Børn, de Stakler, han kom til, men i dem var dog en Sjæl, der skulde frelses. Og det var naturligt i al Kærlighedsgerningen Hovedsagen for de opofrende Mænd at frelse Sjæle. Derfor var Kamillus selv blevet Præst og mange af hans Ordensfæller ligesaa. Først som Præster kunde de helt hjælpe de syge og døende lige til det sidste og med det, der var vigtigst. »Den gode Sygeplejer maa som en opmærksom Lods sejle ud paa Havet for at bringe Sjælene, der er genløste ved Christi dyrebare Blod, i den evige Lyksaligheds sikre Havn.«

Henved 40 Aar fik Kamillus endnu forundt til at leve for at hjælpe Næsten, og da saa Døden nærmede sig, kunde han grædende sige: »Herre, jeg bekender, at jeg aldrig har gjort noget godt, og at jeg er en elendig Synder. Det eneste, der holder mig oppe, er Haabet om din Barmhjertighed og Tilliden til dit dyrebare Blod.« Saaledes er en Helgen.

Intet Under, at en Mand smykket med en saadan Kærlighed og Ydmyghed ogsaa er smykket med Helgennavnet »Alt, hvad I har gjort mod den ringeste af mine Brødre, det har I gjort mod mig.« Dette Herrens Ord har St. Kamillus vel forstaaet, og blandt Kristenhedens mange store Eksempler paa opofrende Næstekærlighed er St. Kamillus et af de største.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

III. Herrens Tjenerinde.

Medens Mirjam kun havde tilhørt sin Families snævrere Kreds, bringer Trolovelsen hende til en Verden, hvor vi alle har Del i hende. Mirjam er den stille Forberedelse til Maria-Gærningen.

Og en Dag oplever vi Overgangen.

Mirjam sidder i sit Kammer i Nasareth som ung trolovet Hustru — sidder i stille Bøn eller med sin frede-

lige Sysse! — da pludselig en Skikkelse staar for hende, brat og overraskende; en mandig og stor Skikkelse i det stille Jomfrubur.

Skikkelsen bøjer sig for hende, hilser hende og siger: Vær hilset, Du Benaadede, Herren er med Dig! Velsignet er Du iblandt Kvinder!*)

Baade overrasket og bestyrtet skræmmes Mirjam og tænker forvirret paa, hvad dog Meningen kan være. Englen beroliger hende: Frygt ikke, Maria! Thi Du har fundet Naade for Gud; se Du skal undfange i Dit Liv og føde en Søn, og Du skal kalde hans Navn: Jesus!

Englen skildrer saa denne Søns Væsen: Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham hans Fader Davids Trone, og han skal herske over Jakobs Hus evindeligt, og der skal ikke være Ende paa hans Rigel —

Mon der ikke er gaaet en mangfoldig Skælven af Fryd gennem Mirjams Hjærte ved det Budskab, som forjætter hende Opfyldelsen af Kvindens sødeste Drøm: et Barn — og som endda lover en endnu større Moderlykke: et Kongebarn, hvis Rige bliver uden Grænse. Og hær er Lykken større endnu: Det er Davids styrtede Trone og Jakobs sjunkne Hus, der skal genrejses for evigt — det er Ejendomsfolket, Guds hellige Israel, der er reddet fra Formædelsen.

Hele Israels Historie, som Mirjam havde lært i Tempelskolen, maa have straalet for hende.

Men samtidig gyser hun jomfrueligt kuldskaert:

— Hvorledes skal dette ske, da jeg ikke véd af nogen Mand? —

Havde Jomfru-Idealet ikke staaet saa højt for hende, kunde denne Skælven ikke være kommet midt i den salige Moderforventning. Hun kunde have tænkt: Ja, naar min trolovede Husbond, Josef, en Dag tager mig hjem til Sit, vil dette ske — men Tanken paa den Side

---

*) Denne sidste Sætning mangler i eet vigtigt Manuskript, men findes i alle de andre, og bør derfor holdes for ægte.

af Ægteskabet er hende ganske fremmed: Hvorledes kan dette ske? —

Og nu lyder der et Svar, saa overraskende som ingen-sinde i Guds Riges Historie: — Den Helligaand skal komme over Dig, og den Højstes Kraft skal overskygge Dig; dærfor skal ogsaa det Hellige, som skal fødes af Dig, kaldes Guds Søn! —

Saa beretter Englen Gabriel, under Mirjams umaadelige Undren, om hendes Frænde Elisabeth, der i sin Alderdom har undfanget en Søn og nu allerede er seks Maaneder henne — skønt hun tilforn kaldtes med Smæde-navnet: Den Golde.

Englen beretter alt dette som en Bestyrkelse for Mirjam, at hun blot skal tro, og følger til: — Thi for Gud vil intet være umuligt!

Nu kommer det Øjeblik, der maa siges at have været det mest spændende siden hint Sekund, da Eva vaklede mellem Jahves Ord og Slangens hvislende Lokken — nu hænger Himmel og Jord og al Verdens Frelse af Mirjams Svar.

— Se, jeg er Herrens Tjenerinde, det ske mig alt efter Dit Ord!

Englesynet forsvinder, Maria er atter ene.

Men, hvilken Spænding i Himlen — og blandt Jordens Børn, om de havde anet, hvad hær foregik! Et Nej — og alt var forandret, hele Frelsesplanen maatte lægges om — vi havde været lige vidt.

Med dette *ecce ancilla Domini* blev Mirjam til Maria, den unge Jødinde blev Guds Moder, Paradisets lukte Porte sprang allerede paa Klem, Forhænget til det Allereiligste fik sin første Revne, Morgenstjernen varslede »Solopgangen fra det Høje«.

Vi har hidtil kun set Maria som Resultatet af et bestemt Folk, en bestemt Familie, en bestemt religiøs Opdragelse — Maria som Resultatet af hendes naturlige Forudsætninger.

Men disse var ikke de eneste, der betingede, at »Ordet blev Kød« under hendes Hjærte, at hendes Moderliv frugt-bargjordes, saa Jesus Kristus paa hendes »Det ske mig

alt efter Dit Ord« fik sin første Tilværelses-Spire under Jomfruhjærtet.

Vi maa ogsaa se paa de overnaturlige Forudsætninger, paa Maria i Guds Raad og Plan, hvis vi vil forstaa Springet fra at være den hellige unge Pige i Nasareth til at blive den levende Guds Moder og Helligaandens Brud, Ophavet til Alverdens Frelse.

For at forstaa den »velsignede blandt Kvinder«, maa vi se paa den Kvinde, der førte Forbandelsen over os. Vil vi fatte den »Benaadedes« inderste Væsen, maa vi først se til hende, der satte Naaden til for hele sin Efterslægt. Som Marias Søn, Jesus, »den anden Adam«, kun tilfulde kan forstaaes paa Baggrund af hin første Adam — saaledes kan *Ave* kun rettelig tydes, naar det læses bagfra og giver *Eva*.

Vi vil da nu prøve at klargøre os to Forhold, der ligger forud for det skildrede: Mariæ Plads i Guds Frelsesplan — og Guds Arbejde med at danne Maria efter sit Hjærte.

Alle Kristne véd, hvordan Evas Ulydighed blev Kilden til Menneskenes Landflygtighed paa Jorden; blev Nøglen i den lukkede Paradisport. Mariæ Lydighed blev Modstykket; to Ord staar mod hverandre: I skal vorde som Gud — og: Se, jeg er Herrens Tjenerinde. Hovmodets og Ydmyghedens evige Valgsprog, som allerede havde lydt, da Lucifer, Lysbæreren, gjorde Oprør mod Gud, og da Mikael (»Hvo er som Gud«) stred med sine Engle mod Satan.

Evas Brøde forandrede totalt Menneskets Tilstand, baade hvad Naturen, og hvad Naaden angaar.

Før Syndefaldet var Menneskets naturlige Betingelser: Frihed for enhver Art af Bekymring; Arbejde, Nød, Ulykke, Synd, Strid for Brødet, Sygdom, Alder, Træthed og Død eksisterede ikke; der var ogsaa Fred mellem Mennesket og Naturen; selv Vilddyr kom kælent og lod sig kalde ved Navn.

Adams og Evas overnaturlige Betingelser var endnu større. De var hos Gud som hans Børn og fortrolige, de vandrede med Gud og havde nok i hans Vilje;

intet var dem imellem; hans Naade og Velbehag lyste over dem og i dem.

Dette skulde, efter Guds Tanke, vare evigt, og der var kun een Betingelse: at det var et frivilligt Forhold fra Menneskets Side.

Da den frie Vilje sattes paa Prøve ved »Kundskabens Træ«, valgte den forkert — og dærmed var Forholdet forbi. »Gør I dette, skal I visselig dø«, var den Betingelse, vore første Forældre kendte.

Efter Syndefaldet var Menneskene da med fuld Retfærdighed skyldige til Døden — de havde dømt sig selv til Døden, efter modent Overlæg og med fuldkommen fri Vilje.

Kun en Benaadning fra Guds Side redder dem fra deres visse Skæbne.

Gud lader dem leve, men han forandrer baade deres naturlige og deres overnaturlige Livsbetingelser.

Landflygtighed paa Jorden, Arbejde, Naturens Modstand og ofte Fjendskab, Nød i sjælelig og legemlig Henseende, Sygdom og tilsidst Legemets Død bliver deres naturlige Lod.

I Henseende til det Overnaturlige forjættes der dem en Genoprettelse af det mistede Naadeforhold til Gud.

Slangen havde ført dem i Fordærv og faaet Magten over dem, men den Magt skal ikke vare evigt.

En Gang — om faa eller om Tusinder af Aar — skal En komme, som skal knuse Slangens Hoved. Fjendskabet mellem Kvinden og Slangen, Kvindens Afkom og Slangens Børn skal ende sejerrigt for det første — omend det skal spore Stikket i Hælen.

Under disse nye Betingelser begynder da Menneskets Jordeliv.

Nu er der en forunderlig Sammenhæng og Samhørighed i Slægten. Vi arver baade Øjenfarve, Ansigtstræk og ... Karaktertræk.

Havde vore Forældre ikke syndet, havde vi gennem alle Slægtled arvet deres forrige Livsbetingelser, de paradisiske. Nu faldt de, og vi er ikke under Arve-Naaden, men under Arve-Synden.

Denne Arvesynd (som har forvirret saa mange) er ikke det nyfødte Barns Synd (for det kan ikke synde), ejheller Forfædrenes Synder (som Barnet ikke er ansvarlig for), end mindre den Naade, Slægten forplantes paa (hvad Gud har anordnet, er helligt og rent) — Arvesynden er slet ikke noget Positivt, den er noget Negativt: Fraværelsen af Guds Naade, Sjælens Tomhed for Naade — som kan mættes og fyldes, om En vil generhverve Slægten den mistede Naade.

Et Billede kan forklare det: Havde Gud Herren skænket Adam og Eva et herligt forarbejdet, ædelstenspydet Guldskrin med guddommelige Indskrifter paa — og i dette Skrin en uvurderlig Skat af Diamanter og Juveler — og havde Gud budt dem at lade Skrin og Skat gaa i Arv til deres Efterkommere, da kan det være Billedet paa Naturen (Sjæl og Legeme) som Skrin for den overnaturlige Skat (Naaden), skænket Adam og Eva til alle deres Efterkommere.

Nu sætter de Skatten til og ridser og beskadiger Skrinet i en frygtelig Grad — og dette tomme og ramponerede Skrin faar vi alle i Arv ved vor Fødsel.

Skatten, som Skrinet skal gemme, har Kristus generhvervet os paa Golgatha, og den skænkes til hver af os i Daaben; naar vi da er døbte, har vi faaet alt det igen, Adam og Eva satte over Styr — blot er Skrinet stadig ridset og smudsigt.

Naaden er det samme Guds Velbehag, som var over Adam og Eva i Paradiset, men vor Natur har faaet Skrammer og Pletter, som vi selv maa hjælpe at polere — helt blankt bliver Skrinet først efter Kødets Opstandelse.

Dette vil vi nu anvende paa Maria.

Hun har i Naadeforholdets Genoprettelse nøjagtig samme Plads som Eva havde i dets Fortabelse. Eva bøjede sin frie Vilje ind under Guds Fjendes Herredømme; Maria bøjede sin frie Vilje under Guds Vilje. Hvad Eva tabte for os ved sin Ulydighed, vandt Maria ved sin Lydighed. Eva blev Forbandelsens Møder, Maria blev Frelsens Moder. Med Eva gik Naadens Sol ned over Paradiset; Maria

blev Morgenstjærnen, ja blev selve Naadens Morgenrøde, hvoraf Frelsens Sol randt op. Kvinden blev Fortabelsens Aarsag, og Kvinden blev Frelsens Ophav. Vor første Moder blev Djævelens Redskab; vor anden Moder blev Guds Middel. Fra den første fik vi Synden og Døden; fra den anden Frelsen og Livet.

Alt, hvad der kan siges om Jesus som Gud, som Menneske og som Frelser, har Anvendelse paa Maria.

Moder til Vejen, Sandheden og Livet; Den gode Hyrdes Moder; Naadens Moder . . . hver Gang Jesus har sagt om sig selv: Jeg er . . . , kan vi sige: Dette er Maria Moder til, Ophav til.

Er Jesus os Alt, har Maria skænket os Alt ved at undfange ham i Lydighed, ved at modtage Guds Gave til os — og ved at række os den.

Eva blev Midleren til Synden; Maria Midleren til Jesus, til Frelsen.

Alt afgang af hendes »Det ske mig —«, som alt tabtes ved Evas Samtykke overfor Slangen.

Næst den forjættede Frelser er da Maria den Person, der har haft den største Betydning for vor Frelse — og den største Opgave i Guds Frelsesplan. Hun er absolut Dronningen blandt de udvalgte Sjæle, det kosteligste Kar til Ære, mere nødvendig for Gud end alle Profeter og Apostle.

Vi kan ikke sætte hende for højt, hvis vi sætter hende paa den Plads, Gud har givet hende — det er den højeste, næstefter Jesus Kristus.

Men Maria er ikke en Tilfældighed, en af Sammenhængen løsrevne Person, Gud har udkaaret til at give Gud-Mennesket, Faderens Eenbaarne og hendes Eenbaarne og Førstefødte Kød og Blod, Menneskelegeme og Menneskesjæl.

Fra Forjættelsen paa Paradisets Tærskel om »Kvindens Sæd« — til Mariæ Bebudelse gaar der en Række af sammenhængende Begivenheder, en uendelig Udvikling. Maria er blot Blomsten paa denne aartusindgamle Stængel, er blot Kronen paa Værket.

Skriftens Udtryk: »Tidens Fylde« viser os, at Gud ikke har valgt et tilfældigt Øjeblik, et tilfældigt Menneske — men at hans Plan langsomt modnedes og naaede til Blomstring i Maria.

Fra Paradiset til Bebudelsen har alt i Israels Historie kun været: Guds Forberedelse af Frelserens Komme.

Folket maatte udskilles, afsondres fra Hedningene, lære at afsky Flerguderiet, føres ad mange opdragende og strænge Veje, formes til et Ejendomsfolk, lære Guds Lov at kende, oplyses gennem en Række af Profeter, der Aar for Aar talte med større og større Klarhed om Messias, Frelseren — indtil endog hans Fødeby og Slægt blev aabenbaret, indtil endog Detaljer i hans Liv og Enkeltheder om hans Lidelse og Død blev belyst.

For hver Slægt, for hver Aandens Stormand kom Israel et Skridt nærmere, til Dagen gryede. Maria var Frugten af denne Guds Opdragelse af Israel; i hende satte den sin skønneste Blomst.

Den Tanke er da klar, at Gud Herren ikke valgte en tilfældig Bolig for sin Søn; at han ikke nøjedes med en hvilkensomhelst Kvindes Moderliv og Modersind — men at han valgte det højeste, han selv havde frembragt ved sin Naades Virken — hende, hvem Englen kunde hilse: **Fuld af Naade!**

Dette forstaaes let, naar man tænker paa: hvem det var hun skulde bære i lange Maaneder under sit Hjærte, føde af sit rene Liv, die af sit hellige Bryst, opdrage med sin udvalgte Karakter: den levende, hellige Gud selv.

Ingen Bolig var god nok til ham; og skulde han paa tage sig Menneskelighed baade til Legeme og Sjæl, maatte den Menneskelighed, han skulde arve fra sin Moder, være den fuldkomneste, som tænkes kunde.

Det vilde den ikke være, hvis Maria — som alle Evas andre Børn — var født under Arvesyndens Naadetomhed; hvis hun ikke havde »Skatten«, som vi foran talte om, og hvis »Skrinet« var ramponeret.

Vel sandt, paa Langfredag vilde ogsaa hun blive frelst og faa den Naade, Eva tabte, og som fra Korset flyder til os alle i Daabens Kilde. Men Guds Søns moderlige

Bolig vilde ikke være ham værdig; og selvom Gud forud havde skænket hende Naadens Skat — som Forskud paa Jesu Frelserdød — var dog »Skrinet« skrammet og plettet; var dog Naturen plettet med Tilbøjelighed til Synd, ridset af al Slægtens Skrøbelighed.

Den kristne Tanke kan ikke finde sig i, at Faderen skulde have budt sin Søn en saadan Bolig, naar han kunde have skænket ham et »Hus af Guld«, et Taarn af det skæreste Elfenben at bo i.

Nej — og Fædrene i Oldkirken kunde heller ikke tænke sig det; de granskede Skriften, de mindedes de Ældstes Tale, og saaledes kom de til en anden Tro om Guds Beredelse af sin Søns Moder — en Tro, der groede i Kirken gennem 1800 Aar, indtil den satte Blomst hin 8. December 1854, da Kirken for at værne den baade mod dem, der har den Uvane at rive Blomster af for at trampe paa dem — og for at værne denne Troens Plante mod Vildskud — højtideligt erklærede det som en urokkelig Trossandhed: at Gud, for Jesu Kristi Æres Skyld, havde ladet Jesu Forsoningsdød komme Maria tilgode forud, saa hun fra det Øjeblik, hun undfangedes i sin Moder, Annas Liv, var frelst og fri for Arvesynden og dærmed ogsaa for Arvesyndens Følger. —

I Grunden ikke saa sært. Straks efter Jesu Forsoningsdød bliver de Troende døbt, og Daaben renses dem for Arvesynden; kan Gud lade det ske 1900 Aar efter Korsdøden paa Golgatha, kan han ogsaa lade det ske nogle Aartier før — og kan han efter Golgathasejren lade os modtage Frelsen gennem Daaben, kan han lade Maria modtage den ved Guds direkte og personlige Indvirken i det Øjeblik, hun undfangedes i Moders Liv.

Dette — Den ubesmittede Undfangelse — er saaledes besét sletikke saa overraskende. Det medfører nogle Konsekvenser.

Naar vi i Daaben renses for Arvesynden, saa har vi dog nogen Tid været inde under den, og vi maa alle Dage bære dens Følger: det ramponerede Skrin.

Men den, der ikke har kendt til Arvesynden noget Sekund af sin Tilværelse, under Moderhjertet eller som selvstændigt Væsen, er da ikke de Følger underlagt.

Det er fra Arvesynden, at vi har vor Tilbøjelighed til det Onde; men den, der er uden Arvesynd, har ej heller den syndige Tilbøjelighed. Hverken Skrift eller Tradition beretter os om nogen Synd hos Maria. Fristelser kunde ikke komme til hende indefra, fra hendes eget Hjærte, ej heller fra hendes Sanser. Tilbage bliver Fristelser fra den onde Verden og fra Djævelen — men som Herren afviste dem, tør vi tro, at hans Moder har afvist dem.

Maria er saaledes den Skabning, der mere end nogen anden har æret Skaberens; det Naadens Værk, der højest har prist Mesteren — og den største Gave, Gud kunde skænke den syndige Jord, den faldne Slægt — næst vor hellige og syndefri Frelser selv.

Er Mariæ Syndfrihed saaledes det ypperste Resultat af Guds Naade og en fri Menneskeviljes Samvirken, bliver hun ogsaa den værdigst mulige Bolig for den Hellige selv.

Lad os atter understrege, at Maria kun er frelst formedelst Kristi Korsdød, fordi der ikke er Frelse i andet; men hun er samtidig den første af de Frelste og den største blandt de Frelste.

Og naar vi priser hende som *Immaculata*, som Den ubesmített Undfangne, er det ikke for at lade Prisen blive hos hende, men for at prise Mesteren gennem Værket — og hende for hendes Medvirken.

Naar vi priser Maria som den Syndefri, er det i første Række for at prise Jesu Moder, for at ære Sønnen gennem Moderen, for at prise en Moder, der er ham værdig — i anden Række er det for at prise den Vilje, der hvert Øjeblik i Livet har været lydlig mod Gud.

Lad saa Protestanterne prøve at gøre det modsatte Eksperiment mod denne vor Tro.

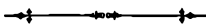
Lad dem sige til Jesus: Din Moder har været under Arvesynden; hun er ikke bedre end vi — alle er vi plettede og smittede af Adams og Evas Synd. Vi blev endda rensede fra Arvesynden, da vi kun var faa Dage eller Uger gamle, ved Daaben — men den, der har baaret Dig under Hjærtet og givet Dig Dit Legeme og Din Karakter, hun

maatte trælle i Arvesyndens Baand, til Du i 33 Aars Alderen ved Din Død frelste ogsaa hende . . .

Og lad dem sige til Jesus: Din Moder har begaaet personlig Synd, thi ingen er syndefri. Lad dem prøve, om de vover det, at nævne hvilke Synder, de vil paadutte deres Guds og Herres Moder . . . Hvilken Tankegang er mon den kristeligste; hvilken ærer Jesus mest — og hvilken synes mindst at generes af beskæmmende høje Idealer?

En Engel bekræfter vor Tro ved at sige til Maria: Hil dig, fuld af Naade!

Selv vil hun vise Lovprisningen, der naar hende, videre, pege paa sin Søn og vor Herre og sige: Jeg er blot Herrens Tjenerinde!

Katholicismen i Ungarn.

Den Hellige Fader har flere Gange udtrykt sin Glæde over at faa Besøg af et forholdsvis stort Tal af ungarske Pilgrimme, skønt der for Øjeblikket hersker meget stor Fattigdom i St. Stefans Land. I Anledning af Jubelaaret var der organiseret to nationale Pilgrimstog, et om Foraaret og et andet om Efteraaret. I Aar har der allerede været syv, og man er ved at forberede det ottende. Og desuden er der kommet adskillige Grupper paa Hundreder af Personer. Og det maa huskes, at vore Dages Ungarn i Udstrækning kun udgør 28% af det gamle Rige, og Indbyggertallet er to Femtedele af, hvad det var før Krigen.

De ungarske Katholikkers Aarsmøde blev holdt i Budapest sidste Oktober og var meget vellykket. Det antages, at ca. 150000 Mennesker deltog i den store Sakramentsprocession, der aabnede Mødet. I de sidste tre Aar er man ogsaa begyndt med at holde store Møder i Provinsbyerne; disse Møder varer kun een Dag, »Katholske Dage« kaldes de. Til dem samles undertiden 10, 15, 20000 Deltagere. Virkningen er velgørende og fremmer Katholikkernes Iver og Mod; Talerne er i Reglen Rigsdagsmænd, Ministre, Universitetsprofessorer og Generaler.

Alt dette er Tegn paa en Genfødsel af religiøst Liv, som lover det bedste for Fremtiden. Præsteseminiariernes Genaabning har ogsaa medført en stor Tilstrømning af unge Mænd, der ønsker at blive Præster. Man har endog

kunnet foretage et vist Udvalg, og nogle Bispedømmer har kun modtaget dem, der havde de bedste Eksaminer.

Naturligvis lider ogsaa de religiøse Forhold under det politiske Nederlag. Kun fire Stifter har beholdt deres hele Territorium, alle de andre er blevet formindskede ved Kri-gen. Ligeledes har alle Ordener mistet en Del af deres Huse. Kun Cistercienserne har beholdt deres samtlige Klostre, mens Præmonstratenserne kun har et lille Hus i Budapest tilbage, men nu er de ved at bygge et stort Kollegium i Gödöllö. Ordenskald er ved at blive meget talrige.

Liberalisme med religiøs Ligegyldighed har behersket det intellektuelle Liv i Ungarn i de sidste 75 Aar. Den har dog ikke berørt Landets Love, men Skolerne har altid været katholske. De, der udgik fra de højere Skoler, var i Reglen indifferente, men de kendte dog noget til Religio-nen, og de var ikke fjendtlig sindede. Had til Kirken, »Antiklerikalisme«, er ukendt i Ungarn.

Oktoberrevolutionen i 1918 og den kommunistiske Om-væltning i 1919 havde ingen Rødder i Folket. De blev gennemført af en ubetydelig Minoritet, der benyttede sig af den almindelige Nød og Svækkelse, der fulgte efter fire Aars Krig. En Del af det jødiske Element var i høj Grad kompromitteret ved de to Revolutioner, en Gruppe af intellektuelle Jøder uden Samvittighed og uden Moral ud-gjorde en virkelig Fare for Landet. Derfor blev i 1920 gennemført den Lov, at Jøderne kun kunde besøge Uni-versiteter og højere Skoler i et Antal, der svarer til deres Forhold til den samlede Befolkning, 5,5 %. Det er det saakaldte »Numerus clausus«, der har vakt Raseri mange Steder; Hensigten er at hindre Dannelsen af et intellek-tuelt Proletariat, hvis Idéer intet har til fælles med Na-tionen.

Reaktionen mod de revolutionære har hos nogle frem-bragt en Slags ufornuftig Antisemitisme, der af og til giver sig Udslag i Demonstrationer. Men den betyder ikke noget og har ikke svækket Jødernes absolute Herredømme over Ungarns økonomiske Liv.

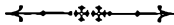
Andre har grebet Idéen om Samarbejde mellem Katho-likker og Protestanter, og adskillige Politikere har gjort Lykke med Slagordet om »de Kristnes Kooperation«. Der er mange Protestanter i Ungarn, 28 %, og de indtager en fremskudt Plads i det intellektuelle og politiske Liv. De har tidligere altid været i Forbund med Liberalismen mod Katholicismen, men søger nu at vende tilbage til Autoritet og Tradition. — Endelig findes der en Haandfuld Nationa-liste, der støjer meget, men som ikke tages alvorligt af nogen.

Mange katholske Virksomheder er i god og rolig Udvikling. Man havde i 1918 forberedt et stortilet Fremstød for den katholske Presse, men Revolutionen standsede det. Alligevel har de katholske Blade en god Stilling.

Man kan vistnok sige, at af alle de Lande, der havde Revolution i 1918, er Ungarn det Land, som hurtigst er kommet sig igen, og hvor Udsigterne for Fremtiden er de bedste.

Naturligvis haaber de gode Patrioter — og dertil hører alle Ungarns Katholikker — paa bedre Tider; de kan ikke tro, at den øjeblikkelige politiske Situation er den endelige. De finder, at Landet nu er en Torso uden Hoved og uden Lemmer. Hovedet er den Apostoliske Konge. »Uden Konge er der intet Ungarn,« hører man ofte. Katholikerne er Royalister og Legitimister. Lemmerne, der mangler, er de tabte Provinser. Foreløbig venter de sig alt af Kongedømmets Genoprettelse.

(Efter »Les Nouvelles Religieuses«.)

St. Ansgars 1100 Aars Mindefest.

Store Plakater paa Kirkedørene opfordrer nu til Deltagelse i Festen paa Ledreborg og i Herthadalen.

Der er nu truffet Arrangement med Statsbanerne om et Ekstratog, der gaar fra København 9³⁰ Fm., om Aftenen fra Lejre 8⁴⁸, og Prisen er billig: 2 Kr. 10 Øre. Billetterne faas ligesom Festtegnene hos Præsterne og i Bogsalgene. De skal købes inden den 29. Juli.

Gudstjenesten i Ledreborg Slotsgaard ventes at blive meget pompøs, den svenske og den finske Biskop og Ærkebiskop Bitter ventes at komme til Stede. Et Kor paa 70 Damer og Herrer, ledsaget af fem Basuner, vil under Organist Hammermüllers Ledelse synge en Festmesse af Mitterer. Det ventes, at alle Foreninger møder med Faner, og at samtlige Præster møder i Rochet.

Salget af Festtegnene gaar nu strygende baade i København og i Provinsen.

Komitéen forespørger, om der ikke er flere Familjer i København, der vil huse en Gæst fra Provinsen Natten

mellem Søndag og Mandag, Sognepræsterne modtager gerne Tilbud.

Alt tyder paa, at vi den 1. August kan fejre en straalende Fest, den største, det katholske Danmark har fejret i vor Tid.

En ny Orden i Danmark.

Om kort Tid vil vi kunne glæde os over, at en af de ældste kvindelige Ordener kommer til Danmark for at hellige sig til Undervisning og Missionsvirksomhed. Ordenen kalder sig »Den hellige Gravs Nonner« og stammer fra den Tid, da Korsfareren Golfried van Bouillon efter overmenneskelige Anstrengelser sejrrikt drog ind i den hellige Stad. Man tilbød ham Kongeværdigheden, men han nægtede at tage imod den, fordi han ikke vilde »bære en Kongekrone paa det Sted, hvor Frelseren havde baaret en Tornekrone«. Han antog Titlen »Beskytter af Den hellige Grav« og valgte blandt de Præster og Munke, der var fulgt ham, en udsøgt Skare, som skulde forrette Gudstjenesten i Den hellige Gravs Kirke. Dette skete i 1099, og i 1114 blev disse Kanniker stillet under den hl. Augustins Regel og dannede saaledes en ny Klosterorden. Den voksede paa en saa beundringsværdig Maade, at den snart sprængte det hellige Lands Grænses for at udbrede sig i Vesterlandene. Der opstod talrige Klostre i Polen, Böhmen, Italien, Frankrig, Spanien, Tyskland, men fremfor alt i Nederlandene, der blev Ordenens mest blomstrende Provins. Ved Siden af Mandsklostrene oprettedes der ogsaa snart kvindelige Klostre. Det ældste af dem, som eksisterer endnu den Dag i Dag i Saragossa, stammer fra 1276.

Efter den franske Revolution blev der af alt dette ikke meget tilbage, men allerede i 1818 tog man paany fat, og nu befinder Ordenen sig i en rig Blomstringsperiode. Det mest bekendte Kloster nu for Tiden befinder sig i Belgien, i Byen Turnhout, nærved Antwerpen, og det spiller en stor Rolle i den belgiske Kvindebevægelse. Den tæller nemlig

blandt Søstrene, foruden en Søster til den nuværende Ærkebiskop af Mecheln, ogsaa en højtbegavet og berømt Digterinde, Søster Jozefa, som er en af de mest højtstaaende kvindelige Skikkelser i Belgien og udøver en mægtig Indflydelse paa hele den belgiske Kvindebevægelse. Disse Nonner deler deres Tid overvejende mellem Bøn og Undervisning. De beder, og tildels synger, Breviar i Koret, og de udfolder den største liturgiske Pragt. Men den meste Tid af Dagen beskæftiger de sig med unge Pigers Opdragelse, og deri har de haft saa stort Held med sig, at Klosterskolen i Turnhout regnes for at være en af de ypperste, der eksisterer nutildags. Nu modtager de ogsaa danske Elever*). Vi kan altsaa med Glæde se deres Komme til Danmark imøde.

„St. Knud Hertugs Legere“ i Roskilde.

Ved Valfarten til Haraldsted har i de senere Aar »St. Knud Hertugs Legere« opført et Stykke af det gamle Knud Hertug Spil. Ogsaa i København har vi set dem flere Gange, sidste Vinter i St. Nikolaj Kirkesal. Søndag den 4. Juli optraadte de i Roskilde, og derom skriver »Roskilde Tidende«:

Ved 3-Tiden Søndag Eftermiddag begyndte Publikum at tage Opstilling paa Raadhustorvet, langs Algade og Ols-gade for at se det historiske Optog, der Kl. 3¹/₂ skulde udgaa fra Raadhuset. Inde i dettes til daglig saa ærværdige og stille Haller og Gange var der Liv og Bevægelse. »St. Knud Hertugs Legere«, hvis Leder og ubetingede Førstekraft er Hr. Knud Kannik, var ankommet fra København og havde kun faaet Tid til en hastig Frokost, inden de maatte begynde paa Omklædningen og Kostumeringen. Travle Komitémedlemmer — først og fremmest Boghandler Flensborg, der under hele Udstillingen, men særlig for denne Søndags Arrangement har været en utrættelig Slider — søgte forgæves at faa en Oversigt over dette Mylder af Fyrster, Rigsraader, Spyddragere, Pehlinge, Borgere og Munke, mellem hvilke kendte By-Ansigter uanet og uventet dukkede frem, som f. Eks. en kendt Organist-Komponist-Dirigent, der var formummet i en saare aske-

*) Se Annoncen.

tisk Munkekutte. Fungerende Politimester, Fuldmægtig Martensen-Larsen, der optraadte i hvidt og Guld, kom tilbage efter en sidste Inspektion i Byparken og gennem den afspærrede Rute og forlangte nu, Kl. 3^{1/2}, Tiden præcist overholdt, og se: det blev den ogsaa. Kun Flensborg og hans Hærskare af Fotografer sinkede endnu nogle Minutter i Raadhusgaarden, saa begyndte det hele . . .

Der var ikke saa mange Mennesker som forrige Søndag til Haandværkeroptøget, men det var dog adskillige Tusinder, der havde taget Opstilling paa Togets Vej.

Rigens Tolk, Tyrne Hætte, kom frem med Trompeten. Denne blæste, og Tyrne Hætte anmeldte for Borgmesteren, at Kongen vil drage til Roskilde: I Borgere af Roskilde, hør mine Ord, lød det højt ud over Torvet, mens Kameraerne klikkede fra Vinduer og Fortove.

Derefter kom Optøget frem og gik ned ad Raadhus-trappen. Først Roskilde-Gruppen, saa Kongen med sin Dronning, over hvem Baldakinen blev baaret, derefter Kongens Følge og endelig Hertugens Gruppe. Men om alt det historiske henviser vi til det fyldige Program, hvori alt er omhyggeligt skildret af Hr. Knud Kannik selv.

— — —

Det middelalderlige Optog var i og for sig smukt, om end man smilte lidt af de lorgnetbærende Spyddragere, de spinke Rigsraader, de kleine Svende uden Skæg. Der var dog Liv og Farver over det hele. Men det fyldte for lidt. Navnlig ned gennem Gadens tætpakkede Tilskuere og mellem de høje Huse tog det sig altfor spinkelt ud. Bedre virkede det, da det skred frem mellem Byparkens Træer og Buske. Solen skinnede da saa varmt som nogensinde i denne Sommer. Publikum var forventningsfuldt, Trompeterne fik nemt Klang i Instrumenterne — der var i dette Øjeblik noget af det rigtige. Over det hele hørte man en dump Hvirvel paa den gamle Bytromme.

— — —

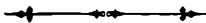
Opførelsen kan vi kun rose. Der laa bag den et ihærdigt Arbejde, og der var naaet en vis Sammenspillets Enhed. Det var let at se, hvem der spillede bedst, men af den Glans, der udgik fra disse Heroer, faldt der ogsaa Straaler paa de andre. Var det lykkedes en i den tætte Tilhørerkreds at faa den rette Plads, hvorfra Replikerne kunde høres, lød de kønt og ægte i al deres Naturlighed.

Kongen samler Raadet om sin Trone, og paa Forslag af Rigsraad Skelm Hvide udnævner han Knud til Hertug i Holsterland. Knud knæler og rækker Kongen sit Sværd-fæste med højre Haand, der fatter om Klingens, medens

Skelm Hvide holder Kongens store Sværd frem, hvis Klinge Knud maa omfatte med venstre Haand. Det er de symbolske Tegn paa Lensmandens Underkastelse og Troskab.

Men mange andre Optrin var kønne og virkningsfulde. Den gamle nordiske Sværddans tog sig saaledes godt ud. »Vokalion« sang de gamle Folkeviser rent og fyldigt. I det hele taget: Set ud fra det Synspunkt, hvorunder baade Legen og dens Udøvere kræver — og derfor have Ret til — at bedømmes, maa man sige, at der var den rette Stil over Spillet. Det var ikke moderne Fremstillingskunst paa de allerhøjeste Tinder, men naivt Komediespil, som vi maa tænke os, vore Forfædre for Aarhundreder siden har set det. Der var Komik i Alvoren, morsomme, farceagtige Mellemspil i den lange Handling, grove, for Nutidens Øjne barokke Midler — men saadan var jo nu engang den Tids Komedie, og det er det, St. Knud Hertugs Legere vil vise os.

Der var herligt paa den store Sommerplæne denne dejlige Sommerdag med varm Sommersol og en forfriskende Brise fra Søen.

Firmelse i Svendborg.

I St. Knuds Kirke i Svendborg oprandt Søndag den 4. Juli den Feststund, da Hans Højærværdighed Biskoppen meddelte Firmelsens hellige Sakramente. —

Flittige Hænder havde smykket Kirken til Fest. Udenfor Kirken vajede to store Flag, Dannebrog og Paveflaget, langs Skolen var der pyntet med Flagallé og Guirlander. Inde i Kirken vajede Dannebrog og Paveflaget skiftevis fra Stoleraderne omslynget af Blomster og Guirlander. Alle Altre var smukt pyntet, ganske særlig Højalteret, under et Væld af røde og hvide Roser.

Om Morgenen blev der læst to stille Messer, og Kl. 10 tog Prælatmessen sin Begyndelse. Fra Skolen kom Processionen, først 20 smaa Piger i hvide Kjoler med lilla Skærf, Ministranterne og Præsterne Schmiderer fra Odense og Ob de Coul fra Nyborg, og Biskoppen. Processionen modtoges ved Kirkedøren af Sognepræsten, Pastor Hillebrand og begav sig til Højalteret, hvor Biskoppen holdt Messen. — For de tilstedeværende var det et gribende Øjeblik, da Biskoppen efter Messen traadte frem foran Alteret i hvid Korkaabe med Mitra og Krumstav og holdt en

hjertelig Prædiken for de mange Katholikker, som ogsaa fra Nyborg og Faaborg var kommet for at fylkes om ders Overhyrde. Derefter tog Firmelsen sin Begyndelse, og der var ca. 70 Firmander. — Festgudstjenesten sluttede med Te Deum. —

Efter Messen mødtes Biskoppen med Menigheden i Skolelokalerne, hvor Maia-Søstrene havde arrangeret et smukt dækket Kaffeboard. Biskoppen tog her atter Ordet og talte om sine Indtryk fra Svendborg, og medens han glædede Svendborgenserne med sine Ord, begejstrede han Faaborgenserne med at love, at Faaborg, saa hurtigt det lod sig gøre, skulde faa egen Præst, og de begejstrede Hurraraab, som fulgte efter Pastor Hillebrand's Tak, var et Vidnesbyrd for Biskoppen om den Glæde, hans Nær-værelse og opmuntrende Prædiken og Tale havde vakt hos samtlige Tilstedeværende. —

Efter Festandagten om Eftermiddagen kørte Biskoppen i Automobil til Faaborg for at se den der erhvervede Ejendom. Om Mandagen var Skolebørnene samlede med Biskoppen, og hermed sluttede Biskoppens Besøg, som for alle havde været en Opmuntring og Spore til fortsat Arbejde.

Kanutus.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling, som finder Sted Søndag d. 18. Juli Kl. 5¹/₂ paa Ordruphøj, og hvortil baade aktive og passive Medlemmer har Adgang.

— Ved Katholsk Ungdomsværns stedfundne Generalforsamling vedtoges nye Love i Overensstemmelse med det til Medlemmerne udsendte Forslag. Ungdomsraadet blev herved ophævet, og Foreningen ledes derefter af en Bestyrelse paa 5 Medlemmer, hvortil valgtes Direktør Chr. Henrichsen som Formand og Pastor Günther som gejstlig Ungdomsleder samt Lærer Johnsen, Ingeniør Mika og Fuldmægtig Danielsen.

Ordrup. St. Andreas Gilde i Charlottenlund foretog i Søndags en vellykket Sommerudflugt pr. Bil med 40 Deltagere til Frederikssund og Jægerspris. Ved Ankomsten til Jægerspris modtoges Selskabet af Forpagter Møller, som efter at Slottet var beset, førte Deltagerne om i den smukke Park. Derefter kørtes til Christiansminde, hvortil man var indbudt af Forpagter Møller og Frue. I

det smukke, gæstfri Hjem fik Deltagerne en særdeles elskværdig Modtagelse. Et festligt Bord var dækket i den prægtige Have, og her indtoges Forfriskninger. Med megen Veneration foreviste Forpagteren sit smukke lille Huskapel, der sorterer under Roskilde Sogn. Efter at nogle af Deltagerne havde faaet et lille Indblik i Forpagterens store Bedrift, brød Selskabet op under mange Taksigelser for den store Gæstfrihed. Kl. 6 samledes man ved Middagsbordet paa Kalvøen ved Frederikssund. Her bød Formanden, Grosserer Grugni, Velkommen og rettede en særlig Tak til Pastor Spaus og Forpagter Møller med Frue, fordi de bærede Middagen med deres Nærværelse. Herefter havde adskillige Talere Ordet, og Middagen og det paafølgende Kaffebord var som alle S. A. G. s Sammenkomster præget af et godt Humør. Da man havde nydt Udsigten og den herlige Solnedgang fra »Kalvøen«s Terrasse, foretoges Tilbageetoget med Ankomst til Femvejen Kl. godt 11. Samtlige Deltagere var yderst begejstrede for Turen, der var begunstiget af det skønneste Vejr.

Rom. Kardinal Gasquet, der er Formand for Vulkatalkommissionen, har i en højtidelig Audiens overrakt den Hellige Fader et Eksemplar af 1. Mosebog, Genesis, Kommissionens første afsluttede Arbejde. I Anledning af denne betydningsfulde Begivenhed lader Paven præge en Mindemedalje.

Meksiko. Den mexikanske Regering fortsætter med Kirkeforfølgelsen. Alle Ordensløfter er blevet erklæret for ulovlige, det vil sige, at Ordenerne er forbudt. Ingen Gejstlig eller Ordensperson maa undervise i nogen Skole. Biskopper, Præster og Nonner er i Fængsel. — Paven har sendt et Brev til alle Den hellige Stols Repræsentanter med Anmodning om at overbringe Biskopperne Pavens Ønske om Bøn for Meksiko. Særlig ønsker Paven, at alle troende skal forenes med ham i Bønnen for den forfulgte Kirke den 1. og 2. August. Ligeledes skal denne Sag høre med til de Ting, der skal bedes for, naar man vil vinde Jubelafladen.

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
SPILMANN:	Et Offer for Skriftemaalet.....	1,50	0,50
F. F. MAURER:	Fader vor.....	1,50	0,75
»	A B C.....	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow.....	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener.....	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen.....	1,50	0,75

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. 8 ³ / ₄		
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂	» dansk polsk
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Assisi. Katholske Pilgrimme (Ægtepar eller enlige Damer), som i det tilstundende Franciskus-Aar agter sig til Assisi for kortere eller længere Tid, bedes henvende sig DIREKTE enten til COMITATO INTERNAZIONALE FRANCESCANO eller til en af følgende 3 Adresser:

1) Rev. Mère Abbessé des Clarisses ^f . Colettines	} ASSISI (Perugia).
2) Rev. Madre Badessa del Convento di SAN QVIRICO.	
3) Ehrw. Mutter Oberin der Deutschen Kapuzinerinnen. VIA SANTA CROCE	

Assisi, 30. Juni 1926.

Johannes Jørgensen.

Bazar i Helsingør.

Med Hs. Højærværdighed Biskoppens Approbation afholder St. Vincents af Pauls Søstre Bazar Søndag d. 18. og Mandag d. 19. Juli til Fordel for Syge og Fattige i Helsingør.

Gaver til Bazaren modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Kirkelig Kalender.

18. Juli 8. Søndag eft. Pintse.	25. Juli 9. Søndag efter Pintse. Jakob den Ældre, Apostel.
19. — M. Vincents af Paul, Bekender.	26. — M. Anna, Jomfru Marias Moder.
20. — Ti. Hieronymus Æmili- ani, Bekender.	27. — Ti. Pantaleon, Martyr.
21. — O. Praxedes, Jomfru.	28. — O. Nazarius og Lidel- sesfæller, Martyrer.
22. — To. Maria Magdalene, den bodfærdige.	29. — To. Kong Olaf, Martyr.
23. — F. Apollinaris, Biskop og Martyr.	30. — F. Abdon og Sennen, Martyrer.
24. — L. Vigilie.	31. — L. Ignatius af Loyola, Bekender.

Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling

finder Sted Søndag d. 18. Juli Kl. 5½ paa Ordruphøj før Aftenandagten i St. Andreas Kirke. Til Generalforsamlingen har baade aktive og hidragede Medlemmer Adgang.

St. Ansgars Fest.

Næste Korprøve holdes den 23. Juli Kl. 8 i St. Knuds Sal i Stenogade. Alle Damer og Herrer bedes møde.

Jesu Hjertes Budbringer. Juli-August 1926. Indhold: Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Den eukaristiske Sol. — Den hellige Ansgar, Nordens Apostel. — Hymne til Ære for St. Ansgar. — Den hellige Messe. — Skt. Franciskus' og Skt. Aloysius' Minde. — Af et Brev fra en Missionssøster i Østafrika. — Fra Hedningemissionen. — Boganmeldelse. — **Børnernes Budbringer:** Audiens. — Den sidste Kirkegang gennem Urskoven. — Hvorledes den hellige Aloysius som Dreng og ung Mand forbedrede sig til at være Præst. — Den lille Hærfører. — Løsning af »Paa Kryds og Tværs« Opgave.

Klosterpension (des chanoinesses du Saint-sépulcre)
i Turnhout (Antwerpen) Belgien.

Undervisning tilpasset efter danske Forhold. — Sprogstudiet indtager en stor Plads, især det franske.

Pensionspris: 250 Kr. om Aaret.

Skolen begynder den 1. Oktober.

Indmeldelse hos: Priorinden.

Kostschool Heilig Graf,
Turnhout (Antwerpen) Belgien.

To unge belgiske Damer, Adjunkter i germansk Sprog, der ønsker at lære de danske Forhold at kende, søger en Plads i en Familie fra 1. August til 15. Sept. Der forlanges ingen Løn, kun Pension og Rejsen frem og tilbage. En af dem vilde være villig til at blive et helt Aar mod en lille Løn.

Man bedes henvende sig til Pastor De Vos, Bredgade 64.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8³, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 30.

Søndag den 25. Juli.

1926.

INDHOLD: Herren græd. — Den hellige Ignatius af Loyola. — Jomfru Maria. IV (fortsat). — Observationer. — Festen i Herthadalen 1. August. — Skt. Ansgar-Statuer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. Czekoslovakiet. — Avertissementer.

Herren græd.

Hvilken vemodig skøn Hændelse i Herrens Liv, denne Søndags Evangelium fortæller os!

En Foraarsdag, ved Paasketide, er Jesus med en Skare Disciple paa Vej fra Bethanien til Jerusalem. Herren har vandret gennem Samaria og Galilæa for at naa Jerusalem til Paasken, sin sidste Paaske paa Jorden. Han har været i Jericho hos Zachæus og i Bethanien hos Lazarus og hans Søstre i det Hjem, hvor han saa gerne dvælede og havde tilbragt mange gode Stunder. Og nu er det det sidste korte Stykke Vej, inden Rejsens Maal er naaet og dermed Maalet for hele Herrens Jordevandring. Endnu i samme Uge kommer Skærtorsdag og Langfredag. Vejen fører ned ad Oliebjerget, hvorfra Christus og Følget ser Jerusalem ligge paa Bjerget lige overfor. Bjergskraaningerne blomstrer i Foraarets friske Skønhed, Figentræernes Løv og Palmernes Kroner skælver i den blide Foraarsblæst, Jerusalems hvide Huse omkring TEMPLETS Pragtbygning lyser i det straalende Solskær. Samtalen mellem

Jesus og Disciplene ebber ud, den store Mester bliver tavst og standser sin Vandring, medens Disciplene viger til Side, ængstelige for at forstyrre de dybe Tanker, der besjæler Frelseren. Stille staar han og ser ud over Foraarslandet, over mod den store By, en usigelig Stemning sænker sig over ham i et af de Øjeblikke, hvor det er, som om Verden og Naturen aabenbarer et Glimt af sin Sjæl for Mennesket. Et Drag af dyb Vemod glider over det skønne, milde Ansigt, hans Øjne dugges, han bøjer sit Hovede og græder. Og Disciplene hører Herren sige, henvendt mod Jerusalem: »O vidste du dog paa denne Dag, hvad der tjener til din Fred, men nu er det skjult for dine Øjne. Der skal komme Dage, da dine Fjender skal slaa dig og dine Børn til Jorden og ikke lade Sten paa Sten i dig, fordi du ikke har erkendt din Besøgelses Tid!«

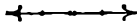
To Gange fortæller Evangelierne os, at Herren græd under sin Vandring paa Jord, første Gang ved den kære Ven Lazarus's Grav og nu anden Gang paa Vejen mellem Bethanien og Jerusalem. Derimod fortælles intet Sted noget om, at Herren har let. Nu har Christus vel nok, da han levede som Menneske blandt Mennesker, haft og fundet Udtryk for de dybe Glæder, Livet kan give. Skulde han ikke have været glad med sin Moder i Nazareth, ved den store Bryllupsfest i Kana, naar han færdedes blandt Børn og sine trofaste Venner, eller naar han dvælede i Hjemmet i Bethanien. Dette, at den store Mester overvældes af sine Følelser, saa han brister i Graad derved, vidner højt om hans store Menneskelighed og sjælfulde Sind. Og Dagens Evangelium viser os i et Glimt de dybeste Træk i Frelserens Personlighed, Glæden, Sorgen, Vreden, eftersom Menneskers Forhold er til deres Herre og Gud. Glæden over Vennernes Hyldest og Troskab, Sorgen over de forstokkede og kolde Hjerter, Vreden over det skændige Misbrug af Templet, der endog drev Christus en tugtende Svøbe i Haanden.

Det var Lykken, Jødefolkets, hele Menneskehedens evige, frelsebringende Lykke, der stod og græd udenfor Jerusalems Mure, fordi det udvalgte Folk ikke vilde kendes ved den. Og nu, ja endnu nitten Aarhundreder efter, græder Jødefolket ved det ødelagte Tempels Klagemur, de sørge-

lige Rester af deres Storhed og Stolthed, fordi det ikke kendte sin Besøgelses Tid.

Lykken vandrer stadig paa Jord og har Bud til hvert eneste Menneske. Den kommer ikke altid stor og straalende, i Magt og rig Herlighed, saaledes som Jøderne havde drømt og tænkt, at Messias skulde komme. Livets mest betydende Øjeblikke og Hændelser kommer ofte saa ganske anderledes end ventet. Lykken kan komme i ringe og fattig Dragt, stille og jævnt, uden Stormgangs jubel, men i Fred og Inderlighed. Det afgørende er at kende den, naar den nærmer sig vore Mure, at benytte det kostelige Øjeblik, den er nær, og tage vel imod den, at ikke den først skal græde over at være miskendt og vi siden, naar den er tabt, og vore lønligste Drømme og Længsler ligger i Ruiner. Som Herrens trofaste Disciple ilede han i Møde, saa skal og vi møde vor Lykke. »Velsignet være den, der kommer i Herrens Navn.«

Johs. H,

Den h. Ignatius af Loyola.

31. Jull.

Til Trods for de omtrent 400 Aar, der er gaaet siden den h. Ignatius's Tid, er denne Mands Billede, hans Tanker og hans Ideal endnu levende i Kirken. Jesuiterordenen, som han har stiftet, hører jo til de største Ordenssamfund og har en omfattende Virksomhed. De aandelige Øvelser, Ignatius har lært at holde, bliver mere og mere Fælleseje. Derfor kan det have sin Interesse at dvæle lidt ved denne indflydelsesrige Helgens Karakter.

Den h. Ignatius's Liv har egentlig kun i de yngre Aar sine dramatiske Øjeblikke og spændende Begivenheder. Oprindelig er han en spansk Officer med en ret verdslig Tankegang, men med en klar Forstand og en enestaaende Viljekraft. Ved Forsvaret af en Fæstning i Pyrenæerne faar han sit ene Ben knust og bliver kastet paa Sygelejet for lang Tid. Da de Romaner, han ønsker at læse, ikke kan skaffes, griber han af Kedsomhed til Bøger om Kristi Liv og de Hellige. Den Læsning bevirker en fuldstændig

Forvandling. Fra nu af vil Ignatius kun være Christi Stridsmand. Saa snart han derfor er nogenlunde rask igen, — den lille Spanier med det ildfulde Øje og Smilet om Munden kom til at halte hele Livet igennem — holder han grundig Afregning med sit Liv indtil da i Vor Frues Kirke paa Montserrat og trækker sig tilbage i en Hule, hvor Eksercitierne giver hans Person den nye Støbning og hans Ideal en klarere Form. For al Fremtid vil han kun søge Guds større Ære og grundlægge et nyt Ordenssamfund. Det sidste tager lang Tid og bringer baade Vanskeligheder og Skuffelser, men Planen lykkes, og Faven stadfæster Ignatius's Værk.

Nu bliver der meget stille omkring ham. Som Ordenens første Generalforstander er han fuldstændig optaget af Organisationens og Administrationens næsten lydløse, men dybt indgribende Arbejde. De oprørte Vande fra tidligere er bleven en spejklklar Sø, og det er let at øjne og beskrive det centrale og væsentlige i den store Mands Karakter. Man kommer herved uvilkaarligt i Tanke om, hvad de fire Symboler hos Ezechiel og hos Apostlen Johannes i den hemmelige Aabenbarig — Ørn og Løve, Menneske og Okse — skal være Udtryk for.

Ignatius har ikke saa lidt af Ørnen. Med sine skarpe Øjne opdager han sin Tids Fejl. Han stifter sin Orden og skaffer Kirken derved et saa godt Arbejdsredskab, at Pave Paul III udbryder: »Det er Guds Finger«, da Ignatius forelægger ham Grundtrækkene i den nye Ordens Forfatning. En lignende Stordaad med vidtrækkende Følger bliver Affattelsen af Eksercitiiebogen. Paa Ørnens Flugt kommer man til at tænke, naar man stifter Bekendtskab med Ignatius's Forening med Gud i Bønnen. Hans Vandel er virkelig i Himlen, for at bruge et Ord af den h. Paulus.

Ogsaa nogle Træk af Løven findes i Ignatius's Karakterbillede. Gjaldt det om at gennemføre noget til Guds Ære, var der ikke Vanskelighed eller Fjende, der kunde rokke ham. »Det er ikke hændt mig i 30 Aar«, sagde han engang, »at jeg havde begyndt noget for Gud, som jeg ikke fik gennemført.« Denne Kraft bevirkede en fuldstændig

Selvforglemmelse og blev Anledning til et Ord i Ignatius's Mund, der ligner meget det kendte Sted i Romerbrevet (9,3), hvor Paulus siger om sig selv: »Jeg ønskede selv at være banlyst fra Kristus for mine Brødre, som er mine Frænder efter Kød.«

Menneskets Symbol passer særlig godt paa Ignatius. I alle Forhold lod han den menneskelige Fornuft komme til sin fulde Ret, og altid stod han paa sin Post mod, at Tankens Klarhed skulde formørkes ved Sindsbevægelsernes forstyrrende Magt. Mennesket var næst efter Gud hans Kærlighed. For at hjælpe et Menneske kunde han finde paa ganske uventede Midler og Veje. En Dag stillede han sig i en Flods iskolde Vand bare for at faa et lidenskabeligt Menneske bort fra sit urene Begær. Venlighed og Medlidenhed var det karakteriske i hans Forhold til Medmenneskene.

Oksen er Offerdyret i den gamle Pagt og Symbolet paa Taalmodighed. Hvem har ikke hørt om Ignatius, at han som ung Officer lod et Stykke af sit Ben save af uden Bedøvelse og uden at give en Lyd fra sig? Og hvem maa ikke beundre den Viljekraft og Udholdenhed, der faar den 30 aarige Adelsmand til at glemme sine Krigerlaurbær og sætte sig til 12 Aars Dreng paa Skolebænken for at lære Latin? Som Ignatius var dengang, saaledes var han senere, da Guds Forsyn havde anvist ham en fremskudt Plads i Herrens Vinbjerg, utrættelig og ukuelig i sin Arbejds-vilje.

Saaledes staar Ignatius's Karakter for en, naar man ser paa hans Liv som Helhed. Dette Billede vil sikkert hjælpe til dybere Forstaaelse af den Bøn, Kirken beder den 31. Juli paa den hellige Ignatius's Fest: »Gud, du, som til Udbredelsen af dit Navns større Ære ved den salige Ignatius har styrket den kæmpende Kirke med en ny Skare af Stridsmænd, giv os ved hans Hjælp og i hans Efterfølgelse at stride saaledes her paa Jorden, at vi maa fortjene sammen med ham at krones i Himlen.«

F. K.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

IV. Guds Moder.

Fra det Øjeblik, Maria har sagt sit: » Mig ske alt efter Dit Ord«, og »Ordet blev Kød« og tog Bolig under hendes Hjærte, faar hun en helt ny Betydning i Frelsens Historie. Indtil Jesus er født, er Maria som Tabernaklet, der gemmer Hostien, som Ciboriet, hvori Sakramentet opbevares.

Som de Troende knæler for Tabernaklet, som de synker i Støvet, hvor det Allerhelligste bæres frem, saaledes opfyldes alle, der møder Maria med Tro i disse Maaneder, af den dybeste Ærefrygt. Hvor hun bærer Verdens Frelser hen, bryder de Fromme ud i Profeti og Lovsang.

Vi har allerede talt om Besøget hos Elisabeth i Hebron; hendes Livsfrugt, Johannes den Døber, fyldes alt i Moders Liv med Helligaanden — atter en Slags usynlig »Daab«, endnu før Frelsen er fuldbyrdet.

Kan vi ikke ane disse Maaneders Sødme, hvor de to velsignede Kvinder færdes sammen i Juda Bjerge. *Magnificat* og Elisabeths Lovprisning (St. Luk. 1, 42-45) har næppe været de eneste Lovsange, der har lydt. Og da Marias Trolovede, St. Josef, af Englesynet i Drømme er bleven oplyst om Sagens dybeste Sammenhæng, tog han Maria hjem til Sit og viste hende det ømmeste Hensyn, den reneste Respekt som en søsterlig Brud.

Saadan som det gaar nutildags, gik det ogsaa den Gang. De, der véd, hvad der gemmes i Tabernaklet, tier, knæler og tilbeder — de andre snakker, peger og kigger. De, der den Gang kendte Menneskevordelsens Hemmelighed, lovsang og tilbad — de andre, Værtshusholderne og Krogæsterne i Betlehem — kiggede, pegede og rystede paa Hovedet: Der var ikke Rum i Herberget!

Det er ikke min Mening at ville genfortælle Julens Historie. Baade er den det Evangelium, der er bedst kendt

(for mange: det eneste, der er kendt), og desuden holder jeg det for en daarlig Manér at ville omskrive Evangelierne i moderne Façon; Helligaanden er selv den bedste Stilist!

Men vi vilde gjerne bede Læserne tøve et Øjeblik i Stalden, naar Hyrder og Hellig-tre-Konger er gaaet bort igen, og naar Okse og Æsel har lagt sig, og St. Josef sover — blot knæle i en fjærn og dunkel Krog af Grotten og se paa Moderen, der vaager ved Krybben, hvor Staldlygten er Barnets eneste Glorie.

Og dær vilde jeg bede Læseren betænke Navnet: *Guds Moder*, som altfor ofte — i Ave Maria og i Prædiken, i Omtale og i Læsning — er blevet en Kliché, en tilvant Glose, en from Banalitet.

Lad al »Julekrybbens« Flitter forsvinde, al Kunstens Staffage forsvinde, alle Salme- og Bønebogers fromme Lyrik forsvinde. Lad der intet andet blive tilbage af alle Madonna-Billederne end det, den danske Skjald har set, da han malede *Madonna di Danimarca*, den mest realistiske Madonna:

— Dær kun sad en fattig Kone,
vugged Barnet paa sit Skød . . .

En Hule, en Grotte ind i Bjærgvæg eller Murværk; kold, fugtig, ildelugtende — et Ædetrug af Sten og et Svøb af gamle Pudseklude, fundne i en Krog af Stalden. Selv Halm til Leje og Stengulv til Barselseng.

I vore Dage, med deres Anstalter og Hjem for baade gifte og ugifte Fødende, med deres Sygekasser og Menighedsplejer, er det kun Fødsler i Dølgemaal, der foregaar under saadanne Forhold.

Men denne Fødsel er jo netop en Fødsel i Dølgemaal. Det er Gud, som lader sig føde i Løndom.

Det naturlige Øje ser intet andet end en forlovet Pige, som var blevet med Barn, og hvis Mand i sidste Øjeblik har faaet Brylluppet arrangeret, der nu, udaset af den lange Rejse i en saadan Tilstand, er nedkommet i en Rejsestald ved en Kro.

Alt andet, alt det Væsentlige, det Egentlige, er overladt til Troen.

Var det ikke en fortvivlet Tilstand for Maria? Man optæller ellers altid »Mariæ syv Smærter«; er ikke denne Troens haarde Prøve mod den beske, kolde Virkelighed den allerværste Prøvelse, den mest nagende Smærte?

Den fortsættes hele Livet, den bryder op igen paa Golgata, da ogsaa alt det Egentlige: Gud, Frelseren, var skjult, og kun en Søn, hængende i Galgen, var det, Marias naturlige Øje saa.

Guds Moder —. Egentlig lyder det som en Selvmodsigelse, at den Uskabte, den Evige kan have en jordisk Kvinde til Moder. Og til alle Tider vil Guds Menneskevordelse være et uigennemtrængeligt Mysterium. Vi staar overfor det ufattelige og har kun Aabenbaringen at holde os til, og den siger os, at Barnet i Krybben er paa een Gang Gud og Menneske i een Person, og at Moderen i Stalden kun er et Menneske.

Hær har da Himmel og Jord rørt ved hinanden — og som Skyerne først støder paa de højeste Bjerge, saaledes rører Himlen Jorden dær, hvor det Jordiske er naaet højest: i Maria.

Tag al hendes naturlige Moderfølelse, læg til den al det Jomfruelige i hendes Sind og Legeme — det er de to Kranse, ingen anden Kvinde kan bære samtidig. Endnu en tredje kroner hende: Bevidstheden om det, Englen havde sagt om hendes Barn: Værdigheden som *Deipara*, *Theotokos* (som de Gamle sagde), som Gudsmoderen.

Vi maa prøve at forstaa, hvad Gudsmoder-Embedet virkelig betød.

Maria fødte Gudmennesket Jesus Kristus — sin Gudsdom har han af Evighed fra Faderen, som har avlet ham af sit eget Væsen før alle Tider. Den har Maria intet at gøre med; Gud er uforanderlig, saa hun kan intet give ham, han ikke forud havde; ejheller kan det formindske hans Guddoms-Herlighed at blive »født af en Kvinde, født under Loven« (Gal. 4, 4). Men sin Menneskelighed har han faaet af Maria; m. a. Ord, Maria har skænket Jesus af sin Natur alt det, vi Menneskebørn arver af vor Moders Natur: Kød og Blod, ydre Træk og Lighed, naturlige Anlæg, Tilbøjeligheder, Karaktertræk, Smag og Dan-

nelsestrin, Samhørighed med og Tilhørighed i en Slægt, Type og arvelig Bestemthed . . .

Andre Mødre ser med Bekymring paa deres Barn, naar de opdager, at det har en dobbelt, en sammensat Natur — Maria vidste, at hendes Barn var saadan, og selvom hun aldrig opdagede nogen Disharmoni mellem de to Naturer, maatte det nok kunne ængste en Moder at kende sit Barns Dobbeltnatur.

Og saa stadig dette: kun at se den menneskelige Side, mens det Guddommelige kun kom glimtvis frem; det maa have givet en pinefuld Spænding i Mariæ Sind.

Det varer hellerikke længe, før denne Spænding faar et Udtryk. Lukasevangeliets Julekapitel (2. Kap.) beretter om Tempelgangen og Ofringen efter de rituelle Renselsedage.

Den gamle Simeon tager Barnet paa sine Arme og profeterer med baade Fremsyn og Tilbageblik. Højtideligt forkynder Oldingerøsten Jesu Plads i Frelsens Historie som den Messias, Israel ventede.

Og saa fortsætter han om Barnet og om Moderen:

— Se, denne er sat til Fald og til Oprejsning for mange i Israel og til et Modsigelsens Tegn. Og Din egen Sjæl skal et Sværd gennemstinge — for at mange Hjærter Tanker skulde vorde aabenbare! . . .

Barnet skal bringe Konflikt, og Moderhjærtet skal stinges af Smærtens Sværd. Dette var det første Stik. Kort Tid efter lyder Rama-Skriget i Betlehem fra alle toaarige og endnu spædere Drengbørns Mødre, da Herodes Soldater dræber deres Børn — allerede som spæd volder Jesus Konflikt, og endda blodig Konflikt; han som ogsaa senere sagde: Mener ikke, at jeg er kommen for at bringe Fred, Sværd er jeg kommen for at bringe (St. Matth. 10, 34).

Det er Eftertiden, som har gjort Julen til Idyl, den var — baade i den kolde Grotte, under Barnemordet i Betlehem og paa Flugten til Ægypten — kold, blodig, bitter Virkelighed.

Flugten til Ægypten blev det andet Sværd i Mariæ Hjærte — Opbrud fra Hus og Hjem under Dødsfare, Flugt

i Huj og Hast til Hedningeland, Landflygtighed og Hjemvé — og stadig Frygt for, at Arkelaos, Herodes Søn, skulde gaa i Faderens blodige Spor, selv efter Hjemkomsten (St. Matth. 2, 22-23).

Men bag det hele: Englesyner, Englerøst og Englevagt, Glimt af det Guddommelige ind i Dagenes Mørke og Trængsel.

Hvilken Sum af Mod og Kærlighed, af Taalmodighed og Hengivenhed i Guds Vilje er der ikke bleven krævet af denne Moder.

Saa kommer der en Række Aar, en halv Snes, om hvilke Skriften næsten intet siger, og om hvilke Traditionen intet ved med Sikkerhed, mens Legendene har flettet et dejligt Rosenhang af Sagn og Digt om Barndomshjemmet i Nazareth.

Den Legende er Folk altid saa vrede paa, naar den er græsk-østerlandsk eller latinsk; saa hedder »Legende« næsten »Løgn«; men er den dansk, faar den Lov at passere, især naar den er paa Vers og Melodi, digtet af Grundtvig og Chr. Richardt og hedder,

I Nazareth i trange Kaar...

eller: I Nazareth der var saa smukt...

eller: Mellem disse grønne Høje...

Dog, vi lader baade Orientens, Sydens og Nordens Jesu-Bardoms-Legender ligge og spørger, om vi da ikke fra Paralleller kan slutte noget om de Aar. Det kan vi; sætter vi os ind i Jødernes Privatliv og i israelitisk Opdragelse i Hjem og Synagoger, kan vi faa et ret klart — omend ganske upersonligt — Billede frem.

Maria har lært ham at bede, og Josef at arbejde, sandsynligvis ved Bygningshaandværket, som han selv drev. Desuden har den opvoksende Jesus taget Del i alle de jødiske Gudstjenester i Synagoge og Hjem, og hvert Aar har han været med oppe i Templet til den store Højtid (som det var Familiens Sædvane).

Vi tør ogsaa gøre en Slutning *ex silentio*, ud fra »Tekstens Tavshed om det modsatte«, og antage, at Barnet i intet har været paafaldende forskellig fra andre Drengene i

Nasareth; han har sikkert baade leget og leet sammen med dem, været en god Kammerat og en trofast Ven.

Alt, hvad hær er sagt, bekræftes af Skriftens eneste Ord om Jesu Barndomsliv (St. Luk. 2,40): — Barnet voksede og blev stærk, fuld af Visdom, og Guds Naade var i ham.

Formelen for Livet i Nasareth bliver da det gamle *ora et labora*, bed og arbejd. At det første har været særlig fremtrædende, og at det har været forbundet med Studium af Den gamle Pagts Skrifter, viser Scenen i Templet, hvor den tolvaarige Jesus forbauser Lærerne med sine Spørgsmaal og Svar. Hans Visdom gør hans Religionslærerinde, Maria, al Ære.

Den næste Konflikt hører vi om i Beretningen om Paaskefærden til Templet, da Jesus var tolv Aar. Det er en Konflikt — men en hellig Konflikt, fuld af indre Harmoni — mellem Gud og Mennesket i Jesus. Templet tiltrak det Guddommelige; Moderen søgte det Menneskelige. Og Konflikten bliver atter til et Smærtens Sværd i Mariæ Moderhjærte: Hun ejede ikke fuldt og helt sin Søn; der var noget i ham, som ikke ganske var hendes. »Søn, hvi gjorde Du os dette; se Din Fader og jeg har søgt Dig med Smærte« (St. Luk. 2,48).

Hvor er det saa fint sagt om Marias Holdning, da hun forstaar, at der i hendes Søn er en Helligdom, som skal være lukket for hende: — Hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hjærte. Vi ser den fromme Resignation, det stille Suk, det kærlige Blik . . . og en endnu dybere Undren og Eftertanke.

Atter en Aarække — fra det 12te til det 30te Aar — hvor ikke blot Maria, men ogsaa Jesus er skjult for Verdens Øjne.

Kilderne har kun eet at melde om Jesus: — Han tog til i Visdom, Alder og Naade for Gud og Mennesker. — Et Billede af hellig Ynde uden Spor af Sødighed; et Billede af Hverdagsliv, Hjemliv, Familieliv og Samliv. Og Kilderne har kun eet Ord til, som ogsaa angaar Maria og Josef: — Han var dem underdanig (St. Luk. 2,51).

Atter et Mysterium; Gud, som i eminenteste Forstand er fri, er idel Frihed, er absolut Suveræn, giver sig i Lydighed og Ærbødighed (som tilsammen = Underdanighed) ind under to af sine Skabninger. De to, der oplevede det, og som kendte Jesu Guddom, havde dær til daglig den guddommelige Guldtraad, det himmelske Islæt i Hverdagens jævne, redelige Hvergarn.

I disse Aar udfolder Gudsmoder-Embedet sig ikke mindre end i Fødselstimen.

(Fortsættes.)

Observationer.

1. I Grundtvigske Kredse har man rejst en meget interessant Debat om Ejendomsretten til Kirkerne. To Frimenighedpræster har paapeget, at de fleste er bygget af Katholikker, og at Katholikker stadig gennem deres Skatter maa yde Bidrag til Opførelse, Restauration og Underhold af Landets Kirker . . . hvisaarsag man ikke har Ret til at udelukke dem fra Brugen af dem.

Det er første Gang, at Problemet: Ret og Uret berøres i den Sag — og det vækker Mishag.

Præsteforeningens Formand, Pastor Severinsen, som er dygtig i Kirkehistorie, rykker da ogsaa straks frem og hævder, at de Folk, der paa Erik Lam's (!) Tid byggede Kirkerne, jo netop var den danske Folkekirke, hvis Sogne blev staaende efter 1536.

Javel — saa har Paven og Kardinalskollegiet vel været »Menighedsraad« paa Erik Lams Tid?

Hvad mon Pastor S. vil sige, naar Bolsjevikkerne applicerer den samme Moral? De skalter og valter jo ogsaa i »Kirkefolkets« Navn med Kirker og Kirkegods.

2. En Avis fortæller (i en Artikkel om Tunis og om St. Ludvigs Basilika) om »den smukke Basilisk fra det XIII Aarh.« En pudsig Oversættelse af *basilique*.

3. Italien er ved at besinde sig religiøst. Krucifixet er atter hængt op i Retssalene og i Skolestuerne.

Da Nobile kom frelst over Nordpolen, holdtes der

officiel Takkegudstjeneste med *Te Deum*. Under den store Procession med Sakramentet fløj Aeroplaner Æresvagt. Roms Guvernør har atter optaget Skikken fra før 1870: at skænke en Kalk hvert Aar paa St. Filip Neris' Fest. St. Filip er (næst St. Peter) Roms anden Patron.

I Milano holdtes Festen for *Christus Rex*; over 150.000 Personer deltog — deraf alene 15.000 Medlemmer af »Katholsk Ungdom«.

4. I gamle Dage var Poesien og Naturen religiøse. Man kan se det af de Navne, vore fromme Forfædre gav Vaarens og Skærsommers Blomster.

»Den vilde Timian var Jesusbarnets Vuggehaln, den gulgyldne Snerre Mariæ Sengehaln og den store, silkeagtige Malvor hendes Silkeskørter. Den vilde Snerle eller Konvolvolus, det var hendes Særkeærmer og den Løvefod, der vokser i Skoven, hendes Kaabe, den kan aldrig blive vaad . . . Akelejen er hendes Handsker og Leverurten, den hvide, som vokser paa Engen, hendes Sengebaand, og de hvide Skærmpflanter var Jomfru Marias Kam. Alt, hvad der var kønt og mærkeligt, gav man hende — det var en Hyldest til hende . . . Menneskene klædte den hellige Jomfru med Guds skønne Blomster . . .«

5. Saa er da de folkekirkelige Ansgars-Fester (med Kommemoration af Hans Tausen) overstaaede. Den sidstes Position minder om Kalendariets Bemærkning *h. a. simplex* — iaar kun *simplex*. Er det underligt? Selv uden Ansgars Jubel-Skygge over sig er Tausen saa ubetydelig, farveløs, veg i Konturen. Hævde vi ikke »Paa Tavebondens Ager« og det kendte Billede af Plovdrengen (der sletikke forestiller T.), var han utvivlsomt gaet i Glemme for det store, brede Folk. Det har Luther i Olietryk over Kommoden mellem Jesu- og Mariæ-Hjerte-Billederne — men ikke Tausen. Festerne gav dog Anledning til nogen Lyrik — bortset fra Fryden over Amtmændenes Fjerbuske, Vaabenbrødrenes sorte Stadsklæder, hvide Slips, antikke høje Hatte og Faner. Et Hovedstadsblad noterer, at »Viborgensernes Loyalitet kogte over«, da *summus episcopus* i Admiralsuniform (!) kørte frem for Cathedralens Porte. Samt at »her forkyndtes for første

Gang Evangeliet paa Dansk« — og vi, som troede, at Reformationen kom fra Tyskland — og at den havde Aarhundreders Tyskeri i sit Følge! Ved Skribenten da ikke, at der siden 826 altid blev prædikeret paa Dansk i Danmark, som der overalt i den katholske Kristenhed prædikes paa Modersmaalet?

6. Foruden Espalier af Vaabenbrødre og andre Foreninger var der Kranse. Borgmesteren nedlagde en Krans paa Tausens Mindsten — en original Form for Dyrkelse.

Den spøgefulde Ribebisp »lovede at passe godt paa Tausens jordiske Rester, som hviler i Ribe Domkirke.«

Man skulde forud have paaduttet den djærve Biskop Interesse for Relikvier!

De samme, der nu vil vogte Relikvierne, kastede dem i 1536 ud af Skrinene og forhaanede dem — der er altsaa Forskel paa »jordiske Rester« af Helgener og af... Reformatorer!

7. Biskoppen over Københavns Stift kom saa højt op i Lyrik, at han kaldte Folkekirken »Fædrenes Kirke«. Nu mangler der blot at kalde den »Moderkirken«, saa kan man udnævne den til »Oldkirken«, som man udnævnte Vor Frue til »Domkirken«.

Trods alt vil det næppe lykkes at forblinde Folket i en saadan Grad, at det glemmer, at Ansgars og Absalons Kirke var katholsk, og at Reformationen var et Brud.

8. En »Prælat« (journalistisk Prydord for et Medlem af »det almindelige Præstedømme«) udlod sig med, at Tausen ikke kom med en ny Kristendom; han betød kun Levendegørelsen af det gamle Evangelium efter Middelalderens Mørkel

Saa har Vor Herre da svigtet sin Forjættelse om at være med sin Kirke »alle Dage« og tøvet i 1536 Aar med at sende den »Sandhedens Aand, som skal vejlede Eder til hele Sandheden«.

Og saa har han gjort Reformatorværket slet, siden han ikke bedre fik udryddet »den mørke Middelalders« Kirke.

9. Hvor ser de Festligheder smaa ud ved Siden af »den mørke Middelalders« Triumf i Amerika, da den

Eukaristiske Kongres hyldede Kristus i Altrens Sakramente ved en Altergang paa 1 Million Deltagere, et Børnekor paa 62,000 Stemmer og en Procession paa 750,000 Deltagere.

Det synes, at Middelaldren oplever en Renæssance hinsides Atlanten.

10. Lidt Statistik fra Tyskland — men ægtel

Indbyggere 60,961,424, hvoraf ca. $\frac{1}{3}$, 20,330,472, er Katholikker. De fordeler sig paa 22 Bispedømmer.

Antallet af Ordenshuse var i 1919: 221; to Aar senere i 1923 er der 374 af mandlige.

De kvindelige Ordenshuse stiger i samme Aar fra 5,737 tit 6,053.

De samlede Antal af Ordensfolk stiger fra 72,536 i 1919 til 83,890 i 1923.

Trods Krig og Uaar en pæn Fremgang baade i nye Grundlæggelser og i Personantal!

11. Lidt Verdens-Statistik — ogsaa ægte!

Katholikker i hele Verden:

Europa	190,779,213	
Asien	15,416,537	Af disse tilhører
Afrika	3,271,228	7,054,019
Amerika	112,790,464	andre Riter end den latinske.
Australien	2,070,930	
	<hr/>	
	324,328,372	

England alene har i sine europæiske Besiddelser 6,121,046 Katholikker, og i hele sit Empire 15,256,399.

12. I England & Wales stiger Fødslerne pr. 1000 katholske Ægteskaker fra 52 i 1919 til 55 i 1924. Tidligere Tal var: 45 i 1861—70, 44 i 1911 og 47 i 1914.

Det kan interessere at vide, at der for Tiden er 69 Kardinaler, hvudra 3 er kreerede af Leo XIII, 23 af Pius X, 23 af Benedikt XV og 20 af Pius XI. Af Kardinalerne er 36 Italienerne, 8 Østerrigere, Ungarere og Tyskere, 2 Polakker, 7 Franskmand, 3 Englændere, 5 Spaniere, 1 Portugiser, 4 Amerikanere, 1 Belgier, 1 Hollænder og 1 Brasilianer — saaledes er 33 af 69 Ikke-Italienerne.

Et Provensblad kolporterede (som forhen paatalt) følgende Statistik:

Total-Antal af Katholikker: 215 Mill.

Sandheden er 324 Mill.

England skulde have 5 Mill. paa 45 Mill. Indbyggere.

Sandheden er 6 Mill.

D'Hrr. i »Kristel. Pressebureau« bør examinere deres Kilder bedre en anden Gang!

13. Den protestantiske Theologi er ganske afhængig af Kritikerne. Og disse er ikke meget sikre; saaledes skriver deres store Harnack nu paa sine gamle Dage:

»Da jeg for 57 Aar siden begyndte det teologiske Studium, gjaldt som kritisk Hoved kun den Teolog, der ikke lod mere end 4 Paulusbreve bestaa som ægte. Sidenhen er det blevet anderledes. Ved Siden af 1. og 2. Kor., Rom., Gal. er nu ogsaa Ægtheden af 1. Thess., Kol., Filip. og Filem. saa godt som almindeligt anerkendt.« Tilbage bliver 2. Thess. og Ef., som Harnack dog er tilbøjelig til ogsaa at anse for ægte, og endelig de saakaldte Pastoralbreve (1. og 2. Tim. og Tit.), om hvilke han skriver: »Uden en kritisk Voldshandling kan man hverken hævde Ægtheden eller Uægtheden af disse Breve, som de foreligger.«

Det maa ikke være rart at basere sin Kristendom paa Bibelen alene, hvis man hvert Aarhundrede skal vente 57 Aar, før man tør tro dens Ægthed!

14. I Løgumkloster gik det fint til, da de genindviede den restaurerede Klosterkirke. Bl. a. sad tre Bisper i Silkekjole og Guldkors paa en »Prælatstol«, et Højsæde, hvor i vor Tid Abbed og Priorer sad. Vi har intet imod Bisper paa en Prælatstol — men saa maa man ikke samtidig tale om »ydre Prunk« og hævde »det almindelige Præstedømme«.

15. Da visse folkekirkelige Avantgardister ikke ad lovlig Vej kunde faa kvindelige Præster indført, kunde de Damer selv — der er nu offentlig Præcedens for, at Frkn. Nielsen og Petersen holder Messe og Altergang i Jylland.

Der er ogsaa Udtalelser for, at protestantiske Præster tager udøbte Mennesker til Alters — og dærmed

Bevis for, at Daaben er ved at blive forkastet som Salighedsvilkaar iblandt kristne Mennesker — dærmed atter Bevis for, at Daaben, paa Grund af Defekt i Intentionen — er ugyldig adskillige Steder i Danmark.

16. En luthersk Præst skriver »Sig ikke falsk Vidnesbyrd om den gamle Pietisme«. I Artiklen hedder det bl. a: Jeg har ofte paatalt dette, men jeg kan ikke nægte, at jeg fik en Lyst til at gaa haardt frem, da jeg ifjor i et ellers kønt Jubilæumskrift saa hele det sædvanlige Register antydet... Forf. er slæbt med af den vilde Jagt, som i halvandet Hundrede Aar har fyldt Danmark med Hyl angaaende de gruelige Pietister. Saaledes er ogsaa de skikkeligste Danmarkshistorier for Folkeskolen helt ude af Ballance i denne Periode... en, der ellers er velvillig, bliver i denne Periode helt syg... kun visse »*Traverse*« tillader jeg mig at belyse lidt... Der maa nu være gaaet saa lang Tid, at Smaagnavet fra Samtiden kan blive liggende, og de store Linjer komme frem. Hvad Folk er blevet fyldt med hidtil, er simpelthen en Skandale. Den danske Folkeskole kan ikke være det bekendt. Men det kan Skolekommissions-Formændene heller ikke...« (Udh. af mig). —

Hvad mener Forf. (som er luthersk Præst) om Katholicismens Behandling?

Hverken han eller nogen af hans Folk har — trods klar Opfordring — taget Afstand fra den Behandlingsmaade, han selv karakteriserer som »Skandale«, naar det gælder os. Er det Kærlighed til Sandhed??

17. Katholikkernes Gaver til Hedningemissionen er store. Alene til Arbejdet blandt Børn gav man i 1922 5.200.000 Frcs., og i 1924 endda 9.700.000; af disse 9 Mill. Frcs., som er 63% Forhøjelse fra to Aar tidligere, gav Frankrig mest, nemlig 2.200.000, næstefter kom Tyskland med 2.100.000 Frcs. I Frankrig er det atter Paris og det genvundne Alsace, som giver mest.

18. Det er almindelig bekendt, at »Den kristelige Studenterbevægelse« Verden over har til Motto: *make Christ King* — gør Kristus til Konge! Dette har foranlediget en af dens Ledere, Ærkebiskop Natan Söderblom i Uppsala til følgende Passus i en Artikel om Pavens Bulle, der

indstifter en Fest i Oktober for *Christus Rex*: »Så langt har den evangeliska studenterrörelsens fältrop trängt«. — Ser man det, Pius XI gaar hen og kopierer John Mott, Söderblom og Björquist i sin Mangel paa originale Idéer. Hvor Mott havde faaet sit Motto fra, hvis ikke Pius XI's Forgængere havde været, melder den højstemte Ærkebisp intet om.

Dærimod fortsætter han med en rørende sekterisk Naivitet: »Men man har sagt, att heligt blev jubelåret 1925 genom den evangeliska och orthodoxa kristenhetens endræktiga uppslutning kring Frälsaren på mötet i Sveriges huvudstad«. —

Jasaa — somom ikke enhver vidste, at netop Eendragtigheden var det store *vacuum* paa Stockholmer-Mødet — og at Uppslutningen blev søndret af Rationalister og Modernister, der ikke ser »Frelseren« i »Jesus af Nazareth«. I Rom var vi ikke for at diskutere Jesus, thi vi var alle enige om ham — vi var der for at dyrke ham. I Stockholm turde de end ikke diskutere hele Programmet af Frygt for Splittelse.

Endelig klæder det ilde at slaas om det, som er *heligt*, som Ærkebispens gør det.

19. Det er lykkedes i al Stilhed at faa nogle gode og forstaaende Katholikker til at ære den hellige Frans af Assisi ogsaa hær i Landet. Det sker ved, at de lader Danmarks eneste Franciskus-Kirke, den, i Nakskov, dekorere. Malerinden Frk. Birgitte West er i fuld Gang med sine Kalkmalerier i Skibet, hvor nu seks franciskanske Helgener smykker Pillerne; nu kommer Turen til Koret, hvor i hvert Fald Bagvæggen med en mægtig Golphatha-Scene bliver færdig iaar. Det er Meningen, at hele Dekorationen skal være fuldført til Portiunkula-Dagen 1927, naar Franciskus-Jubelaaret slutter; den Dag vil Mindefesten blive holdt i Nakskov. Træskæreren Hr. Aksel Theilmann har fuldendt Skizzen til en Statue af den hellige Frans, som skal staa i den tomme Niche paa Kirkens Facade; ogsaa den vil blive færdig til Festdagen.

Kan man finde en mere stiltfærdig Maade at fejre *San*

Francesco paa, end at sætte ham et saadant varigt Minde i god dansk Stil og i Traad med gammel Tradition.

20. Nu foreligger Tallene fra Jubelaaret. De romerske Autoriteter regner med over 1 Million Pilgrimme. De organiserede Valfarter talte for Italien 212.000 Deltagere, internationale Tog 29.640 Deltagere, Tyskland 39.875, Spanien 12.892, Frankrig 11.593, England 6287, Jugoslavien 5464, Schweiz 5325, Belgien 5285, Ungarn 4782, Czekoslovakiet 3854, Polen 3207, Østerrig 2783, Portugal 2370, Luxemburg 2000, Malta 1210, Holland 1127, Skandinavien 706, Rumænien 520, Letland & Litauen 74, Amerika 5286, Asien 831, Afrika 527, Australien 300 og Filipinerne 35.

Efter Regeringens Øpgørelse falder der 200 uorganiserede Pilgrimme paa 100 organiserede; der er kun medregnet saadanne, som har løst Kort som Pilgrimme — ikke Turister.

Juli 1926.

Observator.

Festen i Herthadalen 1. August.

Nu er det paa høje Tid at købe Festtegn og Jernbanebilletter til Ekstratoget København—Lejre. Salget af Jernbanebilletterne slutter 29. Juli.

Der er blevet rettet adskillige Forespørgsler til Komitéen i den sidste Tid, og nogle skal besvares her. Der er Parkeringsplads for Automobiler ved Ledreborg Avlsgaard. Der er Restaurant i Herthadalen, hvor man kan faa alt. Naturligvis kan man selv tage Mad med, og det bliver jo det billigste, men det er ikke nødvendigt.

Deltagerne fra Fyen og det sydlige Jylland, der vil gøre Rejsen hurtigt og billigt kan tage en af de tidlige Ekspresser og i Nyborg løse Billigbillet til Lejre. De rejser saa ikke til Roskilde, men skifter i Ringsted og kommer over Hvalsø til Lejre. For at de kan naa hjem paa samme Maade holdes Eftermiddagsmødet Kl. 3¹/₂, Toget gaar fra Lejre (til Hvalsø) 6¹/₆.

Altsaa: Eftermiddagsmødet holdes Kl. 3¹/₂.

Skt. Ansgar-Statuer.

Gunnar Larsen har i Anledning af Sankt Ansgar-jubilæet udført en Sankt Ansgar Statue efter den velkendte foran Marmorkirken. Den findes i to Udførelser i Kalipasta. En i hvidt og sort og en i ren Elfenbensfarve.

Windfeld-Schmidt: St. Ansgar.

Statuen, der fåes i Sankt Ansgars Boghandel, er særdeles smukt udført og vil sikkert finde mange Liebhaveere, der ønsker et kønt og varigt Minde om vor store nationale Helgen til en overkommelig Pris. *H. K.-H.*

Ogsaa Billedhugger Windfeld-Schmidt har bragt en Statuette af St. Ansgar i Handelen, og vi bringer her et Billede af den. Her er Ansgar da endelig engang i Be-

nediktinerdragt, han staar prædikende med Korset højt løftet. Den faas baade i Kalipasta (9 Kr.) og i forgyldt Bronze (100 Kr.) i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3. Fremstilles kun i 50 Eksemplarer. Vi skal ikke indlade os paa en Bedømmelse af, hvilken af de to Statuer der er bedst. Enhver kan jo selv vælge, begge slaar de i hvert Fald langt over de Helgenfigurer, der i Reglen falbydes os. — Ogsaa en lille Plaquette (3 Kr.) har Windfeld-Schmidt udsendt; den bærer et Billede af St. Ansgar i Skibet paa Vej til Danmark.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag den 25. ds. vil Hs. Højærværdighed Biskoppen meddele Diakonvielsen til Subdiakon Kasimir Jaworski. Højtideligheden finder Sted Kl. 7 om Morgenen i Immaculata-Kirken paa Strandvejen.

— Vincentskonferensernes Sommermøde, som lededes af Formanden, Hr. Günther, fandt Sted Søndag den 18. Juli i Ordrup og havde samlet 29 Deltagere. Formanden kom straks ind paa at omtale Feriekolonien i Allerslev, der i alt havde omfattet 7 Drengene fra Nørrebro, 7 fra Ansgar, 4 fra Frederiksberg og 2 fra St. Annæ Sogn. P. Günther havde selv besøgt Kolonien og set, under hvor gode og sunde Forhold Børnene levede der. Under en Rejse paa Lolland havde P. Günther besøgt Nakskov. Her havde P. Smitz oprettet to Hjem, et for Drengene og et for Piger, en Slags Fortsættelse af de almindelige Børnehjem, for at man ikke skulde være nødt til at slippe Børnene i 14 Aars Alderen. Paa Drengehjemmet, der stod direkte under Pastoren, var der 4 Drengene. Paa Pige hjemmet, der lededes af en københavnsk Dame, under P. Smitz's Tilsyn, var der 5 Piger. Drengehjemmet i Nakskov er i Virkeligheden Begyndelsen til et katholsk Lærlingehjem. Pastor Ronge meddelte, at man nu ogsaa haabede snart at faa et tilsvarende i København. Desværre manglede man endnu 9000 Kr. i den første Udbetaling. Hans Højærværdighed Biskoppen var imidlertid kommen til Stede og tog Del i Forhandlingerne. Hr. Günther gav Meddelelse om Bibliotheksforholdene paa Nørrebro, som var i udmærket Gænge. Forstanderskabet for Sakraments sogn havde forøvrigt bevilget 300 Kr. til Ansgars Bibliothek. Hr. Langkjær haabede, at der vilde komme bedre Forhold for Bibliotheket paa Frederiksberg

nu, da P. Benzon havde stillet i Udsigt, at der maaske kunde skaffes et passende Lokale. Biskoppen vilde minde om, at der for Øjeblikket særlig var to Opgaver for Vincentsforeningen, at hjælpe de fattige og at bevare de katholske Børn paa Landet for Kirken. Der var mange Børn at hjælpe og stor Velsignelse at høste for den, der vilde tage sig af den Gerning. Hr. Günther takkede Biskoppen for hans levende Interesse for Vincentsforeningens Arbejde og opfordrede Forsamlingen til fortsat Agitation for nye Medlemmer. — I Anledning af en Rundskrivelse fra Foreningens Protektor, Hans Eminence Kardinal Vanutelli, bevilgedes udenfor Mødet 500 Lire til en Basilika til den hellige Jomfru, som tænkes opført i Ostia Nuova ved Rom. *Chr. H.*

Fredericia. Foreningen »St. Knud« i Fredericia havde Søndag den 11. Juli indbudt sine Medlemmer med Damer til Fællesspisning paa Hannerup Badehotel. Sammenkomsten fik en glimrende Tilslutning og forløb udmærket. Ved Bordet blev afsunget et Par Sange, hvoraf en for Foreninforfattet af Sognepræsten Pastor Joh. Frederiksen, og en Fløjteviser for Damerne, som vakte megen Morskab. Efter Spisningen dansedes der til Kl. 1, hvorefter Spadsereturen hjem langs Lillebælt i den lyse Sommermorgen dannede en skøn Afslutning. *R—k.*

Czekoslovakiet. Husfesten i Prag, der ifjor gav Anledning til, at Den hellige Stol kaldte den pavelige Nuntius tilbage fra Czekoslovakiet, har i Aar formet sig mindre aggressivt overfor den katholske Kirke. Præsidenten havde i Aar ikke hejst Husitflaget med den røde Kalk, og Festen holdt sig mere indenfor de nationale Rammer. En Mængde Foreninger, særlig polske, vendiske og kroatisk, havde i Forvejen protesteret mod en antikatholsk Fest. Man haaber paa, at Forbindelsen med Vatikanet snart vil lade sig genoprette.

Helsingør.

Vi bringer herved alle, som ved Gaver eller paa anden Maade har bidraget til at støtte vor Basar, vor hjerteligste og bedste Tak.

St. Vincents-Søstrene.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakramentssogets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. 8 ^{3/4}		
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 10 ^{1/2}
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledeborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
SPILMANN:	Et Offer for Skriftemaalet.....	1,50	0,50
F. F. MAURER:	Fader vor.....	1,50	0,75
»	A B C.....	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow.....	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener.....	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen.....	1,50	0,75

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordstrupvej 96², Charlottenlund.

En flink og paalidelig 15 Aars Dreng ønskes anbragt 1. August hos en god katholsk Familie, som Købmands- eller Gartnerlærling. Kost og Logi samt en mindre Løn ønskes. Billet, mrk. »K.« modtager Bladets Kontor.

Kirkelig Kalender.

25. Juli 9. Søndag efter Pintse. Jakob den Ældre, Apostel.	1. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.
26. — M. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. — M. Alfons Liguori, Bi- skop og Kirkelærer.
27. — Ti. Pantaleon, Martyr.	3. — Ti. Genfindelse af Ste- fans Relikvier.
28. — O. Nazarius og Lidel- sesfæller, Martyrer.	4. — O. Dominikus, Bekender.
29. — To. Kong Olaf, Martyr.	5. — To. Maria i Sne.
30. — F. Abdon og Sennen, Martyrer.	6. — F. Christi Forklarelse.
31. — L. Ignatius af Loyola, Bekender.	7. — L. Cajetan, Bekender.

Sankt Ansgars Mindefest d. 1. August!

Kl. 11 Pontifikalmesse og Festprædiken i Ledre-
borg Slotsgaard.

Kl. 3^{1/3} Festmøde i Herthadalen.

Festtegnet à 50 Øre faas hos Præsterne og i de katholske Bogsalg.
Det bør købes af alle Katholikker for at støtte Sagen.

Ekstratog (billig Søndagspris) kører fra Kbhvn. 9³⁰, i Lejrø 10³⁰.
Retur fra Lejrø 8⁴⁸, i København 10⁰⁰.

Billetter til dette Ekstratog (3. Kl. 2, 10 Kr. Tur og Retur) faas
kun hos Præsterne og i de katholske Bogsalg (ikke
paa Banegaarden). Deltagerne anmodes om at købe
Billetterne **snarest**. Salget slutter den 29. Juli af Hen-
syn til Togfordelingen.

Et udførligt Program med alle Sangtekster vil
kunne faas Ugen før d. 1. August og paa selve Festdagen.

St. Ansgars Fest.

Generalprøven paa Mitterer's Festmesse for Kor og
Orkester afholdes Søndag den 25. Juli Kl. 2 i St. Joseph Søstre-
nes Skole, Østerbrogade 7 D, med Adgang for alle.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens
Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

Klosterpension (*des chanoinesses du Saint-sépulcre*)
i Turnhout (Antwerpen) Belgien.

Undervisning tilpasset efter danske Forhold. — Sprogstudiet
indtager en stor Plads, især det franske.

Pensionspris: 250 Kr. om Aaret.

Skolen begynder den 1. Oktober.

Indmeldelse hos: Priorinden.

Kostschool Heilig Graf,

Turnhout (Antwerpen) Belgien.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften; fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 31.

Søndag den 1. August.

1926.

INDHOLD: St. Ansgar. — Katolikerna och vetenskapen. — Et Præstebjubilæum i Næstved. — Nogle Bemærkninger om Dr. Montessoris Opdragelsesmethode. — En ny blomst. — En harmfuld protest. — Ny Kirke paa det yderste Nørrebro. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Saa er vi naaet frem til den 1. August, og i Dag stævner alle Danmarks Katholikker sammen paa Ledre-

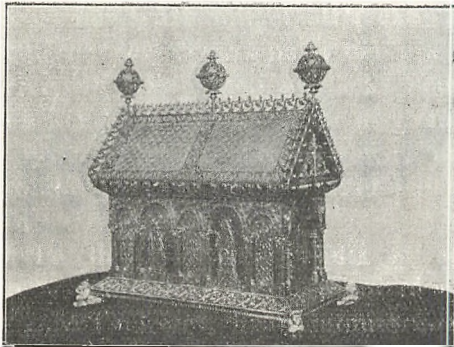
borg og i Herthadalen. Vi vil mindes St. Ansgar, og vi vil hente Mod og Begejstring i Mindet om ham.

Vi har Grund til at mindes, at for 1100 Aar siden kom Ansgar til Danmark. Det var Begyndelsen til Kristendom i vort Fædreland. Som en Apostel kom han, med Apostlenes Budskab, baaret frem med apostolisk Iver. Og hver den, der selv glæder sig over at bære Kristennavn og saaledes erkender Kristendommens uendelige Velsignelse, han mindes med Glæde og Tak den Stund, St. Ansgar første Gang satte sin Fod paa dansk Jord.

Som Katholikker har vi særlig Grund til at mindes Nordens Apostel. Det Budskab, Ansgar bragte, er for os det evigt sande Budskab, som aldrig kan forandres eller »forbedres«. Det er det samme, Vor Herre Jesus Christus sendte sine Apostle ud med, og som den Dag i Dag forkyndes iblandt os. Som Ansgar hos St. Peters Efterfølger i den evige Stad hentede Hjælp og hentede Fuldmagt til sin Gerning, saaledes har vi paa samme Sted Garanti for, at vi har Evangeliet.

Det er nu afgjort, at til Festen kommer den svenske Biskop, Mgr. Müller, og den finske Biskop, Mgr. Buckx, den norske Biskop sender Mgr. Kjelstrup som Repræsentant. Ogsaa to Benediktinere vil deltage i Festen, nemlig Abbeden fra Altenburg i Østerrig Ambros Minarz og hans Ledsager Dr. Breitschopf.

Katolikerna och vetenskapen.

»Att ingående skildra allt hvad vetenskapen har Kyrkan och hennes barn att tacka för är omöjligt,« skrifer pater Merner i »The Catholic Mind«. »Hvad som mest torde förvåna folk, är, att ledareställningen vid vetenskapliga forskningar intagits af katoliker, ja, af katolska präster. Slående bevis härför träffar man på i Poggendorfs Biografiska lexikon för exakta vetenskaper. I detta auktoritativa arbete angifvas namnen på 8847 vetenskapsidkare. Men fastän förteckningen sträcker sig från början af 6:te seklet före Kristus till år 1863 efter Kristi födelse, öfver en tidsrymd af ungefär 25 århundraden, och fastän alltså många af dessa vetenskapsidkare lefde under hednaden, så äro likväl mer än 10 procent af totalsumman katolska präster. Detta visar, att ett stort antal präster ägnat sin fritid åt vetenskapliga studier, och att nära ett tusen vunnit ett känt namn.

Huru orimligt är därför icke påståendet, att Kyrkan är en fiende till vetenskaplig forskning.«

»Det finnes icke någon gren af modern vetenskap, där katoliker icke utmärkt sig, eller rent af uppträdt såsom banbrytare.

Namnet Columbus möter os i de geografiska upptäckterna; Descartes i den rena matematiken och Le Verrier i den tillämpade; Galvani och Volta i elektriciteten och Lavoisier inom kemien. Haiiy, en fransk präst, har et fräjdadt namn i mineralogien, och Nils Stensen (Steno), den danske konvertiten, som blef biskop, var en upptäckare på anatomiens och en banbrytare på geologiens fält.

Hvem har icke hört namnet Louis Pasteur, Frankrikes berömdaste son under nyaste tid, han som genom sina vetenskapliga upptäckter räddat flera människor, än de napoleonska krigen bragte om lifvet.

Stora äro de landvinningar, han gjort inom biologiens, kemiens, fysikens och medicinens värld. Hans insatser i läkarekonsten äro af den mest genomgripande art, särskildt beträffande behandling af farsoter.

Denne vetenskapens storman har gifvit, eller rättare, han är själf en kraftig vederläggning af påståendet, att det råder oafslätlig strid mellan vetenskap och religion, ty han bevarade under hela sitt lif sin enkla barnatro.«

»Efter att hafva studerat tämligen grundligt,« sade han vid ett tillfälle, »har jag en Bretagnisk bondes tro. Om jag hade studerat ännu grundligare, skulle jag haft en Bretagnisk bondkvinnas tro.«

Såsom han lefvat, så dog han, i det han med ena handen höll krucifixet och med den andra sin hustrus hand. (Pater Merner, *The Catholic Mind*, N:o 9 år 1926.)

Ett namn som är känt på alla biologiska laboratorier i hela världen, och som man ofta träffar på i biologiska arbeten och tidskrifter från senaste tid är Gregor Mendel, den österrikiske Augustinermunken, som fann lagen om ärftlighet och därigenom bidragit at finna lösningen af flera biologiska problem, hvarmed många af denna vetenskaps idkare länge sysslat. Ehuru han redan 1865 offentliggjorde resultaten af sina forskningar, dröjde det ända till år 1900, innan man insåg och erkände deras genomgripande betydelse. Möjligen berodde detta dröjesmål på att man då var så ifrigt upptagen af Darwinismen. Också den sistnämndas halt och innebörd har blifvit träffande belyst af många katolska naturvetenskapsmän, bland andra Jesuitpater A. Breitung, som i arbetet »Udviklingslæren og Kristentroen« påvisar, att utvecklingsläran rätt uppfattad ingalunda står i strid med kristendomen.

En företeelse, som ofta möter oss i det dagliga lifvet, är trådlös telegrafering. Men huru mången vet väl, att den för sin tillkomst har två katoliker att tacka: Marconi har omsatt principerna för densamma i det praktiska lifvet, och dessa principer hvila på en upptäckt, som för mer än ett tredjedels sekel sedan gjordes af en af Frankrikes mest framstående fysiker, D:r Edouard Branly, professor vid Institut Catholique i Paris og sedan 1911 ledamot af franska vetenskapsakademien.

Betydelsefulla insatser hafva under de senaste åren gjorts på den fysikaliska forskningens område af den nyligen aflidne abbé Tauleigne, hvars minnesruna sympatiskt

tecknats af den kändz signaturen M. Vincent i »La Croix du Dimanche«, Paris, för den 20. Juni 1926.

Född i Saint-Cirgues en Montagne i biskopsdömet Vivier blev Jean-Baptiste Tauleigne prästvigd 1899, kyrkoherde i Varenne, professor vid Petit Séminaire, kyrkoherde i Lordonnois 1905 och slutligen kyrkoherde i Portigny 1906.

En dag riktades den lärda världens uppmärksamhet på den anspråkslöse landtprästen. Ty 1914 intresserade sig vetenskapsakademien för de apparater, han konstruerat för inregistrering af trådlös telegrafering.

Under världskriget anställd vid en central för radiografi, åsåg han med hjärtligt medlidande de smärtsamma sonderingar, som kräfdes för att söka reda på kulor och järnflisor hos de stackars sårade. För att afhjälpa detta, uppfann och konstruerade han en särskild apparat: radio-stereometern. Genom densamma kan radiografen vägleda kirurgens knif med en säkerhet och en snabbhet, som göra långa och plågsamma undersökningar överflödiga.

Då abbé Tauleigne 1923 af Carnegiestiftelsen fick mottaga en hedersmedalj, skref han till sin ärkebiskop ett bref, där följande rader belysa den prästerliga forskarens stora anspråkslöshet och varma trosifver: »Man har i den lärda världen något öfverdrifvit räckvidden af mina blygsamma arbeten. Hvad som styrker och uppmuntrar mig, är tanken, att kanske aldrig någon nyttigare upptäckt sett dagens ljus, och att den räddat och i framtiden skall rädda miljoner menniskolif och att den möjligen till och med kan blifva ett kraftigt hjälpmedel vid missionärernas apostolat.«

En vetenskap, där katolska präster sedan gammalt vunnit lagrar, är astronomien. Man behöfver ej gå tillbaka så långt som till astronomen Copernicus, Polens ryktbare son. Det är nog att nämna två stjärnforskare från våra dagar, jesuitpater Secchi, på sin tid ledare af observatoriet i Vatikanen, och hans efterträdare, den tyske jesuitatern Hagen, en vetenskapsman med världsrykte och på samma gång en präst med apostolisk ifver. Astronomien har sedan sekler varit ett fält, där jesuitfäder utmärkt sig, och med rätta skrifer protestanten Förster i »Vierteljahrschrift der

Astron. Gesellschaft« 1890, 60: »Bland medlemmarne af Jesu sällskap kunna under förgången och nuvarande tid nämnas så många förträffliga astronomer och i allmänhet så många forskare af renaste vetenskapliga läggning, att det för män af facket är af betydande kollegialt intresse taga kännedom af dem.« (Se M. Meschler S. J. »Die Gesellschaft Jesu«, sid. 192.)

Det skulle behöfvast digra volymer för att skildra katolska vetenskapsmäns insatser i exakta vetenskaper, och volymerna blefve ännu digrare, om däri skulle upptagas alla betydande verk i teologi, filosofi, arkeologi och historia, den sistnämnda representerad under senare tid af tyskarne Janssen, Denifle, O. Pr., Grisar, S. J., kardinal Ehrle, S. J., Pastor m. fl.; af fransmännen benediktinern Dom F. Cabrol, dominikanern Mandonnet, Mgr. Baudrillart, George Goyeau med hans mäterliga »La Papauté et la civilisation« samt jesuiterna Rousselots, Grandmaisons m. fl. epokeyörande arbete »Christus«.

Här i de skandinaviska länderna blifva katolska arbeten allt för litet lästa, men lyckligtvis lyssnar man rätt gerna äfven uti icke-katolska kretsar till framstående katolska föredragshållare. Också protestantisk akademisk ungdom har ofta samlats kring jesuitfäderna Breitung och Menzinger och kring dominikanerna Lange, Clérissac, Allo och Béchaux.

Kulla i Odensvi, Kalmar län, den 17. Juli 1927.

Gustaf Armfelt.

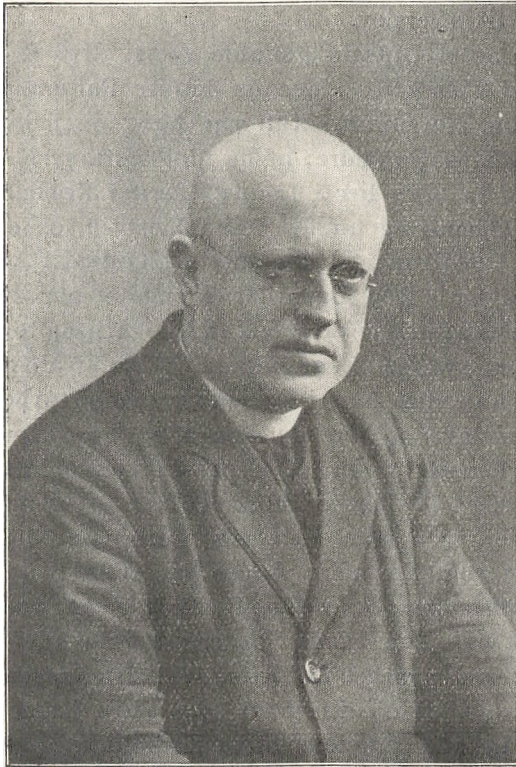

Et Præstejubilæum i Næstved.

Naar man læser Navnet D u t s c h k e, bliver man i første Øjeblik en Smule desorienteret, da det hverken lyder tysk, fransk eller dansk. Men Bærerne af dette Navn stammer ogsaa fra Venderlandet, og deres Forfædre har rimeligvis været med til at hærge og plyndre de danske Kyster, indtil de fik en god Dragt Klø af Biskop Absalon. Naar man ser Pastor Dutschkes gæve Høvdingeskikkelse, kunde man nok tænke sig, at der er en Del vendisk Sø-røverblood i hans Aarer,

Slægten Dutschkes Hovedsæde findes i det tyske Wenden. Derfra drog Bedstefaderen til det ved sin Basilika saa berømte Valfartssted Filippsdorf i Bøhmen og optoges der i den katholske Kirke. Gamle Dutschke blev en god Katholik, der hver eneste Dag bad Rosenkransen og en hel Del mere. Fastebudet holdt han i sin oprindelige Streng-
hed og gjorde ikke Brug af nogensomhelst Dispens i den

Retning. Han var en lidenskabelig Ryger, men ogsaa Pi-
ben skjultes hele Fastetiden i Skabet og kom først Paaske-
dagen atter for Dagens Lys. Saadant et Eksempel maatte
bære Frugt: alle hans 3 Børnebørn valgte Ordensstanden.
P. Frants Dutschke blev — ligesom vor Jubilar — Re-
demptorist og har af Vingaardens Herre allerede faaet sin
Løn, idet han efter et apostolisk og fromt Ordensliv døde
meget opbyggeligt den 26. Juni 1912.

. Søsteren Marie blev Cisterciensernonne og fører nu med

myndig Haand Abbedisestaven i det ældgamle Kloster Porta coeli, der blev stiftet i Kong Premysl Ottokars (og Dronning Dagmars) Tid. Det fortælles om Pastor Dutschkes Søster, at hun, da hun ifjor blev valgt til Abbedisse, allerede den første Gang brugte sin Abbedisse-Stav med en saadan Kraft, at den knækkede midt over, hvorfor der hurtigt maatte fremskaffes en ny. — Ogsaa Danmark staar i Taknemmelighedsgæld til Porta coeli, thi det har sendt os Søstre til Allerslev.

Pastor Josef Dutschke skulde først blive Redaktør af et religiøst Tidsskrift. Men de danske Farvande udøvede den samme Tiltrækningskraft paa ham som i de svundne Dage paa hans Forfædre: af de 25 Præsteaar har han tilbragt over en Snes her i Landet, først i København, saa 15 Aar i Odense og nu fire Aar i Næstved, og overalt har han som Prædikant, Skriftefader og Organist vundet sig mange Venner. Dog hans Hovedopgave har siden 1907 været Sjælesorgen for de udenlandske Arbejdere først paa Fyn og den sydlige Del af Jylland, og nu i Næstved-Eggen. Aar efter Aar førte han i Decembermaaned Arbejderne til deres Hjemstavn og hentede dem atter, naar Vaaren kom; hans Fortjeneste i den Sag paaskønnes ogsaa paa de højeste Steder. Utallige er de Anekdoter, der knytter sig til disse Rejser, men man maa helst høre dem af hans egen Mund, thi som Fortæller finder han ikke sin Ligemand. Hans Ligefremhed og vittige Bemærkninger var Skyld i, at et Sted paa Fyn baade Sogneraadsformanden og hans Venner, der var meget utilfredse med den indremissionske Sognepræst, vilde opstille ham som deres Sognepræst. De vilde ogsaa alle sammen blive Katholikker, blot Pastor Dutsche blev hos dem og Missionspræsten rejste. Og da Pastor Dutsche svarede, at de slet ikke skulde være saa sikre paa, at han ikke vilde lede Sognet i Missionspræstens Fodspor, mente de: »Men Pastoren kan dog le og tale med os.« Selvfølgelig blev der ikke noget af denne Studehandling.

Ved en anden Lejlighed skulde han besøge Formanden for en lokal Sukkerroe-Forening. Da den officielle Del var afsluttet, kom Pigen med Kaffen. »Pastoren maa undskyldte,« mente Formanden, »at min Kone ikke selv kom-

mer. Hun er saa bange for alt, hvad der er katolsk.« Disse Besøg gentog sig nogle Gange. Ved det tredje Besøg sejrede dog den kvindelige Nysgerrighed over Frygten, og Resultatet blev, at hun selv indbød Pastor Dutschke til Middag. Fra nu af var hun altid glad og i godt Humør, naar Sukkerroe-Foreningens Formand trængte til Pastor Dutschkes Hjælp . . . Og saadanne Træk kunde fortælles i massevis.

Naar nu Pastor Dutschke den 8. August*) kan fejre sit Præstejubilæum, fortjener han vor bedste Tak for sit Arbejde i Herrens Vingaard og de bedste Ønsker for Fremtiden.

P. D. St.

Nogle Bemærkninger om Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode

af

Lene Blicher Simonsen.

I Anledning af Frk. Ellen Bohn-Jespersens Artikel om Dr. Maria Montessoris Opdragelsesmethode beder jeg venligst om Plads for nogle Bemærkninger! —

Hvad først Frk. B.-J.s Forhold til selve Montessorimethoden angaar, da synes hun at være en troende Tilhænger. Maria Montessoris Opdragelsessystem staar for hende som et »lysende Punkt«, der »skinner gennem Materialismens Taager« og »varsler om nye Tider«. — Det turde imidlertid bero paa en Misforstaaelse at ville etablere et Modsætningsforhold mellem Montessorimethode og Materialisme. Hvad enten der hentydes til den filosofiske Materialisme, der som bekendt længe har staaet i lav Kurs, eller til det populære Begreb, Materialisme: Livsnydelsens »Filosofi« — da er der ingen Modsætning til Stede. Montessori tilsigter en rig Personlighedsudfoldelse — et Maal, der i og for sig er i god Samklang med et Livsnydelsens Evangelium.

Frk. E. B.-J. behandler nu først Methodens Forhold til den intellektuelle Side af Sjælelivet og nævner som Eks-

---

*) Sammen med Pastor Dutschke blev ogsaa P. Forejtnik fra København's præsteviet; men hans Jubilæum fejres noget senere.

empel paa Methodens Fortræffelighed dens noksom bekendte Betydning for Undervisning af Idioter. Det bør imidlertid bemærkes, at den Fremgang hos Idioterne, der her er Tale om, ligger paa Færdighedsfagenes Omraade — Skrivning og Læsning — og Montessorimethodens tilsvarende fortrinlige Resultater med normale Børn ligger altsaa ligeledes paa dette Omraade. Men en Udvikling af Færdighed er jo ingenlunde det samme som en Udvikling af Intelligens. Just moderne, frie Skoleforsøg, der først lader Børn lære at læse, naar det behager dem — f. Eks. i Tolvaarsalderen — godtgør, at saadanne Færdigheder af det normale Menneske tilegnes saare let — uanset Metoden, naar Lysten findes — og hurtig bringes paa Højde med jævnaldrendes Standpunkt, hvis Færdighed er erhvervet Aaringer forud.

Interessantere er efter min Mening Maria Montessoris Opfattelse af Betydningen af Sansernes Udvikling. — Kokkepigen og Lægens Dygtighed f. Eks. skal væsentlig være baseret paa Sansernes Finhed. Lad gaa med Kokkepigen — Vællingen kunde let svides! — Men selv om Sansningen i specielle Tilfælde har Betydning for en Læge (specielt Tandlægen, der skal lugte til hule Tænder), saa synes det mig dog naivt at antage, at — lad os f. Eks. sige Prof. Rovsing skulde være særlig fremragende som Kirurg, fordi han — muligen — har en Næse som en Indianer — eller at vore Nervalægers Dygtighed eller Mangel paa samme skulde være afhængig af deres Evne til at tælle Rynkerne om Patientens Øjne — uden Brillen. — Maria Montessoris Tro paa Sansseudviklingens Betydning for Intelligensen er sikkert illusorisk. Naturligvis gælder det for hver enkelt at udvikle Iagttagelsesevnen paa sit specielle Omraade; men Iagttagelsesevne er ikke uden videre lig med Sansning. Børn og Idioter — ogsaa Ikke-Montessori-Idioter — sanser ofte skarpt; men de deraf resulterende Iagttagelser er en Erfaring, udsprunget af Interesse. Men denne Sans-iagttagelse er altsaa Resultat af Intelligensens Udvikling — ikke omvendt. —

Hvad endelig Dr. Montessoris Stilling til Religion angaar, da er det sikkert en stor Vildfarelse at tage hende til Indtægt for Katholicismen. Frk. E. B.-J. synes glad ved f. Eks. Udtalelsen om, at »Madonna i sine Arme holder det Barn, der er større end hun selv«. Men denne Udtalelse viser jo intet m. H. t. Opfattelsen af Christi Guddom. De derpaa følgende Linjer viser os tværtimod, at Maria Montessori kun anser Guds Moder for et Symbol paa Moderværdigheden — som Menneskeheden i Johannes Døberens Skikkelse bøjer sig for. — Og »Moderværdigheden er det ophøjede Grundlag for Menneskelig-

hedens Sejr«. — Dette er god Latin i moderne humanistisk Hedenskab — som talt ud af f. Eks. Høffdings Ethik eller anden religiøserende Filosofilyrik. — Det er Religion i Betydning af dyb Belagelse ved Tanken om Menneskets Guddommelighed. — I god Samklang hermed staar det, naar M. M. taler om, at Opdrageren »maa være besjælet af den dybeste Tilbedelse af Livet«, at Apostlene, der hørte Jesu Ord om de smaa, passende kunde have givet sig til »med begejstret tilbedende Aand« at iagttage enhver Livsytring (udhævet af mig) hos dette lille Barn« — og at Apostelen, som drager en Sjæl til Religion, »ikke behøver at skabe noget, men kun behøver med klar Stemme at kalde paa, hvad der slumrer i Hjertedybet«. En saadan Religion vover sig ikke ud over den sokratiske Filosofi; den kan nøjes med hans aandelige Jordemoderkunst uden Brug af Sakramenternes overnaturlige Kraft. — M. M. ønsker da ogsaa gennem sin eksakte Opdragelsesmethode blot at udfinde, »om Mennesket af Naturen er religiøst«, og saa rette sig herefter: »Den positive Pædagogik tilkommer det ogsaa at løse den religiøse Opdragelses Problem . . . Hvis Religionen er opstaaet sammen med Civilisationen, maa dens Rødder bunde dybt i den menneskelige Natur« . . . »Nu da Barnet er blevet frit, er det dettes Tur til at vise os, om Mennesket af Naturen er religiøst.« — Skulde man ikke ogsaa hellere vente og se, om lille Peter selv kunde opfinde en ABC., et Bogstavsystem, og opdage, om det nu ogsaa virkelig er Jorden, der drejer sig om Solen! Det er tydeligt, at M. M. her udelukker den Forudsætning, at Religionen er Aabenbaring. For en Aabenbarings Indhold kan lille Peter ikke ventes at udfinde. —

Allerklarest fremgaar maaske iøvrigt Dr. M.'s Stilling til det religiøse af det af Frk. E. B.-J. selv anførte Citat: »Alle Menneskehedens Sejre, hele Menneskehedens Fremskridt er Resultatet af dens indre Kraft.« — Altsaa Mennesket sejrer alene ved egen Kraft. — Summa summarum: Tilbed Livet, tilbed Barnet, tilbed Mennesket, tilbed dig selv!

Naar Monterossimethoden ikke des mindre anvendes paa katholske Skoler, da skyldes dette antagelig ikke nogen Illusion med Hensyn til hendes religiøse Standpunkt, men snarere en fordomsfri Evne til at skille Sag fra Person og Praksis fra filosofisk Indpakning. At lære smaa Børn at læse og skrive paa en smertefri Maade og at lade dem øve deres Sanser (som deres Lyst er i den Alder) — methodisk, saa længe Intelligenen kun er lidet udviklet — det er saare forstandigt og pædagogisk — selv om det ikke resulterer i »Menneskehedens Genfødelse«, til hvilken Kristus utvivlsomt har anvist en sikrere Vej.

En ny blomst i vor missions have.

På Lolland-Falster har katholske lægfolk fået den gode idé at samle de sydlige øers danske katoliker i en foredragsforening til fremme af religiøs interesse, navnlig for æmner vedrørende vort fædreland og dets historie.

Ved skrivelse af 18de f. m. til idéens forældre har hans højærværdighed biskoppen givet foretagendet sin godkendelse og tilslutning: »Jeg kan ikke andet end glæde mig over, når vore katoliker anstrenger sig for at vedligeholde den religiøse begejstring og med apostolisk iver søger at bidrage til Guds riges udbredelse. Derfor har Deres initiativ min varmeste interesse, da det er af stor betydning for de katoliker, der lever isolerede som en lille minoritet i provinsen.«

Formelt stiftet er foreningen — der bliver kontingentfri og uden særlige love, noget som »den katolske højskole« i København — endnu ikke; er endda navnløs, men vil komme til at bære den også ved klosterkirken og vor nye kirke i Mariebo forevige de st. Birgittas navn, f. ex. St. Birgittas foredragsforening.

Den første sammenkomst holdtes torsdagaften d. 22de ds. hos læge Koefoed i Mariebo med foredraget: »Blade af Østdanmarks kirkesaga i middelalderen« af redaktør Nielsen, Rødby. Man sluttede med »Paa sandheds fjeld«. 21 personer var tilstede — en smuk begyndelse! Møderne agtes holdt maanedlig og i forskellige byer, således sidst i august i Nykøbing.

Vivat, floreat, crescat!
Foreningen leve, blomstre, vokse!

Edw. Ortved.

En harmfuld protest,

Vorfrue til ære, må rettes mod et punkt i artikelen »Jomfru Maria« i bladets sidste nr., side 575, hvor læseren opfordres til at betragte den i stalden skete fødsel, efter fjernelse af al staffage.

Det hedder dér, at Jesus ligger i »et svøb af gamle pudseklude, fundne i en krog af stalden«. Dette er en realistisk, men modbydelig og usand staffage. Tænke

sig den zarte, yndefulde jomfru give sig til at samle nogle tilfældige pudseklude op, hvor skulde endda sådan nogle være kommet fra? — som hun ikke kunde vide, hvad de havde været brugt til, og pakke det vidunderbarn ind i dem, om hvilket hun med videns vished troede, at det var Guds egen søn, ved en undergerning undfanget i hende og ved en ny undergerning født af hende!

Af evangelisterne beretter kun Matthæus og Lukas om Jesu fødsel; den første kun med kronikens korthed; Lukas derimod kap. 2 v. 7, 12 og 16 omtaler nærmere den vidunderlige begivenhed: »Hun svøbte ham og lagde ham i en krybbe.« »I skulle finde et barn svøbt, liggende i en krybbe.« »Og de fandt barnet, liggende i krybben.« Om klude er der kun tale i den »salmebøgers fromme (!) lyrik«, som artikelens forfatter netop vil have læseren til at lade forsvinde under sin betragtning.

Enhver, der har lidt begreb om en almindelig hæderlig kvindes forventningsfulde glæde som vordende moder, navnlig til den førstefødte, ved, med hvilken omhu hun forbereder barnetøj, gør end hendes fattigdom det nok så tarveligt. — Enhver kvinde, der har været frugtsommelig og for domstolen står mistænkt for ikke at have villet fødselen, må besvare det spørgsmål: »Havde De forberedt barnetøj?« og nej et kan blive det hende fældende indicium. — Og denne ædle, benådede fremfor alle kvinder skulde have undladt at berede det nødvendige og tage det med på rejsen, da dog både hun og hendes ægtefælle vidste, at efter naturens gang måtte fødselen indtræde nu under fraværelsen fra hjemmet! Bort med den ærekrænkende staf-fagel!

Og så at Jesusbarnet ligger i »et ædetrug« — et ord, der kun bruges om svins madfad, medens det dog var i en krybbe d. v. s. en foderbeholder, dyrene ikke kan træde op i, og som derfor ikke heller bliver snavset som et ædetrug. Og sluttelig om Maria: »Halm til leje og stengulv til barselseng«; i billedet mangler blot jamren i fødselsveer og den nyfødtes gråd . . .! Så spiller det jo ingen rolle, at fødselen var efter alle fædres mening smertefri, og at Maria ikke har haft brug for forfatterens barselseng.

Jeg véd godt, at forfatteren ikke vil gøre dens ære afbræk, hvem også han elsker, men så skal man ikke skrive den slags ting.

Edw. Ortved.

Ny Kirke paa det yderste Nørrebro.

De københavnske Menigheder — i al Fald Sakramentskirkens Menighed — har vistnok forlængst iagttaget, at Sakramentskirken er for lille. Man kunde sige baade »desværre« og »glædeligvis« — som man tager det. Det er glædeligt næsten altid at se Kirken stuvende fuld, især i Vinterhalvaaret; men det er ubehageligt for mange, der kommer langvejs fra, næppe at kunne finde Plads; det er ikke blot ubehageligt, men ogsaa bekosteligt hver Dag at maatte sende Børn ind til Sakramentskirkens Skole helt ude fra Brønshøj, Utterslev, Husum o. s. v. Derfor trænges der til, og man tænker stærkt paa at virkeliggøre afdøde Msgr. Neuvels Plan, som netop gik ud paa at anlægge et eller flere ny Sogne — eller foreløbig Filialer — længere ude paa Nørrebro.

Man har allerede udset sig en Grund, som er centralt beliggende for Brønshøj, Husum og Vanløse, og som kan faaes for en rimelig Pris og en ikke altfor stor Udbetaling. Noget har Msgr. Neuvel efterladt sig i dette Øjemed, noget er skænket og noget er lovet, men dog mangler der endnu c. 9000 Kr. til Købet og til Indretning af Kapellet eller Kirken. Der forefindes paa Grunden en Bygning, som forholdsvis let kan indrettes til Kapel eller Kirke, og der er god Plads til senere Opførelse af Skole og Lærlinge-hjem. — Lige ved Siden af er der endnu en anden Grund, som passende kunde købes af en Søsterorden enten til Hospital, Skole, Alderdomshjem eller lignende.

Med den højærværdige Biskops Tilladelse henvender Sakramentskirkens Forvaltningsraad sig herved til Trosfællers Velvilje og Offervillighed med Bøn om at hjælpe med til Tilvejebringelse af den nævnte Sum for at muliggøre den snarlige Paabegyndelse af det stærkt tiltrængte Nørrebro Filial.

Bidrag eller Løfter om saadanne modtages med Taknemmelighed enten af Præsterne eller af de andre to Her-rer (Vejinspektør L. Nielsen, Nørreallé 9 St. og Murer-mester A. V. Günther, Bangertsgade 11), som er Medlemmer af *Sakramentskirkens Forvaltningsraad.*

København, Juli 1926.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Komitéen for Ansgarsfesten medde-ler: Alle de, der skal med Ekstratoget fra København Kl. 9³⁰, skal benytte Nedgangen til Perron 3 i Ankomsthallen. —

Alle deltagende Præster bedes medbringe Soutane og Rochet og iføre sig dem i Slotskapellet paa Ledreborg for derefter i Procession at ledsage Biskopperne til Alteret. — I Lejre vil Spejdere vise Vej og sælge Programmer og Sange. — De, der ikke kan staa op under Gudstjenesten, gør klogt i at medbringe Klapstole.

— Der er nedsat et Udvalg til paa forskellig Maade at forberede Festligholdelsen af Digteren Johannes Jørgensen 60 Aars Fødselsdag. Man har bl. a. besluttet at foranstalte en Indsamling til at lade en af Christen Skikkild udført Buste af Jubilaren udhugge i Marmor og skænke den til hans Fødeby Svendborg som et Udtryk for danske Katholikkers Taknemmelighed. Et Opraab, der er sanktioneret af Hans Højærværdighed Biskoppen, vil blive offentliggjort i et følgende Nummer. Udvalgets Formand er Arkivar F. Jürgensen West og Kasserer Frk. Dagmar Beck Hansen.

Vielsesattest søges!

Josefa Plaskacz skal i Aaret 1904 være blevet viet til Josef Janczarek her i Danmark, uden at hun dog ved, hvor Vielsen er foregaaet. Da det er af stor Vigtighed for hende og hendes Søn at faa Vielsesattesten fremskaffet, opfordres de Hrr. Sognepræster til at ville efterse Kirkebøgerne og eventuelt udstede Vielsesattest samt sende den til Hr. Johann Plaskacz, Lindenstr. Nr. 2, Kiel. Desuden bedes Meddelelse derom indsendt hertil.

København den 22. Juli 1926.

Det Apostoliske Vikariat.

Sankt Ansgars Mindefest d. 1. August!

Kl. 11 Pontifikalmesse og Festprædiken i Ledreborg Slotsgaard.

Kl. 3^{1/2} Festmøde i Herthadalen.

Festtegnet à 50 Øre faas hos Præsterne og i de katholske Bogsalg.

Det bør købes af alle Katholikker for at støtte Sagen.
Ekstratog (billig Søndagspris) kører fra Kbhvn. 9³⁰, i Lejre 10³².
Retur fra Lejre 8⁴⁸, i København 10⁰⁰.

Billetter til dette Ekstratog (3. Kl. 2, 10 Kr. Tur og Retur) faas **kun** hos Præsterne og i de katholske Bogsalg (ikke paa Banegaarden). Deltagerne anmodes om at købe Billetterne **snarest**. Salget slutter den 29. Juli af Hensyn til Togfordelingen.

S.M.D.M. Medlemmerne anmodes indtrængende om, saa vidt mulig at deltage i de danske Katholikkers Fest i Anledning af Ansgars-Jubilæet, Søndag den 1. August. Styrelsen.

Mariakongregationen for Mænd. Søndag den 1. August bortaler Fælleskommunionen. Alle Kongreganisterne anmodes om at indfinde sig til Sankt Ansgars Mindefest.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn holder ikke Møde i denne Maaned.

Kirkelig Kalender.

1. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.	8. Aug. 11. Søndag efter Pintse.
2. — M. Alfons Liguori, Biskop og Kirkelærer.	9. — M. Vigilie.
3. — Ti. Genfindelse af Stefans Relikvier.	10. — Ti. Laurentius, Martyr.
4. — O. Dominikus, Bekender.	11. — O. Tiburtius og Sussanna, Martyrer.
5. — To. Maria i Sne.	12. — To. Clara, Jomfru
6. — F. Christi Forklarelse.	13. — F. Hippolyt og Cassian, Martyrer.
7. — L. Cajetan, Bekender.	14. — L. Vigiliefastedag.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. 8 ³ / ₄		
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

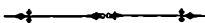
Katholsk ung Mand, 22 Aar, søger herigennem lidt Arbejde ved hvad som helst. Har lært som Kasket- og Bundtmager. Billet, mrkt. »Ung Mand«, modtager Bladet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 32.

Søndag den 8. August.

1926.

INDHOLD: St. Ansgars Mindefest. — Avertissementer.

St. Ansgars Mindefest.

Den 1. August 1926 vil blive husket for stedse af Danmarks Katholikker. Mindefesten for St. Ansgar fik et straalende Forløb.

Hele Formiddagen strømmede Folk til Ledreborg. Automobileerne rullede frem gennem den gamle Allé, og Cyklisterne kom asende, mens Togene i Lejre kom med den ene Skare efter den anden. Ekstratoget fra København Kl. 9^{1/2} var blevet meget langt; da i Roskilde Folk fra Sydsjælland, Lolland og Falster var kommet til, førte Toget vel ca. 1200 Mennesker til Lejre. Og Stemningen var god; Vejret var jo straalende, og dermed var den første Betingelse for en smuk Fest i Orden. Og hvor var det morsomt at mødes med Katholikker fra hver Kant af Landet, med Damperne var de kommet til København om Morgenen, fra Fyn og det sydlige Jylland kom de direkte til Lejre.

Det tog nogen Tid, inden alle de mange Mennesker naaede ind i Ledreborg Slotsgaard. Fra Portaarnet vajede Paveflaget, Dannebrog og det svenske Flag, foran Slottets Hovedindgang var Alteret, og mellem de fire Obelisker foran

var Pladsen til Bisper og Præster. Langs en stor Del af Slottets Façade paa begge Sider af Alteret tog Foreningsfanerne Opstilling, til venstre for Alteret stod Biskoppens Trone under en gammel Baldakin. Oppe paa en Altan havde det store Kor taget Plads.

Endelig Klokken godt halvtolv kunde Gudstjenesten begynde. Den store Procession kom ud fra Slotskapellet: Ministranter, 40 Præster i Rochet, den norske Biskops Repræsentant, Mgr. Kjelstrup, og saa i gyldne Korkaar og Mitraer Benediktinerabbeden Ambros Minarz, Biskop Buckx fra Finland, Biskop Müller fra Sverige og endelig vor egen Biskop med assisterende Præster. En saa stor gejstlig Procession har man endnu ikke set herhjemme i vor Tid. Paa begge Sider af Alteret tog Præsterne Plads, alle Bisperne og Abbeden sad paa Epistelsiden ligeoverfor Tronen. Saa fulgte Pontifikalmessen, hvorved Biskoppen assisteredes af Præsterne von Kettenburg og Bernh. Jensen og den nyviede Diakon Jaworski.

De samlede Kirkekor undsr Organist Hammermüllers Ledelse sang fortræffeligt en skøn Messe af Mitterer til Ledsagelse af fem Basuner. Der var sikkert gaaet et stort forberedende Arbejde forud, og megen Tid var der ofret paa det, men det maa ogsaa siges, at Anstrengelserne kronedes med et glimrende Resultat. Koralstykkerne, Introitus og Communio, dirigerede Pater Menzinger, der selv havde komponeret disse Stykker, Offertorium og Tantum ergo var Hr. Hammermüllers Komposition, og det øvrige var som sagt Mitterers Festmesse. I de storslaaede Omgivelser, overfor al den Pragt, der udfoldedes ved Alteret, blev af sig selv Kravet til Koret stort, og det lykkedes helt at passe det ind i Festen.

Da Evangeliet var naaet, lød Salmen »Vær hilset, St. Ansgar«, og saa fulgte

Biskoppens Festprædiken:

Et Folk kan ikke fejre en skønnere Fest, en større Fest end Takkefesten for dets Omvendelse til Kristendommen. »Dette er det evige Liv: at de kender dig, den ene sande Gud, og den, du har udsendt, Jesus Christus.« Denne ene

sande Gud lærte vore Forfædre at kende, da Ansgar, den nidkære og fromme Apostel, kom herop og plantede de Kristnes Kendemærke, Christi Kors i Danmarks Jord. Da han prædikede den sande Kærlighed, der har sit Udspring i Sandheden, thi den sande Guds- og Menneskekærlighed hviler paa den sande Guds- og Menneskekundskab som

Porttaarnet paa Ledreborg.

paa sit egentlige Fundament, det er paa Sandhedens Fundament. Da Daabens frelsende Vand flød over Vikingernes stolte Hoveder, og Ansgar over dem udtalte de frelsende Ord: jeg døber dig i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn. Mange, ja stedse flere kom til og hørte de frelsende Ord, og efterhaanden veg Hedenskabets Mørke for Evangeliets Lys, thi Hedenskabets det var Natten og

Vinteren i Adskillelse og Deling mellem Gud og Mennesket. Kristendom det er Foraaret, det er den solrige Sommer i Livsfællesskab og Livsenighed med Gud. Saaledes blev Danmark kristent, det blev katholsk: thi dengang som nu samledes de Kristnes Skarer ved Messeofrets højtidelige Handling, dengang som nu drak de tørstige Sjæle Naadens vederkvægende Kraft af de syv Naadekilder, som de syv Sakramenter er. Fra Skagen til Slesvig, fra Østerstrand til Vesterhavet genlød den samme Trosbekendelse, som endnu høres i den genfødte Kirke: *credo unam sanctam et catholicam ecclesiam, credo sanctorum communionem.*

Lover Herren, Nordens Lande,
 Pris ham, Danmarks Kristenfolk,
 At han hid til vore Strande
 Sendte Ansgar som sin Tolk.
 Han fik Lov blandt os at virke,
 Stærk i Troen, øm og ren;
 han har grundet Danmarks Kirke
 Paa den sande Hjørnesteen.

Dengang blomstrede et frodigt voksende religiøst katholsk Liv, dengang som nu var den eukaristiske Kultus Centrum i Kirkens Gudsdyrkelse og Hymnen *Lauda Sion's* herlige Strofer genlød over de danske Sletter. Endnu staar de herlige Monumenter i Ribe og Viborg, i Aarhus og Odense, i Ringsted og Roskilde og mange andre Steder som trofaste Vidner, som stadig tilraaber og vil tilraabe den nuværende og den kommende Slægt: vi er katholske, i Aarhundreder har Kirkens rige Liturgi udfoldet sig under vore Hvælvinger, og Kirkens Hymner og Psalmer har genlydt under dem. Utallige Lys har kastet deres flagrende Skær over Søjlernes Skygger, i Aarhundreder har den spinkle Flamme i Evighedslampen som en trofast Vægter brændt foran Tabernaklet, indtil den Dag kom, da Stormen brød løs. Thi Stormen kom, og Liturgien forsvandt og blev skjult paa støvfylde Lofter, vore Konsekrationskors, som vi var saa stolte af, blev overkalkede, den gamle liturgiske Sangs Toner forstummede, Lysene blev slukkede, der blev dødsstille.

I Aarhundreder har disse graa og mosbevoksede Vidner

staaet der og gentaget deres spejdende Klage: *custos quid de nocte?* Vægter, hvad Tid er det paa Natten? Er den ikke snart forbi? Jeg forstaaer saa godt den Mand, som en Dag kom ind i Horsens katholske Kirke og første Gang i sit Liv faldt paa Knæ foran Tabernaklet, brast i Graad og

Under Biskoppens Prædiken.

med taarefyldte Øjne og kvalfuld Stemme udraabte: hvorfor, ja hvorfor har vi dog slukket den evige Lampe?

Men se, al Prøvelse varer kun en Tid. En Dag steg Frihedens Sol atter op over Danmarks Sletter, nye Guds-huse blev byggede, den evige Lampe blev atter tændt. Og den gamle Tro, den som Ansgar havde forkyndt, den som han selv havde levet i, den som saa inderligt forenede

ham med Rom, den Tro blev atter prædiket i Danmark. Te Deum laudamus! Dig o Gud lover vi, dig takker vi; thi i Dag fejrer vi ikke alene din store Apostels Fest, vi fejrer Jubilæet for din Kirkes Genfødselse i dette Land. Se, nu 75 Aar efter at den religiøse Friheds Sol har skinnet over dette Land, samles vi her i store Skarer, og blandt disse ser vi vore Veteraner som var med i Genrejsningens første Tid, som var Vidner til de store Anstrengelser og Udholdenhedens store Prøve. Vi ser en maalbevidst og begejstret dansk katholsk Ungdom, vi ser her danske katholske Mænd og Kvinder i alle mulige Stillinger, som med Kraft og Liv vil forsvare den kostbare Skat, deres katholske Tro, og som vil, at den Tro skal være Tradition i deres Familie, at den der skal gaa i Arv fra Slægt til Slægt, og alle er de overbeviste om, at det Guds Ord, som i Begyndelsen sagde: det blive til og saaledes rejste hele Universet af det store Intet, ogsaa har sagt til Petrus: Du er Klippen, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og hverken Menneskers eller Hælvedes Magt vil kunne ødelægge den.

Det er dette, som gør Kirken saa stærk og fast, at den overlever alle Aarhundreder. Dens altovervindende Livskraft er det synlige Kendemærke paa dens Guddommelighed. Var den Menneskeværk, saa var den gaaet under for længe siden, men Christus er med den efter sin guddommelige Forjættelse: Se, jeg er hos eder alle Dage indtil Verdens Ende!

Flere Aarhundreder ligger imellem katholsk Liv i Danmark i Fortiden og katholsk Liv i Danmark i Nutiden, men St. Ansgar er og forbliver Bindeledet imellem de to Begreber og trods alle Fordrejninger og Inkonsekvenser, trods al sofistisk Polemik er og forbliver han vor Ansgar. Under hans Beskyttelse, besjælede med den samme sønlige Hengivenhed overfor Christi Stedfortræder, har andre i Rækken af den apostoliske Succession genoptaget hans Arbejde, Præster som ifølge den samme apostoliske Rækkefølge var beklædte med den samme præstelige Magt, har genopbygget vore Gudshuse, disse hellige Steder indviede til Gud og af Gud, i hvilke alt, hvad vi ser, alt hvad vi hører, løfter vore Sjæle til en højere Sfære, hvor vi er

sammen med Gud, som Barnet hos sin Fader, hvor han selv virkelig og væsentlig er til Stede, som lærte os at bede, og som beder sammen med os: Fader vor, du som er i Himlene, helliget worde dit Navn! Paa denne Jubeldag gaar vor Taknemmelighed næst Gud til disse den første Times Arbejdere, jeg nævner her Præfekt Grüder, Biskop von Euch, alle de nidkære Præster fra Paderborn og andre Steder, vore første danske Præster Johansen, Heiden, Kerff og Braun, som har lidt og bedt og arbejdet i Fattigdom. Euntas ibant et flebant mittentes semina sua: i Taarer har de saaet, og vi deres Efterfølgere bærer allerede de første Neg hjem. Vor Taknemmelighed gaar til de første Katholikker, som i den første Tid efter den genvundne Frihed trodsede alle Fordomme, foragtende Smil og Skuldertræk og frejdigt og uden Menneskefrygt bekendte: vi er Ansgars Efterfølgere, vi er romersk-katholske, og som desuden stillede sig selv og deres Formue til Disposition for den nye Tids Bygmestre.

Nu staar der allerede en anseelig Række katholske Kirkebygninger med højtragende Taarne, og midt i Verdens Larm og Tummel raaber de et mægtigt: adveniat regnum tuum! og deres Klokker synger: adveniat regnum tuum! til os komme dit Rige! Disse Gudshuse er et Sindbillede paa Guds Rige, de er for dette Rige, hvad en Fæstning, et Bolværk er for et jordisk Rige, ikke paa Grund af Murenes Fasthed og Styrke, men paa Grund af de troendes Skarer, som trofast Søndag efter Søndag fylder disse Kirkerum og beder: adveniat regnum tuum, der, som gode Christi Soldater, som Apostlen siger: her henter Vaaben, Kraft og Mod, her indøver sig til Kamp for Guds Rige. Det er en Kamp, som ikke har noget andet Maal end Freden, som ikke kender noget andet Vaaben end Aanden og Lysets Vaaben, en Kamp for de Goder, som danner Samfundets Vel.

I Guds Rige gælder ikke nogen anden Vilje end Guds Vilje. Men Guds Vilje det er Menneskenes Vel. Derfor har Frelseren lært os at bede: din Vilje ske — den ske som i Himlen saa og paa Jorden. At hengive sig fuldstændigt i Guds Vilje, fuldstændigt at gaa op i Guds Vilje, det er Himmelen, det er Saligheden. Derigennem bliver Kirken

for den katholske Kristen et Stykke Himmel paa Jorden. Der kommer Guds Vilje til vor Bevidsthed, der bliver vi opdraget til Lydighed overfor Gud. Kirken er den højeste Skole for Lydighed overfor Gud. At lyde Gud fører til Frihed, til Guds Børns Frihed.

Guds Navn, Guds Rige, Guds Vilje! er det ikke det, Ansgar har prædikeret? Nuvel den Arv, Ansgar har efterladt os, som den første Times Arbejdere har værnet om, og som de har frugtbargjort, den maa af os, deres Efterkommere, ikke blive behandlet skødesløst eller letsindigt. Derfor raaber jeg til Eder alle, og gid min Stemme maa genlyde længe i eders Samvittighed: depositum custodi: bevar eders Skat, bevar eders katholske Tro.

Efter at have mindedes de forfulgte Katholikker i Meksiko, som der efter Pavens Ønske skal bedes for i hele Verden den Dag, slutter Biskoppen sin Prædiken med at nedbede Guds Velsignelse over det danske Kongehus og hele Danmarks Land og Folk.

Saa fortsættes den højtidelige Pontifikalmesse, og da den er til Ende, udstilles det hellige Sakramente, og til Basuners Lyd og Klokkeklang bruser Te Deum frem, »Store Gud, vi love dig«. Saa knæler alle igen ned, og Biskopper og Præster beder Bodssalmen »Miserere« for Meksikos Katholikker, saa følger Litaniet til Jesu hellige Hjerte, og efter et festligt »Tantum ergo« meddeles den sakramentale Velsignelse over den knælende Mængde. Saa formes Processionen igen, og Sakramentet bæres højtideligt tilbage til Slotskapellet. Den skønne Festgudstjeneste, der overværedes af ca. 3000 Mennesker, er forbi.

Klokken var bleven halvto, før Gudstjenesten sluttede, og allerede Kl. 3^{1/2} skulde Mødet i Herthadalen begynde. I de Par Timer samledes Deltagerne i Skoven, og Traktørstedet ved Søen stormedes.

I Dalsænkningen i Skoven stod den flagsmykkede Talerstol, og omkring den, op ad Skraaningerne, var der forsamlet ca. 4000 Mennesker til det store

Festmøde.

Da Biskopperne ankom, hyldedes de med Begejstring. Mødet aabnedes paa Komitéens Vegne af Pastor Bernh. Jensen med Ønsket om, at Guds Velsignelse paa St. Ansgars Forbøn maatte hvile over Mødet. Saa sang Forsamlingen Halfdan Kejsers smukke Ansgarssang »Vor Kirkes Morgenstjerne«, og derefter fulgte

Pastor Günthers Tale.

Lovet være Jesus Christus!

*Højærværdige Herrer,
katholske Mænd og Kvinder!*

Vi har set hans Billede . . .
og vi har hørt hans Navn . . .
fra vi var Børn.

Men Billedet og Navnet kom ikke til at leve, før Saga fik Ordet.

Først da Historien, der har været Ansgar god, fik aflagt sit Vidnesbyrd, kom der Bevægelse i hans Billede og Indhold i den hellige Biskops Navn.

Da lyste hans Øje for os i varm Kærlighed til Gud og Mennesker.

Da talte hans Mund og gav Udtryk for hans bløde Hjertes brændende Længsel efter at bringe de nordiske Folk Kristendommens Velsignelser.

Da vi havde lært hans Liv at kende gennem sandfærdige Skrifter, da saa vi ham for os bøje Knæ for Gud i from, indstændig Bøn til Høstens Herre om at give Sol og Regn og Blæst til sin ringe Præsts fattige Udsæd.

Da saa vi ogsaa hans Hænder folde sig i Paakaldelse, gribe om Pennen, naar han nedskrev sine hellige Tanker, fatte om Offergaverne i den hellige Messe, øse Daabsvandet over de omvendtes Pande — og saa i Fritidsstunder flette Fiskenæt som en ægte Efterfølger af Fiskerne ved Genesaret Sø.

Vi saa ham i Historiens Lys ogsaa vandre paa sin Fod i bestandig skiftende Landskaber: paa Nordfrankrigs Slette, langs Flodbredderne ved Elb og Weser, i Sønderjyllands Skove, paa de smilende Øer i den svenske Indsø

og ikke mindst i det evige Rom, hvor han faar sin Søndelse, og hvor han vilde hente den den Dag i Dag.

Saaledes har Historien givet det døde Billede Liv, og den Ansgar, vi fester for her i Dag, er trods den store Afstand i Tid paa over 1000 Aar kommet os levende ganske nær, og det er, som om vi har vandret med ham gennem hans lange Liv, som Dreng i Klosterskolen, som Lærer i Corvey, som Apostel i vort eget Land og i Landet mod Nord, som Biskop i Hamborg og Bremen, gennem alle Aarene, indtil han kaldes bort fra os hin Dag efter Kyndelmisse i det Herrens Aar 865.

Søger vi nu et enkelt Træk frem, der for os er det vigtigste i det vekslende Billede, saa finder vi: Ansgar er først af alt »Apostel«, vort Lands »Apostel«. Paa vort Sprog betyder Apostel »Udsending«.

Ansgar er »sendt« os af Gud, en Gave til os fra Himlen.

Der udgik et »Kald« til ham.

Der blev »kaldt« paa ham til det, som blev hans Livsgerning. Og saa blev han »sendt«.

Hvem kaldte paa Ansgar?

Ja, hvem kaldte paa Verdensapostlen Paulus?

Det gjorde Gud i Himlen og hans nødlidende Folk paa Jorden.

Paulus staar bedende i Jerusalems Tempel, da Guds Røst lyder til ham: »Drag ud fra dette Sted; jeg vil »sende« dig langt bort til Hedningerne.«

Saaledes kaldte Gud paa Sankt Paulus.

I Troas har han om Natten et Syn: der stod en makedonisk Mand for ham og sagde: Kom over til Makedonien og hjælp os.

Saaledes sendte Menneskene Bud efter Sankt Paulus.

Og saaledes er der ogsaa blevet kaldt paa Ansgar, inden han blev »sendt«.

»Gaa og forkynd Hedningerne Guds Ord,« lød det som kimende Klokker i hans Sjæl.

Meget tidligt stod det først som en Anelse og saa som en Vished for ham, at han var et udvalgt Redskab i Guds Haand til Menneskers Frelse.

Processionen.

Hvad han ventede paa i ti lange Aar, var kun Kaldet udefra. Det kom. Og da det kom, var han straks beredt og viste sig derved som en ægte Apostel.

Det er blevet fremhævet om ham, at han tog sit Kald som en Marschordre fra Himmelen,

Og det er retteligen bleven føjet til, at saaledes maa og skal det være:

Medlidenhed med Mennesker er jo nok en god Bevæggrund til Handling, men det er tvivlsomt, om den holder Stand i alle Forhold. Guds Vilje og Bud er derimod saa at sige et uopslideligt Motiv, saafremt man da overhovedet ved Mennesker kan tale om noget, der aldrig svigter.

At der nu fra Gud og Mennesker blev kaldt paa Ansgar til Apostelgerningen, var naturligvis først og fremmest en Guds Beslutning.

Men Kaldet har ogsaa haft sin Grund i hans personlige Egenskaber.

Det udvalgte, udkaarede Redskab maa først af alt være et brugbart Stykke Værktøj.

Men det var Ansgar.

Han var det ved sin stærke Tro og sin dybe Fromhed.

Ved sit gode Hjerte og sin redebonne Offersind.

Ved sin Længsel efter at lide og dø med Christus og for Christus.

Ved sine himmelhøje Tanker om Gud og Guds Rige.

Hos Ansgar aabenbarer det sig paafaldende stærkt, at ligesom et Folk kun kan holde sig ungt og levende, naar det »ser Syner«, naar det har høje Meninger om sit Værd og sin Bestemmelse, saaledes bliver ogsaa den enkelte stærk og evnerig, naar han ligger højt med sine Tanker og Idealer og Planer. Mennesket vokser med sine Formaal.

Naar Ansgar er blevet den store Apostel, saa sker det, fordi han var en Mand med rodfæstet Energi og ukueligt Mod og sejt Udholdenhed.

Er han stundom lidt længe om at betænke sig, saa er han til Gengæld saa meget hurtigere og mere ufortrøden til at handle, naar først Tanken er tænkt til Ende, Beslutningen taget og Planen lagt.

Den hellige Ansgar var dertil en klog Mand, med Indblik og Overblik, med fin Forstaaelse af de Mennesker, han har med at gøre, med Blikket langt ude i den Fremtid, han arbejdede for.

Men, der maa jo føjes til, at aldrig var Ansgar blevet

den, han er, havde han ikke frem for alt været den ydmyge Mand, han var.

Kun med dem, der er smaa i eget Omdømme, kan Gud udrette det store.

Af alle de Ord, vi har fra Ansgars Mund, er vel det største det, at han beder Gud gøre et godt Menneske af ham; større Mirakel vil han ikke begære.

Jeg tror, at naar vi atter her i Dag beder den Bøn efter ham, saa giver vi dermed det bedste Bidrag til denne Mindefests aandelige Udbytte; for saa drager vi herfra som Kristne, der hver paa sit Felt er egnede og villige til at føre Ansgars Gerning videre.

Højærværdige Herrer og øvrige Tilhørere!

Vi er her paa historisk Grund.

Etsteds i Nærheden af denne Plads laa i Oldtiden Sædet for de danske Økonger.

Vi kender adskillige Navne, deriblandt ogsaa Navnet Skjold.

Lad Skjold være en Sagnkonge — hans Navn er nu engang knyttet til Lejre, og Sagnet om ham er skønt.

Som lille Dreng kommer han sejlene til Landet, ganske alene, paa et prægtigt Skib, hvilende sit Hoved paa et Kornneg og med Kongeflag vajende over sit Hoved.

Vi mindes dette Sagn i Dag, da vi festligholder Mindet om Ansgars Komme til Danmark for 11 Hundrede Aar siden.

Ansgar er ingen Sagnfigur og kommer ikke til os paa mystisk Vis, men derfor er Mindet om ham ikke mindre skønt.

Han kom, ikke sendt af Odin, men af den levende Gud, og Guds Banner vajede usynligt over det Skib, der førte ham hertil.

Vi, som er samlede her i Dag . . .

Skønt Børn af en sildig Tid byder vi Ansgar velkommen til Danmark og ønsker ham Held til Arbejdet.

Hans Arbejde er jo endnu langt fra fuldendt.

Det kan det først siges at være, naar den sidste Dansker atter har bøjet Knæ for den hvide Christ og igen er gaaet ind i den Faarefold, hvor Christus er Hyrden.

Og derfor siger vi, som om ingen Tid var forløben, siden Nordens Apostel satte sin Fod paa Danmarks Kyst:

Du være velkommen i vort Land, Ansgar, og Gud signe din Gang og Gerning iblandt os!

Tilhørerne var stærkt grebne og takkede Pastor Günther med et hjerteligt Bifald. Saa stod en anden af vore kendte Talere, Baronesse E. Rosenørn-Lehn, paa Talerstolen.

Baronesse Rosenørn-Lehns Tale.

Højærværdigste Biskopper —
Højærværdige Præster —
Ærede Forsamling —!

»Velsignet saa være hver Moder,
som vaager i Bøn for sin Dreng;
den Bøn er ikke forgæves,
den slaar paa Guds Kærligheds Streng.
Naar rigtig vi bede af Hjertet,
har Bønnen vidunderlig Magt.
Men Moderens Bøn er dog stærkest,
med Kærlighed staar den i Pagt.

De Mødre, som bede bestandig,
de samles i Himlen engang
og danne en Kreds om Guds Moder
med Saligheds jublende Sang.
Thi Jesus, den bedste blandt Sønner,
dem møder paa Evighedsvang
med »Taarernes Sønner« i Følge,
i Gensynets himmelske Klang.«

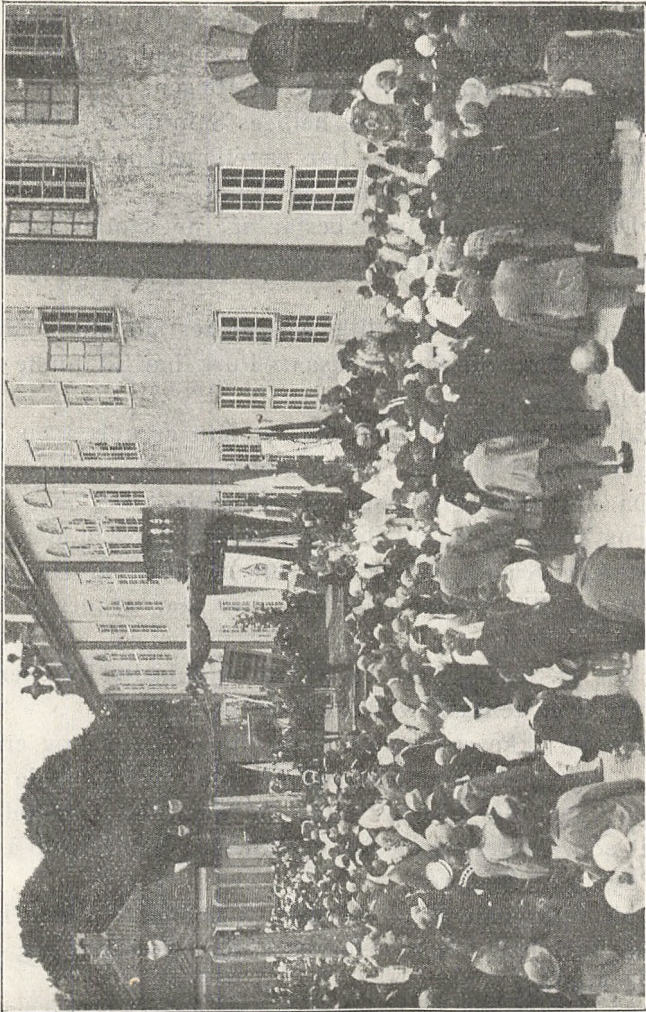
(F. Fridriksson.)

Naar vor højærværdigste Biskop har villet, at ogsaa Nordens Kvinde skulde have et Ord med i Laget her ved Festen for Skandinaviens Apostel, saa ligger det nær, at Talens Emne maa blive:

Sankt Ansgar og Kvinden,

Der er to Kvinder, der har haft en stor Betydning for den hl. Ansgar: den ene er hans egen Moder, den anden er Jesu Moder.

I de to Vers af Fridriksson, jeg begyndte med at citere, ser vi skildret netop det, som Ansgars Mor var for ham. Ved Betegnelsen »Taaresønnerne« behøver man ikke udelukkende at tænke paa en Augustin, der løskøbes af Syndens Fangenskab ved sin Moders Taarer. —

Vi, der er paa det rene med, at Jesus Christus fra den evige Raadslutning af betalte forud med sit Blod og sine Taarer for at løskøbe sin Moder, saa hun kunde blive den af Synden ubesmittede — vi kan ogsaa forstaa, at Ansgars fromme Mor kunde betale forud med sine Bønner og sine Taarer og maaske med sin tidlige Død, for at hendes lille Dreng kunde blive en Helgen.

Og vi, der tror paa »de helliges Samfund«, vi forstaa, at Moderens kærlige Vagt har været med paa St. Ansgars Livsvej fra Barn til Yngling og Mand.

»De Mødre, som bede bestandig, de samles i Himlen engang og danne en Kreds om Guds Moder med Saligheds jublende Sang . . . .«

Saadan er det, den lille Ansgar ser sin Mor i Marias Følge, da han som fem—seksaars Purk har sit første overnaturlige Syn:

En Nat bæres det ham for, at han er ude i en Mose — Grunden er slibrig — han glider — han synker i!

Da faar han Øje paa en yndig Vej, der gaar langs Mosens Rånd — og ad den Vej kommer der ham en skøn og statelig Kvinde imøde — hun er iført en Dronnings Skrud, og lille Ansgar er ganske vis paa, at det er Guds Moder.

Hun er ledsaget af en Skare hvidklædte Kvinder, og iblandt dem genkender Barnet sin egen Mor.

Det var ikke saa længe siden, hun var død, og enhver af os, som har set et lille Barn græde for sin døde Mor, forstaa, at lille Ansgars Sorg og Savn og Længsel har været som Løftestangen for den Glæde, der steg op i ham ved Synet af Moderen —.

Aah, hvor han gerne vil hen til hende! — men ingen Vegne kan han komme for bare sort, boblende og stinkende Mudder.

Den hvide Skare kommer nærmere, og dens dejlige Dronning taler til ham:

»Vil du gerne over til din Mo'r, lille Ansgar?« spørger hun.

Ja, det er jo netop det, han vil!

Men den hellige Jomfru forklarer ham, at saa maa

han blive en artig og flittig Dreng — Lediggang og Børnesteger kan hun og de, der følges med hende, slet ikke lide.

— Man føler med Beundring dette, at Guds Moder afpasser sine Ord efter den, hun aabenbarer sig for — enten det i det 19. Aarh. er den lille Bernadette i Lourdes eller Mélanie paa Bjerget Salette — eller tusind Aar før den lille Ansgar i Pikardiet; hun forstaar at tage de smaa som de Børn, de er! —

Fra den Tid af bliver Ansgar en anden.

Hans smaa Legekammerater synes maaske, at han er bleven kedelig — han fører ikke mere an, naar det gælder Spilopper og Skælmsstykker.

Hvori disse har bestaaet, faar vi ikke at vide — maaske var det lidt Rapseri af Æbler og Nødder — maaske lidt Efteraben til Spot for den tykke gamle Lægbroder i Klosters Køkken — maaske lidt Snyderi bag Tugtemestrens Ryg i Skolen — den Slags »Smaatterier«, som mange Mødre (og maaske Fædre med) er tilbøjelige til at regne for intet eller endog le ad — men den Oplysning faar vi i hvert Fald af Historien om den lille Ansgar, at saadan ser Guds Moder ikke paa Sagerne — og det kan vel nok give Børneopdragere et og andet at tænke over.

Eet kan vi være ganske vis paa, nemlig at den hellige Jomfru har holdt Barnet skadesløs med Hensyn til Livsglæde — der er Glæder af højere Art end Børnestreger, Glæder som Barnets Sind er mindst lige saa modtageligt for som den voksnes — hvad skulde Børnene ellers stille op med hint »Himmeriges Rige«, som fremfor nogen hører dem til?

I vore Dage tales der ofte om, at man ikke maa kede og trætte Børnene med Religionen — det kan være sandt nok — men naar en Moder eller Lærerinde vil tage sig for at gøre Religionen levende for Børnene, saa keder og trætter den dem aldrig.

Gud er aldrig kedelig, men der kan ganske vist tales saa kedsommeligt om ham, at Børn (sømmetider ogsaa voksne) faar et ganske forkert Begreb om ham — og søger deres Glæde og Underholdning andensteds.

Der gælder i saa Henseende den Regel, at Kvinden

skal optage Religionen saadan i sig selv, at hun omdanner den til aandelig Modermælk for Børnene.

En bekendt moderne fransk Forfatter, Mgr. Bougaud, skriver i Slutningen af sin Bog om Skt. Monika, at han igennem Studiet af hendes Liv har fundet et Lys, som han ikke havde ventet sig.

»Idet du har vist mig dit Hjerte, o Monika, har du til Løn for mit Arbejde aabenbaret mig, hvordan mit bør være. Takket være din Undervisning, saa ved jeg nu bedre end forhen, hvad det koster at løskøbe Sjæle, og at, hvis det er umuligt at være en sand Moder uden at have en Præsts Hjerte, saa er det endnu langt mere umuligt at være en sand Præst, hvis man ikke har et Moderhjerte.«

— Jeg tror, det var den Lære, som — ikke Skt. Monika og ikke hans egen tidligt bortkaldte Moder — men den hellige Gudsmoder selv lærte Skt. Ansgar.

I hans Liv som Præst og Biskop hører vi, at han tager sig af fattige og syge Kvinder, bl. a. i det Hospital, han opretter i Bremen.

Han besøger ogsaa fromme kvindelige Eneboersker og yder dem aandelig og timelig Bistand.

Han har den største Omhu for faderløse og Enker. Han har altid en Pengepung i sit Bælte for straks at kunne hjælpe, naar han ser nogen i Nød.

»Thi han stræbte tilfulde,« siger Rimberty, »at opfylde hint Ord af den salige Job (31,16) ikke engang at lade Enkens Øjne vente en liden Stund.«

Men kun i eet eneste Tilfælde er der bevaret os en kort Beretning om hans Møde med en af de Kvinder, der var Genstand for hans Barmhjertighed.

Rimberty fortæller det hele i faa og knappe Ord, som en af Evangeliets Beretninger — og man synes, at aldrig har Skt. Ansgars Skikkelse lignet Jesu Christi egen Skikkelse mere end netop her — men hvem har ogsaa et større Moderhjerte end vor Frelser selv?

Det er en Hjemkomstscene — Ansgar har været i Sverige og kommer tilbage — maaske til Slesvig.

Han staar vel i Skibets Stævn, da det for bliden Bør glider op ad Slien — men han staar ikke alene: ved hans

Side ser vi en ung Mand med hørgult Haar og lyse Bryn, og hvis blaa Øjne spejder og spejder, da Skibet nærmer sig Stranden ved Hedeby.

Der inde paa Bredden finder hans skarpe Blik en Skikkelse — een eneste — alle de andre har han ikke Øje for — og med en Stemme, der er tonløs for ikke at faa altfor megen Klang, siger han til Bispen: »Der staar Mor!«

Den unge Mand er en løskøbt Fange. Han har været bortført til Sverige, maattet trælle og lide i det fremmede Land — hvor længe ved vi ikke — mens hans Mor, som var Enke, sad derhjemme og savnede — og længtes.

Nu har Bispen fundet ham og købt ham — og nu har han taget ham med sig — hvad mon der nu vil ske? Bispen har ikke været synderlig meddelsom paa Rejsen — maaske skal han tages med til Hammaburg eller Bremen — eller maaske helt ned til Turholdt i Flandern — han er jo Bispens Ejendom.

Saa lægger Skibet til under Søfolkenes Raaben og Folks Stimlensammen inde paa Bryggen.

Moderen derinde har ogsaa nærmet sig — hun venter vist hver Gang et Skib kommer, at det skal bringe hendes Dreng — skulde hun atter blive skuffet?

Med eet farer hun sammen — »Mor!« er der en, der raaber — og foran hende slaar en høj, kraftig ung Mand — hun har ondt ved at kende ham igen, om det ikke var for de lysende blaa Øjne. Jo, det er ham! og hun brister i Graad af pludselig overvældende Glæde.

Ved Siden af de to, der kun sanser hinanden, staar Bispen og hans Ven Rimbart i deres grove, brune Munkekutter — og Medfølelsen faar Bispen til at fælde Glædens og Rørthedens Taarer sammen med Moderen. »Han græd ikke mindre end hun«, fortæller Rimbart; og han tilføjer: »og straks skænkede han Enkens Søn Friheden og gav ham tilbage til Moderen, og lod dem gaa glade hjem.«

Deres Navne er ikke blevne bevarede for os, lige saa lidt som vi ved Navnene paa Enken i Naim og hendes Søn — det var ikke Navnene, der havde Betydning, men Hjerterne. —

Det var det ene Moderhjerter, der følte for det andet —

og vi har for saa vidt nok i det ene Træk for at kende Skt. Ansgars Hjerter og vide, hvordan han forstod at gøre Vel imod Kvinden.

Men Skt. Ansgar har gjort andet og mere for Nordens Kvinder end at øve personlige Barmhjertighedsgerninger imod dem ved sin Færd i de nordiske Lande; han gav dem mere end Almisser og gode Ord — han gav dem Kristendommen.

Egentlig er den lille Beretning om den unge frikøbte Mand, som han skænkede til hans Moder, et Symbol paa, hvad Skt. Ansgar gjorde for Nordens Kvinde i det hele og store ved Kristendommens Indførelse.

For at fatte det ret, maa man kaste et Blik paa Samfundsforholdene hos de gamle germanske Folkestammer, der beboede Skandinavien, da Skt. Ansgar kom.

Det var et over al Maade vildt og krigersk Folkefærd, der holdt Størsteparten af det øvrige Europa i bestandig Angst og Bæven. (I den lille engelske Kystby Swanage ved Kanalen, en rigtig lille Ravnekrog, som jeg for nogle Aar siden besøgte, skræmte Mødre og Barnepiger endnu Børnene til at være artige ved at sige: »vil du se du kan tie stille og ikke skraale, din tossede Unge, ellers kommer den røde Mand og ta'r dig!« — den rødhaarede Dansker nemlig.)

»Folkeslagenes Moderskød« kaldte Fortidens Historikere de nordiske Lande, fordi nye Hære hver Sommer strømede syd-, øst- og vest-paa herfra — ligeegyldigt hvor mange Mand, der var falden Aaret forud — det var en forfærdende Gaade, hvor de allesammen kom fra.

Men Gaadens Løsning var den, at Flerkoneri var tilladt i Norden.

Kvinden var en Salgsgenstand, og selv om hun var baade agtet og æret (i Modsætning til, hvad hun var eller er hos mange andre Hedningefolk), saa vedblev hun hele sit Liv at være umyndig og hjemfalden til Mandens Forgødtbefindende — først Faderens, saa Ægtefællens, og blev hun Enke, da den voksne Søns eller en mandlig Slægtnings.

Begik hun Ægteskabsbrud, blev hun jaget nøgen af Gaarde, efter at først hendes Haar var bleven klippet af.

(Ja, jeg vil jo ikke saa gerne komme i Totterne paa mine hypermoderne Medsøstre — men det er jo fristende at gøre den lille Sidebemærkning, at endogsaa vore hedske Forfædre og Formødre ansaa det lange Hovedhaar for Kvindens bedste Smykke — og »Nøgenhed« for den værste Skam.)

Dersom det imidlertid var Manden, der begik Ægteskabsbrud, stod Kvinden retsløs overfor ham.

Saadan var Forholdene.

Der kan næppe være Tvivl om, at de tyske Kejsere, der stadig saa deres Lande true af de vilde Nordboer og forgæves satte haardt imod haardt, ikke af bar uinteresseret Missionsiver har grebet efter det Middel at kristne Skandinaverne.

Derfor ser vi Ludvig d. Fromme saa ivrig i at overtale den danske Konge Harald Klak til at antage Kristendommen og lade sig døbe, dengang Harald beder ham om Hjælp mod sine Fjender.

Sagen med at skaffe en Præst tilveje, som er villig til at rejse med Harald til Danmark, anses da ogsaa for at være af saa stor politisk Betydning, at den maa forelægges for Rigsdagen i Ingelheim (Kejserens Residens).

Resultatet bliver som bekendt Skt. Ansgars Sendelse.

At Skt. Ansgar selv har været kemisk fri for enhver politisk Bagtanke, er en given Sag — hans Apostelhjerte brændte kun af Kærlighed til Sjælene.

Og Sjælene genfødes i den kristne Daab, saa at Folket bliver et andet, end det var.

Den kristne Sædelære og Kultur omskaber den nordiske Mand, skænker ham, om man saa maa sige, til hans Hjem — som Ansgar skænkede den frikøbte Enkesøn til hans Moder.

Ikke mere end 3—4 Aarhundreder efter er de krigslystne, altid udadhigende og erobringsgale Danskere blevne hjemmekære, saa Absalons berømte Vendertog mere bliver en Forsvars- end en Erobringsakt.

Den samme kristne Sædelære og Kultur frigør den nordiske Kvinde. Ægteskabet, det monogame, af Kirken

velsignede Ægteskab, ligestiller ifølge Guds Lov den gifte Kvinde med hendes Mand. Klostrene sikrer den ugifte Kvinde, der ifølge et indre Kald indvier sin Jomfruelighed til Gud, en betrygget og agtet Stilling i Samfundet. Ja, om det saa er de gamle Pebermøer, der som jeg selv hverken har villet vide af Ægteskab eller Kloster — saa kan vi dog føre en saare fredelig Tilværelse.

Enhver Kvinde kan glæde sig ved sin kristne Frihed.

Der er derfor al god Grund for den nordiske Kvinde til at bringe Skt. Ansgar en varmtfølt Hyldest.

Hvori skal vor Hyldest bestaa? En dejlig Festdag i naturskønne Omgivelser er vel ikke nok?

Det er jo klart, at Skt. Ansgar efter dette Jubilæumsaar ikke mere kan staa som noget vagt og fjernt for os — et taaget Skyggeblillede paa Fortidens hvide Lærred.

Nej han er bleven levende og nærværende for os, han er bleven en Personlighed midt iblandt os, som vi maa regne med.

Der er to Ting, som hos denne Personlighed springer i Øjnene:

det ene hans Kærlighed til Guds Moder —

det andet hans Kærlighed til, og hans ubetingede Lydighed (*uden Vrovl!*) imod den katholske Kirke.

En Efterfølgen ham i disse to Ting vil være den skønneste Hyldest, som kan bringes Skt. Ansgar af Nordens Kvinde.

Naturligvis lykkedes det som altd Baronessen at faa Tilhørerne med. Da Bifaldet havde lagt sig, sang Koret, atter under Hr. Hammermüllers Ledelse, med Koncertsanger Michelsen som Solist et Par Sange. Særlig »Den store hvide Flok« virkede gribende. Den tredje Taler fulgte, Lensgreve J. Holstein-Ledreborg. Den er vi ikke i Stand til at gengive efter Manuskript, thi Greven skriver ikke sine Taler. Vi gengiver den derfor efter Referatet i »Roskilde Tidende«.

Lensgreve Holsteins Tale.

Der gaar et gammelt Sagn om det Sted, vi staar paa, begyndte Lensgreven og fortalte derefter Sagnet om Gudinden Herthas Billede, der, naar det skulde tvættes, ikke maatte berøres af uren Haand. 90 rene, unge Kvinder blev derfor udtagne til denne Tvætning, men igen maatte ingen profan Haand røre ved dem, der havde berørt Gudindens hellige Billede, og de 90 Kvinder blev derfor ofret og kastet i Søen.

Saaledes gaar Sagnet Hundreder af Aar, fra Mand til Mand, fra Mund til Mund. Idéen, Tanken i denne Fortælling er den Højagtelse, som vore Forfædre havde for alt, hvad der var guddommeligt, og hvad der var Agtelse værd. Den Agtelse er ikke moderne mere. Der er et andet Ord, man hellere hører. Det er Ord Frihed. Den hellige Frihed, siger man. Den er bleven hellig, man har anskaffet sig en særlig Gudinde, den hellige Frihed. Det er besynderligt at lægge Mærke til, hvor mange Guder og Gudinder man faar, jo mere man fjerner sig fra den eneste Gud.

Ordet Frihed dækker over alt. Det dækker over Ulydighed og Opsætsighed, over Rov og Tyveri. I Frihedens Navn har man omstyrtet Kirker, fordrevet Munke og Nonner. I Frihedens Navn lever Arbejderne under stærkere Tvang end under nogen feudal Lov. Som det gaar i det store, gaar det ogsaa i det smaa. Alle raaber de paa Frihed. Den ene vil have Frihed for at betale Skat, den anden til at drikke sig fuld. Den ene vil være fri for sin Svigermor, den anden for sin Kone.

Og saa gives der kun een Frihed: Friheden til at gøre det gode og leve efter sin Samvittighed, efter sin Tro. Al anden Frihed er kun Retten til at indskrænke sin Næstes Frihed. Den sande Frihed kan aldrig blive nogen Hindring for den skyldige og naturlige Agtelse for, hvad der er Agtelse værd.

Va'r din Fod, va'r din Haand, va'r din Mund! Det er en gylden Leveregél. Men, siger man, den frie Videnskab og den frie Forskning maa ingen Hindring have. Videnskaben har een Grænse, nemlig Sandheden. Slagordet om

den frie Forsknings ubetingede Ret udnyttes til at udtale sig om religiøse Ting og i Jargon. Dette er i og for sig ikke noget nyt — der har altid været enkelte perverse, der har fundet Lyst i at besmitte det hellige. Men i gamle Dage trak man Gudsbespottere udenfor Porten — nu mødes de med et Smil, en Gestus, en Skuldertrækning.

Saa skal vi have Agtelse for den lovlige Øvrighed. Det kan være nederdrægtig svært somme Tider (Munterhed). Men vi skal huske Paulus' Ord om Øvrigheden, og vi skal skelne mellem Øvrigheden og den Person, der beklæder dens Poster.

Vi skal have Agtelse for Alderdommens hvide Haar. Ogsaa her er langt tilbage i vor Tid. Hvis Ordspøget om Ægget og Hønen er moderne, maa hin Negerstamme være overmoderne, som spiste alle sine Medlemmer, naar de var over 60, dels fordi de saa efter deres Mening ikke mere kunde udrette noget, men ogsaa fordi de, hvis de blev ret meget over 60, ikke smagte godt, naar de skulde spises (Munterhed). Men Sandheden er den, som staar i Guds Bud: Du skal ære din Fader og din Moder.

Saa skal vi have Agtelse for Ungdommens Uskyld; den er som det fine Støv paa Liljens Blade eller Sommerfuglens Vinger — den maa ikke berøres. Denne Agtelse skulde være saa stor, at Ungdommen kunde færdes paa Gader og Veje uden at være i Fare. Paa Gader og Veje har Farer altid truet, men der har vi Politiet til at passe paa. Der er imidlertid ogsaa Slyngler og Banditter ved vore Selskaber og vore Baller, og dem er det vor egen Sag at tage os af. Men vi tager alligevel imod dem, skønt vi ved, hvordan de er, glemmende Ordet: Sig mig, hvem du omgaas. . . . Nu skal det villigt indrømmes, at det ikke støtter Agtelsen for Ungdommens Uskyld, naar vi ser de unge Kvinder styrte rundt i deres lige saa latterlige og uklædelige som letfærdige og uanstændige Klædebon. Eller at se dem rokke rundt til Te og Marmelade i sanselige Kropvridninger! Men hvis er Skylden? Den vise Salomon siger: Gennemprygl din Søn med Riset, hvis du vil frelse hans Sjæl. Jeg føjer til: Slaa din Datter med, hvis hun har fortjent det, saa kan hun blive lige med Manden i den Retning.

Vi skal have Agtelse for hver stor og god Mand, som lever eller har levet. Kan man ikke se andres Fortrin og Storhed, er det kun Tegn paa, at man staar saa lavt eller er saa kortsynet, at man ikke kan se højt. Det sker, at man rejser en Mand en Statue, og det skal være for at vise Eftertiden et Eksempel til Efterfølgelse. Vi bør bygge vor Fremtid paa Fortiden. Den, som lader haant om sit Lands Fortid, spytter sig selv i Ansigtet. De store Mænds Gerninger skal være Rettesnor og Vejviser for os. Vi skal derfor agte og ære vore store Mænd. Vi skal alle være som de bedste er eller stræbe derefter.

Nu er det jo slet ikke saadan, at Folk nu til Dags ikke har Agtelse for noget, intet kan beundre. Vist har man Agtelse for en hel Del Ting, men det er bare de forkerte Ting. Overalt gaar en vild, opskørtet Dans om Guldkalven, dette lille skinnende Dyr, som der savnes en Moses til at styrte. Folkeslag ødelægger Folkeslag paa dets Kommando. Alle er i dets Sold. Alle falder ned i dyb Ærbødighed for det. Guldets, dette modbydelige Metal, er blevet Afgud. Hele den forfærdelige Krig, vi har oplevet, var ikke født i Regeringernes Sale, eller i Generalstabenes Kontorer eller i Folkenes Hjerter. Paa Verdens Børser har dens Vugge staaet. Aldrig har den rene Pengevældes Magt været stærkere end nu.

Det gaar os som Kong Midas. Vort Arbejde bliver ikke til Brød, men til Guld. Det er ens i alle Lande. Her hjælper ingen Regeringsform, ingen Parlamentarisme, ingen Mussolini, ingen Bolschevisme, ingen Kommunisme. Fejlen ligger i, at alle ligger vi i Støvet i Ærbødighed for Guldets. Her imod findes kun det Middel, at det bliver sat i Højsædet, som er værd at stræbe efter. Over Guldets Magt staar de Mænd, hvis Idealer ligger i et højere Plan. Af de 12 Apostle var een underlagt Guldets Magt, men de 11 var hævet over den. Tusinder af fromme Munke og Nonner er hævet over den. En af dem, der var det, var den Mand, hvis Minde vi i Dag fejrer.

Efter en varm Hyldest til den retfærdige og fromme Ansgar sluttede Lensgreven: Ingen kan lægge en Alen til sin Vækst, men vel til sin Vilje, og det er Viljen, det kom-

iner an paa. Veg Vilje gør Staalets Styrke svag. En gammel Kælling med en Skrubbe, men med en fast Vilje, er bedre end en stærk Mand med et Sværd, men ingen Vilje.

Stærkt Bifald hilste Grevens Tale, og fra Forsamlingen udbragtes et »Lensgreve Holstein længe level!«

Efter at Koret igen havde sunget, talte den svenske Biskop Mgr. Müller, der bragte en Hilsen fra Sveriges Katholikker. Paa en fin Maade viste Biskoppen hen til, at Danmark først havde haft St. Ansgar, saa fik ogsaa Sverige ham. Saaledes haabede han, at Kirkens Fremgang i Danmark ogsaa vilde føre til et Vaarbrud i Sverige. Han mindedes St. Ansgars og de første Missionærers Virksomhed i Birka, som svenske Katholikker hvert Aar valfarter til, og sluttede med en kraftig Opfordring til Danmarks Katholikker til at føre et ægte katholsk Liv.

Den finske Biskop Mgr. Buckx bragte Hilsen fra sine kun 1500 Katholikker. Der er kun fire Kirker og otte Præster i Skandinaviens næststørste Land, men alligevel er det Fremgang. Den norske Biskops Repræsentant, Mgr. Kjelstrup, som jo ofte har taget Del i danske katholske Møder, bragte den norske Biskops og de norske Katholikkers Hilsen og fremhævede Betydningen af, at Nordens Katholikker stod sammen i Arbejdet med Interesse og Sympathi for hverandre. Saa kom Benediktinerabbeden fra Altenburg Ambros Minarz, en ogsaa blandt Katholikker herhjemme usædvanlig Skikkelse, i Benediktinerkulten med Abbedkors. Han udtalte — paa Tysk — sin Glæde over at have oplevet denne Festdag, og stærkt Bifald fulgte hans Ønske om, at St. Benedikts Orden snart igen maatte virke i Danmark og bidrage sit til, at St. Ansgars Aand maa leve i vort Folk.

Paa Biskoppens Vegne foreslog derefter Pastor Bernh. Jensen følgende Telegrammer afsendt:

Til Hs. Hellighed Pius XI. Rom.

4000 danske Katholikker er i Dag forsamlet for at fejre 1100 Aars Mindet om St. Ansgars Komme til Danmark. De har i Dag ogsaa anraabt Guds Barmhertighed for deres forfulgte Brødre i Meksiko og ønsker overfor Dig, Hellige Fader, at give Udtryk for deres Følelser af barnlig Ærbødighed, Hengivenhed og Kærlighed.

Brems, Apostolisk Vikar.

Til Hs. Majestæt Kongen. Marselisborg Slot.

Danmarks Katholikker, samlet til Mindefest for St. Ansgar, sender Deres Majestæt en ærbødig Hilsen.

Brems, Biskop.

Til Hs. Eminence van Rossum. Rom.

4000 danske Katholikker er i Dag forsamlet for at fejre 1100 Aars Mindet om St. Ansgars Komme til Danmark. De mindes med Glæde Deres Eminences Besøg for 3 Aar siden og sender Dem en ærbødig Hilsen.

Brems. Buckx. Müller.

Saa traadte Hs. Højærværdighed Biskoppen frem for at sige de afsluttende Ord. Det blev først og fremmest en Takketale til alle dem, der var kommet, de mange fra nær og fjern, særlig dem, der havde gjort lange Rejser for at være med. Og naturligvis en Tak til de fremmede Gæster, hvis Deltagelse i høj Grad havde kastet Glans over Feslen. Tak til Sangkoret og dets Dirigenter for de glimrende Ydelser, til Arrangører og særlig til Lensgreve Holstein for hans Gæstfrihed den Dag. Biskoppen udbragte et Leve for Greven. Og da Hurraraabene var forbi, og Biskoppen steg ned, hed det: »Biskoppen længe level« Og Hurraabene gjaldede fra den store Forsamling; en hjertelig Hyldest til Biskoppen var Afslutningen paa den smukke Dag.

Trætte vandrede og kørte Deltagerne af Sted i Aftenstunden. Een Mening var den almindelige: det var en skøn Dag, en Dag, der aldrig glemmes. Og det er de samme Ord, man hører hver Gang, man træffer en, der var med i Søndags. Enkelte Smaating kunde have været anderledes. Men det almindelige Indtryk var: En straalende Fest, en uforglemmelig Dag.

Mandag indløb følgende Telegram til Biskoppen:

Min hjerteligste Tak og Genhilsen.

Christian R.

Onsdag Morgen indløb følgende Telegram:

Monseigneur Brems, Vieaire apostolique. Danemarc.

Particulièrement sensible hommage vénération filiale nombreux catholiques danois réunis occasion onzième centenaire St.-Anschaire Saint Père remerciant prières ferventes faveur frères persécutés Mexique envoi de cœur vous-même et intervenus bénédiction apostolique gage abondance faveurs divines.

Card. Gasparri.

Den Hellige Fader er dybt rørt over den barnlige Hyldest fra de talrige danske Katholikker, der er forsamlet i Anledning af St. Ansgars 1100 Aars Minde, han takker for de fromme Bønner for de forfulgte Brødre i Meksiko, og som Pant paa Guds rige Naade sender han Dem af ganske Hjerte Dem selv og alle Deltagere den Apostoliske Velsignelse.

Card. Gasparri.

Kirkelig Kalender.

8. Aug. 11. Søndag efter Pintse.	15. Aug. 12. Søndag eft. Pintse. Marias Optagelse.
9. — M. Vigilie.	16. — M. Joakim, Jomfru Mar- rias Fader.
10. — Ti. Laurentius, Martyr.	17. — Ti. Hyacinthus, Bekender.
11. — O. Tiburtius og Su- sanna, Martyrer.	18. — O. Oktavdag.
12. — To. Clara, Jomfru	19. — To. Oktavdag.
13. — F. Hippolyt og Cassian, Martyrer.	20. — F. Bernhard, Abbed og Kirkelærer.
14. — L. Vigiliefastedag.	21. — L. Johanna Franciska, Enke.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe. Kl. 8 ³ / ₄	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa	Kl. 8 ³ / ₄	Kl. 10	Kl. 6
Aakirkeby (Jernbanegade)	Kl. -	» 10	» 3
Aalborg (Kastetvej)	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Aarhus (Ryesgade 26)	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» -
Assens (Nørregade 3)	» -	» 7	» 5
Dalum Kloster	» 6 ¹ / ₂	» -	» 3
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 2
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» -
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» 2
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» -
Hørsholm	» 9	» 9 ¹ / ₂	» 7
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 5
Køge (Elisevej)	» 8	» 9 ¹ / ₂	» -
Ledreborg	» -	» 10	» -
Mariibo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» 7 ¹ / ₂
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» -
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke)	» 8	» 10	» 2 ¹ / ₂
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 8
Randers (Ladegaardsgade)	» -	» 10	» 5
Ringsted (St. Knudsgade)	» 8	» 9	» 6
Roskilde (St. Olgade)	» 7	» 10	» 6
Rudkøbing	» -	» 10	» 2
Rønne (Østergade 59)	» -	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 5
Slagelse (Tordenskjoldsgade)	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» -
Sønderborg	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

St. Annæ Kirke. Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion under Messen Kl. 8 Søndag d. 15. August.

Ædle Velgørere bedes venligst betænke Børnehjemmene i Nakskov med Smaagaver af al Art, som med Taknemmelighed afhentes af Diemar, Skindergade 32. Tlf. Byen 6555. Kl. 10—2.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 33.

Søndag den 15. August.

1926.

INDHOLD: Grundfæstet paa Sion. — Biskop Müllers Tale i Herthadalen. — Jomfru Maria. V. (fortsat). — Pastor Eduard Foreitnik. — St. Ansgars Fest. — Et venligt Svar. — Opraab. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Italien. Meksiko. — Avertissementer.

Grundfæstet paa Sion.

Det var i Judæas Bjerge, at den Lovsang første Gang lød »Magnificat anima mea Dominum. Min Sjæl højlover Herren. Og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser. Thi han har set i Naade til sin Tjenerindes Ringhed; thi se, fra nu af skulle alle Slægter prise mig salig.« To Kvinder mødtes, Maria og Elisabeth, og fra Marias Mund og Hjerte kom denne jublende Takkesang til Gud. Den vidner om en Forsmag paa Himmeriges Herlighed. Men først mange Aar efter fik Maria helt Del i Herligheden. Det mindes vi i Dag, og i Epistlen læser vi det Ord, der anvendes paa Maria: Jeg blev »grundfæstet paa Sion, og i den hellige Stad fandt jeg et Hvilested, og mit Herredømme var i Jerusalem«. Vi kan deri se hele Guds Moders Udvikling: Grundfæstelsen i Guds Naade, Foreningen med Herren og endelig Herredømmet i det himmelske Jerusalem. Det er tillige den Udvikling, vi allesammen skulde gennemgaa, saa at vi engang sammen med hende kan synge: Min Sjæl højlover Herren.

En gammel Overlevering vil vide, at Maria, Joachim og Annas Datter, allerede som Barn blev bragt til Templet og indviet til Guds Tjeneste. Sikkert er det, at Maria fra sin tidligste Barndom har lært at tjene Gud. I det Hjem,

hvor hun voksede op, var Gud Herren den øverste, som man tænkte paa hver eneste Dag, ja mange Gange om Dagen. Maria lærte tidligt at længes efter Gud og efter den Frelser, Messias, som han havde lovet. Maria lærte, alt mens hun voksede op, at bygge sit Liv paa Gud. Hun saa vel ogsaa noget af Verdens Liv og Verdens Ondskab. Hun saa Mennesker, der ikke levede for Gud, hun saa Hedningerne, der haanede Gud og alle dem, der dyrkede ham. Men Marias hele Sjæl higede kun efter Gud, hun kunde slet ikke fatte, at Mennesker kunde være saaledes.

Maria var »grundfæstet paa Sion«. Sion var det hellige Bjerg, hvor Herrens Tempel stod. Op paa Sion til Templet gik Maria hver Dag som Barn og som ung Pige. Det var hendes Livs Midtpunkt. For mange andre Mennesker var ogsaa dengang Livets Midtpunkt deres Forretning, for andre Livets Nydelser. Verdens Midtpunkt var Rom, den store Stad, hvor Kejseren boede og herskede over al Verden, hvor al Jordens Rigdomme og Luksus var samlet. Der kom Mennesker sammen fra alle Jordens Grænser for at se Verdensbyen, for at hylde Verdenskejseren, derfra drog de ud, de store Hære og de mægtige Hovedsmænd, der undertvang Jorden. For Maria var alt det noget fjernt, der ingen Betydning havde for hende. Hun gik hver Dag sin stille Gang til Templet paa Sion, og naar hun knælte der i Bøn, saa var hun i Virkeligheden Jordens Midtpunkt, skønt intet Menneske anede det. Saa steg Guds Naade ned fra Himmerige og fyldte hendes Sjæl, saa at hun voksede i Guds Naade, og den Dag kunde nærme sig, da hun skulde hilses af Engelen med Ordet: Du er »fuld af Naade«.

Det maa være ethvert Menneskes Opgave ogsaa at blive grundfæstet paa Sion, det vil sige at bygge sit Liv paa Gud og hans Naade. Og helst skal det jo gøres fra Ungdommen, ja fra Barndommen af. Vi ved af, hvad Troen lærer os, at Maria altid, fra sit Livs første Øjeblik af, var i Guds Naade og bevarede den altid. Vi ved, at vi selv kort efter vor Fødsel ved Daabens Sakramente fik den helliggørende Naade, og vor Opgave er ogsaa at bevare den altid. Ak, det gaar saa ofte galt for Mennesker. Ved Daaben lægges hos alle den rette Grund, men naar saa Mennesket har naaet Fornuftens Brug og selv kan vælge, saa søger det ofte en anden Grundvold at bygge paa. Det er Familjernes, Forældrenes Opgave at faa deres Børn grundfæstet paa Sion, saa at de allerede under Opvæksten lærer Gud at kende som den højeste, saa at de forstaar, at med ham og for ham skal Livet leves. Kirken skal være Midtpunktet i vort Liv, og helst skal det læres tidligt. Det er endnu saadan, at meget andet drager, og ser

vi ud i vor By og vort Land, er det ikke netop Christi Kirke, der er Midtpunktet i Folkets Liv. Men den skal blive det mere og mere. Og alle de, der skal opdrage Børn og lære dem Livets vanskelige Kunst, de skal lære dem, at Kirken er Midtpunktet. Grundfæstet paa Sion skal vi være alle, ligesom Maria var det, det er Begyndelsen til Livet i Guds Naade og til Væksten i Guds Naade. Det er den første Betingelse for at naa til Himmelen.

B. J.

Biskop Müllers Tale i Herthadalen.

Tyvärr kan jag icke tala til Eder å Edert modersmål, vars lov nyss blivet sjunget, men jag vill tala de svenska katolikernas hjärtaspråk och hoppas, att detta hjärtats språk skall av Eder förstås.

Jag har äran att bringa Eder de svenska katolikernas varmaste hälsningar. Med en liten skara svenska katoliker har jag kommit för att deltaga i Eder festglädje och tillsammans hylla den helige Ansgar, Nordens apostel och stora kulturbärare. Med stor tillfredsställelse har jag redan vid festgudstjänsten sett den svenska flaggan vaja sida vid sida om den danska.

Liksom Danmarks katoliker jubla i dag, så jubla och med dem hela Nordens. Och om Skriftens ord: »Sönerna skola uppstå och prisa honom högtsalig och giva honom av hans händers frukt, och de skola prisa honom och hans verk vid vår Moder Kyrkans portar« i dag gälla om den helige Ansgar, då vilja vi svenska katoliker vara med i första ledet för att tacka och glädjas med våra danska katolska bröder och systrar. Vi tillhöra ju en Kyrka, som bildar en familj av bröder och systrar, där alla folk i endräkt och kärlek räcka varandra handen.

Och Sveriges katoliker hava en särskild rätt till den helige Ansgar. Han har bragt evangeliets ljus och kristendomens, den katolska trons omätliga välsignelse även till Svea rikets folk. Danskarna, goda och älskvärda förr som nu, hålla ju icke själviskt kvar den helige Ansgar, utan läto honom draga upp även till Sverige. Danmark var första etappen på hans apostoliska färd att verka för Guds

rike i Norden. Här i Danmark var skolan, där han lärde sig huru de nordiska folken skulle tagas för att vinnas för Kristus.

829, tre år efter sin första ankomst till detta land, kom Ansgar med sina i Danmark samlade erfarenheter till Birka, Svea rikets dåvarande största handelsstad i Mälaren, för att predika.

Och då han 850 andra gången kom till Birka, var det en rekommendationsskrivelse från den danske konungen, som bröt Birkakonungen Olofs och Birkafolkets motstånd mot honom, ett rekommendationsbrev, vari danske konungen säger: »Jag har aldrig i mitt liv mött en så ädel man som Ansgar och hos ingen dödlig funnit en sådan trohet som hos honom.« Så tänkte och kände danskarna, då de lämnade den helige Ansgar till oss i Sverige. Oändligt stor är också de svenska katolikernas tacksamhetsskuld till den helige Ansgar. Vårt år i september månad draga Stockholms katoliker vallfärdande ut till Birka och där på Björkön uppe vid det stora S:t Ansgarskorset, varifrån Hans Eminens Kardinal van Rossum en gång välsignat hela Norden, mottaga de under den heliga mässan knäböjande på marken den heliga kommunionen och bedja för den helige Ansgars verk.

Därför lägga vi svenska katoliker i dag våra händer i de danska katolikernas händer, i tacksamhet och helig glädje över att vara den helige Ansgars söner och döttrar i Kristi sanna Kyrka. Skola vi icke uppstå med glädje och prisa honom och hans verk och giva honom av hans händers frukt?

Förrän denna härliga dag lider mot aftonen, vilja vi inför den helige Ansgars bild högtidligen giva varandra löftet att vandra som hans söner och döttrar i hans ande. Om de första kristna säger en kyrklig skriftställare under ett av de första århundradena: »Magna non loquimur, sed vivimus« — vi tala icke stora ord, utan vi leva storverk. Vi vilja leva stort som helhjärtade kristna, som lysa genom vårt exempel, vi vilja vara handlingens katoliker. Ansgar var en handlingens man.

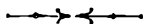
Framför allt är det två dygder, som lysa oss, Nordens katoliker, till mötes från den helige Ansgars bild: kärleken

till Kyrkan och kärleken till de nordiska folken. Han var den katolska Kyrkans trofastaste son i lust och nöd, i liv och död. Hela hans väsen och verksamhet har sin rot i den katolska Kyrkans trosläror och nådemedel. Det var Rom, den katolska Kyrkans medelpunkt, som sänt honom, det var Påven, som lämnade honom palliet och utnämnde honom till Vicarius Apostolicus för hela Norden. Från olika läger söker man bemäktiga sig den helige Ansgars bild, som om han icke eller icke uteslutande tillhörde den katolska Kyrkan. Historien själv skall rätta dessa förvrängningar av den historiska sanningen. S:t Ansgar var romersk katolik lika utpräglad som vi vilja vara det. Varje fiber i hans hjärta, varje slag av hans puls, varje andetag han drog, hela hans arbete tillhörde helt och odelat den romerska katolska, Kristi sanna Kyrka. Så vilja också vi älska denna Kyrka av hela vårt hjärta, älska denna tro, som omfattas av 325 millioner människor, som har uträttat så utomordentliga storverk i alla länder under seklernas lopp, denna tro, som har gjort otaliga lyckliga och saliga, denna tro, som är vår största skatt, vår styrka i livet, vår frid i döden, vår salighet på andra sidan graven.

Och huru älskade icke Ansgar Nordens folk och länder! Vad var det, som gjorde, att han lämnade klosterlivets fridfulla hem för missionsarbetets många offer och lidanden? Vad var det som gjorde, att han stod orubbad och stark i sin förtröstan bland alla motgångar, att han utgav sig själv och offrade allt? Vad var det som gjorde, att hans tålmod och okuvliga energi vunno segern? Det var hans hjärtas kärlek till de nordiska folken, till själarna i Norden, som han ville frälsa och lyckliggöra. Vi böja i dag vårt huvud, fyllda av tacksamhet, för denna gripande kärlek. I allt vilja vi katoliker vara de främsta att tjäna fäderneslandet, av ingen vilja vi låta oss överträffas därutinnan, vi vilja älska det genom vår id och vår strid, framför allt genom vår bön och vår kristliga vand.

Så räcka Sveriges katoliker i dag sina danska trosfränder i kärlek och endräkt handen över Sundet, eniga med dem i samma tro, i vördnad för Nordens apostel, i

trohet mot det gemensamma arvet. Är det icke et lyckligt tecken att alla Nordens länder hava korsset i sin flagga? När allt kommer omkring, är det den helige Ansgar, som vi hava att tacka för det, han, som bragte korsset och dess välsignelse till oss. Låtom oss slå vakt om korssets heliga tecken och lyfta det högt, trons, ödmjukhetens, segerns tecken. Till min stora glädje ser jag i dag så mycken ungdom samlad, som vill kämpa livets strid under S:t Ansgariekorssets heliga tecken och försvara det mot allt ont. Ja, framåt med ungdomens spänstiga kraft! Den katolska tron är allas vår ungdomskraft, själarnas och folkens eviga ungdom, de eviga sanningarnas vartid för alla tider. Vi skola alltid förbliva unga, fyllda av ungdomens ljusa hoppfullhet, om vi leva efter denna tro.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

V. Hvem er min Moder?

Kristi offentlige Virksomhed har et trefoldigt Formaal: at lære Menneskene den sande Religion (Kristi Profet-Embede), at samle Menneskene i Guds Rige (Kristi Konge-Gærning) og at frelse Menneskene ved at lide og dø for dem (Kristi Ypperstepræste-Embede).

I denne trefoldige Gærning har hans Moder, ud fra Sagens Natur, ingen Del. Da hun havde født ham, opdraget ham og forberedt ham, maatte hun lade ham gaa hans egne Veje og selv trække sig tilbage i Ubemærketheden.

»Mirjam« blev »Maria«, og nu bliver Maria: »Kvinde«.

Som en Præst kan have den dybeste Respekt og Ærbødighed for sin Moder og den ømmeste Kærlighed til hende, men dog paa det bestemteste maa afvise enhver Indblanden fra hendes Side i hans Sjælesørgerembede overfor den enkelte Sjæl eller overfor Sognet — saaledes maa Jesus nu udelukke Maria fra baade sin Fortrolighed, sin Lydighed og sit personlige Samvær.

Vi har eet eneste Træk fra Overgangen fra Jesu Privatliv til hans Messiasgærning: Brylluppet i Kana.

I Begivenhederne dær spiller Maria en Rolle, som halvt endnu er Moderens, men som ogsaa er Begyndelsen til den nye Lod, der ventede hende for Fremtiden.

Det er St. Johannes, som beretter os Historien i sit 2det Kap. Vi er midt i en østerlandsk Bryllupsfest i Landsbyen Kana, ret nær ved Nasaret. En saadan Fest er ikke præget af Vesterledens Manikæisme og Puritanisme; naar der var Fest, gik det festligt til. Man kom ikke sammen blot en Time eller to til en Frokost eller Middag efter Vielsen; man festede den ganske Dag, ja ofte flere Dage i Rad. Gæsternes Antal var ofte ubegrænset; enhver, der vilde ønske Til Lykke, var velkommen. Af Maalene, som Evangeliet opgiver paa Vandkarrene, der fyldtes med forvandlet Vin, kan vi se, at Huset har været fuldt. De »6 Stenkar, hvoraf hvert holdt to eller tre Kander«, tog efter vore Dages Maal ca. 800 Flasker, saa vi kan rolig sætte Gæsternes Antal til mindst 3 à 400 Personer. Dette forklarer ogsaa, hvorfor Herren virkede sit første Under netop ved denne Lejlighed: det blev set af mange.

Man havde for Skik, at Brudens Forældre tog sig af Gæsternes Underholdning og overlod Husførelsen til en kvindelig Slægtning. Muligvis har Maria været tilstede i den Egenskab — det kunde Udtrykket: »Jesu Moder var der« godt tyde paa; det er som bekymret Husmoder, at hun gør sin Søn opmærksom paa, at Vinen er sluppen op. Det, at Vinen slap op, betød nemlig i Østerland ikke blot, at saa maatte Gæsterne sidde med tørre Munde — men det var et Brud paa Gæstfrihedens hellige Love, et Tegn paa Nærighed og slet Værtskab, paa Hensynsløshed. Dette forklarer Marias Bekymring.

Hvorum alting er, det var Maria, der var den egentlig Indbudte (St. Johs. 2, 1); desuden var Jesus og hans nylig kaldede Disciple bedt med. Han kom lige fra Jordan, hvor Døberen havde døbt ham, og hvor han havde samlet den første lille Flok af Trofaste om sig (St. Johs. 1, 37 — 2, 51). Han havde lovet at vise dem sin Guddomsherlighed (2, 51), og efter Optrinnet ved Brylluppet »troede hans Disciple paa ham« (St. Johs. 2, 11).

Det, der saa sker, er: at Maria gør Jesus opmærksom paa det Uheld, at de ikke har mere Vin.

Vi ser hendes **Trø** og hendes **Førvøntning** (som en god Nutidsmoder kan sige til sin voksne Søn: — Aah, vi har ikke flere Kager — og saa vente, at han devoverer sig og gaar til Bageren for at redde Stemningen ved Kaffe-selskabet). Han gør det sikkert, han er jo altid saa god... Og saa indtræder paany Konflikten, som vi foran har talt om.

Jesu Svar synes ved første Øjekast haardt og afvisende — ja, næsten brutalt overfor en Moder.

Naar den protestantiske Bibel oversætter det: »Kvinde, hvad har jeg med Dig at skaffe?« — maa Bibellæseren og Kirkegængerens paa 2. Sønd. e. H. III K. faa et Chok; plejer Jesus at tale i den Tone — og endda til sin Moder? Vi taalte det ikke af vore Børn.

Men gaar vi til Grundteksten eller til Vulgata, hvad faar vi da ud af Ordlyden?

Der er to Ting, vi maa analysere: Udtrykket »Kvinde« — og Meningen med Svaret, som synes en Afvisning, hvad det dog ikke kan være, eftersom Maria (Vers 5) opfattede det som et Ja, og Jesus selv (Vers 7) opfylder hendes Ønske.

»Kvinde«, det græske *Gynai*, som igen staar i Stedet for et aramaisk Ord (Aramaisk var Jesu Modersmaal og daglige Talesprog) har ikke i sig nogen Klang af Haan, Foragt, Afvisning.

Ingen voksen Østerlænding vilde falde paa at tiltale sin Moder med »Moder«, naar andre var tilstede; lige saa lidt som en voksen Dansker vilde sige: »Mamma« til sin Moder i Offentlighedens Paahør.

Jesu Tiltale: »Kvinde« er altsaa den absolut korrekte og respektfulde Tiltale, enhver voksen Israels Søn vilde og maatte bruge overfor sin Moder. (Naar han paa Korset stadig siger: Kvinde — viser det os Ærbødigheds- og Kærlighedsværdien af denne Tiltaleform). Vi kan altsaa slaa fast, at Tiltalen »Kvinde« ikke er foragtelig — men at den ej heller er øm; den er simpelthen korrekt, alvorlig og bestemt. Den indleder en ny Konflikt — i Forsættelse af dem, vi ovenfor har omtalt; en Konflikt (men en hellig og harmonisk og behersket Konflikt) mellem Guds Søn og Marias Søn.

Saaledes maa ogsaa Meningen af Jesu Svar forståes.

»Hvad har jeg med Dig at gøre?« er en i Det nye Testamente ofte brugt Taleform (Matth. 8, 29 - Mark. 1, 24 - 5, 7 - Luk. 4, 34 - 8, 28 o. s. v.). Vi kan derfor ikke paa dette Sted oversætte den anderledes end andre Steder. Enhver Omskrivning af Svaret (selv i bedste Hensigt og formentlig støttet paa Sammenhængen) er og bliver utilladelige Fortolkningskunster.

Svaret er simpelthen en Parallel til Jesu Svar som tolvårig Yngling i Templet (St. Luk. 2, 49): Vidste I ikke, at jeg bør være i det, som er min Faders (o: min Faders Hus og Tjeneste).

Fortsættelsen af Jesu Svar i Kana beviser dette. Han tilføjer: Min Time er endnu ikke kommen. Med »min Time« mener han (se Vers 11) det Øjeblik, som hans Fader i Himlen havde fastsat for Aabenbarelsen af hans Messias-Herlighed.

Jesu Svar rummer altsaa denne Tankegang: Moder, i dette maa Du ikke gribe ind; jeg er ikke længere blot Din Søn og en privat Person; nu er min Messias-Gærning begyndt, og jeg kan ikke mere vise Dig de Hensyn, jeg forhen saa gjerne viste; jordisk Slægtskab maa ikke spille ind, hvor det gælder Guds Herlighed, Messias Aabenbarelse og min Bien paa Faderens Time.

Men Svaret indeholder hverken Uvenlighed eller Afvisning. Maria forstaar det ogsaa saadan, at hun afventer og byder Tjenerne at afvente; de skal blot (Vers 5) gøre, hvad Jesus siger, naar hans Time slaar.

Og det er den himmelske Faders Vilje, at Timen skal slaa straks — Jesus byder, og Underet sker.

Man plejer at benytte Teksten opbyggeligt til at vise Maria som den, der beder Jesus om hans første Under; det tillader Teksten gjerne, men den tillader ikke at sige, at han virkede det paa Mariæ Forbøn, uden andre Hensyn. Der maa tilføjes, at Maria bad ham i Tro og Tillid, og hendes Bøn blev opfyldt — men først i Guds Time.

Mennesker, der i misforståaet Maria-Andagt mener, at de — naar Gud tøver, fordi hans Time endnu ikke er inde — blot behøver at anraabe Maria om Forbøn, burde

indprente sig det Ord: Kvinde, hvad har jeg med Dig at gøre? — og forstaa, at selv Marias Bøn er bedet med den Begrænsning: Ske ikke min, men Din Vilje!

Men Teksten tillader lige saa lidt nogen Indlæggelse af Ringeagts- eller Afvisnings-Tone; allermindst tillader den hine Heksesabbater, visse protestantiske Prædikanter fejrer paa 2. Sønd. e. H. III K., hvor de med Bibelen i Haanden »opbygger« et ukritisk Folk med Maria-Smædelse.

Brylluppet i Kana handler om en Konflikt og om et Offer, en Resignation fra Marias Side. Nu forstaaer hun, at hendes Moderrolle er udspillet, nu trækker hun sig tilbage i Ubemærketheden.

Men hun følges med Jesus og hans Disciple og Slægtninge, da han (V. 12) drager bort fra Kana og gaar til Kapernaum for at blive dær nogle Dage, inden hans Embede skal udfolde sig under Paaskefesten i Jerusalem.

Nu følger de ca. 3 Aar, hvor Jesus gik omkring og øvede sin Gærning. Som foran fremhævet, har hans Moder ingen direkte Del i den. Marias Søn er bleven »Menneskesønnen«, og den Guddomsherlighed, der hidtil havde skinnet saa sjældent og glimtvis frem, aabenbares nu oftere og klarere; saa ofte og saa klart endda, at Jesus flere Gange maa forbyde sine Apostle at tale om den, før han er opstanden (St. Matth. 17, 9 o. a. Steder).

Maria glemmes ikke under alt dette; hun anses og huskes stadig af Jøderne som hans Moder, og St. Josef kaldes for hans Fader (St. Matth. 13, 55).

En enkelt Gang skærer Marias Veje Jesu Bane — og atter understreger han Messias' absolute Uafhængighed af jordisk Slægtskab — Menneskesønnens Slægtninge er hine, som gør hans himmelske Faders Vilje — de er hans nye Familie, større end hans personlige Slægt.

Det hænder en Gang, medens Jesus prædiker for det genstridige Folk (»denne onde Slægt«), at han bliver afbrudt, ved at en meddeler ham, at »hans Moder og hans Brødre stod udenfor og begærede at tale med ham« (St. Matth. 12, 46 ff).

Han svarer da Overbringeren af Beskeden: — Hvem er min Moder og hvem er mine Brødre? Og han udrakte Haanden mod sine Disciple og sagde: Se, dær

er min Moder og mine Brødre; thi hvo som gør min himmelske Faders Vilje, han er min Broder, Søster og Moder! — Dette er ikke en Afvisning af de Besøgende, som vil tale med ham; han gaar ud af Huset, da Talen er forbi (St. Matth. 13, 1) — men han afviser bestemt jordisk Families Ret til at forstyrre Messias, Guds Søn, medens han taler Livets Ord.

Maria har forstaaet dette; »Herrens Tjenerinde« forsøger aldrig at blive sin Søns Herskerinde eller — Plageaand.

Maria og Jesu øvrige Slægtninge er ejheller de eneste, der faar en mild Afvisning, hvis de vil bringe et jordisk Element ind i Jesu overnaturlige Gærning.

Da Folket fik Brød paa Bjærget og over dette Brød var ved at glemme den himmelske Føde, Jesus forjættede, trak han sig tilbage fra dem — det var ikke paa denne Jord, han vilde være Konge, men i Guds Rige — det var ikke Maver, men Sjæle han vilde fylde.

End ikke om sin egen synlige Person, der mere fremtraadte som Menneske, end som Gud, vilde Jesus have Opmærksomheden koncentreret. Da »den rige Yngling« (St. Mark. 10, 17 ff.) faldt ned for ham og sagde: Gode Mester ... svarer Jesus ham: — Hvorfor kalder Du mig god, ingen er god uden Gud alene! — Det er stadig Faderen i Himlen, Jesus viser hen til. Og det er stadig Begejstringen og Medlidenheden af blot jordisk og personlig Art, han frabeder sig: Græd ikke over mig ... (St. Luk. 23, 28).

I denne Sammenhæng maa vi forstaa en anden Begivenhed, hvor Marias Navn nævnes i Sammenhæng med Jesu offentlige Gærning. Den staar i St. Luk. 11, 27 ff. Det er efter al Sandsynlighed en Detalje af samme Begivenhed, som vi foran omtalte fra St. Matth. 12, 47 ff.

Maria kommer hen til Huset, hvor Herren taler; det vækker noget Røre og volder en Forstyrrelse i Talen. Og det bortleder en Kvindes Opmærksomhed fra Guds Ord til Guds Moder — fra den Del i Jesus, som ene tilhørte Faderen i Himlen, til den Del, hvis Ophav var hans jordiske Moder.

Det Udraab vi hører fra hende, er ikke et Udraab af en af Guds Ord greben Kvinde; det er en Kone, der udbrøder (frit oversat): Hvem der dog havde været Din Moder! Ordret: »Saligt det Liv, som bar Dig, og de Bryster, som Du har diet!«

Det er et Udbrud af *Das ewig Weibliche* — saare fjærnt fra det Overnaturlige (omend — i anden Sammenhæng — et saare tilladeligt og prisværdigt Udbrud af en naturlig Følelse).

Herrens Svar lyder: »Ja, salige er de, som hører Guds Ord og agter paa det« (eller: »og bevarer det«).

Ser vi til Grundteksten, finder vi for vort »Ja« et *menoun*, som ordret betyder: ja, men meget mere ... Skal altsaa Jesu Svar oversættes efter sin Mening, maa det lyde: Javel, men endnu mere er den salig, som ... Eller: Jeg vilde snarere sige: Salig er den, som ... Eller endnu: Ej mindre salig er den, som ...

Hvordan vi end oversætter Jesu Svar, kaster det ingen Skygge over Maria. Hendes Salighed bekræftes af Jesus; men han tilføjer, at man ikke behøver at være hans kødelige Moder for at være salig — det: at høre og tage sig hans Ord til Hjærte, gør En salig.

Hele Begivenheden er i nøjeste Harmoni med Jesu Svar, da han afbrydes.

Endnu maa det tilføjes, at en Oversættelse, man ofte hører: Nej, men salige er de ... er utilstedelig, baade af sproglige Grunde, og ud fra Sammenhængen. Ejheller maa det glemmes, at var Maria salig paa Grund af sit guddommelige Moderskab, saa var hun det dobbelt, fordi hun baade hørte Guds Ord og »gemte hvert Ord i sit Hjærte« (St. Luk. 2, 51).

Den Tid skulde ogsaa komme, da Jesus vilde herliggøre sin Moder for Alverden — men den kom først, da han selv var bleven herliggjort og sad ved Faderens Højre; den Opgave overlod han til sin Kirke. Da han betroede Maria i Johannes' Varetægt, betroede han sin Moders Ære og Forherligelse i Kirkens Haand — og Kirken har ikke svigtet sin Mesters Tillid.

Atter glider Maria ind i Ubemærketheden. Skriften er Budskabet om Jesus, dærfør beskæftiger den sig kun ganske sporadisk med Maria. Traditionen véd noget mere, fordi den er Samtidens Erindring — men om Mariæ Liv, mens hendes Søn lærte og bekræftede sin Lære ved Undere, er ogsaa den tavs.

Maaske vi tør gætte paa en Ting: hvad tog Maria sig til i de Aar? Vi hører om fromme Kvinder, der sørgede for Jesu og Disciplenes Fornødenheder, har mon ikke Maria hjulpet dem med sine Hænders Gærning? Jeg har altid selv holdt af at tro, at den usyede Kjortel (St. Johs. 19, 23) var hendes Hænders Værk. Dog — Sikkerhed har vi ikke hær.

(Fortsættes.)

Pastor Eduard Foreitnik.

(Til 25 Aars Præstjubilæet.)

Den 8. Juni fejrede Pater Foreitnik, uden at hans Medbrødre i København anede noget om det, sin 50 Aars Fødselsdag. P. Foreitnik opholdt sig dengang i Delmenhorst ved Bremen for at holde en saakaldt »Mission« for de mange der bosatte Katholikker. Paa Søndag den 15. August højtideligholder vi hans Præstjubilæum. Denne Gang slipper han ikke, selvom vi træder hans kendte Beskedenhed for nær. De færreste aner, hvem P. Foreitnik er. I al Stilhed kom han herop til vort Land som Rekonvalescent eller bedre sagt som Patient. Han skulde kun komme til Kræfter igen og saa virke videre i Wien, hvorfra han kom, — Gudskelov — Kræfterne kom og er nu i fuld Virksomhed her ved St. Annæ Kirke. Den »lille Pater« bliver han ofte kaldt, men heldigvis maales Aandens Kræfter ikke efter Kroppens Længde.

P. Foreitnik er kendt over hele Østrig og udover dets Grænser paa Grund af det Kæmpearbejde, han har ydet i Guds og Kirkens Tjeneste. P. Foreitnik er Østriger af Fødsel — Gammeløstriger. Han blev født den 8. Juni 1876 i Mähren. Sin Uddannelse har han faaet i Redemp-

toristordenens Latinskoler i Østrig. Den 2. Aug. 1893 af lagde han i Eggenburg de hl. Ordensløfter som Redemptorist. Filosofi og Theologi studerede han ligeledes i Ordenens statsanerkendte Fakultet i Østrig. Men allerede før Præstevielsen blev han af sin Provincial beordret til at undervise i Græsk og Latin i Ordenens Latinskoler. Den 28. Juli 1901 blev han præsteviet.

Hans Foresattes Vilje var, at han skulde blive Professor. 3 Gange blev han sendt til Universiteterne, først til Wien for at studere Eksegese (den hl. Skrift) og Kirkeret, senest — 1909 — til Rom ved det pavelige Universitet S. Apollinare, hvor han tog de fineste Eksaminer i Kirkeretten; han blev Licentiat. Men hver Gang kaldte større Pligter ham hjem fra Universitetet til praktisk Sjælesorg i Millionbyen Wien.

Med kun kort Afbrydelse arbejdede P. Foreitnik i Wien fra 1902 til 1921. Her var der et umaadelig stort Arbejde at gøre, bl. a. blandt de mange Czekkere i Wien. P. Foreitnik har lært det vanskelige czekkeske Sprog til Fuldkommenhed. Det er umuligt at skrive om alt, hvad han har udrettet. Kun enkelte Ting skal fremhæves. Allerede som ung Præst (1903/4) lagde P. Foreitnik Mærke til, hvor galt det var fat i mange Hjem i den store Verdensby. Mange levede i de saakaldte »vilde Ægteskaber«. Her tog han fat med usædvanlig Energi. Allerede i det første Aar fik P. Foreitnik 80 »Ægteskaber« i kirkeligt ordnede Forhold. Opgaven voksede, saa der maatte Hjælp til. Sammen med en ædel Dame grundlagde han en »Hjælpeforening for kristelige Ægteskaber«. I Følge Foreningens sidste Statistik er der ordnet 24,157 Ægteskaber. Hvilket Kæmpearbejde det betyder, kan let ses deraf, at der alene i Aaret 1914 blev fremskaffet 1693 Dokumenter og behandlet 13,040 Postsager. Over 17000 Børn blev legitimeret. Foreningen tæller nu 25 Afdelinger. Alt Arbejde ydes gratis!

Desuden stiftede P. Foreitnik en Lærlingeforening, som atter maatte deles i Afdelinger. Selv ledede han en Afdeling paa 80 Lærlinge. Endvidere grundlagde han en Forening for »Husassistenter«, som nu er en mægtig kristelig Rigsorganisation i Østrig. Til Trods

for alt dette dannede han ogsaa Kongregation for Børn. Mange af disse Børn virker som sande Apostle. Desuden var han med til at grundlægge den saakaldte »Banegaardsmission«, hvis Opgave det er at tage sig af tilrejsende unge Piger og bevare dem for moralsk og legemlig Undergang i Storstaden. Men ikke nok hermed underviste P. Foreitnik aarlig 40—90 (!) Konvertitter ogsaa

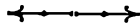
Jøder deriblandt. For at Konvertitterne stadig kunde forøge deres religiøse Kundskaber, grundlagde han et stort apologetisk Bibliotek.

Hvilket Utal af Prædikener, Foredrag, Eksercitier og Missioner, der faldt i P. Foreitniks Wienertid, kan ikke siges. Aar for Aar drog P. Foreitnik op til Bremen og de nærliggende Byer i Nordtyskland for at prædike for Czekkerne. I Forening med St. Rafaelforeningens ivrige Tillidsmand i Bremen fik han gennemført, at der regelmæssig

rejste Søstre med paa de store Udvandrerkskibe, som tog sig af Katholikerne paa den lange Rejse. Der kunde siges endnu mere; men det kan være nok for at vise, hvor megen Tak mange mange Mennesker skylder P. Foreitnik for hans Præstegerninger. At P. Foreitniks Kræfter brød sammen i 1921 kan let forstaaes. — Nu virker P. Foreitnik baade i Sognet, i Skolen og paa Landet. Især tager han sig af de herværende Polakker, ogsaa oppe i Nord-Sjælland.

Præstegerning er en svær Gerning. Den bedste Tak, man viser en Præst, er den at bede for ham og hans Arbejde. — Ad multos annos plejer man at sige, naar man slutter en Jubilæumstale; ogsaa vi siger det: Guds Velsignelse, kære Pastor Foreitnik, ad multos annos!

Confrater.

St. Ansgars Fest.

Vi bringer endnu et Billede fra den store Fest. Det viser den første Række af Tilhørere ved Mødet i Herthadalen. Midt paa Billedet vil man genkende Biskoppen, til venstre for ham den svenske Biskop og Benediktinerabbeden, til højre den finske Biskop og Mgr. Kjelstrup.

Hs. Højærværdighed Biskoppen modtog i Anledning af Festen et Telegram fra den Apostoliske Præfekt paa Island.

»Desværre personlig forhindret at tage Del i Jubilæumsfestlighederne forener jeg og alle Islands Katholikker os med alle nordiske Katholikker for at vise Nordens Apostel vor Taknemmelighed. Maatte Ledreborgs Møde blive til stor Velsignelse for den katholske Sag i alle Nordens Lande og styrke broderligt Samarbejde! Tak til Danmark, der gjorde det første og vanskeligste Arbejde for Missionen paa Island.

Meulenberg

Apostolisk Præfekt for Island.

Desuden modtog Biskoppen følgende Telegrammer:

»St. Franciskussøstre i Bergen sender Danmarks højærværdige Biskop og alle Trosfæller sine ærbødige Lykønskninger og Festhilsener.«

»Alle Deltagerne i Fejrelsen af St. Ansgars Minde Hil-
sen og Lykønskning. Horsens Menighed.«

»Ansgars Ild i Josephs Øje
Ansgars Aand og Josephs Haand
søndret Enhed sammenføje
med Gudskærlighedens Baand.«

Sognepræst Olrik og
Kolding Menighed.«

Det vil sikkert interessere at erfare, at der var en lille Kreds af svenske Katholikker med til Festen. Foruden Biskoppen var der Pastor Meyer fra Stockholm og en af Ugebladets trofaste Medarbejdere, den pavelige Kabinettkammerherre Baron G. Armfelt med Frue, desuden Komtesse Ebba Sparre fra Kronovall, Grev Ebbe Hamilton, Grevinde Kennedy og Komtesse Adine Hamilton fra Ovesholm og endelig fra Stockholm Frk. Adams-Ray og Cand. Edvin Sandqvist. Af norske Præster var foruden Mgr. Kjellstrup tillige Pastor De Geus og Pastor Rechtenwald til Stede.

Et venligt Svar

paa en »harmfuld Protest« og paa en hel Del private Breve, fra venlige og høflige til det modsatte.

1. Det er ikke noget Dogme, vi strides om, saa lad »Harmen« hvile; Harme forstyrrer blot Freden og spærrer Vejen til Forstaaelse af andres Tankegang.
2. Det, der strides om, er en fri Sag, hvor mine Modstandere har Lov at holde paa deres, jeg paa mit, fordi Kirken ikke har nogen Lære i den Sag. Selvom jeg personlig finder Olietryk-Stilen og Flitteret »ærekrænkende« for Gud og hans Moder, bruger jeg ikke Ord, der kan krænke en ærekær Medkristen. Var det ikke bedst at være helt upersonlig, hvor det gælder Theologi — og Motiver.
3. Jeg staar absolut ikke alene med min Opfattelse, at Jesu Fødsel skete tidligere end beregnet, saa det hellige Forældrepar ikke kunde naa hjem til Nazareth, hvor alt var parat — og at dette skete, fordi Guds Søn netop vilde fødes i de uslest mulige Omstændigheder. (Cfr. Meschler, S. J.: Leben Jesu I, p. 118).
4. Alt det andet, der ankes over, hævdes ikke blot af mig, men (for kun i Flæng at nævne et Par Kilder, jeg i Hast kan huske) af Folk som P. Rohner, O. S. B., P. Faber, C. Orat., St. Thomas af Villanova, St. Carl Borromæus, St. Alfons, St. Anselm, P. Clemens, C. SS. R., o. s. v. — for ikke at tale om Giovanni Papini (se it. Udg. af hans Kristus-Levned, cap. 1). Disse er enige i at fremhæve baade ^{a)} Fattigdommen, ^{b)} det snavsede Straa, ^{c)} Ædetruget, ^{d)} Ækelheden, ^{e)} Kulden og ^{f)} Manglen paa tilstrækkeligt Børnetøj, hvorfor Klude maa anvendes som Pude i Stenkrybben. Alle disse Detaljer læser mine Kilder og jeg selv i Tekstens Knaphed.
5. Naar jeg anvender drastiske Udtryk (skønt ikke nær saa drastiske som nogle af mine Kilder), har det sin Grund i, at jeg ønsker at frembringe en bestemt Virkning: Realitet og atter Realitet, hvor det hyppigt Fremstillede (i hvert Fald for mig) har faaet Fadhedens og Klichéens banale Stempel. Jeg véd, at realistiske »Julekrybber« og »Korsveje« ikke er yn-

dede — men jeg tror, de er nyttige, fordi Julenat og Langfredag var bidende Realitet.

6. Desuden har jeg ønsket en Virkning til: at kaste Lys over det, jeg siger med Ordene »Dølgsmaal« og »Gud, der fødes i Løndom« — at alt det, det naturlige Menneske saa Julenat, var saa bittert jordisk, medens det Egentlige, som kun Troen saa, endnu var saa spædt og saa skjult. Jeg ser af Protesterne, at det er lykkedes mig at faa Kontrasten frem, skønt paa Idyllens Bekostning.
7. Jeg har intet sagt om, at Jesu Fødsel ikke var smærtefri (som Fædrene lærer); hvorfor hoverer saa Pastor Ortved over mig i den Sag? Senere hen i min Studie røres ogsaa det Punkt. Lad mig nøjes med at svare til, hvad jeg har skrevet, ikke til, hvad der »blot mangler«. Mon ikke Dommen over min Maria-Studie helst burde hvile, til hele Arbejdet er offentliggjort — til den Tid vil ethvert Raad være velkomment, og før Artiklerne samles i en Bog, vil der blive taget alle mulige Hensyn.
8. Jeg har ikke Lyst at polemisere videre, hvorfor denne Redegørelse er mit afsluttende Ord i Sagen. Jeg tilføjer blot atter en Paapegelse af, at Kirken giver os den fuldkomneste Frihed til at tænke os Betlehems-Scenen saaledes, som den oftest ses paa Billeder — eller til at se den levende Gud født i en Stald og lagt i en Krybbe, som virkelig var et Stenrug, hvoraf Oxe og Æsel aad (hærfor er P. Funk, S. J., i Rom min Autoritet).

Jeg slutter min Studie med at give Listen over mine Kilder — ialt 29 — iblandt dem vil man finde nogle af Kirkens største Nutids-Exegeter; de læser Texten, som jeg har læst den, og ved, at *sparganon* fra Luk. 2, 7 kan betyde baade »Svøb« og »Klude«. Og de mener, som jeg, at Vor Frues Hæder bliver større, jo større jordisk Realitet hendes Tro havde at sejre over. Og de mener ogsaa (saaledes Prof. Petrus Dausch*), at *veritas liberabit vos*, at Sandheden er mere værd end Staffage, Flitter og Fantasi.

Peter Schindler,
Præst.

*) i Komm. til Luk. 2, 7.

Til Danmarks Katholikker!

Den 6. November fylder Digteren Johannes Jørgensen 60 Aar. Denne Lejlighed bør vi danske Katholikker gribe til at vise vor Taknemmelighed mod vor verdensberømte Troesfælle.

Gennem sine Bøger har han ydet vor Kirke uvurderlige Tjenester, og det er en Kendsgerning, at mangfoldige kan takke ham for deres Konversion.

Vi underskrevne opfordrer derfor alle danske Katholikker til at slutte sig sammen om at hædre Digteren paa Festdagen bl. a. sætte ham et varigt Minde ved at lade en af den ansete danske Kunstner, Billedhuggeren Chresten Skikkild, udført vellignende Buste hugget i Marmor og skænke den til Digterens Fødeby Svendborg.

Bidrag, store og smaa, bedes indbetalt paa Postgiro-konto Nr. 3828 (Frk. Dagmar Beck Hansen).

<i>Aage v. Benzon</i> Veksellerer.	<i>Henning Bistrup</i> Orlogskaptajn	<i>Dagmar Beck Hanen</i> Frk., cand. phil.
<i>Bernh. Jensen</i> Sognepræst, Redaktør.	<i>Frederik Opffer jun.</i> Journalist.	<i>Sigrid Opffer</i> Frue.
<i>Anton Petersen</i> Direktør.	<i>A. Ulke Ramsing</i> Frue, Hofdame.	<i>S. Saabye</i> Frk.
<i>F. J. West</i> Arkivar, Frmd.	<i>G. Wissum</i> Ingeniør, cand. polyt.	

Ovenstaaende tiltrædes og anbefales af:

Joseph Brems

Biskop, Apostolisk Vikar.

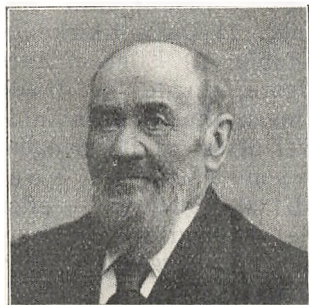
<i>Amy Ancker</i> Frøken.	<i>Angelica Axelsen</i> Frk., mag. art.	<i>Holger Baadslund</i> cand. pharm.
<i>Gertrud Ballin</i> Frøken.	<i>Cay Benzon</i> Præst.	<i>A. F. Beyer</i> Kaptajn.
<i>Ester Bredholt</i> Frue.	<i>Rose Bruhn</i> Frue, Forfatterinde.	<i>K. Boje Danielsen</i>
<i>G. Garth Grüner</i> Hofjægermester.	<i>Chr. Henrichsen</i> Direktør.	<i>Ax. Hutters</i> Redaktør.
<i>Helge Jacobsen</i> Direktør.	<i>Frede Krag</i> Kammerherreinde.	<i>Elisa Krage</i> Frue.
<i>Hubert Messerschmidt</i> Præst.	<i>Maria Mogensen</i> Frk. Musæumsinspektør.	<i>C. E. Momberg</i> Stationsforstander.

<i>C. Møller</i> Forpagter.	<i>J. Olrik</i> Mgr., Sognepræst.	<i>Frederik Opffer</i> Redaktør.
<i>Alma Osterhammel</i> Frue.	<i>P. H. Perch</i> Læge.	<i>Frode K. E. Rambuch</i> Frue.
<i>F. Ronge</i> Sognepræst.	<i>E. Rosenørn-Lehn</i> Baronesse.	<i>Peter Schindler</i> Præst.
<i>Aage Børge Schmidt</i> cand. phil.	<i>Alfr. Silcowitz</i> Grosserer, cand. phil.	<i>Francisca Stratböcker</i> Frøken.
<i>F. E. Weber</i> Kgl. Hofforgylder.	<i>Gudrun Vedel</i> Frøken.	<i>H. K. Wright</i> Ingeniør.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. En af vor Menigheds gamle trofaste Tjenestemænd i København, Graver Carl Theodor Iversen er den 4. August afgaaet ved Døden, 84 Aar gammel. Den afdøde var ansat ved Katholsk Vestre Kirkegaard lige fra dens Aabning for 35 Aar siden, og han har saaledes fulgt mange til deres sidste Hvilested. Arbejdet paa Kirkegaarden voksede sig i Aarenes Løb stadig større, fra en øde Græsmark er det nu blevet til en virkelig Kirkegaard, hvor der ikke er megen tom

Plads mere, og alt dette Arbejde er med Trofasthed udført af Graver Iversen. At det paaskønnedes, og at den afdøde ogsaa var meget afholdt blandt alle, der havde med ham at gøre, viste sig ved Begravelsen i Søndags, da en meget stor Skare tillige med flere Præster havde givet Møde for at følge ham til Graven. Ved Kisten stod Vaabenbrødrenes og Mariakongregationens Faner. Og saa fik han sit Hvilested midt i den Have, der nu i saa mange Aar havde været hans daglige Arbejdsplads. Han hvile i Fred!

Rom. I det pavelige Diplomati er der i den sidste Tid sket en Del Forandringer. Biskoppen af Acireale paa Sicilien, Mgr. Cento, er blevet Nuntius i Venezuela. Den Apostoliske Delegat i Canada, Mgr. De Maria, er blevet Nuntius i Bern, og Mgr. Maglione, der hidtil var

i Bern, har faaet den betydningsfulde Post i Paris som Efterfølger af Mgr. Cerretti, der jo er blevet Kardinal. Skønt Holland har ophævet sit Gesandtskab ved Vatikanet, vedbliver Mgr. Schioppa i hvert Fald foreløbig at fungere som Internuntius i Haag.

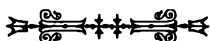
Italien. Festerne for den hellige Frans af Assisi blev højtideligt aabnet i Helgenens By Natten til den 2. August med en Pontifikalmesse i Domkirken. Byen er fyldt med Pilegrimme, og Helgenens Grav er dækket af Blomster. En stor Procession drog igennem Byen. Den største Festdag bliver Helgenens Dødsdag den 4. Oktober, da Kardinal Merry del Val skal holde Gudstjenesten som Pavens Legat.

Meksiko. Kirkeforfølgelsen i Meksiko, som vi oftere har omtalt, synes nu at være paa sit Højdepunkt. Dagbladene har bragt mange Efterretninger derom, omend ikke alle lige korrekte. Helt korrekt er det saaledes ikke at tale om et Interdikt i Meksiko. Kun Paven kan paalægge Interdikt og har ikke gjort det, men Sagen forholder sig saaledes, at Biskopperne har forbudt al Gudstjeneste i Kirkerne, efter at Staten har røvet dem, men i Privathuse holdes stadig Gudstjeneste. Biskopperne har samtidig stillet følgende Fredsforslag: 1) De antikirkelige Love skal ikke træde i Kraft foreløbig. 2) Efter et Aars Forløb skal en Folkeafstemning afgøre, om de skal træde i Kraft eller bortfalde. 3) Afstemningen skal foregaa fuldstændig frit. Dette Forslag er blevet afvist af Regeringen.

— Efterretningen om, at Borgmesteren i Nochistlan skulde være blevet dræbt af Mængden — efter nogle Blade tillige med sin Familje — er usand. Guvernøren for den Stat, hvori Byen Nochistlan ligger, erklærer, at der ikke har fundet nogen Urolighed Sted.

— Derimod er Efterretningen om, at Biskoppen af Huejutla er fundet død i Fængslet i Vera-Cruz rigtig nok. Og hvad der skjuler sig bag denne Efterretning, vil man forstaa af følgende. Biskop Zarate var den 16. Maj blevet fængslet, anklaget for Anstiftelse af Oprør og Ulydighed mod Forfatningen. Det var et Hyrdebrev, han havde udsendt, som gav Anledning til Anklagen. Hyrdebrevet bar Overskriften »Leve Christus, vor Konge!«, og heri skrev Biskoppen bl. a.: »Nogle vil maaske mene, at det er uklogt af os at udsætte os for Tyrannernes Vrede. Men det er bedre at fremkalde Menneskers Vrede end Guds. Vi frygter hverken Fængsel eller Geværer. Vi frygter kun Guds Dom. Vi forkaster og fordømmer højtideligt alle den mexikanske Regerings Angreb paa Kirken... Præsidenten skal vide, at der her i Landet er en Mand,

soin ved Guds Naade har Mod til om nødvendigt at lide Martyrdøden for Christi Sag. Kun een Naade beder jeg disse Jakobinere om, hvis de i det hele taget kender til Naade, nemlig at de ikke vil myrde mig pludseligt og uforberedt.« — Nu er Biskoppen fundet død i Fængslet.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe. Kl. 8 ³ / ₄	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. 8 ³ / ₄		
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	polsek
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂	polsek
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
SPILMANN:	Et Offer for Skriftemaalet.....	1,50	0,50
F. F. MAURER:	Fader vor.....	1,50	0,75
»	A B C.....	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow.....	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener.....	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen.....	1,50	0,75

Kirkelig Kalender.

15. Aug. 12. Søndag eft. Pintse. Marias Optagelse.	22. Aug. 13. Søndag efter Pintse.
16. — M. Joakim, Jomfru Marias Fader.	23. — M. Filip Benitius, Bekender.
17. — Ti. Hyacinthus, Bekender.	24. — Ti. Bartholomæus, Apostel.
18. — O. Oktavdag.	25. — O. Kong Ludvig, Bekender.
19. — To. Oktavdag.	26. — To. Zephyrin, Pave og Martyr.
20. — F. Bernhard, Abbed og Kirkelærer.	27. — F. Josef af Calasanz, Bekender.
21. — L. Johanna Franciska, Enke.	28. — L. Augustin, Biskop og Kirkelærer.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 15. August holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarus-Bonifacius** Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Credo. Juli 1926. Indhold: Encyklikan »Quas Primas«. — Ett blad ur Fioretti. — Det brusar fram en storm. — I Petri stad. I. Ett kyrkomöte efter sista metoden. — Minnen ur den danska missionens historia. — Vort Arbejde paa Lolland—Falster. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Bön och begrunden inför Altarets allraheligaste. 2. Aftonhymn till den heliga Jungfrun. 3. Tre drömmar om himlen. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Vor kære trofaste Hustru og Moder
Dina Nyström, f. Henningsen,
er Lørdag den 7. August afgaaet ved Døden paa St.
Mariæ Hospital i Roskilde.

Den kære afdøde anbefales til de troende Venners
Forbøn.

*Harald Nyström,
Paul og Henning Nyström.*

Begravelsen har fundet Sted.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 34.

Søndag den 22. August.

1926.

INDHOLD: Tak Herren. — Jomfru Maria. VI. (Fortsat.) — Pastor Jacques Houben. — Brev fra Kardinal van Rossum. — Hvor mange Biskopper er der i Meksiko og hvor mange — i Danmark? — Assisi-Rejsen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aalborg. Rom. — Avertissementer.

Tak Herren!

Der fortælles om ti spedalske Mænd, hvis Legemer var ødelagt, hvis Sjæle var fyldt med Sorg. Der gives næppe en elendigere Skæbne end deres, hvilken Modsætning er der ikke mellem disse vandrende Lig og kraftige, sunde Mennesker! Der gives ogsaa megen Spedalskhed i Sjælens Rige; hvor megen Livskraft misbruges ikke til daarlige Gerninger: lave onde Tænker, smudsige Forestillinger, onde Hensigter, Luner. Ogsaa det er at være levende død, at bo i daarlige Tilbøjeligheders mørke Grav . . . Vi maa ikke forgifte vore rene, kraftige Livsfunktioner ved Synd, men holde dem sunde ved Tugt og Lydighed.

De ti spedalske bønfalder Herren om Renselse og Kraft, om Liv, der ikke er forgiftet af Sygdom, om et nyt Sind, som ikke kender til Ulyst og Sorg. Mellem Linjerne i Evangeliet hører vi den Inderlighed, hvormed de raabte til ham . . . »langt borte fra«. Men Ydmyghed og Ærefrygt bar deres Bøn helt hen til Jesus. Den ydmyge, ær-

bødige Sjæl, der er gennemtrængt af Bevidstheden om sin Elendighed, naar hen til Frelseren, og han vil helbrede den og give den nyt Liv. Han giver den Naade, der virker en Forvandling i Tanker og Følelser, han giver Tillid og Omvendelse. Lad os derfor ikke tvivle, men raabe kraftigt.

Loven foreskrev, at den spedalske, der var blevet rensat, skulde vise sig for Præsten. Han, der er Ophav til alt Liv, befaler at opfylde Loven, thi Guds Bud er altid et Værn om Livet. Hvor inderlig min Forbindelse med Christus end er, hvor kraftigt udviklet mit aandelige Liv er, jeg vil dog opfylde Loven, vise mig for Præsten: gaa til Skrifte og til Kirke, modtage den hellige Kommunion, læse den hellige Messe. Det forlanger Jesus af os. Denne Lydighed giver os utallige Naadegaver.

Guds Velgerninger falder paa mig som Snefnug, der ikke kan tælles, de kommer mig i Møde som Duft fra Tusinder af Blomster. Jeg vil med Tak tage imod Guds Naade. Det er godt for mig at tænke paa det gode, Gud giver mig, at overveje, hvad det vil sige at være sund og stærk, at se Himmels Lys og at glæde sig over alle Legemets og Sjælens Evner. Vi betragter det ofte altsammen som vor Ret og ikke som en Naade. Hvordan vilde vor Skæbne være, hvis vi manglede noget af alt dette! Lad os takke Gud!

Lad os ogsaa takke for alt det gode, vi aldrig har erkendt, men nydt ganske ubevidst. Mangen Naadegave har vi ikke modtaget, men som en Sky er den vendt tilbage til Himmelen.

Lad os takke for alt det gode, vi ikke vilde have, men som vi i vor Synd lod gaa upaaagtet forbi. »Gengælder du Herren saaledes, du daarlige og uforstandige Folk?«

Vort Liv skal være et stadigt Deo gratias, Gud ske Tak!

(Efter Biskop Ottokar Proházka.)

Jomfru Maria,

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

VI. Smærtens Sværd.

For et ikke helt afstumpet Sind er Synet af en Moder ved sit Barns Dødsleje altid gribende. Drejer det sig om et lille Barn, falder der et Mildhedens Skær over Scenen. Er det en voksen, haabefuld Søn, der staar i sin første Manddomsgærning, bliver Sorgen pathetisk, fordi Døden dær synes saa brutal, saa meningsløs.

Men er det en Moder, der ser sin Søn i Galgen, da er det idel Gru.

Projicer Tanken ud til bægge Sider: Den reneste blandt Mødre — og den helligste blandt Sønner ... og Scenen fyldes med et Skær af stingende Pine. Gaa til de yderste Konsekvenser: Guds Søn og Guds Moder... da er dette Drama over alt Drama; det eneste virkelige Drama; Konflikten over alle Konflikter ... da er alle Kræfters Vælde sluppet løs; da piner Tanken som et Paradox af uendelige Dimensioner og af en skærende Spænding ... da strides jordisk Rædsel med himmelsk Gru foran det levende Krucifix.

Hvor er Skriften sober og diskret i sin Beretning om Maria under Korset. Den maler ikke det, som jordiske Farver ikke formaar at male; den ved, at der er en Grænse, bag hvilken Ord kun er — Ord; dærfor tier den med Beskrivelse og fremsætter kun de nøgne Kendsgærninger. Vi tør antage, at Maria forud vidste om Lidelsen og Korsdøden. Hun har uden Tvivl haft et særdeles godt Kendskab til Den gamle Pagts Profeter, og de har malet hende for Øje »den Smærternes Mand«, ved hvis Saar vi har faaet Lægedom.

Og da det gik op for hende, at hun skulde føde Messias, har hun ret hurtigt maattet gøre sig fortrolig med den Tanke, at det var hendes Søn, al denne Lidelse skulde overgaa.

Har Jesus forberedt hende paa, hvor det bar hen,

som han forberedte sine Apostle? Vi ved det ikke, men vi tør ane det.

Under alle Omstændigheder: Maria er i Jerusalem under Paaskefesten.

Hun synes ikke at have været tilstede ved Indtoget, da hendes Søn, Guds Søn, Menneskesønnen, hyldedes af sit eget Folk som »Davids Søn«. Ejheller synes hun at have været med om Aftenen i Betania hos den lille Vennekreds; men vi maa antage, at hun har været i Mængden, der hørte Jesu Ord i Templet, da det jo netop var for Tempelbesøgets Skyld, hun var draget op til Jerusalem.

Det første Glimt, vi ser af Maria, er langt henne i Lidelseshistorien. Hun var ikke med ved Nadverens Indstiftelse, ved den ypperstepræstelige Bøn eller i Getsemane. Hun viser sig hellerikke i Ypperstepræstens eller Dombusets Gaard; men jeg vil antage, at man har allarmeret hende, da der ikke mere var nogen Tvivl om Jesu Skæbne, og at hun har været i Mængden foran Pilatus Palads under *Ecce homo*-Scenen, da Herren blev fremstillet tornekronet, purpurklædt og med Spottens Rør i Haand — forevist af Landshøvdingen med det ynkværdige: »Se, hvilket Menneske!« Jeg antager dette, eftersom Traditionen viser os hende i et Glimt faa Øjeblikke senere.

Det er under Kristi Korsbyrd, vi ser hende. Ved et Vejhjørne lykkes det hende at komme den grufulde Procession af Soldater, Folkemængde og Jesus med Korset saa nær, at Moders og Søns Blik kan mødes i sidste, usigelig kærligt, smærtedulmende, alt omfattende og alt udsigende Farvel.

»Korsvejen« i enhver Kirke har en »IV Station«, som minder os om denne tavse, hjærtgribende Scene. Noget senere er Maria atter fremme i det fulde Lys, endda fremme i forreste Række.

Man har naaet Hovedpandestedet, Naglerne er slaaet i, Korset rejst. Den tre Timer lange Dødskamp begynder.

Jesus, som havde talt og atter talt gennem de tre Aar, han virkede offentlig, tier nu — kun syv Ord flæn-

ger som Lyn Langfredagsmørket. Det ene af dem gælder hans Moder.

Med pathetisk Korthed siger Evangeliet (St. Johs. 19, 25 ff.): »Men ved Jesu Kors stod hans Moder ... som Jesus da saa sin Moder og den Discipel, han elskede, staa dær, siger han til sin Moder: Kvinde, se Din Søn! Dærpaa siger han til Disciplen: Se, Din Moder!«

Mere beretter Skriften os ikke.

Men vi kan ved vore egne Øjnes Hjælp faa Syn for to Ting.

Marias Sjælsstorhed. Judas forraadte, Petrus fornægtede, ni Apostle flyede; kun Johannes og Maria var med — og nogle fromme Kvinder, men det var ikke deres Søn, der hang deroppe.

Hvor er ikke *Mater dolorosa*-Skikkelsen, den smærtefulde Moder, fuld af ophøjet Storhed. Denne talende Tavshed, denne Nærværelse, hvor andre havde skjult sig med deres Sorg og Skam ... Hun bliver, hun staar der til det sidste.

Nu forstaar hun til Bunds Simeons Profeti om Smærtens Sværd i hendes Sjæl — nu borer Sværdet i det aabne Saar, nu dirrer det stungne Hjærte. Men hun bliver staaende — *stabat!*

Det andet er Marias Forhold — ikke til sin kødelige Søn, men til Verdens Frelser, til Guds Søn og Menneskesønnen.

Havde Maria Del i Frelsergærningen?

Vi maa svare Nej! Som hun var udenfor den forkyndende Messias' Embede, saaledes staar hun udenfor Ypperstepræstens paa Golgata.

Kirken kender kun een Frelse, een Frelser, Kristus; Skriften taler kun om een Midler mellem Gud og Mennesker (1. Tim. 2,5 ff).

Enkelte Theologer (og adskillig flere Bønebøger, Billedndskrifter og Andagtsbøger) bruger Udtrykket »Med-Frelserinde«, »Med-Forløserinde« (*corredemptrix*) om Maria under Korset.

Dærtill maa vi hævde, at Kirken som øverste og eneste lærende Myndighed aldrig har brugt de Betegnelser. Og naar den (i det lauretanske Litani) tillader (thi den

foreskiver dem ikke) Udtryk som »Vor Frelses Aarsag« og »Naadens Moder« om Maria, saa tillader den dem udelukkende om Maria i Kraft af, at hun er Jesu, Vor Frelses og Naadebringers Moder.

Vi kan ikke blive mere katholske, end Kirken er; og vi kan ikke ære Maria ved at tillægge hende Egenskaber, Kirken ikke har set hos hende.

Og dog — Kristus er den Lidende, Maria den Medlidende. Hjælper hun end ikke ved sin Medliden til med at frelse Verden, saa hjælper og husvaler den dog Verdens Frelser.

Saa er han deroppe i Vredens Mørke dog Kød af hendes Kød, Blod af hendes Blod, helt og fuldt hendes egen Søn — og hun giver ham os at pine, korsfæste og dræbe. »Saa højt har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn den Enbaarne«, (St. Johs. 3,16) og »Gud sparede ikke sin egen Søn« (Rom. 8,32). Men Maria sparede heller ikke sin Søn; intet Forsøg paa Protest; intet Forsøg paa at kalde ham tilbage, som Peters i St. Matth. 16,22; ingen Opfordring til at stige ned og flygte eller at stige ned og triumfere. Saa har hun dog sin Del i Verdens Frelse ved Korsotret — ikke en objektiv Del overfor os, men en subjektiv Del overfor sig selv, overfor sin Søn og overfor Gud, den himmelske Fader.

Marias Deltagelse naar op til Jesus.

Han ser hende under Korset — ser hende ved Siden af den elskede Johannes. Og nu, hvor han selv intet mere kan gøre for hende, forener han de to i et aandeligt Moder- og Sønneforhold. »Og fra denne Time tog Disciplen hende til sig« (St. Johs. 19,27).

Vi kan se ham varligt lægge Armen om hendes Skulder og føre hende hjem til Sit, efter at det sidste Raab har lydt i Dødsstunden, og det hellige Aasyn har bøjet sig med brystne Øjne.

Maria gaar bort fra Golgata, og Skriften viser os hende ikke mere før efter Opstandelsen.

Men vore Tanker gaar til Johannes Stue — vi ser en sorgbøjet Moder, der klynger sig til Haabet om Tredjedagen.

Endnu har dog Traditionen en lille stille Begivenhed at vise os: Kristi Gravlæggelse. Det er blot en nøjere Beskrivelse af det, der i St. Johs, 19,38 ff. staar om Josef af Arimatæas sidste Kærlighedsgærning. Josef af Arimatæa og Nikodemus tager Frelserens afsjælede Legeme ned af Korset, svøber det i Dødelin og Liglagen med de »henved 100 Pund« af »en Blanding af Myrrha og Aloe« og salver det med »vellugtende Salver«.

De Gamle siger os, at Maria var tilstede ved Begravelsen. De fortæller os, hvorledes Jesu to Venner, lige før de for sidste Gang skjuler dette kære Aasyn, disse hellige Lemmer under Dødelin og Urter, en sidste Gang lægger Jesus paa Mariæ Skød.

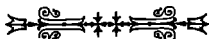
Vi kan se dette sidste Farvel, som de Største i Kunsten aldrig bliver trætte af at male i Farver og hugge i Marmor...

Se Haanden, der næsten mekanisk stryger over de blodige Lokker; se Fingrene, der, uden at vide, hvad de gør, presser Tornestikkene sammen. Se dette sidste Kys af blodløse Læber paa den iskolde Pande — se Munden, der sitrer, og Taarerne der pibler over det tapre Ansigt.

Saa bæres Byrden ind i den nye Grav.

Og Stenen væltes for — som man lukker Døren til Tabernaklet, naar Hostien er lagt derind.

(Fortsættes.)

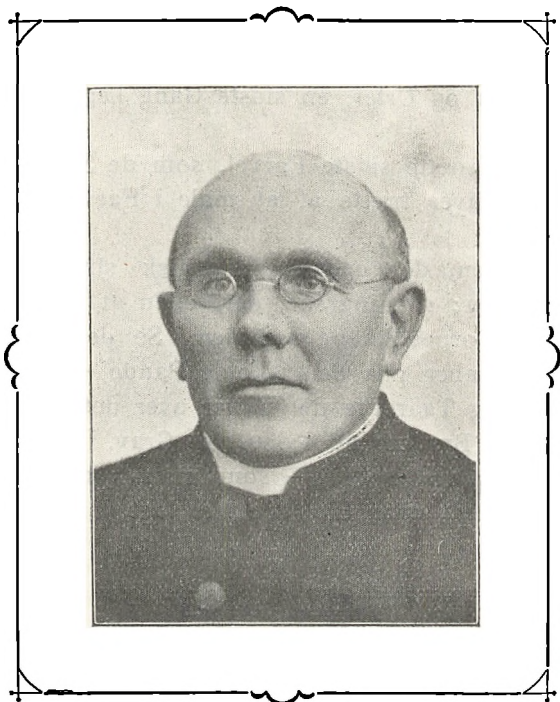

Pastor Jacques Houben.

Endnu et Præstejubilæum.

Født Fredag d. 12. December 1875, død ... det kan vi foreløbig ikke sige med Bestemthed, for Pastor Houben er jo ikke død endnu, slet ikke død, saa langt fra! 50 Vintre og næsten lige saa mange Somre er gaaet hen over hans Hoved, og som fromme Pilegrimme, der vil have en Helgenrelikvie med, har Aarene rapset noget af Pastorens Hovedhaar. Men det væsentligste — de saakaldte »reliques insignes« — er jo dog tilbage! Efter de gamle Skolasti-

keres Opfattelse skal Haarene ligesom iøvrigt Neglene ikke staa ens Personlighed saa nær, hvad der yderligere kan bevises herved, at ens Haar og Negle godt kan blive ved at vokse, naar man forlængst er død og begravet. Det fremhæver jeg, fordi jeg nødtigt vilde have, at man skuer den gode Pastor Houben paa Haarene, og jeg beviser det saa vidtløftigt, fordi det altid er raadeligt, at man har sine Beviser i Orden, naar man taler til eller om Pastor Hou-

ben. Ellers er man udsat for den Fare, at Pastoren straks griber til den eller den Bog, blader et Øjeblik febrilsk frem og tilbage . . . »Værs'go, læs engang dette her,« lyder det beskedent, og da plejer man gerne at læse sig til det modsatte af, hvad man lige har paastaet.

Dette lille Træk beviser samtidigt, hvor levende og aandsfrisk og ilter den jubilerende anerkendte Sognepræst for Ringsted og tilstedende Sogne endnu er.

Ak ja, de, der ønsker Pastorens Død, bliver, efter alle Solemærker at dømme, saamænd nødt til at gaa længe

endnu og vride deres Hænder af Fortvivlelse og maa endelig passe paa for ikke at komme Pastoren i Forkøbet med at løse Støvets Lænker.

Men det var jo ogsaa en uheldig Vending, som om der virkelig var Folk, der gik og ventede paa Pastor Houbens Endeligt.

Alle de, der er kommet den stadig rødmussede og geskæftige lille Mand nær, vilde sikkert nødigt se, at han nu allerede skulde faa sin evige Løn udbetalt. Hvem skulde da ogsaa overtage hans Plads, ikke blot i Ringsted, men ogsaa i Vridsløselille, som den ivrige Præst gæster regelmæssigt (Honni soit qui mal y pense!), og sidst men ikke mindst rundt omkring paa Gaardene, hvor Pastor Houben i mange Aar har været en Fader for de polske Staldkarle og Roepiger.

Ingen er saa vel rustet til denne Gerning som denne »Limburger« (Holland) med sit sydlandske Temperament, ildfuld, saa det kan lyne i hans Brilleglas, og ladet med Fut som en »Sodavand«.

Nej, ingen og mindst af alle hans Confratres vil af med den lyslevende og varmestraalende Præstemand.

Tværtimod, naar hans Confratres d. 25. August vil slaa Kreds om Jubilaren og drikke hans Skaal, da kan I tro, at det bliver et hjerteligt »Han leve!«, der bliver udbragt, og dertil vil uden Tvivl mange Katholikker, baade danske og polske, slutte sig med deres gode Ønsker og Bønner.

»Ad multos annos!«, at Pastor Jacques Houben til Trods for Aarene, der gaar, endnu længe maa blive iblandt os!

Sine ira.

Brev fra Kardinal van Rossum.

Ved Festen i Herthadalen blev der ogsaa sendt en telegrafisk Hilsen til Hs. Eminence Kardinal van Rossum. Hs. Højærværdighed Biskoppen har som Svar modtaget følgende Brev fra Kardinalen.

Karlsbad den 15. August 1926.

Monseigneur.

Det Telegram, som Deres Højærværdighed har sendt mig i 4000 danske Katholikkers Navn, og som var medundertegnet af Mgr. Buckx og Mgr. Müller, er fra Rom blevet mig tilsendt pr. Brev. Jeg kan forsikre Dem, Monseigneur, at dette Tegn paa Hengivenhed var mig meget kært, og at jeg er Dem og Deres Medbiskopper og de danske Katholikker meget taknemmelig for det.

Jeg beder Deres Højærværdighed om at ville tolke min Taknemmelighed overfor de danske Katholikker og sige dem, at dette Bevis paa Kærlighed var mig særlig velkomment, fordi jeg allerede længe, og især siden min Rejse for tre Aar siden, nærer en særlig Interesse for og en særlig Kærlighed til Skandinavien. De skandinaviske Folks Vel og Vê gaar mig særlig til Hjerte, og jeg undlader ikke nogen Dag at anraabe Guds uendelige Godhed om paa Marias Forbøn at give disse Folk rig Naade.

Derfor har jeg ogsaa af hele min Sjæl taget Del i denne Fest til Ære for den hellige Ansgar og glæder mig over dens straalende Forløb. Jeg nærer det faste Haab om, at denne Fest har knyttet Katholikkerne inderligere til den ærværdige Moderkirke, saa at de endnu mere føler og forstaa den store Værdi af den ene sande Tro, som de ejer frem for saa mange af deres Landsmænd, og at Festen har stemt dem til inderlig og praktisk Taknemmelighed imod Gud og St. Ansgar.

Med Ønsket om Guds rigeste Velsignelse over Deres Arbejde, Monseigneur, og over alle Danmarks Katholikker

forbliver jeg Deres Højærværdigheds

i Christo hengivne

W. M. Kard. van Rossum.

Hvor mange Biskopper er der i Meksiko og hvor mange — i Danmark?

Dagbladene beretter i disse Dage om »Kampen mod Kleresiet i Meksiko«. Hvor mange Præster og Munke der findes, det ved de ikke; men hvor mange Biskopper der er i Meksiko, det ved de. »Om dets Talrigbed kan man dømme, naar man tænker paa, at der til en Befolkning paa 15—16 Millioner Indbyggere er 7 Ærkebiskopper og 23 Biskopper.« »Der er i Meksiko med dets 15—16 Millioner Indbyggere ikke mindre end 30 Biskopper; derfor ser man ofte saa voldsomme Reaktionen mod Kleresiet som nu.« — Hvor forfærdeligt!

Tænk, om der var Kirkekamp i Danmark ligesom nu i Meksiko. En Journalist i Meksiko slaar nu op i et Leksikon, og der finder han om Danmark følgende: 3,3 Millioner Indbyggere, 9 Biskopper (København, Roskilde, Maribo, Odense, Haderslev, Ribe, Viborg, Aarhus og Aalborg) — altsaa een Biskop for c. 366,000 Indbyggere paa et Omraade paa c. 4935 km² (Danmarks Areal udgør 44416 km²).

Hvor forfærdeligt! »Der er i Danmark med dets 3,3 Millioner Indbyggere ikke mindre end 9 Biskopper; derfor ser man ofte saa voldsomme Reaktionen mod Kleresiet som nu.« — Saadant noget findes ikke hos os i Meksiko. Dets 15—16 Millioner Indbyggere har kun 30 Biskopper, altsaa een Biskop for godt og vel 500,000 Indbyggere paa et Omraade paa c. 60,000 km² (Mexikos Areal udgør 2,000,000 km² = 2 Millioner km²) — hele Danmark er kun 44,416 km² stort. Ja, saa kan jeg forstaa »Kampen mod Kleresiet« i Danmark. —

En Vej for Sandheden!

Josef Resch.

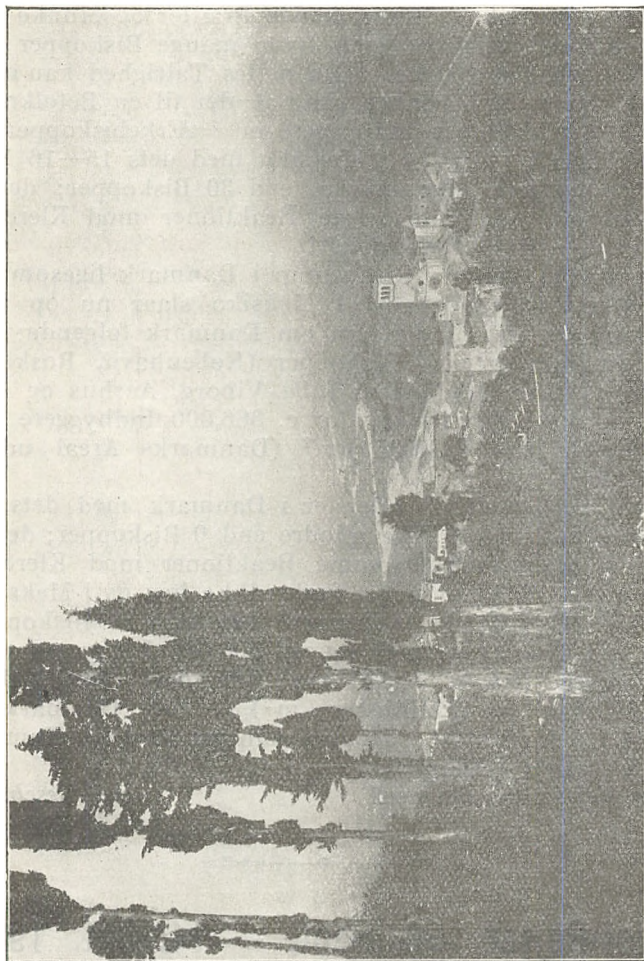
Assisi-Rejsen. 30. Sept. — 14. Okt. 1926.

Det er sjældent, at der bydes paa et Program saa rigt og mangfoldigt i religiøs Henseende, paa saa kort Tid og til en saa lav Pris.

Hovedbegivenheden bliver Festerne i Assisi. Vi kommer til at overvære Transito, det gribende Øjeblik, hvor Franciskanerne synger Dødshymnen over St. Frans i hans

egen Dødscele i Portiuncula. Efter Sangen falder der en dyb Tavshed over de andægtige Skarer — en Stund af den mest gribende Betagelse, vi kan tænke os. Fra gode Pladser vil vi komme til at overvære *Kardinal-Legatens*

Den umbriske Slette med Franciskuskirken. (Ill. i Johannes Jørgensen: St. Frans af Assisi.)

prægtige Højmesse i San Francesco, hvor den romerske Ritus's Pragt og Pilgrimmenes Andagt vil danne en gribende Højtid.

I den Tid, der bliver tilovers, gør vi samlede Besøg i *San Damiano*, *S. M. degli Angeli* og eventuelt *Carceri*, de Steder, der er os kendte og kære fra Johannes Jørgensens

Bøger: Vort andet Hovedophold bliver i *Rom*, hvor vi bliver i 3 fulde Dage. Under Vejledning føres vi om i Peterskirken, Basilikaerne, Katakomberne, Vatikanet og Forum, Kolosseum og Lateranet, og samlet vil vi faa Lov at overvære en Messe (med Kommunion), hos Den hellige Fader. Vi gør ogsaa Ophold i *München* og i *Køln*, begge Steder vil store katholske Foreninger tage imod os, lægge et godt Program for Besøg af kirkelige og turistmæssige Seværdigheder, ligesom vi indbydes til aftenligt Samvær med de stedlige Trosfæller. Vi faar endydermere Tid til at se *Genua* og lidt af *Rivieraen*, og vor Vej falder ved højlys Dag gennem det skønne *Tyrol*, gennem det milde *Umbrien* og det lyse *Toscana*, Landskaber af uforlignelig Skønhed. Føj til, at Rejseplanen er gennemtænkt i de mindste Detaljer, saa der er sørget for rigelig Hvile, for Ophold i endog særdeles gode Hoteller (efter Dagene i det spartanske Kloster i Assisi), at vi slipper for trættende Natkørsel, og at Maaltiderne er gode og rigelige, saa maa det vist indrømmes, at paa kun 14 Dage og med den begrænsede Pris kan der ikke godt tænkes et rigere Udbytte.

Det er af Betydning, at man melder sig *snarest*, da der kun kan medtages et begrænset Antal Deltagere fra hvert af de nordiske Lande. Ikke-Katholikker kan deltage, hvis de anbefales af en katholsk Præst.

Lederen af Katholsk Klubs Rejsebureau, Notar Blomqvist, og Pastor Schindler, der er Expert i Italien, vil lede Rejsen, hvis aandelige Side ledes af R. P. Ansgar Meyer. (Stockholm).

Prisen for Rejsen er:

II Klasse hele Vejen	Kr.	670,—
III » » »	»	550,—
III/II i Italien	»	580,—

Program og alle nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til nærmeste Præst eller til Katholsk Klubs Rejsebureau, Raadhuspladsen 47, København. Indmeldelse maa ske snarest, og Depositum Kr. 100,— erlægges ved Indtegningen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Josephs Gilde st. 1885 agter den 10. Oktober i Aar at afholde en Aftenunderholdning i det nye Borgernes Hus, Rosenborggade Nr. 1. Disse Lokaler

skal indvies i Løbet af kort Tid; ved denne Sammenkomst vil der blive arrangeret en Tombola, hvis Overskud gaar til Vincentsforeningerne.

— Ved Jesu Hjerter Kirke og St. Knuds Skole i Stenosgade har der i disse Dage været Rektorskifte. Pastor K pferle er traadt tilbage, og Pastor Josef Wolfisberg er blevet Rektor.

Aalborg. En meget smuk og stemningsfuld Højtidelighed fandt Søndag d. 8. August Sted i den endnu ikke fuldførte St. Mariæ Kirke, idet et nyt Orgel og to ny Klokker i Menighedens Nærværelse blev indviet af Pater Sialm, der var mødt som Biskoppens Stedfortræder. Det store, smukke Orgel har 14 Stemmer; det er bygget af Orgelbygger Frobenius, København. De to Klokker er støbt paa De Smithske Jernst berier, Aalborg. Klokkerne bærer foroven en Indskrift, der melder, at De Smithske Jernst berier gjorde dem til den katolske St. Mariæ Kirke i Aalborg. Paa den største Klokke staar der længere nede paa Siden: Ave Maria, paa den mindre: Ite ad Josef. De to Klokker er tilligemed en tredie Klokke, der stammer fra den gamle Kirke, afstemt efter Klokken i Vor Frelsers Kirke, saa at Klangen af dem vil danne et harmonisk Hele af stor Skønhed. Indvielsen fandt Sted efter Messen Kl. 10. Fra Skolen, hvor der midlertidigt l ses Messe, begav Menigheden sig over til den ny Kirke. Under det vidunderlige, storslaede Maleri i Koret, forestillende Christus tronende i al sin Majestæt i Himlen med Maria ved sin højre og Johannes D bereren ved sin venstre Side, malet af Professor Heffels fra Düsseldorf, var Klokkerne ophængt under et forsvarligt Stillads pyntet med Guirlander af Egel v og Roser. Paa et Bord var opstillet et Krucifiks, Vievandskar og de forskellige Salver, som skulde anvendes ved Indvielsen. Under forventningsfuld Stilhed begav P. Sialm sig sammen med Sognepræsten og P. Plesser op til Orgelet og indviede dette. Idet de tre Præster vendte tilbage og skred op ad Kirkens Midtergang, brusede Orgelets herlige Toner for første Gang hen over den lyttende Menighed i et smukt Præludium. P. Sialm traadte derpaa frem og holdt en Tale til Menigheden, i hvilken han forklarede hver enkelt af de Ceremonier, der skulde foretages ved Indvielsen, og denne tog nu sin Begyndelse. Først l ste de tre Præster forskellige Salmer, deriblandt Bods-salmer, og imens sang Forsamlingen: »Paa Sandheds Fjeld o. s. v.« Præsterne vaskede nu Klokkerne udvendig og indvendig med Vievand og tørrede dem bagefter omhyggeligt af. De begyndte med Mariaklokken og fortsatte med Josefsklokken, og saa længe Ceremonierne varede, stod Klokkernes Faddere, Fru Maria Wessel og Hr. Direktør Josef

Langer med deres højre Haand paa den Klokke, de stod Fadder til. Efter Renselsen med Vievandet fulgte Salvelsen med 3 Slags indviet Olie rundt omkring paa Klokkerne. Til Slut blev Røgelseskarrene stillet under Klokkerne, og mens Virakskyerne steg op, lød et drønende Slag fra hver af dem. — Menigheden havde, mens Ceremonierne blev foretaget, sunget først: »Jeg elsker Maria o. s. v.« og derefter: »Gaa alle til Josef o. s. v.«, nu istemte den staaende: »Store Gud vi love dig o. s. v.«, og den smukke Indvielse var tilendebragt.

Th. Fr.

Rom. Jugoslavien har sendt en ny Gesandt til Den hellige Stol, Dr. Simic. For et Aars Tid siden blev Forbindelsen foreløbig afbrudt, da der var opstaaet Uoverensstemmelser angaaende Ordningen ved en Stiftskirke. Nu er man altsaa dog naaet til Enighed.

— Til Hussfesten i Prag indbød den czechoslovakiske Regering ogsaa den italienske Minister, men denne modtog fra sin Regering følgende Instruks: »Da Italien er en katholsk Nation, kan ingen Repræsentant tage Del i Fester til Ære for Huss, og italienske Undersaatter, der er bosat i Czechoslovakiet, bør holde sig borte fra disse Fester.«

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
F. F. MAURER:	Fader vor	1,50	0,75
»	A B C	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen	1,50	0,75

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Ædle Velgørere bedes venligst betænke Børnehjemmene i Naskov med Smaagaver af al Art, som med Taknemmelighed afhentes af Diemar, Skindergade 32. Tlf. Byen 6555. Kl. 10—2.

Kirkelig Kalender.

22. Aug. 13. Søndag efter Pintse.	29. Aug. 14. Søndag eft. Pintse.
23. — M. Filip Benitius, Bekender.	30. — M. Rosa, Jomfru
24. — Ti. Bartholomæus, Apostel.	31. — Ti. Raymund, Bekender.
25. — O. Kong Ludvig, Bekender.	1. Sept. O. Ægidius, Abbed
26. — To. Zephyrin, Pave og Martyr.	2. — To. Kong Stefan af Un- garn, Bekender.
27. — F. Josef af Calasanz, Bekender.	3. — F. Ferialdag.
28. — L. Augustin, Biskop og Kirkelærer.	4. — L. Marias Officium.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe. Kl. 8 ^{3/4}	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. 8 ^{3/4}	Kl. 10	Kl. 6
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 3
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aarhus (Ryegade 26).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Assens (Nørregade 3).....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Dalum Kloster.....	» 7	» 10	» 3
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 10 ^{1/2}
Haderslev.....	» 8	» 10	» 2
Helsingør (Nygade 8).....	» -	» 10	» -
Holbæk (Kastanievej 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Horsens (Nørregade 19).....	» 9		
Hørsholm.....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Kolding (Alhambravej).....	» 8	» 10	» 5
Køge (Elisevej).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Ledborg.....	» 8 ^{1/2}	» 10	» polsk
Maribo (Ny Østergade).....	» 9 dansk	» 10 ^{1/2}	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» -	» 10	» -
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Odense (Torvet 7).....	» -	» 10	» 8
Randers (Ladegaardsgade).....	» 8	» 10	» 5
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 7	» 9	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» -	» 10	» 6
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» 8	» 10	» 2
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» -
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» -	» 10	» 5
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» -
Sønderborg.....			
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

En dygtig og tækkelig Pige i Tyverne (ikke klippet), som er kendt med alm. Husgerning, kan til 1. Novbr. faa Plads i et Lægehjem.

Fru K. Koefoed,

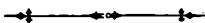
Vestergade 28, Maribo.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Børnh. Jensen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 35.

Søndag den 29. August.

1926.

INDHOLD: »Søger først Guds Rige!« — Jomfru Maria. VII. (Fort-sat.) — Den hl. Frans af Assisi. — Religøs Forvirring og religiøs Klar-hed. — Franciskusfesterne i Assisi — og det nordiske Pilgrimstog. — Biskop Paul Wilhelm von Keppler †. — Efterretninger fra Ind- og Ud-land: København. Svejts. Meksiko. — Avertissementer.

„Søger først Guds Rige!“

Herren fortæller engang en Lignelse om en Mand, der holdt et stort Gæstebud, og han sendte sin Tjener ud for at hente de indbudne, thi alt var beredt. »Men de begyndte allesammen at undskylde sig.« Den ene havde købt sig et Gods og maatte ud at se paa det, den anden havde købt nogle Okser, som han maatte prøve, den tredje havde netop giftet sig og kunde derfor ikke komme, ingen af de indbudne kunde komme. Saaledes indbyder Herren til det Gæstebud, han har beredt i sit Rige, men i Stedet for med Jubel at ile derhen, kan Menneskene ikke komme, fordi de har saa meget at gøre med denne Verden, dens Bekymringer og dens Nydelser. Ofte taler Herren om dette, at vi i denne Verden ikke maa glemme hans Rige. Det er det, Herren tænker paa, naar han i Dagens Evangelium taler om de Mennesker, der altid er bekymrede for det jordiske Liv, som altid spørge om, hvad de skal spise, og hvad de skal drikke, og hvormed de skal klæde sig, men som glemmer det, der er langt vigtigere. Naturligvis

vil Herren ikke dermed sige, at det er Ting, vi ikke skal bryde os om, men vi skal stole paa Guds Hjælp, og vi skal altid først søge Guds Rige. »Hvad gavner det Mennesket, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæll« Hvad gavner hele Verden, naar vi ikke kommer ind i Guds Rigel Verden maa vi engang forlade, selv gaar den engang til Grunde, men Guds Rige er evigt, og der vil vi kunne leve evigt. Saa meget det evige er mere værd end det timelige, burde vi Mennesker søge Guds Rige mere end denne Verden. Der kommer en Tid, siger Profeten, da »skulle mine Tjenere spise, og I skulle sulte; mine Tjenere skulle drikke, og I skulle tørste; mine Tjenere skulle glæde sig, og I skulle blive til Skamme; mine Tjenere skulle juble af Hjertens Lyst, og I skulle skribe af Smerte og Hjertesorg.« — Vil vi endelig vide, af hvor stor Betydning det er for os at søge Guds Rige, saa lad os se hen til Jesus Christus. Derfor kom Guds eenbaarne Søn til Verden og blev Menneske, derfor førte han et saa fattigt og arbejdsomt Liv, derfor led han og døde paa Korset, for at vise os Vej til Guds Rige og aabne Himmeriget for os.

»Søger først Guds Rigel« Man spurgte engang en berømt Naturforsker, hvis Stilling til religiøse Spørgsmaal man ikke var klar over, om han egentlig troede paa Gud eller ej. Han svarede, at det var et Spørgsmaal, han ikke havde haft Tid til at beskæftige sig med. Hvilken Taabelighed ligger der dog ikke i saadant et Svar! Mennesker kan faa Tid til alt muligt, til at samle Penge og Rigdomme, til at granske Naturen og Historien, men ikke til at søge Guds Rige. Og det er det vigtigste af alt, det, som skal søges først, fordi det er det, som varer længst. Ja, hvis Menneskene tog sig Tid til at søge Guds Rige, saa vilde sikkert langt flere naa til Sandhedens Erkendelse og langt flere naa ind i Guds Rige.

»Kødets Gerninger er aabenbare,« siger Apostlen i Epistlen i Dag, og saa tæller han dem op og tilføjer: »hvorom jeg forudsiger eder, ligesom jeg tilforn har sagt eder, at de, som gøre saadant, ikke skulle faa Del i Guds Rige.« »Vandrer derimod i Aanden, og I skulle ikke fuldkomme Kødets Begæringer.« Valget mellem Gud og Mam-

mon er det samme som Valget mellem Aand og Kød. Naar vi vil søge Guds Rige, saa maa vi give Afkald paa meget af det, vor Natur drages imod, og altid lade Aanden herske over Kødets. »Men de, som høre Christus til, have korsfæstet deres Kød med deres Laster og Lyster.«

For os, som ved Guds Naade er i hans Rige her paa Jorden, er det let at gøre ogsaa vor Sjæl til et Guds Rige. Kirken hjælper os jo paa alle Maader og viser os Vejen, saa at vi ikke drukner i Omsorgen for det timelige.

B. J.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

VII. Jerusalem og Efesus.

Ingen kan om sig selv bruge et Paulus-Ord med saa stor Ret som Maria — jeg tænker paa Ordet fra Brevet til Kolossæ, 1, 24: »Jeg glæder mig i mine Lidelser for Eder, og i mit Kød udfylder jeg det, som fattes i Kristi Lidelse . . .«

Marias Sorg maa have haft et saadant Element af Glæde, fordi hun troede paa Paasken — og paa: at Smærte og Lidelse har en ophøjet Mission. Det, hun havde lidt, var jo kun en Draabe mod Jesu Lidelses Ocean — men Draaben, der tørrer, hvis den er alene, tæller med, hvis den gyder sig i Havet.

Maria dølger sig for vore Øjne fra Langfredag Aften.

Vi ser hende først igen efter Himmelfarten, hvis vi alene skal holde os til Kirkens officielle Kilder. Men en gammel Antagelse siger, at Jesus selvfølgelig straks efter sin Opstandelse har aabenbaret sig for sin Moder; han skyldte hende det, naar han viste sig for de andre Kvinder og for baade Apostlene, Disciplene og henved fem Hundrede Troende (1 Kor. 15, 6). Dog, hær er det ikke Kirken, der taler. Er der mere end Legende hær, er disse Aabenbareelser i hvert Fald sket i Løndom og kommer kun Maria ved.

Ejheller véd vi med Sikkerhed, om Maria har været tilstede, naar Jesus i de 40 Dage aabenbarede sig for Apostlene; noget kan maaske tale for det — ikke mindst for, at hun var med i den store Flok af de fem Hundrede.

Kilderne tier om Mariæ Nærværelse ved Jesu Himmelfart. Det er rimeligt at tænke sig, at Herren har taget privat Afsked med sin Moder, og at Opfarten fra Oliebjerget er hans officielle Farvel til den nystiftede Kirke.

Med al ønskelig Tydelighed finder vi Maria i Apostlenes Forsamling i Jerusalem — antagelig i den samme Sal, hvor Nadveren instiftedes — hun er med i de ni Dages Forventning, i Pintse-Novenen (Ap. Gærn. 1, 14). Helleikke hær er hun Midterfigur; Hyrdeembedet er stiftet, Overhyrden Petrus indsat (St. Johs. 21, 15—17), Kirken staar i Knop til at springe ud — alt drejer sig om den; den nye Apostel vælges, og der ventes kun paa Pintseilden.

Der staar i Ap. Gærn. 2, 1, at »de alle var samlede paa det samme Sted« — vi tør da se Maria iblandt dem, da den tredje Person i den højhellige Trefoldighed begynder sin særlige Gærning: at fylde Kirken, at blive den forjættede Talsmand, som skulde vejlede til hele Sandheden (St. Johs. 16, 13).

Dærmed gaar Maria ud af Skriften — men hun gaar samtidig over i Kirkehistorien; fra nu af maa vi alene søge hende i de mundtlige Kilder.

Hvad blev der af Maria efter Pintse?

Saa længe Johannes, som »tog hende til sig« Langfredag, var i Jerusalem, har Maria sikkert boet hos ham. Og da han blev Biskop i Efesus, er hun uden Tvivl flyttet med ham.

Kirken havde allerede tidligt haft Kontakt med denne prægtige Oldtidsstad. Apostlenes Gærninger har et saare dramatisk Kapitel om St. Pauli Ophold i Diana-Staden, om hans Strid med Dianas Troende, og om Devotionalie-Fabrikanten Demetrius's Modstand (Ap. Gærn. 19. Kap.). Pauli Virksomhed dær havde afsat baade

en Menighed og en Missionsmulighed, omend Missionærkaarene var som at »kæmpe mod vilde Dyr« (1 Kor. 15, 32).

Efesus' store Attraktion var Dianas Tempel, som gjorde Byen til et søgt Valfartssted. Det synes, at den Omsætning Byen fik, har øget Devotionen til Diana. Og Templet har været fuld værd at se: Hundrede Meter langt, med en Façade paa 50 Meter, og paa Façaden syvogtyve herlige Søjler, hver enkelt en Gave fra forskellige Konger; Templet selv blev holdt for et af Verdens »syv Underværker«, og det rummede Skulpturer af Polykletus, Praxiteles og Fidias; dets Pragtstykke var Apelles' Statue af Alexander med Tordenkilen — og saa naturligtvis Dianas Billede.

Men dette var kun Forsiden; Bagsiden af Medaljen var mørk: Overtro og Trolddom, religiøs Svindel, Gudsbespottelse og Usædelighed groede som Paddehatte i Templets Skygge.

I dette Milieu er det, at Maria faar sin Alderdoms Bolig hos Johannes, som har afløst Timotheus som Biskop (Timotheus led Martyr døden under en usædelig Procession af Diana-Dyrkere).

Hvilket sært Billede: Diana *contra* Maria; den Urene mod den Rene, Hetæren mod Jomfruen. Ret et Billede paa Oldkirkens Vilkaar: lille, uanselig og svag mod en Overmagt af Penge, Kultur og Sanselighed. Hvilke Tanker har Maria ikke gjort sig, naar hun saa Diana-Templet; hvor mange Bønner har hun ikke bedet for Dianas Dyrkere?

Længe skulde Dianas Herlighed ikke vare. Den romerske Historieskriver Tacitus fortæller os, at et Jordskælv rystede Efesus i dets Grundvold. Byen forfaldt, Havnen blev en Sump, Husene forlodes — og i 263 kom Gotterne og plyndrede Dianas Tempel. Konstantin tog Resterne og sendte Marmoret til Byzants (Konstantinopel).

Imens voksede den første lille Maria-Kirke i Efesus sig stor, blev til en Basilika; og da Nestorius i det V Aarh. prædikede sine Kætterier, gav Mariakirken Plads for Konciliet i Efesus, 431.

Vi kender ikke Størrelsen af Marias Andel i denne Forandring — Andel ved Bøn, Eksempel og Ord; men vi ved, at Kirken i Efesus fik hendes Navn.

Om hendes Liv dær har Kilderne ellers intet at berette med Sikkerhed.

Vi ved blot, at hun var Enke efter St. Josef, og det kan fastslaaes, at hun blev det længe før Jesu Død. Havde Josef levet, da Jesus døde, vilde det være urimeligt at betro hende til Johannes. De fleste Lærde sætter hans Død til omkring Begyndelsen af Kristi offentlige Liv, idet Jesus (af Jøderne) omtales som Josefs Søn, men han selv optræder hverken i Kana eller andetsteds, hvor vi finder »Jesu Moder og hans Brødre«.

Men kan vi ikke — med vort Kendskab til hendes Sindelag og indre Liv — tænke hende besjælet af den Følelse, St. Paulus sukker om af et hjemvéfyldt Hjærte: — Mig længes at opløses og blive med Kristus (Fil. 1,23); for hende er der jo kun Lykke, hvor hendes Søn er.

Lad os da se hende tilslut som en ældet, prøvet, erfa- ren Kvinde; som en af de Enker, St. Paulus taler om; som en Menighedens Tjenerinde, et Kirkens Lys — og som den levende Kilde til i hvert Fald St. Lukas' Evangelium. Den, man kunde gaa hen til og høre om Jesus — alle de smaa Træk, en gammel Moder kommer ihu. Apost- lenes ærværdige Veninde, en hvidhaaret Dronning og Kirkemoder i Kredsen af Disciple; de hellige Minders Vog- ter, den levende Bibel...

Hvor døde den hellige Jomfru?

Nogle mener i Efesus, andre holder paa Jerusa- lem. Det sidste har den stærkeste Tradition. Paa Sions Bjærg staar der i vore Dage en Kirke over det Sted, der skal være Mariæ Dødssted; den er i Latinernes Hænder; Skismatikerne ejer hendes Gravkirke.

Vi har absolut ingen Sikkerhed for hendes Dødsaar — de fleste vil mene, at hun blev 63.

Der er intet til Hinder for at tænke sig, at Apostlene har været hos hende paa det Sidste.

Kan vi slutte dette summariske Maria-Levned hær. Kan vi blive staaende og se paa Graven og vide, at nu gør Forraadnelsen sit Værk?

Oprører det ikke den kristne Tanke, at det Legeme, der gav Jesus Kød og Blod, skal gaa al Kødets Gang? Strider det ikke mod vor Tro paa Maria som den Ubesmittet Undfangne at antage, at Syndens Sold: Døden, skal behandle hende, der var uden Synd, som den argeste Forbryder?

Kirken som Læremyndighed har endnu ikke vejledet os frem fra Antagelse til Tro i denne Sag; men jeg tager næppe fejl, naar jeg siger, at det kan ventes, at Kirken vil knæsætte som guddommelig Sandhed, hvad saa at sige alle Kristne privat har troet i den Sag, fra man først begyndte at forme sine Idéer om Maria.

Allerede imellem 3 og 400 er der Fædre der hævder, at naar Gud skaanede Elias for Forraadnelse, baade kunde og maatte han skaane Maria.

Skriften tier om denne Sag; de ældste Fædre lærer den ikke direkte, men den holdes for vis baade i den latinske og i den græske Kirke fra gammel Tid af; allerede omkring Aar 500 tales der aabent om det af Kirkefædrene. I vore Dage troes det af alle, at ikke blot Mariæ Sjæl, men ogsaa hendes Legeme efter Døden toges hjem til den himmelske Herlighed af Gud.

Dette vil blot sige, at Mariæ rene Legeme ikke skulde vente i Gravens Forraadnelse paa Kødets Opstandelse.

Som sagt, Kirken har ikke afgjort Spørgsmaalet endnu; men da Troen paa det er saa eenstemmig, tør man ikke uden aandelig Dumdristighed betvivle det; og benægte det tør man sletikke, da Kirken fejrer det i en Messe paa en Festdag (15. Aug.).

Her kan jeg da rolig og glad slippe Mariæ Historie — ikke ved Forraadnelsens Port, men ved den tomme Grav og i den evige Salighed.

Saa ved vi da, at den Herlighed, der er alle Hellige beredt, er bleven Marias Lod — ja langt den højeste Grad af Salighed, eftersom ingen Helgen staar Jesus saa nær.

Ord maa tie, Billeder maa blegne, naar vi skal tale om det evige Lys.

Men lad os se Maria som Lys i Lys, som salig, ja som den allersaligste Jomfru i den Herlighed, »som intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og som ikke er opkommet i noget Menneskes Hjærte, men som Gud har beredt dem, som elsker ham« (1 Kor. 2,9).

Hær standser baade Theologien og Historien; hær begynder Maleren og Digteren — og hær istemmer Salmisten og den Eenfoldige sin Lovsang over Maria, hvem alle Slægter skal prise salig —.

Eet véd jeg: at inderst inde i al Herligheden ejer Maria nu al Saligheds Kilde og Krone: sin Søn. Nu er Konflikten for evigt forbi; Guds Søn og hendes Søn er nu helt hendes. Nu skal det aldrig mere hedde: »Kvinde« — nu er det Moder for evigt.

(Fortsættes.)

Den hl. Frans af Assisi. Kirkens Mand.

I Himlen er Misundelse en Umulighed. Var det ikke Tilfældet, vilde mange af Himlens Beboere, blandt hvilke der findes mange, der i Ord og Gerning har overtruffet den hellige Frans af Assisi, kunne se skævt til den ydmyge Poverello, som mere end nogen anden Helgen er Genstand for menneskelig Hyldest og Lovprisning. Jo flere Aar der gaar efter det Øjeblik, da »den ydmyge og fattige Franciskus traadte ind i Himmelen og der hædres med himmelske Sange«, des mere slutter Mennesker i tusindvis, ja, i millionvis Kreds om den serafiske Fader. Blandt dem findes ikke alene Franciskus's egne Sønner og Døtre og andre Katholikker, men maaske ligesaa mange Ikke-Katholikker. Ja, disse sidste kan i deres Hyldest og Hengivenhedsytringer fra Tid til anden være for nærgaaende, næsten kompromitterende for den hl. Frans, idet mange af dem gør il Poverello til en Slags Forløber for Morten

Luther og hans »Reformation«. Der mangler kun en Folmer Nielsensk Forfatter, der fører sin Beundring for den hl. Frans helt til det yderste ved at sige, at han var en god Protestant.

Mod det alt for paatrængende Venskab fra protestantisk Side og samtidig til Belæring for Katholikker, kunde det have sin Nytte nu i Anledning af »Franciskus-Aaret« at fastslaa, at den af alle og enhver højtelskede og beundrede Frans først og fremmest var den katholske Kirkes Mand, hvis hele Livsgerning var dybt præget af katholsk Lydighed mod og Hengivenhed for den katholske Kirkes Mynlighed i hele dens hierarkiske omfang.

* * *

Uden Tvivl var Frans af Assisi en Reformator. I det 12. Aarhundrede trængte Kirken saa højlgt til en saadan, at Gud selv ved en Aabenbaring kaldte den unge Frans til at paatage sig »Genopbyggelsen« som en Livsgerning. Men derfra at slutte, at Frans af Assisi og Martin Luther fra Eisleben var aandsbeslægtede, er saa fornærmende for den første, som tænkes kan.

Ingen Katholik vil nægte, at en Reform i visse Perioder var paakrævet. »Efter alle vore store Historikeres, mange Helgeners, mange Pavers og almindelige Kirkemøders Eksempel erkender og bekender vi Katholikker med Skamfølelse og Smerte i Hjærtet, at der til visse Tider er syndet ofte og syndet saare meget i Christi Kirke. Men samtidig med, at vi erkender og bekender Børnenes Synder, holder vi Katholikker dog urokkelig fast ved og tror ligesaa urokkelig paa selve Moderens, d. v. s. Kirkens, Hellighed og Renhed.

Til Trods for Børnenes Synder vedbliver Kirken at være den levende Pagtens Ark, hvori Guds Haand har lagt Sandheden og Loven; den hellige Ark, fra hvilken Sandheden og Loven straalere som en livsvækkende Sol; denne Ark, som bæres og værnes af Guds Kraft, der dræber og ihjelslaar enhver Oza, som ukaldet vover at udstrække en støttende Haand i den Formening, at Gud ikke selv støtter og værner Arken — Kirken.«

Heri ligger den uoverstigelige Afstand mellem »Refor-

matoren Martin Luther og den hellige Kirkeopbygger Frans af Assisi. Afstanden er saa stor, at de to er hinandens Antipoder.

* * *

Lad os sige det med Eftertryk. Det, som vi Katholikker forkaster og fordømmer hos Luther, er ikke, at han stod op mod sin Tids Synd og Ugerning —, ikke, at han med vældige Ord hudflettede og brændemærkede, hvad Munk og Prælat havde gjort forkert — ikke, at han med hellig Vrede og i sorteste Farver udmalede virkelige eller indbildte Misbrug.

Kirken har taalt og elsket Mænd, som mod saadant talte et endnu kraftigere Sprog end Luther, har endda helgenkronet en Hieronymus og Petrus Damianus.

Men det, som vi Katholikker maa og skal fordømme ved Martin Luthers saakaldte Reformation, er, at han ved Synet af Børnenes Synder har tvivlet om selve Moderens, Kirkens, Hellighed og Renhed; at han nægtede at ære og lyde den af selve Gud indsatte kirkelige Myndighed, til hvem der blev sagt »Vogt mine Lam; vogt mine Faar.« Martin Luther er aandeligt og kirkeligt set en Oprørsmand.

II

Reformatoren Frans af Assisi er »Reformatoren« Martin Luthers aandelige Modsætning. Han er Kirkens Mand, dens lydige Tjener, Kirkens uimodstaaelige Forkæmper, som aldrig, selv ikke paa sine største Sejrs- og Glansdage, vilde have tænkt paa at stille sin egen personlige Mening over deres, som i den katholske Kirke er Bærere af den gejstlige Myndighed.

Halfdan Høgsbro skriver ganske rigtigt i sin »Frans af Assisi«, »at der ikke indenfor Frans' Ideal var Plads for Polemikeren og Organisatoren af Luthers eller Calvins Type«. Men Grunden hertil er ikke, at Frans aldrig indlod sig i dogmatisk Diskussion, men simpelthen den, at Franses Tankegang helt igennem er katholsk, præget af ubetinget Ærefrygt og Lydighed mod Kirkens Hyrde — og det ikke alene overfor Paven og Biskopperne, men som Thomas af Celano skriver, »han ærede Præsterne og om-

fattede (omnem ecclesiasticum ordinem nimis affectu, Thomas af Celano I 62) hele den gejstlige Stand med Kærlighed.«

* * *

Allerede før Omvendelsen ser vi Bernadones Søn som Præsternes Velgører. Og saa snart han begynder sit nye Liv, ser vi ham saa intimt knyttet til Præsterne, at intet er i Stand til at skille ham fra dem, »omend de forfulgte mig, vilde jeg tage min Tilflugt til dem for deres Vielses Skyld,« m. a. O. netop fordi de er Præster.

Den samme Kærlighed og Ærefrygt for Præsterne lærte Skt. Franciskus alle sine Tilhørere. At han med endnu større Kraft fordrede denne Ærefrygt for Præsterne af sine egne Brødre og Disciple, behøver ingen nærmere Omtale. I »Tres Socii« staar den altsigende Bemærkning om St. Franses rejsende Disciple: »Overalt hvor de mødte en Præst, fattig eller rig, god eller ikke, knælede de for ham for at vise deres Ærefrygt.«

* * *

Større endnu er Franses Lydighed og Kærlighed til Biskopperne; og denne stammer fra samme Tid som hans Ærefrygt for Præsterne d. v. s. fra Tiden før hans Omvendelse.

Den unge Frans nægter at modtage Magistratens Udsendinge, der stævner ham i en Retssag Faderen og ham imellem — men da Biskoppen stævner ham for sin Domstol, da siger Frans: »Ja, jeg vil gaa til min Herre Biskop, som er Sjælens Fader og Herre.«

Vi kender Franses intime Venskab og Tillid til Biskop Guido af Assisi — saaledes som det skildres hos Thomas af Celano. Men den samme Tillid, den samme Ærefrygt havde Frans for alle andre Biskopper. Kom Frans et eller andet Sted, saa gjaldt hans første Besøg Stedets Biskop. Aldrig vilde han prædike et Sted uden Biskoppens udtrykkelige Tilladelse og forbød sine Brødre at gøre det modsatte.

Da disse engang beklagede sig over, at nogle Biskopper havde nægtet Prædike tilladelse, mente de, at denne Ube-

hagelighed kunde forebygges ved, at Brødrene fik et pave-
ligt Privilegium, der gør Biskoppernes Tilladelse over-
flødig.

Da svarede Frans dem: »I kender ikke Guds Veje, og I vil forhindre mig i at omvende Verden, saaledes som Gud vil det. Jeg vil nemlig først vinde Biskopperne for mig ved min Ydmyghed og Ærefrygt for dem. Har Biskopperne engang set vor ydmyge Ærbødighed og vort fromme Levned, da vil de selv bede om at prædike for deres Folk for at omvende dem. De vil endda føre deres Folk til eders Undervisninger. Denne Fremgangsmaade vil gavne jer mere end alle pavelige Privilegier, som maaske vilde føre jer til Hovmod.«

Saaledes var Franses Fremgangsmaade overfor den biskoppelige Myndighed, og at dette hans Syn ikke har forandret sig i Tidens Løb, ser vi af hans Testamente, hvori det hedder: »I Kraft af den hellige Lydighed paa-
lægger og befaler jeg alle mine Brødre, at de aldrig nogen-
sinde, hvor som helst de kommer, selv eller ved en Mel-
lemperson maa bede den romerske Kurie om et Fribrev,
hverken for at bygge en Kirke eller Kloster, og heller ikke
for at kunne prædike.«

* * *

Om den h. Franses Lydighed og Ærefrygt for Christi Stedfortræder behøver vi ikke at skrive mange Ord. Den er alt for kendt.

Franciskanerordenens Grundlæggelse begynder med disse Ord: »Mine Brødre, jeg ser, at Gud i sin Barmhertighed vil udbrede vort Broderskab. Lad os derfor gaa til vor Moder, den romerske Kirke, meddele Christi Stedfortræder, hvad Herren vil gøre ved os. Med hans Godkendelse og efter hans Raad vil vi fortsætte vort Arbejde.«

Som første Hovedstykke i de faa Kapitler, som Franciskanerordenens Regel udgør, staar disse Ord: »Jeg, Broder Franciskus lover at lyde og ære min Herre, Pave Honorius og hans retmæssige Efterfølgere« (Cap. I).

Den samme Lydighed mod Pavens Forskrifter finder vi fremhævet i Kap. II og III, for igen at indskærpes i Regelens afsluttende Kapitel (XII), hvori Generalministeren

faar paalagt »at bede Paven udpege en Kardinal, der skal være det franciskanske Broderskabs Bestyrer og Beskærmer — og om nødvendigt dets Forbedrer.«

* * *

Vil vi fejre den hellige Frans paa en særlig Maade i Jubilæumsaaret, kan vi ikke gøre det bedre end ved at efterligne ham i hans Ærbødighed for, hans Lydighed mod og Kærlighed til den kirkelige Myndighed.

Fr. Mattheus Luppés,
Franciskaner.

Nykøbing F. 17.-8.-1926.

Religiøs Forvirring og religiøs Klarhed.

Kommer man fra en Kreds, hvor katholsk Aandsliv pulserer, tilbage til vore danske Forhold og læser i Aviserne f. Eks. om Dr. Kure - Biskop Ludwigs - Sagen, forundres man over adskillige Ting, som man herhjemme næsten tager som en Selvfølge, som noget, der nu engang hører med til Tilværelsen i Danmark.

I og for sig er det jo godt, at man herhjemme ikke tager nogen Sag for højtideligt, ja nærmest er tilbøjelig til at tage alt med stor Ro. Man følger en opdukkende Strid med en vis skjult Interesse, ikke saa meget for Sagens Skyld, men for at se, om ikke en af Parterne blotter sig med Hensyn til Takt og Tone. Og sker det, saa har man da en Smule Fornøjelse ud af det.

Det er som oftest det hele Udbytte. Ikke Sandhed, ikke Belæring, ikke Kamp imod det onde — nej, helst lidt Fornøjelse eller blot et inderlig tilfreds Smil over de Høvl, en af Parterne har faaet . . .

For os Medlemmer eller rettere Børn af den hellige katholske Kirke er det ikke ligeegyldigt at se, hvilken Retning Protestantismens videre Udvikling herhjemme vil tage.

Vi har i den nyeste Tid oplevet Arboe Rasmussen - Affæren og Rørdam - Affæren og staar nu midt i en ny »Affære« med Sognepræsten Dr. Kure. Det interessante

ved disse Affærer er for os Katholikker ikke det, at der findes »lutherske« Præster, som har andre Trosmeninger end de af Christian III paabudte.

Det er jo en Selvfølge, at der, navnlig siden Grundtvigs Frihedskamp, findes mange religiøse Meninger indenfor Folkekirkens brogede Skare.

Men hvad der er særlig interessant for os, det er den kirkelige Øvrigheds Stilling til disse Reformatorer, udsprungne af Folkekirkens eget Kød og Blod. Først dækkes i nogen Tid »Tolerancens« Kaabe over disse uartige Børn, der ikke vil lege som de andre. Naar deres divergerende Meninger saa ikke længere kan skjules, og det kommer til offentlige Forespørgsler, maa jo Provsten eller Biskoppen eller Kirkeministeren frem med deres Svar.

Men det kniber. Paa den ene Side vil man være »tolerant« d. v. s. det, man forstaar ved en delvis forkert Tolerance, og ikke tage fast og bestemt paa en Sag, der principielt undergraver den kirkelige Enighed. Der snakkes om Kærlighed og om vedkommendes personlige (subjektive) gode Vilje, ædle Stræben o. s. v.

Paa den anden Side er det jo aabenbart, at der foreligger en Afgivelse fra den kongelig autoriserede Tro. Naar nu f. Eks. Dr. Kure lærer, at Forestillingen om Helvedsstraffen er »ikke blot forargelig, den er latterlig«, saa skulde man tro, at allerede dette fjerner Dr. Kure en Del fra Morten Luthers Lære! —

Man har nærmest Medlidenhed med Biskop Ludwigs, der er Dr. Kures kirkelige Overordnede. Han har nu indstillet Dr. Kure til Afsked, men fremkommer i Bladene med Udtalelser som f. Eks.: »I Øjeblikket (!) kan jeg ikke anerkende hans Forkyndelse, men jeg er overtydet om, at han personlig er langt bedre end sine Meninger (!). Hvis en Kreds skulde ønske ham som Præst, og han selv vilde nærme sig mere til den kirkelige Opfattelse (!), vilde der efter min Mening ikke være noget i Vejen for, at han kan være Præst . . .« (»Dagens Nyheder« 18./8.).

De 3 Udraabstegn betegner de Steder, som er saa karakteristiske for den protestantiske Øvrighedsperson, der i sin Samvittighed føler sig forpligtet til dog at gøre et Skridt — der jo ogsaa bifaldtes af vedkommende Provst

— og samtidig heller end gerne vilde dysse Sagen ned. Han yder den af ham anklagede al mulig Anerkendelse, fordi »han endnu staar i Forbindelse med Christus« og har »mange dybe Tanker« o. s. v.!! — —

Kirkeministeren derimod mener, at der ikke foreligger en fyldestgørende Grund for Ugilt-Præstens Afskedigelse.

— — —

I Dag (^{19/8}) fremkommer saa Pastor Bindslev med en Redegørelse, som man for Resten kan være Pastoren taknemmelig for, idet han prøver i korte Træk at gengive Dr. Kures for os almindelige Mennesker højst vanskelige Forkyndelse. Men allerede det, Bindslev anfører, er i Grunden saa haarrejsende (i dogmatisk Henseende), at man virkelig ikke kan slutte med ham: at Dr. Kure for Kirken er ganske ufarlig.

Faren er stor! Naturligvis ikke, fordi et Flertal af Folkekirkens Medlemmer — eller blot en Brøkdæl — vil kunne forstaa den Kureske »Kristendom«. Nej, selv om Dr. Kure vil hævde Bibelen som fejlfri og — kun befriet for menneskelig Fortolknings Vilkaarlighed — fører jo denne Kures Fortolkning, der altsaa ikke er »vilkaarlig«(!), Kristendommen ud i det rene aftermystiske Virvar. Pastor Bindslev har Ret i at formode, at det jævne danske Kirkefolk ikke vil gaa med paa den Glatis. Men Faren for Folkekirken ligger i Øvrighedens svækkede Autoritet.

Hvordan Affæren vil udvikle sig, ved vi jo ikke. Om det bliver til en Kamp mellem Kirkeminister Pastor Dahl som den »Frihedens Mand«, han vil være, og Biskop Ludwigs, der her skal være Mørkemanden, Kætterforfølgeren, ved vi paa dette Tidspunkt endnu ikke. Men det ved vi: godt for Enigheden i Folkekirken bliver det i hvert Fald ikke. —

Og nu vil vi katholske Kristne fra denne Forvirring se op til den Fred og Klarhed, vi har i vor Kirke. Denne Fred er naturligvis ikke absolut, men relativ, forholdsvis. Thi saa længe Mennesker lever og tænker, vil det — og det med Rette — komme til Kontroverser, ogsaa indenfor Kirken.

Men der er alligevel Forskell! Hvis der — som for-

leden i Breslau — opstaar en Forfatter med udprægede Særmeninger paa dogmatisk Omraade, bliver vedkommende advaret og — hvis han vil fastholde en religiøs Forkyndelse, der ikke stemmer overens med Kirkens — udelukket af Kirkesamfundet.

Er det uretfærdigt? Er det saa grusomt? Nej, hvis en Bygning skal staa, maa Bygningens Ejer ikke være ligegyldig, naar Blæsten har taget nogle Tagsten, men helst straks lægge nye i Stedet. En Bygning som Kirken skal vare ved til Verdens Ende. Vilde Kirkens Styrere, Biskopperne med Paven som øverste Vogter, være ligegyldige paa Lærens Omraade, vilde Stormen tage fat i den lille Revne (for at blive i Lignelsen) og rive flere Sten bort og fremme Ødelæggelsen.

Lad udenforstaaende og uforstaaende snakke om Intolerance og Haardhed — det er altid bedre at passe sit end at bukke til alle Sider og spørge, om man faar Lov til at eksistere . . . .

Derfor blander Kirken ikke Ting sammen, som uforstaaende Folk gerne vil, nemlig at bruge Ordet »Kærlighed«, hvor det skulde hedde: Blødagtighed, »Tolerance«, hvor det skal hedde: Ligeegyldighed.

Hvad er da Kærlighed, og hvor skal den først og fremmest øves? Kærlighed er dog at ville andres og sit eget sande Vel og det paa en praktisk Maade. Og dette sande Vel er ikke Opløsning i Lære og Forvirring og Uro, thi saa vakler selve Grundlaget for alt Kristendliv. Hvorledes kan da et jævnt Menneske bringe de Ofre, Troen kræver, naar Troens Lærere og Vogtere ikke kan enes om, hvad der skal tros!! — —

Gud være velsignet for vor hellige Kirkes Autoritet! Vel kan den somme Tider synes streng og stejl. Men tusind Gange hellere vil vi staa paa en Klippe end paa gyngende Mosegrund, og tusind Gange hellere vil vi ærligt kæmpe Christi Kamp og alle Helgeners Kamp imod denne Verdens Aand end bryde Hovedet med religiøse Systemer og Meninger, som Professorer og Forfattere længe efter Christus ligesom nye Christus'er sender ud i Verden i den Mening, at med dem selv er Kristendommen først kommet i det rette Spor. . . .

F. F. M.

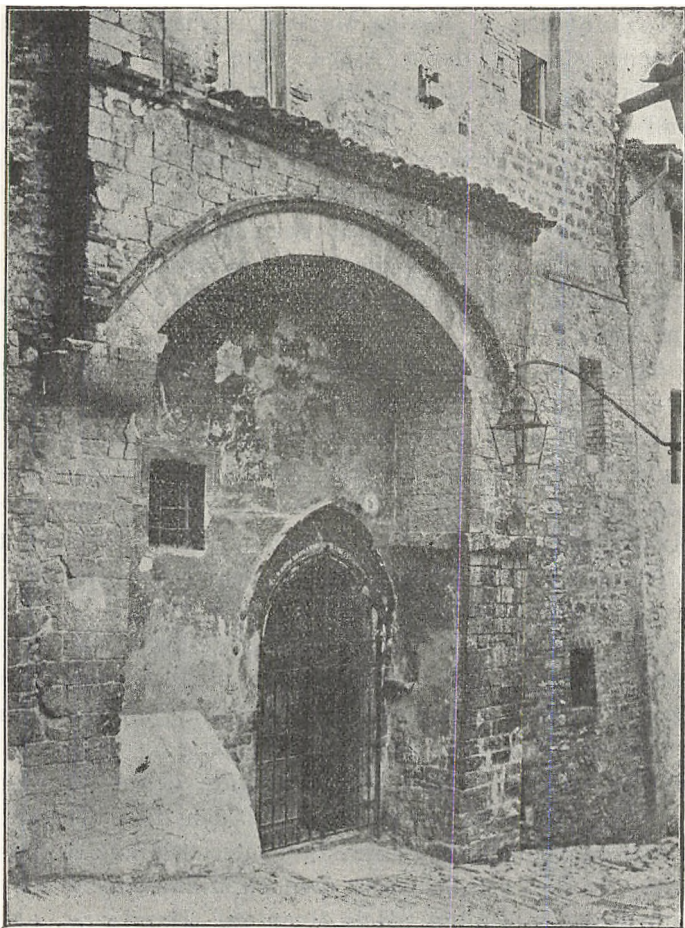
Franciskusfesterne i Assisi — og det nordiske Pilgrimstog.

I Slutningen af forrige Maaned paabegyndtes de store Franciskusfestligheder i Assisi. Den lille italienske By, der fostrede en af Kirkehistoriens ædleste Skikkelser, hvis Aand endnu den Dag i Dag lever i hans Orden, og som selv er saa stærkt præget af hans Idealer og stadig er den levende Middelalderby i Nutiden, har smykket sig til Ære for »il poverello« og aabnet sine Byporte for Alverdens Folkeslag, der vil hylde den fattige og ydmyge Mand, hvis Navn straalere med større Glans end nogen af denne Verdens Store.

Hans Bysbørn bragte ham den første Hyldest i Form af en straalende Procession, der bar Italiens farverige Blomster til hans Grav. Over Assisi vajer i denne Tid det gamle Byflag, under hvilket han i sin Ungdom kæmpede, inden han helt viede sit Liv til en større Kamp. Selv de fattigste Boliger er flagsmykkede, alle vil deltage i den store Folkehyldest. Selve denne Procession, som Festlighederne indledes med, og som Assisis ærværdige Biskop, der nu er 83 Aar gammel, deltog i, var et storslaaet Skue. Et Væld af Blomster beklædte den Underkirke, i hvilken Andagten fandt Sted, og alt hvad Assisi og Omegn ejer af Øvrighed, baade gejstlig og verslig, baade civil og militær, ydede sit til at gøre denne Festlighed, der var forbeholdt selve Byen og den nære Omegn, til en værdig Indledning til de store internationale Højtideligheders Række, der begyndte med en Midnatsmesse i Byens Kathedral San Rufino. Hele Byen var illumineret, og Pilgrimsskarerne begyndte at strømme til.

Under den Novene, der indleder selve Hovedfestligheden, forrettes Gudstjenesterne af en Række høje kirkelige Dignitarer, bl. a. Pisas berømte Ærkebiskop, Kardinal *Pietro Maffi*, Kardinal *Laurenti* og Kardinal *Granito di Belmonte*. De tre første Dage i Oktober holdes et Triduum, hvis kirkelige Handlinger foretages af tre Kardinaler: Neapels Ærkebiskop, Kardinal *Ascalesi*, den tidligere pavelige Nun-

tius i Paris, Kardinal *Cerretti* og Kardinal *Bonzano*, der ogsaa vil tale ved selve den højtidelige *Transito*, hvor den gribende *Dødshymne* synges. Hovedfesten den 4. Oktober bliver en enestaaende storstilet Kirkefest, der ledes af Den

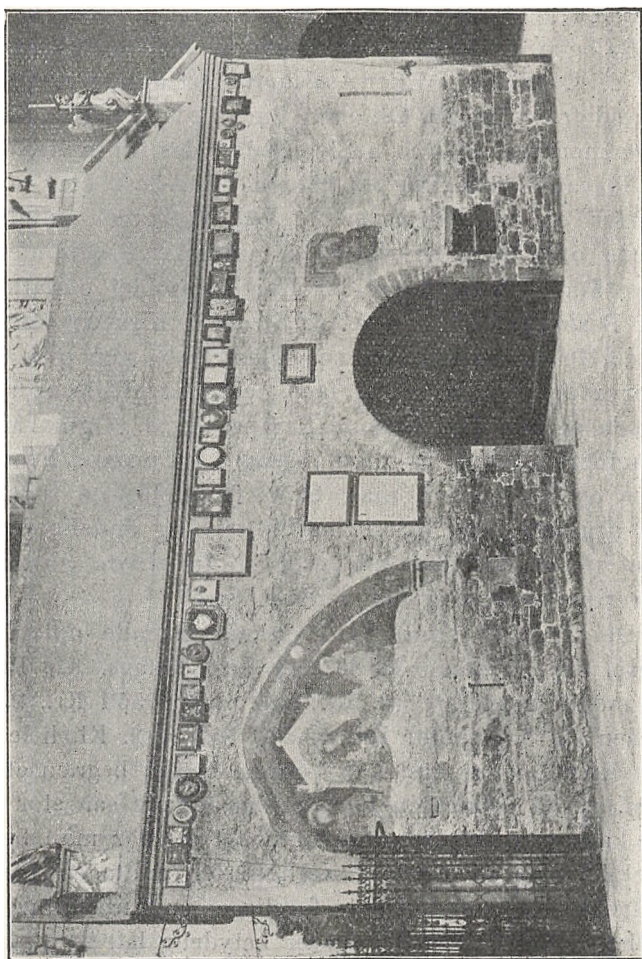

Stalden, hvor St. Frans blev født.

hellige Faders personlige Stedfortræder, Kardinal-Legat *Merry Del Val*, der ved sin Ankomst til Assisi Dagen før bliver modtaget med kongelige Æresbevisninger. Disse enestaaende Begivenheder vil de nordiske Pilgrimme komme til at overvære. Da Tusinder strømmer til Assisi i Aar, har det naturligvis været meget vanskeligt overhovedet

at skaffe Plads — og det har da ogsaa vist sig ganske ugørligt at faa Indkvartering til mere end 80 Personer fra hele Norden. Takket være stor Imødekommenhed fra Klosteret San Quirico er det lykkedes at skaffe denne Indkvartering,

Portiuncula.

og dertil har Komitéen føjet den Venlighed at give os reserverede Pladser under de kirkelige Festligheder, saa at Pilgrimmene vil kunne følge de hellige Handlinger fra først til sidst.

De to arrangerende Bureauer, Katholsk Klubs Rejsebureau og Bennett, har lagt Rejsen saaledes, at Pilgrimmene

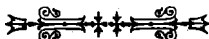
foruden selve Festlighederne i Assisi vil faa rig Lejlighed til at se Steder af baade kirkelig Betydning og landskabelig Skønhed. Den første Overnatning finder Sted i München, hvor Gejstlige fra »Ludwigs Missionsverein« venligst har lovet at yde os Modtagelse og ledsage os i den herlige sydtyske Stad. Derfra gaar Rejsen over Innsbruck, Bozen og Bologna direkte til Assisi, hvortil man ankommer Søndag d. 4. Oktober. Efter Assisiopholdet kommer et Romerophold fra 6. til 10. Oktober, under hvilket Deltagerne vil blive modtaget af Den hellige Fader, der for nylig, da ved en Privataudiens Pilgrimsfærden til Assisi blev nævnet, overfor en høj Rangsperson ved Vatikanet udtalte sin Glæde over atter at skulle se nordiske Pilgrimme i den evige Stad. Programmet for Romeropholdet omfatter iøvrigt Besøg paa de minderige Steder i Kirkens Hovedstad og en Messe i Katakomberne. Hjemrejsen gaar over Genua, hvor man overnatter og faar Lejlighed til Besøg i Domkirken og paa den berømte Campo Santo. Ogsaa Milanos vidunderlige Dom vil blive besøgt. I Lugano, hvor man atter overnatter, vil man bl. a. faa Lejlighed til at bese det skandinaviske Birgittinerkloster, og endelig kommer som sidste Raststed undervejs Køln, hvor »Franciscus Xaverius Verein« er vor venlige Vært.

Det er med andre Ord en enestaaende oplevelsesrig Rejse, der forestaar de 80, der kan deltage. Og Priserne er meget moderate (3. Kl. hele Vejen 550 Kr., 2. Kl. i Italien og 3. udenfor Italien 580 Kr. og 2. Kl. hele Vejen 670 Kr.) Da der kun kan komme et saa begrænset Antal med, og da Interessen har vist sig at være saa stor indenfor katholske Kredse, som naturligt er, har man besluttet udelukkende at medtage Katholikker undtagen i særlige Tilfælde, hvor der direkte foreligger en Anbefaling fra en katholsk Præst. Da det nu er betydelig lettere at faa god Indkvartering undervejs end i selve Jubelaaret, er der sørget for ypperlige Hoteller overalt.

Pilgrimsfærdens gejstlige Leder bliver Pater *Meyer* fra Stockholm, der ogsaa vil være baade de danske og norske Deltagere velkendt. Ogsaa Pastor *Schindler*, der jo er vor store Expert i Italien, vil deltage i Rejsen, der ledes af »Katholsk Klubs Rejsebureau« Leder, Notar *Blomquist*,

der daglig træffes hos Bennett, hvor han beredvillig giver alle yderligere Oplysninger. Der er saaledes sørget for udmærket og betryggende Ledelse, baade gejslig og rejseteknisk. Den bedst mulige *Forberedelse* til denne Valfart kan enhver nu faa ved at læse (eller igen at læse) *Johannes Jørgensens* Mesterværk, Bogen om den hellige Frans af Assisi, som Gyldendal i Anledning af Jubilæet har udsendt i en smuk, ny Udgave, hvorfra vi ved Forlagets Velvilje har laant de her gengivne Billeder. En saadan Forberedelse er af stor Betydning, da den giver Indtrykkene og Oplevelserne den rette Baggrund. En Valfart til Assisi skal netop være Udtryk for en Kærlighed til Kirkens store Søn, den samme Kærlighed, der har inspireret vor berømte Landsmand, da han tegnede det Billede af Helgenen, der har gjort ham saa levende for vor Bevidsthed og faaet Tusinder af vore Landsmænd til at elske »den lille fattige Mand«, der levede sit hele Liv som en eneste Lovprisning.

S. P. F.

Biskop Paul Wilhelm von Keppler †.

»Biskop Keppler vedkommer ikke blot sit eget Stift. Han var en fremragende Skikkelse i Verdenskirkens samlede Episkopat, en afgjort Førerskikkelse, særlig for den tyske Katholicisme.«

Saaledes skriver Dr. Josef Eberle i en Nekrolog i »Reichspost«. Og det er jo rigtigt. Den i forrige Maaned afdøde Biskops Navn var kendt i hele den katholske Verden og udover den. Ogsaa i Danmark er Biskop Keppler kendt. Han oplevede som katholsk Biskop det sjældne at faa en af sine Bøger oversat paa Dansk af en luthersk Provst. Det er den lille Bog »Mere Glæde«, som sikkert er de fleste af Læserne velkendt. De, der har givet sig noget af med tysk katholsk Literatur, vil have lært den afdøde Biskop at kende som en af de mest fremragende katholske Forfattere. Den Indflydelse, han ved sine Bøger har øvet i Tyskland, er ganske overvældende,

»Han var en Profetskikkelse,« skriver Dr. Eberle, »et Program; de tyske Katholikker har al Grund til stadig at mindes ham. Denne Biskop dør ikke med sin Dødsdag, med den Dag, da hans Kiste sænkes ned i Krypten i Rottenburg. Denne Biskop vedbliver at leve i lange Tider.«

Biskop Keppler var en Mand, der som de færreste havde samlet og bearbejdet Tidens Viden i sig, en Mand, der som katholsk Biskop havde al Fortidens Kultur og samtidig stod midt i den moderne Kultur. Ud fra sit overlegne Stade kunde han præge sine slaaende Udtalelser: »Hovedspørgsmaalet er ikke, om vi ogsaa er dannede nok, men om vi er katholske nok; ikke, om vi er verdenskløge nok, men om vi stadig er tilstrækkelig vendt bort fra Verden; ikke, om vi tilegner os al den moderne Tids Dannelse, men om vi holder os borte fra alle det moderne Livs Laster.« »Den moderne Kultur kan til Trods for alle tekniske Fremskridt og al Forskønnelse af Tilværelsen og Forbedring af Livsbetingelserne ikke tilfredsstille det alvorlige Menneske, men den gør ham fattig og tom og ender derfor med Mangel paa Glæde.«

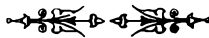
Biskop Keppler var en stor Kunstelsker og Kunstkenner. Hans Bøger om Kunst er fremragende. De er i god Overensstemmelse med hans Stilling som Biskop. Det er Katholicismens Skønhedsværdier, han viser hen til og fremhæver, alle de forskellige Sider er ham velkendte, og han elsker dem. Den sande Gudstjeneste skal være præget af Skønhed.

Og al sin Viden, alle sine Tanker forkyndte Biskop Keppler i en klassisk Form. Derfor fik hans Værker en saa uhyre Udbredelse. I sine Rejsebeskrivelser naaede han vel højst. I den omtalte Nekrolog viger Forfatteren ikke tilbage for følgende Sammenligning: »Kan Goethes Rejsebeskrivelser sammenlignes med Biskoppens? Hvem har nogen Sinde skrevet med et saa henrivende Sprog, med saa overlegen Viden og en saadan Hjertevarme om Havets Herlighed, om Orientens Trylleri og om Jerusalems Ejendommelighed, om Indtrykket af Pyramiderne, om Venedigs Skønhed og Vatikanets Pragt, om de gothiske Domkirkers og de barokke Klosterbygningers Stemning, om Kristen-

dommens Trøst og Glæde? Virker Goethes Prosa ikke tør ved Siden af disse Skildringer?»

Men større end som Forfalter og Taler var den afdøde Biskop som Menneske. Hans Sjæls Adel gav alle hans Udtalelser den rette Vægt, saa at hans blotte Personlighed virkede som en Prædiken.

»Den menneskelige Storhed var det mest gribende ved Biskop Keppler. Blotte Idealer lyser fjernt og koldt som Stjerner paa Nattehimmelen. De behøver for bedre at kunne virke at overføres til det menneskelige. Fra dem, der legemliggør Idealerne, udgaar der altid noget ophøjet og dragende. Og omend Graven lukker sig over store Mennesker, saa virker de dog videre, saa længe der findes Mennesker, der har Sans for menneskelig Storhed og selv stræber derefter. Derfor vil ogsaa Biskop Keppler leve og virke videre!«

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Josephs Gilde meddeler, at Professor Johs. Jørgensen har lovet at holde Foredrag i Gildet, sandsynligvis i November Maaned. Emnet bliver naturligvis: St. Frans af Assisi.

Svejts. I Einsiedeln har den »Katholske Internationale« (I K A) holdt sin 6. Kongres fra 10.—15. August. Repræsentanter fra 12 Lande tog Del i Kongressen. Genstand for Forhandlingerne var den pavelige Encyklika om Christi Kongedømme. Med den som Rettesnor søgte de forskellige Talere at vise hen til en katholsk Fornylse paa alle kulturelle Omraader.

Meksiko. I Meksiko synes Stillingen stadig at være den samme. Fra Grænsen til De forenede Stater meddeles, at hver Søndag store Skarer af Meksikanere kommer over Grænsen for at overvære den hellige Messe, og fra de nord-amerikanske Grænsevagters Sider lægges dem ingen Hindringer i Vejen. Den økonomiske Boykott, Katholikkerne har paabegyndt, ventes at skulle bringe alvorlige Følger. Den bestaar nærmest i, at alle bruger saa faa Penge som muligt; fra de ledende Bankers Side er der kommet en indtrængende Opfordring til at slutte Fred. — »Osservatore Romano« i Rom har bragt en officios Artikel, der betragtes som Den helliges Stols Svar til den mexikanske Regering; den vil blive gengivet i næste Nummer.

Kirkelig Kalender.

29. Aug. 14. Søndag eft. Pintse.	5. Sept. 15. Søndag efter Pintse.
30. — M. Rosa, Jomfru	6. — M. Ferialdag.
31. — Ti. Raymund, Bekender.	7. — Ti. Ferialdag.
1. Sept. O. Ægidius, Abbed	8. — O. Marias Fødsel.
2. — To. Kong Stefan af Un- garn, Bekender.	9. — To. Gorgonius, Martyr.
3. — F. Ferialdag.	10. — F. Nikolaus af Tolen- tino, Bekender.
4. — L. Marias Officium.	11. — L. Marias Officium.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 3. Sept.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8^{1/4} Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt, det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5^{1/2}
Efterm.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8^{1/4}-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7^{1/2} Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6^{1/2} Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige
Møder Torsdag den 2. September Kl. 8.

Søndag den 5. September Fælleskommunion i Jesu Hjerter
Kirke Kl. 8^{1/2}.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens
Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund
af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at
korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa
nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der
alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar
Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Prisnedsættelse.

		gl. Pris	ny Pris
F. F. MAURER:	Fader vor	1,50	0,75
»	A B C	1,25	0,75
»	Joachim Rønnow	0,75	0,50
NIELS HANSEN:	Vore Helgener	3,00	1,00
HELGESEN:	De danske Biskoppers Gensvar ...	3,00	1,00
NEWMAN:	Søndagsbogen	1,50	0,75

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 83, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 36.

Søndag den 5. Septembær.

1926.

INDHOLD: 15. Søndag efter Pintse. — Jomfru Maria. VIII. (Fortsat.) — Den sande Grund til de øjeblikkelige Uroligheder i Mexiko. — Prinsesse Magrethes Feriehjem. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nykøbing F. — Avertissementer.

15. Søndag efter Pintse.

Den Tillid, hvormed vi beder til Gud om ikke at tage en af vore kære fra os, slaar let over i Mistillid og Uvilje, naar vore Bønner ikke finder Bønhørelse, men den syge dør.

I et saadant Øjeblik kan bitre Følelser stige op i Hjertet, og det kan synes, at det ikke blot er Døden, der er grusom, men ogsaa Gud, der sender den.

Den rørende Æmhed og Medlidenhed, som Jesus gav et Bevis paa i Naim, mister i saadanne Timer sin uimodstaelige Kraft. Det er, som om vi mistede Troen paa hans Kærlighed til os personlig.

Og dog er det netop i saadanne Timer, at denne Hændelse skulde sige os mest.

Hvad kostede det Frelseren at vække den døde Dreng til Live? Eet eneste Ord.

Og hvad gav han ham i Bytte for Døden? Et Liv i Slid og Slæb for det daglige Brød. Et Liv i Fare for hans evige Frelse. Et Liv, der atter skulde ende med Døden.

Men hvad har han lovet os? enhver af os, saafremt vi tror og bliver i hans Kærlighed? og hvad har han ikke gjort for at kunne indfri dette Løfte?

Han har lovet, at han vilde gøre ganske det samme Vidunder med enhver af os. Og den Dag skal det ikke blot ske, at Rødme atter farver vore Kinder friske, og at vi atter kan se, hvad vi nu ser, og kan høre, hvad vi nu kan høre. Men det skal ske, at vi kan se Ting, vi nu ikke kan se, og at vi kan høre, hvad vi ikke tidligere har kunnet høre, og at vi skal opfatte alt paa en saa vidunderlig Maade, som vi aldrig har drømt om.

Vi skal blive, hvem vi er; men ikke hvad vi er. Kræfter skal begynde at virke i os, som nu ikke virker, og de skal omdanne hele vort Væsen, baade vort Legeme og vor Sjæl, og iklæde det Egenskaber, vi ikke kender af Erfaring, men dog faar en svag Anelse om ved at læse om, hvor vidunderlig han selv blev i sin Opstandelse.

Thi som han var, saaledes skal vi være. Det har han lovet. Og naar han, da han vandrede hernede, snart opvakte den ene og snart den anden, var dette ikke af større Kærlighed til dem end til de andre eller til os; men blot for at vise baade dem og os, hvad Magt han raader over til at indfri det Løfte, han har givet alle, der tror paa ham.

Hvorledes kan vi altsaa synes, at han er grum eller haard, naar han lader en af vore kære dø? Er hans Løfte om at genoprejse os alle ikke Bevis nok for, at det er med blødende Hjerte, han lader det ske, og kun af Hensyn, som maa gaa fremfor Hensynet til den Kvide, vi føler.

Vilde han, hvis han ikke virkelig elskede os alle, hver og især, vilde han have givet et Løfte, det maatte koste ham saa meget at indfri?

Lidetroende: følg Stien op ad Kalvarias Bakke, og betragt hvert af de dybe Fodspor efter ham, og sig saa, om den Byrde, han slæbte paa, har været lille, og den Kærlighed, han bar paa, har været ringe?

Betragt dem og sig, om han har vist dig mindre Kærlighed end den sorgtyngede Moder, hvis eneste Barn han gengav Livet.

H. A. M.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Fortsat.)

VIII. Maria i Kirken.

Det er ikke hær Stedet at optrække Linjerne for Mariadyrkelsens Udvikling gennem Kirkens Aarhundreder. Det maa være nok at hævde dette: Apostlene fik hele Aabenbaringen af Jesus Kristus; efter den sidste Apostels Død kan der ikke fremsættes noget Nyt som Kristi Lære.

Men Apostlene fik ikke hele Aabenbaringen udpenslet i alle Detaljer, belyst fra alle Sider og med alle Konsekvenser dragne.

Det overlodes til Kirken — under Helligaandens Garanti (St. Johs. 16,12—13) at udfolde Aabenbaringen for os og fastslaa, hvad der er Tro, hvad der kun er from *Tænkning*, og hvad der er *Kætteri*. Dette kan ske paa to Maader:

Enten tager Kirkens Mænd et Punkt frem, undersøger det, klarlægger det og henstiller det saa til Kirken, at den gennem sin højeste Læremyndighed, Paven, erklærer det for *Dogme*, Trossandhed, at være.

Eller der rejser sig Tvivl, falsk Lære, Modsigelse mod et Punkt; det forsvares da fra Kirkens Side, og naar det endelige og eneste Standpunkt er fundet, erklærer Kirken det for *Dogme* gennem Paven.

Der vil saaledes paa mange Punkter i Catholicismen være at skelne mellem, hvad *Kirken* lærer, og alle Katholikker dærfør tror — og hvad *nogle* Theologer (og maaske mange Lægfolk) mener. Kirken som saadan kan kun staa inde for sin Lære, som den findes i dens autoritative Skrifter — Resten maa de forskellige *Opinioners* Tilhængere forsvare. Disse har fuldkommen Frihed til at tro, som de mener at maatte, hvor Kirken ikke har udtalt sig; men de har paa den anden Side ikke Skygge af Ret til at berøve andre Friheden til at tro anderledes.

Nogle vil mene, at jo mere (i Kvantitet) de tror om dette eller hint, desto frommere er de; dette er en Fejl-

tagelse; intet kan være frommere end: at tro, som Kirken tror, og saa at hævde, nyde og yde Frihed i Resten.

Alt dette gælder ogsaa Mariaproblemet.

Vil vi spørge, hvad Kirken som øverste Læremyndighed har erklæret for *Dogme* om Maria — hvad den byder os at tro under Straf af Synd mod Guds aabenbarede Religion — faar vi følgende Punkter:

- I. Maria er Kristi Moder og dærfør med Rette at kalde for *Guds Moder*.
  - II. Maria blev Kristi Moder uden at ophøre med at være Jomfru. Ogsaa efter (som før og under) Jesu Fødsel er hun altid forbleven *Jomfru*, saa vi har Ret til at kalde hende Jomfru Maria.
  - III. *Maria er undfangen uden Arvesynd*, og hun har ej lidt under Arvesyndens Følger. Dette kun formedelst Jesu Korsdød og fordi Gud vilde berede ham en værdig Moder.
  - IV. Maria var i en saadan Grad genløst og frelst, at hun ej heller har begaaet nogen *personlig Synd*: da hun var fri for Arvesynden og dens Følger, var hun ogsaa fri for den mindste Tilbøjelighed til Synd. Dærfør var hos Maria ej heller Døden en »Syndens Sold«; hun ønskede selv at gaa bort og komme til Jesus.
  - V. *Maria gaar i Forbøn for os* i Himlen hos Jesus; al Naade kom til os i Jesus gennem hende, og nu formidler hun stadig mellem os og ham som en Midler til den eneste Midler mellem Gud og Menneskene.
  - VI. Maria bør *prises og æres* af alle Troende.
  - VIII. Selvom det endnu ikke er *Dogme*, er det Kirkens eenstemmige og faste Tro, at ikke blot Mariæ Sjæl, men ogsaa hendes *Legeme* er optaget i Himlen.
- Dette — og hverken mer eller mindre — lærer Kirken om Maria. Kommer den en Dag til Klarhed over andre Sider af hendes Væsen og belærer os om dem, da tager vi gærne mod Læren; vi har jo ingen anden Lære i Religion end den af Kristus stiftede og af Helligaanden ledede Kirke — og vi véd, at den ikke kan tage fejl.

Nu ved de fleste jo, at der udenom disse syv ranke Troens Træer, Maria-Dogmerne, er skudt en Skov af mindre Vækster op. Nogle anser alle disse Vækster for slette; nogle finder en Del af dem kønne, andre giftige; atter andre er begejstrede for alt, der gror frodigt, enten det er Urter eller Ukrudt.

Om alt dette er der kun at sige, at Kirken ikke er ansvarlig for alt. Marias Slør i denne Kirke, en helbredende Maria-Kilde i hin Egn; hist en Aabenbaring af Maria til en Hyrdedreng, her en hel Fortælling fra Maria til en syg Nonne om tusinde ukendte Detaljer fra Nasaret... Kirken lader det staa for sit Værd; den tolererer det; den griber kuu ind og rykker op med Rode, hvor den ser en Urt, der er giftig: en Form for Mariadyrkelse, der er trossstridig. Kirken er i sit Væsen en Ven af Friheden lige til Troens Grænse; men overskrides den — blot i et unøjagtigt Udtryk — saa rejser Kirken sig i al sin Myndighed. Baade naar det gælder dem, der vil pille ved Marias Ære — og dem, der vil gøre poetiske Udtryk bogstavelige, eller usikre Antagelser dogmatiske...

Maaske der kan tales om »overdreven Mariadyrkelse«; det kan der kun, hvis den sker paa Bekostning af Gudsdyrkelsen; men hvis den er et Supplement til »overdreven Gudsdyrkelse« : til en overordentlig stor Fromhed — da kan den ikke angribes. Er det ikke i det hele taget lidt farligt at angribe »Overdrivelse« i det Religiøse — navnlig i Tider, hvor man snarere burde angribe Slapheden i Troslivet.

Og mon det ikke er farligt at holde Mikroskopet over andres Andagt for at se, om den nu har den rette Sammensætning: 90 % Gudsdyrkelse til 10 % Mariadyrkelse.

Tag en Gang en Gennemsnits-Protestant og anlæg samme Maal paa hans Andagtsliv. Maaske vi finder 80 % Dyrkelse af Jesus og 19 % Dyrkelse af Faderen — men bliver der mon 1 % tilbage til Helligaanden, som er Faderens og Sønnens Lige?

Hvor langt bedre er da ikke en blot nogenlunde oplyst Katholik stillet, naar hans K a t e k i s m u s lærer ham med pinlig Nøjagtighed, hvad Forskellen er paa Under-

kastelsens Dyrkelse, som han skylder Gud, og Ærefrygtens Dyrkelse, som han bør yde Maria (og efter hende: alle Hellige).

Lad saa endelig en ganske enfoldig Sjæl løbe helt surr i Dogmatikken og give sig til virkelig at tilbede Maria — var der sket nogen Skade? Vilde hun mon ikke (som Paulus og Barnabas i Lystra (Ap. Gærn. 14, 15) vise Æren videre.

Og skulde en Maria-begejstret Sjæl endelig overdrive Dyrkelsen af hende — var det saa galt? Det var dog Faderens Datter, Sønnens Moder og Helligaandens Brud, den første blandt de Frelste, Naadens største Mesterværk, den helligste af alle Hellige, hvis Dyrkelse han overdrev.

Men er Mariadyrkelse overhovedet tilladelig?

For Ikke-Katholikker er det et Spørgsmaal, der besvares med et absolut Nej — men et Nej, der hviler paa Basis af en Misforstaaelse, idet de ikke kender den afgrundsdybe Forskel mellem de to Slags »Dyrkelse« — den, der vises Gud, og den, der vises hans Moder.

For Katholikker er det et Lærepunkt, hvis Forsvar de maa gøre sig klart.

For Kirken er det en Sag, der ikke er isoleret, men som har Sammenhæng til to Sider: den er en Konsekvens af det Punkt i den Apostoliske Trosbekendelse, der hedder: Jeg tror paa de Helliges Samfund — og den maa udstrækkes ud over Maria til Dyrkelsen af alle »de Hellige«.

De Helliges Samfund er ikke begrænset til Samhørigheden og Samfølelsen mellem hine paa Jorden, som St. Paulus kalder »hellige« (Rom. 1, 7 o. a. St.). Den gaar ud over Graven til de »Hellige« : de Frelste, som er gaaet gennem Døden over i Evigheden.

Altsaa til to Grupper af Frelste:

Til dem, der vel er døde som frelste Mennesker, men som endnu har noget at bøde og at renses for, før de kan staa i hvide Klæder og skue den trefold Hellige Aasyn til Aasyn.

Og til hine Frelste, som allerede hærnede naaede en saadan Grad af Hellighed, at intet jordisk Fnug, ingen jordisk Plet lod dem mangle noget i Guds Øjne.

Med andre Ord bestaar »De Helliges Samfund« af de Frelste paa Jorden (saalænge de er i Naadens Stand), af de Frelste i Renselsesstedet (»Skærsilden«), saa længe til de er fuldkommen rensede — og af de Frelste i Himlen (hvad enten de er gaaet lige gennem Døren ind i Herligheden, eller de er indgangne dær gennem Lutringen i Renselsesstedet).

Dette Samfund er ikke blot en tænkt, en theoretisk Samhøighed, det er et reelt Samfund, med Virkning fra Gruppe til Gruppe; et aktivt Samfund med en aktiv Samvirken.

Og Samvirken i Guds Rige hedder *Bøn*.

Dærfor beder de Frelste paa Jorden for hinanden; de beder ogsaa for Sjælene, som luttres »som gennem en Ild« (1 Kor. 3, 15); men de beder ikke for de hellige Frelste i Himlen, idet disses Lyksalighed er saa stor, at den ikke kan forøges; de har ikke mere Brug for Forbøn.

De Frelste i Renselsen beder for dem, der er tilbage paa Jorden; de Afdøde mister hverken Kærligheden eller Interessen for deres Efterladte, hvadenten disse har hørt til deres kødelige eller deres aandelige Slægt.

Og de hellige Frelste i Himlen ligesaa — de mindes os andre — de Stridende paa Jorden og de Lidende i Renselsen — for Guds Trone, hvor de beder for os til den fælles Herre, Samfundets Stifter og Hoved.

Men vi, som er tilbage paa Jorden, priser de Hellige i Himlen for den Troskab, hvormed de har »stridt Troens gode Strid« og naaet Sejerskransen; vi fejrer dem som Naadens Mesterværker, som Guds ypperste Venner, som Kristenhedens Lys og Forbilleder (i menneskelig Forstand).

Og vi beder dem om deres formaaende Forbøn hos Gud. Vel tør vi som Guds Børn, i Barnekaarets Aand, hvori vi raaber: Abba, Fader (Rom. 8, 15) gaa lige til Fader, Søn og Helligaand — men saa ofte er vor Bøn svag og kold; vi føler, at vi har Forbøn behov, og vi kender Skriftens Ord om Forbøn som en kristen Pligt (1 Tim. 2, 1). Dærfor beder vi baade jordiske Venner, hvis

Bøn, vi tør tro, er bedre end vor, om Forbøn — og ogsaa beder vi vore himmelske Venner, hvis Bøn intet jordisk mere hindrer, om at tale vor Sag for Naadens Trone.

Forrest og fremmest, øverst og ypperst blandt alle Hellige staar hun, som fødte os Frelseren; dærfør priser vi hende højere end nogen Helgen; dærfør søger vi hendes Forbøn fremfor alle Venners, baade de jordiske og de himmelske Helliges.

Mariadyrkelsen har altsaa to Elementer:

At prise Maria salig, at lovsynge Guds Værk i Maria — og at bede Maria om Forbøn.

Et tredje Element kommer til: den udvortes Dyrkelse.

Vi har ikke blot en Sjæl, vi har ogsaa et Legeme med Sanser, og disse Sanser baade kræver og yder i Religionen.

De kræver Noget for Syn og Hørelse, de kræver korporell Deltagelse i Dyrkelsen — de vil se Billeder og høre Ord og Sang; de vil knæle og folde Hænder . . .

Og de yder Legemets ærbødige og andægtige Holdning under Dyrkelsen af Gud og hans Hellige, baade i Kirke, Hjem og Lønkammer, baade under Fællesskab og i dybeste Enlighed.

Dærfør har vi Statuer og Billeder af Maria (som vi har Krucifixer og Billeder af Herren); dærfør har vi Helligdage og Kirkefester for Maria (som hver Helligdag og Kirkefest — ja, som hver Aarets Dag har en Jesus-Fest i den daglige Messe).

Om den nøjere Udførelse af disse Principper skal vi senere tale.

Men hvor er nu Grænsen mellem Dyrkelse af Gud og Dyrkelsen af Maria (og Helgenerne), vil mange spørge.

Klarest kan Svaret gives saaledes: Gud alene *tilbedes*, de andre *beder vi til*. Dette er lige saa forskelligt som at »omvende sig« og at »vende sig om«.

Tilbedelse er Underkastelse under Gud som det *højeste* Væsen; en Anerkendelse af Gud som vor *eneste og højeste* Herre.

Maria- og Helgendyrkelse er en Ophøjelse af Væs-

ner, som er af samme *Klasse*, som vi — men som blot staar saa uendelig højt over os.

Tilbedelse sætter et absolut Skel mellem Gud og Mennesket, mellem Skaber og Skabning.

Maria og Helgendyrkelse sætter et relativt Skel, en Gradsforskkel mellem Skabninger af samme Væsen.

Naar Gud tilbedes, lovpriser vi de høje Egenskaber, han har *i sig selv* og *af sig selv*. Naar Maria og Helgener dyrkes, priser vi Egenskaber, de har *fra Gud*, og som de skylder *Naaden* og deres egen Samvirken med Guds Naade, saa den ikke blev forgæves i dem (1 Kor. 15, 10).

I et Billede kan vi tegne Forskellen saaledes: Tilbedelse er den Dyrkelse, vi skylder (og yder) *Suverænen*; al anden Dyrkelse er den *Ærbødighed*, vi skylder (og yder) hans ypperste *Tjenere*.

Disse to Begreber kan ikke forveksles, og de bliver ikke forvekslede i Kirken. Katekismer og Bønnebøger oplærer de Troende fra Barnsben af til at finde og holde Grænsen.

Ganske vist finder vi hist og hær i Bønne-Liturgien Udtryk, som synes at overskride Grænsen; det bør da erindres, at sligt er Kærlighedens Lyrik og ikke Maria-Dogmatik; og atter maa det fremhæves, at slige Udtryk ganske staar for Fremsætterens og Brugerens egen private Regning; det er ikke *Kirkens*, og Kirken, som ikke staar inde for dem, kan ej heller dømmes for dem. Bliver de altfor paafaldende, véd vi, at Kirken vil luge dem op som Ukrudt af sin Urtegaards frodige (sometider: altfor frodige) Jord.

Skal selve Udtrykkene dømmes, maa *Motivet*, der har fremkaldt dem, tages med i Betragtning — og *Motivet* er altid Kærlighed til og Beundring for *Jesu Moder* — og dærmed for *Jesus selv*.

Hvad aandeligt Udbytte giver nu Mariadyrkelsen den Enkelte? Dette Spørgsmaal rejses ofte personligt af Ikke-Katholikker, og det maa besvares personligt.

— Der er Tider i vort Kristenliv, hvor Lampen brænder svagt, og hvor vi maa laane Olie hos andre; hvor vi er som »de taabelige Jomfruer« (St. Matth. 25). Skal vor

Sjæl ikke dø i saadanne Tider, maa vi tære paa andre, leve af Forbøn. Da er det godt at vide, at Den hellige Jomfru ikke er som »de kloge Jomfruer«, der siger Nej til vor Bøn om lidt Olie — hun har ikke blot nok til sig selv, hun har rigeligt til alle Evas Børn.

Der er Tider, hvor vi aandeligt er saadan tilredte, at vi ikke pukker paa Barnekaar og Barneret — og i saadanne Tider er det godt at vide, at vi har et Menneske, som er den eneste rene blandt Mennesker, til Ven og Forbeder.

Den, der har gjort Erfaringer om fromme og hellige Menneskers Forbøn, vil let kunne forstaa vore Erfaringer om Marias Forbøn for os — om de utallige Gange, den reddede, beskyttede eller hjalp os; hvad enten det drejede sig om Sjælen, eller det blot var et materielt Kana - Anliggende.

Og den, der har erfaret Virkningen af en from Moders stadige Forbøn, kan ogsaa forstaa, hvad det vil sige at have en Moder over alle Mødre som stadig Forbederinde i Himlen.

Det giver Tryghed, det forøger Tilliden til den endelige Sejr; det beroliger i Ængstelser at vide, at vi tør bede hende sige Jesus det samme, som vi siger — og sige ogsaa det, vi glemmer at sige eller ikke fik sagt.

Og det gør os »som Børn« i det Religiøse; og »som Børn« maa vi blive for at arve Himmeriges Rige. Elsker vi, som er Jesu smaa Brødre, hans Moder som vor Moder, da faar vi lidt af det samme Sind, han havde; da faar vi Nasaret - Baggrund for vor religiøse Tilværelse. Som han havde, faar vi da ogsaa en Moder med, naar vi maa flygte til Ægypten, naar vi skal op til Templet, og naar vi maa bære Korset.

Men saa maa vor Mariadyrkelse ikke blot være en kold dogmatisk Beregning: jeg tør og jeg bør, altsaa gør jeg det . . . men lad mig endelig passe nervøst paa Grænsen . . . Den maa være en barnlig, sønlig Hengivenhed, Kærlighed og Tillid til en elsket Moder. Et Sindelag, der ikke leder efter Ord, og som ikke altid vejer sine Ord paa Dogmatikkens Guldvægt — en Søn tager det ikke saa nøje

med at kalde sin Moder den allerdejlige Skabning, selv om hun, objektivt set, er en gammel rynket Kone . . .

Hær er en Grænse at trække mellem det Objektive, det Dogmatiske paa den ene Side, og det Subjektive, det Hengivne paa den anden Side — og den Grænse kan ingen diktere os, den lærer vi gennem Erfaring, naar vi naar til den kristelige Skønsomhed og Takt, som St. Paulus priser (Fil. 1, 9).

Endelig fører Mariadyrkelse os nærmere til Jesus; vi ser hende jo kun i Samfund med ham — ved hans Side fra Krybhen til Korset; hun tager os ved Haanden og viser os ham og siger stadig: »Hvad han siger Eder, det skal I gøre!«

Men nu Kirken selv, hvilke aandelige Berigelser bringer Mariadyrkelsen den?

Lad mig straks nævne, at Maria har haft en mægtig kirkehistorisk Rolle som Ortodoksiens Værn, som Bolværk mod Kristus-Kætteri.

Fra Kirkens meget tidlige Historie giver Maria Anledning til Koncilier og Afgørelser angaaende Kristus. Naar Kættere bestred, at hun var »Guds Moder«, bestred de ogsaa Kristi Guddom, og Kirkeforsamlinger mobiliseredes for at hævde den sande Kristendom. Eller naar de anfægtede Forholdet mellem Gud og Mennesket i Gudmennesket Jesus Kristus, var det ogsaa Mariæ Moderskab, de angreb — og Kirkens Læremyndighed var parat til at træffe den endelige Afgørelse. Enhver, der er kyndig i Kirke- og Dogmehistorie, kender en Række af Eksempler paa, at Maria bliver Aarsagen til, at den sande Tro og Lære om Kristus endeligt og uomstødeligt fastslaaes.

Det samme kan enhver observere i vore Dage. Hvor Maria dyrkes, staar Troen paa Kristi Guddom urokket; men hvor Maria skal forringes eller skubbes ud, blegner Guddomsglorien om Jesu Hoved. Det synes, somom Rationalismen og den falske Kristus-Kritik altid tager den tomme Plads, hvor Maria blev »afskaffet«.

Der er ikke langt fra at rive Maria-Billeder ned, til ogsaa at sønderslaa Krucifixet eller at tømme Tabernaklet.

Protestantismen og Modernismen er klare Eksempler. Maria er ligefrem et Ortodoxiens Thermometer, hvorpaa man kan aflæse en Persons eller et Trossamfunds, et Sogns eller en Theologis Kristus-Tro og Kristus-Kærlighed. —

Det næste, jeg vil nævne, er Maria som et Element af Mildhed og aandelig Sødme i den ellers maaske noget strenge Helhed af klippefaste Dogmer og ubøjelig Moral, af liturgisk Stivhed og pligtmæssig Fromhed, som nogle (med rette, eller ej?) kan se i Kirken. Ikke Sødhed, men Sødme; ikke Sirup, men Honning. Et Skær af Ynde, en Duft som af Blomster mellem Malmkrucifixer og strænge Stager. En Folkevisse, et Minnekvad mellem stilrette Koraler. Et Jomfruaasyn i Smil og Graad, et Moderansigt i Lykke og Smærte, mellem alvorlige Præsteaasyn. En Kvinde midt i en Religion uden nogen Gudiinde, men med et overvejende Element af Mandighed og Mandlighed.

Et Baand mellem Religionen i Kirken og Religionen i Hjemmet; et Baand mellem Alter og Arne, fordi hun er Husmoderen fra Herrens Barndomshjem. En Følelse af, at noget Jordisk er blevet helliget saa højt, som det Jordiske kan helliges. . . lige til Grænsen af det Gudsommelige. Et Fortroligheds-Element i det ellers, ak altfor ofte saa fjærne Overnaturlige. En Side af Religionen, der taler endogsaa til den fattige Kone og det lille Barn. Har man Lys over Moderen i Nasaret og hendes opvoksende Søn, kan man faa netop Børn til at forstaa Religion — ellers bliver de staaende ved et Spædebarn i en Krybbe og en stor Dreng i Templet; det første finder de morsomt, det sidste en Smule Søndagsskole-stift — men Dagliglivet i Ærbødighed mod en from Moder, det kan de begribe.

Hele dette Element fattes i Protestantismen; det er en af Grundene til, at den bliver en mer eller mindre kristusbestemt og kristusbunden Religionsfilosofi, men maa savne det folkeligt-menneskelige Præg, en Religion har — Kontakten mellem det Himmelskes Over-Verden og det Dagliges *piccolo mondo*, Lille-Verden. —

Lad mig nævne et tredje Element, Maria skænker Kirken: *Andagten*.

Maria har afstedkommet en Række »Andagter«, Fester,

Anledninger, Skik og Brug, Valfarter og »Devotioner«. Alle disse begynder ved Maria; det er hende, der samler Folket, som en Mor samler sine Børn. Saa begynder Vor Mor at fortælle — og de Andægtige hører Prædiken; Maria fører til Guds Ord. Men hun bliver ikke dærvet; Vor Mor lægger sine Børns smaa Hænder sammen og folder sine egne Hænder uden om dem; Maria lærer de Andægtige at bede. Hvor bliver der ikke bedet ved Maria-Anledninger? Saa mange Bønner, som ellers ikke vilde være blevet bedt. Og til sidst — som Højdepunktet af Mariafesten — fører Vor Mor sine Børn til Jesus; de Andægtige gaar til Skrifte og til Alters — hvad de ikke havde gjort uden den Anledning. Maria fører sine Andægtige til Syndernes Forladelse og til Annammelsen af Herrens Legeme og Blod. »Maj-Maaneds-Andagter«, »Rosenkransen«, »Maria-Valfarter«, »Maria-Fester«, og hvad det altsammen hedder, fører didhen.

Lad kun Klager lyde over, at Andagterne er ved at overgro Andagternes Andagt: Den hellige Messe — og Andagternes Maal: Ved Jesus til Faderen; Maria-Andagterne har dog haft, har stadig og vil altid have deres Mission som Vejvisere til »Vejen«. — Er Maria den, der skænker Kirken denne Frødighed, saa maa hun sluttelig ogsaa nævnes som den, der har skaffet Kirken en Erstatning for ubodelige Tab, den har lidt.

I vore Dage forstaar vi allfor lidt den Smærte, Kirken følte, da den mistede de hellige Steder i Palæstina: Jerusalem, Betlehem, Oliebjerget, Golgata, Nasaret, Kapernaum... Hedningerne tog dem — og fik maaske Lov til det, for at vi ikke skulde fortabe os i Stene men se Personen og ikke saa meget Stedet.

Kristenhedens Smærte stingede som et Sporehug, og Korstogene blev det fortvivlede — og mislykkede — Forsøg paa at faa de gamle religiøse Kraftcentre i Kristenheden tilbage.

Maria har erstattet os dem. Den katholske Kristenhed har altid haft en udpræget Sted-Sans; der var Steder, hvor den kom Gud nærmere end ellers — og hvor Gud, mer end andre Steder, værdigedes at samle, opbygge og hjælpe sit Folk. Uden at ville diskutere Detaljer om saa-

danne Steder, nævner jeg *Lourdes, Loreto, Einsiedeln, Kevelaer, La Salette, Monserrato*... Rækken kunde forlænges med flere Sider.

Foruden at være Arnesteder for Mariadyrkelse, er disse Pletter blevet de rigeste Kilder til Tro, Bøn, Omvendelse, Skriftemaal, Altergang, Dyrkelse af Kristus i Sakramentet, Overværelse af Messens Nadvermysterium — og haandgribelig Bønhørelse.

Hvor fattig er ikke Protestantismen paa saadanne Kraftcentre. End ikke *Erfurt, Wartburg* eller *Worms* er nogensinde blevet Skuepladsen for bedende Processioner paa Titusinder, for Tusinder af angerfulde Skriftemaal om Dagen, for Fællesaltergange paa op til 50.000 ad Gangen... Den Slags er en af Marias Gaver til Kirken — og fører Mariadyrkelse dertil, har den ikke ført vild.

Og med alt dette er Kirken dog ikke faret vild. Aldrig har den givet Maria nogen Plads, som ikke er en Konsekvens af hendes Væsens Kulmination: THEOTOKOS — Den, som har født Gud.

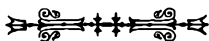
Vil nogen angribe Mariadyrkelsen, skal han ikke angribe dens Udløbere eller lokale Udtryk, men angribe den i Roden: Læren om Maria som Guds Moder.

Angriber han den dør, har han aabenbaret sig som en Kristi Angriber, og saa er det ikke Maria, vi skal diskutere med ham, men Kristus, vi maa forsvare overfor ham.

Til alle os, der først senere end vor Daab er blevet Børn af den katholske Kirke, er Maria Kirkens største Gave, næst Kristus selv i Læreembedet, i Syndsforladelsen og paa Altret.

Da vi fuldt og helt fik Lod og Del i ham, lød det ogsaa til os fra ham: Søn, se Din Moder! Og vi tog hende ind til os fra samme Stund. —

(Fortsættes.)

Den sande Grund til de øjeblikkelige Uroligheder i Mexiko.

Et Svar til Præsident Calles.

Under denne Titel bringer »Osservatore Romano« den 11. August en Artikel, der har officiøst Præg, og som derfor er af stor Betydning. Den lyder ordret:

Den mexikanske Udenrigsminister har sendt en Skrivelse til sit Lands Repræsentanter, hvori han med stor Ugenerthed behandler de øjeblikkelige Begivenheder i Republikken og gør Forsøg paa at lægge Skylden for dem over paa Kirken, »som i de Aarhundreder, da den uindskrænket har hersket over det mexikanske Folk, intet har gjort for at udvikle det til en moderne Nation og ikke har foretaget sig det ringeste for at bedre Folkets Forhold«. Vi har forrige Søndag omtalt denne mærkelige — man kunde, hvis det ikke var saa alvorligt, sige latterlige Holdning, Regeringen udviser. Medens den overalt i Landet forfølger Religionen paa den værste Maade med Ild og Sværd, bilder den sig ind at kunne give de værgeløse forfulgte Skylden derfor. Vi har ogsaa historisk paavist, at disse Anklager modbevises af fire Aarhundreders katholske Liv, der har ført Mexiko frem mod Civilisationen. — Man tillade os nu at vise Forbundsrepublikkens Udenrigsminister den sande Grund til Urolighederne. Grunden ligger i Regeringens religionsfjendtlige Fremgangsmaade, som har naaet sit Højdepunkt i den den 14. f. M. af Præsident Calles offentliggjorte Forfølgelseslov, som traadte i Kraft den 31. Juli, altsaa for 10 Dage siden. I vort Nummer den 5. August bragte vi Ordlyden, og Dagen efter tilføjede vi Forfatningens Artikel 130, der danner Lovens juridiske Grundlag. Man tillade os altsaa en kort Omtale af denne Lov, saa at man kan se dens Umulighed.

I alle Skoler er Religionsundervisning forbudt. Undervisningen skal være helt verdslig. Det er altsaa tilladt at angribe Trossandhederne, men det er de katholske Lærere forbudt at forsvare dem. Og det gælder ikke blot Statens

Skoler, men ogsaa Privatskolerne, ikke blot de højere Skoler, men ogsaa Folkeskolen. Naar altsaa tre Familjefædre enes om at ansætte en Lærer — han behøver ikke at være Præst — til at undevise deres Børn i Katekismus, saa begaar de en strafbar Handling, og efter Præsident Calles's Lov af 31. Juli vil enhver af dem blive dømt til 500 Pesos Bøde og 15 Dages Fængsel. For at hindre en saadan Forbrydelse er alle Privatskoler, ogsaa Børnehjemmene, stillet under det strengeste Tilsyn (Art. 3—5). Under disse Forhold vilde det være interessant at vide, hvad følgende Ord i den mexikanske Forfatning betyder, hvis de da ikke skal være en ren Haan: »Undervisningen er fri. — Fremsættelsen af Meninger maa ikke være Genstand for nogen retslig Undersøgelse.« (Art. 3. og 6.)

Men der kommer mere endnu: Under de strengeste Straffe er det forbudt ikke-mexikanske Præster at holde Gudstjeneste i Mexiko. Efter Forfatningens Art. 30 er det ikke tilstrækkeligt at være mexikansk Borger »ved Naturalisering«, man skal være det »af Fødsel«. Bortset fra den juridiske Vilkaarlighed er der i denne Bestemmelse en aabenbar Modsigelse: enten er Gudstjenesten tilladt, og saa kan den i et frit Land ikke forbydes nogen, eller den er ikke tilladt, og saa maa den forbydes alle. Naar Forfatningen desuden tilkender de naturaliserede Mexicanere alle borgerlige Rettigheder, Valgretten ikke udelukket, saa forstaar man ikke, paa hvilket Grundlag Hr. Calles forbyder dem at virke som »Kultustjenerne« i det Land, hvis Borgere de er.

Endvidere: Hvad Strafbarheden angaar — forklarer Loven — saa antager man, at enhver, der foretager religiøse Handlinger, virker som »Kultustjener«. Følgelig maa ingen udenlandsk Præst, der rejser igennem Mexiko, læse den hellige Messe, ellers bliver han fængslet. Ja, han maa ikke engang gaa ind i en Kirke for at bede sammen med de andre Troende, thi det vilde være en religiøs Handling, og den mindste Straf, der vilde ramme ham, er en øjeblikkelig Udvisning af Landet. (Art. 1 og 2.)

Men der kommer endnu værre Ting. Ikke blot forbyder Loven enhver religiøs Orden, men den »kan ikke

tillade«, at nogen ofrer sin personlige Ejendom eller sin personlige Frihed til Gud, idet han vier sig til de fattiges og syges Tjeneste, thi den verdslige Stat forbyder Samvittigheden at aflægge Ordensløfter. Det er den verdslige Stat, som ikke holder sig for kompetent til at tale om den Slags Ting, og som i Forfatningen forkyndte: Enhver kan frit bekende den religiøse Overbevisning, han vil, og foretage Ceremonier, Andagtsøvelser og Kultushandlinger baade i Gudshusene og i sin Privatbolig. (Art. 24.)

Det er alle Præster og Ordensfolk af begge Køn forbudt offentligt at bære en bestemt Dragt eller nogetsomhelst Kendetegn. Hvis en nordamerikansk Præst, der jo ikke bærer den lange Kjole, kommer ind i Mexiko med Kolar, maa han betale 500 Pesos i Bøde og bliver arresteret. Og da Ordensfolkene i Stedet for Dragten kunde bære et eller andet Kendetegn, f. Eks. et Krucifiks, et Baand, et Smykke, et passende Symbol, saa skal den verdslige Embedsmand — som jo i Virkeligheden er den mindst kompetente i denne Sag — afgøre, hvilke Smykker der falder ind under de af Loven omtalte Kendetegn. Saaledes er mange Damer blevet berøvet deres Halskæder, fordi der var en Medalje eller et lille Kors i dem. Og dog garanterer den berygtede mexikanske Forfatning, at enhver frit kan bekende sin religiøse Overbevisning og foretage Ceremonier, Andagtsøvelser og Kultushandlinger o. s. v.

Men ikke nok dermed. Ikke engang de i Mexiko fødte Præster kan frit holde Gudstjeneste. Det tilkommer Øvrigheden i enhver af den mexikanske Forbundsrepublikks Stater at bestemme Præsternes Tal efter de lokale Forhold. Derfor maa Gejstligheden i de enkelte Stater melde sig hos den verdslige Øvrighed, underkaste sig en pinlig Undersøgelse og saa vente paa, at Øvrigheden blandt de forskellige Præster udvælger dem, der faar Regeringens Tilladelse til at udøve deres præstelige Kald. Kommunalbestyrelserne skal vælge ti Borgere ved hver Kirke, som skal passe paa, at ingen Præst fungerer i Kirken uden Tilladelse. For Overtrædelse af disse Bestemmelser er der fastsat de strengeste Straffe baade for Præsterne, de ti Borgere og Kommunalbestyrelserne. Kirkerne

holdes lukkede, saalænge Præsterne ikke har søgt og faaet Tilladelsen. Og da ingen Præst har rettet sig efter dette Forlangende, har Regeringen besat Kirkerne med Militær og erklæret, at den vil holde dem lukket, indtil der kommer Præster med Tilladelse. Naar Gudstjenesten altsaa er ophørt siden den 31. Juli, hvem har saa Skylden? Er det ikke den Regering, der har stillet Betingelser, som Præsternes Samvittighed forbyder dem at antage? Er det ikke den Regering, der har ladet Militæret marchere frem mod de troende, der var samlet omkring Kirkerne?

Der er mere endnu. Selv om Præsterne underkastede sig Kontrollen og den vilkaarlige Fastsættelse af deres Tal, saa havde det kirkelige Liv dog lidt ubodelig Skade ved en anden Bestemmelse i Calles's Lov. Forbundsregeringen bestemmer nemlig, hvilke Kirker der maa holdes aabne. Resten bliver efter dens egen Bestemmelse brugt til andre Ting.

Paa samme Maade bliver Bispegaarde, Præstegaarde, Seminarier, Asyls, Kollegier, Klostre, alle Bygninger, der tjener kirkelige Formaal, Statens Ejendom, og de skal udelukkende bruges til Statens Tarv. (Art. 22.)

Paa denne Maade har Regeringen med et Pennestrøg befalet en voldelig Undertrykkelse af alt kirkeligt Liv i Mexiko efter den 31. Juli.

* * *

Men maa man kalde Calles's Lov tyrannisk, saa har dens Udførelse været ligefrem nerosk. Vi vil ikke tale om Udvisningen af den Apostoliske Delegat, som man ikke kunde bebrejde noget, ikke engang efter de nye Love. For at begrunde hans Udvisning har man grebet til Bagtalelse og Dokumentforfalskning, som det klart er blevet bevist.

Hundreder af Præster og Søstre, der ikke var født i Mexiko, er i Løbet af faa Timer blevet udvist ved Militærets Hjælp, og de fik ikke engang Lov at tage det nødvendige med, de blev stuvet sammen i Skibenes Lastrom tillige med Kvæget. Ikke engang de gamle og svage tog man Hensyn til. Hvorledes denne Fremgangsmaade

passer til de internationale Regler, vil vi overlade de vedkommende Regeringer at dømme om. Vi indskrænker os til at henvise til de elementæreste Regler for Menneskelighed.

Alle Kirker er blevet besat og lukket, baade Mexicanernes og Udlændingenes. Om ogsaa dette stemmer med international Ret, maa ligeledes de forskellige Regeringer dømme om. Vi fremhæver blot, at de Kirker, der er bygget ved Katholikernes Ofre, kun ved den største Uretfærdighed kan fratages dem. Denne Uretfærdighed saarer og forbitrer Befolkningen og er Grunden til beklagelige Begivenheder, særlig paa Steder, hvor Befolkningen ved Magt er berøvet Præsternes Raad og Vejledning, fordi de er blevet udvist, fængslet eller myrdet.

Det kan ikke nytte at sige, at Katholikerne kunde organisere sig for at forsøge et Forsvar ad lovlig Vej. Enhver saadan Organisation er nemlig paa det strengeste forbudt (Art. 10—16). For Masserne, der ikke vil føje sig i Tyranniet og ikke mere holdes i Tømme af Præsterne, er der da kun Oprøret tilbage.

Forskellige Regeringer har forsøgt at mægle og yde Modstand. I Byen Mexiko har Regeringen maattet give den protestantiske Præst, der var fra De forenede Stater, den amerikanske Episkopalkirke San José tilbage, skønt den allerede var besat af Militæret. Loven gør ganske vist Kirkerne til Nationalejendom. Men det viser sig, at naar en stærkere Regering protesterer, anerkendes en Kirke dog som sine virkelige Ejeres Ejendom. Saa sender nu den protestantiske Kirkes Klokker sine Toner gennem Luften og bryder de andre Kirkers Dødsstilhed, medens Katholikerne rejser Barrikaderne omkring deres Kirke-taarne til den sidste Forsvarskamp.

Tropperne har Ordre til at fyre paa Mængden, og Hundreder — man har officielt angivet lavere Tal — er faldet for Brodermordernes Kugler.

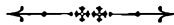
Af alt dette fremgaar det klart, at den sande Grund til de øjeblikkelige Uroligheder i Mexiko ene og alene maa søges i Regeringens religionsfjendtlige Handlinger, frem for alt i Præsident Calles's Lovs tyranniske Bestemmelser og i den neroske Anvendelse. Intet Tyranni er værre

end det, der trænger ind i Samvittighedernes Helligdom.

* * *

Fra forskellige Sider hører man sige: Hvorfor kommer det ikke til en Udsoning, hvorfor sluttes der ikke en Overenskomst mellem Kirke og Stat? Svar: Allerede i flere Aar har den kirkelige Autoritet forsøgt alt for at naa til en varig Fred med den mexikanske Regering, men altid forgæves. Men hvis det drejede sig om en Regering, der mener det ærligt, vilde man endnu — omend det er for sent — kunne naa et saadant Maal. Men det drejer sig om en Regering, der vil undertrykke den katholske Kirke i Mexiko. Og hvordan skal man kunne slutte Fred med den, der vil kvæle en. Paa Grundlag af Calles's Lov er enhver Fred umulig. Den hellige Stol har set sig nødsaget til aabent at erklære det. Paa det Spørgsmaal, om det var tilladt at adlyde Loven for at undgaa større Ulykker, har den den 21. Juli svaret, at den fordømmer Loven og enhver Handling, der betyder eller kunde udlægges som en Antagelse eller Anerkendelse af denne Lov.

Medens de mexikanske Katholikker lider Martyriet, beder hele den katholske Kirke, fra Den hellige Fader indtil den sidste troende, uafsladeligt for dem. I Bønnens uovervindelige Vaaben ligger hele vor Kraft og hele vort Haab, i Bøn for de forfulgte, at de maa faa Styrke til Modstand, i Bøn for Forfølgterne, at de maa indse deres Fejl og opnaa Tilgivelse.

Prinsesse Margrethes Feriehjem.

Hist, hvor Vejen slår en Bugt,
Ligger der et Hus så smukt.
Indenfor sig Livet rører
Kom, så skal I bare høre:

Således begynder de små »rødtærnedede Pigers« Yndlings-sang som de elsker at synge for enhver Besøgende, der

gæster Prinsesse Margrethes Feriehjem. — Nu da de alle, tykke og brune, er rejst tilbage til Byen, kunde jeg have Lyst til at fortælle Ugebladet om det lykkelige Liv, de har tilbragt derude, to Hold, hver i tre Uger.

For en Tid har de glemt alle de dagligdags Bekymringer, der desværre alt for tidligt formørker de små Barneansigter, og det er glade Småpiger der ved Ankomsten til Horserød omringer »Plejemor« (Hofdame Ulke Ramsing) og »Moster« (Fru Scheer). Fra første Øjeblik bliver de sat ind i Husordenen — man føler sig straks hjemme, nogle får Ansættelse som Stuepiger, nogle som Køkken-

piger, og der er alle mulige stolte Embeder, som bliver modtaget med Begejstring. —

Dagene flyver saa sorgløst af Sted, delte imellem Bøn, Leg, Sang, husligt Arbejde og Skøvturer, og der er det ved Prinsesse Margrethes Feriehjem, at det er et Hjem for dem alle, og det er en rigtig Plejemor, der leder det. Hvert Barn bliver omfattet med den mest levende Interesse, ligefra den trettenårige Ellen til den femårige Lotte, og hurtigt forstår de alle, at ingen går forgæves med sine små Barnesorger, når de banker paa Plejemors Dør, der sjældent står stille mange Minutter ad Gangen... Jo, nu

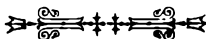
tager jeg fejl, hver Dag fra 1—3 er der bomstille i hele Huset, så hviler Børnene, og de, der ikke kan sove, kniber Øjnene tæt, tæt sammen, for ellers vanker der jo intet Bolsche, når de efter endt Hvile, »stiller til Klø«, d. v. s. Godter for dem, der har »sovet og ikke snakket«, som Børnene siger.

En elskværdig Blanding af Spøg og Alvor har forbausende gode Resultater blandt Børnene. Jeg tror, vore Læsere vilde forbavses, om de kiggede ind i Spisestuen ved Middagstid, og så der fire Rækker små Piger, ranke som Lys, sidde pænt og holde fint på Ske og Gaffel — de har jo også lært Bordskik«; inden hvert Måltid fremsiges dette meget fine Vers, hvori man lærer så mange pæne Manerer. . . men hvor er det svært at sidde stille, når »Fasters« Mad er »den bedste i hele Verden«. Store Portioner Havregrød sætter de til Livs om Morgenens; den friske, nymalkede Mælk lader de sig også rigtig smage. »Fem Minutters Alvor« husker hver Dag Børnene på, at de ikke blot er almindelige små Feriebørn, men også små Katholikker, der trods Leg og Morskab altid maa huske, hvem de har at takke for alt det meget Godt, de modtager — og at de må blive fromme små Piger til Gengæld.

Hver Søndag Morgen omdannes Spisestuen til det nydeligste lille Kapel, og fra Helsingør kommer enten den elskværdige Pater Wattiez eller Pater Flynn, der er en stor Børneven, for at læse den hellige Messe. Under Messen synger og beder Børnene, så Ruderne formelig klirrer. . . Hans Højærværdighed Biskoppen har besøgt Feriehjemmet, som vakte hans store Interesse. Den største Oplevelse for Børnene var utvivlsomt Prinsesse Magrethes Besøg i Lejren, hun blev modtaget med Sange og Hurrah-råb; men en rigtig Prinsesse blev hun nu først, da hun sendte et et Vidunder af et Overflødighedshorn til Børnene.

Fire unge Piger hjalp »Plejemor« med Børnene, og jeg tror, at det var en stor Fornøjelse for dem at se de blege Bybørn blomstre op i Løbet af få Dage. Prinsesse Margrethes Feriehjem fortjener i Sandhed alle Læsernes Interesse. Sjældent har man set et Feriehjem ledet herhjemme under mere ideelle og hjemlige Forhold, og vor største og udelte Beundring skylder vi Hofdame Utke Ramsing for hendes trofaste og opofrende Arbejde for de kære små »rødtærned« Piger.

G. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 30. September afgaar Pilgrimstoget fra København over Gjedser — Berlin — München (Ophold) til Assisi, hvor der er Ophold fra 3. til 6. Oktb. Fra 7. til 10. Oktb. er Pilgrimmene i Rom, og Hjemreisen sker over Genua, Milano og Lugano med Ophold hvert Sted, ligesom der gives en Dag til Köln. Da Indtegningen snart slutter, bedes man snarest tegne sig.

Nykøbing F. Søndag den 22. August holdt Birgitta-Kredsen paa Lolland-Falster Møde hos Hr. Hardeweg, Nykøbing F., hvor Malerinden Frk. Birgitte West holdt et interessant Foredrag om den kristne Kunst. Taleren skildrede i klare Linjer Kunstens Udvikling fra Menneskets første Forsøg paa at danne Figurer til den kristne Kunsts Blomstringstid. Guddommen, der skabte Mennesket i sit Billede, gengives snart i legemlig Skikkelse snart ved symbolske Billeder. Af Christusbilleder har vi det ældste paa en Kalk fra Antiokia fra Aar 70, endnu medens Johannes var i Live. Christus fremstilles i de første Aarhundreder som en græsk Yngling, først fra det fjerde Aarhundrede begynder den mandige Skikkelse at vinde frem, og det er den, der behersker Middelalderen. Snart optræder Helgenerne langs Kirkeskibets Vægge, og Hovedtræk fra Bibelens Blade gengives paa Kirkernes Hvælvinger. Men Kirkesmykningen er nøje afstemt med Arkitekturen, og den dramatiske Voldsomhed præger ikke Billederne, der virker ved den Ro, som er over den. Taleren trak Linjerne op for Kunstens Udvikling gennem de vekslende Stilarter og paapegede, hvorledes Renæssancen og Barokken kaster sig i Selvforgudelsens og Fyrsteforherligelsernes Vold, Billederne trænger ligefrem ud af Rammerne, det hele er Oplosning, og Kirkekunsten bliver næsten udryddet. Først da i forrige Aarhundrede Beuronerne tager fat paa en Genopblomstring af den middelalderlige Kunst, kom den gamle Kirkekunst paa ny i Højsædet. Taleren skildrede nærmere Beuronernes Indsats og paapegede til sidst, at den Forbindelse, der er mellem Kunstnerens Sjæl og Kunsten maa opfordre til Forbøn for den, som skal søge at gengive de ophøjede Idealer paa Væggens Flade. Efter Foredraget reltedes der en Række Forespørgelser om Enkelthederne i Foredraget, og foruden Taleren gav flere af de tilstedeværende ikke mindst Pastor Ortved værdifulde Oplysninger til Forstaaelse af den mægtige Indsats, som Benediktinerne i Beuron har ydet. Frk. Wests Foredrag hilstes med stærkt Bifald. — Ved det næste Møde vil Pastor Ortved efter Opfordring holde Foredrag om Cistercienserne i Norden.

N. P. N.

Kirkelig Kalender.

5. Sept. 15. Søndag efter Pintse.	12. Sept. 16. Søndag eft. Pintse.
6. — M. Ferialdag.	13. — M. Ferialdag.
7. — Ti. Ferialdag.	14. — Ti. Korsets Ophøjelse.
8. — O. Marias Fødsel.	15. — O. Marias syv Smerter. Tamperfastedag.
9. — To. Gorgonius, Martyr.	16. — To. Cornelius og Cy- prian, Martyrer.
10. — F. Nikolaus af Tolen- tino, Bekender.	17. — F. Frans af Assisis Saarmærker. Tamperfastedag.
11. — L. Marias Officium.	18. — L. Josef af Kupertino, Bekender. Tamper- fastedag.

I September Maaned begynder P. MENZINGER S. J. **en Række Foredrag**, der behandler **Grundforskellen** mellem katolsk og protestantisk Kristendom.

I Løbet af Septbr. Maaned vil der blive talt om følgende

Emner:

Mand. d. 6. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: Aabenbarings eller Følelsestro?

Mand. d. 13. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: »Biblen alene«?

Mand. d. 20. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: Overleveringen fra Slægt til Slægt.

Mand. d. 27. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: »Biblen lænket«?

Foredragene finder Sted i **St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.**

Adgang fri for alle, ogsaa for Ikke-Katholikker.

Eventuelle Spørgsmaal fra Publikum vil blive besvaret efter Foredragene.

Præsteeksercitiøerne i Ordrup.

De Herrer Confratres, der agter at deltage, bede som godhedsfuldt at ville anmelde dette til Undertegnede med Tilføjelse af, om de ogsaa ønsker at bo her i Præstegaarden.

Ludv. Günther, Sognepræst,
Charlottenlund.

Mariakongregationen for unge Mænd genoptager sine ugentlige Møder Mandag d. 6. Septbr. Kl. 8 Aften i Jesu Hjerte Kirke.

NB. Unge Mænd over 14 Aar bedes indmelde sig hos Kongregationens Leder, Pastor *J. Koch*, Stenosgade 4.

„**Skt. Michaels Klub**“ (Katholske Damer Klub) første Mødeaften Tirsdag den 7. September.

Immaculatakongregationen holder Møde Tirsdag d. 7. September Kl. 4^{1/2}.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 8. September Kl. 8 Aften. Søndag den 12. September Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Selskabelig Forening Absalon afholder **stor Høstfest** i Brønshøj Kro Søndag den 12. September. (Sporvogn Linie 5). Gratis Adgang til Haven. Illumination og Underholdning.
Festudvalget.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 37.

Søndag den 12. September.

1926.

INDHOLD: Apostelen i Fængsel. — Jomfru Maria. IX. (Sluttet). — Den hellige Frans af Assisi. — Broder Bonifatius †. — Brev fra Rudkjøbing. — Almanakkerne. — Det vilde være noget andet. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Holbæk. Svejts. Mexiko. — Brevkasse. — Avertissementer.

Apostelen i Fængsel.

Søndagens Læsning giver os et gribende Billede af den store Apostel Paulus. Han er i Fængsel i Rom og venter paa Udfaldet af Processen, og fra sit Fangenskab i sine Trængsler skriver han til sin kære Menighed i Efesus. Og det er ikke Suk og Klage, der kommer fra Fangen, han har i det hele taget slet ikke Tanke for sine egne Lidelser, men han er ganske opfyldt af, hvordan det nu vel gaar hans aandelige Børn. Nu, da han ikke mere kan rejse omkring og prædike, saa maa han i hvert Fald virke ved Brev, for virkes i Guds Tjeneste skal der indtil det sidste.

Dette, at Apostelen er blevet fængslet og muligvis gaar Døden i Møde, bryder ikke hans Mod eller hans Arbejds-kraft. Modet er lige saa lysende som altid. Forfølgelsen og Fangenskabets er en Ære, blot ogsaa Brødrene kan forstaa det, at de ikke forsager. Derfor faar de fra Fængslet jublende Toner at høre, Jubel over Christi Kærlighed og en Lovsang over ham »som har Magt til at gøre langt overflødige, end hvad vi beder eller forstaaer.«

Der er hos Apostelen ikke det ringeste af dette Mis-

mod, som saa ofte faar Mennesker til at spørge: Hvorfor skal det nu gaa mig saa daarligt? Hvorfor denne Lidelse? — Her er intet af denne Slags, ikke eet eneste »Hvorfor«. Og der var dog Grund nok. Havde Paulus ikke arbejdet og slidt i Guds Tjeneste! Stod han ikke i en mægtig og velsignelsesrig Virksomhed! Det maatte baade for ham og for andre se ud, som om han var ganske uundværlig; ja, mon ikke ogsaa de vantro mente, at fik de først ham af Vejen, saa var Sejren deres.

Vi kender jo allesammen den Slags Tanker og Spørgsmaal, der trænger sig paa i Livets tunge Timer. Helt forskellig er Apostelen, der er ikke en Gnist af den Slags. Kun Jubel over Guds Kærlighed. Hvordan er et saadant Sindelag muligt for et Menneske? Ja, det er muligt hos den Sjæl, der er fyldt med Tro, Haab og Kærlighed, ja, netop fyldt deraf, saa at der ikke er Plads i Sjælen til noget andet. Saadan var Apostlene og saadan var Martyrerne.

Det er ogsaa det, Apostelen beder om for de Kristne i Efesus, »at Christus ved Troen vil bo i eders Hjerter . . . at I maa blive fyldte til Guds hele Fylde«. Det var nødvendigt for dem for at kunne bære de Hjem søgelser, der forestod.

Naar vi ikke er i Stand til at føle og tænke som St. Paulus, men ofte er mismodige og bedrøvede, ja saa er Grunden den, at der er saa meget andet end Christus i vore Hjerter. Vor Tro er ikke blevet saa stærk, at han er den eneste, vi søger og stoler paa og elsker. Derfor skuffes vi saa ofte, thi alt andet kan skuffe, alt andet kan tynde og smerte, men Christi Kærlighed kan aldrig svigte.

B. J.

Jomfru Maria.

En Studie af Peter Schindler.

(Sluttet.)

IX. Madonnas Lampe.

Nu havde jeg gjerne sluttet med et Digt. Enten et, jeg selv fik Lykke til at digte, eller et af de dejligste, som Poesiens Store har digtet — for Eksempel Dantes i *Paradiso, Cantico XXXIII*.

Jeg kan altid godt lide at slutte med Lyrik. Naar jeg har talt og fortalt om en Ting, synes jeg, det er rart at synge om den bagefter.

Men her gør jeg det ikke — og dog, jo. Men det bliver ikke Menneskeord, det bliver Kirkens Tale. I denne Sammenhæng er Liturgi bedre end Lyrik; thi Kirken som saadan staar ikke inde for Poeternes Maria-Sange, mens dens *lex orandi* er dens *lex credendi*; den viser sin Tro om Maria af den Maade, hvorpaa den beder til Maria.

Kirken har kun tre officielle, autoritative Bønebøger eller liturgiske Bøger. Som den beder i dem, bør alle Kristne bede — ja, allerhelst bør de bede efter dem. I de tre Bøger staar alt om, hvordan Kirken officielt dyrker. Det er *Missale romanum*, *Breviarium romanum* og *Rituale romanum*; den romerske Messebog, præstelige Bønebog og Ceremonibogen.

De tre Bøger borger Kirken selv for; det er dens egne Ord. Alle andre Bøne- og Andagtsbøger er private Kristnes Ord i Kirken — selv naar de er skrevne af Helgener, er de dog private, personlige og ikke absolut autoritative Udtryk for hele Kirken i Vesterleden, i den latinske Ritus.

Disse Bøger viser os, at Kirken dyrker Maria paa en trefoldig Vis: Ved Maria-Messer — ved liturgiske Maria-Bønner i Breviaret — og ved nogle autoriserede extra-liturgiske Bønner, f. Eks. Litaniet til Vor Frue. Vi vil nu gøre en kort Studie over disse tre Grupper.

Maria-Fester med Maria-Messe.

Afsaadanne har vi en Del i den romerske Festkalender,

mens en Del er lokale for bestemte Bispedømmer eller særlige Ordner.

Den romerske Kirkes egne Mariafester holder sig alle til bibelske Begivenheder eller til Maria-Dogmer; de andre kan have Hentydning til specielle private Aabenbaringer.

De første (romerske) kan atter deles i to Grupper: dem, der samtidig fejrer et af Frelsens Mysterier — og dem, der alene tager Sigte paa Maria personlig.

Endelig kan nævnes to Fester af særlig Art: »Maria i Sne«, som er et ærværdigt Minde om Grundlæggelsen af den første og største Mariakirke (*Santa Maria maggiore*) i Rom — og Festen for »Vor Frue af Lourdes«; denne er en enestaaende Undtagelse i Kirkens liturgiske Praxis, idet den alene er baseret paa en privat Aabenbaring; da Kirken har tilladt en Messe i den Anledning, kan vi dæri se en vis Garanti fra Kirkens Side for Ægtheden af Lourdes — men nogen Trosartikel er det ikke.

Lad os prøve at opstille en Oversigt over de romerske Mariafester — med Tilføjelse af en Række andre, som fejres lokalt.

Vi begynder fra Kirkeaarets (ikke det borgerlige Aars) Begyndelse.

Mariafester i den romerske Kalender.

Nr.	Festens Navn	Vigilie?	Oktav?	Størrelse	Dato
1	Mariæ ubesmittede Undfangelse	V.	Ö.	D. Icl.	8. Decbr.
2	Mariæ Renselse eller Kyndelmisse			D. Iicl.	2. Febr.
3	Mariæ Aabenbarelse i Lourdes			D. maj.	11. Febr.
4	Mariæ Bebudelse			D. Icl.	25. Marts
5	Mariæ syv Smærter*)			D. maj.	Fred. efter Pass. Sønd.
6	Mariæ Besøgelse hos Elisabeth			D. Iicl.	2. Juli
7	Vor Frue af Carmel**)			D. maj.	16. Juli
8	Vor Frue i Sne			D. maj.	5. Aug.
9	Mariæ Optagelse i Himlen	V.	O.	D. Icl.	15. Aug.
10	Mariæ Fødselsdag		O.	D. Iicl.	8. Sept.
11	Mariæ hellige Navn			D. maj.	12. Sept.
12	Mariæ syv Smærter			D. Iicl.	15. Sept.
13	Vor Frue, de Fangnes Befrielse**)			D. maj.	24. Sept.
14	Jomfru Mariæ Rosenkrans-Fest			D. Iicl.	7. Okt.
15	Mariæ Tempelgang			D. maj.	{21. Nov.

*) Væsentlig samme Tekst som Nr. 12.

***) To Ordensfester, som i gammel Tid har faaet Plads i det universelle Kalendarium og dærfor fejres i hele Kirken.

Om »Vigilie«, »Oktav« og »Størrelse«, se Messebogens Forklaringer.

Mariafester af lokal Art, eller fejrede i Ordner.

Maria, de Kristnes Hjælp	24. Maj.
Maria af det gode Raad	26. April.
Maria, Trøsterinden, ...	Lørdag efter St. Augustin.
Mariæ rene Hjærte	Lørd. efter Kristi Legems Fest.
Mariæ Trolovelse	23. Januar.
Mariæ Hus i Loreto	10. December.
Mariæ Forventning af Jesu Fødsel	18. December.
Maria, Naadens Moder	9. Juni.
Mariæ Ydmyghed	17. Juli.
Mariæ undergørende Medalje	27. November.
Mariæ Moderværdighed	11. Oktober.
Maria, Miskundheds Moder	Lørdag før IV Søndag i Juli.
Maria, Den gode Hyrdes Moder	3. September.
Maria, vor stadige Hjælp	27. Juni.
Maria, Forsynets Moder	Lørdag før III Søndag i Novbr.
Maria, den skønne Kærligheds Moder ...	31. Maj.
Mariæ Renhed	16. Oktober.
Maria, Syndernes Tilflugt	13. August.
Maria, Apostlenes Dronning	Lørd. i Oktaven efter Kristi Himmelf.

Men hvorfor fortsætte Listen? Kirkehistorien vil selv fortsætte den, alt som Trang til en ny Lovprisning bryder frem.

Disse ikke-romerske Mariafester har alle en Begivenhed af privat Art til Ophav. Og naar Kirken tillader Festen, tilstaar den Ansøgerne (en Biskop eller en Ordensgeneral) den almindelige Maria-Messe og gaar saaledes i sin Liturgi aldeles ikke ind paa det lokale Fænomen, der har afstedkommet Festen. Den tillader blot at fejre Maria ved Helligholdelsen af Nadverens Mysterium og med et af de sædvanlige Maria-Evangelier: Mariæ Bebudelse — Maria under Korset — eller: Saligt, det Liv, der har baaret Dig.

Den *marianske* Del i en Maria-Messe indskrænker sig altid til Læse-Messen, til den forberedende Del og berører aldrig den sakramentale Del.

Maria antydes i Indgangsverset — men billedligt og med Anvendelse af Skriftens Ord eller Dogmets Sandhed. Maria nævnes i Kirkebønnen, idet Gud bedes om: som han har handlet med Maria ved denne eller hin Lejlighed, ligeledes at føre os til Salighed ved Jesum Kristus Vor Herre ... Maria genspejles i Epistlen, som paa hendes Fester er en Bibeltekst, hvis Indhold kan anvendes paa hende (uden direkte at tale om hende); og

hun skimtes paa lignende Vis i Trinsangen (Graduale eller Tractus), hvis profetiske eller apokalyptiske Ord kan forstaas om hende. Evangeliet handler om den Begivenhed i hendes Liv, der netop fejres den paagældende Dag — og saa har hun for Resten kun sin faste Plads i Messens faste Del: Pladsen i Trosbekendelsen og i Canon, hvor der bedes om Indlemmelse i de Helliges Samfund. I Verset og Bønnen efter Altergangen nævnes hun, som det skete i Kirkebønnen, og som det sker i Verset og Bønnen før Ofringen.*)

Man vil altsaa se, at Rom er umaadelig korrekt i sin gudstjenstlige Dyrkelse af Maria — og umaadelig liberal i Henseende til lokal Dyrkelse.

Maria-Liturgien i Breviaret svarer nøjagtig til Messen. Den synges i Koret af Munke og Nonner, og Præsterne læser den privat.

Breviaret (paa gl. Dansk: Farebogen) har en Komposition af Bønner, Salmer, Hymner, Skriftstykker og biografiske Noter (over Dagens Helgen) samt Læsestykker af Kirkefædrene til hver Dag i Aaret.

Som Messen er der en fast Del, og en Del, hvis Tekst skifter fra Fest til Fest.

Paa Mariafester kommer Hymner, Skriftstykker og Læsestykker af Fædrene samt Bønner, der angaar Maria, ind. Men alt har det samme Karakter som Messens bevægelige Stykker: Korrekthed, dogmatisk Fasthed, liturgisk Strænghed.

Naar man vil udgive Bønnebøger til Mariadyrkelse, burde man oversætte det for Lægfolk overkommelige og anvendelige af disse Tekster og foretrække dem fremfor Nutidens ofte sødlige, ofte uklare private Kompositioner.

De extra-liturgiske Mariatekster kan findes i de fleste moderne Bønnebøger. Det er Maria-Antifonerne og det Lauretanske Litani. Dem optrykker Kirken i sine liturgiske Bøger; dem lægger den frem for os til Brug — alt andet blot tillader den.

Hæertil maa føjes Rosenkransen, som ikke blot er

*) Jeg maa henvise Ikke-Katholikker til min lille Piece: Højmessens kortelig forklaret for Ikke-Katholikker. Kath. Forlag, 1918. 25 Øre.

tilladt af Kirken, men har en saadan Hævd, og saa ofte er bleven anbefalet af Paver og Bisper, at den maa siges at være nær ved at høre til Liturgien. Men alter hær gælder det: Kirken har aldrig paa budt nogen at bruge den til sin Bøn.

Foruden Kirkens egen Mariadyrkelse, er der ogsaa de Troendes private.

Hver Katholik har sit Maria-Billede, som nu tiltaler ham mest. Og foran det tænder han — alt som Olien i hans Kar er til det — sin lille Bønnens og Lovprisningens Lampe.

Jeg ser alle disse Lamper tændes ved Aftenstide ud over den katholske Kristenhed — over tre Hundrede Millioner smaa Blus, naar Dagen hælder, og Timen for Aftenbønnen slaar.

Nogle med dekorative røde Glas i Renæssance-Skaaler foran Raffaelske Madonnaer — nogle, strænge og sære, Lamper som i Byzants, med blaa Glas, som de bruger i Østerland — nogle, moderne og stilløse, Lamper af Flitter (og ser jeg ret, med elektrisk Lys) — nogle, klare og gennemsigtige, med dogmatisk stilrette Kar og liturgisk studsede Væger — nogle, blot hjemmelavede, en omdannet Daase med en Natlampe-Svømmer, de Fattiges i Aanden, og tændt foran et græsseligt Olietryk. . .

Men alle er de Lamper for Madonna, alle er de Blus af Tro, af Haab og Kærlighed. Alle er de Gnister af den Ild, Kristus er kommen at kaste paa Jorden (Luk. 12,49).

Nogle brænder roligt, andre festligt, nogle flakker, enkelte oser endda (sødligt og kvælende) — men alle næres de af Evangeliets Olie; alle er de Kar til Ære for »Ærens udvalgte Kar«.

Set fra Himlen, set af Dronningen i Guds Rige, maa det synes som en Himmel af Stjærner, tændt for »Morgenstjærnen«.

Og som Stjerne og Stjerne har Forskel i Glans, saadan ser jeg en af dem, kosteligt og med dejligt Skær. Lampen er helt af det pure Guld, kunstlig smedet af store Mestre, herligt ciceleret af taalmodige Hænder, Arneguld og Kirke-

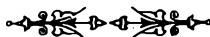
gods fra snart tvende Tusind Aar; nøje vejjet, justeret og prøvet paa Prøvestenen, som er »Hovedhjørnестenen« i Guds Rige (St. Matth. 21,42); hvert Led, hvert Stykke stemplet som fuldvægtigt med XP; og Olien er presset af Fredens Træ, den lægende Olie, den milde, gyldne Olie — raffineret gennem Konciliernes Sigte, saa ikke den mindste Urenhed er i den mere — pur som smeltet Rav. Og Lampen er tændt af de samme Hænder, der tændte Stjærnen over Betlehem — og Billedet, den lyser for, er Billedet fra Betlehem. Og jeg ser Billedets Indskrift — paa Græsk og paa Latin (Hebraisk er der ogsaa, thi Skikkelsen er en Israels Datter); jeg læser, og se, der staar:

THEOTOKOS
ora pro nobis
G u d s - M o d e r,
bed for os.

Og jeg forstaar, at det er i en Sum Kirkens egen Lampe foran Kirkens egen Madonna — Israel og Orienten og Vesterleden; Jerusalem, Efesus og Rom.

Saa ser jeg en mægtig Skare, som ingen kan tælle, af alle Folkeslag, Nationer og Tungemaal, og alle kommer de — med en Mand i hvide Klæder i Spidsen — og hver tænder sin Lampe ved den store Lampe af drevet Guld.

Med Ilden fra Kirkens Lampe brænder nu Vægen i alle Jordens Kirker, i alle Jordens Hjem og i alle Troendes Hjerter, i Madonnas Lampe.

Den hellige Frans af Assisi.

Missionæren.

Den, der gennemgaar omend kun en Del af den Mængde Franciskus-Litteratur, som har set Lyset i Anledning af de sidste Aars forskellige franciskanske Jubilæer, ligefrem studser ved Synet af den store Sympathi, hvormed den helt gennemkatholske Frans af Assisi bliver omtalt af ikke-katholske Kirkemænd; her i Landet især af indremissionsk

prægede Kirkemænd. Kun ganske faa Udclip fra den aller-
seneste Tid.

Abildpræsten Halfdan Høbro udtrykker i Forordet til sin »Frans af Assisi« Haabet om, at »Frans af Assisi« maa blive »en Hjælp til at faa en rigere Indgang i Livet med Gud«.

Pastor O. Ricard vil gerne opfordre dem, der ikke elsker Gud nok, »til at tænke paa den lille Munk i det 13. Aarhundrede Frans af Assisi . . . som elskede Gud og elskede Mennesker . . . og varmede et stort Stykke af Verden for mange Aar efter sin Død« (Bedre Frem 163).

Biskop J. Ammundsen (Nykøbing F.) skrev forleden, at han føler sig »inderligt i Slægt med . . . Frans af Assisi—; vil endda ikke strides med nogen derom, thi ingen kan formene os det« (Lolland-Falster Venstreblad $\frac{7}{8}$ 26); og saa den højeste Udmærkelse, man kan vente fra den Side, tildelt af ingen mindre end Berlingske Tidendes kirkelige Side: »Frans af Assisi Middelalderens store Indremissionær« ($\frac{15}{8}$ 26).

Al den Sympathi fra ikke-katholsk Lejr glæder os meget; bare det er os Katholikker og i Særdeleshed os Franciskanere tilladt for Klarheds Skyld at puste det altfor protestantiske i Udtalelserne bort, saaledes at St. Frans kommer til at staa for os, som han i Virkeligheden er og beskrives i den allerældste franciskanske Liturgi:

Franciscus vir catholicus
Et totus apostolicus
Ecclesiae teneri
Fidem Romanam docuit. (fr. Julian af Speyer † 1250.)

St. Frans, Kirkens Mand, er ogsaa Kirkens Apostel.

* * *

For os Katholikker i det 20. Aarhundrede er der ikke noget paafaldende ved, at en Ordensstifter og hans Ordensmedlemmer vier sig Missionsarbejdet, blandt troende eller ikke-troende, uden at være forpligtet dertil ved et eller andet kirkeligt Arbejde eller Beneficium. Missionerende Arbejde saavel i de kristne som i ikke-kristne Lande er blevet til en ganske almindelig Opgave for alle efter Fran-

ses Tid stiftede Ordener og Kongregationer. Vi ser endda nu til Dags saa udpræget betragtende Ordenssamfund som f. Eks. Trappisterne være Missionærer.

Men i det 13. Aarhundrede, paa den hl. Franses Tid, laa Sagen helt anderledes. De gamle Munkeordener har aldrig været af den Mening, at de som Orden kunde eller skulde tage Del i Missionsarbejde. Vel har mange Medlemmer af disse gamle Munkeordener indlagt sig store Fortjenester for Kirken og Sjælene ved deres opofrende Missionsarbejde — men det bør tilskrives disse fromme Mænds personlige Initiativ mere end Ordenen, hvis Medlemmer de var.

I Særdeleshed gælder det den berømte Benediktinerorden. Dens Medlemmer var helt skilte fra Omverdenen, som de vel paavirkede i kristelig Retning ved deres fromme Levned og endnu frommere Forbøn — men deres Hovedbeskæftigelse var dog Studier — Haandværk — og højtidelig Afsyngelse af de liturgiske Tider. Ordenen som saadan har aldrig paataget sig Missionsarbejdet — end ikke, naar en vis Del af Ordenens (Klostrets) Medlemmer havde modtaget Præstevielsens Sakramente. Kirkeretten forbød dem ligefrem at prædike som Missionærer, hvilket fremgaar af en Forordning, udstedt af Pave Aleksander II (1061—1073): »Munkene, uanset af hvilken Orden, paa lægger vi, overensstemmende med St. Benedikts Forskrift, at opholde sig indenfor Klostermurene, vi forbyder at færdes rundt om paa Veje, paa Borge og i Byer, og de skal afholde sig fra at prædike.« (Decr. Grat. II pars can. 11.) — Heller ikke de mange fromme regelbundne Kanniker var Missionærer i Ordets egentlige Betydning. Vel kunde de med Føje hævde, at de alene iblandt Ordensfolk havde Ret og Lov til at prædike. Men Denifle er af den Mening, at disse Kanniker kun var knyttet til et bestemt Sogn eller Beneficium, og St. Thomas af Aquino gaar endnu videre, naar han skriver: *Utraque religio scilicet monachorum et canonicorum regularium ordinantur ad opera vitæ contemplativæ.* »Begge Ordener har det betragtede Liv til Formaal«. (Summa Theol. 2-2 q. 189 art. 8 ad 2.)■

Heri har den hl. Frans (og med ham den hl. Dominikus) og hans Orden hidført en væsentlig Forandring.

Uden Tvivl er det for Frans og hans Ordensmedlemmer Hovedopgaven at stræbe efter personlig Hellighed ved saa nøje som muligt at efterleve Evangeliet (Regula S. Francisci cap. I), men en anden Opgave, at prædike Bodfærdighed og udbrede Guds Rige, er ham lige saa magtpaaliggende. »Det ønsker og det higer jeg efter med hele mit Hjerte« (Bonaventura: Vita S. Francisci cap. III).

Den Forandring med Hensyn til Ordenernes Opgave skyldtes hos den hl. Frans en Opfordring fra Gud selv. Christus selv sagde til Frans i San Damiano: »Gaa hen, og byg mit Hus op, thi det er ved at styrte sammen.«

* * *

Ingen, der kender nærmere til den hl. Frans, vil forbavses over, at han ikke i det selvsamme Øjeblik forstod Meningen med denne Opfordring — Frans tager helst alt bogstaveligt. Hans Ideal er »*sine glossa*« (ingen Udlægning), og derfor tager han Murskeen i den ene og Murstenen i den anden Haand og begynder med at genopbygge, istandsætte den første den bedste Kirkebygning, som han finder i forfalden Tilstand.

Men Gud forklarer ham Meningen med sit »Byg mit Hus op«. Evangeliet om Apostlenes Udsendelse læses for den hl. Frans den 24. Februar 1209 — og siden den Dag gik Frans og hans Disciple »uden Guld eller Sølv i Bæltterne, uden Taske til at rejse med, uden at eje to Kjortler eller Sko ej heller Stav« for paa Apostlenes Vis at udbrede Guds Rige og bygge Kirken i Menneskenes Sjæle. Vi ser ham i Assisis Gader, paa Umbriens Slette — i Byerne — udenfor Italiens Grænser, og hvor han ikke selv kunde naa hen, der gik hans Brødre, med samme Ideal og samme Maal, »at vække alle til Fromhed og Hellighed«.

* * *

Franses Arbejde bar Frugt og bærer Frugt den Dag i Dag.

Ikke fordi den hl. Frans eller hans Brødre var store Prædikanter i den Forstand, at de var veltalende Mænd,

Tværtimod, ingen Prædikant kan med større Ret gøre til sit Ord, hvad den største af alle Missionærer sagde: »Min Tale og min Prædiken var ikke med Visdoms overtalende Ord.« Franses Prædikener er »simple, enfoldige,« korte. I sin Ordensregel (Kap. IX) opfordrer han sine Brødre til at gøre det samme: »Prædiker til Folkets Opbyggelse, idet I taler om Synd og om Dyd, om Straf og om Løn, men i korte Taler, quia verbum abbreviatum fecit Dominus super terram«. Det er da ogsaa let at genkende en Franciskaner i hans Maade at prædike paa.

Men hvor »simple og enfoldige« og korte Franses Prædikener end var, saa greb de dybt ind i Tilhørernes Hjærter, »bragte dem i Henrykkelse« (Bon. Vita S. Francisci cap. III) og gjorde dem til Helgener. I sin dybe Ydmyghed forklarede Frans selv disse herlige Resultater paa følgende Maade: »Vil du vide, hvorfor hele Verden løber efter mig . . . Thi jeg ved det fra den alvidende Gud, hvis Øjne betragter de Gode og de Onde over den hele Jord. Fordi disse Øjne ikke nogetsteds har set nogen større, uslere, fattigere Synder end mig — fordi han paa den hele Jord ikke har fundet nogen elendigere Skabning til at udrette hin vidunderlige Gerning, som han agter at gøre, derfor har han udvalgt mig, for saaledes at beskæmme Adel og Storhed og Styrke og Skønhed og Verdens Visdom, at alle maa erkende, at al Dyd og alt Godt kommer fra ham og ikke fra Skabningen, og at ingen kan hovmode sig for hans Aasyn; men den, der roser sig, rose sig i Herren.« (Fioretti Kap. X).

* * *

Den hl. Frans var altsaa ikke blind for de herlige Frugter, Missionsarbejdet avlede i Sjælene.

Dog kom der en Tid, hvor han følte sig i smertefuld Tvivlraadighed. Skulde han gaa videre med Prædikegerning eller gøre ligesom alle andre Ordensfolk og Eneboere, trække sig tilbage til Ensomheden, helt alene med Gud.

Naar man læser den Samtale, som Frans havde med sine Medbrødre derom, saaledes som den hl. Bonaventura gengiver den, da faar vi et Billede af den ængstede Mis-

sionær: »Hvad vi samler ved Bønnen, bortgives tildels ved Prædikener; ved Bønnen renses vore inderste Følelser — knyttes vi til det eneste højeste Gode, — ved Prædikener tilstøver vi aandeligt vore Fødder. Naar vi beder, da taler vi som Engle, og naar vi prædiker, tænker og taler vi ofte som Mennesker.« (Vita S. Francisci XII Bonaventura). —

Men paa den anden Side ser Frans Guds enbaarne Søn — den evige Visdom, som har forladt Faderen for at frelse Sjælene, ikke alene ved sit Eksempel, men ogsaa ved sine Prædikener, og denne Christus er Franses Forbillede — han vil han efterligne. Hvad vil han gøre, hvad bør han vælge.

Fioretti skriver i udpræget franciskanske Vendinger, hvorledes Gud selv sendte Svar paa dette smertefulde Spørgsmaal. Svaret fra Gud kom igennem Sancta Clara og Broder Silvester og bragtes til Frans ved Broder Masseo. »Det taler Gud, at du skal sige til Broder Frans: Gud har ikke blot kaldt ham til Ordensstanden alene for hans egen Skyld, men for at han skal bære megen Frugt, og mange Sjæle blive frelste ved ham.« (Fioretti Kap. XVI.)

* * *

Saa hører al Tvivlraadighed op hos den hl. Frans. Han fortsætter ikke alene sit Missionsarbejde, men udvider det, gør Arbejdsmarken større og optager Missionsgerningen blandt de Vantro: Muhamedanere og Hedninger.

Allerede 1212 prøvede Frans at komme til Syrien, men blev af Stormen kastet ind paa Dalmatiens Kyst. I 1213 gaar hans Vej til Marokko, men Frans bliver syg i Spanien og er nødt til at vende tilbage til Italien.

Men Missionsplanerne er ikke skrinlagte. Paa Pinsekapitlet 1219 omtales Missionsvirksomheden indgaaende. Benedikt af Arezzo bliver sendt til Grækenland, Ægidius til Afrika, Berardes (Vitalis) og hans Fæller til Marokko. Frans selv begiver sig til det farligste Sted, til Syrien og Palæstina, prædiker for selve Sultanen. Da han vender tilbage til Assisi, redigeres det sidste Kapitel i Franciskanernes Ordensregel, hvorved Missionsgerningen iblandt Muha-

medanerne (den Gang Kristendommens Ærkefjende) og Hedningerne bliver ordnet for hele Fremtiden.

*

Frans af Assisi er den allerførste Ordensstifter, som i sin Regel har optaget Missionsgerning. Han er den første, der udgaaende fra Vesterlandet har bragt Troens Skat til Folkene udenfor Europa (Cfr. Jubilæumsencyklikaen *Rite expiatis*). Uden Overdrivelse kan det siges, at siden Apostlenes Tid er Frans af Assisi den første, som paa sin Ordensfane har skrevet »Omvendelse af hele Verden til Christus« og derved bogstaveligt har opfyldt Christi Ord »Gaa hen og prædik Evangeliet for al Skabning« (Mark. XVI. 15).

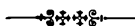
Ikke uden Grund har den franciskanske Digter Julian af Speyer i et og samme Vers betegnet den hl. Frans som »den katholske og helt apostolske Mand.« — De to hører nemlig sammen. En Katholik, der nøjes med personlig at være et front og bravt Kirkens Barn, uden at ønske og samtidigt at gøre, hvad der staar i hans Magt, for at alle andre Mennesker, uden Hensyn til Nationalitet eller Opvindelse eller Aand og Dannelse, faar Del i den samme katholske Lykke, en saadan Katholik lider af Snæversyn og vilde have godt af i Jubelaaret at betragte

Franciscus vir catholicus

Et totus apostolicus.

Nykøbing F. ^{2/0} 26.

Fr. *Mattheus Luppes*,
Franciskaner.

Broder Bonifatius

født 2. Dec. 1878, død 1. Sept. 1926.

Efter kort Tids Hospitalsophold og efter Operation for Kræft i Maven er Prioren for Marist-Brødrene, Broder Bonifatius, den 1. September afgaaet ved Døden.

Broder Bonifatius var født i Görlitz i Schlesien den 2. December 1878, Søn af Skrædermester Heiden, der endnu lever og er bosat her i Byen, og var saaledes Nevø af afdøde Pastor Heiden, Fredericia. Som lille Dreng kom han med sin Fader til Danmark, hvor han tilbragte sin Barndom. I 15-Aars Alderen følte han sig kaldet til Ordenslivet og blev derfor sendt til Klosteret i Beaucamps i Nordfrankrig, hvor han fik sin første Uddannelse. Han viste sig at være en brugbar Kraft i Marist-Brødrenes

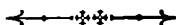
Tjeneste og blev i en tidlig Alder Lærer ved en af deres Skoler i Paris. Derefter virkede han en kort Tid i Spanien, længe nok til at han fik den spanske Skolelærereksamen, og blev saa straks derfra sendt til Tyrkiet, hvor han i 10 Aar var Lærer ved en østerrigsk Skole i Konstantinopel. 1913 kom Broder Bonifatius til Danmark, hvor han blev ansat som Lærer ved Kirkeskolen i Bredgade, — men fuld af Energi og sprudlende af Lyst, som han var, meldte han sig i 1922, 44 Aar gammel, sammen med den unge Broder Ludvig, til Optagelse paa K. F. U. M.^s Lærer-Seminarium paa Frederiksberg. Begge bestod de Eksamen

og forlod Seminariet i Fjor med bedste Karakter. Straks derefter blev Broder Bonifatius udnævnt til Prior og Overlærer ved Skolen i Boyesgade, en Stilling, som han altsaa kun skulde beklæde i et Aar. En brat Afslutning paa et virksomt Ordensliv.

— Vi, der kendte Broder Bonifatius, vi, der til Stadighed kom og besøgte vor gamle Skole, vil huske ham og mindes ham længe. Man kan maaske nok sige, at Broder Bonifatius var en mærkelig Mand, det bliver enhver antaget for, naar han ikke er som »de andre« — og det var Broder Bonifatius nemlig ikke. Men havde man lært ham at kende, var det ensbetydende med, at man holdt af ham. Trofast og hengivende var han overfor gamle Elever, Fromhed, Flid og Energi var hans fornemste Egenskaber. »Vanskeligheder er kun til, for at de skal overvindes,« — plejede han at sige, — og der skal tilføjes, at han overvandt alle de Hindringer og Vanskeligheder, der faldt paa hans Vej — og det skete netop ved Hjælp af ovennævnte tre gode Egenskaber. — Vi haaber og tror ogsaa, at Broder Bonifatius tilsidst har overvundet alle Vanskeligheder, og vi beder med vor Kirke: Lad det evige Lys lyse for ham. Vor lille Sognekirke var fyldt til sidste Plads Lørdag den 4. September, da Broder Bonifatius stedtes til Hvile. Kisten stod i Midterskibet foran Alteret, smukt og enkelt pyntet af tidligere Elever. En Del Præster med Hans Højærværdighed Biskoppen i Spidsen var kommet tilstede. Sognepræsten, Pastor Bernh. Jensen, holdt Requiem-Messen, og Drengene sang, ledet af Broder Ludgerus. Efter Messen sang Menigheden »Naar min sidste Stund oprinder« og »Naar mit Skib i Havn skal sejle«. Pastor Jensen holdt en kort Tale og mindedes den Afdøde, hvorefter Maristbrødre og Medlemmer af Kirkens Forvaltningsraad bar Kisten til Ligvognen. I Processionen til Kirkegaarden deltog saa godt som alle de Tilstedeværende. Forrest Ministranter med Processionskorset, derefter Eleverne fra Skolen, Ligvognen, Præsterne i Ornat, Afødes Medbrødre i deres Ordensdragt og derefter alle øvrige med Afdødes Forældre og Slægtninge i Vogne. — Kisten blev baaret til Graven af Skoleforeningens Medlemmer. Pastor Bernh. Jensen

forrettede Jordpaakastelsen og bad »Fader vor« og »Hil dig, Maria« — og den første Marist-Broder her i Danmark havde fundet sit jordiske Hvilested. — R. I. P.

S. M. D. M. er

Brev fra Rudkjøbing.

Gennem nogen Tid har seks Børn modtaget Religionsundervisning i et privat Hjem i Nordlangeland.

I Søndags oprandt den Højtidsdag, hvor de smaa ved Faders og Moders Haand for første Gang skulde gaa til Herrens Bord.

Efter en koncentreret Forberedelse i Ugen forud, samledes de smaa med Forældrene til en Messe om Torsdagen i Godslægens til Kapel omdannede Havestue, hvorefter de drak Chokolade.

Det første Skriftemaal aflagdes om Lørdagen i St. Bendts Kapel, hvor ogsaa Forberedelsen fuldendtes ved Messe, Bøn og Tale.

Den første Altergang kombineredes med Menighedens første fælles Menighedsmøde. Kirken stod i Efteraarets fejreste Blomsterpragt og straaled af Kærter. Tandlæge Stæhr havde venligst paataget sig at ledsage Messen med sit skønne Orgelspil. For ikke at trætte de smaa sløjfede Prædikanen, men Pastor Schindler holdt, umiddelbart før Altergangen, en lille Tale til Herrens mindste Gæster.

Efter Messen samledes en 60 Stykker af Menigheden til fælles Kaffeboard og medbragt Mad.

Om Eftermiddagen gjordes de forordnede fælles Kirkebesøg for Opnaaelse af Jubelaars-Afladen, og man samledes til et Menighedsmøde, hvor Sognets Anliggender drøftedes. Man vedtog at oprette to nye Stationer for Børnernes Oplærelse i Religion og at samle den langstrakte Øs nordligste og sydligste Katholikker til en maanedlig Messe i privat Hjem — ellers er altfor mange afskaaret fra nogenlunde hyppig Gudstjeneste.

Præsten lagde Børnene paa Hjærte at virke for »Jesu Barndoms Forening«, og 16 Børn tog en smukt udstyret Missions-Samlerbøsse med hjem.

Sluttelig lagde Pastor Schindler »Kristi Legems Kors-tog« frem for Samvittighederne med det Resultat, at 23 Personer underskrev Beslutningen om at gaa til Alters, saa ofte de kom til Messe.

Dagen afsluttedes med en kort Andagt, hvor Præsten prædikede over »Troskab mod Gud og Kirken«, hvorefter Velsignelsen lystes med Sakramentet.

Langelands Katholikker har saaledes haft deres første Oplevelse af Samhørighed og af en Menigheds naturlige, indre Vækst. S. Aa. R.

Almanakkerne.

Tiden nærmer sig, da almanakker og kalendere for det nye år med de forskelligste arter af indhold toner frem i bog- og papirhandlernes vinduer. Og vi katolikker skal som alle andre bestemme, hvilken eller hvilke af disse skal ledsage os på vor vandring gennem det kommende år. Der er en bestemt lille ting, det i denne sammenhæng forekommer mig betydningsfuldt at tage hensyn til, og det er for at gøre opmærksom herpå, at disse linjer fremkommer.

Man kan inddele alle de mange forskellige kalendere, som nu snart skal se dagens lys, i to bestemte grupper: A) de, som medtager vore katholske festdage, og B) de, som udelader dem.

A) Hertil hører 1) vor officielle almanak, udgivet af universitetet og beregnet af observatoriet. Den har i mange år bragt de jødiske fester, men fra 1919 også indeholdt de katholske. 2) Almanakken Danmark optog først af alle danske kalendere en fortegnelse over vore festdage. Det var Franz von Jessen, som den gang redigerede almanakken, der viste denne høflighed mod sine mange landsmænd af katholsk trosbekendelse. 3) Hjemmets Almanak ved Roger Nielsen har også i år haft vore festdage. Det samme gælder 4) om den fortrinlige Pestalozzis Lomme- og Noteringsbog, 5) om Petersens Lomme- og Noteringsbog samt 6) om Stensens illustrerede Almanak.

Vore festdage findes derimod ikke i 1) Damernes Noteringskalender, 2) Wisbechs Almanak, 3) Landmandsalmanakken og 4) Indre Missions Almanak, hvilken sidste imidlertid bringer de — jødiske!

Denne fortegnelse er jo, som enhver kan se, langtfra udtømmende, men ovenstående er også kun resultatet af en ret tilfældig undersøgelse i en boglade ved nytårstid. Jeg vilde anse det for såre vejledende, om en anden, bedre underrettet, kunde fuldstændiggøre ovenstående altfor korte

fortegnelse. På hvilken måde en sådan fortegnelse kan og bør være vejledende, skal jeg overlade bladets læsere selv at finde ud af.

Niels Hansen.

Det vilde være noget andet.

Under denne Overskrift skriver »Fyens Tidende«:

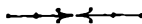
Den ogsaa her i Landet kendte Forstander for Voss Folkehøjskole, *Lars Eskeland*, gik for nogen Tid siden over til Katholicismen. Han er fremdeles Leder af sin Skole, men har overdraget Timerne i Religionshistorie til en Medhjælper.

Men forleden rejste en Stortingsmand det Spørgsmaal, om en Katholik kunde staa som Bestyrer af en statsunderstøttet Ungdomsskole? Spørgsmaalet har givet Kirkeministeriet Anledning til at afkræve Hr. Eskeland en Erklæring, og den adspurgte vil svare, at han syntes ikke, der i et kristent Kultursamfund kan være noget til Hinder for, at en Katholik er Lærer for Ungdommen, naar han ikke har Religionsundervisning.

Nu bliver det saa Ministeriets Sag at afgøre, om Eskelands Opfattelse kan give Medhold eller om hans Skole skal miste Statsunderstøttelsen.

Og hvordan Afgørelsen saa end bliver, vil den næppe faa alvorlige Følger for Ministeriet, bemærker et norsk Blad. *Noget helt andet vilde det være, om Departementet og de gejstlige Autoriteter rørte ved de mange Kommunistere, der er Ledere og Religionslærere ved statsunderstøttede Skoler.* Det vilde være det samme som at stikke Haanden i en Hvepserede, og derfor holdes Haanden ogsaa tilbage.

Og det kan Myndighederne saa meget lettere, som de paagældende Folk ikke formelt har udmeldt sig af Statskirken. Det har Eskeland gjort for aabent og ærligt at slutte sig til et andet Kirkesamfund. Men netop derved er han blevet farlig.

Nye Bøger.

F. Ronge: Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed. (Kbh. 1926. St. Ansgars Boghandel.) 25 Øre.

Det lille Hefte er et Særtryk af Pastor Ronges gode instruktive Artikler om Afladen, der stod her i Bladet i Foraaret. Det er godt, at de er udkommet paa denne

Maade, saa at vi nu altid har noget at kunne tage til og at kunne give andre. Der er tre Afsnit. Det første handler om Afladens subjektive Forudsætning, Bodens Nødvendighed, det andet om Afladen i Almindelighed og det tredje om Jubilæumsafladen. Forhaabentlig vil det lille Hefte bidrage til, at mange vinder Jubilæumsafladen, der er jo endnu nogle Maaneder tilbage. Det er værd at lægge Mærke til Forf.'s Ord: »Der er altsaa her i et saadant Tilfælde, netop fordi de særlige Betingelser er noget vanskeligere, større Sandsynlighed for at opfylde denne ene, store, væsentligste Hovedbetingelse: den sande fuldkomne Bodfærdighed og fuldkomne Kærlighed til Gud — og derfor ogsaa større Sandsynlighed for virkelig en Gang at vinde en virkelig fuldkommen Aflad.«

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fru Rose Bruhn, der d. 6. September fejrede sit 25årige Forfatterjubilæum, kan se tilbage på en lang Række gode og sunde Bøger lige fra hendes Debutarbejde »Moer Sara til Hoel«, der straks skaffede hende et smukt Navn i vor Forfatterverden, og til hendes sidste Bog, »Den lille Borgfrue«. Denne historiske Roman, der giver en god Målestok for Forfatterindens litterære Dygtighed, er et helstøbt, stilfuldt Arbejde, som hviler på grundige historiske Studier, og samtidig vidner det om hendes Evne til at give Personerne fra de støvede Annaler Kød og Blod og sammenkæde deres Skæbne med Tidens Rørelser. Imellem disse Yderpunkter fra 1901—26 ligger en Række folkelige og historiske Bøger, som afgiver et interessant, underholdende og sundt Læsestof, som man trygt kan lægge frem på Hjemmets Bord. Også Fru Rose Bruhns dramatiske Arbejder har gjort megen Lykke i Provinserne. På Grund af sin personlige Elskværdighed, sin trofaste Kærlighed og store Tjenstvillighed har Fru Rose Bruhn en meget talrig Vennekreds, der sikkert på Jubilæumsdagen har sendt mange venlige Tanker til hende i Gastein, hvor hun for Tiden er på et Kurophold. For en Del År siden konverterede Fru Rose Bruhn til vor hellige Kirken, som hun omfatter med stor Iver og Kærlighed.

Ringsted. Søndag d. 29. Aug. fejrede Pastor Houben sit 25-Aars Præstejubilæum. Selve Jubilæet var den 25. Aug., men den kirkelige Del af Festen var henlagt til Søndagen af Hensyn til Menigheden, som naturligvis

gerne vilde overvære den højtidelige Jubilæumsmesse. Den blev ogsaa overmaade festlig. Kirken, som var smukt pyntet, var fyldt til sidste Plads. Medens Orglet brusede, blev Jubilaren i højtidelig Procession ført ind i Kirken. Festprædikenen blev holdt af Pastor Boerrigther, der viste, hvorledes Præsten er den nye Pagts barmhjertige Samaritan, som ved Sakramenterne fører den stakkels forslaaede og mishandlede Menneskehed tilbage til Sundhed og Kraft. Den Prædiken fortjente at være hørt af mange, mange flere. I Slutningen af Talen takkede Prædikanten Jubilaren for hans store Arbejde for Sjælens Frelse. Koret sang smukt en til Dagen indøvet Messe. Efter Gudstjenesten samledes Menigheden med Jubilaren i St. Josefs Skolesal, der var pyntet med Blomster og Flag. Her blev der overrakt Pastor Houben en Pengegave fra den danske og do. fra den polske Menighed, Ungpigeforeningen overrakte Pastoren en Guldfyldepen. Desuden modtog Jubilaren mange andre Gaver, Blomster og Telegrammer. Forhaabentlig har det været en Mindedag, som den nidkære Præst kan se tilbage paa med Glæde. Y.

Holbæk. Søndag den 5. Septbr. meddelte Hs. Højærværdighed Biskoppen Firmelsens hellige Sakramente i Holbæk. I Dagens Anledning var Trappen op til Kirken og Præsteboligen festlig dekoreret med Guirlander og Flag i de pavelige og danske Farver. Med Toget Kl. 10³⁸ ankom Biskoppen og blev modtaget paa Banegaarden af vor Sognepræst og Hr. Lauritz Nielsen som Repræsentant for Forvaltningsraadet. Kl. ca. 11 blev Biskoppen i Procession afhentet af 8 Smaapiger og 8 unge Piger, som skulde firmes. Efter den hl. Messe, assisteret af Præsterne Wijnen og Hoppers, holdt Biskoppen en begejstret Tale til Menigheden, især til de unge, og han formanede Polakkerne til at holde fast ved deres Tro i det fremmede Land, saa at de med løftet Hoved atter kunde vende tilbage. Biskoppen udtrykte sin Glæde over at være den første, som efter Reformationen skulde firme i Holbæk; ialt modtog ca. 50 Voksne og Børn det hellige Sakramente. Kirken var fyldt mere end til Trængsel, i hele Midtergangen, Vaabenhuset og helt ned ad Trappen stod Menigheden; vor nyombyggede Kirke viste sig ved denne Lejlighed at være meget for lille. Til Gudstjenestens Forherligelse medvirkede Hr. Bogholder Christiansens fine Orgelspil, ledsaget af hans Broder Georgs (i Holbæk kun kendt under dette Navn), som jo er kendt som en dygtig Fløjtenist. Besøget var desværre altfor kort; allerede lidt før 6 kørte Biskoppen med Expressen tilbage til Kbhvn., men næste Gang slipper Monsigneur nok ikke saa let, forhaabentlig har vi til den Tid faaet Søstre og

Skole, saaledes at vor lille Menighed kan faa Lejlighed til et kort Samvær med vor kære Overhyrde. *Jos.*

Svejts. Hvert Aar, naar Folkenes Forbunds Delegerede mødes i Genf, holdes der en højtidelig Pontifikalmesse for de katholske Deltagere. I Aar holdes den i Vor Frue Kirke Søndag den 12., og Prædikanten bliver denne Gang den kendte engelske Jesuit Pater C. C. Martindale. De katholske Stater repræsenteres officielt ved Gudstjenesten, men i det hele taget plejer alle katholske Politikere og Embedsmænd at møde. I Fjor holdtes Prædiken af Milano-Universitetets berømte Rektor, Dr. Gemelli, og for to Aar siden af Fribourg-Universitets Rektor, Belgieren Dr. de Munynck.

Mexiko. Nogle Blade har bragt Meddelelser om; at Katholikkerne under Ledelse af Biskopperne var ved at søge et Kompromis med Regeringen. Det eneste rigtige i Meddelelsen er, at to Biskopper har haft en personlig Samtale med Præsident Calles, men da denne holdt fast ved, at Kirken skulde anerkende Statens Ejendomsret til Kirkens Ejendom, var enhver Overenskomst umulig, og Kampen fortsattes, om den saa skal vare i Maaneder eller Aar, siger Mgr. Diaz. Forretningslivet lider stærkt under Boykotningen, og man regner, at i Løbet af tre Uger er over 35 Mill. Pesos taget ud af de mexikanske Banker og sendt til Nordamerika.

Brevkasse.

Hr. Redaktør! I det sidste Hefte af »Frem«, som holdes ogsaa i mange katholske Hjem, findes en Artikel om Pius X's Kirkeregering. Artiklen indeholder en Række af os Katholikker krænkende og stødende Mistæneliggørelser og Fordrejelser, som staar i direkte Modstrid med Sandheden. Der er en Tendens i Artiklen, som kaster et overordentligt daarligt Lys over hele vor Kirke og vor Tro, som dog er det bedste, vi ejer her i Livet. Dersom den Slags Artikler fandtes i Indre Mission's Blade vilde man ikke forbauses; men nu har »Frem« sat som sit Maal: »Lys over Land«, og den udkommer i et Oplag af 110,000 Eksemplarer. Kan vi Katholikker være bekendt at læse og at abonnere paa et Blad, som krænker det helligste, vi ejer?

Ærbødigt

Josef Resch, Præst.

Det er ikke første Gang, »Frem« bringer en saadan Artikel, og derfor maa Deres Spørgsmaal sikkert besvares benægtende.

Desværre er der vel nogle naive Sjæle, der lader sig imponere af, hvad »Frem« skriver, og af dets stolte Maal »Lys over Land«. Men de fleste har sikkert forlængst indset, at dette Foretagendes Maal er noget mindre ideelt, og derfor tages der saamænd heller ikke saa meget Hensyn til, hvad der kommer til at staa i det.

Red.

St. Joseph Gilde, st. 1885.

Gildet genoptager sine Møder Mandag den 13. September Aften Kl. 8 i Bredgade 67. Og alle Br. indbydes venligst til at komme til Stede.

Bestyrelsen.

St. Joseph Gilde

afholder Aftenunderholdning d. 10. Oktober Kl. 7½ Aften i Borgernes Hus, Rosenborggade 1.

Ved Festen finder en Bortlodning Sted til Fordel for Vincentsforeningerne, hvortil Lykkersedler à 25 Øre faas hos undertegnede Damer samt hos Gildets Medlemmer. Eventuelle Gaver til Bortlodningen modtages med Tak af

Hofdame A. Ulke Ramsing,
Kastelsvej 19.

Fru Edouard Hansen,
Lundsgade 5.

Fru Helga Günther,
Bangertsgade 11.

Fru Mary-Inga Messerschmidt,
Toftegaardsallé 9, Valby.

Børn med Talefejl, eller som p. G. af Sygdom er tilbage eller p. Gr. af Svagelighed, Døvhed el. lign. ikke kan følge med i de store Skoler, undervises privat i smaa Hold. 25 Kr. om Maaneden.

Knud Kinzi, cand. phil.,
Vinkelvej 6 A, V.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er 6511 Nakskov, hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Krones Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pige hjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

Credo. Sept. 1926. Indhold. Portiunculaavlaten. — De svenska katolikernas inlaga för full religionsfrihet. — I Petris Stad. III. En dogmbyggnad i Jugendstil. — Vid Vätterns Strand. — På St. Ansgars fest i Danmark. — Är Holland ett protestantiskt land? — Från Credos torn. — Från våra församlingar och föreningar. — Våra katolska hem. 1. Ängeln. 2. Vaksamhet. 3. Angelus. — Till Björkö! — Kyrklig kalender.

Hjertelig Tak til alle, der har vist deres Deltagelse overfor os i Anledning af vor kære Prior, Broder Joseph Bonifatius' Død og Begravelse.

Maristbrødrene.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

12. Sept. 16. Søndag eft. Pintse.	19. Sept. 17. Søndag efter Pintse.
13. — M. Ferialdag.	20. — M. Eustachius og Lidel- sesfæller, Martyrer.
14. — Ti. Korsets Ophøjelse.	21. — Ti. Matthæus, Apostel.
15. — O. Marias syv Smerter. Tamperfastedag.	22. — O. Thomas af Villa- nova, Biskop og Bekender.
16. — To. Cornelius og Cy- prian, Martyrer.	23. — To. Linus, Pave og Martyr.
17. — F. Frans af Assisis Saarmærker. Tamperfastedag.	24. — F. Maria, de fangnes Befrielse.
18. — L. Josef af Kupertino, Bekender. Tamper- fastedag.	25. — L. Marias Officium.

I September Maaned holder P. MENZINGER S. J. **en Række Foredrag**, der behandler **Grundforskellen** mellem katolsk og protestantisk Kristendom.

I Løbet af Septbr. Maaned vil der blive talt om følgende

Emner:

Mand. d. 6. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: Aabenbarings eller Følelsestro?

Mand. d. 13. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: »Biblen alene«?

Mand. d. 20. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: Overleveringen fra Slægt til Slægt.

Mand. d. 27. Sept. Kl. 8^{1/4} pr.: »Biblen lænket«?

Foredragene finder Sted i **St. Knuds Sal, Stenogade 4 B.**

Adgang fri for alle, ogsaa for Ikke-Katholikker.

Eventuelle Spørgsmaal fra Publikum vil blive besvaret efter Foredragene.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 12. September i Messen Kl. 8.

St. Annæ Kirke. Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion under Messen Kl. 8 Søndag d. 19. September.

St. Franciscus III Orden har Møde Fredag den 17. Septbr. Kl. 7^{1/2} i St. Knuds Kapel.

A.C. Onsdag 15. Sept. Kl. 8^{1/4} Møde i Vesterhus. Pater A. Menzinger: Academicum Catholicums Opgaver.

Dette Møde, til hvilket kun Medlemmer har Adgang, har til lige i Henhold til § 5 & 12 Karakter af extra ordinær Generalforsamling indkaldt af Administratores.

I Anledning af, at A.C.s Love skal trykkes op, sættes følgende Punkter paa Dagsordenen:

- 1) Revision af § 2 (»Enhver katolsk Akademiker kan kræve Optagelse i Foreningen«).
- 2) Tilføjelse til § 7 (om Gæster) i Overensstemmelse med den nuværende Praksis.
- 3) Ændringsforslag til § 9 (De Unges Sektion). Adm.

Rettelser:

S. 707. L. 8 f. o. Døren — læs: Døden.

S. 709. L. 20 f. o. Liturgien — læs: Litteraturen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogtader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3767, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 38.

Søndag den 19. September.

1926.

INDHOLD: Du skal elske! — Om vor Kirkes Fremtid i Danmark. — Jeanne d'Arc. — Observationer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holbæk. Haderslev. — Avertissementer.

Du skal elske!

I en af de Salmer, der er digtet under Jødernes Fangenskab i Babylon, forekommer de Ord, som Præsten beder i Indgangsverset til Messen i Dag: »Salige er de, hvis Vandel er uplettet, de, som vandrer i Herrens Lov.« Grunden til Jødernes Fangenskab var jo den, at de havde forladt Herrens Lov, havde søgt Lykke og Salighed andre Steder, men ikke fundet. I deres Ulykke erkendte de, at Lykken er hos dem, der vandrer i Herrens Lov. Altfor ofte mener Mennesker, at netop i Synden og i Lovløshed, i den ubundne Frihed findes Salighed. De vil nødig bindes af noget, det er, som holdt noget dem tilbage fra at søge Lykken. Men det modsatte er Tilfældet. I Loven er Salighed, i den Lov, hvis store Bud er: Du skal elske. Der skal Menneskene finde Lykken, al deres Stræben og Jagen andre Steder nytter dem ikke noget. Det, det kommer an paa, er, at de elsker, da faar de Lykken i Eje.

Hos Jøderne var det et staaende Stridsspørgsmaal, hvilket af alle Mose Lovs mange Bud og Forskrifter der vel var det vigtigste. Det første Bud, der var nævnt i Skrif-

ten, var Budet om Sabbatshvilen, der var knyttet sammen med selve Skabelsen. Paa den højtideligste Maade var de ti Bud blevet givet paa Sinai Bjerg. Men de kunde ikke blive enige om, hvad der var det vigtigste. Og derfor mente Herrens Fjender, at de her havde fundet et Spørgsmaal, som kunde berede ham Vanskelighed, som i hvert Fald kunde skaffe Jesus flere Fjender, hvad han end svarede. De kom ikke i nogen god Hensigt til Herren, ikke for at faa Besked, men »for at friste ham«. De kommer i fjendtlig, hadefuld Hensigt. Ja, deres Hjerter er fyldt med Had til Jesus, til ham, der kun gjorde godt imod alle. Ham vil de fange engang. Og nu har de været saa kloge, de har sikkert holdt et Møde i Forvejen og drøftet, hvorledes de nu bedst skulde bære sig ad for at fange ham. De glæder sig allerede til den Triumf, de venter at skulle fejre, naar selv Jesus fra Nazareth ikke kan svare fyldestgørende. »Mester,« tiltaler den lovkyndige ham; men heller ikke det mener han noget med. Det er Løgn og Hykleri, det er Ondskab og Had, der skjuler sig bagved dette: »Mester, hvilket er det store Bud i Loven?« Og Herren ser paa dem, gennemskuer dem, saa de bliver bange, og svarer: »Du skal elske.« Du skal elske Herren din Gud, og du skal elske din Næste.

Med dette Ord om Kærlighed slaar Herren sine Fjender fuldstændig. Hvor beskæmmede blev de ikke i det Øjeblik! Det var sikkert lærde Folk, det var en lovkyndig, der havde stillet Spørgsmaalet. Det var Mennesker, som kendte hele Loven nøjagtigt, som vidste, hvor hver eneste Forskrift stod, og hvorledes alt skulde gøres efter Loven. Og saa havde de dog aldrig fattet, at alt det hvilede paa Budet om Kærlighed. »I disse to Bud hænger hele Loven og Profeterne.« Det havde de aldrig tænkt sig. At det kom an paa at elske Gud og Næsten, saa fulgte alt andet af sig selv. Som en Kirkelærer har sagt: »Elsk, og gør saa, hvad du vil!« Det havde al deres Klogskab ikke fundet ud af.

Og hvor blev de ikke beskæmmede, disse onde Mennesker! De kendte ikke Kærligheden, øvede den ikke, og derfor kunde Klogskaben heller ikke vise dem den. I Had og Ondskab kom de og spurgte og fik til Svar: Elsk! De

var saa langt fra det som vel muligt. Disse stolte Mennesker, der kunde hele Skriften, der roste sig af, at de gav Almisser, der fastede, saa alle kunde se det, de havde Ord for, at det var netop dem, der fulgte Loven. Mange Smaating og mange udvortes Ting gjorde de og mente derfor, at de var retfærdige, og saa faar de at vide, at alt det, de gør, har ingen Værdi. De skal bare have et varmt Hjerte. De skal elske. Hvor blev de beskæmmede! For det var netop det, de ikke gjorde. Herren kunde have nævnt alt muligt andet, og de kunde have svaret, det gør vi ogsaa. Ofre, bede, give Almisse, faste, læse i Bibelen, arbejde, alt, alt. Men intet af alt det er det store Bud. Det hedder: Du skal elske. De kunde ikke faa et mere beskæmmende Svar. Og de kunde ikke faa et Bud, der kræver mere af Mennesker end det. B. J.

Om vor Kirkes Fremtid i Danmark.

Nogle Overvejelser ved Ansgar-Jubilæet.

Johannes Jørgensen blev for nogen Tid siden af en Pressemand spurgt om Udsigterne for vor Kirke her i Landet, og Svaret lød noget pessimistisk. Paa min Forespørgsel en Aften i en mindre Kreds gentog han det og tilføjede, at hans Ord ikke saa meget havde været et udtømmende Svar som en Paapegen af Ting, der i høj Grad vanskeliggør den katholske Kirkes Fremgang og større Udbredelse i Danmark.

Selvfølgelig vil vi nu, da vi i Anledning af Ansgar-Jubilæet glæder os over de Fremskridt, Kirken faktisk har gjort, ikke glemme de Fordele, vort Vikariat har nydt godt af.

Frihedsbevidstheden er saa fastgroet i alle Danskeres Tanke- og Følelsesliv, at den kirkelige Frihed har kunnet muliggøre en Virksomhed, som Kirken hverken i Tyskland, mindst under Bismarcks Styre, eller i Frankrig under Waldeck-Rousseau og Combes indtil Verdenskrigen kunde udfolde. Andreas-Kollegiet grundlagdes, da Jesui-

terne ikke maatte virke i Bismarcks Rige; Præfekt Grüder og Biskop v. Euch kunde rejse fredeligt paa Visitats til de nys oprettede Stationer paa en Tid, da blot Oprettelsen af en Menighed eller et Kloster forhindrede eller vanskeliggjordes af andre Landes Regeringer.

Ligeledes vilde man her i Landet ikke synes om Uhøflighed hverken imod en Kardinal eller den mindste katolske Præst.

Men denne Frihed og denne tilsyneladende Venlighed under en oprigtigt ment Høflighedsform maa ikke forveksles med Sympathi eller Forstaaelse for vor hellige Kirke! Vi lever endnu i et »protestantisk« Land, d. v. s. i et Land, hvis Skoleungdom oplæres i mange Fordomme imod og Misforstaaelser af katolsk Kirkehistorie og Kirkeliv — i et Land, hvis Befolkning gennem flere Aarhundreder er vænnet af med de religiøse og kirkelige Pligter, der danner Grundlaget for et frodigt katolsk Kirkeliv.

For Eksempel er netop den omtalte *Frihedsfølelse*, saa udmærket den ellers kan være, gennem Protestantismen blevet til en stor Vanskelighed for vor Kirkes Udbredelse. *Protestantismens Udviklingslinier løber saa at sige ud i det brede, det ubestemte og formløse.* Og dette navnlig siden Kongens Autoritet, der i Reformationen var saa stærk paa det religiøse Omraade — nu til Dags kun udøves af en til alle Sider bukkende Kirkeminister, som »sitter« paa et tilfældigt Rigsdagsflertal . . . .

Den katolske Kirke derimod har i sin Udvikling fulgt den modsatte Kurs. Dens Udviklingslinje er — for at blive i Billedet — ikke centrifugal, men koncentrisk, den er med Tiden blevet en saa stor Enhed, en saa stor Autoritet, endog i mindre vigtige Ting, at dette ligefrem skræmmer mange frihedselskende Skandinaver. Thi selv om mange gode skandinaviske Kristne maaske bedrøves ved Synet af deres Folkekirkes brøstfældige Huse og inderst inde længes efter lidt mere Autoritet og Enhed — er den romersk-katolske Form for Kirkeliv dem endnu for stejl, og Fordomme imod »Paven« og alter »Paven« — hvis Stilling de omtrent ligestiller med en aandelig Tyrans — bidrager til at holde dem bort.

En anden Vanskelighed her i Landet ligger — lad os

kort og tydeligt sige: *i det 6. Bud.* Og i dets mange Konsekvenser. —

Skriftemaalets Rædselsbillede dukker op for det unge Menneske eller den ældre Dame eller Herre i den bedste Alder, og Minderne om Livets Fristelser og Erfaringer gør dem modløse eller afholder dem i hvert Fald fra en aaben, ydmyg Bekendelse. Maaske mener mange ogsaa, at Skriftemaalet kræver mere, end det i Virkeligheden gør — den Indesluttethed eller sjælelige Tilbageholdenhed, der er karakteristisk for mange Skandinaver, er en stor Hindring.

Men bortset fra disse Tanke- og Forestillingsvanskeligheder med Hensyn til selve Skriftemaalet danner ogsaa de Former for ægteskabeligt Liv, som den moderne Tid har fremkaldt, til Dels uoverstigelige Hindringer for Optagelsen i vor Kirke.

Disse Former kan slet ikke omtales nærmere her paa dette Sted, kun to skal paapeges. Den ene er Løstfærdigheden ved at indgaa et Ægteskab, hvori maaske begge Parter kun vil have Forelskelsens Nydelse, men ikke et sandt kristeligt Ægteskabs Pligter og Glæder. Saa kommer det naturligvis snart til Skilsmisse, og saa er jo 'Døren til den katholske Kirke foreløbig lukket.

En anden Form for moderne Ægteskabsliv kan kun antydes ved at henvise til den Agitation, der føres imod det, som er Familjens og Familjelykkens Grundvold, en Agitation, der føres af falske Profeter i Naturens Navn imod — Naturen og Kirken og Christus og den sande Livslykke! —

En tredje Vanskelighed for vor Kirkes Udbredelse her i Landet findes for Resten nærmest i de Kredse, der kaldes akademiske, men ogsaa langt udenfor dem: *Lysten til Kritik.*

Kritik er selvfølgelig nødvendig paa sine Steder. Forældre maa rette paa deres Børns Fejl, Læreren i Stilebøgerne, Aviserne de offentlige Misforhold og Professorerne videnskabelige Hypoteser, der saa viser sig ikke at være videnskabelige.

Men, som et østrigsk Ordsprog siger: »Gud ved alt, og en Professor ved alt bedre.«

Der findes vist ingen Samfundsklasse, hvor der hersker

saa megen Selvgladhed og et saadant Hovmod som hos dem, der har studeret, lidt eller meget. Dem er jo heller ikke Nøglerne til Guds Rige betroet. Men denne Aand, der er Tvivlens, Kritikken og Overkritikkens, er dem givet, og ikke blot til dem, men til saare mange Danske, endog Studenter, Studiner og Elever i laveste Gymnasieklasse . . . .

Det hænger vel sammen med den Individualisme, det stærke Særhedspræg, hvert tænkende Menneske faar indenfor Protestantismen, hvor næsten enhver har lavet sig sin egen Troslære i Hjertets Lønkammer. Men det hænger ogsaa sammen med hele det saakaldte Aandsaristokratis litterære og filosofiske Uddannelse i de to sidste Slægtled.

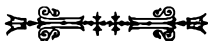
Denne Kendsgerning kunde forklares og uddybes til Forstaaelse af vor hellige Kirkes Vanskeligheder herhjemme, men det vilde være for meget.

Imod alt dette staar den hellige Ansgars, vor Kirkes gamle Forkyndelse: »Nolite conformari huic sæculo« — I maa ikke vordet, som denne Verden er! eller den hl. Johannes's Ord: »Elsker ikke denne Verden . . . thi alt, hvad der er i Verden, er Kødets Lyst og Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed.«

Da den hl. Ansgar kom til Vikingernes Lande, prædikede han den katholske Tro og dens Naademidler, alle syv Sakramenter, og læste den hellige Messe og forkyndte de Danske Christi Efterfølgelse i Lydighed imod Kirkens Bud, i Kyskhed og Forsagelse . . .

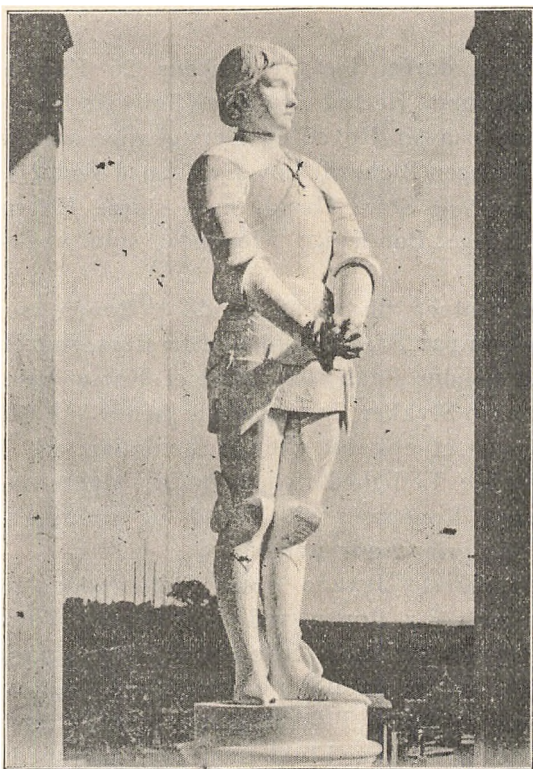
Og det gik langsomt fremad. Kødets Lyst og Livets Hoffærdighed gjorde Revolte, *men Kritikken var dog ikke saa slem den Gang som nu*. Den Fordel havde St. Ansgar frem for Kirkens Mænd nu, at de Folk, han virkede iblandt, var mindre sammensatte, mindre angrebet af en senere Tids Tvivl og Overkultur. Han lærte dem ganske enfoldigt, men kraftigt at følge i Jesu Fodspor, ikke at lade sig forvirre, men følge den almindelige Kirkes klare Lære og ikke bare at disputere, men at tro og at leve efter Troen. . . .

F. F. M.

Jeanne d'Arc.

Rouen! Rouen! est-ce ici que je dois mourir? Rouen! Rouen seras tu mon tombeau? — Det var Jeanne d'Arc's Udraab, da hun saa Baalet, der var hende beredt. Den tyveaarige Dødsdømtes Ungdom og Livets Instinkt gjorde Oprør mod

den kvalfulde Død. Disse klagende Ord vil til Dagens Ende være en Smertenspil i Byens Hjerter.

Rouen, Normandiets stolte Hovedstad, en Ædelsten i Frankrigs Smykke, skulde blive Skueplads for den mest ondskabsfulde Proces, som Had og Løgn kunde udklække mod Uskyldigheden, og som fandt sin tragiske Afslutning paa Byens gamle Torv, hvor nu Flisen med Offerets Navn, et Kors, Dato og Aarstal findes. — Og Seine, den skønne

Flod, der som et blaat Baand lægger sig om Normandiets Skuldre, dens Vande maatte bortskylle hendes Aske.

Men Tiderne skifter. Ganske nær er nu et Kapel opført til Jeanne d'Arc's Ære, og i den pragtfulde Kathedral har Helgeninden et blomstersmykket Alter, hvis stadige Lyshav vidner om hyppige Besøg. Ved Alteret hænger hendes Banner med Ordene »Jesus, Maria«, og paa Væggen findes en Tavle med de i Verdenskrigen faldne Roueneseres Navne.

Ikke langt derfra, i et af Kirkens 25 Kapeller sover Normandiets første Hertug »Rollon« (Rolf) sin Stensøvn med Hertugkrone paa sit Hoved og Fyrstekappe om Skuldrene, og i Koromgangen Richardt Løvehjerte med Fødderne støttet mod en Løve. — Store Mænd, men større Eftermæle fik den lille fattige Bondepige »Jeanne«, som vogtede Faar paa Marken.

Talrige Statuer findes af hende i Rouen, som oftest fremstilles hun paa Baalet, holdende det Kors, som en engelsk Soldat paa hendes Raab »et Kors, et Kors« hurtigt sammenbandt af to Stykker Træ og rakte hende. Kathedralens største Klokke er opkaldt efter Helgeninden, og naar den ved højtidelige Lejligheder oplader sin dybe Røst, bøjer den alvorlige Roueneser sit Hoved og mumler: »Sainte Jeanne d'Arc priez pour nous«.

Den smukkeste Jeanne d'Arc Statue staar nogle faa Kilometer uden for Rouen ved den skønne Valfartskirke »Notre-Dame de Bon Secours«, der ligger højt oppe paa Bjerget, hvorfra man har en storartet Udsigt over Dalen med Floden og Byen. Billedhuggeren Barrias har her fremstillet hende som Fange i fuld Rustning, men med ubedækket Hoved, saa man ret ser det unge barnlige Ansigt. Hænderne er lænkede, men foldede til Bøn. Dybt nede for hendes Fod ligger Rouen — sidste Akt af hendes Livs store Drama, Orleans, Reims og Rouen.

Susanne Saabye.

Observationer.

---

1. Chicago har set Kristi Triumf. I Sakramentet holdt Herren sit Indtog i Millionstaden. Og i Kardinalens Person kom Rom til Amerika, eftersom saa mange Amerikanere er kommet til Rom.

Præsident Coolidges Repræsentant hilste Kardinalen med bl. a. disse Ord: Hvo som bekæmper Katholicismen, er ingen god Amerikaner. Ord, der hilstes med bragende Bifald.

Chicago Times (protestantisk) beretter, at Byens protestantiske Bisper fra en Balkon hjærteligt hilste Kardinalens Indtog, og at de agtede at aflægge ham et Besøg. Bladet føjer til: Enhver Protestant, der ikke er Fanátiker, har en stille Hjemvæ mod Moderkirken i Rom.

Borgmester Davis udtalte bl. a.: Man anser vor Tid for en Materialismens og Overfladiskhedens Tid, men den Tro, der har bygget Europas Domkirker, oprettet de utallige berømte Universiteter, inspireret Frans af Assisi og Dante, og som har gjort det store XIII Aarhundrede til den lyseste Periode i Historien — den lever endnu; det ses af disse Dage, hvor det atter har flammt i Millioner af Hjærter: Kristus og Rom!

2. Fra Rom erfarer jeg, at en dansk Præst har optaget den sidste Stuart i Kirken. Ved sin første Altergang bar hun Maria Stuarts Kniplinger, som den ulykkelige Dronning har baaret ved sit Bryllup og paa Skafottet.
3. Missionens Blad advarer mod Katholicismens Vækst i Danmark — »hjulpes af en blaseret Overklasse og en snobbet Presse«. Se en Gang Menigheden i vore Kirker og spørg saa om »Overklasse«. Og faa en Gang Pressen til at »snobbe« for stilløse Missionshuse og Lægprædikanter. Rønnebærrene er nok sure.
4. For Resten har Pressen — end ikke de officielle Kirkesider! — ikke snobbet særlig for det største kristne

Stævne i Kirkehistorien: Kongressen i Chicago. Saa meget Middelalder-Mørke i U. S A.'s Nutid er ikke rart for sarte Øjne.

5. Pastor Rosendal har dystet bravt men venligt med Pastor Koch S. J. om den »Broder Josef«, der i Ungdomsbladet anbefales som Forbeder. Pastor R. kan ikke henvende sig til en Person, han ikke kender. Det kan jeg heller ikke — men ud fra den fremsatte Anbefaling kender jeg da en god Del til Broder Josef, skønt jeg aldrig har læst en Linje af eller om ham.

Jeg ved, at han er et døbt Guds Barn, en from og hellig Katholik, at han utallige Gange har modtaget Herrens Hellige Legeme og Blod, at han er bleven styrket af den Helligaand i Konfirmations-Sakramentet, at han har stridt Troens gode Strid (efter Sigende) med større Sejr end jeg og de fleste, og at en Del af mine Brødre i Troen har erfaret hans kærlige Forbøn i »Den store hvide Flok« . . . saa kan for Resten de jordiske Detaljer af hans korte Liv være mig ligegyldige.

6. Der er Præster, der slider for Folket — f. Eks. i Belgien, hvor de leder det store Boerenbond — de er selv Landbrugskandidater foruden at være cand. theol.'er.

I 1892 havde de 49 Foreninger med 1.162 Medlemmer.

I 1925 har de 2.280 Foreninger med 110.713 Husfædre som Medlemmer. De driver 16 Landbrugsskoler, hvor der ifjor holdtes 4.397 Landbrugsforedrag. Bondekoneforbundet har 640 Foreninger med 66.994 Husmødre. Handelskontoret (Andelssystem) indkøbte i 1925 hele 230.000 Tons Raavarer til Værdi af 130 Mill. Francs. Sparekassen, som har 940 Filialer, har 655 Mill. Frs. i Depot, og Aarets Assurance-Præmier beløb sig til 13 Mill.

Alt dette alene i den flamske Del af Belgien.

7. Menighedsbladet finder, at vi kvantitativt ikke gør nogen imponerende Fremgang (Missions-Tidenden mener det modsatte). Men hvad synes saa

Red. om det kvalitative — venlig Henvisning til en for nylig offentliggjort Statistik over Altergangen hos os og i Folkekirken. Da jeg lærte Grundtvigianisme, lærte jeg, at det ikke er Mængden og Massen, men Arten og Værdien der gjaldt.

8. Société des Missions  trang res (Kina og  sten) melder disse Tal fra 1925:

Omvendte 30.475.

I 1905: 710 indfødte Præster, i 1915: 984, i 1925: 1,298, det er 200 over Antallet af hvide Præster.

Capucinernes Hedningemission beretter:

444 indfødte Præster, hvoraf 31 Capucinere og 117 Verdensgejstlige. 145 theologiske Studenter (kulørte), 745 Ordenss stre, hvoraf 338 indfødte. I hele Distriktet 102 Mill. Sjæle, hvoraf 530.958 Kristne. 34.038 Daabskandidater, 47.818 Skolebørn, 70 Hospitaler med 899 Senge, 113 Vaisenhuse med 5.666 Børn — og i 1925: 4.378 Voksne døbt.

9. Indre Missions Tidende anbefaler varmt hint Fortidsuhyre »Pastor« Chiniquy, en frafalden Præst, der i en Række Skrifter har tilsølet Kirken. Han skal være Modgift mod Katholicisme. Men det er uhæderligt ikke at nævne Pastor Kerfs dokumenterede Modskrift. Det er sært, at kristne Mennesker behøver den Slags Argumenter. Og tages de for god Latin efter Kerfs Polemik med afdøde Pastor Hafstr m, kan det ikke siges at være i god Tro.
10. De franske Protestanters Mission blandt Hedninger melder følgende Tal: Indtægt i 1925: 1.910.000 Frcs., men samtidig et Underskud p a 700.000 Frcs., som truer med at lamme Virksomheden. Det er de gifte Missionærer, som er saa dyre.
11. Den kendte Londoner-Stiftsprovst, Dean Inge, af hvem en Opbyggelsesbog er omplantet p a Dansk (med Forord af Provst Hans Koch), har nylig udtalt sig for Begrænsning af B rnef dsler — alias intentionelt Barnemord.
12. Et stort anglikansk Møde om Altreus Sakramente har været afholdt fornylig. 7 engelske Bisper præsiderede, men man naaede hverken til at bekræfte

- eller afkræfte Troen paa Jesu sande Nærværelse. Alt holdtes i vage, tvetydige Udtryk.
13. »Folk er østen« har læst Biskoppens Ledreborg-Tale og fundet ud af, at Kirken regner Ikke-Katholikker for Hedninger. Saa maa Red. da have læst den, som en celeber Person læser Bibelen.
  14. I Præsteforeningens Blad er man lidt syrlig over Pressens store Omtale af Ansgar-Festen i Lejre. Særlig over Journalisternes Omtale af »Guldkaaberne«. »Vi har da ogsaa Guldkaaber«, siger Red. — Ja, men vi gaar ikke med dem.
  15. Lige efter Krigen havde franske Gejstlige en stor og blomstrende Mission i Tyrkiet, 78 Skoler med 20.000 Elever, og i eet Aar maatte man endda afvise 1.525 Elever. Nu har Angora-Regeringen lukket det hele, og Frankrig er saa laiceret, at det end ikke for at vinde Indflydelse i Orienten taler Kirkens Sag i Angora.
  16. Det er dyrt at komme til Paven — sagde en protestantisk Dame — der skal smøres baade hær og dær! Ork nej, hverken hos den verdslige eller den gejstlige Kammerherre — end ikke Lakajen har Ret til Drikkepenge. Men Damen bør lægge sig efter to Ting: ikke at kritisere Huse, hun ønsker at faa Adgang til — og at vise sig erkendtlig mod Tyendet, uden at være sur over sin 5-Lire (= 60 Øre) bagefter. Et endnu bedre Raad er: at holde sig borte, hvor Ens Opdragelse ikke tilsteder En Adgang.
  17. U. S. A. havde i Jan. 1925 godt 20 Mill. Katholikker, 3: lige saa mange Troende som de i 55 Sekter delte 4 store Trossamfund: Methodister, Baptister, Presbyterianere og Lutheranere tilsammen.
  18. Det er sært, saa Danskere mangler kirkelig Opdragelse. Jeg har i en bestemt Periode observeret de Besøgende i et Provinskapel — to over Halvdelen beholdt Hatten paa, nogle Cigaren i Munden, og alle ÷ tre talte højkrøstet og opførte sig ugenert.
  19. I Peterskirken Skatkammer stod en Skare Skandinaver og beundrede Klenodierne. Da sagde en dansk Dame: Hvorfor sælger man nu ikke alt dette

og skænker Pengene til de Fattige? — En dansk Katholik svarede: For det første kan De jo begynde med at sælge løs af Kronregalierne paa Rosenborg, før De disponerer for Deres Næste — for det andet vilde ingen anstændig Fattig tage imod de Penge — og sig mig, citerer De Deres Yndlingshelgen? — Hvordan? — Jo, ham der sagde: Hvortil dette Spild af Salve, det kunde sælges for 200 Denarer og gives til de Fattige . . .

Tableau

20. Samme Dame spurgte hen i Vejret under en Højmesse: Hvorfor skal der dog Røgelse til? Svaret lød: Hvorfor ikke?

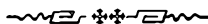
Damen var tilfreds med Argumentet.

Der er ofte forbavsende lidt Alvor bag saadanne Indvendinger,

21. I Kwio (Afrika) har man faaet en sort katholsk Sultan. Hans første officielle Besøg gjaldt Sakramentet, det næste Præsterne, og han spiller stadig Orgel i Kirken.
22. I Kina har man gjort Aarets Resultat op (der mangler dog 8 à 9 Missioner). Antallet af Katholikker er 2.338.000, Tilvæksten i 1925 var 69.000 mod 46.000 i 1924 — trods den politiske Uro. Et Resultat af den talrige indfødte Gejstlighed.
23. Den Aalborg Biskop har sit Hyre med Dr. Kure, som lærer Theosofi, Sjælevandring og andre Mærkværdigheder, og som samtidig paastaar at være i fuld Overensstemmelse med Folkekirkens Lære. Kirkeministeren kan ikke se, at Dr. K. fjærner sig væsentlig fra Kristendommen. Men Biskoppen fordrer ham afskediget. I den Anledning maa han høre drøjt for, at han ikke er Frihedsmænd. Dog staar han fast og hævder, at han som Embedsmand maa, skal og vil hævde Lov og Pligt, mod alle Theorier og Sympathier. Med Spænding afventer man, om Uglspil vil sejre, eller Biskoppen bliver respekteret.

August 1926.

Observator.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 6. Oktober Kl. 8 Aften vil Herr Aage Mathiesen holde Foredrag i St. Knuds Festsal, Stenosgade 3, om sine Rejser i Orienten og navnlig om Japan. Foredraget vil blive ledsaget af talrige Lysbilleder, som er optaget af ham selv, og kolorerede af Japanere. Det vil sikkert blive et interessant Foredrag, da Herr Arkitekt Mathiesen, som er velkendt i videnskabelige Kredse, har opholdt sig i Japan i flere Maaneder og har studeret Forholdene der. Aftenen indledes med en musikalsk Afdeling med udmærket Assistance. Biletpriserne bliver 1 Kr. 20 reserverede Pladser, og 60 Øre de øvrige inkl. Garderobe. Herr Mathiesen har velvilligst stillet sig til min Disposition i Tilfælde, hvor Katholske Foreninger vilde benytte sig af hans Assistance til at skaffe sig Midler til deres Formaal ved saadanne Foredrag over Kina og Indien.

A. Husson

Sakramentskirkens Kor-Dirigent.

Haderslev. Søndag den 29. August havde en Del af Menigheden her — ca. 30 Stkr. — en uforglemmelig Oplevelse, idet den med Hr. Pastor Wolff og nogle af Hedvigssøstrene deltog i St. Ansgarsfesten i Slesvig By. Ankommen til Byen, mærkede man straks, at der var Fest, Æresport med Paveflag var rejst, Stadsmusikkorpset var paa Banegaarden for at modtage Gæsterne med Musik, hele Byen havde smykket sig med Faner og Flag, og da tilmed Vejret var dejligt, var det ydre Arrangement i skønneste Orden. Kl. 9¹/₂ læstes den hellige Messe af Hs. Højærværdighed Biskop Dr. Berning fra Osnabrück i Neuwerk, et Anlæg, der ligger bag ved Gottorp Slot op ad Bakkerne, og her i et lille Tempel, hvortil en dobbelt Trappe med et Springvand fører op, var Højalteret rejst. Om dette Alter skaredes nu Katholikkerne ca. 8.000 i Tal, der var Udsendinge fra katholske Foreninger med deres Faner og Bannere — der taltes over 150 Faner — der var Præster, Sct. Hedvigssøstrene fra Haderslev og Kolding, Franciskanerinder fra Flensborg og sorte Søstre fra Glücksborg, og endvidere var der 4 Afdelinger paa 3 Stk. hver af Kieler Studenter i deres Uniformer, alt i alt en straalende Forsamling, der paa dette ideelle Sted overværede Messen, og for hvilken ikke et Ord af Biskoppens prægtige Tale gik tabt. Efter Messen ledsagede de tilstedeværende Hs. Højærværdighed, som til Fods gik tilbage til Slesvig By, til Kirken, der var festlig smykket. Herefter var der forskellig Idræt af de Unge, og saa Kl. 2¹/₂ samledes Deltagerne atter for i Fest-

tog at defilere forbi Biskoppen, hvorefter man fordeltes for i de forskellige Lokaler at høre Festtaler og Korsang af Cæciliekoret. Da Aftenen faldt paa, og man skulde skilles for hver at drage til sit Hjem, kunde man sige »Farvel og Tak for i Dag«, et uforglemmeligt Minde rigere.

E-v.

Holbæk. Som i sidste Nummer meddelt var der for nylig Firmelse i Holbæk, og fra den Fest er Billedet taget. Man ser Processionen med Biskoppen forlade Kirken.

St. Annæ Kirke. Fra Søndag den 19. til Søndag den 26. ds. holdes der i St. Annæ Kirke aandelige Øvelser for St. Annæ Menighed. Prædikenerne holdes af Højærværdige Pastor Flynn: Søndag Aften Kl. 6, de øvrige Aftener (dog ikke Lørdag) Kl. 8. Søndag den 26. ds. højtidelig Afslutning med Fælleskommunion Kl. 8. Alle Menighedens Medlemmer bedes deltage i disse Foredrag.

Ædle Velgørere bedes venligst betænke Børnehjemmene i Nakskov med Smaagaver af al Art, som med Taknemmelighed afhentes af Diemar, Skindergade 32. Tlf. Byen 6555. Kl. 10—2.

Kirkelig Kalender.

19. Sept. 17. Søndag efter Pintse.	26. Sept. 18. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.
20. — M. Eustachius og Lidel- sesfæller, Martyrer.	27. — M. Cosmas og Damian, Martyrer.
21. — Ti. Matthæus, Apostel.	28. — Ti. Wenceslaus, Martyr.
22. — O. Thomas af Villa- nova, Biskop og Bekender.	29. — O. Mikael, Erkeengl.
23. — To. Linus, Pave og Martyr.	30. — To. Hieronymus, Beken- der og Kirkelærer.
24. — F. Maria, de fangnes Befrielse.	1. Okt. F. Remigius, Biskop og Bekender.
25. — L. Marias Officium.	2. — L. Værneenglene.

I September Maaned holder P. MENZINGER S. J. **en Række Foredrag**, der behandler **Grundforskellen** mellem katolsk og protestantisk Kristendom.

I Løbet af Septbr. Maaned vil der blive talt om følgende

Emner:

Mand. d. 20. Sept. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Overleveringen fra Slægt til Slægt.
Mand. d. 27. Sept. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: »Biblen lænket?»

Foredragene finder Sted i **St. Knuds Sal, Stenogade 4 B.**
Adgang fri for alle, ogsaa for Ikke-Katolikker.

Eventuelle Spørgsmaal fra Publikum vil blive besvaret efter Foredragene.

»Skt. Michaels Klub«

(katolske Damers Klub). Hver første og tredje **Mandag** i Maaneden.

Katolske Husmødre, som kunde ønske katolske unge Piger til Husgerning i Hjemmet, til 1. Oktober eller 1. November, bedes henvende sig til »Katolsk Værneforening«, *Frøken Anker*, Stenogade 2e. Træffes 9—12. Tlf. Vester 972 y.

Af det i Henhold til afdøde fhv. Redaktør, cand. phil. Oskar V. Andersens Testamente oprettede »*Legatet Varden*« ville 2 à 3 Portioner, hver paa mindst 600 Kr. aarlig, være at uddele til trængende danske, katolske, mandlige eller kvindelige Studerende.

Ansøgning, indeholdende fornødne Oplysninger, bedes stilet til Styrelsen for Legatet Varden, og indsendt til Byretsfuldm. J. B. Diederich, Taffelbays Allé Nr. 10, Hellerup, inden Udgangen af September Maaned.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 39.

Søndag den 26. September.

1926.

INDHOLD: Kirkevielse. — Pastor Eduard Foreitnik †. — Den hellige Frans af Assisi. — Den Stigmatiserede i Konnersreuth. — II Absalon Troops Bazar. — Almanakkerne. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Kirkevielse.

Bygger Mennesker end de største Kirker, saa er de dog ubetydelige i Betragtning af den Opgave, de har, at være Guds Hus. Men Vorherre har jo i sin Tid ogsaa boet paa fattige Steder, han fødtes i Bethlehems Stald, levede i Nazareth og havde til Tider ikke det, hvortil han kunde hælde sit Hoved. Ogsaa nu er Herren glad ved alt, hvad der bydes ham, naar kun det gives af et godt Hjerte. Verden vil ganske vist maaske søge andre Steder. Som de Vise fra Østerland først søgte den nyfødte Jødernes Konge i Herodes's Palads, men forgæves, saaledes søger man ogsaa forgæves efter Herren i vore Dage; lykkelige de Mennesker, hvem Herren sender sin Stjerne som Fører. De vil se Stjernen forsvinde mange Steder, indtil de en Dag kommer ind i Guds sande Hus. Og her vil Stjernen staa stille over Krybben i Bethlehem og blande sit Lys med Evighedslampens Skær og vise, at her er Herren. Da maa vi alle gøre, som de Vise fra Østerland gjorde, tage vore Gaver frem, Guld, Røgelse og Myrrha. Med vore Gaver vil vi smykke Herrens Hus, vore Bønner skal være som

Røgelsen mod hans Alter, og her vil vi ofre os selv, give os hen til ham.

Dersom Herren skal bo iblandt os, er det, han kræver, jo ikke saa meget jordisk Rigdom og Pragt. Intet er naturligtvis for meget for at ære Herren, men Hovedsagen er det rette Sindelag hos dem, der bringer Gaven. Er Sindelaget godt, da er der altid Rigdom hos Menneskene, en aandelig Rigdom, der overstraalet alt andet og ogsaa gør smaa Kirker velbehagelige i Herrens Øjne.

Evangeliet fortæller om en Mand i Jericho, Overtolderen Zachæus. Han var en rig og fornem Mand, ikke meget anset iblandt Jøderne ganske vist, han var jo Tolder. Men en Mand, der rent verdslig set havde faaet noget ud af Livet, han var naaet vidt i Avancement, kunde for saa vidt være helt tilfreds. Men han manglede noget — selvfølgelig. Mennesket kan nu engang ikke tilfredsstilles af denne Verdens Goder. Zachæus havde ingen Kirke, og hele hans Forhold til Gud var sikkert daarligt. Indtil Jesus kom! Han hørte om Jesus, et Menneske, der var ganske forskelligt fra Zachæus selv, Jesus, der intet ejede og ikke brød sig om Verdens Goder, der helt var løsrevet fra alt jordisk. Der, hvor Jesus var, var som i en Kirke. Men netop det manglede Zachæus, og det længtes han efter, først uden selv at vide, at det var det. »Og han søgte at faa Jesus at se, hvem han var.« Det er rørende at se denne Mands Anstrengelser, han maatte have Jesus at se. Og han sætter al Værdighed og Fornemhed til Side, prøver rundt omkring at komme til, men Mængden er saa tæt, og han kan ingen Ting se, fordi han er en lille Mand. Men han giver ikke tabt. Saa løber han i Forvejen, skynder sig af Sted og klatrer op i et Træ. De ser allesammen paa den rige, fornemme Mand, der bærer sig ad som en Dreng. Han agter ikke paa det, bare han faar Jesus at se. Og en saadan Længsel efter Jesus er uimodstaelig. Jesus selv længes jo efter Menneskene, og intet er ham kærere end at se, at Mennesker ogsaa længes efter ham. Og er det end det usleste Menneske, den Længsel vil frelse ham. »Zachæus, skynd dig, stig ned, thi jeg maa i Dag blive i dit Hus. Og han skyndte sig ned og modtog ham med Glæde.« Hvor blev han dog belønnet for sin Umage!

Herren har ogsaa taget Bolig hos os, ikke blot for een Dag, men for stedse. Og det skyldes ogsaa her Menneskers Længsel efter ham. Det skyldes det, at vi ikke kan leve uden ham, og store Anstrengelser er der gjort mange Steder i Landet for at berede Herren et Hus. Den store Længsel efter ham har faaet Mennesker til at ofre. Zachæus gaar meget vidt, hans Glæde og Taknemmelighed er stor og ligesaa Følelsen af hans Uværdighed: »Se, Herre, Halvdelen af mit Gods giver jeg til de fattige, og, har jeg be-sveget nogen, giver jeg det firefold igen.« Gid den Aand, Zachæus her viser, altid maa være hos os. Paa den ene Side Længslen efter Herren, og paa den anden Side Glæden, Ydmygheden, Offervilligheden. Hvor det uddør, maa Kirken atter lukkes, og Herren drager bort igen. Syndige, verdslige Mennesker er vi jo allesammen. Men vi har ogsaa en Sjæl ligesom Zachæus, en Sjæl, der vil næres, og som kun kan næres hos vor Herre Jesus Christus. Derfor vil vi have ham hos os og beholde ham i vor Kirke. Vi vil vise ham vor Taknemmelighed, fordi han er kommet og bor iblandt os, vise den ved ofte at være hos ham i Kirken. Vi vil vise ham Taknemmelighed ved ogsaa at bringe ham Gaver, aldrig glemme at alt, hvad der gives til Kirken, er til Guds Hus, for at Herren kan bo værdigt her og se, at vi er glade ved hans Nærværelse. Vi maa sørge for ved vort Sindelag, ved vor aandelige Rigdom at erstatte det, der mangler paa andre Maader.

»Israels Gud, bevar denne Vilje!« var Kong Salomons Bøn ved det første Tempels Indvielse. Det er ogsaa vor Bøn i Dag.

B. J.

Pastor Eduard Foreitnik.

f. 8. Juni 1876 — † 16. Sept. 1926.

For en Maaned siden — d. 15. Aug. — fejrede vi Paterens 25 Aars Præstjubilæum, i Dag staar vi ved hans Baare. Uventet for os alle kom hans Død. Kortvarigt var hans Sygeleje. Nogen rask Mand har han dog ikke været de sidste 6 Aar. Det store Arbejde i Wien havde

slidt hans Kræfter op. Vi, der stod ham nær, har set ham træt og udmattet saa mange Gange. Det sidste Halvaars anstrengende Arbejde, som han frivilligt paatog sig, tog den lille Rest af Kræfter fra ham. Derfor blev Sygelejet saa kort, at det blev hans Dødsleje. Da P. Foreitnik for c. 14 Dage siden atter blev syg, maa han have anet, at det

bar mod Døden. Han bad selv om den sidste Salvelse. Med den største Andagt modtog han de hellige Sakramenter. Endnu en Gang velsignede han alle, der var til Stede ved Afskeden. — Gøre godt mod alle, der kom i Berøring med ham, var hans Livsprogram. Tro mod dette døde P. Foreitnik. De sidste to Dage havde et Slagtilfælde lammet ham. Onsdag den 16. ds. 10 Minutter før Kl. 7 om

Morgenen tog Herren sin trofaste Tjener hjem. — Iøvrigt henviser vi til Jubilæumsartiklen den 15. August, som nu bliver hans Nekrolog.

R. I. P.

Den hellige Frans af Assisi.

Fredsstifteren!

Naar den hellige Skrift omtaler en Apostels, en Missionærs Gerning, fremhæver den paa en særegen Maade to af hans Hovedopgaver: at være Guds Sendebud og Fredbringer. »Hvor dejlige er dog deres Fødder, som forkynder Fred, som bringer Budskab om gode Ting« (Rom. X 15).

Missionæren skal være en Fredens Mand. Det kan næppe tænkes anderledes. Alle senere Missionærers Forbillede, Jesus Christus, blev af Profeten forudsagt netop som Fredsfyrste, for at Fyrstendønnen maatte blive stort, og at der maatte blive Fred uden Ende over Davids Trone og i hans Rige (Jsajas IX 7). Med en Fredshilsen forkyndes hans Komme til Jorden. Med Ord om Fred kommer han igen efter sin Opstandelse. Var det nødvendigt at finde en Indskrift til en Fane for Christus og alle hans Medhjælpere i Arbejdet for Udbredelse af Guds Rige og dets Befæstelse i Sjælene, da kunde ingen bedre Indskrift bruges end Christi eget Ord: »Salige er de fredsommelige, thi de skal kaldes Guds Børn (Matth. V 9)«. Under fredelige Forhold — i Fredstid — trives det aandelige Liv bedst. Der var engang en Tid, da nogle faa, i Særdeleshed unge, Kirkemænd, ved Synet af en Kirke tætfyldt med ængsteligt bedende Mænd og Kvinder og Børn, lod sig forlede til at kalde Krig »den store Vækker« eller »den store Missionær«, men ingen af dem, der saa det dybe aandelige Forfald, som Krigen har medført i utallige Sjæle, vil mere strides med de kloge, erfarne, hvidhaarede Præster, som lige fra Begyndelsen hævdede, at Krig ikke er en Udsending fra Gud; at Krig aldrig bringer Fremgang for Dyd og Fromhed — og som derfor, netop i de allerførste Krigsdage, da

Kirken var overfyldt med bedende Mennesker, med større Andagt had den i den hellige Messe gentagne Gange tilbagevendende Bøn om Fred: »Giv os naadig Fred i vort Livs Dage — Bevar efter din Vilje Fred og Enhed«.

Kirkens Mand — Kirkens Apostel skal derfor samtidigt være en Fredens Mand — en Fredbringer. Ogsaa det var den hellige Frans af Assisi.

* * *

At den hellige Franses Tid trængte til saadan en Fredsstifter, er en tilstrækkeligt kendt Sag. Johannes Jørgensen giver i sin herlige »Frans af Assisi« i korte Træk et Billede af »de krigerske Tider, i hvilke Frans voksede op« (pag. 26). Pave Pius XI begynder netop sin smukke Franciskus-Encyklika med en Beskrivelse af den uhyre Ufred, der herskede i alle Kredse af det kristne Samfund i Slutningen af det 12. og Begyndelsen af det 13. Aarhundrede — og mener uden Overdrivelse at kunne skrive om hin Tid: »endskønt den katholske Tro uforfalsket bevaredes i Hjærterne, syntes dog den evangeliske Aand at være meget svækket, ja, den kristne Kærligheds Ild slukket helt i det menneskelige Samfund (Rite expiatis)«.

* * *

For senere at bruge Frans som Fredsstifter i hele det menneskelige Samfund havde Gud forsynet ham med de dertil uundværlige naturlige Egenskaber. Hans Mildhed og hans Sagtmodighed forenet med hans sædelige Renhed, hans Taalmodighed, Overbærenhed, hans næsten overmenneskeligt venlige Sind, hans Gavmildhed, som var større end de Midler, han kunde raade over — alt det var lige saa mange Varsler om hans senere Fredsgerning.

Allerede før sin Omvendelse følte Frans sig tiltrukket af alt mildt og blidt; han er fintfølelse og har en instinkt-mæssig Afsky for Raahed, Grovhed, Plumshed og alt, hvad uhøvisk er.

Selv om Frans i sine unge Dage er en Krigsmand, saa er han dog ikke Soldat som f. E. Ignatius af Loyola, men han er Ridder, Troubadour, som ved enhver Lejlighed søger at stifte Fred og knytte bristede Venskabsbaand.

Kun eet Tilfælde iblandt saa mange, der kunde nævnes. I 1202, nogle Aar før sin Omvendelse, sidder Frans som Krigsfange med mange andre fangne Krigere i Perugias Fængsel. Iblandt disse findes een, »som paa Grund af sit Hovmod og sin Urimelighed var meget ilde lidt af alle. I Stedet for at sky denne vanskelige Person gav Frans sig med stor Taalmodighed til at omgaas ham og bragte det inden Fangenskabets Ophør saa vidt, at den gnævne, urimelige Fange gik i sig selv og blev optaget i den Kammeratskabets Kreds, hvorfra han selv før havde lukket sig ude« (J. Jørgensen: Frans af Assisi 28).

* * *

Men først da Frans af Gud blev kaldet til at begynde med Genopbyggelsen af den i Forfald værende Kirke, først da begyndte han paa Guds Opfordring sin Fredsstiftergerning.

Paa Guds Opfordring.

Saadan har Frans selv altid opfattet sit Arbejde for Genrejsningen af Freden imellem de ufredelige. Udtrykkeligt siger Frans dog i sit Testamente: »Denne Hilsen har Herren aabenbaret mig, at jeg skulde sige, Herren give dig Fred« (Tert. St. Francisci). Fra den Tid hilste han alle Mænd og Kvinder, som han mødte paa sin Vej, med denne frommeste Hilsen (Thom. af Celano I 23).

I alle sine Prædikener talte Frans om Freden og begyndte dem altid med at hilse sine Tilhørere med den ham aabenbarede Hilsen »Gud give dig Fred« (Bon. Vita S. Franc. III).

I Franciskanernes Ordensregel indflettede han disse Ord: »Jeg formaner og opfordrer mine Brødre i den Herre Jesus Christus, at de paa deres Færd i Verden aldrig skulle indlade sig paa at stride eller Diskussion, ej heller dømmes andre — men at de skulle være sagtmodige og fredsommelige . . . og i hvilket som helst Hus de træde ind, skulle de først sige, Fred over dette Hus« (Regula cap. III).

Da Frans udsender sine Disciple for første Gang, gør han det med disse Ord: »Mine elskeligste Brødre, gaar nu ud, to og to, til alle Verdens Egne og prædiker Fred og

Bod, for at alle kan opnaa deres Synders Forladelse« (Tres Socii 39).

* * *

For Frans staar det som en given Sag, at hvor ingen Fred er, der er Guds Gerning til ingen Nytte. Først skal Freden genoprettes, før der kan begyndes med Apostelgerningen. Fresken i Overkirken i Assisi, hvor Giotto's Mesterhaand har malet hæslige Djæвле flyende bort fra Husene i Arezzo, fordi Franses velsignende Haand er løftet mod den ufredelige Stad, er maaske kun et legendarisk Billede. Men for Frans ligesom for enhver anden alvorlig Missionær staar det fast, at hverken Guds Naade eller Guds Fred kan komme, hvor Ufred, Fjendskab eller endda kun Uenighed har hjemme. Uden Tvivl kan der være Plads for Meningsforskelligheder, men disse skal dog have en fælles Klippegrund, indbyrdes Fred og Fordragelighed.

* * *

Nu vilde det være paa sin Plads her at omtale alle eller i det mindste de vigtigste Tilfælde, hvori den hl. Frans har gjort sig gældende som den af Gud sendte Fredsstifter. Det kunde være berettiget her at skrive om Forliget, der blev afsluttet imellem Assisis Over- og Underklasse i 1210, et Forlig, som utvivlsomt maa tilskrives Franses Prædikener (J. Jørgensen: Frans af Assisi 99).

I Særdeleshed fristende er Tanken her at nedskrive Beretningen om den dødssyge Franses sidste Fredsmægling imellein Assisis Bisp og den samme Bys Podesta, da to Mindrebrødre paa Franses Befaling og i hans Navn gik hen til Bispepladsen i Byen, for der i Overværelse af Bisp, Podesta og den tilstrømmende Folkemængde at synge Solsangen, som han netop i den Anledning havde digtet de to nye Vers til:

»Lovet være du, Herre, for alle dem, som af
 Kærlighed til dig tilgiver deres Fjender
 og udholder Skrøbelighed og Trængsel,
 Salige er de, der i Fred holder ud til det sidste,
 Thi du Allershøjeste vil give dem den evige Krone.«

Men efter at have henvist Læseren til Johannes Jørgensens franciskanske Beretning om den Fredsslutning,

som findes i »Frans af Assisi« paa Siderne 290-291 vilde jeg til Slut tilføje, hvorledes den hl. Frans ved Indstiftelsen af sin tredje Orden har grundet et Fredsværk, der ikke alene paa Franses Tid, men indtil vore Dage har en fredbringende Virkning.

*   *   *

Den franciskanske*) tredje Orden blev sandsynligvis allerede grundlagt 1221; i alle Tilfælde er Tertiarrégelen allerede kendt i 1228. Den pavelige Myndighed har ligesom fra Ordenens Begyndelse vist den en særegen Velvilje, ogsaa om selve Régelen først fik sin endelige Bekræftelse af Franciskaneren Pave Nicolaus IV ved Bulle af 19. (18.) August 1289.

Leo XIII har ved Constitutionen »Misericors« mildnet visse Bestemmelser i den af Nicolaus IV godkendte Regel, men den mildnede Regel er væsentligt den samme som den oprindelige og har den fredbringende Magt. Her kun nogle Punkter (cfr. Tredje Ordensbog, udgivet af danske Ordensmedlemmer pag. 180 o.s.v.):

Det er forbudt at optage nogen i den Tredje Orden, som ikke er fredsommelig og ikke udmærker sig ved samvittighedsfuld Opfyldelse af den katholske Tros Pligter og ved Lydighed imod den romerske Kirke og den Apostoliske Stol.

Medlemmerne af den Tredje Orden skulle afholde sig fra al Overdaadighed og udsøgt Finhed, og enhver skal, i Forhold til sin Stilling, holde sig indenfor Tarvelighedens Grænser.

De skulle meget samvittighedsfuldt holde sig borte fra Baller, farlige Skuespil og Sviregilder. De, som kunne gøre Testamente, skulle gøre det i god Tid.

I det huslige Liv skulle Tertiarerne beflitte sig paa at give et godt Eksempel ogsaa ved Fromhedsøvelser og ved Barmhertighedsgerninger.

De skulle søge at bevare Kærlighedens og Mildhedens

---

*) Foruden den franciskanske tredje Orden findes en tredje Orden, som er knyttet til Præmonstratenserne, Dominikanernes, Karmeliterne, Augustinernes, Minimernes, Serviternes og Trinitariernes Orden.

Aand imellem hverandre og at bilægge Stridigheder overalt, hvor det staar i deres Magt o. s. v.

* *

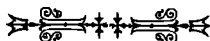
Pave Leo XIII skrev om den tredje Ordens Medlemmer i sin Encyklika:

Ved dens Bestræbelse og ved deres Eksempel blev ofte Partistridigheder bilagt eller mildnet, Vaabnene vristet ud af onde Hænder, Aarsagerne til Stridigheder og Kævleri fjernet . . . Yppigheden, denne Fjende af al Velstand, det Redskab til Sædernes Fordærvelse vist tilrette ved Ord og Daad. Saaledes fremspirede den huslige Fred og den of-
fentlige Ro, Sædernes Renhed og det milde Sindelag, den rette Brug og Beskyttelse af Ejendomsret, der er de bedste Grundlag for Menneskekærlighed saavel som for egen Sikkerhed, af den hl. Franses tredje Orden som af sin Stamme — og for Bevarelsen af disse Goder kan Europa for en stor Del takke den hl. Frans.

Kan disse pavelige Ord om den serafiske Fredsstifter ikke vække til Eftertanke i vor fredløse, men fredsøgende Tid?

Nykøbing F. — 17. Septbr. 1926.

Fr. Mattheus Luppés,
Franciskaner.

Den Stigmatiserede i Konnersreuth

(Efter tyske Kilder.)

Ved Holger Baadslund.

Theresia Neumann er det ældste af en fattig Skrædderfamilies ti Børn i Konnersreuth ved Walsassen i det nordlige Oberpfalz. Familien bor i et lille, lavt, uanseeligt Hus i Nærheden af Kirken. For at hjælpe Forældrene tog Theresia allerede tidligt Arbejde hos en Bonde i Sognet og gjorde indtil 1920 Tjeneste i hans Stald. Hun viste paa det Tidspunkt ingen Tegn til nogen særlig aandelig Begavelse, og heller ikke i hendes Fromhed var der noget,

særlig bemærkelsesværdigt. Hun var en meget kraftig Pige, der ikke gik af Vejen for Byrder paa de første 150 Pund, og som under Krigen fuldtud kunde ersatte en Karl. Villig og ivrig tog hun fat paa sit svære Arbejde, og fjernt fra alle verdslige Fornøjelser tilbragte hun sine Ungdomsaar i kærnesund, ægte Religiositet. Indtil den Dag i Dag har hun aldrig kørt med Jernbane. Hun var frisk og sund, indtil hun i 1918 kom til Skade ved en Ildebrand.

Siden da har der tildraget sig saa sælsomme Hændelser i det lille Konnersreuth, at selv begge Oberfrankens *protestantiske* Aviser beretter indgaaende derom (jeg beder om, at man vil bemærke Ordet *indgaaende*, det plejer ikke just at være protestantiske Blades stærkeste Side at behandle Sager, der angaar den katholske Kirke — indgaaende).

Skarer af Mennesker strømmede dertil for at se det ganske almindelige Menneskebarn, til hvis Navn der knytter sig noget saa udsædvanligt. Der har været Dage, hvor det lille Hjem har haft 3000 Besøgende. Hurtigt svirrede allehaande Rygter, der imidlertid ikke ganske stemmede overens med Sandheden, hvorpaa den stedlige Præst, Pastor J. Naber, til Oplysning offentliggjorde følgende Beretning:

»Den 28aarige Skrædderdatter Theresia Neumann i Konnersreuth paadrog sig i Foraaret 1918 en Beskadigelse af Ryghvirvelsøjlen ved at række Vand op ved Slukningsarbejdet under en Ildebrand. Hun brød den Gang pludselig sammen, slæbte sig møjsommelig gennem Sommeren, for saa om Efteraaret at overfaldes af frygtelige Kramper, hvortil kom de mest forskelligartede Lammelser og Muskel-sammentrækninger. Desuden har hun været fuldstændig blind i over 4 Aar fra 1919. Paa den h. Soeur Thérèse de l'enfant Jesus's Beatifikationsdag, den 29. April 1923, fik hun pludselig sit fulde Syn igen. De øvrige Lidelser vedvarede til den h. Thérèses Kanonisationsdag, den 17. Maj 1925. I de Dage blev jeg kaldt til den Syge, fordi man ikke vidste, hvad der var i Vejen med hende. Jeg traf hende med Øjnene ufravendt rettet mod noget usynligt foran sig, som hun strakte Hænderne ud imod med et glædestraalende Ansigt. Hun nikkede og rystede paa Hovedet, som om hun talte med nogen. Pludselig satte hun sig op, hvad hun ikke havde kunnet de sidste halv-

syvende Aar, ganske vist følte hun ved Bevægelsen store Smerter paa det beskadigede Sted i Ryggen. Da Henrykkelsen var forbi, spurgte jeg, hvor hun lige nu havde været henne. Istedetfor at svare paa mit Spørgsmaal erklærede hun med forbløffende Sikkerhed, at hun nu kunde staa op og gaa. Hendes Moder saa straks efter den venstre Fod, der i omtrent trekvart Aar havde været trukket op under det højre Ben. Den laa nu ganske normalt ved Siden af den anden. Derpaa stod den syge op og gik — støttet af sin Fader og Sygeplejersken — midt ind i Stuen og tilbage igen.

Da jeg gentog mit Spørgsmaal, om hvor hun havde været henne, fortalte hun: Pludselig blev det, mens jeg bad, saa vidunderlig lyst for mine Øjne, og en overordentlig venlig Stemme spurgte mig, om jeg ikke gerne vilde blive rask. Jeg svarede, at jeg var glad for at blive rask — og ogsaa for at vedblive at være syg, ja, selv for at dø — ganske som Gud vilde! Derpaa sagde Stemmen: »Du skal i Dag opleve en lille Glæde, du skal staa op, og du skal kunne gaa. Men du skal endnu lide meget, og ingen Læge vil kunne hjælpe dig. Du skal blot ikke tabe Modet. Jeg har hjulpet dig hidindtil, og jeg vil ogsaa hjælpe dig i Fremtiden!«

Efter at Stemmen havde talt om andre Ting — særlig om Lidelsens Værd — sluttede den med Ordene: »*Jeg har skrevet: Ved Lidelser reddes flere Sjæle end ved de mest glimrende Prædikener.*«

Hvem tilhørte denne ualmindelig venlig Stemme? Der er ingen Tvivl om, at den, der talte, var den paa samme Dag helgenkaarede Thérèse. Hun gav sig tydelig tilkende ved hendes sidste Ord. De staar ordret i hendes 6. Brev til Missionærerne: »*Ved Lidelser reddes flere Sjæle end ved de skønneste Prædikener.*«

Fra da af var de to Ryghvirvler, der tidligere var trykket ind og forskudt til Siden, atter paa deres naturlige Plads. Krampen og Lammelsen var fuldstændig ophørt, og den Syge kunde gaa — med Ledsager og støttet til sin Stok. At hun ikke kunde gaa alene, var vel en Følge af almindelig Svækkelse paa Grund af den ringe Mængde Næring, hun tog til sig. De sidste 14 Dage før Paaske

havde den Syge overhovedet intet kunnet nyde — ikke engang nogle Draaber Vand.

Den 30. September den h. Thérèses Dødsdag, saa hun atter det underbare Syn, og den samme venlige Stemme fortalte den Syge, at det var Guds Vilje, at hun fra nu af skulde kunne gaa uden fremmed Hjælp. Og altsaa kunde hun det.

Den 7. November 1925 blev Theresia Neumann imidlertid atter sengeliggende. Tilsidst fik hun saa heftige Smerter og blev — efter at have ligget i 3 Dage dermed — saa svag, at hun ikke mere kunde aabne sine Øjne. Endelig om Aftenen den 13. November tilkaldtes Lægen — en berømt Kirurg, og han erklærede efter en nøje Undersøgelse, at der forelaa en Blindtarmsbetændelse, og forlangte, at den Syge hurtigst muligt skulde bringes til Sygehuset i Walsassen for næste Morgen at underkastes en Operation — ellers kunde han intet Ansvar overtage. Denne Erklæring bragte Forældrene ganske ud af Fatning, og de sendte da Bud efter mig i Haab om, at jeg maaske vilde fraraade Anbringelsen paa Sygehuset. Efter Aftale med Lægen sagde jeg saa til Forældrene, at de skulde betragte Lægens Kendelse som Guds Stemme og straks lade den Syge bringe til Sygehuset.

Mens Faderen løb efter Køretøj til Transporten, og Moderen lavede Seng og Vasketøj istand, kaldte den Syge mig til sig og spurgte, om hun ikke turde bede den lille, hellige Thérèse om at hjælpe uden Operation, hvis Gud vilde det; ikke fordi hun ikke vilde opereres, men fordi hendes Moder jamrede saa trøstesløs. Paa mit bejaende Svar lod hun sig saa en Relikvie af den h. Thérèse lægge paa det syge Sted. Mens nu de Tilstedeværende bad til den h. Thérèse, vred den Syge sig som en Orm i Sengen. Men ganske pludselig rettede hun sig noget op, aabnede Øjnene, og hendes Ansigt blev ligesom forklaret, hun opløftede Hænderne og strakte dem mod en eller anden foran sig, sagde een Gang: »Ja«, og satte sig saa helt op. Derpaa trykkede hun nogle Gange paa det syge Sted og spurgte sig selv: »Virkelig?«

Nu spurgte jeg, om den h. Thérèse atter havde været hos hende og hjulpet hende, og hun svarede: »Ja, og

hun har sagt, at jeg straks skal gaa over i Kirken og takke Gud. Giv mig en Kjole, Mo'rl« Saa klædte hun sig paa, og vi gik — vel 10 Personer ialt — over i Kirken. Feberen og alle Smerter var forsvundet. Næste Morgen kommunikerede hun atter i Kirken, og om Middagen kørte vi til Lægen. I Løbet af Natten var Betændelsen hævet, kun Feberskorperne paa Læberne var synlige endnu en otte Dages Tid. Det samme Lys og den samme Stemme var atter til Stede, og denne Gang saa hun ogsaa en Haand, og Stemmen sagde: »Din fuldstændige Hengivelse og den Glæde, hvormed du bærer dine Lidelser, har glædet os. For at Verden kan erkende, at der gives en Højeres Indgriben, skal du nu ikke have nødig at lade dig operere. Staa op, og gaa straks til Kirken og tak Gud! Du vil endnu have meget at lide, men derved kan du selv arbejde med paa din Sjæls Helliggørelse. Afdø mere og mere fra dit eget Jeg, og forbliv saaledes altid i din barnlige Enfold!«

Velbefindendet varede tre Maaneder; men i Aar ved Fastens Begyndelse blev Theresia Neumann atter senge-liggende. Efter nogen Tids Forløb begyndte begge Øjne at bløde, og hendes Tilstand forværredes kendelig. Da jeg Langfredag efter Middag, sammen med en anden Gejstlig, besøgte hende, laa hun som et Billede paa al Pine og Kval, med Øjnene fuldstændig sammenklæbede af Blod, to Strimer randt ned over hendes Kinder, og hun var bleg som en Døende. Indtil Klokken tre — vor Herre og Frelzers Dødstime — stred hun i frygtelige Dødskvaler. Saa blev hun igen rolig. Den næste Morgen flød en Del Blod og Materie ud af det højre Øre, og Hovedet blev atter lettere.

Natten mellem Paaskelørdag og Paaskedag sov hun særdeles godt, og med Paaskemorgen begyndte ogsaa for hende et nyt Liv. I Langfredagens Dødskvaler havde hun set vor Frelzers hele Lidelseshistorie — fra Oliebjerget til Kalvariebjerget — udspilles for sine Øjne, havde taget levende Del deri og delt hans Forladthed paa Korset. Hun havde allerede dengang følt stærke Smerter paa Oversiden af Hænderne og Fødderne. Nu bærer begge Hænder og begge Fødder paa Oversiden runde, aabne Saar,

af hvilke der udgaar rent Blod. I Hjerteregeionen var allerede flere Uger før Paaske en langagtig Vunde brudt frem, hvorudaf der fra Tid til anden udgik rent Blod. Lægen har nøje undersøgt alle disse Saar.

Til ovenstaaende, der er skrevet med største Tilbageholdenhed — nærmere for lidt end for meget — var Undertegnede for Størstedelen selv Øjenvidne eller har det fra fuldtud troværdige Vidner, først og fremmest fra den syge Pige selv. Det vil ikke falde nogen, der kender Pigen, ind, at drage hendes Troværdighed i Tvivl eller at tale om Hysteri, Autosuggestion eller lignende. De Paa-gældende føler sig imidlertid ikke kaldet eller berettiget til at afsige en Dom over de skildrede Hændelsers Karakter; skulde den stedlige kirkelige Myndighed se sig foranlediget til at afsige en saadan, er de selvfølgelig beredvillige til at underkaste sig Afgørelsen i mindste Detaille. Kun Guds Ære og den lille hellige Thérèses, som den Syge i Aar og Dag har æret, vil vi have for Øje, saavel som vore Medmenneskers Frelse.

Sluttelig beder jeg indtrængende om, at man vil undlade at aflægge den Syge Besøg, i Særdeleshed længere, da hun i mere end 3 Aar ikke har kunnet nyde fast, men kun flydende Føde; som Følge deraf og paa Grund af store Blodtab er hun meget svækket og trænger meget til Ro; overhovedet er hun helst alene.

Efterskrift. 17. April.

Sidste Nat er Saarene holdt op at bløde og er indtørrede.«

J. Naber,
Sognepræst.

*

*

*

Saavidt den stedlige Præsts Offentliggørelse, der altsaa er forfattet i April i Aar. Sammen med denne har jeg fra venlig Haand — en Priorinde for et St. Vincentskloster i Bayern — modtaget Beretninger fra to andre Præster. Under Titlen: »Et Besøg hos den stigmatiserede Theresia Neumann« har den været offentliggjort i »Bayer. Kurier«, Præsten skriver:

»Klokken var halv Et Fredag den 16. Juli 1926, da jeg ankom til et lille uanseeligt Hus i Konnersreuth. Den store Mængde Mennesker, der stod udenfor Huset, underholdende sig livligt med hverandre indbyrdes, og det temmelig store Antal Automobiles lod mig uden videre forstaa, at jeg befandt mig udenfor den i den sidste Tid saa meget omtalte Theresia Neumanns Hus.

Vi maatte vente, da kun et lille Antal Besøgende blev indladt ad Gangen. Den lige saa rare som ærværdige Konnersreutherpræst, Hr. Naber, viste sig nu i Husets Dør, og ham fulgte en Skare Personer, der, dybt grebne, fjernede sig stille og alvorlige. Atter blev et Antal Besøgende ledsaget til den taalmodigt lidende Kvindes lille Stue af den elskværdige Gejstlige; men før vi havde overskredet Dørtærsklen, stod vi som naglede til Stedet; thi gennem den aabne Dør mødte os et gribende Syn. I lydløs Stilhed laa den gudhengivne Kvinde med oprakte Arme. Ud af begge de dybtliggende Øjne, der var dækkede af Blod, randt friskt Blod ned over det voksblege Ansigt — helt ned under Hagen.

Aldrig i mit Liv har jeg set et Menneskeasyn afspejle saa afgrundsdyb en Lidelse — saa frygtelige legemlige og sjælelige Smerter. Hun ser vor guddommelige Frelasers Lidelse og medoplever den samtidig i sit eget Legeme. I frygtelige Smerter vrider hun de næsten blodløse Hænder, paa hvilke Christi Vunder lyser, rejser Overkroppen, synker atter tilbage, og er under dette fuldstændig ufølsom og død for Indtryk fra den ydre Verden. Blodet rinder stærkest fra Sidevunden, naar Vunderne i Hænder og Fødder ikke bløder — eller kun bløder lidt. Det bliver os fortalt, at denne frygtelige Kamp gentager sig næsten hver Fredag, mens Theresia Neumann de andre Dage kan forlade sit Smertensleje og endog kan besøge Kirken.

Dybt grebne lader vi os paavirke af, hvad vi ser. Store, stærke Mænd skammer sig ikke over deres Taarer; thi hver enkelt af os fornemmer Guds hellige Nærvær; ikke en af os paatvinger den Tanke sig, at der her drives uærligt Spil.

Jeg gentog Besøget efter Klokken tre, og fandt Theresia

Neumann liggende rolig og stille — ligesom død — paa sit Leje. Den frygtelige Kamp var kæmpet til Ende, slap og ufølsom laa det martrede Legeme — en kostelig Sjæls Bolig. I hellig Ærefrygt stod vi omkring den stille, taalmodigt lidende Kvinde og søgte at begribe denne uforklarlige Hemmelighed — uden at finde en Løsning.

Navnkundige lægevidenskabelige Autoriteter, og andre Lærde, staar her foran den store Gaade. Uvilkaarlig randt den berømte Digers Ord mig i Hu: »Der gives flere Ting mellem Himmel og Jord, end jeres Filosofer drømmer om.«

For mig personlig vil dette Besøg vedblive at staa som noget uforglemmeligt. Efter at have kastet et sidste Afskedsblik paa den lille Offersjæl forlod jeg Naadestedet med den h. Thomas's Bekendelse i mit Hjerte og paa min Læbe: Jeg tror.«

* * *

Den tredie Præst, der baade Formiddag og Eftermiddag — Time efter Time — har siddet ved Fodenden af Theresia Neumanns Seng, sammen med Pastor Naber, under Fredagens Ekstase, og som ogsaa har talt med hende Dagen før, fortæller:

»Theresia er hverken stor eller lille. Hendes blege, afmagrede Ansigt fortæller om en usammensat, jævn Karakter og om Uskyld og Oprigtighed. Hun kender intet til Katharina Emmerich og kan altsaa ikke være paavirket af hendes Visioner. Hun modtog først Hjertevunden, og modtog den netop paa den h. Langfredag. I det Øjeblik hun saa Soldaterne gennemstinge Vorherres Bryst fra højre til venstre med Lansen, følte hun en frygtelig Smerte, som var det hendes eget Hjerte, der blev gennemboret. Fra den Tid bærer hun Hjertevunden, der viser sig som et Snit omtrent paa Længde med en Lillefinger. Under Ekstasen bløder Saaret stærkt, saaledes at de linnede Omslag gennemvædes af Blod i Pletter omtrent af en Tallerkens Størrelse. Vunderne i Hænder og Fødder gaar ikke igennem; men de smerter mere paa Indersiden end paa Oversiden, saaledes at Theresia næppe kan gaa. For

at dække Hændernes Sligmater bærer hun oftest sorte Halvhandsker. Med Præstens Tilladelse, ham hun iøvrigt punktlig følger i et og alt — viser hun dem uden Genert-hed. Det er næsten kredsrunde Pletter af Størrelse som en Toøre, bedækkede med en sort, tynd, mørkerød Hud, der er at føle paa som fin, plastisk Gelatine. Det er ikke hver Fredag, hun ser Herrens Lidelse — og ofte ogsaa kun Brudstykker af Lidelseshistorien. Hun beder Time efter Time i Sengen med vidt udbredte Arme, hvad selv et raskt og kraftigt Menneske ikke formaar, dertil man erindre, at Theresia legemlig set er yderst svag, da hun kun nyder ganske lidt og altid kun flydende Føde. Hun taler ikke under Ekstasen — kun kvalfulde Suk kommer over hendes Læber. Ved Siden af de store Smerter, hun føler over hele Legemet, forekommer ogsaa blodige Taarer, og Blod flyder ud af Ørene. Sporene af disse Taarer kan man ofte se flere Dage efter.

Ikke for nogen Pris kan Besøgende erhverve sig Erindringer af Theresia, det være sig et Fotografi eller et lille Billede med Underskrift. Hverken Forældrene eller Pigen selv er at bevæge dertil, fordi Præsten ikke har tilladt det. Hun modtager heller ikke Gaver af nogen Art, trods det at Skrædderfamilien, der lever i den største Nøjsomhed, godt kunde have det nødig paa Grund af den store Børneflokk.«

* * *

Therantias Jævnaldrende, hendes Skolekammerater, fortæller, at hun i Skolen var et temmelig ubehjælpsomt Barn, der havde meget svært ved at lære, og undrer sig over den Slagfærdighed og den Sikkerhed, hvormed hun roligt, hurtigt og træffende besvarer Lægers og Professorers, Lægfolks og Gejstliges ofte listige og underfundige Spørgsmaal. Den almindelige Dom over Theresia er, at hun er et ypperligt, dybt og gudhengivent Menneske, der helt gaar op i Dyrkelsen af sin Gud, og det er den almindelige Mening, at hendes sjælelige Kraft og relative legemlige Bevægelighed skyldes det, at hun i det sidste Aar daglig har nydt den h. Kommunion.

Det skal allerede gentagne Gange være hændt, at hun

har hjulpet tvivlende, rodløse Mennesker tilbage til Kirkens Moderskød, og mangen en nysgerrig Spotter skal være gaaet beskæmmet bort fra hendes fattige Leje.

De mange Besøg, som jeg har omtalt i Indledningen, er der nu sat en Stopper for, idet Biskoppen har forbudt alle Adgang — undtagen Gejstlige og Forskere.

Om kort Tid vil der fra Rom blive sendt en katolsk Undersøgelingskommission til Konnersreuth.

* * *

Stigmatisationer forekommer forholdsvis hyppigt i Kirkehistorien. Man ved sikker Besked om 321 Tilfælde.

Den mest bekendte Stigmatisation er sikkert Frans af Assisi's († 1226). Af den nyere Tids Tilfælde skal nævnes: Katharina Emmerich († 1824), Maria Mörl, Bozen († 1868), Louise Lateau, Belgien († 1883), Gemma Galgani, Italien, og Rosalia Put, Flandern. Om Gemma Galgani endnu lever, ved jeg ikke*); Rosalie Put levede i et hvert Fald endnu 1909.

* * *

Denne Redegørelse — disse Beretninger om en enfoldig, fattig Piges vidunderlige Helbredelse og Stigmatisation, er ikke skrevet i den katolske Middelalders »mørke« Tid. Hovedberetningen er dateret: April 1926. Videnskaben kan *intet* forklare; derfor tier Videnskaben klogelig.

Trods moderne Bibelkritik, trods atheistriske Professorers Latterliggørelse af den gamle Kirkes Lære, trods Tidens Vildfarelser og Fornægtelse tillader Gud sig altsaa endnu at virke Undere i denne lidende Menneskehed paa sine tro Tjeneres, sine Venners, sine Helliges Forbøn. *Guds Arm kan endnu naa os, og har vi ikke Lov til at tro, at den denne Gang — 700-Aaret for Frans af Assisi's Død — har været udstrakt for overfor Verden at bekræfte det Under, der dengang skete paa »hin vilde Klippe mellem Tiber og Arno«, da den hellige Frans af Assisi modtog »Kristi sidste Segl« — de smertende, blødende Vunder?*

Holger Baadslund.

---

*) Hun er død for en Del Aar siden.

II Absalon Trops Bazar.

Søndag den 17. og Mandag den 18. Oktober holder II Absalon Trop en Bazar paa St. Knuds Skole. Troppen vil ved denne Bazar søge at skaffe Midler til sit Arbejde, d. v. s. Hjælp for mange Drenge og unge Mænd til Sommerlejr-ophold, Hjælp til Indretning af vore Mødelokaler og den Bondegaard, vi har faaet overladt til Brug indtil videre. Men desuden vil Troppen hjælpe de Unges Fællesorgan »Katholsk Ungdom«, idet en Del af Indtægten vil tilfalde dette Blad. Troppen beder derfor alle om Støtte, først i Form af Gaver og dernæst ved at aflægge et Besøg paa Bazaren.

Har De en Gave eller et Bidrag til Troppen, send da blot et Par Ord herom til Tropsføreren H. Fausbøll, St. Jørgens Allé 4, eller ring til V. 5967 x, og Troppen sender straks en Spejder til Dem for at afhente Gaven.

Almanakkerne.

I Tilknytning til Artiklen »Almanakkerne« i Ugebladets forrige Nummer tillader jeg mig at give nogle flere Eksempler paa de to nævnte Grupper: A) de, som medtager de katholske Festdage, og B) de, som udelader dem.

- A) Folkets Almanak,
Rom's Nye Almanak,
Husmands-Almanakken,
Prinsesse Helenas Noteringskalender.
- B) Arbejdernes Almanak,
Diakonissestiftelsens Almanak,
Almanak for Nordslesvig,
Sprogforeningens Almanak.

Med denne Tilføjelse maa Listen vist siges at være fuldstændig, hvad de større Almanakker angaar, idet der vel kan ses bort fra alle de mindre Lommebøger, som udgives for de forskellige Stænder, og som vist alle uden Undtagelse ikke indeholder de katholske Festdage.

Gudrun Strøm,
Bibliotheksassistent,
Statsbibliotheket, Aarhus.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Lørdag den 18. ds. afrejste Hs. Højærværdighed Biskoppen paa Ferie til Belgien. Biskoppen ledsagedes af Præmonsstratenseren Dr. theol. Feyen, der i den foregaaende Uge havde holdt Eksercitier for Præsterne. Biskoppen agter at blive i Udlandet ca. 6 Uger, og i denne Tid ledes Vikariatet som sædvanlig af Pastor Helmke, St. Josefs Hospital.

— Søndag den 10. Oktober agter de katholske Ungdomsforeninger at foretage de foreskrevne Kirkebesøg for at vinde Jubilæumsafladen. Da Besøgene foretages i Fællesskab, har Biskoppen bestemt, at eet Besøg i hver Kirke skal være tilstrækkeligt. I hver af Kirkerne vil der blive holdt en Andagt. Biskoppen har tillige tilladt, at enhver, der vil, kan deltage og derved opfylde den ene Betingelse for at vinde Afladen, saa at flere Kirkebesøg ikke behøves. Man begynder sandsynligvis om Eftermiddagen i Rosenkranskirken, men nærmere vil blive meddelt i næste Nummer.

— Onsdag d. 15. ds. holdt Academicum Catholicum ekstraordinær Generalforsamling, idet Administratores ønskede Lovene revideret, inden de skal trykkes op. I Betragtning af det ualmindeligt slette Vejr var Besøget — 17 Medlemmer, ovenikøbet hovedsagelig unge — næsten tilfredsstillende. Formanden, Pater A. Menzinger, talte først om A. C.s Opgaver. Foreningens Hovedformaal var at »samle« de katholske Akademikere ikke blot i udvortes Forstand, men til aandeligt Fællesskab i den samme kristne, katholske Verdensanskuelse, i den samme Bedømmelse af Livets og Tidens Problemer ud fra Kirkens Standpunkt. Selv om det, vi hører i A. C., ikke altid er indpakket i samme glinsende Silkepapir, i hvilket Usandhed og den halve Sandhed plejer at blive serveret, er det, naar alt kommer til alt, alligevel bedre end det, de andre akademiske Foreninger kan byde paa. Saa tog Generalforsamlingen fat. Straks ved § 2 (»Enhver katolsk Akademiker kan kræve Optagelse i A. C.«) opstod der en Diskussion, i hvilken hvert af de 17 tilstedeværende Medlemmer adskillige Gange fik Ordet. Den brogede Mangfoldighed af Forslag og Modforslag fik til sidst Generalforsamlingen til at enes om den oprindelige Ordlyd af Paragrafen, der skal fortolkes som hidtil. § 7 (»Ligeledes paahviler det Administratores efter Samraad med Foredragsholderen at meddele, om der kan medtages besøgende eller ej«) ønskede Generalforsamlingen skærpet, ikke ved Tilføjelse i Lovene, men

ad administrativ Vej. Der blev vedtaget følgende Resolution: »Generalforsamlingen henstiller til Administratores at gøre Adgang til Møderne for Ikke-Medlemmer afhængig af Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Administratores«. Klokken var blevet 12, da Formanden forelagde Ændringsforslag til § 9 (De unges Sektion), hvis Behandling af gode Grunde henvistes til en Fortsættelse af Generalforsamlingen engang i Oktober Maaned. Onsdag den 29. ds. holder A. C. Rusgilde med Lensgreve Josef Holstein-Ledreborg som Rustaler.

— Vi henviser til Bekendtgørelsen om St. Josephs Gildes Afteunderholdning i »Borgernes Hus« den 10. Oktober. Det er en smuk Tanke, at man ved denne Lejlighed arrangerer et Salg af Lykkesedler, hvis Overskud gaar til Vincentsforeningerne, og de koster kun 25 Øre. Desuden tyder Programmet paa, at det bliver en meget fornøjelig Aften.

Efter Samraad med »Danske Kvinders katolske Forbund« ager Komiteen for »Kvindelig katolsk Ungdoms Fællesmøder« at oprette et Kursus i Tilskæring og Kjolesyning for unge Piger, under en eksamineret Faglærerindes Ledelse.

Kursuset finder Sted i Vesterhus hver Onsdag fra Kl. 7 $\frac{1}{2}$ —10 fra Oktober til April incl.

Prisen for hele Kursuset er 5 Kr. som erlægges ved Indskrivningen. Indmeldelser modtages skriftlig eller mundtlig hos Frk. Martha Holler, Jernbanvej 2°, Chl. Tlf. Ordrup 986.

Filet-Kursus.

Enctimer og Hold. Nyt Hold begynder 1. Oktober. Næstvedgade 26¹ (ved Strandboulevarden). Tlf. Øbro 4496 y.

Stort lyst Værelse med elek. Lys og Centralvarme til Leje m. fuld Pension for en eller to unge Mennesker. Henv. Herudek, Landskronagade. Tlf. Strand 198.

Frederiksberg.

Stort, lyst møbleret Gadeværelse til Leje fra 1. Oktober. Billet mrk. Værelse modtager Bladets Kontor.

A.C. Onsdag 29. Sept. Kl. 8 $\frac{1}{4}$. *Rusgilde* i Vesterhus. Rustale af Lensgreve *Holstein-Ledreborg*. Der serveres Kaffe med Kager, Frugt og Punch. Deltagelse (for hvilken erlægges 2 Kr.) bedes senest Mandag den 27. ds. meldt til P. Menzinger, Stenosgade 4 eller Aage Børge Schmidt, Maglekildevej 3. Telefon Vester 2473 v (6—7). Festkomiteen.

St. Joseph Gilde

henleder Opmærksomheden paa, at Gaver til Lykkesedlerne, hvis Overskud tilgaar Vincentsforeningerne, modtages med Tak saavel af Gildets Medlemmer som af undertegnede

Hofdame A. Ulke Ramsing,
Kastelsvej 19.

Fru Edouard Hansen,
Lundsgade 5.

Fru Helga Günther,
Bangertsgade 11.

Fru Mary-Inga Messerschmidt,
Toftegaardsallé 9, Valby.

Fru Else Günther,
Stenosgade 3.

St. Josephs Gilde

st. 1885

afholder

under Protektion af

Hs. Højærværdighed Biskoppen

Aftenunderholdning

Søndag den 10. Oktober 1926 Kl. 7^{1/2} præ.

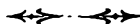
i
»Borgernes Hus«, Rosenborggade 1
(Festsalen)

Theaterklubben af 1898 opfører:

Reisen til Kina

Sangspil i 3 Akter af *Adolf v. d. Recke*.

5-Mands Orkester under Ledelse af

Hr. *W. F. Frøberg*.

Ved Festen finder en Bortlodning Sted, hvis Overskud tilfalder Vincentsforeningerne.

Billetter à 3, 2, 1 Kr. samt Lykkesedler à 25 Øre

faas hos:

<i>G. Læsø Riise:</i>	St. Jørgens Allé 11 ¹ .	Vester 3787.
<i>Chr. Dose:</i>	Studiestræde 41.	Byen 2297.
<i>Joh. Bøttger:</i>	Lyøvej 1.	Godthaab 93 x.
<i>Fr. Navrsted:</i>	Viktoriagade 16 A ⁴ .	
<i>Em. Nielsen:</i>	Kongedybet 26 ² .	Amager 3708 v.
<i>Chr. Hartmann:</i>	Frederiksberggade 19 ³ .	Central 2645 Kl. 11-5.
samt i begge katolske Bogsalg.		

Onsdag d. 6. Oktober 1926 Kl. 8. St. Knuds Festsal, Stenosgade 4.

Japan i Ord og Billeder

af Herr Arkitekt Aage Mathiesen.

Udmærket musikalsk Assistance. »*Japans religiøse Sange*«.

Adgangskort til Kr. 1,20 og 0,60 (Garderobe iberegnet)
faas i katolsk Boghandel, Stenosgade. St. Ansgar Boghandel.
Portneren, Stenosgade 4. C. Husson, Stenosgade 5. Bestilling
modtages pr. Telefon Vester 787 x (skal afhentes senest 4. Oktbr)..

Kirkelig Kalender.

26. Sept. 18. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.	3. Okt. 19. Søndag efter Pintse. Rosenkransfest.
27. — M. Cosmas og Damian, Martyrer.	4. — M. Frans af Assisi, Bekender.
28. — Ti. Wenceslaus, Martyr.	5. — Ti. Placidus og Lidelsesfæller, Martyrer.
29. — O. Mikael, Erkeengel.	6. — O. Bruno, Bekender.
30. — To. Hieronymus, Bekender og Kirkelærer.	7. — To. Rosenkransfest.
1. Okt. F. Remigius, Biskop og Bekender.	8. — F. Birgitta, Enke.
2. — L. Værneenglene.	9. — L. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 1. Oktober.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt, det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂ Efterm.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 3. Oktober holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 26. September Kl. 8¹/₂.

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 26. Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønnerne. Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forening; Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet og Mariakongregationen af Apostlenes Dronning; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josefs Gilde; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Sakramentskirken.

Efter Højmessen paa Kirkevielsesfesten den 26. ds. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet indtil Aftenandagten Kl. 6.

Højmessen paa denne Dag læses særligt for Sognets levende og afdøde Velgørere.

Fælles Bedetimer: Straks efter Højmessen: Vincentsforeningen. Kl. 3: Foreningen Absalon. Kl. 4: Birgittaforeningen. Kl. 5: Breviarbøn. Kl. 6: Aftenandagt med Te Deum.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaund (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8³, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 40.

Søndag den 3. Oktober.

1926.

INDHOLD: Rosenkransen. — Lidt om Heinrich Federers Digtning. — Den salige Abba Chebra Michael. — Et nyt katolsk Hospital paa Island. — Frans. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Rosenkransen.

Af Leo XIII's Encyklika 1892.

Til at forsonne den guddommelige Vrede og bringe dem, der er plagede af Livets Byrde, den nødvendige Lindring, gives der intet gavnligere Middel end fromme og udholdende Bønner, saafremt de er ledsagede af det kraftige Forsæt at ville føre en kristelig Livsvandæl. Men dette kan efter Vor Anskuelse bedst opnaas ved Hjælp af Rosenkransen. Lige fra dens Oprindelse, der er tilstrækkelig kendt, som forherliges af fremragende Mindesmærker, og som Vi selv ogsaa gentagende har omtalt, lovprises dens mægtige Kraft. Paa en Tid nemlig, da Albigenesernes Sekt tilsyneladende en Beskytter af Troens og Sædernes Ukrænkelighed, men i Virkeligheden en saare slem Forfører og Fordærver, blev mange Nationer til Fordærvelse, bekæmpede Kirken den og de forbryderiske Partier ikke med Soldater og Vaabenmagt, men navnlig ved Kraften af den hellige Rosenkrans, hvis Ritus Guds hellige Moder selv havde overgivet til den h. Fader Dominikus, for at han skulde udbrede den; herlige Sejre vandt Kirken ved den

over alle. Derfor maa vi under de nuværende Forhold, som vi beklager som bedrøvelige for Religionen og for-dærvelige for Staten, alle med lige Fromhed i Fællesskab anraabe Guds hellige Moder og bede hende om, at hun, ligemeget hvad Nød vi end maatte blive stedte i, straks og af fri Vilje iler os til Hjælp, navnlig naar det gælder om at sikre det evige Liv, og at hun vil øse af hin Naades Skat, hvormed hun fra Begyndelsen af blev udrustet i saa rigelig Fylde af Gud, og som gjorde hende værdig til at blive Guds Moder. Ved denne Naadefylde nemlig, som er det mest fremragende blandt Jomfruens mange Fortrin, staar hun langt over alle Mennesker og Engle og er blandt alle Christus nærmest.

Naar vi altsaa hilser hende med Engelens Hilsen og sammenknytter denne Lovprisning i Rosenkransen, saa gør vi, hvad der er hende overmaade velbehageligt og efter hendes Ønske; thi saa opfrsker vi paa en vis Maade Min-det baade om hendes ophøjede Værdighed og om Menne-skeslægtens Forløsning, som Gud har paabegyndt ved hende. Derfor fremhæves ogsaa bestandig det Veksselfor-hold, som forbinder hende med Christi Glæder og Lidel-ser, med hans Vanære og hans Sejre, for at styre Menne-skene og føre dem til Evigheden. Naar det har behaget Christus i sin store Godhed at paatage sig en stor Lighed med os, at kalde sig Menneskesønnen og at vise sig som saadan, for at hans Barmhertighed imod os kunde blive desto mere aabenbar, »han maatte i alt blive Brødrene lig for at være barmhertig« (Hebr. 2, 17); saa blev det ogsaa forundt Maria, fordi hun udvalgte til at være Moder til Christus, som samtidig er vor Broder, fremfor alle andre Mødre at være i rig Fylde barmhertig imod os.

Naar Naturen selv har gjort Navnet »Moder« til det sødeste og i dette Navn ligesom vilde se underforstaaet et Mønster paa omsorgsfuld Kærlighed, saa er Sproget ikke i Stand til tilstrækkelig at udtrykke, men de frommes Hjer-ter føler det, hvilken velvillig og virksom Kærlighed Maria huser i sit Hjerte, da hun jo ikke paa menneskelig Vis, men ved Christus er vor Moder.

Lidt om Heinrich Federers Digtning.

Af Holger Baadslund.

Hvem kender Heinrich Federer herhjemme? Sikkert ikke mange. Og dog kan han med Rette gøre Krav {paa at nævnes som en af det moderne Schweizes mest betydelige Forfattere.

Federer er født den 7. Oktober 1866 i Brienz i Kantonen Bern og var oprindelig bestemt for den gejstlige Stand. Efter at have afsluttet sine katholske theologiske Studier i St. Gallen blev han ansat som Kapellan i Toggenburg — et tidligere Grevskab i St. Gallen — i den naturskønne Dal mellem Rhinen og Thur. Man erindrer »Ritter vom Toggenburg«, Schillers Digt, hvor Elskeren resigneret slaar sig til Taals med den »Søsterkærlighed«, som den hulde Møene vil byde ham. Ligesom Ridderen af Toggenburg maatte opgive at faa Møen som Brud, saaledes maatte Heinrich Federer resignere pna at tjene Christi Brud — den hellige, katholske Kirke — som Præst, idet en ondartet asthmatiske Lidelse tvang ham til at trække sig tilbage.

Først nogle Aar efter Aarhundredskiftet fødes *Digteren* Heinrich Federer. Han var dengang over fyrretyve Aar gammel; men desuagtet fulgte Bog paa Bog — en lang Række af Bøger, af hvilke vistnok den første var en Monografi af den hellige Frans af Assisi, der udkom 1908. Den er selvfølgelig forlængst udsolgt — som alle gode Bøger om den lille Guds Fattige fra Assisi.

I Valget af Emner, i Tankegang, overalt mærker man Katholiken; det er tydeligt, at Federer helt er hjemme i katholsk Kultur og Tænkning, ud fra dette Grundlag virker han, og digter han. Men han er alligevel det moderne Menneske, saa moderne, at en eller anden har taget fejl af Manden. Han tilhører den moderne Fløj af schweizisk Katholicisme.

Gennembruddet naaede Federer allerede 1911 med Romanen: »Berge und Menschen«, der er trykt i 86,000 Eksemplarer. I denne og i Fortællingen »Pilatus«, der udkom 1912, naar Federer overordentlig højt. Den brave

Bjergfører Marx Omlis i »Pilatus« er hans alter ego, vidner han selv. Saavel i disse to Arbejder som i den historiske Folkedigtning »Mätteliseppi« (1916), skildrer han sin Hjemstavns Folkeliv med mesterlig Kunst, og henter sine Emner fra Samtiden og beskæftiger sig blandt andet med Modsætningsforholdet mellem det katholske og det reformerte Schweiz. Bjergboens Kærlighed til Friheden er sikkert den Lidenskab, der gløder stærkest i hans eget Hjerte.

Er Federer overhovedet paavirket af nogen, er det vel nærmest af hans Samtidige, den schweiziske Forfatter Ernst Zahn (født 1867). De har begge den samme Kærlighed til Alpekædens forrevne Linje, til de viltre Bjergfosse og de evigt snedækte, lysende Tinder; men der er mere Malm i Zahns Digtning, mere mandig Kraft, mere Sundhed og mindre Nervøsitet. Til Gengæld har Federer mere Humør, og hans Bøger er byggede paa fastere kulturhistorisk Grund. Der kan være — og er oftest — en særegen Skønhed over Federers Skildring af Kampen mellem det tillærte, det paatvungne og det evigt menneskelige i den menneskelige Natur — en Ynde, der, i Skildring af Følelser, næsten kan kaldes kvindelig. Stærkest kommer det til Orde i hans mindre Arbejder, og derfor bliver Fortællingen og Novellen vel de Former, hvor han skildrer med rigest Talent.

For et Aarstid siden begyndte jeg at oversætte nogle af disse hans mindre Arbejder. Manuskripterne ligger i min Skrivebordsskuffe, og der maa de foreløbig blive. Federer forlangte nemlig saa stort et Honorar for Tildelsen til at udgive Arbejderne herhjemme, at ingen Forlægger havde Lyst til at inklade sig paa Udgivelsen. Jeg vil gerne, at Ugebladets Læsere skal lære at holde lige saa meget af hans Digtning som jeg, og bringer derfor hermed — som Prøve — et Brudstykke af Legendens: »Sankt Benedikts Torne og Sankt Franciskus Roser«, der udkom 1917 i Bindet »Gebt mir meine Wildnis wieder« — og maa iøvrigt henvise Læseren til at læse ham paa Originalsproget, da intet af hans Værker forefindes paa Dansk.

En Dag bankede den fattige, hellige Tigger Frans af Assisi med nogle af sine Ordensbrødre paa vort fornemme Abbedi's Port, og spiste i Refektoriet af en flad Skaal med vor naadige Herre Abbeden og det ganske Konvent.

Det var ejendommeligt og forfriskende at se, hvor skønt Mindrebrødrenes grove, brune Kutter smeltede sammen med vore finere sorte til en fredfyldt Farvesymfoni. Men en saadan Samhørighed herskede ikke i deres Sjæle.

Vor Abbed og den ærværdige Broder Frans talte rigtignok mangt og meget om den hellige Stamfader Benedikt, og af Gæstens rene, syngende Mund hørtes vor Stifters Lov saa skøn, som Klangen af det nye Orgels øverste, lille, sølverne Pibe.

Men nede ved den anden Ende af Bordet, hvor de unge Tiggerbrødre sad Side om Side med vore Brødre, løftede der sig en heftig Strid om, hvad der var bedst: at leve i Kærlighed til Gud eller at dø af Kærlighed til Gud? . . . og spandt sig saa over til det mere jordiske: hvem, der var mest ærværdig — en Engel eller en messelæsende Præst? . . . for tilsidst at ende i den rene, menneskelige Nysgerrighed: hvem, der vel var den største, vor salige Fader Benedikt eller denne muntre Fru Fattigdom's Søn, Frans? Som ret og rimeligt var stemte vort Konvent for dets hellige Stamfader, og lod sig endog i gejstligt Overmod henrive til drillende Stiklerier overfor de barfodede saakaldte Mindrebrødre.

Paa hin Tid lyste vort Stift heroppe af Værdighed og streng Tugt over den lunkne Verden dernede, som en straalende, sneklædt Alpetind. Men, og herover var det Abbeden klagede sin Nød for »den lille Guds Fattige«, det varmede ikke. Langt mere gjorde det Menneskenes Sind koldere, al den Stund mange Præster mente at staa særlig højt i Vorherres Naade og alene at nyde hans himmelske Privilegium — eller i et hvert Fald at være de særligt Udvalgte blandt hans Udvalgte. De bad til langt over Midnat, spægede sig grusomt, fastede uden Maade for hvert jordisk Smil, der havde kruset deres Læbe, og drev de arme Syndere med Svøbe og Bodsskjorte ud i Klostergaarden, som Vinden havde fejlet.

Derefter fortalte de nu den navnkundige Gæst om deres

Stamfaders Sult, om hans forseglede Mund, hans simple Reb, og Dødningehovedet paa hans Pult, og rystede paa de kronragede Hoveder, fordi Mindrebrødrene stadig smilede og bravt vederkvægede sig med den iskænkede Vin og Frugten, der var sat for dem.

»Mærk eder vel,« raabte man, »at Deres Højærværdighed aldrig naar Guds Rige ad Rosenstier, men kun gennem langt stindere Tornekrat,« Brødrene smaalo endnu lystigere. »Mærk eder vel, Brødre i Herren, hvorledes vor Stamfader opelskede Tornebuskene derude, hvori han har dødet den syndige Kødets Lyst. Ogsaa vi plejer at gøre saa, og I kan i hver eneste Celle paa vort lille Bord se en Tornevaand derfra.

Men hvad eder angaar, saa siger man, I elsker Sang og Skæmt, ler med Blomster, Fugle og Børn og anden saadan Ubestandighed, og at eders Mester — tag det ikke ilde op, Brødre — endog stikker Roser i sin Livgjord som en anden Forelsket«.

»Streng, fromme Fædre«, værgede sig nu en lille brun Broder, »gør os nu ikke værre, end vi er. Ve os, hvis vi ikke kendte Tornene! Spørg, Højærværdige! spørg vor Fader Frans, hvor ofte man jog os gennem Stræderne; man kaldte os Afsindige, og spyttede paa os fra Vinduerne! Spørg, hvor mange Kirker og Klosterceller man barrikaderede for vor Næse, og hvor ofte man i Steden for Brød lod os blive Ryggeløsheder og Gudsbespottelser til Dø! Det var Torne, og de, som saarede os dybest, dem kalder jeg, som fordum Paulus: de falske Brødre. »Aa vist,« faldt nu nogle Brunkutter ind, og svingede kækt med Hætterne, »det er langt fra saa slemt, Elias, langt fra!«

»Og vi bærer det let,« spandt en anden brun Broder Traaden videre.

»Men hviler Livets Byrder som et Aag paa svage Skuldre, og er Hjertets Smertensbæger fuldt, saa baader det et naturligt Menneskebarn ilde, hvis ikke han lader en Kende af Vorherres kære, muntre Sol smile til sig i sin Elendighed, og hvis han ikke lader Gaaseurters glade Farver og Finkers Kvidren og alle andre Lystigheder — der er skabt til Opmuntring for vort mørke Sind — bringe Lys over

tunge Dage; og lige saa hvis han ikke vil lade vor Herre og Guds rige Farvepensel forgyldte sin Tungscelle. Det mener jeg stakkels, dumme Broder Beppo. Tilgiv mig, Deres Højærværdighed, mit upassende Svar paa eders Tale. Eders Alvor er mig hellig. Men Gud velsigner ogsaa min Latter«.

Og da han saa ikke formaade andet, aabnede den unge, lyslokkede Broder de ubarberede Læber, saa Tænderne lyste som Perler, og lo med hele sit friske Lærkeansigt hele Konventet op i dets aabne Øjne, og lo i Særdeleshed med et Par saa glade, gyldenbrune Øjne, at selv Solen mod dem næsten saa ud som en Skygge.

Dette lyse Overmod æggede end mere de strenge Klosterherrer. Og da de lagde Mærke til, hvorledes ikke alene Broder Frans, men ogsaa hans Vært Abbeden selv, nikkede venligt til Ynglingen, saa formørkedes deres graa Miner endnu mere. Han fortryller dem alle, tænkte de. Han har allerede bedaaret vor naadige Herre.

Efter Maaltidet begav Munkene sig med Gæsterne ned i Haven, hvor Sommerfugle og Biller legede over Blomsterne, og hvor Solen laa over alle Bede — ligesom i en svag Røgelsesky. Men vore Klosterherrer værdigede ikke denne vingede Lystighed et eneste Blik, men førte de brune Brødre til de mørke Tornebuske, som Stamfaderen havde hentet ned fra Klipperne og plantet her.

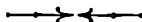
Og Pater Senior saa nu ligesaa hvas og mørk ud som de vilde Vækster, da han truende slyngede Ordet: »Her ser I det Retfærdighedens Symbol, som godt kunde være vort Bømærke,« mod Broder Frans og hans unge Brødre. »Af denne haarde Bog lærer vi, hvad Trøst fra Himlen er,« tilføjede en Anden. En Tredie: »Den der saar Taarer vil høste Latter.« »Som for den gamle Moses viser Gud sig for os i Tornebusken.«

Med saadanne og andre mere eller mindre bibelske Fyndord trængte Patrene vrødt Franciskanerne, og man saa paa deres hvasse Blikke, at de ikke satte deres Lid til, hvad der ikke var vundet ved Bod og ved Sukke. »Hver den, der mener det alvorligt med sin Frelse, kan tage en lille tornet Gren med sig hjem,« manede Pater Senior, »for at han kan gaa frem i Herrens Tugt. Begynd kun I, ærværdige Broder Frans.«

Manden fra Assisi traadte gerne derhen, og brød smilende en Vaand af Kradtet. Men, aa, nej! se da, sel Det piblede pludselig som Blod fra Vaandens Træ, og istedenfor Torne bar den lille Kvist et Utal af smaa, røde Roser. Der jog et Skrig af Forbauselse igennem Haven. Og Rosenunderet bredte sig over alle Bede. Busk efter Busk luede op til en sand Rosenbrand. Hvad der før saa ud som et skræk-indjagende Vildnis, var nu at se som intet mindre end et Hav af smaa duftende Rosenhoveder — i Sandhed lig en eneste altovervældende Latter...

Modbeviste og beskæmmede af et saadant Under og Tegn sneg den ene efter den anden af vore Fædre sig til sin Celle — med Kutteærmet for de taareblændede Ansigter. Hellige Gudsmoder! ogsaa Tornevaanden paa hvert lille Bord og hver lille Pult havde forvandlet sig til en lang, blomstrende Rosengren og fyldte Cellerne med en sand paradisk Duft. Da gik det ogsaa op for os i vor dumme, dumme Strengthed, at den kære Gud elsker en fri, gudhengiven og glad Sjæl langt mere end al Disciplinens Strengthed, og at denne enfoldige Broder Frans'es Latter er mere værd i Himlen end tolv Abbedier fulde af tungsindige Helgenansigter.

Saaledes voksede Sankt Franciskus Roser af Sankt Benedikts Torne og breder endnu den Dag i Dag sit Purpurskær over den gamle Klosterhave og fylder den med Vellugt. Men Du, fromme Legendelæser, maatte Du her-efter stedse bære et Skud af Broder Frans'es smaa, underbare Roser, det vil sige et lille Smil, gennem denne Taarernes Dal — op i de evige Højder. Amen.

Den salige Abba Ghebra Michael.

Søndag den 3. Oktober finder i Rom atter en Beatifikation Sted. Den abyssinske Martyr, Abba Ghebra Michael, vil blive erklæret for salig. I Lazaristernes »Bulletin des Missions« læses en lille Skildring af hans Liv, hvorefter vi gengiver en Del.

I 1839 overdrog Propagandakongregationen Missionen i Abyssinien til Lazaristerne. En Italiener, Justintde Jacobis, blev viet til Biskop og overtog Ledelsen af Missionen.

Ham lykkedes det bl. a. at omvende den abyssinske Munk Ghebra Michael. Han var født 1788 i Provinsen Goggiam, og allerede i ung Alder traadte han ind i et Munkekloster. Derfor kaldtes han altid *Abba*. I Klosteret kastede han sig med hele sin Energi over de theologiske Studier, og han naaede snart Ry som en af de største Theologer i Æthiopien.

Det hændte nu, at den lærde skismatiske Munk og den katholske Biskop Mgr. de Jacobis tillige med flere andre af den abyssinske Kejser blev sendt til Kairo for at forhandle med den ægyptiske Regering. Da deres Opgave var fuldendt, fik Biskoppen flere af Abyssinierne, iblandt dem Ghebra Michael, til at ledsage sig til Rom. Synet af Kirkens Hovedstad og Overhoved blev som en Aabenbaring for disse afrikanske Skismatikere, og deres talrige Fordomme mod den katholske Kirke begyndte at svinde.

Stærkt grebne af Tanken om Union med Rom vendte Ghebra Michael og hans Ledsagere hjem i April 1842. Men her mødte dem straks den heftigste Modstand, særlig fra den abyssinske Kirkes øverste Biskop Salama, der for ingen Pris vilde underkaste sig Rom. Da Ghebra Michael efterhaanden saa, at Vejen var ufremkommelig, maatte han alene gøre det vigtige Skridt og lade sig udsone med Rom. Efter at have tilbragt et Aar hos Mgr. Jacobis i Adoua, blev han i 1845 optaget i Kirken.

Ti Aar blev det endnu givet Ghebra Michael at leve i, og dem brugte han helt i Kirkens Tjeneste. Han blev den værdifuldeste Kraft i Arbejdet i Abyssinien. Der var jo ingen af de katholske Missionærer, der som han var fortrolig med Abyssiniens Folk og Kultur; i Tale og Skrift virkede han og havde store Resultater. Efter at han i 1851 var blevet præsteviet, bosatte han sig i Gondar, og her saa det ud til, at han skulde rette Dødsstødet mod det gamle Skisma. Talrige var Konversionerne, og Unionen med Rom blev et Dagens Emne i Abyssinien.

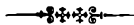
Men saa rejste ogsaa Modstanden sig i en rasende Forfølgelse i 1854. Salamas fik Kejser Theodoros til at fængsle

de førende Katholikker. Mgr. de Jacobis blev efter fem Maaneders Fangenskab sendt ud af Landet, men Ghebra Michael skulde afsværges sin Tro eller dø. Med det største Mod forsvarede den 66-aarige Mand sin Tro foran Kejseren. Mens mange overfor Trusler og Pinsler bøjede sig i menneskelig Svaghed, var han urokkelig. Omtrent et Aar varede hans Martyrium. I denne Tid fulgte han i Lænker den abyssinske Hær fra Sted til Sted, flere Gange blev han pisket og hudstrøget, men intet var i Stand til at kue ham. Endelig blev han dømt til Døden i Maj 1855, men den engelske Konsul fik Dommen forandret til livsvarigt Fangenskab.

»Hils mine Elever«, sagde han til en Katholik, der hemmeligt var kommet i Forbindelse med ham, »og sig dem, at de skal holde fast ved deres Tro. Hvis man dræber mig, vil jeg dø som Vidne for min Tro. Hvis man lader mig leve, vil jeg stadig bekende og prædike den. Naar du ser Biskoppen og alle vore Brødre, saa sig dem, at de skal bede meget for mig, at Herren maa værdiges at lade mig sejre i denne Kamp, som han i sin Naade har ført mig ud i.«

Ghebra Michaels Død var nær. Fuldstændig udmattet som han var, blev han et Offer for Koleraen, der begyndte at hærge Hæren. Som et levende Lig blev han bundet fast til en Hest og saaledes ført med, indtil den sidste Time kom; saa tog man ham ned af Hesten, og i Skyggen af nogle Palmetræer, støttet til en Sten udaandede han den 28. Juli 1855. Saa først blev Lænkerne brudt, ved Begravelsen.

Nu vil Kirken hædre den tapre Martyr i Haab om, at hans Fædreland, som han levede og døde for, ved hans Forbøn maa naa til den endelige Forening med den katholske Kirke.

Et nyt katholsk Hospital paa Island.

Det er nu 24 Aar, siden St. Josefshospital i Reykjavik begyndte sin Virksomhed. Henved 15000 Patienter er blevet plejede der.¶

I Maj Maaned i Fjor blev Grunden lagt til et nyt Hospital, som St. Josefs Søstre har ladet bygge i Havnefjord, en By paa omtrent 3000 Indbyggere, 11 Kilometer fra Reykjavik. Et helt Aar er der blevet arbejdet ved Opførelsen af denne Bygning.

I Søndags, 5. September, fandt Indvielsen af det nye Hospital i Havnefjord Sted. Den blev forrettet af Monseigneur Meulenberg. Kl. 3 mødte de indbudte Gæster. Kl. 4 begyndte Højtideligheden. Monseigneur Meulenberg i fuldt Ornat, assisteret af to Præster i Dalmatika, gik i Procession til Hospitalets Indgang. Foran ham gik Kordrenge i to Rækker, og i Spidsen blev der baaret et Kors mellem to

Lys. I Processionen blev der ogsaa baaret to pragtfulde Faner. En myldrende Mængde havde samlet sig foran Hospitalet. Blandt dem, der overværede Indvielsen, var en islandsk Minister, den danske Chargé d'affaires, den franske Konsul, Chefen paa det danske Inspektionsskib, Orlogskaptajn Bistrup, med en Del Officerer og Matroser. Efter at Monseigneur Meulenberg havde holdt Hovedtalen, overrakte Orlogskaptajn Bistrup et islandsk Flag, som det danske Marineministerium forærede Hospitalet. Orlogskaptajnen rettede følgende Ord til den Apostoliske Præfekt og Søstrene:

»Monseigneur, Ærværdige Søstre.

Paa det danske Marineministeriums Vegne har jeg den Ære og Glæde at overgive Dem denne Flagstang, som er lavet ombord, og dette islandske Flag, som en ringe Tak for al den Omsorg, Kærlighed og Omhu, der igennem Aarenes Løb er vist syge danske Sømænd.

Flaget er Symbolet paa det Land, som De, Monseigneur, og De, ærværdige Søstre, til Guds Ære har ofret et helt Livs Arbejde.

Idet jeg hermed overrækker Monseigneur Flaget, vil jeg udtrykke det Haab, at Vor Herre altid vil være med Søstrene i deres uegennyttige Arbejde, og jeg ønsker til Lykke med det smukke Hospital, som i Dag bliver aabnet og indviet.«

Herpaa svarede Monseigneur Meulenberg følgende:

»Hr. Orlogskaptajn Bistrup,

Med stor Taknemmelighed har jeg den Ære i Hospitalets Navn at modtage dette islandske Flag, som det danske Marineministerium velvilligst har foræret os. Flaget er en kærkommen Gave; thi det er vort Riges Banner, som vi elsker, og under hvilket vi arbejder her i dette Land. Det var en fintfølende Tanke, som bevægede det danske Marineministerium velvilligst at ville deltage i Hospitalets Indvielse og forære os et Nationalflag med Flagstang som Gave, for hvilket jeg har den Ære at takke i Hospitalets Navn. Mandskabet om Bord paa Fylla har vist Hospitalet den Opmærksomhed at forære Jærngitrene ved Hospitalets og Kirkens Indgang. Vi sætter stor Pris paa denne Gave, især da Mandskabet selv har lavet den ombord. Jeg beder Dem, Hr. Orlogskaptajn Bistrup, at overbringe Mandskabet paa Fylla vor hjerteligste Tak.«

Derpaa talte Byfogden og Landsfysikusen.

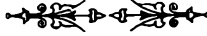
Mellem Talerne blev af et Sangkor den islandske og den danske Nationalsang sunget.

Til Slut foretog Monseigneur Meulenberg Indvielsen af Hospitalet. Alle fik saa Lov til at komme ind og se det indre.

Hospitalet er støbt af Beton og indrettet efter de nyeste Krav. Det kan optage 45 Patienter ad Gangen. Det er 26 m. langt og 10¹/₂ m. bredt.

Ved Siden af Hospitalet har Søstrene ladet opføre et nydeligt Kapel, som foreløbig skal tjene som Sognekirke.

Hospitalet har foruden Udstyr kostet 265000 Kr.

Frans.

Vi fejrer i disse Dage 700 Aars Mindet om den hl. Frans af Assisis Død. Her fra Danmark og det øvrige Norden er en Del paa Valfart til Helgenens Grav. Men alle vi andre, vi som maa blive hjemme, hvorledes kan vi fejre Dagen? Ja, i Aanden og i Bønnen kan vi være med; men kan vi ikke ogsaa være med paa anden Maade?

Vi har en Franciskus Kirke her i Landet, i Nakskov, den kan vi valfarte til, og mange fra Falster og Lolland vil sikkert ogsaa gøre det; men saa er der alle de andre hjemmевærende Katholikker i Danmark, hvad skal de?

Den hl. Frans's Ordensbrødre har Virksomheder her i Danmark; i Nykøbing, Maribo og Nakskov, hvortil der er knyttet Børnehjem, og dem kan vi godt tænke paa, og gøre godt imod, selv om vi gaar hjemme i vort eget Sogn.

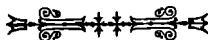
Pastør Smitz i Nakskov har en Postgiro Konto Nr. 6511, og paa den kan de indbetale en lille Gave, jeg foreslaar en Krone, kun alle der hedder Frans eller Franciska giver to Kroner, og saa skriver de paa Girokortets Kupon, hvilken af de tre Virksomheder Beløbet er tiltænkt. Pastor Smitz vil da nok være saa venlig at fordele Gaverne efter Givernes Ønske.

Var det ikke en god Maade at fejre den hl. Frans paa? Overkommelig er den i hvert Fald.

H 616.

Nu vil nogle maaske, ligesom tidligere her i Bladet, spørge; hvorfor altid Nakskov? og maaske med Rette; men til deres Beroligelse lover jeg ret snart at foreslaa lignende Indsamlingsdage for andre trængende Virksomheder.

H 616.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fra Søndag d. 19. Septbr. til Søndag d. 26. blev der holdt Eksercitier for St. Annæ Menighed ved Højærv. Herr Pater Flynn fra Helsingør. Det var herlige og velsignelsesrige Dage for Menigheden. Kirken var fyldt over eneste Aften. Med den største Opmærksomhed fulgte Menigheden de gribende Foredrag om Synden, Boden, Guds Barmhjertighed, Bønnen og Altrets helligste Sakramente. Torsdag og Fredag var der ogsaa særlige Foredrag for Skolebørnene. Henvend 200 modtog i Anledning af disse Eksercitier den hl. Kommunion. — Maatte den Iver, Menigheden var besjælet af, bære den rigeste Frugt! — Vi beder ogsaa Pater Flynn modtage Menighedens dybtfølte Tak for disse uforglemmelige Dage. *Fr. S. J.*

— Indsamlingen til Busten af Johannes Jørgensen skrider godt frem, dog mangler endnu en Del af det fastsatte Beløb. Fremragende Kunstnere har udtalt sig særdeles anerkendende om Billedhugger Chresten Skikkilds Arbejde. Der er nu en glimrende Lejlighed for alle danske Katholikker til at vise Digteren deres Taknemmelighed og Hyldest. Da Komitéen gerne skal slutte Indsamlingen i en nær Fremtid, bedes Bidrag indsendes snarest. (Frk. D. Beck Hansen, Postkonto Nr. 3828, København C.)

Katholsk Klub.

Tirsdag den 5. Oktober paa Hotel »Kongen af Danmark«: Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Medlemsmøde. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Foredrag af Lensgreve Holstein Ledreborg: »Forholdet mellem Stat og Kirke.«

Paramentforeningen genoptager sine Møder den første Mandag i Oktober, hvorfor Foreningens aktive Medlemmer bedes møde.

Foreningen »Absalon«

afholder sin aarlige Stiftelsesfest Søndag den 3. Oktober Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Columbus Selskabslokaler. Venner og Bekendte indbydes venligst.

Søndag den 10. Oktober møder Foreningens Medlemmer til Fælleskommunion ved Messen Kl. 8 i Sakramentskirken.

Mandag den 18. Oktober afholdes Generalmøde Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Eventuelle Forslag bør indsendes til Formanden, senest ved Foreningens Stiftelsesfest.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Paa Grund af Bortrejse er Kontoret lukket 2. 3. og 4. Oktbr. 1926. Bestyrelsen.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er 6511 Nakskov, hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Krones Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pige hjem i Nakskov. Og hjerterelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

St. Josephs Gilde

st. 1885

afholder

under Protektion af

Hs. Højærværdighed Biskoppen

Aftenunderholdning

Søndag den 10. Oktober 1926 Kl. 7 $\frac{1}{2}$ prc.

i
»Borgernes Hus«, Rosenborggade 1 (Festsalen).

Theaterklubben af 1898 opfører:

Reisen til Kina

Sangspil i 3 Akter af *Adolf v. d. Recke*.

5-Mands Orkester under Ledelse af
Hr. W. F. Frøberg.

Ved Festen finder en Bortlodning Sted, hvis Overskud tilfalder Vincentsforeningerne.

Billetter à 3, 2, 1 Kr. samt Lykkesedler à 25 Øre

faas hos:

G. Læsøe Riise: St. Jørgens Allé 11¹. Vester 3787.
Chr. Dose: Studiestræde 41. Byen 2297.
Joh. Bøttger: Lyøvej 1. Godthaab 93 x.
Fr. Navrsted: Viktoriagade 16 A⁴.
Em. Nielsen: Kongedybet 26². Amager 3708 v.
Chr. Hartmann: Frederiksberggade 19³. Central 2645 Kl. 11-5.
samt i begge katolske Bogsalg.

St. Josefs Gilde, st. 1885. Generalforsamling afholdes paa Stiftelsesdagen, Mandag d. 25. Oktober Kl. 7 $\frac{3}{4}$ Alten i Bredgade 67. Forslag, som ønskes behandlet ved denne, bedes sendt til Formanden, G. Læsøe-Riise, Sct. Jørgens Allé 11¹, før 15. Okt. 1926. Mødet den 11. Oktober er aflyst. Bestyrelsen.

P. Menzinger S. J. fortsætter sin Foredragsrække om *Grundforskellene* mellem katolsk og protestantisk Kristendom.

Emner:

Mandag d. 4. Okt., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Er Kirken synlig?
Mandag d. 11. Okt., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Petrus, den første Pave.
Mandag d. 25. Okt., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Kirkens Ufejlbarehed.
Mandag d. 1. Nov., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Katakombernes Tro (m. Lysbilled.).
Dermed afsluttes Foredragsrækken.

Adgang fri for alle, ogsaa for Ikke-Katolikker.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenogade 4 B.

Kirkelig Kalender.

3. Okt. 19. Søndag efter Pintse. Rosenkransfest.	10. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.
4. — M. Frans af Assisi, Bekender.	11. — M. Ferialdag.
5. — Ti. Placidus og Lidelses- fæller, Martyrer.	12. — Ti. Ferialdag.
6. — O. Bruno, Bekender.	13. — O. Kong Edvard, Be- kender.
7. — To. Rosenkransfest.	14. — To. Callistus I, Pave og Martyr.
8. — F. Birgitta, Enke.	15. — F. Therese, Jomfru.
9. — L. Dionysius og Lidel- fæller, Martyrer.	16. — L. Marias Officium.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katolske Kirke**«. Foredragserækken begynder den 8. Oktober.

Foredrag om den katolske Kirkes Lære ved Pastor Benzon genoptages *Mandag den 11. Oktober Kl. 8 Aften* i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Foredragene bliver *hver 2. og 4. Mandag i Maanednen*. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Aarlig Generalforsamling finder Sted i Charl. Palmehave *Tirsdag den 12. Oktober Kl. 8*. Stor Tilslutning forventes. Bestyrelsen.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 5. Oktbr. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for afd. Pastor Böhmer.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 6. Oktober Kl. 8 Aften. Søndag den 10. Oktober Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Rosenkranskirken.

Søndag den 3. Oktober fejres *Rosenkransfesten*. Det allerheligste Sakramente udstilles ved Messen Kl. 8 og forbliver udstillet hele Dagen. Kl. 10 holdes Levitmesse med Prædiken. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften holdes Festandagt med Te Deum.

St. Franciscus III Orden har Møde Fredag den 8. Oktober Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel (Generalabsolution).

Danske Kvinders katolske Forbund lader Onsdag den 6. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læse en Sjælemesse for dets afdøde Medlem Fru Dina Nyström.

Min kære, gode Mand og *Annamargrethes* kærlige Papa er afgaaet ved Døden efter Modtagelse af vor hl. Kirkes Sakramenter d. 26. September 1926.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

R. I. P.

Annetta Pfaffstetter,
f. Hoffmann.

Begravelsen finder Sted Lørdag den 2. Oktober Kl. 10 fra St. Ansgars Kirke til Vestre Kirkegaard.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglænder og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 9, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 41.

Søndag den 10. Oktober.

1926.

INDHOLD: Jubilæumsafladen paa Søndag. — Den hellige Frans af Assisi. — Kirkelig Genforening. — Boykottbevægelsen i Meksiko. — Opfordring til alle Interesserede. — Fra Nakskov. — Buste af Johannes Jørgensen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Maribo. — Avertissementer.

Jubilæumsafladen paa Søndag.

Som det fremgaar af den pavelige Skrivelse om Jubilæet kan Afladen vindes ved et mindre Antal Kirkebesøg, saafremt disse gøres i Fællesskab. Derfor har Hs. Højærværdighed Biskoppen tilladt, at de unge i København kan vinde Afladen, hvis de paa Søndag den 10. Oktober besøger de fire Kirker og beder der i Fællesskab i den Hellige Faders Intention. Der kræves selvfølgelig ogsaa Skriftemaal og Kommunion, men det behøver ikke at ske paa samme Dag. Det er tilstrækkeligt, at de forskellige Betingelser er opfyldt inden den 31. Decbr. 1926.

Yderligere har Biskoppen tilladt, at ogsaa ældre kan deltage i disse Besøg for at vinde Afladen. Vi kan deraf se, hvor stor Pris Kirken sætter paa fælles Bøn.

Besøgene begynder i Rosenkranskirken Kl. 2¹/₂. Derfra gaar vi til Jesu Hjerte Kirke (ca. Kl. 3¹/₄), til Sakramentskirken (Kl. 4¹/₂) og til St. Ansgars Kirke (Kl. 5¹/₂), hvor der afsluttes med sakramental Velsignelse.

Salmebogen eller Kongregationsbogen bør medbringes. Det anbefales at læse Pastor Ronges lille Piece: Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed.

K.

Den hellige Frans af Assisi.

Franciskansk Glæde.

Naar denne lille Artikel kommer Ugebladets Læsere for Øje, risikerer den at blive anset for at være en Beretning om Jubilæumshøjtideligheden i de første Oktoberdage i Assisi, og da ligger, om jeg maa saa sige, Faren nær, at Læseren siger til sig selv: »Det har jeg allerede læst om i Dagbladene, og det er ikke værd at læse det om igen.«

Lad det derfor være sagt, at den, der skriver disse Linier desværre var ligesaa uheldig som næsten alle Ugebladets Læsere, som paa Grund af ikke teoretisk, saa praktisk Fattigdom maatte nøjes med paa lang Afstand at forene deres Røst med de tusinde Pilegrimmes og sige med dem:

Hellige Fader Frans, lær os, som du, at agte det jordiske ringe og altid at hige efter himmelske Gaver.

Disse Linier er altsaa ingen Rejseberetning, men en Betragtning over den hl. Frans af Assisi, hans og hans Ordens franciskanske Glæde.

* * *

Er den værd at betragte?

Mangen en vil synes saa; i Særdeleshed i vor for Glæde ofte blottede Tid.

Da Mgr. Keppler i 1909 skrev sin Bog »Mere Glæde«, an saa han det for en meget kilden Opgave at bevise, at det moderne Kulturliv lider af en frygtelig Sygdom, som Biskoppen kaldte »Freudendefizit«. — Alt gik jo saa glimrende i hine Aar.

Kunst og Videnskab i Forening med Handel og Industri var de fire mægtige Kræfter, der, saa mente man, havde omskabt Verden til en Slags jordisk Paradis — og saa komme og sige, at i det Paradis mangler det vigtigste, det først fornødne for at kunne være et Paradis, der mangler Glæde, sand Glæde. — — — Det maatte mildest talt blive anset for et Paradoks. Derfor støttede Mgr. Keppler sig ikke til sin egen personlige Erfaring, men paa

andres Udsagn desangaaende — og ventede saa paa at blive modsagt. Helt forhavset blev da ogsaa »Mere Glæde«s biskoppelige Forfatter, da han fik Medhold. Næsten alle hans Læsere og Kritikere delte hans Mening — der manglede virkelig Glæde, som det menneskelige Hjærte ikke kan undvære.

Saaledes var det i 1909 og 1912. Siden har Mangelen paa Glæde ikke fortaget sig. Tværtimod; den blev større, mere følelig, og derfor ogsaa mere øuelæggende. Siden kom Krigen med sit lange Følge af Ødelæggelser, Død, Sygdom, Dyrtid, Arbejdsløshed, Revolution, der hver for sig var tilstrækkelig til i Millioner af Hjærter at slukke den allersidste Gnist af Glæde, som kunde lyse op i Livets trange Kaar.

Vist er der prøvet med alle mulige Midler paa at tvinge Smilet frem paa Ansigterne. Filmsforestillinger og Danse-salenes Jazzmusik har gjort alle mulige Anstrengelser. Men da Øjet havde set sig træt, og Nerverne ikke kunde spændes og pires længere, da opdagede man, at alt det moderne Glædesmateriale ikke udretter noget for den sande Glædes Tilbagevenden; det fortjener endda ikke Navnet »Lapperi«. For Sindene bliver mere tunge og Hjærterne mere tomme, saaledes at endog optimistiske Naturer nu ikke sjældent bliver anfægtet af Tungvind.

* * *

Intet er nu mere skadeligt for Legeme og Sjæl end netop Tungvind. Det tærer paa Livskraften, snører ind, forsnævrer, saa at Livets Kilder efterhaanden tilsandes og tilsidst forsvinder. »Et glad Hjærte er en god Lægedom, men et nedslaaet Mod udtørre Benene,« sagde allerede den Vise Mand (Prov. 17, 22).

Men ikke alene det legemlige Velvære undermineres af Tungvind. Det er endnu mere skadeligt for Sjælelivet, det naturlige saavel som det overnaturlige. »Tungvind er Mørke, klar og rolig Tænken hæmmes, Aanden formørkes ved den. Da sandes Salmistens Ord: »Du gør Mørke, og der bliver Nat, i den kryber alle Skovens Dyr frem« (Ps. 103, 20). Og saa det allerværste: »Da er det den aandelige Tilbagegang og Syndens Tid, Modløshed, Ulyst til

Arbejde, Utilfredshed med sit Kald og Stand, Væmmelse ved det religiøse Liv, alt det er Symptomerne og Følgerne af Nedslaaethed, der naar sit Højdepunkt i Fortvivlelsen, hvor ethvert Hold tabes, og hvor Mennesket søger Erstatning i Tilfredsstillelse af de laveste Lyster« (cfr. Mutz Christliche Aszetik 326—327). Maaske forklares vore Dages sædelige Forfald netop ved manglende Glæde. At betragte den hl. Frans som den sande Glædes Apostel kan derfor ikke være helt uden Nytte.

* * *

I Modsætning til sin Fader, den gnavne, sure, hovmodige Pietro Bernardone, havde Frans af Naturen faaet til-delt et glad og lyst Sind. Ogsaa om Frans med den største Nøjagtighed tog sig af sine Forpligtelser som Hjælper i sin Faders Forretning, lod han sig alligevel ikke forlede til helt at gaa op i den. Tværtimod, naar Tid og Lejlighed tillod det, tog Frans gerne Del i de Festligheder, Assisis Ungdom organiserede. Da var Frans den, som med Sang og, saa vidt han kunde, ogsaa med Spil førte an i Troppen; saaledes at han blev almindelig kendt som »Ungdommens Konge«. Dette lyse, glade Sind var saa fremtrædende i Franses Natur, at ingen af hans Biografer, endda ikke den puritansk anlagte Thomas af Celano, kunde undgaa at skrive derom i deres Beretninger. »Han var et ungt Menneske, som var glad for Livet og fuld af Glæde elskede Spil og Sang (Tres Socii 1)«. Det var da ogsaa den unge Frans, som i Perugias Fængsel holdt Modet oppe hos sine fangne Krigsfæller og ved sin glade Tale og Sang tryllede Smilet frem paa sine modløse Kammeraters Ansigter.

Denne glade Natur blev ikke knust under Naadens Magt hverken i Franses Omvendelsesdage eller nogensinde senere i hans hellige Liv. Det er nemlig det ejendommelige ved Guds Naade, at den ikke ødelægger de naturligt gode Egenskaber, men tværtimod forædler, ophøjer, forstørrer dem for med forenede Kræfter at udrette det, Gud sigter til. —

Se kun den hl. Frans efter det første afgørende Skridt fra verdslig til gudhengiven Livsførelse. Efter »Scenen« mellem ham og Faderen foran Assisi's Bisop gaar Frans

syngende ud — syngende paa Fransk, som han plejede at gøre, naar han var i overordentlig godt Humør — og om han saa af Røverne bliver skældt ud og behandlet som et aandsvirret Individ og kastet i snefyldte Grøfter, det rører ikke Frans; syngende rejser han sig, ryster Sneen af sin laante Kappe og synger videre paa sin glade Sang, saa det høres langt ind i Skovene (Celano I.).

Frans kender ikke et Øjeblik til Tungvind. Han taaler det ikke, hverken hos sig selv eller hos andre. Hovedtonen i den hl. Franses Prædiken er Glædestonen, siger *Speculum Perfectionis*, og naar Frans befinder sig blandt sine Brødre, da forstaar han at frembringe en Tone af saa ren Glæde, at man følte sig som hensat til næsten himmelske Omgivelser.

Intet var den hl. Frans mere imod end nedslaaede, nedbøjede Mennesker. En Dag saa han en af sine Fæller nedbøjet og i daarligt Humør. Da sagde den hl. Frans i næsten streng Tone: »Det sømmer sig ikke for en Herrens Tjener at gaa til Menneskene med et bedrøvet og gnavent Ansigt — han skal altid være venlig. Gaa derfor op i din Celle, ransag din Samvittighed, og der i din Celle kan du angerfuld begræde din Synd — og vær glad ligesom de andre (Spec. perf. 96).«

For sig selv, for sine Brødre, for alle Mennesker er den hl. Frans hele sit Liv igennem Glædens Apostel — og Frans angiver selv Grunden til det Apostolat:

»Naar Djævelen kan berøve en Christi Tjener Sjæleglæden, da faar han sit største Ønske opfyldt. Et nedbøjet Menneske bærer Støv i sig, som Djævelen efter Behag kan blæse over Samvittigheden for derved at formørke Sjælens klartseende Øje. Er derimod Hjærtet fyldt med aandelig Glæde, da prøver Djævelen forgæves at udbrede sin Gift dér — Djævelen har intet Tag i en Christi Tjener, som han ser besjælet af hellig Glæde.«

* * *

Nu vil det i de fleste Tilfælde være meget let at bevare sig en lys Glæde, naar der intet findes, der kan virke nedslaaende og nedbøjende paa en. Men netop her ligger

Kunsten (Dyden) at bevare Glæden, naar alt gaar en imod, naar man bliver ydmyget, modarbejdet, ja endog foragtet.

Først da har man den sande Glæde, den, som den hl. Frans fortæller saa smukt om til Broder Leone i *Fioretti*. Hele det smukke ottende Kapitel skulde egentlig nedskrives her. Men betragt i det mindste disse faa Linier, der er Kernen i Franses Glædes-Apostolat. »Hvis vi drevne af Sulten og Kulden og af Natten banker for tredje Gang paa vort eget Klosters Port og beder Portneren med grædende Taarer, at han for Guds Skyld vil lukke os ind, blot lige indenfor, og han saa bliver endnu mere forarget og siger: »Det er nogle rigtig skamløse Slyngler, men nu skal de faa efter Fortjeneste,« og han farer ud med en Knortekæp og griber os oven i Hætten og kaster os til Jorden og vælter os om i Sneen og mørbanker os med sin Stok, og hvis vi saa taalmodigt og med Munterhed taaler alt dette og betænker Christi den højlovedes Lidelser, og hvor meget det bør os at lide af Kærlighed til ham — o Broder Leone, mærk dig, at deri er den fuldkomne Glæde.« —

* * *

Af Kærlighed til ham. Deri ligger hele Grunden til Franses urokkelige Sjælefyrd i lyse som i mørke Dage.

Hvad der end sker, alt kommer fra Gud eller kommer i det mindste med Tilladelse af den elskende Gud, som i alt og alle stedse vil vort Vel — Gud er vor gode Fader og vi hans Børn. Altid bærer han Omsorg for enhver af os. Hvorfor da være bedrøvet som ufornuftige Børn, der ikke kan se saa langt forud som den kloge vise Forudsende Fader! Den gode himmelske Faders Haand saa den hl. Frans i alle Skabninger, og derfor glædede han sig over alle Ting som hans Gaver, over Blomster, der dufter, og Fugle, som synger, og Lam, som bræger, og naar Frans saa ikke havde bedre, da tog han en Kæp under Hagen og en tynd Stok i den anden Haand for som Guds Spillemand at indbyde den umælende Verden til at synge en Glædessang til Ære for den kærlige Skaber og Fader, som er i Himmelen.

Om vi dog havde den samme barnlige Tro, som den serafiske Fader Franciskus — da vilde vi maaske komme lige saa langt med vor Glæde som han, ved at sige paa den Dag, da vi ikke har noget at lide: »Herre, du har vel ikke glemt din Tjener Frans!«

Nykøbing F. $\frac{1}{10}$ 26.

Fr. Mattheus Luppés,
Franciskaner.

Kirkelig Genforening.

Ønsket om kirkelig Genforening faar Dag for Dag en større Plads hos baade katholske og ikke-katholske Kristne.

Det bliver Genstand for Behandling i Bøn, i Tale, i Skrift og Forhandling.

I Forhandling mest af alt i Malines, hvor en Kreds af anglikanske Biskopper og Kirkemænd gentagne Gange har søgt den store afdøde Kardinal-Ærkebiskop D. J. Mercier, Belgiens Primas.

Hvad man dær har talt om, vil næppe komme vort Slægtled til offentlig Kundskab — men jeg har Kardinalens eget Ord for, at de Samtaler har gjort deres Gavn, og at Den hellige Fader i Rom har billiget og glædet sig over dem.

Naar en saa stor og saa vigtig Sag som: Ophævelsen af en 400aarig Splittelse blandt døbte Kristne, skal debatteres, er det af største Vigtighed, at al Romantik holdes ude. Det betyder ikke, at alle Kristnes kirkelige Eenhed er nær forestaaende, fordi en Kreds af Troens og Haabets Mænd fra bægge Sider mødes i Kærlighedens Aand for at spejde efter Genforeningens Fremtidsveje.

Der er den Fare tillige, at varme Hjærter vil overse det, der virkelig skiller, og lade en from Stemning bygge en Drømmebro fra Rom til Wittenberg — varme Hjærter maa forbindes med kolde Hjærner og en ubegrænset Vilje til at ofre alt det, der kan ofres — men heller ikke mere.

For blot at naa til *Begyndelsen*, er det nødvendigt at der skabes *Kontakt* mellem de to *Parter*: at *Bitterheden* fra fordums *Dage*, at *Mistilliden*, *Fordommene*, *Fraserne* og *Hjærtekulden* forsvinder. De to *Parter* maa læse hinanden, høre hinanden, tale sammen, bede sammen, saa først anes der *Morgengry* over *Kristenhedens største Ulykke*: *Splittelsen*.

Saa først kan man lidenskabsløst og klart tage *Problemerne*, der skiller, frem til *Undersøgelse*.

*

De to *Opsatser*, som følger, giver et godt *Udtryk* for *Sagens Stilling* i *Øjeblikket*.

Den store *Kardinal* peger paa den *aandelige Atmosfære* og anviser os *Fremtidsarbejdet* for vor *Generation*: at rense *Luften* for *theologisk Giftgas*.

Og den *hjærtevarme evangelisk-lutherske Pastor* giver et *gribende Udtryk* for *Ønsket* om — ja for den *dybe Lidenskab* efter *Eenhed*.

Ak, stod blot alle *Katholikker* bag *Kardinalen* og alle *Protestanter* bag *Pastoren* — men altfor mange paa *bægge Sider* har i *Stedet* travlt med at *uddybe Kløften* og at *ydmuge Modparten*.

Kardinal Mercier siger klart nok, at *Genforenings-Værket* er ikke vor, men *Gud Helligaands Sag* — og at vi blot har at *arbejde* paa at *gøre Hjærterne lydige*, naar *Hans Time* slaar.

Og *Pastoren* viser smukt, at *Bøn*, *Ydmyghed*, *gensidig Velvilje* og *Kærlighed* maa bane *Vejen* for det, der en *Gang* vil ske, fordi det er *Guds Vilje* og *Jesu Bøn*: »At de alle maa vorde eet« (*Johs. 17, 21*), ja, »een *Hjord* og een *Hyrde*« (*Johs. 10, 16*).

*

Disse to *følgende Afsnit* udsendes ligelig til *Katholikker* og *Protestanter* som et *Udtryk* for de *Tanker* og *Følelser*, der *besjæler Genforenings-Vennerne*. Maatte de finde *god*

Modtagelse og bærc den Frugt, at dog nogle i Danmark kan sige:

Det gennem Natten luer,
det lysner gennem Sky,
til Broder Broder skuer
og kender ham paany.

St. Bendts Præstegaard i Rudkøbing, Juli 1926.

Peter Schindler,
Præst paa Langeland.

Kardinal Merciers sidste store Programtale.

Paa Dansk ved Sven Aage Rasmussen.

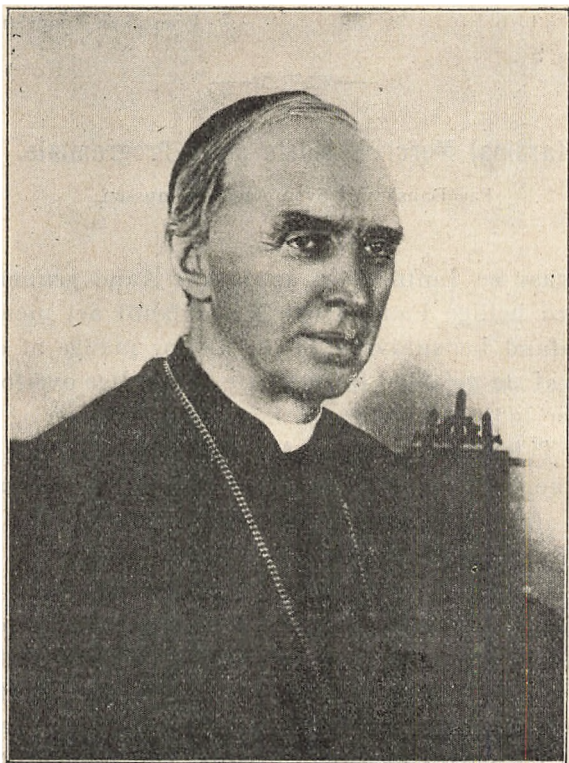
Der gaar en Luftning af apostolisk Aand gennem Kirken. Den hellige Fader Pius X forefandt det menneskelige Samfund hensunken i Søvn: alt for mange af de troende og af de gejstlige forholdt sig ligegyldige overfor Maserne, der lod sig besnære af materielle Nydelser og bøjede Knæ for Tidens forgængelige Afgudsbilleder. Da tog Paven atter Evangeliets Grundtanke frem og tog som Motto og Program for sit Pavedom den hellige Paulus' Ord: *Omnia restaurare in Christo*, at forny alt i Christus.

Christus lever i vor Midte, siger Paven, men mange kender ham ikke eller har tabt Følingen med ham. *Medius vestrum stetit, quem vos nescitis* — Midt iblandt Eder staar den, som I ikke kender (Joh. 1, 26). Gaa til Herrens Bord, æd hans Kød, drik hans Blod; dette er Vejen til Styrkelse i Christus og Liv i Christus. *Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem in me manet et ego in illo* — Hvo som æder mit Kød og drikker mit Blod, bliver i mig og jeg i ham (Joh. 6, 57).

Pius X tog altsaa sin Tilflugt til de Kræfter, som lever dybest inde i Katholicismen. Hvorledes kan nemlig den, der elsker Gud, undlade overalt at kalde Kærlighed til Gud til Live? Hvorledes kan han drikke Frelsens Blod uden at begære, at det maa flyde over den hele Jord? Hvorledes kan man optage Christus i sig, nyde hans Fred i sin

Sjæl, uden at være besjælet af Viljen til at dele denne Lykke med alle sine Brødre?

Og det guddommelige Forsyn forberedte da Kristenheden paa et nyt Apostolat. Kaldelserne til Missionsarbejdet tog et stort Opsving. Ordener af Mænd og Kvinder kappedes om at bære Evangeliet og Christi Kærlighed ud til alle de Folkeslag, som endnu havde unddraget sig

Kristendommens kulturelle Paavirkning, eller som i en forvirret Stund havde fornægtet eller miskendt Skønheden i deres første Skridt mod Kristendom.

Derefter lod Benedikt XV Alarmraabet tone: Efter 19 Hundrede Aars kristen Forkyndelse er der endnu en Million vantro, som bier paa Frelsen. Drag ud i Hedningeland og kom disse Brødre til Hjælp! Sit Program havde Paven nedlagt i den kendte Paakaldelse, som blev skudt

ind i Litaniet til Allehelgen: »At du vil lede alle vildfarne til Genforening i Kirken og de vantros hele store Skare til Evangeliets Lys: vi beder dig, bønhør os.« *»Ut omnes errantes ad unitatem Ecclesiae revocare et infideles universos ad Evangelii lumen perducere digneris: Te rogamus, audi nos«.*

Ogsaa vor nuværende Hellige Fader, Pave Pius XI, ser sit Pavedoms Hovedopgave i vore fraskilte kristne Brødres Genforening med den hellige romerske Kirke. Blandt de aandelige Tilskyndelser, som blev indskærpet den katholske Verden i Jubelaaret, lægger Pius XI særlig Vægt paa, at alle, som ikke mere bekender sig til den synlige Kirke, maa vende tilbage til denne.

Foranlediget ved 300 Aars Mindedagen for den hellige Josafats*) Martyrdød retter han en gribende Opfordring om Genforening til hele Verden, til alle adskilte Kristne som til alle Troende: *Ad unitatem tum dissidentes impense cohortamur, tum christifideles universos contendere cupimus, ut pro viribus suam quisque Nobis operam studiumque navent.* »Vi indbyder da indtrængende de fraskilte til Genforening, Vi begærer da alle vore Troendes Medvirken hertil, at enhver efter Evne vil understøtte Os heri med Flid og Iver.« (Ecclesiam Dei. Decemb. 1923. Act. Ap. Vol. XV. 12.)

I sin Tale i Konsistoriet d. 24. Marts 1924, hvor den Hellige Fader i en lige saa fin som koncis Form med opmuntrende Ord dvæler ved Samtalerne i Malines, som Vort Hjerte hænger ved, kan han ikke tilbageholde sin Glæde ved Synet af de mange Sjæle, som var blevne splittede og var gaaet vild i Hæresiets og Skismaets Enge, men som nu, grebne af Hjemvé efter den guddommelige Hyrdes Faarefold og i Længsel efter Sandhed og Kærlighed og tørstende efter Fred og Endrægtighed hævdede deres Blik mod Ypperstepræsten og mod den Hellige Apostoliske Stol.

»Gøres det da fornødent,« tilføjer Hans Hellighed, »udtrykkeligt at sige, hvor inderligt Vi længes efter at slutte dem i vore Arme? Maatte deres Øren være opladte, naar Vi atter lader Vor ypperste og eneste Hyrdes Indbydelse udgaa til dem: Kom til mig alle! *Venite ad me omnes!*

*) Ærkebiskop af Plozk i Polen. Dræbt af Skismatikere 1623.

Fuld af Iver og i Tillid skal de vende deres Gang mod Os, og Vi skal ikke undlade at henvende Evangeliets faderlige Ord til dem: »Alt mit er dit!« »*Omnia mea tua sunt!*«

»Ved denne Lejlighed udtrykker Vi Vor levende Tak og retter den til alle de Katholikker, som tilskyndet af Guds Naade antager sig de tabte Brødre og baner Vej for dem tilbage til den rene Tro. Ved at betage dem deres Fordomme, ved at udlægge den katholske Troslære i dens Helhed, men frem for alt ved et levende Vidnesbyrd i det, som kendetegner Christi Efterfølgere: i Kærlighed.« (Sacrum Consistorium: Allocutio SSMI Domini Nostri Pii P. P. XI, habita die 24 Martii, Act. Ap. Vol. XVI Num. 4, p. 123.)

I det paafølgende Konsistorie d. 18. September 1924 retter Overhyrden sit Blik særlig mod Morgenlandets Kirker og udtaler følgende: »Der er talrige Grunde, hvorfor baade Orientalerne og Vestens Katholikker staar uforstaaende overfor hinanden. Vi maa beslutte os paa at opgive Fordommene og aflade fra falske Opfattelser af Læren og historiske Vildfarelser, som lægger Genforeningsværket Hindringer i Vejen.« Skal dette lykkes, er det efter den Hellige Faders Mening fornødent, at vi beslitter os paa tre Ting: Den vesterlandske Kirke maa frigøre sig for visse gængse vrang Meninger om den orientalske Kirkes Trosætninger og Institutioner, som har hobet sig op i Aarhundredernes Løb; Orientalerne maa til Gengæld gøre sig grundig klart, at deres Fædre og vore latinske Fædre havde den samme Tro; og fra den ene som fra den anden Side maa der i broderlig Kærlighed finde en Tankeudveksling Sted (Alloc. Cons. 18. September 1924).

I Anledning af 1600 Aars Festen for Konciliet i Nikæa gentager den Hellige Fader sine Formaninger i et Brev til Kardinal Tacci af 4. April 1925 og opfordrer de af Aandslivets Mænd, som er de førende paa den orientalske Kirkehistorie og Liturgis Omraade, til i denne Hensigt at retlede den offentlige Mening ved Publikationer og Konferencer. Fra nu af tilsteder man den orientalske Lære og de forskellige hellige videnskabelige Fag, som beskæftiger sig hermed, en Plads i Latinernes Præsteseminarier.

For straks at give sine Tanker en praktisk Retning minder Overhyrden om, at det er fra Orienten, at Munkesvæset, der endnu den Dag i Dag nyder stor Anseelse i den orientalske Kirke, er kommet til os. Han vender sit Blik mod de vesterlandske Munkes Patriark, Den hellige Bendts Sønner og betror Benediktinernes Abbed-Primas, den højærværdige Abbed Fidelis v. Stotzingen, Udførelsen af et herligt Aktionsprogram til Genforening af alle Kristne i den samme almindelige Kirke: »*Ut fiat unum ovile et unus pastor.*« — »At det maa blive een Hjerd og een Hyrde.«

Genneim en Aarrække har den store Menneskekender Abbed v. Stotzingen ved Sant' Anselmo-Kollegiet i Rom fulgt den initiativrige, af Hjertet ydmyge, med en apostolisk Sjæl udrustede Skaber og Organisator Pater Dom Lambert Beauduins Virksomhed. Han beviste Belgien den store Ære at anbetro det en ny Institution eller rettere sagt alle de Institutioner, der tager Sigte paa Skridt for Skridt at virkeliggøre Pavens aandfulde Tanker, medens Paven med Visdom, Iver og Klarhed holder Ledelsen af den kirkelige Genforenings store Værk i sin Haand.

Hvad formaar vi, hvilket Medarbejderskab kan vi yde til Virkeliggørelsen af vor elskede Hellige Faders apostoliske Hensigter? Newman klarlægger i et af sine beundringsværdige Arbejder det centrale i det Princip, vi skylder vor Kultur. Han spørger sig selv, hvad kendetegner den af Forsynet udsendte Folkeapostel, ham, der i Almindelighed slet og ret kaldes »Apostelen«, ham, der nævnes uden Kendeord eller nærmere Betegnelse; hvorpaa beror, menneskelig talt, Hemmeligheden ved hans Apostolats store Frugtbarehed. Newmans Svar gaar ud paa, at det, der efter hans Opfattelse karakteriserer den hl. Paulus, er hans Medfølelse. Medfølelse betegner efter Ordets Etymologi den Gave at kunne sætte sig ind i andres Følelser og tilegne sig dem. »At glæde sig med de glade, at græde med de grædende . . . at gøre sælles Sag med de ringe.« *Gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus . . . humilibus consentientes* (Rom. 12, 15—16). Med eet Ord, at »være alt for alle«, — og vel at mærke ikke med Læbe eller Lader men i Oprigtighed og i et velvilligt Sind. Dette

er det første og absolut nødvendige Stade for den, der vil vinde en Sjæl.

Medfølelsen slutter den sjælelige Kontakt, skaber Tillid, vækker Trang til Hjertelighed og Forening. Paa vor Moder lider vi i usvigelig Tillid, fordi vi af Erfaring véd, at hun aner og har Forstaaelse af, hvad der inderst inde rører sig i os, at hun opfatter alt, hvad vi betror hende, i bedste Mening, og at hun er glad for at lægge et godt Ord ind for os og for at tilgive os.

I den hl. Paulus' Hjerter havde en saadan moderlig Æmhed Bo, og den prægede hans Færd. Selv ligner han sit apostoliske Arbejde og dets Resultater ved Fødselsveer og Moderglæde. Til de Hedninger, han først havde vundet for Troen, til Galaterne, skriver han, da han ser, at deres Tro vakler: »Børnlille — *filii mei* — jeg føder Eder atter med Smerte, indtil Christus faar sin Skikkelse i Eder« (Gal. 4, 19).

Gaa da, I mine kære Medbrødre i Sjælesorgen, ud til vore fraskilte Brødre — men trød hensynsfuldt hen til dem! Bryd ikke med Vold ind gennem deres Samvittigheds Forskansning, giv Stunder, til Adgangen aabnes godvilligt for Eder. Eders Opgave er: hensynsfuldt at berede Vej for Naaden, som ingen anden end Helligaanden kan give. »Saa og vand, det er ret, men nær ikke ærgerrige Ønsker om straks at høste Frugt af Eders Arbejde! Overlad Udfaldet til Vorherre. Bi paa det i Taalmod.«

Særlig de orientalske Kristne har et ganske specielt Krav paa vor Hensynsfuldhed. Ganske vist maa man ikke forholde dem den rene Sandhed og særlig ikke Sandheden om det almindelige Primat, der efter Guds Anordning tilkommer Hs. Hellighed Paven i Rom, Vesterlandenes Patriark. Men den, som træder i religiøs Forbindelse med dem, maa fæste Blikket paa denne Kendsgerning, at de orthodoxe ejer alle Sakramenterne og modtager dem gyldigt; at de bærer dyb Ærbødighed for den hellige Jomfru og for Allehelgen; at de allerfleste nærer en oprigtig Agtelse for det katholske Præstedømme, og at Hovedmængden af dem intet Kendskab har til de Grunde, som dybest inde skiller dem fra Romerkirken. Vor Hellige Fader, Pius XI, minder os ogsaa meget eftertrykkeligt

om, at det, han særlig venter sig af os, er et Tilnærmelsesarbejde, der bestaar i »at rense Luften«, som vore anglikanske Venner kalder det. Det vil sige at fjerne Misforstaaelserne, gensidig at gøre sig fri for Fordommene og at hjælpe den historiske Sandhed til sin Ret igen. Vor Op-gave, hvad der ligger til os, er at borttrydde, hvad der stiller sig hindrende i Vejen for en Genforening; selve Genforeningen er en Naadesakt, hvis Time er forbeholdt Guds Forsyn.

Blandt det, der stiller sig hindrende i Vejen for en Genforening, fremhæver jeg een Ting, som maaske er den væsentligste Hindring: den falske eller i det mindste uklare Forestilling, som mange af Vesterlands Troende gør sig om Orientalernes religiøse Ritus. Dette falske Syn, som vi anlægger, er saa meget mere skadeligt, som Ritus og Religion, Fromhed og Sandhed i mange Orientaleres Øjne er eet og det samme.

Leo XIII har i en apostolisk Skrivelse »*Orientalium dignitas*« af 30. November 1894 fremsat en Vurdering af Romerkirkens Lære og Disciplin i Forhold til alle de orientalske Kirkesamfunds hellige Riter. Saa gammel og anset den latinske Liturgi end er, saa forholder den sig hverken eksklusiv overfor den orientalske Liturgi, ej heller har Romerkirken opstillet den som en privilegeret Liturgi.

Romerkirken anerkender de østerlandske Riter, den ser i dem et øjensynligt Bevis for vor Tros Almindelighed og guddommelige Enhed.

»Intet er,« siger Leo XIII, »tilsyneladende bedre egnet til at kundgøre for Verden vor Kirkes Katholicitet end denne enstemmige Hyldest af Gud under saa forskelligartede Former og i Sprog, ærværdige ved Ælde, adlede af selve Apostlene og efter dem af Kirkefædrene, der har talt dem. Er det ikke, som om man her genfandt netop den Form for Hyldest, som Østens vise, der fra Orientens forskellige Egne kom at tilbede, bragte den nyfødte Christus, Kirkens guddommelige Stifter?« (*Littera Apostolica »Orientalium dignitas«*.)

Romerkirken ønsker altsaa, at de forskellige Riter maa blive bevarede uskadte. Ved adskillige Lejligheder blev

der givet romerske Missionærer Instruktioner og Forskrifter om strengt at agte paa denne Anvisning og nøje at overvaage, at den blev gennemført til Punkt og Prikke. De østerlandske Troende, som gaar over til den romersk-katholske Kirke, er forpligtede til vedblivende at iagttage deres Hjemlands Ritus. Kun en Dispens fra Paven kan fritage dem herfor.

Den kanoniske Rets nye Codex formulerer for øvrigt dette saaledes: »Det er forbudt Gejstligheden at bevæge en Latiner til at antage den orientalske Ritus og en østerlandsk Katholik til at antage den latinske Ritus« (Canon 93 § 2).

For at endelig Østerlandenes Klerus og Troende ikke skal føle sig fristede til i deres Forbindelse med Rom at se en umiddelbar eller fremtidig Fare for Latinisering i Forbindelse med en Forpligtelse til at give Afkald paa deres overleverede Riter, har Leo XIII i sin Encyklika »Praeclara gratulationis« af 20. Juni 1894 afgivet en højtidelig Erklæring: »Hverken han eller hans Efterfølgere vilde nogen Sinde forgribe sig paa de østerlandske Kirkers Rettigheder, Privilegier eller stedlige Liturgier.«

Jeg beder Medlemmerne af Gejstligheden at holde sig til disse vor Overhyrdes ledende Anvisninger, at danne deres Anskuelser efter dem og hver i sin Kreds bidrage til Oplysning af den offentlige Mening. Dette vilde være en ligetil, maaske langsom, men gavnlige Maade at berede Vejen for dem, der vil efterkomme Forsynets Kaldelse og vie deres Liv til Arbejde for kirkelig Genforening.

Der findes endnu en anden, en umiddelbar og uindskrænket Form for Apostolat: *Bønnen*. I Overensstemmelse med vor Hellige Fader, Pavens, høje Hensigter indbyder Vi alle Vort Stifts Indvaanere og — med Billigelse af Vore Medbrødre paa Bispestolene — hele Landets Befolkning til at give Tanken om en kirkelig Genforening i store Træk, saaledes som den er født i kristen og katolsk Aand, Rum i deres Hjerter og til i den hellige Rosenkransmaaned at ofre Gud alle deres Bønner, Arbejde og Budsøvelser, at han vil modtage dem af al Naades Midler, Mariæ Haand, for at vor guddommelige Frelasers Ønske maa ske Fyldest: »*Ut unum sint*«, at alle de maa blive eet,

at alle de, der følger Christus efter, maa danne een enesle Hjord.

»Adskilte Brødre,« siger Pave Leo XIII i en gripende Tiltale, »hvorledes Eders Ritus end monne være, vort Hjerte aabner sig for Eder. Betænkede flammende og vægtige Ord, som Bessarion*) rettede til Eders Forfædre: »Hvad skal vi svare Gud, naar han forlanger Regnskab for dette Brud med Brødre, han, der steg ned fra Himlene, blev Kød og led Korsets Død for at samle os til en Enhed i een eneste Faarefold? Hvad undskylder os overfor Efterverdenen? Lad os ikke taale dette Brud, lad os ikke give det vor Tilslutning, lad os ikke indtage et Standpunkt, der lige saa meget geraader os selv som andre til Fordærv.« Maatte Gud høre den Bøn, som I selv frembærer for ham i den hellige Basilius**) Liturgi: »Ophæv enhver Spaltning blandt Kirkerne.« »Forén de adspredte Brødre, før de forvildede tilbage og led dem til den hellige katholske og apostolske Kirkes Enhed!«

»Gud føre Eder tilbage til den ene og hellige Tro . . . hvis Pryd er Mænd som Athanasius, Basilius, Gregor fra Nazianz, Johannes Chrysostomus, de to Cyrillus'er og mange andre store Lærere, der kappedes i glimrende Dyder, i Aandens høje Flugt, i Lærens Højhed, hvis Hæder i Sandhed er begge Kirkers Arvegods, Morgenlands og Aftenlandets.« (Epistola Apostolica »Praelara Gratulationis«, 20. Juni 1894). (Fortsættes.)

Boykottbevægelsen i Meksiko.

Der er blevet stille om Meksiko i Offentligheden. Calles's Regering har i de sidste Uger undgaaet opsigtsvækkende Voldshandlinger mod Kirken, men den fører Kulturkampen videre i Stilhed og forsøger samtidig at

*) Johannes (eller Basilius) Bessarion, født i Trebizunt c. 1400, død 1472 i Ravenna. Kardinal. Virkede ivrigt for Forening af de fraskilte østerlandske Kirker med Rom, for Frigørelse fra Muhamedanernes Aag og for den antike Videnskabs Genoplivelse. O. A.

**) Basilius, Biskop af Cæsarea, Bekender og Kirkelærer død 379. O. A.

hæve sin Anseelse i Udlandet ved en streng Post- og Telegrafcensur og ved at udbrede falske Efterretninger.

I Stilhed føres Kampen videre. Regeringen er baade moralsk og materielt trængt tilbage i Defensiven. Moralsk derved, at Pressen i alle Lande, selv om den slet ingen katholske Sympatier har, har vendt sig imod denne Forfølgelse, og materielt ved Boykottbevægelsen i Landet selv.

Denne Bevægelse blev fremkaldt af katholske Lægmænd og glimrende organiseret af »Ligaen til Religionens Forsvar«. Ledelsen har et Udvalg paa tre Medlemmer, som straks fra Begyndelsen fik dannet fire Suppleringsudvalg, som skulde træde i Virksomhed, dersom de andre maatte vandre i Fængsel. Denne Forudseenhed viste sig velbegrundet. De tre første Udvalg blev arresteret, men da der stadig var nye Kræfter til at tage fat, opgav Regeringen denne Kampmaade, og de fængslede blev igen frigivet, mod Kaution. Mens Udvalget har Sæde i Hovedstaden, er der i hver af Forbundsstaterne en Delegeret, der faar sine Instrukser fra Centralen, under ham staar der igen Delegerede for hver By og for hver Gade i Byerne. Lederne har forberedt Sagen godt, før den blev paabegyndt, og den er meget klog. Man maatte vælge et Vaaben, som hele Folket kunde bruge uden Fare for at blive fængslet eller forfulgt, som ikke førte til Blodsudgydelse og dog ramte kraftigt.

Det er de store Skatteydere, som først og fremmest lider under Boykottningen. Den gør det umuligt for dem at betale deres Skatter. Det er egentlig ikke disse Forretningsfolk, man vil straffe, men Regeringen rammes haardt derved. Gudstjenestens Ophør har i denne Forbindelse været af stor Betydning, thi Bønderne plejede om Søndagen efter Messen at gøre deres Indkøb paa Torvet. Nu er der slet ingen Handel mere, og Torvene er tomme.

Boykottbevægelsen forlanger, at man fuldstændig afholder sig fra Køb af Luksusartikler og fra alle Slags Fornøjelser. Man spiller ikke i Lotteriet, man opgiver at køre i Automobil, indskrænker sig paa alle Punkter.

Hidtil er Resultatet over al Forventning. Denne Kampmaade greb hurtigt Folkets store Masse, da den jo samtidig er kristeligt Offersind for Guds Skyld. Forretningsfolkene har naturligvis protesteret og i Henvendelser til Præsidenten og til Biskopperne anmodet om af patriotiske Grunde at faa standset Bevægelsen.

Der er mange Eksempler paa, hvorledes det hele virker. Det største Tobaksfirma i Meksiko, der ledes af en kendt Frimurer, har søgt Venskab med den religiøse Forsvarsliga. Et Lotteri, der ellers havde en Indtægt paa 125 000 Pesos, naaede kun 50 000. Biografbilletterne er

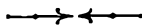
faldet fra $2\frac{1}{2}$ til 1 P., og Regeringen har maattet eftergive Ejerne deres Afgifter. Øllet er faldet til Halvdelen. En af Mexikos største Forretninger havde paa een Dag en Indtægt paa $4\frac{1}{2}$ Pesos. Endog mange Embedsmænd deltagere i Boykottningen; det lader sig jo ikke kontrollere og kan derfor ikke straffes.

Regeringen har allerede mistet Millioner. Bevægelsens Ledere erklærer, at Befolkningen endnu kan holde ud i adskillige Maaneder, og samtidig spares der Penge sammen. Handelsbalancen viser allerede Følgerne, Importen daler i høj Grad.

Nu afhænger naturligvis alt af, om man er i Stand til at holde ud. Om Mexicanerne virkelig kan blive ved at leve paa den Maade, er ikke godt at vide. Lederne er overbevist om, at det gaar.

Et Hovedresultat er vel nok, at Katholikerne har faaet Øjnene op for, hvad de er i Stand til, naar de holder sammen. Mexikos gamle Forfatning havde søgt at spærre Religionen inde i Kirkerne, og Calles har angrebet den ogsaa inde i Kirkerne og derved aabnet Portene. Den katolske Bevægelse i Mexiko har nu gjort sig til Maal »at erobre Gaden«, d. v. s. paa fredelig Maade at gøre de katolske Tanker gældende i det offentlige Liv. Paa dette Punkt havde Katholikerne forsømt meget. Men ethvert Tryk avler Modtryk, og det er ikke udelukket, at den mexikanske Forfølgelse fører til en kirkelig Genfødselse.

K. K.

Opfordring til alle Interesserede.

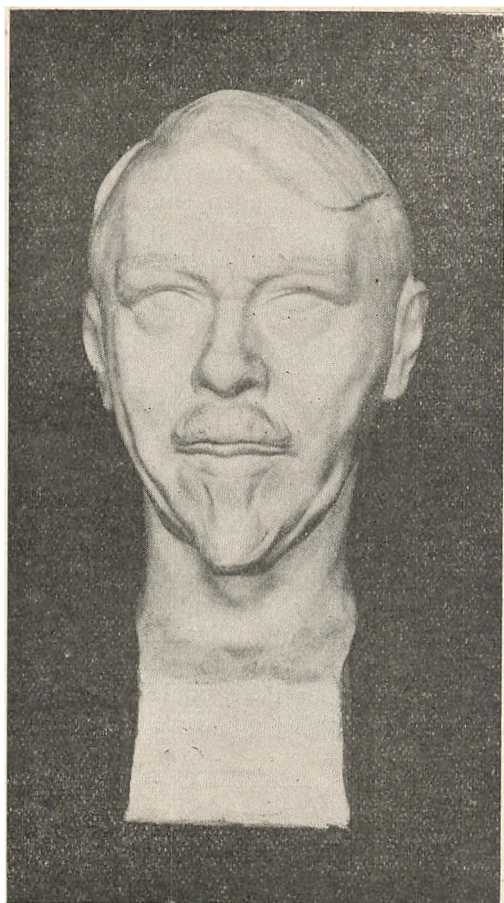
I Anledning af Overlærer, Broder Bonifatius' Død, har Skoleforeningen »Sct. Mariæ Drengeskoles Minde« besluttet at mindes Afdøde i den katolske Kirkes Aand.

Vi anmoder derfor indtrængende alle, der paa en eller Maade har haft Tilknytning til Skolen og Marist-Brødrene, og i Særdeleshed tidligere og nuværende Elever fra Sct. Maria Drengeskole samt disses Forældre og Paarørende, at yde et Bidrag, stort eller lille, alt efter bedste Evne, saa at denne vor Plan kan realiseres. Foreningen vil saa senere i Samraad med Afdødes Ordensbrødre tage Bestemmelse om, hvori det Minde skal bestaa.

Bidrag. nrkt. »S. M. D. M.«, modtages, enten pr. Post eller ved personlig Henvendelse paa Skolen, Boyesgade 8 A.

— Og husk, at det er ikke Bidragenes Størrelse, men den store Masse, der er det afgørende.

Styrelsen for »S. M. D. M.«.

Vi bringer her et Billede af Busten af Johs. Jørgensen, Billedhugger Skikkilds nyeste Værk. Bidrag til den modtages stadig af Frk. D. Beck Hansen, (Postkonto Nr. 3828, Kbh. C.)

Fra Nakskov.

Hvert Aar føler jeg Trang til offentlig at bringe vore Velgørere en hjertelig Tak for den Hjælp og Støtte, de har ydet os i Aarets Løb. At denne Trang bliver stærkere om Efteraaret er ganske naturligt. Nu skal der skaffes Vinterforraad, og man føler først ret, hvor stor den modtagne Hjælp har været, som har sat os i Stand til at holde det hele i Gang.

Men i Aar trænger vi til særlig Hjælp, da vi paa Grund af Bestyrerindeskifte er nødt til at købe alt Indbo til Pighjemmet. Ligeledes er det nødvendigt efterhaanden at erhverve en Ejendom, da man ellers risikerer at skulde flytte hvert Halvaar eller betale en altfor høj Leje, da enhver Ejer helst vil have et Par enlige Folk.

Desforuden har vi jo begyndt paa at samle vore Lærlinge i Præsteboligen, saa ogsaa denne trænger til Udvidelse. Naar først disse Udgifter er overstaaet, er der Haab om, at baade Hjemmet for unge Piger og Lærlingehjemmet vil kunne klare sig selv ligesom Børnehjemmet.

Man hører ofte: Hvorfor paatage sig saa mange Bekymringer, lad Børnene komme ud og tjene.

Ja tjene eller i Lære skal de alle, men ud mellem Fremmede, uden at de har deres katholske Hjem, nej det aldrig. Jeg vilde aldrig fylde Børnehjemmet med forældrelose eller forsømte Børn, hvis jeg skulde bede dem gaa deres egen Vej i 14aars Alderen. Det vilde være en Forbrydelse, naar katholske Forældre overlader deres Børn til sig selv i denne mest farlige Alder. Deraf kommer det, at saa mange Unge lider Skibbrud, ja saa mange, at jeg ikke tør nævne Procenttallet, for at ikke vort Ungdomsarbejde skal staa til Skamme. Forældrenes Ligegyldighed hævner sig paa Børnene, og derfor hævner Børnene sig ofte paa Forældrene.

Men der var Tale om Ungdomshjemmene i Nakskov. Jeg haaber, at jeg maa regne med fortsat Støtte. Det vilde være sørgeligt, hvis man først havde givet mig Lejlighed til at aabne disse Hjem, men ikke vilde være med til at holde dem gaaende.

Som sagt, et Børnehjem med forældrelose eller forsømte Børn uden Ungdomshjem er meningsløst. Det er ligefrem en Forbrydelse mod Børnene at tage dem, saa længe de er smaa, for senere at udsætte deres Tro og Uskyld for sikker Fare. Hvis den Dag skulde komme, at jeg ikke mere var i Stand til at byde Børnene et Hjem efter deres Skoletid, saa vilde jeg raade til samme Dag at lukke Børnehjemmet. Behøver jeg at nære saadanne Bekymringer, skønt Hjælpen er i Aftagende, og der forestaar mange Udgifter?

Maaske kan ogsaa nogen hjælpe med at skaffe brugte Sager til Hjemmets Udstyr. Men saa skulde det helst være med det samme, da der er Brug for det den 20. Oktober.

Paa den hellige Frans's Festdag.

Nakskov.

Pater A. Smits.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag den 29. Oktbr. holdt Academicum Catholicum Rusmodtagelse for tre nybagte katholske Russer: Frk. Ida Pangel, Hr. Georg Andreassen og Hr. Jørgen Scheby. Lensgreve Josef Holstein-Ledreborg holdt Rustalen, der gav hele Aftenen den rette Stemning. Stud. Scheby takkede paa Russernes Vegne og glædede Forsamlingen ved at fremsige et højtstemt Digt om Ungdom og Kamp. Efter Skaalen for Paven (stud. polyt. Henning Holck Larsen) og Kongen (stud. jur. Paul Lachmann) talte Ingeniør G. Wissum for Damerne. Til Forskel fra, hvad man ellers plejer at sige ved dette Punkt af Dagsordenen, gav han sit Emne: Hvad er Livet uden Kvinden? en bredere Basis, idet han blandt de Kvinder, der betyder noget for Manden, først og fremmest nævnte Moderen — der oftest bliver glemt ved denne Skaal. Saa kom Punchetalen, der i endnu højere Grad afveg fra de traditionelle Tirader. Med den udtalte Hensigt at ville gyde Malurt i Punchen talte stud. mag. Kiærulff om »den katholske Student«. De, der følte hans Ord som Prædiken, maa dog indrømme, at de i sjælden Grad havde en Punchetales gnistrende Humor. Saa gav Magister bibendi Hr. Mika jun. Ordet frit, og længe efter at Punchebollen var tørlagt, strømmede endnu Talernes og Sangenes muntre Flod. — Onsdag den 13. ds. holder A. C. ekstraordinær Generalforsamling (se Meddelelser), og Onsdag den 27. ds. vil stud. mag. Svend Heding indlede en Diskussion om Vivisektion.

Maribo. St. Birgitta-Kredsen paa Lolland-Falster holdt Søndag d. 19. September Møde hos Dr. Kofoed, Maribo, hvor Pastor Ortved holdt et interessant Foredrag om Cistercienserordenen, den, der nu paa ny har holdt sit Indtog i Danmark i Allerslev ved Lejre. Taleren gjorde opmærksom paa, at Ordenen, naar det skal være korrekt, maa kaldes »Cisterciordenen«; men mod gængse Udtryksmaader er det vanskeligt at kæmpe. Først skildrede Pastoren Cistercienserens interessante treskibede Kirkebygninger, den Dag i Dag bærer f. Eks. Sorø Kirke Vidnesbyrd om dem. Ordenen levede efter strenge Regler, Munkene, nøje grupperet efter Stillingen indenfor Ordenen, levede isoleret, Bøn og Arbejde, især ved Landbrug og Havevæsen, udfyldte Dag og Nat; thi om Natten maatte de ogsaa møde til Bøn i Kirken. Da stod de i Vinterkulden og frøs, efter at de fuldt paaklædte, som de var ogsaa om Natten, havde faaet nogen Varme i Kroppen paa den Halmsæk, de sov

paa. Der var kun lidt Lys. De skulde derfor, før de blev Munke, kunne alle Davids 150 Salmer uden ad, saa de overhovedet ikke snublede i Sætninger. Der blev kun om Natten brugt en Blændlygte, og nu og da tog Prioren Lygten og gik ned langs Munkenes Rækker, idet han kastede Lygteskæret i Ansigtet paa dem for at overtyde sig om, at alle var aarvaagne. Kirkerne tilhørte alene Ordenen. Der kom ingen omboende derind, og Munkene levede der deres Fromhedsliv, indtil Dagen kom, da deres afsjælede Legeme blev baaret ud gennem »Dødens Port«. Taleren gav en interessant og dybtgaaende Skildring af Andagtslivet og paapegede, hvorledes de oprindelige Lovsangshymer ved deres Udtryk kunde komme noget i Konflikt med Naturens Orden i Klostrene langt mod Nord, hvor Dag og Nat efter Aarstiden skiftede fra 18 til 6 Timer. Baade af H. t. dette og til de ændrede Livsforhold foretoges der saa Forandringer, der bevirkede, at man allerede om Eftermiddagen forud sang om den straalende Morgensol, der nu var gaaet op. Der stod ingen Lys paa Alteret i Ordenens ældre Tid, senere kom der Lysarme ved Alteret; men oprindeligt stod Lysestagen paa Altertrinet. Trappisterne har endnu opretholdt Lysarmene. De tænder først Alterlysene ved Forvandlingen. Cistercienserne opretholdt ogsaa i lang Tid, udstyret som de var med Ordensprivilegier, Kommunionen under begge Skikkelser. Det ophørte først 22 Aar efter Konciliet i Konstans. De havde ogsaa deres egne Helgenrækker. De tøvde en Tid med at optage Dyrkelsen af den hellige Frans; mens St. Dominicus og Dominikanernes første Martyr St. Peter af Verona optoges straks. Det viser igen Ordenens særegne Tanker. Den hellige Fattigdom ændredes siden hen til Udsmykning af Kirkerne til Guds Ære, og saaledes skifter Ordenen efterhaanden i nogen Grad Karakter; men den nød stor Anseelse overalt. Efter det udmærkede Foredrag sang man »St. Birgitta, Christi Brud«. Kredsens næste Møde holdes d. 10. Oktober i Nakskovs katholske Skole, hvor Pastor Salvator Janssen, Nykøbing, Franciskanernes nye Custos i Danmark, vil holde Foredrag om Franciskanerordenen. Det ovenomtalte Foredrag overværedes foruden af Kredsens sædvanlige talrige Medlemmer af Præsterne Ronge og Lupes.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægefolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

10. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.	17. Okt. 21. Søndag efter Pintse.
11. — M. Ferialdag.	18. — M. Lukas, Evangelist.
12. — Ti. Ferialdag.	19. — Ti. Petrus af Alkantara, Bekender.
13. — O. Kong Edvard, Be- kender.	20. — O. Johannes af Kenty, Bekender.
14. — To. Callistus I, Pave og Martyr.	21. — To. Hilarion, Abbed.
15. — F. Therese, Jomfru.	22. — F. Ferialdag.
16. — L. Marias Officium.	23. — L. Marias Officium.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »Den hellige Skrift i den katolske Kirke«.

Foredrag om den katolske Kirkes Lære ved Pastor Benzon genoptages *Mandag den 11. Oktober Kl. 8 Aften* i St. Josefs Skoles Forsamlingssal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Foredragene bliver *hver 2. og 4. Mandag i Maaneden*. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

P. Menzinger S. J. fortsætter sin Foredragsrække om *Grundforskellene mellem katolsk og protestantisk Kristendom*.

Emner:

Mandag d. 11. Okt., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Petrus, den første Pave.

Mandag d. 25. Okt., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Kirkens Ufejlbahed.

Mandag d. 1. Nov., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Katakombernes Tro (m. Lysbilled.).

Dermed afsluttes Foredragsrækken.

Adgang *fri for alle*, ogsaa for Ikke-Katholikker.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 10. Oktober i Messen Kl. 8.

Aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu Hjerter Kirke fra Søndag d. 7. til Søndag d. 14. November hver Aften (undtagen Lørdag) Kl. 8.

A.C. Onsdag den 13. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde i Vesterhus. Fortsættelse af den ekstraordinære Generalforsamling fra 15. September (indkaldt af Administratores). Dagsorden: Ændringsforslag til § 9 (De Unges Sektion). Adm.

»Skt. Michaels Klub«

(katolske Damers Klub). Mandag den 18. Oktober Kl. 8 taler Baronesse Rosenørn-Lehn om »Katholicismen i det moderne England«. Adgang kun for Klubbens Medlemmer.

En godt anbefalet katolsk Frue ønsker Husbestyrerindeplads hos katolsk Præst, enligt Ægtepar eller et Hjem, hvor Husmoderen savnes. Referencer: Skt. Josephsstreene paa Frederiksberg og Frøken Anker, Stenosgade 2.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaund (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Reduktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 42.

Søndag den 17. Oktober.

1926.

INDHOLD: Tilgivelse. — Genforening i Troen (fortsat). — Gave til Kirken i Kolding. — Bøger og Blade. — Bazaren i St. Knuds Sal. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Næstved. Assens. Tyskland. — Avertissementer.

Tilgivelse.

Tilgivelse handler Evangeliet om i Dag. Menneskene er saaledes, at de behøver Tilgivelse. Der gives ikke et Menneske, der ikke mange Gange i sit Liv maa sige som de to i Evangeliet: »Hav Taalmodighed med mig, og jeg vil betale dig alt«.

Overfor Gud har vi en Gæld, som vi af os selv aldrig kunde betale. Vi er hans store Skyldnere, som atter og atter maa bede om Taalmodighed. Naar blot vi tænker paa det, er vi ved at falde paa vore Knæ i Skam og Anger. Tænker vi tilbage over hele vort Liv fra Barndommen af, da finder vi, at vore Synders Mængde er saare stor. Og var ikke Gud uendelig barmhjertig, saa var der slet intet Haab for os. Men »hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt«, og Raabet om Tilgivelse hører han altid. Hver eneste Dag lyder dette Raab fra alle Kristne. Hver eneste Morgen i den hellige Messe beder vi med Præsten: »Miskundhed, Tilgivelse og Forladelse af vore Synder skænke os den almægtige og barmhjertige Herre«. Og med os beder i selve Offeret hans enbaarne Søn.

Og i Skriftestolen knæler vi og lægger det hele frem, viser alle Gældsposterne. Men det er det trøstefulde ved dette Raab om Tilgivelse, at det ikke blot bæres frem af Anger, men ogsaa af Tillid. Med fuldstændig Tillid stoler vi paa, at vi faar Tilgivelsen. Det gaar os som Tjeneren i Evangeliet: »Herren forbarmede sig over denne Tjener, lod ham løse og eftergav ham Gælden«.

Ogsaa Mennesker har vi somme Tider maattet bede om Tilgivelse, for ogsaa dem har vi fornærmet. Menneskene lever i Synd, Synd imod Gud og Synd imod hverandre. Men det er kun godt at erkende det, og meget bødes der for, naar vi kun ærligt tilstaar det og baade overfor Gud og Mennesker beder om Tilgivelse. Ja, det er ydmygende, det kan pine og nage, det kan gøre saa ondt at bøje sit Knæ og sit Hoved som Skyldnere. Og saa maaske hos Mennesker opleve at faa denne Ydmygelse belønnet med Haan, med kold Foragt, med Had og Hævn.

Men se, Herren viser os, at vi skal slet ikke være bange for at bede om Tilgivelse. Baade overfor Gud og Mennesker skal vi bekende vor Skyld, saa opnaar vi i hvert Fald det, at Gud eftergiver os al vor Gæld, og vi bliver atter hans kære Børn.

Men det slemme, det ulykkebringende er kun, hvis vi ikke selv tilgiver andre, »naar I ikke af eders Hjerte tilgiver enhver sin Broder«. Det er det eneste, der udelukker os selv fra at opnaa Syndernes Forladelse. Saa kan vi raabe nok saa meget paa Tilgivelse, og vi kan gøre Bod i Dage eller Aar, det hjælper ikke, hvis vi ikke af Hjertet tilgiver vore Skyldnere. »Af Hjertet«, det er altsaa ikke blot det ydre, at kunne mødes, naar det er nødvendigt, uden at andre mærker noget, at kunne hilse hinanden paa Gaden med Høflighed, nej, »af Hjertet«, det er noget helt andet. Det er at rykke ud med Rode hver bitter Tanke, det er at glemme, at der nogensinde har været Grund til saadanne Tanker.

»Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere!« Ja, der har vi jo Maalestocken. — Gør med det samme, hvad der er nødvendigt, ellers nytter dit Raab om Tilgivelse intet.

B. J.

Genforening i Troen.

Af en tysk protestantisk Sognepræst*).

Autoriseret Oversættelse ved Sven Aage Rasmussen.

»Og da de kom til det Sted, som kaldes Hovedpandestedet, saa korsfæstede de ham dér tillige med Røverne, den ene paa hans højre og den anden paa hans venstre Side. Men Jesus sagde: »Fader forlad dem, thi de véd ikke, hvad de gør.« (Luk. 23, 33—34).

Det er det mørkeste Billede i hele Verdenshistorien, som disse Ord af Skriften tegner for vort Blik. Golgatas Høj skuer langt ud over Jødeland. Det var til daglig et stille og ensomt Sted, hvor kun Vinden strøg hen over Græs og Blomster, og hvor maaske en Smaafugl kvad sin stille Sang i Krattet. Men nu har Jerusalem spyet en støjende, ond Larm ud over Stedet. Romerske Krigsknægte har trampet Græsset ned rundtom, og tre Kors er rammet ned i Jorden. Til højre og til venstre hænger to Misdædere; deres Gærninger var onde, og den jordiske Retfærdighed har nu faaet Ram paa dem. Men midt imellem dem har de naglet Israels Hellige, ham, som gjorde alle Mennesker godt og ingen ondt, ham, der havde ledet mange ad Vejen til Livet og aldrig taget nogens Liv, ham, der havde lettet manges Sorger og Bekymringer, og som selv kun var bekymret for een Ting: for Guds Rige. Hvor skælver hans Lemmer i Pine under Hammerslagene, hvor bedsk er den Kalk, han maa tømme! Hans Blod rinder som tunge, mørke Draaber mod Jord og farver Sand og Græs og Blomster røde! Dog, hvad bekymrer hans Bøddler sig om hans Lidelse! Misdæderne spilder de ingen Tanke paa. Men ham! Ham haaner og spotter de. Fra øverst til nederst overspyer de ham med deres Genem-

*) Den anonyme Forfatter er Præst i Sachsen. Artiklen findes i det meget udbredte katolske Søndagsblad »Das Himmelreich«, hvis Redaktør, den kendte og meget skattede folkelig-religiøse Forfatter og Præst Heinrich Mohr, havde bedt den protestantiske Sognepræst tale til Katholikkerne, fordi han var af den Formening, at et Ord fra den Side vilde gøre mere Indtryk paa Sindene. O. A.

heder. De gaar frem og tilbage under Korset og forlyster sig ved hans Pine og hidser den blodtørstige Pøbel til Smæde- og Skældsord. Og Guds klare Sol blues ved deres Ondskab. Den skjuler sig bag tætte, sorte Skyer. Fuld af Rædsel hæver og skælver Jorden til sit inderste Dyb. Og Vinden lægger sig angst som en klynkende Hvalp, der skræmt søger Skjul. Mørket sænker sig tættere og tættere. Himlens Magler oprøres, knuger Skyerne sammen, saa Lynene flammer mod Jord, og midt i Lynets flakkende, blege Skær staar Korset stort og mægtigt, vokser aandedigt stort: Skampælen for Alverdens Blu og Skændsel. Og paa een Gang slaar det ned i Tilskuernes Hjærter, klart og tydeligt: »Se, hvor Korset hæver sig truende, mørkere end Natten! Og bærer Klagemaal mod os, og Klagemaal mod hele den vide Jord.« Det isner dem gennem Marv og Ben, og skrigende flygter de skændige Menesker bort.

Men det blege, pinte Aasyn paa Korset klager ikke og anklager ikke. Hans Læber bevæger sig deroppe, de beder for det arme Folk: »Fader, forlad dem . . .« Hans ømme, kærlighedsfulde Hjærte bæver ikke, det er fyldt med Haab — Haab om, at hans Død maa vendes til Velsignelse, Haab om, at een Gang skal det gaa i Opfyldelse, som var hans brændende Bøn den sidste Aften: »at de maa være eet, som vi er eet«. Et Broderforbund her paa Jord, et lyksaligt Land fyldt med Tro og Haab og Kærlighed — det dvæler hans Tanke ved, indtil han bøjer Hovedet og udaander: »Det er fuldbragt.«

Hvorfor jeg opruller dette dystre Billede fra Verdenshistorien for Dit Blik? Fordi det sorgfulde Kors altid staar mig for Øje, Korset i al sin uhyggelige Anklage. Det dækker for hele mit Udsyn. Jeg gruer for det, som det staar dér i det flakkende blege Skær af Tidens Nid og Had og Kiv og Kamp. Haabet bliver stadig beskæmmet! Nu er der henrundet 1900 Aar siden hin blodige Fredag. Og nu har vi oplevet, at Nationer, der kalder sig kristne Nationer, rasede som blodtørstige Dyr mod hinanden. Ved Landegrænsen slog Knokkelmanden Trommen og hvirvlede Uhygge ud over Jorden. Og under Trommehvirvlerne sank Byer og Landsbyer i Grus, knustes Huse og Hjærter, lag-

des Liv og Lykke øde. Alle saa de Trommeslageren, den fule Død. Han førte an i Kampen. Hvem har set Korset rage op over Død og Taarer? Det store, sorte Kors? Spørgsagtigt, uhyggeligt strakte det sine Arme ud over Landene.

Ganske vist, det er forbi, vi fik Fred. Desværre, nej! De kalder det nok for Fred, men det er jo i Virkeligheden ikke Fred! Kan det kaldes Fred, det vi har oplevet siden 1918, hvor den ene Nation lurder paa den anden, dukker den anden, en Knytnæve i Nakken, al denne brovtende Hoveren? Ogsaa indenfor egne Landegrænser: det ene Samsundslag indtager en truende Holdning overfor det andet, og Parti strider bittert og uforstaaende mod Parti. Det tærer paa vore Dage, lammer vort Arbejde, saadan som de farer frem mod hinanden: Rige og Fattige, Høje og Lave, Unge og Gamle, By og Land! Hvad der er helligt for En, spotter andre. Hvad En sætter sin Lid til, smæder andre. Hvad En stræber mod, bekæmper andre rasende. I Sandhed, Landets Nød burde ikke være saa stor. Men hvorfor tale om vor Nød, lad os tale om vor Skyld. Korset paa Hovedpandestedet raaber vor Skyld ud over hele Landet, gør os ansvarlige for den Flænge, der gaar gennem hele Nationen. Fra øverst til nederst gaar Flængen, gennem Sæder og Sindelag, gennem Retsind og Lykke, gennem Mad og Drikke, helt ned til Fundamentet: vor Tro paa Gud og alt Godt. Ser I Flængen? Og gruer I ikke for den, naar Eftertanken vaagner i stille Timer? Dog snarere burde I grue for Korset, det vægtige, kæmpestore Kors, og for Blodet, som ustandselig randt ned paa Jorden. Randt det spildt og gavnløs mod Jord?

Ja, og værst af alt er Flængen i det Hellige, den ulyksalige Kløft, der skiller mellem Konfessionerne. Om den sagde Kongen af Prøjsen, Frederik Wilhelm d. IV: »Katholiker og Protestanter skærer Halsen over paa hinanden, og Jøden besørger Musikakkompagnementet hertil!« — Her til Lands rager mange skønne Gudshuse højt og stolt mod Sky, og alle er de prydede med Frelserens Kors. Men højere, langt højere rager Skampælen paa Hovedpandestedet mod Sky og bærer Klagemaal mod os, der vel kalder os Brødre i Christus, men som fattes Brodersind. Lyst

og lydt toner daglig vore Salmer ud over Landene, vore jublende, inderlige, trøsterige Salmer. Men lydeligere, langt lydeligere er Englenes Graad om Korsel, hvor de med tilhyllede Hoveder klager: »Thi gør man saa med det grønne Træ, hvordan vil det da gaa det tørre?« (Luk. 23.31). Og de peger paa os, der staar fjendsk overfor hinanden med vrede Blikke, og er fremmede for hinanden. I hans, i Frelserens Hænder ønsker vi at lægge vort Liv — og vi knytter Hænderne mod hinanden. I hans Hjærte vil vi sænke al vor Sorg og Nød, — og vore Hjærter er kolde og fremmede for vore Brødre. I hans Rige haaber vi, at der er beredt os en Bolig, — og under Vandringen didop lyder vort Kampraab: Mod Papismen! Mod Protestantismen! Hver Dag har vi Baal for Øje, hvorpaa Christi Fjender agter at brænde alt, der bærer kristent Navn. Bolschevismen staar med Brandfaklen i Haand og lurere paa, naar dens Time er inde. Hér og dér flyver Gnisterne allerede i Luften. Ser I det ikke dér i det flakkende, blege Skær: Korsel, det store, sorte Kors, der bærer Klagemaal mod os! Fylder Synet Jer ikke med Gru og Rædsel!

Den, som kun een Gang har set det for sig, glemmer aldrig dette Syn. Det forfølger ham om Dagen og i Natens Drømme, det fylder hans Hjærte til Rauden med Ængstelse. Kun eet er hans Trøst: at den Korsfæstede selv ikke bærer Klagemaal mod os. Det gjorde han ikke Langfredag. Den Gang bad han: »Fader forlad dem, thi de véd ikke, hvad de gør.« Ogsaa nu beder han for os: »Fader forlad dem!« Han haaber, og haaber stadig, og lader ikke Haabet fare. Med usigelig Kærlighed omfatter han alle sine Brødre og Søstre og formaner dem: »Jeg beder Jer, prøv paa det — og tøv ikke længer.« Han staar for sin himmelske Faders Trone, og beder og bønfalder ham, og viser sine mishandlede og gennemstungne Hænder frem: »Jeg beder, at de alle maa være eet, ligesom Du, Fader, er i mig, og jeg er i Dig: at ogsaa de maa være eet i os, for at Verden maa tro, at Du har udsendt mig. Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, for at de maa være eet, ligesom ogsaa vi er eet: jeg i dem, og Du i mig, at de maa være fuldkommede til eet, og Verden erkende, at Du har sendt mig og elsket dem,

ligesom Du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, der skal ogsaa de, som Du har givet mig, være hos mig, for at de maa se min Herlighed, som Du har givet mig; thi Du har elsket mig, før end Verdens Grundvold blev lagt. Retfærdige Fader, Verden har ikke erkendt Dig, men jeg kender Dig, og disse har erkendt, at Du har sendt mig. Og jeg har kundgjort dem Dit Navn og vil kundgøre det, for at den Kærlighed, hvormed Du har elsket mig, maa være i dem, og jeg i dem.« (Joh. 17, 21—26.)

Vejen til Genforening.

Den tyske Digter Friedrich Schiller har i Skuespillet »Wilhelm Tell« givet en gribende Skildring af Frihedskampene i Svejts. I mørke Farver tegner han Folkets haarde Trængsler, han skildrer deres Undertrykkes Overmod, hvorledes de sætter Foden paa de Underkuedes Nakke; og da Gengældelsens Time endelig slaar, ser vi, hvorledes Folkets Raseri koger over. Det skønneste i dette Skuespil er vel næsten Scenen, hvor den gamle Attinghausen i Døden efterlader Svejtserfolket sin sidste Vilje og indtrængende lægger dem paa Hjærte: »Hold endrægtigt sammen, endrægtigt, endrægtigt!«

Det følte Børnene vel ogsaa, da de i Byens gamle Theater havde fulgt dette Skuespil med bankende Hjærter, og da de kom hjem til deres Moder med straalende Øjne. Jeg spurgte en rask Gut: »Sig mig, hvad syntes Du bedst om i Stykket?« Han betænkte sig et Øjeblik, og saa kom det med Vægt fra hans Mund: »Da den gamle Mand raabte: »Hold endrægtigt sammen.« Og den unge Lærer, som gik ved min Side, nikkede og sagde: »Ja, Hans, men pas nu paa, at I ikke glemmer det for hurtigt igen.« Og til mig sagde han: »Nu bliver det min Opgave, at uddybe dette i Skolen. De brogede Billeder blegner hurtigt; man maa straks tage fat og vise Børnene de Veje, som fører til Endrægtighed, knytte dette til det, der har bevæget deres Sjæl, og føre Tanken videre frem.«

Kære kristne Brødre og Søstre, denne unge Lærer skal være min Læremester. De Billeder, som kommer Jer for Øje i dette Blad, blegner hurtigt. Det, der har bevæget

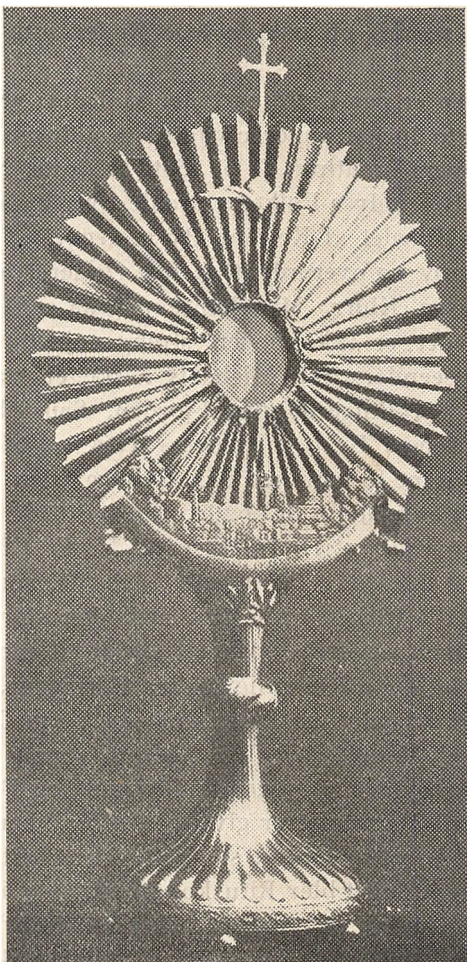
Jeres Sjæl, maa uddybes, og I maa se de Veje, der fører til Endrægtighed mellem Kristne. Ganske vist, før man begynder herpaa, maa der forudskikkes en Bemærkning: Genforening i Troen kommer hverken i Dag eller i Morgen. Vi har en stor Fejl nu til Dags: vi forlanger alt for meget paa een Gang. Vi agter ikke paa de Love, der raader for al Vækst. Vi er som Børn, der ikke kan give Tid, til Blomsten folder sig ud, men plukker den før Tiden. Saaledes er det paa mange Omraader, ogsaa naar Talen er om Genforening i Troen. Hvad Hundreder af Aar har brudt ned og lagt øde, bygges ikke op paa eet Aar, raades der ikke Bod paa gennem de første Aartier. Man maa væbne sig med Taalmodighed! En Taalmod, som den Herren vor Gud viser os. Han staar ikke med Sekundviser i Haand. Hans Værk vokser langsomt og modnes gennem Aarhundreder og Aartusinder. Men dette fordrer Gud af os, at vi gør vor Part, efter vor Formue, at vi gaar hans Veje mod det Maal, han sætter os. Og hvilke er da de Veje, der fører til en Genforening af de adskilte kristne Brødre? Det er et gammelt Ord, som giver os Svaret, nemlig den hellige Bendts Sønners Valgsprog: »Bed og arbejd!« Vi baade kan og skal gøre begge Dele: Bede og gøre et Forarbejde, et Forarbejde i en ganske bestemt Hensigt. Og selv om det første Led i dette Valgsprog i vor Tid er ude af Kurs i store Kredse, maa vi dog gøre Begyndelsen med det, thi Bønnen er alligevel stadig det ypperste og fornemste. Vi klager og jamrer stadig: »Vi kan ikke naa til Enighed, vi har ingen Held i vore Bestræbelser for at naa til gensidig Forstaaelse; gennem Aarhundreder har vi stræbt atter at sammenknytte Fredsfyrstens Baand — og det viste sig at være forgæves!« Fredsfyrsten Jesus har kun eet Svar til os: I har ikke bedt nok! »Beder, saa skal der gives Eder; søger, saa skal I finde, banker paa, saa skal der oplades for Eder.« I Sandhed, at ty til Gud er altid det bedste; vor første Gang skal være hen til den Evige, der bringer Hjælpen og frier fra Døden. Bed altsaa, bed i Ydmyghed, bed med Udholdenhed og andægtigt; dette fører til Maalet: Eet Folk, een Herre, een Tro, een Daab, een Gud!

(Fortsættes.)

Gave til Kirken i Kolding.

Vor Kirke har faaet den Monstrans foræret, hvis Billede ses her.

Monstransen er helt af Sølv lige til de Møtrikker, der

holder de forskellige Dele sammen, og den vejer 1850 Gram. Monstransen er 26 Tommer høj og forgyldt over det hele, naar lige undtages Duen foroven, der staar i helt hvidt Sølv, og Bybilledet forneden, der er platinoxyderet og derfor har en graalig Farve; det ciselerede Billede af Byen kommer derved til at minde lidt om et Kobberstik.

Omkring Rummet til den hellige Hostie sidder tolv smukke Aquamarinastene.

Monstransens Fod er nærmest som en Træstamme med Urter og Bær omkring og Blade og Frugter foroven. Knuden, Nodus, har Form som det Tøj, der vindes om en Turban. Det forgyldte Sølvbaand, hvorpaa Indskriften staar, ruller sig frit op paa de løse Ender som en Papirstrimmel.

Indskriften er paa Latin og lyder saaledes: »Sanctissimo in Sacramento luceat super civitatem Koldingensem lumen ad revelationem gentium.« »I det helligste Sakramente skal Lyset til at oplyse Folkene straale over Byen Kolding.«

Duen og Billedet af Kolding By er tegnet af Hr. Malermester Rosenby og overordentligt fint ciseret af Hr. Ciselør Vilh. Jensen, Kbhv. Man kan endogsaa se Duens Næsebor. Bybilledet er ikke nogen streng nøjagtig Gengivelse af Byens Udseende. Sct. Michaels Kirke er stærkt fremhævet; man ser Bølgerne paa Fjorden, Sejlskibe, en lille Damper, Husene i Byen med deres Tage og Skorstene og ikke at forglemme Slotsruinen med Staldgaarden og Træerne omkring, et gammeldags fint og hyggeligt Billede af Kolding.

Alt det øvrige er Hr. Guldsmed H. C. Christiansens Værk, og det har været et mægtigt Arbejde, som han helt har skænket til Kirken og udført med den største Kærlighed til Opgaven og dens Formaal og dertil med stor Opfindsomhed og en usædvanlig sikker Formsans. Hr. Christiansen har arbejdet paa Monstransen i syv Maaneder i sin Fritid, og Menigheden her ligesom mange andre har fulgt hans Arbejde med stigende Interesse og Beundring.

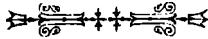
Pengene til Materialet er givet af Katholikker i Kolding.

Ideen til Monstransen er, saa vidt vides, helt ny, og for ikke at risikere noget blev Rituskongregationen i Rom først forespurgt igennem den meget bekendte Rubricist R. P. Joseph Haegy, en af Direktørerne i det franske Seminar og Consultor ved fornævnte Kongregation. Han svarede, at der ikke var noget til Hinder, naar blot ikke Bybilledet traadte for stærkt frem, eller der fandtes noget vulgært i det.

Monstransen har været udstillet i et Vindue i Jærnbangegade og er blevet almindeligt beundret.

Hr. Guldsmed Christiansen har med sit Værk og sin Gave holdt en dejlig Prædiken om Alterets helligste Sakramente, en Prædiken, som Koldings Katholikker under Sct. Michaels Beskyttelse forhaabentlig vil kunne blive opbyggede ved i mange Hundrede Aar. J. O.

Bøger og Blade.

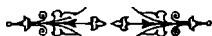
Johan Johnsen: Katholske Præstetyper.

Læserne husker formodentlig de interessante Artikler, Lærer Johnsen skrev her i Bladet ifjor om Katholske Præstetyper. Oprindeligt var det et Højskoleforedrag, og nu er de udkommet i et smukt lille Hefte, som meget kan anbefales. Det er paa 40 Sider, og det skitserer en Række forskellige Personligheder. Det i Virkeligheden meget omfattende Emne er blevet smukt og klogt begrænset. Frem for Læseren træder de berømte Mænd Lacordaire, Ketteler, Secchi, Mendel, Coloma, Benson, Lavigerie, Zwerger, Doyle o. a. Det er værd at læse om, det er oplysende, og det er opbyggeligt: »Som templet paa Moria i Jerusalem havde sin skare af præster og levitter, saaledes rummer den ny pagts helligdom sit præsteskab, der fra solens opgang og til dens nedgang træder frem for altrene og fejrer Eucharistiens hemmelighed — den ny pagts evige, rene offer — et helligt præsteskab — et Melchisedeks præsteskab, der i sine viede hænder hæver alterets rene Hostie, den som Hugo Benson saa gribende kalder Guds Søns hvide hjerte. Fra St. Peters sæde skuer Guds Tjeneres Tjener ud over jordkredsen og leder og styrer bispernes tusindtallige kor og præsternes hundredtusindtallige skare. Og hans faderhjerter rummer dem alle, velsigner dem alle i deres utrættelige, selvopofrende arbejde for sjælenes frelse og helliggørelse.« — Læs dette lille Hefte, det varmer om Hjertet.

»Danske Kvinders Katolske Forbund« har udsendt Nr. 3 af sit Medlemsblad, der igen taler stærkt om det ivrige Arbejde, der gøres indenfor Forbundet. Der er Referater af Forbundets Landsmøde og af «Norske Kvinders Katolske Forbund«s Landsmøde, Beretning om Feriehjemmet, der i Aar ogsaa har afholdt en lukket Retræte for unge Piger. Der fortælles om Dr. med. Karen Andersens Foredrag om seksuel Belæring, om to

Skolekøkkenhold, der er blevet oprettet, om Arbejdet paa Børnehjælpsdagen, om Studiekredse og Foredrag for den kommende Vinter, og desuden er der Beretninger fra de forskellige Foreninger. Af Betydning er det sikkert, at Bladet har optrykt Kardinal Merciers Udtalelser om det kristelige Ægteskab. Endelig bringes der korte Oversigter over den katholske Kvindebevægelses Stilling i en Række forskellige Lande. Man bliver baade glad og imponeret, naar man studerer dette Blad.

For nylig udsendtes et islandsk katolsk Blad: »Merk i krossins«, Korsets Tegn, der baade i Stofvalg og Udstyr er meget lødigt. En af Islands betydeligste nulevende Digtere, Stefan fra Hvitárdal, der for ikke saa lang Tid siden er gaaet over til den katholske Kirke, er knyttet til Bladet, og har bl. a. i dets første Nummer skrevet et pragtfuldt Hyldestdigt til Kardinal van Rossum, formet som et af de oldnordiske Draper, hvis mejslede Strofer stiller saa overordentlig store Krav til Digteren. Den Apostoliske Præfekt Mgr. Meulenbergh har skrevet en ledende Artikel, der i et smukt, fyldigt Islandsk giver Bladets Program. Præfektens Leder er gengivet i Faksimile. Iøvrigt indeholder Bladet en Række ypperlige Artikler, ledsaget af udmærket Billedmateriale og stilrene Vignetter, alt trykt paa udmærket Papir. De islandske Katholikker har Ære af denne Publikation, som vi kollegialt ønsker et hjerteligt: »ad multos annos«.

Basaren i St. Knuds Sal den 17. og 18. Oktober.

Med dirrende Spænding ser vore unge Basaren i Møde. Vil den blive besøgt lige saa godt som de tidligere Basarer? Og vil den bringe det forventede Resultat?

Programmet byder jo paa al Slags Underholdning. Allerede Kl. 2¹/₄ Søndag Eftermiddag giver Spejderne en Opvisning paa Skolens Legeplads. Saa er der Thekoncert. Om Aftenen Kl. 7¹/₂ er der Lejrbaal og derefter Solistoptræden. Om Mandagen aabnes Basaren Kl. 4, og om Aftenen foregaar saa — efter en munter Underholdning — den spændende Lodtrækning og den morsomme Auktion.

Alt dette er jo Anledning nok til at aflægge et Besøg paa Basaren og tilbringe en hyggelig Eftermiddag og Aften

der. Men der er mere. Der er jo Boderne med rigelige Forsyninger af Broderier, Devotionalier, Brugsgenstande, Frugt, Chokolade etc. og en righoldig Tombola, hvor man for faa Øre kan vinde dejlige Ting. Endelig holder Restaurationen aaben hele Tiden og tilbyder Kaffe, The, Chokolade, Kager, Smørrebrød (fra »Wivel«) m. m. til rimelige Priser.

Skal vi saa ikke komme, saa mange der kan, for at hjælpe baade Spejderne og Ungdomsbladet ud over alle Vanskeligheder?

J. K.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Pastor Forejtniks Begravelse den 21. September formede sig som en meget smuk Højtidelighed. Naturligvis var St. Annæ Kirke tæt fyldt, hele Menigheden vilde vise den afholdte Præst den sidste Ære. Paa de første Bænke havde over 30 Præster taget Plads, og ved Kisten stod otte af Kongregationens Herrer som Æresvagt. Den højtidelige Messe holdtes af Sognepræsten, Pastor Klar, assisteret af Præsterne Resch og Steidl. I en smuk Tale tolkede Pastor Klar Menighedens og Præsternes Følelser for den bortgangne, hvis hele Liv havde været et Liv i Kærlighed til Gud og Mennesker. Efter Absolutionen bar Præster Kisten ud til Ligvognen, og i en stor højtidelig Procession med Kors i Spidsen førtes Liget til Sundby Kirkegaard, hvor Jordfæstelsen fandt Sted paa den katolske Afdeling.

— Katholsk Klub holdt Sæsonens første Møde Tirsdag d. 5. ds. Efter et lukket Medlemsmøde, i hvilket Klubbens indre Anliggender (Beretning, Regnskab, Budget, Medlemsoptagelse etc.) var behandlet, indledede Lensgreve Josef Holstein-Ledreborg en Forhandling om Spørgsmaalet: »Forholdet mellem Stat og Kirke«. Efter Grevens instruktive Foredrag, der trak Hovedlinierne i Spørgsmaalet meget klart op, udspandt der sig en livlig og indgaaende Diskussion, hvori Patrene Rektor Wolfisberg og Menzinger, Pastor Messerschmidt, Redaktør Harald Tandrup, Organist Hammermüller, Fabrikant Præstmark o. fl. deltog. Aftenen sluttede med selskabeligt Samvær.

Helsingør. Menigheden i Helsingør blev indbudt til en 3 Dages Andagt med Prædiken som Forberedelse til Jubilæets Skriftemaal og Kommunion. Der var mange, som hver Dag hørte de lærerige Prædikener, som Hr. Pastor Flynn holdt: om Synden — Bodens Sakramente —

og den hl. Kommunion. I Søndags den 10. Oktober var der talrige Kommunioner — 62 ialt. Menigheden har der ved vist, hvor Jubilæets Naade og Afslad var vurderet. Menigheden er sine Sjælesørgere taknemmelig for disse Dage.

Hippolyte Durafour.

Næstved. En Vanskelighed, de fleste Provinsbyer har at kæmpe med, findes desværre ogsaa i høj Grad i Næstved. Det er de saakaldte »Børn fra Landet«, katolske Børn, der bor saa langt borte fra den katolske Skole, at det er en Umulighed for dem at besøge den. I Næstved har vi for Øjeblikket 150 Børn, der besøger de forskellige Kommuneskoler; til vort Distrikt hører 50 Kommuner, og i hver eneste af dem bor en eller flere katolske Familier. At undervise disse Børn i Religion og at forberede dem til den første h. Kommunion er en næsten uovervindelig Vanskelighed. Søndag den 10. Oktober var 16 af disse Børn — 8 Dreng og 8 Piger — til den første h. Kommunion, og de gav alle sammen det Løfte, at de hver Maaned vilde møde ved Herrens Bord. Pastor Harmer, som underviser disse Børn, maa saa at sige tilbringe 4 Dage ugentlig paa Cyklen, ofte paa een Dag tilbagelægge 60 km. Og næppe er et Hold færdigt, venter allerede et andet. Vi trænger i højeste Grad til et Børnehjem — og senere til et Svendehjem. Maatte Vor Herre give os dem!

Assens. »Assens Dagblad« meddeler 27. Sept.: Kirkeklokken til den katolske Kirke er færdigstøbt og ankommen hertil, og i Gaar Formiddags fik den sin højtidelige Indvielse under Iagttagelsen af Katholicismens Ceremoniel. Pastor J. v. Rijckevorsel indledede Højtideligheden med en Omtale af dette Ceremoniel og den Betydning, som lægges i det. Kirkeklokken bærer en latinsk Indskrift, der angiver Klokkens Opgaver og Betydning. Desuden bærer Klokken Billeder af Jomfru Maria, Johannes Døber og Paulus, hvilke Billeder symboliserer Frelserens Moder, Forberederen af Frelserens Gerning og Udbredereren af Frelserens Lære. Efter katolsk Skik gaves Klokken Navn, og med Henblik paa de nævnte Billeder, fik Klokken Navnet Maria, Johannes, Paulus, som den skal minde om, naar dens Lyd høres. Højtideligheden overværedes af en Del Indbudte, deriblandt Lehnsbaronesse Rosenkrantz samt Medlemmer af den katolske Menighed, blandt hvilke saas den nyudnævnte Tempelridder Baron Rosenkrantz, Abkjeldsgaarden.

Tyskland. Under et Ophold i Aschaffenburg ved Main havde jeg den 29. September den Fornøjelse at overvære Indvielsen af et Seminarium for saakaldte »sene Kald«, hvilket vil sige et Studiehøjskole for unge Mænd, der først i en moden Alder bestemmer sig til at gaa den

gejstlige Vej og derfor mangler den nødvendige Forberedelse for at kunne indtræde i et Seminarium. Meningen er, at de unge Mænd her skal gennemgaa en Uddannelse i fem Aar, som afsluttes med en klassisk Studentereksamen, saaledes at de paa ingen Maade kommer til at staa tilbage for deres Kolleger i Præsteseminariet. Det er det andet af disse Hjem, der aabnes i Tyskland. Det første blev oprettet i Westfalen for 4 Aar siden. At det er af Betydning, ses deraf, at over 2000 unge Mænd har søgt Optagelse; men kun et ringe Antal har opnaaet den. For os Skandinaver har det ogsaa en ganske særlig Interesse, idet den svenske Biskop søger en ung Mand optaget, og en ung Dansker allerede er blandt de studerende. Af ganske Hjerter kan vi alle ønske, at dette Værk maa vokse og føre mange til Præstedømmet, som ellers umuligt kunde naa dertil.

Knud Ballin.

Joh. Hoffmann og Hustrus Legat

(stiftet den ²⁴/₆ 1912 af de 6 efterladte Børn) for trængende Katholikker af begge Køn (saavel gifte som ugifte), som er bosiddende i København, Frederiksberg eller Gentofte Kommune.

2 Portioner à 50 Kr. halvaarlig er ledige. Ifølge Legatets Fundats har Ansøgere, der har været i nogen af Stifternes Tjeneste, Fortrinsret, for saa vidt de iøvrigt opfylder de alm. Betingelser.

Ansøgninger skal skrives paa Skemaer, som udleveres paa Menighedskontoret (Bredgade 64, 1—4), hvor de udfyldte Skemaer ogsaa skal indleveres inden den 1. November.

Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Festen for de 14-aarige.

Katholsk Ungdoms Værn afholder Onsdag den 20. Oktober Kl. 7¹/₂ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115, 3 Sal. Efter Kaffebordet (med Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14-aarige Katholikker, hvis Adresser ikke er Bestyrelsen bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, tidligere Medlemmer af det ophævede Ungdomsraad samt Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.s Vegne

Chr. Henriksen

Kirsteinsgade 9.

Telefon: Øbro 3053 x.

Ved Sct. Joseph Gildes Aftenunderholdning den 10. Okt. blev følgende Numre udtrukket ved Lodtrækningen, som fandt Sted til Fordel for Vincentsforeningerne:

655—434—526—6—256—556—979—536—376—482—871—962

274—495—337—467—757—843—804—197—574—887—612

Gevinsterne kan afhentes hos G. Læsøe-Riise, Sct. Jørgensallé 11¹, mellem 1—4 hver Dag inden 1. November 1926.

Syforeningen i Sakraments-Sogn genoptager sin Virksomhed den første Torsdag i November Kl. 1¹/₂—4.

Kirkelig Kalender.

17. Okt. 21. Søndag efter Pintse.	24. Okt. 22. Søndag eft. Pintse.
18. — M. Lukas, Evangelist.	25. — M. Krysanthus o. Daria, Martyrer.
19. — Ti. Petrus af Alkantara, Bekender.	26. — Ti. Evaristus, Pave og Martyr.
20. — O. Johannes af Kenty, Bekender.	27. — O. Vigilie.
21. — To. Hilarion, Abbed.	28. — To. Simon og Judas, Apostle.
22. — F. Ferialdag.	29. — F. Ferialdag.
23. — L. Marias Officium.	30. — L. Vigilie.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katolske Kirke**«.

Foredrag om den katolske Kirkes Lære ved Pastor Benzón i St. Josefs Skoles Forsamlingssal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). *Hver 2. og 4. Mandag i Maanedén* Kl. 8 Aften. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

P. Menzinger S. J. fortsætter sin Foredragsrække om *Grundforskellene* mellem katolsk og protestantisk Kristendom.

Emner:

Mandag d. 25. Okt., Kl. 8¹/₄ pr.: Kirkens Ufejlbarhed.

Mandag d. 1. Nov., Kl. 8¹/₄ pr.: Katakombernes Tro (m. Lysbilled.).
Dermed afsluttes Foredragsrækken.

Adgang *fri for alle*, ogsaa for Ikke-Katholikker.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu Hjerter Kirke fra Søndag d. 7. til Søndag d. 14. November hver Aften (undtagen Lørdag) Kl. 8.

»Skt. Michaels Klub«

(katolske Damer Klub). Mandag den 18. Oktober Kl. 8 taler Baronesse Rosenørn-Lehn om »Katholicismen i det moderne England«. Adgang kun for Klubbens Medlemmer.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er 6511 Nakskov, hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroner Bidrag (Porto 5 Øre) til de katolske Dreng- og Pige-hjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

Lusores Sct. Kanuti ducis lader Torsdag den 21. Oktober 1926 Kl. 7¹/₂ Fm. i **Sct. Knuds Kapel**, Vestervoldgade, læse en Sjælemesse for aldøde *Sophus Nordencrone*. Knud Kannik.

Til det nye Kapel i Brønshøj har jeg modtaget følgende Bidrag, for hvilke jeg bringer min hjerteligste Tak.

Kr. 40—10—10—30—4—6—151,84—15—5—10—5—10, ialt Kr. 296,84.

Cay Benzón, Præst.
Nørrebrogade 27 C¹.

En dannet yngre katolsk Pige, helst fra Landet, flink til al Husgerning og daglig Madlavning, kan faa Plads 1. November hos to Damer i Charlottenlund.

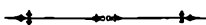
Fru *Hviid*,
Jægersborgallé 75.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosogaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 89, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 43.

Søndag den 24. Oktober.

1926.

INDHOLD: »Gud, vor Tilflugt«. — Krist Konge. — Kirkelig Genforening (fortsat). — Missa recitata. — Katholiken G. K. Chesterton. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Nakskov. Malmø. Italien. — Avertissementer.

„Gud, vor Tilflugt“.

I den tredje Kongernes Bog i det gamle Testamente fortælles, hvorledes Morderen Joab forfølges af Kong Salomons Mænd, der havde faaet Befaling til at dræbe ham. I sin Nød flygtede Joab ind i Herrens Telt paa Sion og greb fast om Alteret, og dermed standsede han sine Forfølgere, paa det hl. Sted vilde de ikke dræbe ham, og saa længe han holdt sig til Herrens Alter, var han sikker. Det gjaldt hos Jøderne, og det samme gjaldt hos mange Hedninger og senere ogsaa hos de Kristne. Kirken var fredlyst, i den maatte intet Blod flyde, og naar et Menneske blev forfulgt, da søgte han Tilflugt i Herrens Hus; kun de ugudeligste Mennesker vilde gøre ham noget der. — Guds Hus var et sikkert Tilflugtssted baade for de uskyldigt og for de skyldigt forfulgte, fordi Gud selv var og er alle Menneskers Tilflugt.

Der gives Mennesker, som bliver kede af deres Hjem og længes bort fra det, og saa snart Lejlighed gives, forlader de det. Det er jo særlig de unge, der ofte betragter Hjemmet som noget, der binder og hemmer, og som der-

for gerne vender det Ryggen. Men ofte varer det ikke ret længe, før de længes hjem igen, men saa er de maaske saa langt borte, at der ikke mere er nogen Mulighed for at naa hjem, eller de har brudt saa afgørende med Hjemmet, at de slet ikke har noget Hjem mere. Og hvor underligt maa det være for saadanne forkomne Stakler, naar Stormnætterne og Uvejret kommer, og de har ikke engang mere et Hjem at længes efter. Storm og Uvejrs og Mørke skal nu være som et Hjem for dem. Herren har fortalt os saa gribende om et saadant Menneske i Lignelsen om den fortabte Søn, der sidder blandt Svinene og sulter og tænker paa, at i hans Faders Hus har endog Daglejerne Overflod; han siger ikke: I mit Hjem, thi hans Faders Hus er ikke mere hans Hjem.

Men endnu ulykkeligere stillet er de Menn esker, hvis Sjæle ikke mere har noget Hjem. Det er jo det, Jesus vil vise os, naar han fortæller om ham, der forlod sit Hjem og drog bort til det fremmede. Det er en Lignelse, et Billede paa det Menneske, der forlader sin Gud. Dem er der mange af nu til Dags, da det at tro paa Gud jo regnes for noget gammeldags, som bør kastes bort tilligemed andet gammelt Skrammel. Men for de fleste Mennesker, der har forladt Gud og slaæet ham ud af deres Tanker og helt har hengivet sig til Verden og til Synden, kommer der Øjeblikke, hvor de længes hjem. Heldigvis kommer der saadanne Øjeblikke, thi det er Guds Naade, der kalder. Det kan være bitre Øjeblikke, naar de tænker paa Overfloden i deres Faders Hus, og naar det viser sig, at det derude, som de holdt for Overflod, slet ikke kan stille deres Sult og Trang. — Det viser sig, at der udenfor Gud kun er Mørke og Uhygge. Lykkelig den, der da søger hjem, der vender sig til Herren, til Gud, vor Tilflugt og vor Kraft.

Lad os engang inellem ogsaa bede for alle dem, der lever langt borte fra Gud, at de maa naa tilbage. I det smukke Litani til Jesu hl. Navn staar ogsaa Ordet: »Jesus, vor Tilflugt, forbarm dig over os!« Gid ingen af os, som nu er her, maa glemme dette Ord, og gid alle de, der nogen Sinde har bedt Litaniet, men nu aldrig beder det mere, maa komme i Tanker om dette Ord: »Jesus vor Tilflugt,

forbarm dig over os!« Saa ved de, hvor det er, de skal hen, naar der ikke mere er noget Tilflugtssted for deres syge Sjæl ude i Verden. I vore Kirker finder vi altid Jesus, og i Alterets Sakramente er han til Stede, venter han stadig paa, at Menneskene skal tage deres Tilflugt til ham. I den hl. Kommunion forenes Sjælen med ham, naar tilbage til sit Hjem.

B. J.

Krist Konge.

1. Vor Frel-ser, al vor Glæ - de, sand Mand og sandt Guds

The first system of musical notation consists of a treble and bass staff. The key signature is two sharps (F# and C#), and the time signature is common time (C). The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The music begins with a quarter rest in the treble and a quarter note in the bass, followed by a series of eighth and quarter notes.

Ord, som drog til Himmels, hvor din Stol er Konge-

The second system of musical notation continues the piece. It features a treble and bass staff with the same key signature and time signature. The melody in the treble clef has a prominent dotted quarter note followed by an eighth note. The bass line provides a steady accompaniment with quarter and eighth notes.

sæ - de! Vi ser, for-di vi tror, hvor hist med Spir i

The third system of musical notation continues the piece. It features a treble and bass staff with the same key signature and time signature. The melody in the treble clef includes a half note followed by quarter notes. The bass line continues with a steady accompaniment.

Hæn - de du hersker u - den En - de, ombrust af Engle - kor.

The fourth system of musical notation concludes the piece. It features a treble and bass staff with the same key signature and time signature. The melody in the treble clef ends with a half note. The bass line provides a final accompaniment.

Vor Frelser, al vor Glæde,
 sand Mand og sandt Guds Ord,
 som drog til Himmels, hvor
 din Stol er Kongesæde!
 Vi ser, fordi vi tror,
 hvor hist med Spir i Hænde
 du hersker uden Ende
 ombrust af Englekor.

Vi véd, hvad vi dig skylder,
 saa sandt du er Guds Søn;
 i Jubelraab og Bøn
 vor Jord som Drot dig hylder.
 Det sukkes ej i Løn,
 det gaar i Dag som Torden
 fra Pol til Pol om Jorden,
 i festlig Ening skøn.

Som Virak er den Tanke
 paa Hjertets Gløder lagt:
 Lad selv din Kongemagt
 erkendes uden Skranke!
 Vi slutter Troskabs Pagt
 paa hele Jordens Vegne;
 Lad Naaden Løftet hegne
 og give Magt som Agt!

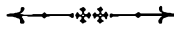
Den Jord, hvor her vi færdes,
 skal tjene dig fuldtro;
 da bygges Fredens Bro,
 og Lykkens Vænge gærdes.
 Den Troskabsblomst skal gro
 paa Hjertets stille Ager
 og gøre Verden fager
 og Pilgrimsfærden fro.

Kom hid fra Verden vide,
 hvert kærligt fredlyst Hjem —
 Træd, Jordens Magter, frem
 og tag ved Tanker blide,

vort Hyldingsraab istem:
 Guds Søn, vor Frelser dyre,
 skal enevældig styre;
 det skal ej gaa i Glem!

Som Stjernen følger nøje
 det Spor, dit Bud har traadt,
 som Englehæren blot
 for dine Vink har Øje,
 saa skal i stort og smaat
 det være Lov og Lykke
 din Viljes Borg at bygge
 paa Jorderig, o Drot!

Johs. Frederiksen.

Kirkelig Genforening.

Ydmyg Bøn.

Hvad der forstaas ved ydmyg Bøn, er for alle Tider kundgjort i Herrens underskønne Digtning: Farisæeren og Tolderen hos Lukas i det attende, 9de til 14de Vers. En underskøn Digtning kaldte jeg denne Lignelse, og jeg tror med Rette. Hvor staar de to Skikkelser klart, i skarpe Omrids, hvor er de tegnede med en fin Forstaaelse af Menneskesjælen, man kan ligefrem tage og føle paa dem. Hvor denne Historie om Farisæeren og Tolderen een Gang er bleven fortalt, glemmes den ikke igen. Kun de største Digtværker præger sig saaledes i Erindringen. Og med hvor smaa Midler er Virkningen naaet! Det er kun nogle smaa, raske Streger, et Par Sætninger, som vor Herre Jesus har brugt hertil.

Mærkeligt er det, at vi ikke har taget rigtig Lære af Fortællingen endnu. Men vi Mennesker ødelægger almindeligvis denne fine Lignelse for os selv ved at gøre den grov. Vi hører Farisæerens Ord: »Jeg faster to Gange om Ugen og giver Tiende af alt, hvad jeg ejer,« og vi tror ikke et Ord af, hvad han siger. Vi ser ham bede, og

tænker ved os selv: Aa, han lader bare saadan! Han er en Hykler. Vi forestiller os saadan en Mand som en pjusket, sort Ravn med snu, blanke Øjne, der hakker lumpent løs paa alt godt, — som en formummet Gavtyv, en udpræget Slyngel uden højere Interesser, En der undertrykker Folket og kun ser paa egen Fordel, fuld af ondt Nid, en Fjende af andres Smil og Glæde. Derfor falder det os slet ikke ind, at vi skal se os selv i Spejl i Farisæeren.

Men det Billede, vi gør os af Farisæerne, passer slet ikke. I vedholdende, offerberedt Troskab vaagede de over Fædrenes hellige Overleveringer. Med dyb Smerte saa de Folkets nationale Ulykke, Underkuelsen under Romerne. Med brændende Haab saa de hen til en Konge fra Gud, til Messias, der skulde fri Israel af al Nød. Med den pinligste Omhu bestræbte de sig derfor paa at overholde Guds Lov. Ingen kunde bag deres Ryg beskyldte dem for mindre fine Historier, maaske endog for at balancere paa Grænsen af det kriminelle. Nej, Farisæeren hos Lukas taler Sandhed. De gør mere, end der strængt taget forlanges af dem. Skal de faste een Dag om Ugen, faster de to; af all, hvad de kan tjene ved deres Arbejde, giver de en Tiendedel til de Fattige. Deres Navn savnes ikke paa nogen Liste, hvor der er Tale om Velgørenhed. For Folket stod de derfor som gode Husfædre, højt ansete og meget agtede, kendt for deres glødende Fædrelandskærlighed, pligtro og gudfrygtige — ikke paa Skrømt, men i fuldt Alvor. Og alligevel, det dybe Modsætningsforhold mellem dem og den Herre Jesus?! Hvorledes skal man forstaa det?

Evangelisten Lukas siger om Farisæerne, at de »tiltroede sig selv at være retfærdige og foragtede andre« (Lukas 18, 9). De tiltroede sig selv, stolede formasteligt paa sig selv. Men de var jo fromme, og satte alle deres Kræfter ind paa at være det. Ganske vist, men Bevidstheden om deres egen Fromhed gaar Haand i Haand med Ringeagt for andre. De kan ikke frigøre sig fra Tanken paa andre, der ikke er saa fromme, der ikke tager det saa alvorligt med Gud, der ikke er saa bodfærdige, der ikke beflitter sig saa trofast paa det gode som de selv. Det er

deres Grundskade, at de i deres Gudfrygtighed har lagt sig efter at se skævt til deres Omgivelser. De føler sig tvunget til at sætte sig til Dom over dem, at blotte alle deres Fejl og Mangler, og Gud — ak ja, derved kommer Gud tilkort, og hans Sag gaar i Glemme. Dette er Farisæeren, saadan som den Herre Jesus har fremstillet ham: en Mand, der ikke kan bede i Ydmyghed. I dette Menneskehjærte vil vi se os selv i Spejl. Er det ikke ofte vort eget Billede, vi dér ser genspejlet?

Gud bedre det, denne Farisæer har virkelig mange Brødre og Søstre over alt i Verden! De færdes i Haandværkerkitler og i Doktorkapper, de gaar bag Plov og arbejder paa Fabrik, de bor i det ene Land saavel som i det andet, i By som paa Land, de hører til baade i den katholske og i den protestantiske Kirke. Og ingen kan sige om dem, at man allerede paa lang Afstand kan se, hvad der skader dem. Tværtimod, de er fromme og trofaste, de har Alverdens gode Sider, de vil have det Bedste ud af deres Liv, de ringeagter ikke Kirkeklokkens Kalden, i Skarer flokkes de i Kirke og Kapel, de bøjer sig for Gud og beder, de synger deres Salmer til hans Ære. Og dog er hele denne Form for Fromhed og Dyd usand og uægte, thi den ser skævt til andre — til den arme Tolder. Den dømmes og fordømmer ham skaanselsløst, forkaster ham, kritiserer hans Tro, hans Sang, hans Bøn, hans Kirkegang, hans hele Færd. Det er klart, at derved kommer Selverkendelsen tilkort. Sine egne Fejl er man alt for tilbøjelig til at overse — de er ellers slemme nok: Hovmod og Mangel paa Overbærenhed. Det er ogsaa klart, at den Slags Fromhed og Dyd, der ser skævt til andre, aldrig naar frem til Gud, hverken i Gudshuset eller udenfor. Bønnen opluges gavnløst i det tomme Rum. Hvad kan man ogsaa vente sig af den, naar man i Stedet for at fæste Blikket paa Gud eller vende det mod sin egen Samvittighed, kun er optaget af sit Medmenneske, af Tolderen? Saa bliver jo alt vindt og skævt og krumt og slet. Hør nu: Du er maaske en Bondemand og gaar paa Marken bag Ploven, Fure op og Fure ned. Hvor smukt og lige trækker Du dog Plovfuren! Naar Dagen er endt, kan Du have pløjet et godt Stykke Jord med Dine kraftige Heste.

Men ved Middagstid kommer Din Nabo ud paa sin Mark med sine gamle Krikker. Og Du ler i Skægget: »Saa, nu skal han først til det; se, se, det skal nok blive til noget! Og sikke nogle Helmisser, han har for Ploven!« Hvert Øjeblik drejer Du Hovedet for at se efter ham, og hver Gang, Du passerer forbi ham, kigger Du paa ham og knalder overmodigt og udfordrende med Pisken: »Jeg er en anderledes Karl end Du, jeg er en flittig og velstaaende Mand, og Du er en Dovenlars og en fattig Stymper!« Ja, min kære Bondemand, gør Du det, saa naa'r Du ikke at blive færdig med Din Pløjemark, inden Kirkeklokken ringer Solen ned, og Din Nabo, som maaske i Forvejen har et Horn i Siden paa Dig, hilser her efter Dags ikke paa Dig mer. Eller tænk paa den Gang, Du var inde i Tjenssten! Hvad mener Du i Grunden om en Soldat, der, naar han paa Skydepladsen ligger foran Skiven, i Stedet for at agte paa Korn og Vesir stadig har sine Øjne hos Kammeraterne, om de nu ogsaa lægger Mærke til hans fine Skud? Det bliver vist ikke noget Pletsrud! Ikke sandt, Du siger til Dig selv: »Man skal passe sig selv og ikke skæve til de andre, ellers bliver det Forbiere.« Men lad os frem for alt mærke os dette, naar det gælder vor Tro og vor Bøn. For et Par Uger siden læste jeg en god Bog af Professor F. W. Foerster: »Ungdomssjæl, Ungdomsbevægelse, Ungdomsmaal.« I denne Bog er der bl. a. aftrykt et Opraab fra den katholske »stortyske« Ungdom til den »frityske« Ungdom, hvori det hedder: »I har kastet Vrag paa Sandheden, derfor har I sat Friheden til. At I kunde kaste Vrag paa den, var Tegn paa, at I har haft Eders Frihed, men at I har kastet Vrag paa den, var Tegn paa, at I har misbrugt Eders Frihed. . . Vil I endnu stadig tøve med at gøre Kompromisser med (Indrømmelser til) Eders Sjæl? Hertil bemærker Professor Foerster: »Denne Tiltale er et fuldstændigt Misgreb. Den er ogsaa affattet i en alt for højtravende Tone. De, der har arvet Sandheden, taler nedladende — du haut en bas — til de Rodløse, de Søgende.« Ja i Sandhed, dette Opraab vil vi for en Gangs Skyld i Alvor sammenholde med Farisæerens Ord. Hør som dér er der Glæde over den Tro, man selv har, men en Glæde, der stolt og anmassende ser ned paa andres ringere Tro.

Jeg tænker ogsaa paa en katholsk Legende-bog. Det er en god Bog og meget læst, men ofte nok bliver Glæden over selv at eje Troen amalgameret med skæve Sideblik til protestantisk Armod og Blindhed. Nej, mine katholske Venner, saaledes ser alle Jeres Legende-bøger ikke ud. I mit Eje befinder sig to Bind: »Religiøse Sandhedssøgere« af Pater Hildebrand Bihlmeyer O. S. B., de er friske og klare som et Kildevæld, og er til Gavn og Glæde for enhver. — Det er ligesaa sandt, at Farisæeren ogsaa genfinder sine Brødre og Søstre indenfor Protestantismen; disse kan ikke glæde sig ved deres Tro uden samtidig at se hovmodigt og ukærligt ned paa alt, hvad der er katholsk, og det harmer dem, naar der offenkelt tales pænt om Katholicismen. Hvor er denne Form for Gudfrygtighed og Dyd dog gal, hvor er denne Aand dog i Modstrid med Guds Aand! I den bundet største Delen af al den megen Strid, som Verden er fyldt med. Denne Aand stræber jo ikke mod Genforening men mod Splid og Adskillelse. Farisæer betyder paa Dansk »den Afsondrede«. Farisæere er Folk, som hovmodigt skiller sig ud fra andre og anser sig selv for bedre. Deres Gudfrygtighed og Dyd er inficeret med Dømmesyge, som fordærver alt. Ve os, hvis vor Bøn om Genforening lider af Dømmesyge! Den Bøn maa vi hellere lade fare, Gud laaner den ikke Øre, han lægger den bort, den er ham en Vederstyggelighed, thi Dommen hører Gud til og dem, i hvis Haand han har betroet den.

Hvor er Tolderens Bøn dog ikke forskellig fra denne. Vi vil ikke efterforske, hvad det var for en Nød, der drev ham op til Templet. Men han er helt gennemtrængt af Sagens dybe Alvor. Han vil ikke gøre sig til af sine gode Sider, han vil hente Trøst for sin Sjæl. Han søger Guds Barmhjertighed og Guds Hjælp. Han har slet ikke Tid til at vredes over Farisæerens hovmodige Opførsel. Han ser slet ikke til den Side. Han har kun Gud for Øje. Ak, denne knugende Nød, Gud maa forbarme sig! Og af sit Hjertes Dyb stønner han: »Gud vær mig Synder naadig!« Og denne Gudfrygtighed behager den Herre Jesus; den vil kun Gud og det Gode for dets egen Skyld, intet andet. Det er vel at mærke ikke den bodfærdige Tolders Ord: »Gud vær mig Synder naadig«, der betyder

noget. Hvis vi opfatter Lignelsen saaledes, har vi slet ikke forstaaet den. En Farisæer kan ogsaa tage disse bodfærdige Ord i sin Mund og har vel ogsaa gjort det ved mangen en Gudstjeneste. Men fordi han samtidig ikke kan undlade at se skævt til andre, der ikke er saa bodfærdige som han selv, fordi han rynker paa Næsen ad deres Letsindighed, som det jo nu er hans Manér, har han igen spoleret det Hele. Men der er intet kunstlet ved Tolderens Ydmyghed, intet tillavet; det er ikke en Mine, han tager sig paa; han staar der blot med sin brændende Længsel efter Gud og alt Godt. Og da hans Tanke dvæler ved den lysende, skønne Evighed og ved Guds hellige Vilje, da knuger det ham i Støvet, han fornemmer sin egen Skam og Skændsel: »Hvor staar jeg dog fremmed for og fjærnt fra dette Lys, denne Lyksalighed, hvor lidet har jeg været Gud til Vilje!« Da kommer paa een Gang den store Ydmyghed over ham: »Gud, vær mig Synder naadig.«

Kære Brødre og Søstre, gid vi dog kunde nemme at bede saaledes, at vi kun har Gud, og hvad der er godt, for Øje! Da vilde vort Forhold til Næsten ændres i Bund og Grund! Da føler vi ingen Trang mere til at sætte os til Doms over andres Fejl og Ufuldkommenheder, vi har nok at gøre med vore egne, — ja vort Øje bliver endog opladt for alt det Fine og Gode, som ogsaa findes hos de andre. Der staar kønt herom i det katholske Ungdomsblad »Pinseilden« (2. Hefte 1922): »Naar man staar overfor noget, hvis Væsen er En fremmed, da maa man ikke straks spørge: Hvad galt er der ved det? Men derimod: Hvori har det Ret, hvad kan jeg lære af det?« Og i det katholske Tidsskrift »Ungdomsrøsten« (1. og 2. Hefte 1922) hedder det: »Den af os, som ikke af et oprigtigt Hjærte kan sige »min Broder« til Protestanterne, hører endnu hjemme i en svunden Tid, uddyber vort Folks Splidagtighed, staar fremmed for Fællesskabet, er ikke Katholik.« Gudskelov, dette er Toldersind! Og ved I, hvordan det virker? Det kvæger og drager. Intet andet er i Stand til at betage og aldeles uvilkaarligt virke for Gud og for det Godes Sag. Man ser, at dette er Guds Børn i Jesu Billede. Ogsaa saadanne Mennesker kan komme ud for

at sige et strængt Ord for Sandhedens Skyld, men det føler de som en tung Pligt, og det smerter dem. Langt hellere dømmes de sig selv, og Kærligheden til Gud drager dem mod deres Brødre.

Der er en vidunderlig skøn Fortælling om den hellige Frans af Assisi: Det var paa Monte Casale, hvor Frans og hans Fæller havde beredt sig et Bo paa Bjærgtet. Der havde Broder Agnolo Dagen lang stræbt og baaret Omsorg for at berede et hyggeligt og venligt Aftensmaaltid for Venerne. Men da den hellige Frans kom tilbage, blev han alt andet end fornøjet. Thi Agnolo fortalte, at tre Røvere var kommet til ham over Bjærgene. De havde bedt ham om Mad og Drikke. Men han havde talt dem haardt til i dømmende Ord og ladet dem gaa deres Vej. Da klagede Frans: »Aa Agnolo, hvor har du dog handlet ilde mod Kærligheden og Evangeliet! Vi er her jo for at tjene alle, og Du har sendt de tre Røvere bort til Sult og Kulde. Gaa nu ilsomt efter dem over Bjærg og Dal, til Du finder dem. Og byd dem da Brød og Vin i mit Navn!« Beskæmmet ilede Agnolo ved Solnedgang ud paa de vilde Stier. Vinden ruskede i hans Haar og sled i hans Kappe. Men han ændsede kun de Brød og den Vin, han bar i sin Haand, og spejdede. Spejdede mellem Fjælde og Klipper, til han fandt frem til Røverne. Trodsige Næver hævedes truende imod ham: »Skal Du nu til at præke Bod for os igen som i Morges? En Præken skæpper daarligt i tomme Maver. Tag Dig i Agt!« Dog Broder Agnolo bøjede sig for dem i Ydmyghed og bød Brød og Vin, og bad ogsaa om Forladelse og om Tilgivelse: »Jeg forbrød mig, da jeg viste Jer bort. Broder Frans er langt bedre end jeg. Han kalder Jer Brødre.« Det gik dem til Hjerte — de raa Røvere. De forsøgte at trænge Taarerne tilbage, men deres Harm og Slethed svandt. Stille løstes deres Sjæl, og Røvere blev andre Mennesker.

Skulde dette Sindelag, som den hellige Frans lagde for Dagen overfor Røvere, ikke kunne trives blandt katolske og protestantiske Kristne, blandt Mennesker, der bekender den samme Gud og Frelser!? Hvor meget var der ikke vundet, hvis dog vor Bøn ejede noget af dette Sind, der ene har Gud og det Gode for Øjet! I Sandhed, da vilde

vi snart faa lagt den første Milesten bag os paa Vejen frem mod Genforening i Troen. Thi Selvhævdelse isole- lerer, og Farisæisme sætter Skel mellem Menneskene, men Gud forener, og Kærlighed til det Gode samler. Strid og kæmp for at naa frem til en saadan ydmyg Bøn, da gaar ogsaa I »retfærdiggjort« til Eders Hus!

Udholdenhed i Bøn.

I Tanken har vi lagt den første Milesten paa Vejen til Genforening i Troen bag os. Langt borte øjner vi den næste. Paa dens hvidkalkede Flade staar skrevet: »Udholdenhed i Bøn«. Lad mig ogsaa her for Tydelighedens Skyld begynde med en Fortælling. Denne Fortælling er ældgammel, jeg har fundet den ved at blade i det israeliti- ske Folks gamle Historie.

Der var engang, da Amalakiterne faldt over Israels Folk. Ørkenens vilde Horder var til Sinds at udrydde Guds Ejendomsfolk med Sværd og Ild. I tætte Skarer væltede de frem som en uhyre Græshoppesværn. »Faren truer, Faren truer« skrattede Hornene, og Israelitterne greb til Vaaben og ilede til Alarmpladsen. Josua, den prøvede Stridsmand og Øverste, den bedagede Moses' Støtte og Stolthed, fik Paalæg om at føre dem mod Fjenden. Med angstfulde og taareblændede Øjne saa Kvinder og Børn dem rykke ud. Længe varede det ikke, før de to Folke- slag tørnede sammen. Mand styrtede sig mod Mand, Hest fo'r mod Hest, Skjold plantedes mod Skjold, Sværd lignede mod Sværd, og Landser og Pile føg i Luften som Sands- korn for en Ørkenstorm. Hele Sletten fyldtes med Støv og Kampraab, Gru og blodig Jammer. Men paa Toppen af en Høj, bag de Kæmpendes Rækker staar den Guds Mand, den gamle Moses. Med oprakte Arme paakalder han den Herre Zebaoth, Hærskarernes Gud, og nedbeder Sejren over sit Folk: »Herre, lad os ikke forgaa, vi er jo Dit Ejendomsfolk. Staa os bi i vor Nød, laan os Din Styrkes Arm!« Og hans Bøn er ikke forgæves. Den hel- lige Skrift beretter: »Og saa længe Moses' Hænder var hævede i Bøn, sejrede Israell« Men den Stund kommer, da han udmattet lader Hænderne synke. Det er næsten,

som om Amalekiterne kun har ventet paa dette Øjeblik. De opriver Israeliternes Slagrækker og bryder igennem dem. De trænger længere og længere frem. Skal Sejren alligevel tilfalde dem? Og nu tegner den gamle Historie endnu et skønt Billede for vore Øjne, et næsten endnu skønnere Billede end det første: Mænd af Folket ilede hen til den udmattede, gamle Guds Mand, Moses, og støttede hans Arme, saa de ikke mere sank. De forenede deres Bøn og Paakaldelse med hans. Og da Solen blodrød gik ned over Slagmarken, og Natten kom, var Sejren vunden for Israels Folk — ved udholdende, utrættelig Bøn.

Mangen en Belæring kan vi hente af denne Fortælling, som Bien henter Honning af Blomsten og bærer den hjem i sin Kube. Lad os da begynde og betragte den med Alvor og Eftertanke! Først ser vi, hvad vi allerede tidligere har betonet, men hvad der ikke kan gentages ofte nok: ved ethvert menneskeligt Værk er Bønnen altid Hovedsagen!

»Med Herrens Hjælp saa let det gaar,
Slet intet, uden den, vi naar.«

Ud af Bønnen vokser Menneskenes bedste Kræfter i al deres Virke. Vistnok har vi en stærk Vilje; sættes den ind paa noget, kan meget gennemføres; vi har gode Forsætter, som ikke er uden Værdi; vi har mange Hjælpe-midler, gode Tanker og stærke Kræfter. Det er alt sammen godt, men svigter dog ofte i den afgørende Stund. Det oplever vi hver Dag. Se, Du er maaske Lærer, og en flink Lærer. Du delagtingør Børnene i al den Begejstring, der luer i Dit eget Sind, Du formaner dem til vedholdende Flid, holder dem til Orden og Velopdragenhed og bibringer dem gode Lærdomme og Kundskaber. Vær forvisset om, at alt dette i mange Tilfælde vil svigte, netop naar Dine Elever staar ved Vendepunkter i Livet, hvis Du har forsømt at slutte dem ind i Din Bøn. Bøn er som Sol, der aabner alle Knopper og aander Liv i hvert et Frø. — Eller Du er Forretningsmand. Du har god Orden i Din Forretning. Alt er nøje overlagt, ingen Ting kan komme bag paa Dig, det kan ikke fejle andet, Du maa komme i Skub og naa et smukt Resultat. Men til syvende

og sidst slaar hele Din Beregning Klik, hvis Du har glemmt Bønnen. Kommer da engang Sorgens Time, saa véd Du hverken ud eller ind. Du har jo vanrøgtet Dit vigtigste Tilgodehavende. — Fortællingen om Israels Sejr over Amalekiterne belærer os om Bønnens Uundværlighed. Og dette gælder ikke mindst, naar Talen er om Genforeningens store Værk, hvor det jo drejer sig om Guds Riges Vækst og Styrke! Her drejer det sig i Sandhed om en langt betydningsfuldere Sag, end ved den Kamp, der var afgørende for Israels gamle Folk! Hvormange er der dog ikke, som er interesserede i at drive Tvedragtens Kile ind i Slagrækken for at forhindre, at det lykkes, dette Guds hellige Værk! Gennem denne Bresche vil alle Guds Fjender storme frem.

Dog lad os lytte videre til vor Fortælling! Det næste, som den fortæller os, er dette: I maa under ingen Omstændigheder, naar I har løftet Hænderne i Bøn, lade dem synke! Tilvisse, af egen Erfaring véd vi, hvad det vil sige at give op i Træthed under Bønnen. Desværre har vi vist alle oplevet saadanne Stunder, hvor vi blev trætte under Paakaldelsen af Gud. Naar vi da tænker tilbage, vil vi finde, at denne Kølning af Bønnens Iver kan føres tilbage til særlig to Aarsager. Enten er det timedes os, at Gud langt over vor Forventning har laant vor Bøn naadefuldt Øre. Vi blev overøst med Naade og glemte i vor Glæde al god og fuldkommen Gaves gode Giver. Muligvis har vi endogsaa bildt os ind, at vi kunde tilskrive det meste vor egen Flid, vor egen Klogskab, vor egen Kraft, og vi tænkte: »Det gaar nok fremdeles, uden at vi behøver at bede.« Thi saadan er vi Mennesker nu engang i vor Daarskab og Kortsynethed. Eller ogsaa skete der lige det Modsatte. Alle vore Ønsker og Forhaabninger slog fejl. Det var, som om ingen hørte vor Bøn. Nøden blev større, den voksede, vi spejdede og ventede, stadig forgæves. Vi saa ingen Udvej, ikke det mindste Lysskær naaede ind til os, og vort Haab sluktes til sidst. Til allersidst et opgivende Skuldertræk: »Bønnen hjælper jo alligevel ikke noget.« Kære Brødre og Søstre i Christus, jeg véd ikke, hvorfor den gamle Moses, den Guds Mand, lod sine Hænder synke, der er ingen Grund til at gruble over det. Nej, lad os

tænke paa os selv og paa vort Arbejde for Genforening i Troen. Jeg tror nu ikke, at den første Fare er nærliggende, at Gud skal bønhøre vor Bøn over al Forventning hurtigt, saa at vi af den Grund bliver lade og eftergivende i Bønnen. Skønt, ingen kender jo Guds Tanker og hans Veje. I en gammel Salme synger vi:

Saa let Gud Herrens Vældes Arm
 gør Fattig rig og Rigmand arm —
 ophøjer den, som nedtrykt var,
 og trykker den, som stolt sig bar.
 Guds Vældes Højre alt formaar:
 den løfter snart, og snart den slaar.

Gud er i Stand til snart og hurtigt at gøre os store og rige i Troens Enhed. — Men langt mere frygter jeg, at det er den sidstnævnte Fare, der truer vor Bøn om Genforening. At vi trættes, fordi Gud lader os bide længe, fordi det kun gaar saa uendeligt langsomt fremad. Derfor maa det udtrykkelig fremhæves: det Svælg, der gaber mellem Konfessionerne, er langt, langt bredere og dybere, end de fleste aner og vil tilstaa! Splittelsen strækker sig gennem Aarhundreder, og Aarhundreders Sjaeletvedragt læges ikke, fordi man en kort Stund hæver Haanden i Bøn. Nej, her gælder det om at bide Tænderne sammen og holde ud i Bestandighed! Ja holde ud til Solen daler, maaske til Dit eget Livs Sol gaar ned. Thi Du og jeg, vi gaar maaske forinden i vor Grav. Naar vi lader vore Hænder synke, efter at vi en Gang er begyndt at bede, vil det gaa os, som det gik Moses og hans Folk, da vil Nødens og Sorgens og Bekymringens Magter overvælde os. Og da bliver Skammen vor, thi hellere maa man holde sig borte fra Valpladsen end fejgt opgive Haabet og svigte midt i Striden. Fæst først Øjet paa Opgavens Betydning og Vanskelighed, det giver Kraft til Udholdenhed i Bønnen, og kun Udholdenhed i Bøn spaar et godt Udfald.

Men vor Fortælling rummer noget endnu langt skønnere. Jeg tænker paa de Mænd, der stod ved Moses' Side og stod ham bi, da han trættes, og hans Kræfter svigtede. Det maa vi anvende paa os selv, naar vi vil holde ud i Bøn om Genforening i Troen. Da maa Manden sige

til sin Viv: »Hjælp mig dog! Se det Maal, der vinker os Kristne! Glemmer jeg det i min Aftenbøn, da mind Du mig om det: Om Genforening maa vi bede! Støt mine Arme!« Da maa Vennen gaa til sin Ven: »Kom, lad os bede sammen!« Da maa Præsterne formane og opmuntre hverandre indbyrdes ved deres Konventer: »Lad os ikke trættes! Hvad Vægt ligger der paa alle andre Spørgsmaal ved Siden af dette store Spørgsmaal, paa alle andre Anliggender ved Siden af dette!« Og fremfor alt maa Børnene opdrages i en saadan Bønnens Aand, at det bliver deres fornemste Hjærtenstrang. Bøn, der strømmer fra et rent Barnehjerte, ejer stor Kraft. Hvor vil det styrke og trøste os Gamle, naar vi véd, at Tusinder friske Barnelæber beder sammen med os: »Herre, lad os blive eet, eet i Troen, eet i Haabet, eet i Kærligheden.« Naar vi véd, at Børnene tager Bønnen op efter os, naar vi ikke er mere. Jeres Redaktør Heinrich Mohr og jeg lutherske Sognepræst, hvem han har tilstaaet Plads til denne Artikel i sit katholske Søndagsblad »Himmeriget«, retter den Opfordring til Jer alle: »Hjælp os! Lad os ikke i Stikken! Støt vore Arme! Og véd I ingen anden Vej til Genforening, saa bed i det mindste sammen med os. Du, der læser disse Linjer, fold dine Hænder i Dit Lønkammer! Men særlig I unge Mænd og Kvinder, med det klare Blik, med de høje Idealer og det varme Hjærte, slaa Kreds om os! Lad det gamle Raab lyde: »Gud vil det, Gud vil det!« Anraab den Evige, at han aabner Porte, der længe har været rustet i, at han baner Stier, som længe har været stængte, at han anviser Udveje, som de Bedste længes stærkt og inderligt mod. Det staar til Ungdommen, at vor Bøn ikke atter skal dø hen, men at Bønnen skal leve videre i Udholdenhed! Se, mange, saare mange af de Ældre har ladet Haabet falde, men Du staar midt i Din Ungdoms fagreste Haab. Kom da op med paa den ensomme Høj og hjælp os i Bønnen!«

Endnu eet, inden vi slutter dette Afsnit. Jeg har fortalt de Børn, der gik til Præst hos mig, denne gamle Fortælling om Kampen med Amalekiterne og spurgt dem: »Kan I sige mig, hvor Moses, den Guds Mand, øste Styrke til Udholdenhed i Bønnen.« De gav mig forskellige Svar: »Gud gav ham Styrke! Hans Landsmænd har hjulpet ham!«

Til sidst sagde en lille Pige: »Han kom til at tænke paa alle de døde Soldater, de skulde dog ikke have mistet Livet forgæves. For de havde dog haabet paa, at deres Folk var blevet lykkeligt.« Jeg har stadig maattet minde disse Barneord. Og naar jeg mindedes dem, saa jeg som i et Syn en Dødningehær, der vandrede ad alle vore Veje og Stier. Alle Steder fra, fra de fjærne Fællesgrave var vore Helte stævnet sammen og stod for mig med blodige Pander, med gennemskudt Bryst, med flængede Lemmer; og de talte med blege, bævende Læber: »For Jeres Skyld var al vor Lidelse, for Jer gik vi i Døden. Selv om der nu er gaaet en Del Aar siden den Gang, er vi ikke blevne fremmede for vort Lands Skæbne. I Guds Lys har vi erkendt vor Nøds dybeste Aarsag: Fundamentet er bristet, Enheden i Kristentroen — heri bundet det!« Og de Dødes store Hær smeltede sammen i eet Ord, eet Ønske, eet Raab: »Hold endrægtigt sammen, endrægtigt, endrægtigt!«

Dette Raab fra de Døde lader jeg nu gaa videre, og jeg tror, at vort Svar maa blive: Bøn og Udholdenhed i Bønnen.

Missa recitata.

Forhåbentlig vil ingen lade sig afskrække af den latinske overskrift og tænke, at indholdet af artikelen er af så speciël karakter, at det kun kan ha interesse for nogle få; tvertimod vilde jeg gerne, at mange skulde læse og interessere sig for følgende linjer.

Vi ved alle sammen, at den hellige messe kommer langt, langt forud for alle andre andagter, bønner, fromme sammenslutninger, og hvad tænkes kan; at der er ingen fuldkomnere måde, vi kan ære, tilbede, takke Gud på end ved med andagt at tage del i den hellige messe, hvad enten man som præst frembærer messeofferet, eller vi som lægfolk er til stede som de brødre, der kan hjælpe præsten med vor bøn til Gud, at hans og vort offer må blive velbehageligt for den almægtige Gud.

Ög ikke så få af os ved også, at der er ingen bedre måde at tage del i messeofferet på end ved at følge de vidunderlig skønne bønner, der som en levende flod slynger sig om det, der er selve den hellige handlings midtpunkt og højdepunkt. Derfor ønsker kirken også menighedens aktive og levende deltagelse i alle messens bønner og sange, og det er slet ikke tegn på protestantisk tankegang, ønsket om, at menigheden selv synger liturgiens herlige bønner og hymner med, ligeså lidt som det er god katholsk Skik, at den skal sidde stum og uvirksom under hele Messen og lade et kor synge alle de svar, præsten retter til den, og alle de bønner, som har været kirkens ejendom i årtusinder snart. Der er noget såre gribende i f. ex. at høre en hel menighed synge den store nikæniske trosbekendelse under højmissen.

Derfor har man også på de forskelligste sprog messe-bøger på Latin og på modersmålet for at hjælpe alle og enhver til så let som muligt på den fuldkomneste måde at deltage i den hellige messe. Her hjemme har vi også haft en sådan bog, som dog for længst er udsolgt; heldigvis ser det nu ud til, at en ny, på adskillige punkter ændret og forøget udgave vil kunne være færdig inden Jul i år.

Hvad her er skrevet, gælder om ikke udelukkende, så dog hovedsagelig om højmissen. Men langt hyppigere har vi en stille messe i vore kirker, og de er ikke så få, der af forskellige grunde hellere overværer en sådan end en højmesse. Det kan også være meget opbyggeligt (også mindre, når den f. ex. læses på mellem 15 og 20 minutter, som jeg har hørt det et enkelt sted i udlandet), og sænker præsten ikke sin stemme for meget ved de partier, der skal læses halvhøjt, vil man uden større vanskelighed kunne følge alle messens dele.

Dette sidste sker dog endnu bedre på en måde, som synes at brede sig mere og mere (den er vist sjælden her hjemme), nemlig ved den såkaldte *missa recitata*. Herved forstår man, at alle tilstedeværende tager del i alle de svar, som ellers kun altertjenerne plejer at sige, og at de ligeledes reciterer sammen med præsten alle de bønner, som ellers synges ved højmissen af koret og

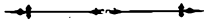

menigheden. Denne måde at holde stille messe blev meget anbefalet af Pius X, hvem det som bekendt lå så meget på hjerte at fremme menighedens aktive deltagelse i messen. Hvor stor pris vor nuværende Hellige Fader, Pave Pius XI, også sætter herpå, kan man se af, at han f. ex. Maj 1922 ved den eukaristiske kongres læste en sådan »reciteret messe« med 15000 troende i St. Peterskirken. Den næste morgen gjorde Kardinal Laurenti det samme med en flok katolske studenter i San Clemente.

Hvis man skulde ønske at følge messen på lignende måde på modersmålet, kan det også udmærket ske, og da kan alle bønner reciteres højt af de tilstedeværende undtagen selve consecrationsordene. Det vil vist være praktisk, at der, fraset svarene til præsten, der gives af alle i forening, er en leder, der kan få bønnen til at komme til rette tid og på rette plads.

Denne måde at overvære den stille messe på vil vist i høj grad kunne tjene til at forøge andagten og det åndelige udbytte, og den vil langt anderledes end de andre måder gøre gamle og unge fortrolige med vor kirkes herlige liturgi.

Niels Hansen.

Katholiken G. K. Chesterton.

Da man stadig møder Protestanter, som synes at mene, at det vigtigste ved G. K. Chestertons Livsanskuelse er, at han er Kristen, medens hans Katholicisme er en elskværdig Svaghed hos ham, er det ikke nogen Skade til at pille et Par Udtalelser af Manden selv frem. De har den utvivlsomme Fordel at være fra de allersidste Dage og den endnu utvivlsommere Fordel at være aldeles tydelige.

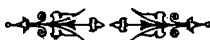
I en Enquete i »The catholic Times« skrev G. K. C. den 6. August om »Hvorfor jeg er Katholik«. Han fortalte, at han havde forskellige Grunde, da han konverterede for et Par Aar siden, men nu har han Mængder af Grunde. Der er blot sket det med dem, at de nu udgør en fuldkommen Enhed. »Min Overbevisnings Helhed er for mægtig til at beskrives, ligesom en Domkirke, men jeg har

allerede Vanskelighed ved at datere de forskellige Sten.« Blandt de Sten i Overbevisningens Kæmpebygning, som han nævner, er den fuldkomne Harmoni i den katolske Kirke mellem Natur og Overnatur. »Helgenen er paa Sundhedens Side, Pilgrimmen paa Hjemmets Side, Munken paa Ægteskabets Side. Hos os er det bedste ikke Fjende af det gode. Hos os er det bedste det godes bedste Ven.« En anden Sten er Catholicismens Klippefasthed, der ikke berøres af Tidernes skiftende Strømninger. »Den katolske Kirke har for længe siden bevist, at den ikke er en Skabning af sin Tid. Den er en Skabers Skabning og lige saa levende i sin seneste Tidsalder som i sin første. Selv dens Fjender har i deres Hjærte opgivet at haabe paa at se den dø.«

I Slutningen af September holdt de engelske Katholiker en stor Kongres i Manchester. Her holdt G. K. Chesterton en Tale ved et Møde for Mænd. Han talte om Intelligensens Kaar indenfor den katolske Kirke og udtrykte disse med faa Ord: »Det er ganske simpelt. Hvis man falder ud af Arken, saa falder man i Syndfloden. Der er ikke noget andet«. Ved Kongres Middagen udbragte G. K. C. Hierarkiets Skaal. »Der er kun et Hierarki i Verden og det er den katolske Kirkes,« sagde han. Endelig fortalte han ved et tredie Møde under Kongressen om et Blikstur i Beaconsfield, som en Katholik havde stillet til Raadighed for den hellige Messe hver Søndag. Det var malet med rød Murstensfarve, og der blev han optaget i Kirken. Det var ham en Fornøjelse at kunne fortælle det til de »tolerante og liberale Personer, som var velvilligt beskyttende overfor Catholicismen og talte om statelige gotiske Buer, henrivende Mosaikruder og fortryllende Musik«.

Hvis Protestanterne ønsker endnu flere Vidnesbyrd, skal de gærne faa det. G. K. Chesterton er i fuld Aktivitet og vil bedre end de forlængst afdøde St. Ansgar og St. Frans være i Stand til at gøre dem begribeligt, at han er Katholik fordi den katolske Kirke er Christi Kirke.

H. D. T. K.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Nakskov. Den danske St. Birgittakreds for Lolland-Falster holdt Søndag d. 10. Oktober et af nogle og fyrretyve Deltagere besøgt Samvær i Nakskov, i hvis katolske Skole Franciskanerpræsterne i Nakskov og St. Josefsøstrene var Værter. Pastor Janssen, Nykøbing, var forhindret i at efterkomme Indbydelsen til at holde Foredraget. Men i Stedet holdt saa Franciskaneren Pastor Luppes, Nykøbing F., Foredrag om Frans af Assisi og Franciskanerordenen. Det er forbavsende, som Pastoren, der er Hollænder, forstaaer at benytte Nuancerne i vort Sprog, hans Foredrag var derfor livligt, bedre kunde en indfødt ikke have holdt det, og tillige var Stoffet bearbejdet, saa man, uden at skulle fordybe sig i det forud kendte, fik et levende Indtryk af en Række af de ydre Forhold, der var med at præge Franciskanerordenen, samt af de Idealer, som den hellige Frans virkede for, og som Ordenens forskellige Grene tog i Arv. Taleren fulgte ikke de hjemlige eller udenlandske Franciskusforskere, men gav en Skildring ud fra selve Ordenens Synspunkter. Efter at have skildret, hvorledes Franciskus lidt efter lidt vokser op til at forstaa sin Opgave, fortalte han om Ordenslivet med dets Regler og den Ændring i disse, Tiden har ført med sig. Den hellige Frans gav ingen Forskrift om Ordensdragtens Farve. Brødrene — Fratres og ikke Patres bør være Navnet paa alle Franciskanere, om de er Præster eller ikke — skulde have en Kutte med Snor om Livet, og de maatte have to. De skulde reparere deres Kutte med den første den bedste Klud, de fandt, altsaa var Farvepræget mangedobbelt, saa broget, at det var fornuftigt af Kapitlet i Narbonne at foreskrive den graa Farve. Endnu 1772 var Konventualernes Farve graa, og selv om man af praktiske Hensyn derpaa valgte den sorte Kulør, hænger Hjertet dog ved den graa. — Mens Benediktinerne har en monarkisk Styreform, Karmeliterne og Dominikanerne en aristokratisk, har Franciskanerne en udpræget demokratisk Forfatning, idet Brødrene selv styrer deres Anliggender gennem Kapitlerne. — Efter at have skildret Ordenens Fremrykning, paapegede Taleren, at Franciskanerne skal være præget af Ydmyghed — »Smaabrødre«, »Mindrebrødre« er deres Navn; men deraf maa man ikke slutte, at Franciskanerne skal holde sig f. Eks. fra Lærdom. Frans har velsignet den første Lektor i Ordenen, den hellige Antonius af Padua, og en Franciskaner som Bonaventura lyser med Glans paa den theologiske Viden-

skabs Himmel, og det samme kan siges om den anden Graabroder, Englænderen Johannes Duns Scotus. Franciskanerne skal forstaa at arbejde blandt Smaafolk. De skal kunne slaa en Mand paa Skulderen med et: »Kom, kære Mand, nu har jeg bedt nok for dig!« Ordenen har bl. a. lagt Vægt paa Andagten til Jomfru Maria, og den skal vise ubrydelig Troskab mod Paven. Det viste den ogsaa i Holland, hvor en Skare, deriblandt Danskeren Villehad, gav Livet for Troen paa Sakramentets Sandhed. Ja, dette giver kun en svag Forestilling om det ypperlige Foredrags Indhold, som fra først til sidst rev Tilhørerne med. — Efter Foredraget var der et livligt Ordskifte om Graabrødrenes Indsats i Kirkens Historie, om deres Virken udad til i Folkene osv. — Efter en Kaffepåvse gav Malerinden Frk. West en Skildring af Assisi, illustreret med en lang Række Lysbilleder. Til allersidst samlede man i Franciskuskirken til en stille Bøn, og med »St. Birgitta, Christi Brud« sluttede Dagen, som alle Deltagerne var glade for.

N, P. N.

Malmø. Den 3. Oktober holdt Pastor Lysander i St. Petri Kirke i Malmø en Gudstjeneste under Navn af »Francescovesper«, ved hvilken Lejlighed Præsten fremhævede den hellige Frans's Betydning for Kirkelivet og omtalte den store Indsats, Ordenen har gjort og vedvarende gør rundt om i Kristenheden. Hele Gudstjenesten formede sig som en værdig Mindefest for Helgenen, paa en Maade, saa baade Lutheranere og Katholikker kunde glædes derover.

Italien. De italienske Autoriteter har gjort sig de største Anstrengelser for at vise Imødekommenhed overfor den pavelige Legat, der ledede de store Festligheder i Assisi. For første Gang siden 1870 kørte igen et paveligt Tog i Italien, helt ledet af Pavens Embedsmænd, og for første Gang blev de pavelige Uniformer honoreret af det italienske Militær. Æreskompagnier var mødt op paa Jernbanestationerne, fra S. Francescos Kampanile vajede Paveflaget.

Bekendtgørelse fra Vikariatet.

In Directorio ante d. 24. Octobris deleantur verba: »Cras publ. jejunium pro sabb. seq. ob Vig. Omnium Sanctor.« 30. Oct. vsCD.

31. Oct. Festum D. N. Jesu Christi Regis. d. 1. cl.

Officium proprium. CD i LM. — vsCpD. Officium et Missa »In Festo D. N. Jesu Christi Regis« haberi possunt apud R. D. Helmke, St. Josefs Hospital.

Katholsk Studerende, 24 Aar, der paa Grund af Sygdom har maattet opgive Studiet, søger en lettere Stilling (Kontorarb. eller lign.) straks eller senere. Billet mrk. »Stilling« modtager Nr. Ugebl.

Gevinster til det store Lotteri.**Serie A.**

370—861—513—698—28—22—853—31—624—12—
952—110—645—984—484—714.

Serie B.

63—246—247—385—6—270—297—375—220—166—363—677.

Serie C.

655—77—480—167—75—938—814—433—386—875—706—113—299—
309—266—17—641—259—900—106—379.

Serie D.

189—542—190—76—289—139—118—374—779—730—622—158—558—
618—767—909—1000—853—737.

Gramofon 94 — Kitbag 71 — En Pølle 89 — En Høne 46 —
En Radio 24 — En Marcipankage 25 — En Dukke 49 — Et Vie-
vandskar 21 — En Dukkestue 66 — En Spejderdreng 93.

Gevinsterne kan afhentes i Stenosgade 4.

Joh. Hoffmann og Hustrus Legat

(stiftet den 24/6 1912 af de 6 efterladte Børn) for trængende Ka-
tholikker af begge Køn (saavel gifte som ugifte), som er bosid-
dende i København, Frederiksberg eller Gentofte Kommune.

2 Portioner à 50 Kr. halvaarlig er ledige. Ifølge Legatets Fun-
dats har Ansøgere, der har været i nogen af Stifternes Tjeneste,
Fortrinsret, for saa vidt de iøvrigt opfylder de alm. Betingelser.

Ansøgninger skal skrives paa Skemaer, som udleveres paa
Menighedskontoret (Bredgade 64, 1—4), hvor de udfyldte Skemaer
ogsaa skal indleveres inden den 1. November.

Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Syforeningen i Sakraments-Sogn genoptager sin Virksomhed
den første Torsdag i November Kl. 1¹/₂—4.

Aftenunderholdning

afholdes af

Birgittaforeningen i St. Knuds Sal, Stenosgade 4.

Søndag den 31. Oktober Kl. 8 Aften.

Der opføres

S—TO—RE BEDEDAGSAFTEN og DEN LILLE ENGEL.

Sakramentskirkens Kor medvirker.

Billetter à 1 Kr. for Voksne og 50 Øre for Børn faas hos
Pastor Benzon, Nørrebrogade 27 C og Portneren i Stenosgade.

Generalprøve om Eftermiddagen Kl. 3.

Adgang for Børn 25 Øre.

Set. Josefs Gilde (st. 25.-10.-1885).

Generalmøde afholdes paa Stiftelsesdagen Mandag d. 25. Okt.
Kl. 8 Aften. Alle Brødre bedes venligst give Møde.

Bestyrelsen.

Sammenspil.

Dygtig, rutineret Pianistinde eller Pianist søges. Kammer-
musik — Solis til gensidig Berigelse.

Violinistinde Fru Seitzberg, Valby.

Kirkelig Kalender.

24. Okt. 22. Søndag eft. Pintse.	31. Okt. 23. Søndag efter Pintse. Christus Konge.
25. — M. Krysanthus o. Daria, Martyrer.	1. Nov. M. Alle Helgens Fest.
26. — Ti. Evaristus, Pave og Martyr.	2. — Ti. Alle Sjæles Dag.
27. — O. Vigilie.	3. — O. Oktavdag.
28. — To. Simon og Judas, Apostle.	4. — To. Karl, Biskop og Bekender.
29. — F. Ferialdag.	5. — F. Relikviefest.
30. — L. Vigilie.	6. — L. Oktavdag.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »Den hellige Skrift i den katolske Kirke«.

Foredrag om den katolske Kirkes Lære ved Pastor Benzon i St. Josefs Skoles Forsamlingssal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Hver 2. og 4. Mandag i Maaneden Kl. 8 Aften. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

P. Menzinger S. J. fortsætter sin Foredragsrække om *Grundforskellene* mellem katolsk og protestantisk Kristendom.

Emner:

Mandag d. 25. Okt., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Kirkens Ufejlbarhed.

Mandag d. 1. Nov., Kl. 8 $\frac{1}{4}$ pr.: Katakombernes Tro (m. Lysbilled.).
Dermed afsluttes Foredragsrækken.

Adgang fri for alle, ogsaa for Ikke-Katholikker.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu Hjerte Kirke fra Søndag d. 7. til Søndag d. 14. November hver Aften (undtagen Lørdag) Kl. 8.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 24. Oktober i Jesu Hjerte Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Elsabeth-Vincentsforeningen paa Frederiksberg genoptager sine Møder paa Systuen Torsdag den 4. Novbr. Kl. 1 $\frac{1}{2}$ —4.

A.C. Onsdag den 28. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115¹. Stud. mag. Svend Heding indleder Diskussion om Vivisektion. — Ikke Medlemmer har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Administratores (Formanden: Stenosgade 4). Adm.

Vor elskede Brodersøn og Broder
Sophus Nordencrone,
døde den 6. Oktober paa Sygehuset i Nykøbing F.
Faster og Søkende.
Eigaardsvej 13, Charlottenlund.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartlet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8 9, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 44.

Søndag den 31. Oktober.

1926.

INDHOLD: Christi Kongedømme. — Kristus, Sekternes Drot. — Hvorfor Chesterton er Katholik. — Kirkelig Genforening (sluttet). — St. Antonius Kapel. — Bøger og Blade. — En bog for enhver. — Berigtigelse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Christi Kongedømme.

Af Pavens Rundskrivelse.

Naar Vi nu har forordnet, at Christus skal æres som Konge overalt i Verden, hvor det katholske Navn lyder, saa vil Vi dermed tilfredsstille Vor Tids Behov og samtidig anwise et Lægemedel imod den Pest, der har smittet det menneskelige Samfund. Vor Tids Pest er den saakaldte *Laicisme* med sine Vildfarelser og ugudelige Planer.

I ved vel, ærværdige Brødre, at denne ikke er modnet paa een Dag. Tværtimod har den længe ligget skjult i Staternes Aarer. Man begyndte med at fornægte Christi Herredømme over alle Folkeslag. Man nægtede derefter Kirken den Ret, der hidrører fra Christi egen Ret, nemlig Kirkens Ret til at lære Menneskene, til at give Love og styre Folkene, naturligvis for at føre dem til den evige Salighed. Man er gaaet saa vidt, at man har stillet Kirken under den borgerlige Magt og næsten overladt den til Fyrsters og Øvrigheders Forgødtbefindende. Endnu

længere bort fra Sandheden gik de, der mente, at man burde erstatte den guddommelige Religion med en Slags naturlig Religion, en Slags naturlig Følelse i Sjælen. Ja, der var endog Stater, som mente, at Gud endog kunde undværes, og at deres Religion skulde bestaa i Ugudelighed og i fuldstændig at glemme Gud.

Dette Frafald fra Christus har baade for de enkelte Borgeres og for Staternes Vedkommende i Sandhed baaret meget bitre Frugter, og det meget ofte og meget længe.

Vi beklagede dem i Encyklikaen *Ubi arcano*, og Vi beklager dem paany i Dag. Vi tænker paa den Tvedragtens Sæd, der er udsaat overalt, og paa de Flammer af Had og Misundelse, der findes mellem Nationerne, og som endnu den Dag i Dag gør Arbejdet for Freden saa vanskeligt. Vi tænker paa den umaadelige Begærlighed, der saa ofte skjuler sig under en Maske af Omsorg for det almene Vel og for Fædrelandet.

Fra den samme Kilde kommer Striden mellem Medborgere og denne blinde, grænseløse Egenkærlighed, hvis eneste Maal er den enkeltes Velbefindende og Fordel, og som ogsaa maaler alt ene og alene med denne Maalestok. Vi tænker paa den fuldstændig ødelagte huslige Fred, der er en Følge af, at man har glemt og forsømt sine Pligter, og derfor er Familielivets Varighed brudt sammen. Og endelig tænker Vi paa det menneskelige Samfund, som er rystet i sin Grundvold og føres imod sin Undergang.

Den Fest til Ære for Christus Konge, som herefter skal fejres hvert Aar, giver os dog det bedste Haab om, at det menneskelige Samfund igen vil vende tilbage til vor højt elskede Frelser.

Kristus, Seklernes Drot.

Af Dom P. *Timotheus Kranich*, Beuron.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

Der er et Sted i Jerusalem, som griber En dybt, naar man gaar forbi: Den saakaldte Grædemur. Det er den vestlige Del af Muren om den Plads, hvor een Gang det hellige Tempel laa. Hver Fredag samles Jøder fra alle

Lande her og istemmer deres Klagesange. Et gribende Syn! Nogle ser man støtte Panden mod de forvittrede Murbrokker og væde dem med deres Taarer; andre sidder paa Jorden og vugger i Bøn frem og tilbage foran disse sørgelige Rester af fordums Herlighed. Og deres Klager, deres Sorg er trøstesløs, thi Palmesøndag miskendte de Messias-Kongen i hans bramfri, stille Storhed, og Langfredag sagde de sig løs fra ham og overantvordede ham til Korset. »Vi har ingen Konge uden Kejseren« (Joh. 19, 15). Stakkels Folk, Du har mistet Din Konge og sukker nu efter ham i bitter Smerte! Ja, Kristus er Seklernes Drot. Ikke blot bærer han Guddommens Diadem, men ogsaa Kongekronen pryder Menneskesønnen. Til alle Tider skal han være Seklernes Konge, Folkenes Konge, Hjerternes Konge. Derfor har Pave Pius XI i sin Rundskrivelse »*Quas primas*« anordnet en særlig Fest for Jesu Kristi Kongedømme.

Allerede Esajas har profeteret Messias' Kongeidee: »Et Barn er os født, en Søn er os given, og Fyrstedømmet skal være paa hans Skulder« (Es. 9, 6). og Englen Gabriel forkyndte: »Gud Herren skal give ham hans Fader Davids Trone . . . , og der skal ikke være Ende paa hans Rige« (Luk. 1, 32—33). Et Barn og dog en Konge! Kristus selv kalder sig Konge. Da Pilatus spørger ham: »Altsaa er Du dog en Konge?« svarer Herren: »Du siger det, jeg er en Konge« (Joh. 18, 37), og endog paa Korset stod Titlen: »Jesus af Nazareth, Jødernes Konge«.

Dog Kristus ønskede ikke blot at være Jødernes Konge, nej, hele Menneskehedens Konge. »Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden« (Math. 28. 18), sagde han før Himmelfarten til sine Disciple. Evangelisterne beretter os om den jævne Menneskesøn; men ud af Menneskehedens Skylag bryder nu og da som i Solglimt Straaler af Guds Kongedømme. I hans Barndoms spæde Dage i Bethlehem viser der sig en Stjerne, der staar som et Vaabenskjold over Menneskekongens Palads, og Morgenlandets Vise kommer dragende og byder Kongebarnet deres Gaver . . . Guds Visdom skinner gennem den tolvaarige Drengs Ord. Allerede dengang talte han som den, der ejer Myndighed. Og i hans offentlige Messias-Liv gror Underet i hans Fod-

spor, som Blomster spirer af Jord ved Vaartide, til endelig Paaskemorgen Guddommens fulde Herlighed bryder helt igennem som Solen i al sin Magt og Vælde en skøn Sommermorgen. Og denne Verdens Sol er aldrig siden slukket.

Der er en stor Lov, som gaar igennem hele Verdenshistorien, og denne Lov gælder ogsaa for alle Stormænd gennem alle Tider. Og Loven lyder: Undergang og Forglemmelse! Intet er mægtigere end Mennesket, og intet er mere magtesløst end Mennesket. »Jeg er en Orm,« klager Psalmisten (Ps. 21, 7), og den hl. Augustin siger: »Hvad er jeg, o Gud, et mangfoldigt og mangeartet Liv af mægtig Overordentlighed! Et Under er Mennesket!«

Ludvig d. 14de, Konge af Frankrig, kaldte sig beruset af sine Sejre og sin Magt »Ludvig den Store«. Malerne fremstillede ham som »Solkongen«, og Digterne besang ham. Hele Landet laa for hans Fødder. Man nævnede ham som den største af alle Dødelige; man kaldte ham større end hele Jordens Kreds. Og næppe havde han ud-aandet, før Hoffet styrtede ud af Dødsværelset og lod ham ene. Han var ikke mere deres Herre og Hersker; han var et Lig, hjemfaldet til Forraadnelsens ækle Opløsning. Og da den store Hofprædikant Massillon holdt Ligtalen over den døde Konge, raabte han med højtidelig og alvorsfuld Stemme ud over Kirken: *Dieu seul est grand, mes frères!* »Kun Gud er stor, mine Brødre!«

Endnu tydeligere ser vi den menneskelige Storheds Forgængelighed hos Napoleon d. 1ste. Da han vendte tilbage fra sin fjærne Krigsskueplads i Ægypten, var han som Ørkenens Løve, stor og mægtig, Hans Haand hvilede tungt og fast paa hele Folk og Lande. Hans flammende Ørneblik begejstrede Tusinder og atter Tusinder. For ham gik de i Døden. Og stadig steg han højere og højere. Jorden tav for ham og skjælv. Men bag de stolte Tinder lurte de dybe Afgrunde, det dybe Fald. Da den store Korsikaner som en lænket Ørn sad paa St. Helena, udtalte han det stovte Ord: »Hvilken Afgrund ligger der dog mellem min dybe Elendighed og Kristi evige Herredømme; han prædikes over den ganske Jord, han elskes og tilbedes, og han lever videre den Dag i Dag!«

Man kan ikke komme udenom Kristus, naar man vil løse Menneskeslægtens Problem. I Middelalderen finder vi vel en Løsning i Parzival og hos Dante, det gør vi derimod ikke i Faust, der i Stedet for at naa frem til Gral efter Jordelivets Uro og Jag ender i Lede og Fortvivlelse. Der gives kun eet Middel til at løse Menneskeslægtens Problem: Fornyelse i Kristus, ved Kristus, Verdens Konge. Folkeslag og Troner styrter i Støvet, Navne dør; Glemslen breder sine store, sorte Vinger ud over hele Generationer. Men Frelseren hersker som Seklernes Drot. En Gang hang han paa Korset, en Smertens Mand, indhyllet i sit Blods Purpurkaabe, tornekronet. De, der gik forbi, spottede ham, og Skammen sved ogsaa til hans Tilhængere. Med hvilken Foragt nævnede man ikke disse »Nazarænere«, disse udannede, plumpe »Kristianere«. Og kun nogle Aarhundreder senere lyser Korset fra Kejserkronen, fra Kirkespir, fra tapre og ansete Mænds Bryst. Menneskeslægten hylder Frelseren som Konge og Gud, som Verdens Herre.

Hans Rige er evigt. Himmel og Jord forgaar, men hans Ord forgaar ikke. Stjærnerne taber deres Glans, men hans Lys slukkes aldrig. Hans Rige er ikke af denne Verden. Derfor kan det heller ikke drages ind i Forgængelighedens Malstrømme. Hvormange Riger er ikke gaaet under, siden Kristus betraadte denne Jord! Hvor er Augustus, under hvis Scepter han blev født, eller Tiberius, under hvis Regering han led Korsets Død? Og Italien og Grækenlands Ruiner fortæller, at det ikke blot er Kejserkroner, der er faldet, men at hele store Kulturverdener er gaaet under. Men ligesom de Kristne, da der gik Dom over Jerusalem, vandrede ud af den brændende Bys Flammehav og ikke blev draget med ind i Jødedommens Død og Undergang, saaledes steg Kristi Rige som en Aandens evige Verden uskadt frem af den gamle Verdens Ruiner. Trehundrede Aars blodige Forfølgelser havde kun forynget det; det er evigt. Kristus skrider i sin Kræfts Fylde fra Land til Land. Endnu drager hans Sejerstog gennem Verden. Millioners Øjne er hæftet paa ham, Millioners Hjærter banker ham i Møde. Han er Seklernes Drot, Evighedens Konge. Ingen Konge paa Jord kan sam-

menlignes med ham. Han er den Ene og den Eneste; Herlighedens Konge, Udødelighedens Konge. Da den romerske Kejser Julian den Frafaldne i Døden raabte: *Tandem vicisti, Galilæe*, var det en Sandhed, han her profeterede: »Saa blev det da Dig, Galilæer, der bar Sejren hjem!« Hvilken Lykke fylder os ikke ved denne Tanke: Vi hører Sejerherren til, Evighedens Konge. Under hans Fane kæmper vi, i hans Navn sejrer vi, lad der saa komme, hvad der vill

Og denne Konges Følgeskare? Det er Englehære. Som Englene dalede ned paa Jord ved hans Fødsel, og som Englene skal ledsage ham ved hans Genkomst paa Dommens Dag, saaledes danner Englene ogsaa hans Hird gennem Seklers Gang. De Fattiges Engel opmuntrer denne Jords Fortrykte og Arveløse: »Rejs Hovedet, thi ogsaa I er Gudesønner, kaldede til Evighedens Rigdom.« Og Fredens Engel bringer Palmen til dem, der staar midt i Livets Strid, tørrer deres Pande og taler til dem: »Hold ud, Sejren er nær!« Kærlighedens Engel kommer med det glade Budskab om Guds evige Kærlighed og det skønne Hjem, hvor den straalende Søl aldrig gaar ned. Og Barmhertighedens Engel trøster de Syge, lægger Haanden paa de Døendes Hoved og tørrer de Bedrøvede og Angergivnes Taarer bort.

(Sluttes.)

Hvorfor Chesterton er Katholik.

Allerede for 16 Aar siden skrev *G. K. Chesterton* i den af Mag. *Henning Kehler* fordanskede Bog *Orthodoxy*, i det glimrende Kapitel om »Tankens Selvmord«: »Den frie Tanke har udtømt sin egen Frihed. Den er træt og led ved al den Lykke, den har gjort. Hvis en ivrig Fritænkner nu hilser Tænkingens Frihed som Morgenrøden, kommer han til at ligne den Mand hos Mark Twain, der kom indhyllet i et Sengetæppe for at se Solen staa op og kom lige tidsnok til at se den gaa ned.« Men selv om Fritænkerne og Videnskabens Mænd har indset, at Tiden

er omme, da Folk tager imod deres Hypoteser, som om det var ufejlbare Sandheder, og om end de maaske selv er faldet fra Troen paa Darwinismens Dogmer og Niet-sches Sædelære, da er det dog saa ganske naturligt, at de dækker lidt over deres Tilbagetog. Ligesom Kejseren og hans Tjenere i H. C. Andersens »Kejserens nye Klæder«, da Folket tilsidst raabte: »Han har jo ikke noget paa!« »Og det krøb i Kejseren, thi han syntes, de havde Ret, men han tænkte som saa: »Nu maa jeg holde Processio-nen ud.« Og saa holdt han sig endnu stoltere, og Kam-merherrerne gik og bar paa Slæbet, som der slet ikke var. . .«

Saa meget er sikkert, at der den Dag i Dag endnu findes Fritænkere eller lad os hellere sige Atheister, i England, i det mindste Folk, der taler og lader, som om de var det. For selve gamle Aristoteles troede ikke, at det var muligt at være Atheist af Overbevisning. Der er i de sidste Maa-neder i de engelske Blade bleven ført en Polemik mellem troende og ikke troende. Følgen har været, at fremragende Personer offentligt har fremsagt deres Trosbekendelse. Samtidigt har ogsaa *Chesterton* fortalt det engelske Publi-kum, hvorfor han er Katholik.

Den, der har lært *Chesterton* at kende gennem den for-danskede »Orthodoxy« og maaske som undertegnede næ-sten hver Dag ransager Listerne over de nye Bøger i det Haab at finde en ny Bog af *Chesterton* blandt Efteraarets litterære Løv, og det fordi han ved, at *Chesterton* blandt andre positive gode Egenskaber har den uvurderlige og negative, at han aldrig er kedelig, vil gerne høre, paa hvilke Grunde denne gamle Fritænkers katholske Over-bevisning hviler. Saa giver jeg da Ordet til G. K. Che-sterton.

»Endskønt jeg endnu ikke ret længe har været Medlem af den katholske Kirke, er jeg dog paa det rene med, at Spørgsmaalet »Hvorfor jeg er Katholik« slet ikke er ens-betydende med det andet »Hvorfor jeg blev Katholik«. Der er et stadigt tillagende Antal af Grunde, der først viser sig, efter at den første Grund har virket; de er saa uhyre omfattende og saa forskellige, at den oprindelige Grund ofte kommer til at tage sig ubetydelig og underordnet ud.

I mere end een Forstand kan Bekræftelsen komme efter Konversionen. Der er et saa grænseløst Antal af sammenløbende og samvirkende Beviser, at Konvertitten ofte har vanskeligt ved at huske, i hvilken Rækkefølge de er kommen. De er mange i Antal; men de er som smeltet sammen. Kunstelskende Æstetikere rejser gerne Spørgsmaalet om, hvilke af Domkirkens Dele der er gamle, og hvilke der er restaurerede, mens en Katholik som oftest kun bryder sig om at vide, om Kirken er saa vidt i Stand, at den kan tages i Brug. Da hele min Overbevisning er lige som en Domkirke, for stor til at den kan beskrives, vilde det være vanskeligt for mig at sætte Dato paa de forskellige Stene.

Jeg tror nærmest, at jeg da vilde opdage, at de Ting, der førte mig hen til Katholicismen, netop var af den Slags, at de efter mine Raadgiveres Mening burde have fjernet mig derfra. Jeg tror, at mangen en Katholik skylder afdøde Hr. Kensits indtagende Godhed sine første Skridt hen imod Rom. Men jeg husker særligt to Tilfælde, i hvilke den Slags Afsløring, der dog foretoges af mere alvorlige Forfattere, fik mig til at forstaa langt vigtigere Ting. Det første var den Gang de Herrer Horton og Hocking som i en bævende Hvisken offentliggjorde en afskyelig Gudsbespottelse, som de havde læst hos en katholsk Mystiker. Det var følgende Udtalelse, der sigtede til Jomfru Maria: »Alle Skabninger skylder Gud alt, men Gud skylder hende alt.« Jeg sprang op som ved en Trompets Lyd og sagde halvhøjt: »Hvor det dog er glimrende sagt! Det forekom mig nemlig: at Menneskevordelsens Paradoks næppe kunde udtrykkes paa en bedre Maade. Det andet Tilfælde var den Gang, da der i »Daily News« (jeg var den Gang selv Medarbejder ved samme Blad) som et Eksempel paa den romerske Gudstjenestes Formalisme blev fortalt, at en fransk Biskop havde sagt til et Par Soldater og Arbejdere, der ofrede megen Anstrengelse og Møje for at kunne overvære den hellige Messe, at Gud nok vilde nøjes med deres Legemes Nærværelse, og at han vilde tilgive dem deres Adspredthed og Aandsfraværelse. Og igen tænkte jeg ved mig selv: »Hvor dog de Folk har en sund Sans! Dersom nogen vilde tilbagelægge ti engelske Mil

for min Skyld, vilde jeg ogsaa være velstent imod ham, selv om han da faldt i Søvn lige efter sin Ankomst.« Jeg kunde endnu anføre mange Eksempler fra dette første Stadium, der alle gaar ud paa at vise, hvordan min katholske Tros svage Begyndelse blev næret ved anti-katholsk Litteratur.

Min første Fremgang skylder jeg næst efter Gud det irske Folks Historie og Drama, endskønt jeg ikke har en eneste Draabe irsk Blod i mine Aarér, kun to Gange har været i Irland og hverken har irske Interesser eller en irsk Aand. Men hvad jeg straks opdagede, var, at det irske Spørgsmaal var det eneste, der holdt Partisystemet i Live, og det paa Grund af, at der laa en religiøs Realitet bagved. Og efterhaanden gjorde Historien og Erfaringen det mere og mere tydeligt for mig, at det her drejede sig om et kristent Folk, der længe var bleven forfulgt og endnu stedse blev afskyet af nogle hemmelighedsfulde Grunde, indtil den Tanke gik op for mig, at det var ene og alene, fordi det var samme Slags Kristne, der var bleven kastet for Neros Løver.

Jeg har altid iagttaget, at de store Stater, der brød med Rom, altid har erfaret det samme, som Folk altid har erfaret, naar de bryder naturlige Love eller Kontrakter: en hurtig og umiddelbar Sukces, fulgt af Fornemmelsen af at vaagne i en Klemme, i en Indsnævring uden Udvej. Der er saaledes ingen Fremtid for »Preussianismen« i Preussen og ingen Fremtid for Manchester-Individualismen i Manchester. Vi ved nu om Dage alle, at der er mere Fremtid eller i det mindste en mere enkel og ærlig Fremtid for det Bondefolk, der har sine Rødder i sin Fortids Religion. — —

Verden rummer et Utal af Former for Mystik, der bare gør Folk skøre, og en eneste, der gør Folk kloge. Det er en Kendsgerning, at Menneskeslægten ikke kan undvære Mystiken. Selve Voltaires første Toner fik deres Ekko i Cagliostro. I vore Dage vender Overtro og aandelig Tro tilbage med en saadan Fart, at Katholikken vil finde sig Agnostikeren nærmest. Han er ogsaa snart den eneste, der med Rette kan kalde sig Rationalist.

Det er en Gentagelse af det romerske Hedenskabs sidste Periode.

Det er ikke naturligt at være Materialist. Det er ej naturligt at nøjes med Naturen. Mennesket er altid Mystiker. Han er født Mystiker, og han dør sikkert som Mystiker, og særligt da naar han er Agnostiker. Før eller senere kommer da ogsaa ethvert Samfund til at længes efter det »ualmindelige«; og det er dette ualmindelige, der værner om de almindelige Ting. Uden dette ualmindelige vil de almindelige Ting forfalde og blive foragtet.

En navnkundig Forfatter skrev en Gang en Roman over Emnet: Klosters og Hjemmets Modsætning. For i hans Tid (for 50 Aar siden) var det muligt at tænke sig, at der her fandtes en Modsætning. Nu er den Modsætning øjensynligt forsvunden. De, der den Gang raabte op om at nedbryde Klostrene, er nu i Færd med at slukke den sidste Ild paa Hjemmets Arnested. Det er kun en af de mange Ting, der illustrerer følgende Sandhed: i denne Religion (den katholske) og kun i denne er de højeste og, om man vil, de ufornuftigste Løfter det, der værner bedst om det gode i det daglige Liv.

Alle andre visionære Aabenbaringer fører til sidst til umenneskelige Theorier, til ødelæggende Simplificeringer, til Pessimisme eller Optimisme, til Fatalisme, til Afsind eller Vanvid. I alle Religioner er der noget godt, men selve Godheden, den positive Tilstedeværelse af Ydmyghed og Kærlighed og glødende Taknemmelighed imod Gud findes ikke i deres Hjerte. Hvad der findes i deres Hjerte, er ikke andet end naturlig Godhed: et spontant Udslag af Naturen eller i det højeste Frygt for Loven eller Gud. Naar den Slags Ting bliver overdrevet, udarter de let og udarter indtil det djævelske. De kan kun taales, saa længe de er tempererede. Man kan kun respektere dem, saa længe de ikke bliver varme, ligesom Viktorias Protestantisme. Men den mest brændende Andagt til Vor Frue eller den hellige Franciskus's mest fantastiske Stræben er endnu i sit Væsen en sund og ren Ting; det kan aldrig føre nogen til at fornægte sit menneskelige Væsen eller til at foragte sine Medmennesker. Godhed kan aldrig være for god.

Dette er et af de Kendetegn, der straks forekommer mig at være baade udelukkende og universalt. Her er et andet. Den katholske Kirke alene er i Stand til at be-

vare et Menneske for det vanærende Slaveri, som det er at være sit Aarhundredes Barn. Bernhard Shaw ytrede forleden det Ønske, at ethvert Menneske maatte kunne leve i tre hundrede Aar. Det er jo morsomt, for jeg er overbevist om, at dersom Shaw havde levet de sidste tre hundrede Aar, da havde han forlængst været Katholik. Han vilde have indset, at Verdenshjulet ender dør, hvor det begyndte, og hvor lidt man kan stole paa det saakaldte Fremskridt. Han vilde have set, hvordan Kirken faldt som Offer for Overtroen med Hensyn til Kongen, og Kongen som Offer for Overtroen med Hensyn til Bibelen, og selve Bibelen endelig faldt for det darwinistiske Anarkis Overtro, imod hvilken selve Shaw var en af de første til at rejse Protest.

Men Sagen er den, at han ønsker ethvert Menneske tre Aarhundreders Erfaring. Enhver Katholik har i Sammenligning med hvilket som helst andet Menneske nitten hundrede Aars Erfaring. Enhver, der bliver Katholik, er med det samme to tusinde Aar gammel. Det vilde være endnu bedre, om jeg sagde, at han med det samme bliver en fuldmoden Mand. Han dømmes Tingene, for saa vidt de berører hele Menneskeslægten, i mange Lande og til forskellige Tider, og ikke efter den sidste Snak i Aviserne. Naar et moderne Menneske paastaar, at det er hans Religion at være Spiritualist eller Socialist, da lever han netop under Indflydelsen af alt det Skrivi og Miskmask. Socialisme er jo kun en Reaktion mod Kapitalismen, imod den abnorme Luksuskoncentration i vort industrielle Samfund. Hans Politik vilde have været en hel anden, dersom hans Problem havde været et andet, dersom han f. Eks. havde levet i Sparta eller i Tibet. Spiritualismen vilde jo aldrig have haft den Opgang, som den nu har, hvis den ikke var en højlydt Protest mod den forhen eneherkende Materialisme. Selve Spiritualismen vilde iøvrigt være afmægtig, dersom det aandelige blev mere almindelig antaget. Først da en hel Slægt havde dogmatisk fastslaaet, at Aander slet ikke kunde være til, blev en helt uskyldig lille Aand i Stand til at skræmme Folk. Den Slags Ting er deres Tids Produkt; det er den bedste Undskyldning, man kan lade gælde for dem. Den katholske

Kirke har længe og ofte bevist, at den ikke er sin Tids Produkt. Den er sin Skabers Skabelse, og saa længe den lever, er den lige saa ungdommelig, som den var i sin første Levetid, og dens Fjender har i deres Hjerte opgivet Haabet om at se den dø.« . . .

Ved *Steph. Wevers.*

Kirkelig Genforening.

(Sluttet.)

Andægtig Bøn.

Nu har vi talt om ydmyg Bøn og om Udholdenhed i Bøn. Mangen en god, enfoldig Kristen nærer nu maaske dette Ønske i sit Bryst: »Ja, jeg mangler blot een Ting. Det strømmer ikke saa frit fra min Sjæl, jeg er ikke som mange, bedre oplærte Folk saadan Herre over mine Tanker og Ord, at jeg er i Stand til at forme Bønnen om Genforening i Troen.« — Kære katholske Kristen, en saadan Anvisning finder Du bestemt i mange Bønnebøger. Foran mig ligger, mens jeg skriver disse Linier, et lille Billede fra Winfriedforbundet i Paderborn; paa dets Bagside staar: »Bøn under otte Dages Andagt for Genforening i Troen«. Det kan Du bestille gennem Boghandelen og gøre flittig Brug af. Men jeg kender endnu en langt skønnere Bøn. Alle kristne Kessioner ejer den, det er en Stump af vort oprindelige Fælleseje, som endnu er blevet bevaret frelst af Kirkens søndrede Enhed. Maaske den derfor kan blive det Baand, som atter kan knytte os alle sammen. Det er ogsaa den sikreste Nøgle til den evige Guds Faderhjærte, thi hans himmelbaarne Søn, Frelseren selv, har bragt den til os fra sin Himmel. Du véd, at jeg tænker paa det hellige Fadervor. Om denne Herrens Bøn siger allerede Cyprian, Biskop og Martyr: »En Bøn, hvis Ord er Aand og Liv, har han givet os, der maatte forhverve Bønnens Aand til os; skulde hans Ord ikke eje Magt til at gyde Naadens Aand i Fylde ned over den, der beder? Denne Bøn har han lært os, der har sagt: »Jeg er Sandheden.« Skulde nu han, hvis Mund ikke kender

Svig, sige eet og gøre et andet? Love noget og ikke holde det? Skulde Gud ikke høre en saadan Bøn, der kommer fra Sandheden — han, som er Sandhedens Gud? Hvorledes kan Gud vindes lettere, end naar hans egne Ord lyder op til ham? Er der noget, der mere griber et Faderhjærte, end det Bønsskrift, hans egen Søns Haand har skrevet?»

Ja, lad Fadervor være vor Bøn om Genforening. Men beder vi det nu ogsaa paa rette Maade og andægtigt? Thi det kan bedes paa en meget uværdig Maade. Heinrich Mohr har i et Nummer af »Bondestuen«^{*)} engang omtalt en saadan uværdig Form for Bøn. Han skrev: »Man kan tilfældigvis komme forbi et Hus ved Spisetid. Man standser og lytter. Er det en Hvepsesværme? Hvad er det for en monoton, søvndyssende Summen derinde? Forældre og Børn og Tjenestefolk staar sammen omkring Bordet, og i en lallende, slæbende Tone dræver de i Kor, tankeløst og ugideligt og i en Slags Takt følgende:

Fadervor, s'm'eri Himlen
 Hl' vorde Dt' Navn
 T'l's' komme D'Rige
 Sk' Dn' Vilje s'm'imlen, s'paa Jorden
 Gv's'Dag v'dagli Brød
 F'lad's vor Skyld, s'm vi og f'lade vore Skyldnere
 Led 'sikke udi Fristelse
 Men fri os fra d'Onde Am'n.«

Det dræver de tre Gange paa Rad, og saa farer de med Haanden hen over Ansigt og Overkrop og ender med:

»I Faderensønnensogdenhelligaandsnavnamen.

Er det en Leg? En Spøg? Nej, inden Leg, ingen Spøg, det er Fadervor.« Og Heinrich Mohr tilføjer: »Du maa bede saadan, at Din Bøn bliver en Lovprisning af Gud og en Opbyggelse for Tilhørerne. Prøv fortrøstningsfuldt paa det og forlang af dine Omgive'ser, at de skal bede Fællesbønnen langsomt og tydeligt, med Ophold til at trække Vejret, og uden at sluge noget Ord eller Bogstav.« Venner, hvorfor jeg nævner det her? Sikkerlig ikke for ukær-

---

*) »Dorfstube«, udgivet af Heinrich Mohr, Hermann Rauch's Forlag.
 O. A.

ligt at gøre mig til overfor Jer, sætte mig til Doms over Jer. Nej det skal være en Anmodning til Jer! Thi naar en alvorlig Protestant kommer sammen med Jer, saa kan han ikke føle sig hjemme hos Jer, naar han hører den Slags Bøn. Den opbygger ham ikke; med andre Ord: derved bidrager I ikke til at opbygge Guds Rige i hans Hjærte. Men jeg mindes mangen en Klostergndstjeneste, jeg har overværet. Der blev Fadervor bedt højtidsfuldt. Man følte, at man i Sandhed var blandt Brødre. I Sandhed, alle vi Kristne, Katholiker som Protestanter, maa bede Fadervor langsomt, med Eftertanke og andægtigt, maa søge at udgrunde hver Sætnings dybe, overjordiske Mening. Og samtidig maa vi indstille hele vort Liv efter disse Sætninger, undersøge og prøve det alvorligt paa hvert Ord. Først da kan vi bede denne Bøn om Genforening i Troen ret og værdigt.

Ja, om Genforening i Troen! Jeg kan selvfølgelig ikke paa denne begrænsede Plads, der er tilstaaet mig, gennemgaa alle Bønnerne i Fadervor med Dig og udvikle mine Tanker for Dig. Helligaanden maa selv oplyse Dig om de enkelte Bønner! Men et og andet vil jeg pege paa. — »Fader«, saaledes begynder det. Gud-Fader, saaledes skulde ogsaa hver Morgen begynde for Dig. Nogle af mine Læsere kender maaske Maleren Moris v. Schwind's fine, skønne Billede: »Morgenstunden«? Vi ser ind i et Sovekammer. Den friske Morgenluft strømmer ind i den lille Stue, og medens Solen kun kan kaste enkelte lønlige Straaler ind gennem det ene Vindue med det nedrullede Gardin, gyder den sin Glans i brede Straaler ind gennem det andet vidt-aabne Vindue. Ved dette Vindue staar Stuens Beboer, en ung Pige og ser ud i den smilende Morgen. Snart kalder Arbejdet og Dagen med dens Pligter, men først maa hun unde sig i alt Fald et Blik ud i Guds straalende Skønhed, i al den Rigdom, Verden rummer. Dette Billede anskueliggør paa fin Maade det, jeg har i Sinde at sige: Gud-Fader, det bør vi alle begynde Dagen med. Men hvordan svarer Virkeligheden hertil! Hvor forskellig herfra, begynder vor Morgen! Næppe er vi vaagne, før vort eget «Jeg» staar bredt og velbehageligt for os og fordrer sin Ret, taler om Fornødenheder, Ønsker, Standspligter, om Dagens

Il og Travlhed. Og vi adlyder skyndsomt, styrter os straks ud i Dagens Banaliteter, i vore Sorger, i Livets Tummel, farer om mulig straks i Avisen, uden først at dykke ned i Evigheden og sænke vor Tanke i Gud. Intet Under, at vi Dagen over glemmer det store Maal: Genforening i Troen, at vi ikke kan arbejde hen mod det, ikke i Ydmyghed og Udholdenhed bede for det. Uden Bønnens Stenning gives der intet ret Liv, ingen ret Bøn. Ligesom Instrumenterne maa stemmes inden en Koncert, for at give fuld Harmoni, saaledes maa Sjælen straks, naar Morgen gryer, stemmes i Guds himmelske Harmonier: »Fader i Himlen«. Og ikke blot dette, det hedder jo: »Vor Fader i Himlen«. I dette lille Ord »vor« er hele Menneskeheden indbefattet. Nu kan Du ikke begynde med Din Egenkærlighed, med Dine private Ønsker, Sorger og Lidelser, maaske med alle Dit Livs Smaatterier. Lad det komme til sin Tid, men først maa Du under alle Omstændigheder favne vidt, over hele Verden, maa vie alle Dine Brødre og Søstre Dine Tanker. Faderen har dem alle kær, alle skal hjælpes, i Aanden staar de ved Din Side og skuer som Du op til Faderen og til hans elskede Søn, Jesus Kristus, omringet af Engleskarer. Ligesom Blomsten aabner sig for Solen, saaledes aabner Mennesket sig i denne Bøn: »Vor Fader, Du som er i Himlene«. Og nu sænker Solen sin Kraft i Blomstens Kalk, og lokker og ansporer Blomsten til at vokse op mod den, til at tiltage i Skønhed fra Time til Time, til at sætte Frugt og Frø. Gud gør det lige saa med os. Vi skal blive skønnere og rigere, vokse op mod hans Rige, hans hellige Vilje, hans Maal: een hellig Kirke. Har I haft Øje for, at de tre første Bønner er Gud den Almægtigste Kaldelse? Dette har vor Herre Jesus mejslet mægtigt ind i Fadervor: »Helliget werde Dit Navn! Tilkomme Dit Rige! Ske Din Vilje!« At arbejde for dette skal være vort hele Dagværk. — Jeg mindes et Billede, hvor man saa Soldater storme fremad. Men det var ikke et Slagstykke, der fortalte om Krigens hele Gru: store Troppemasser, oprevne af springende Granater, Rækker af Saarede og Døde, som den vilde Jagt raser hen over. Nej, Maleren har kun tegnet et Par Mand med en Løjtnant i Spidsen. Og dog er der noget særligt ved dette

Billede, som præger sig dybt i Sindet. Man ser de fremstormende Soldater lige ind i Ansigtet, som de dør kommer frem. Man ser deres Øjne, hvori noget ganske ejendommeligt lever. I deres Øjne lever Maalet. Mærkeligt er det: selve Maalet, som de stormer løs paa, ses ikke paa Billedet, men det lever i deres Blik, dør bliver det grebet i Beslut-somhed og fastholdt med jærnhaard Vilje. Saadan skal det være: Maalet maa leve som Viljestyrke i Øjet, i Sjælen. Saadan skal det ogsaa være med os, i de tre første Bøn-ner af Fadervor. De, der møder os, maa mærke, hvad der er vort Maal: »Dit Navn, Dit Rige, Din Vilje!« De maa kunne se det paa os: Se, dør er Guds Virke i Verden, hans ene hellige Kirke; først da beder vi Fadervor i Ær-bødighed og Sandhed.

Og naar Dagen er forbi, kommer Aftenen. Arbejdet er endt, og Verdens forvirrede Larm forstummet. Da beder vi atter Fadervor. Kunde vi heller tage os noget bedre for end sænke os i vor store himmelske Faders Favn? Hvor kunde vi finde bedre Hvile? Men før vi slumrer ind i hans Varetægt, tvinger det Fadervor, vi beder andægtigt, os endnu engang til alvorligt at prøve os selv paa de enkelte Bønner. Har vi handlet efter, hvad særlig de tre første Bønner tilsagde os, eller har vi kun »fremsagt« dem under vor Bøn? Jeg tænker, at alle under denne Selvran-sagelse vil være glade over, at Fadervor ogsaa indeholder den femte Bøn: »Forlad os vor Skyld!« Men netop ved denne Bøn standses vi atter af et alvorligt Varsko. Her slipper ingen forbi, uden i det mindste i Tanken at gøre Afbigt for, hvad han har forbrudt mod sine kristne Brødre og Søstre ved ukærlige Domme og haarde, anmassende Ord. Ja, denne femte Bøn! Naar vi blot vilde bede den andægtigt, bede hvert Ord langsomt og tydeligt. »Som vi og forlade vore Skyldnere« . . . tro mig, da vilde hele den konfessionelle Galde, alle de Lumpenheder, som vi adskilte Brødre og Søstre saa ofte betænker hverandre med, forsvinde. Til sidst vilde de slet ikke vove sig frem mer.

Længsel efter Genforening.

Føler I lige saa stærkt som jeg, hvor et andægtigt bedt Fadervor er en velegnet Bøn for Genforening i Troen? Søg at trænge dybere ind i dets Aand, saa vil Gud ogsaa nok give sin Velsignelse. Saa vil vel Folkmann-Leanders skønne Eventyr om den himmelske Musik gaa i Opfyldelse og ikke lade vente paa sig til den yderste Dag. I kender ikke dette Æventyr? Velan — det fortæller om den Tid, da Menneskene vendte sig bort fra Gud. Da klippede Englene med Guldsakse Noderne til den himmelske Musik i Stumper og Stykker. Gud var jo saa bedrøvet, han brød sig ikke om at høre den, og Menneskene fortjente det heller ikke. Englene lod Stumperne af Nodebladene dale ned paa Jorden, og Vinden splittede dem over Alverden. Og Menneskene snappede hver sin Stump, nogle en stor og andre en lille, og de satte stor Pris paa dem, thi det var jo lidt af den himmelske Musik, som var gaaet tabt sammen med Paradiset. Men efterhaanden begyndte de at strides ogsaa herom. Enhver paastod, at han havde faaet fat paa det bedste, ja, hvad de andre ejede var idel Svig og Bedrag. Den der vilde give sig Syn af at være særlig klog, satte store Kruseduller baade for og bag, og nu fløjtede den ene i A, og den anden sang i B, den ene spillede i Mol og den anden i Dur. Der blev et frygteligt Spektakel og en idel Kiv over hele Verden. Saadan staar det endnu stadigt til. Men een Gang kommer Timen, hvor hele Musiken bliver samlet igen — paa den yderste Dag. Da lyder igen højt og lydt: det himmelske Gloria. — Kære Venner, naar vi ret af Hjærtet længes mod Genforening, naar vi beflitter os paa ydmygt, andægtigt og i Udholdenhed at bede om den, mon Gud da ikke vil forbarme sig hurtigere? Jeg tror det og haaber derpaa med brændende Inderlighed. Hvilken Lyksalighed vil det da være, hvilken himmelsk Musik, naar Engle og Mennesker i Fællig kan istemme:

Te Deum laudamus!

St. Antonius' Kapel*).

Saaledes vil det nye Kapel i Brønshøj komme til at hedde, og vi kan meddele, at dets Fødselsstund ikke læn- gere er fjern. Den allerede tidligere omtalte Grund paa Frederikssundsvej Nr. 225 (lige overfor Gartner Holmberg) er blevet sikret. Dette skyldes i Særdeleshed et ædelmo- digt Løfte fra en Velgører om at skænke 50,000 Kroner. Ved forskellige Laan er der sikret Midler til at ombygge en paa Grunden værende Bygning til Kapel. Det vil kunne rumme henimod 100 Personer. Ombygningen vil finde Sted i nær Fremtid.

Saa vidt er man altsaa nu glædeligvis naaet! Men til- bage staar rigtignok Kapellets Udstyr, hvortil der er ind- kommet ca. 300 Kr., der, som man indser, ikke vil være fuldtud tilstrækkelige. Da vi kender gode Katholikkers levende Interesse for Oprettelsen af nye Gudshuse, tvivler vi ikke om, at mange med Glæde vil bidrage til, at Byg- ningen kan faa det Udstyr, som først gør det til et virke- ligt Kapel, iberegnet alt, hvad der hører Alter og Præste- klædning til. Det er jo f. Eks. ikke umuligt, at bered- villige Naale vil sætte sig i Gang for at virke med dertil.

Ingen maa mene, at smaa Gaver ikke er velkomne, og hvis nogen kun vil give store Summer, skal han ikke af den Grund holde sig tilbage. Paa den ret store Grund (en Tønde Land) er der jo nemlig Plads til Præstebolig, Skole, Lærningehjem og senere en Kirke. De, der skal til at skrive deres Testamente, burde tage dette Perspektiv i Betragtning.

Som man allerede tidligere har gjort opmærksom paa, vil det være meget vigtigt at oprette en Skole i Brønshøj, bl. a. da der paa Grund af Afstanden fra de katholske Skoler er en Del katholske Børn, der gaar i ikke-katholske Skoler. Saasnart Kapellet er blevet til Virkelighed, vil det derfor være nødvendigt at arbejde paa en Skoles Oprettelse i Brønshøj.

---

*) Det burde ganske vist hedde St. Antonii Kapel, men det er der jo ingen Sjæl, der vilde sige.

Men foreløbig er det altsaa Kapellet, det gælder. Hver Gang et nyt Kapel oprettes, er det en ny Sejr for Guds og Kirkens Sag. Det er en ny Fæstning, der erobres. Jeg synes, at alene Tanken om, at det hellige Messeoffer til Stadighed skal frembæres paa et nyt Sted, maa glæde enhver god Katholik. Hvor megen Velsignelse bringer ikke en eneste hellig Messe! Men hver Gang et nyt Gudshus oprettes, er det en uoverskuelig Række af hellige Messer, der skal holdes dér, til særlig Gavn og Naade for dem, der har deres Bolig i Nærheden af dette Gudshus.

Blandt menneskelige Foretagender kan man skelne imellem forbigaaende Foreteelser og faste Institutioner. De sidste har den meget store Fordel fremfor de første, at der ved dem opnaas en varig Virksomhed, der rækker langt ud i Fremtiden.

Her drejer det sig om en saadan Institution, som forhaabentlig vil være af stadig Natur og derved bringe Velsignelse til et uoverskueligt Antal Menneskesjæle.

At grundlægge et nyt Gudshus vil sige at grave en Brønd, hvoraf der kan øses og øses i det uendelige.

Den store franciskanske Helgen, Sankt Antonius fra Padua, vil i Fremtiden være knyttet til Brønshøj. Det er vel nok en af de mest folkekære Helgener, der gives. Han er i særlig Grad blevet det daglige Livs Helgen. Naar det kniber med et eller andet, saa maa den hellige Antonius hjælpe! Der er maaske dem, der vil smile over den katholske Skik at henvende sig til denne Helgen om Hjælp til f. Eks. at genfinde, hvad der er blevet borte. Men jeg synes, at det er saa smukt, at Gud og de hellige træder i nært Forhold netop til vort daglige Liv og vort daglige Virke.

Vi vil gerne være gode Venner med den hellige Antonius, og alle Helgenens gode Venner vil derfor i Særdeleshed have en levende Interesse for Sankt Antonius' Kapel i Brønshøj.

Cay Benzon, Præst.
Nørrebrogade 27 C¹.

Bøger og Blade.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Spring 1926. 1 sh. 6 d. Nr. 78.)

Af interessante og gode artikler i nærværende hæfte kan særlig en med følgende titel fremhæves: Oprindelsen og udviklingen af de romerske og liturgiske klædningsstykker. Endnu så langt ned som i det ottende århundrede kan man høre advarsler mod ikke at forrette Guds-tjenesten i den sædvanlige klædedragt; og enkelte fremragende personligheder var meget konservative overfor indførelsen af særlige liturgiske klæder. Således fortælles det om St. Fulgentius († 533), at han ikke vilde modtage en messehagel af prægtig farve, man vilde forære ham, fordi han »skiftede hjerte, men ikke klædedragt«, når han nærmede sig alteret. — Der fortælles også ganske spændende om, hvor vanskelig tilgængelig den lille klippeø er, når Atlanterhavet rejser sig i sin vælde, hvad det vistnok ikke så sjælden gør; det var således en sømandsbedrift af rang, da øen sidst fik en skibsladning kul i land, mens stormen rasede imellem to flodtider. Hæftet slutter som sædvanlig med en del interessante boganmeldelser. *N. H.*

En bog for enhver.

»Selskabet til historiske kildeskrifters oversættelse« har i løbet af et halvt hundrede år udgivet en række af oldtidens og middelalderens kendteste værker, deriblandt Gertz: Kong Knuts liv og gerninger, Svend Aggesens historiske skrifter; Jørgen Olrik: Roskildekroniken, Krøniker fra Valdemarernes Tid; Hans Olrik: Danske helgeners levned, Viborgbispens Gunners levned; Ellen Jørgensen: Vald. Atterdag; Heise: Skibykrøniken; Johanne Skovgård: Den hellige Birgitta — alle letlæselige bøger og til den højst overkommelige pris af fra 50 øre til 5 kr.

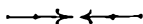
Nu møder selskabet med en ny bog, som ikke bør mangle hos nogen præst, i noget ordenshus eller i noget katolsk hjem, nemlig cand. mag. Christiansens **Bernard af Clairvaux**, 316 sider, 6 kr.

Det er ikke en protestant, som har skrevet den store og smukke indledning; det er en kristen, opfyldt af kærlighed til st. Bernard og af beundring for hans livsværk, og som ved ophold i cistercienserklostre har sat sig ind i deres levesæt. Efter indledningen følger st. Bernards

levnedsskildring, skrevet af tre af hans samtidige, nærliggende venner, samt karakteriserende uddrag af den store Gudsmands skrifter. Vi katoliker kan om bogen sige, hvad st. Hieronymus skrev om st. Hilarius' bøger: inoffenso decurrat pede — ved læsning af den møder vor fod ingen anstødssten.

»Selskabet til hist. kildeskrifters oversættelse« er et uselvsk og upartisk foretagende, vi har al grund til at glæde os ved, og medlemsbidraget er kun 4 kr. årlig; tegne sig kan man i hvilken som helst boghandel. Under arbejde har dr. Ellen Jørgensen for tiden Erik Klipping og hans sønner — et interessant afsnit af vort lands historie.

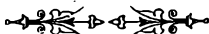
Eduv. Ortved.

Berigtigelse.

For Cisterciereordenens gode navn og rygles skyld må en misforståelse i referatet om mit i »Birgittakredsen« holdte foredrag om cistercienserliturgi rettes. Det hedder dér, at i norden blev nattebønnen på grund af dagens og nattens højst ulige længde forlagt til den forudgående dag, hvorved man henvend aftenstide kunde komme til at synge om den just opgående sol. Det er verdensgejstligheden, der meget almindelig anteciperer, hvorimod cistercienserne altid har holdt og i alle regulære klostre endnu holder nattebønnen (vigilierne, det nu såkaldte matutin) om natten.

E. O.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som Afslutning paa Bertha Wegmanns Mindeudstilling var der Søndag d. 24. Okt. i den inderste Udstillingssal paa Charlottenborg arrangeret en stemningsfuld Koncert, ved hvilken et Udvalg af den Musik, hun særlig havde haft kær, udførtes af flere kendte Kunstnere. Kgl. Kammersangerinde Ellen Beck og Opera-sangerinde Fru Sylvia Schierbeck foretog meget smukt forskellige Sang-Soli og forenede deres Stemmer med Virkning i en Række Duetter, Beethovens Foraarssonate for Violin fik en temperamentfuld Udførelse af Frøken Frederikke Philip, akkompagneret af Frøken Marie Eeffen, medens Komponisten Poul Schierbeck med musikalsk Smag varetog Klaverledsagelsen til det øvrige Solist Program. Frk. Wegmann har gennem mange Aar, uden selv at være Katholik, ofte overværet Højmessen i St. Ansgars

Kirke. Hun elskede vor hellige Kirkes Sang, og det var derfor ganske paa sin Plads, at St. Ansgars Kirkes Kor, under Organist Joseph Hammermüllers Ledelse, indledede Koncerten med saa skøn en musica sacra, som Palestrinas Paaskemotette »Sicut cervus« og Mozarts elskelige »Ave verum«, sunget »à capella« med smuk kultiveret Klang. Ogsaa Koncertens Afslutning var betroet Koret med Sange af Mendelssohn-Bartholdy, bragt som en sidste Hilsen til en af Danmarks ædlest Kunstnerinder. A. E.

— Mandag den 18. havde St. Michaels Klub en af sine store Dage. Baronesse Rosenørn-Lehn skulde tale, og det havde kaldt paa et halvt Hundrede Tilhørere. Baronessen er vor Klubs Æresmedlem, men kom ogsaa med en stor Gave i dette ualmindelige Foredrag. Det var ikke et Foredrag forberedt mellem Roskilde og København, men Tidens grundige og højt vellykkede Arbejde. Det handlede om Katholicismen i England, og uvilkaarligt maatte man sammenligne og tænke: »Hvad kommer mon Kardinalerne Wiseman, Manning og Newman til at hedde her?« At referere Foredraget er unødigt, for det maa uvilkaarligt komme til de danske Katholikker paa en eller anden Maade. *) Efter Foredraget uddeltes Klubbens St. Michaelssang. Fire Damer havde indøvet den og sang stærkt støttet af Operasangerinde Frøken Regina Nielsens Stemme. Det er en pragtfuld Sang. Billedhuggerinde, Frøken Saabye har taget Melodien med fra Frankrig og tillempet Ordene efter den. Stemningen ved Bordet var storartet. Taler holdtes. Forslag krydsede Luften. Vi kan ganske rolig sylte nogle hen et Par Aar og saa se efter, om de har Livskraft. C. T.

— Indsamlingen til Busten af Johannes Jørgensen afsluttes i den nærmeste Fremtid. En Adresse med Bidragydernes Navne overrækkes Digteren, og det vilde dog være passende, at samtlige katholske Foreninger var nævnt. De katholske Foreninger kunde og burde nu give de sidste Penge, før Indsamlingen sluttes. Bidrag modtages indtil den 4. November af »Katholsk Bogsalg« og »Sankt Ansgar Bøghandel«. Frk. D. Beck-Hansen, Postkonto Nr. 3828, Kbhvn. C, modtager fremdeles Indbetalinger.

Bekendtgørelse fra Vikariatet.

Søndag den 31. Oktober,

Festen for Kristi Kongedømme, skal i Følge pavelig Anordning Litaniet til Jesu hellige Hjerte samt Indvielsesbønnen offentligt bedes i Kirken. Det kan ske ved Højmessens eller under Andagten.

*) Det vil i nær Fremtid blive offentliggjort her i Bladet. Red.

En gang før er en sang trykt således, at jeg ganske ufortjent fik æren af melodien. For at undgå en lignende misforståelse beder jeg om tilladelse til at oplyse, at melodien til sangen »Krist Konge« — som både rytme og harmonier og disharmonier vil have røbet for kyndige øren — er af pater Menzinger, som skal have hele æren, hvis nogen får glæde af vort produkt.

Fredericia, 23.-10.-1926.

Johs. Frederiksen.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er 6511 Nakskov, hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroner Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pigeheim i Nakskov. Og hjerterlig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

St. Ansgars Kirke.

Mødreforeningen bortfalder i November Maaned. —

Søndag d. 31. Oktober: Kl. 6 Aften Prædiken og Rosenkransandagt med Procession.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katholske Kirke.**«

Foredrag om den katholske Kirkes Lære ved Pastor Benzon i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). *Hver 2. og 4. Mandag i Maaneden Kl. 8 Aften.* Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

P. Menzinger S. J. afslutter sin Foredragsrække om *Grundforskellene* mellem katholsk og protestantisk Kristendom.

Emner:

Mandag d. 1. Nov., Kl. 8¹/₄ pr.: Katakombernes Tro (m. Lysbilled.).
Dermed afslutes Foredragsrækken.

Adgang *fri for alle*, ogsaa for Ikke-Katholikker.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maaneden Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

Unio. Onsdag d. 10. Novbr. Kl. 8: Selskabelig Sammenkomst i Hotel Phønix' Selskabslokaler, Dr. Tværgade 1, for Foreningens Medlemmer med deres Bekendte.

Adgangskort à Kr. 2,00 incl. Garderobe faas hos:

A. V. Günther,

Bangertsgade 11,

Central 4110.

Aug. Husson,

Stenosgade 5,

Vester 787 x.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 5. November.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt; det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂ Efterm.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Kirkelig Kalender.

31. Okt. 23. Søndag efter Pintse. Christus Konge.	7. Nov. 24. Søndag eft. Pintse.
1. Nov. M. Alle Helgens Fest.	8. — M. Oktav af Allehelgen.
2. — Ti. Alle Sjæles Dag.	9. — Ti. Laterankirkens Indvielse.
3. — O. Oktavdag.	10. — O. Andreas Avellinus, Bekender.
4. — To. Karl, Biskop og Bekender.	11. — To. Martin, Biskop og Bekender.
5. — F. Relikviefest.	12. — F. Martin I, Pave og Martyr.
6. — L. Oktavdag.	13. — L. Didakus, Bekender.

St. Ansgars Kirke. Alle Helgens Fest: Stille Messe Kl. 6¹/₄, 7 og 8; Pontifikalmesse Kl. 10, Aftenandagt Kl. 8.

Alle Sjæles Dag: Stille Messer fra Kl. 6¹/₂. Levitmesse Kl. 9. Aften Kl. 8: Bøn for de afdøde.

Jesu Hjerter Kirke. Alle Helgensdag 1. Nov. Kl. 6, 7, 7¹/₂ stille Messe. Kl. 8¹/₄ Levitmesse uden Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Prædiken.

Allesjælesdag, Tirsdag d. 2. Novbr. Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse.

Rosenkranskirken. Alle Helgens Fest: Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Præd. Alle Sjæles Dag: Stille Messe Kl. 6¹/₂, 7 og 7¹/₂. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse. Kl. 7¹/₂ Aften Andagt for de arme Sjæle.

Sakramentskirken. Alle Helgens Dag (Mandag d. 1. Novbr.): Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Højmesse; Kl. 8 Aften Festandagt.

Alle Sjæles Dag (Tirsd. d. 2. Novbr.): fra Kl. 6¹/₂ stille Messer; Kl. 8 højtidelig Rekvievmesse og derefter endnu to stille Messer. Kl. 8 Aften Andagt for de afdøde.

St. Knuds Kapel. Alle Helgens Fest: Stille Messe Kl. 7¹/₂. Alle Sjæles Dag: Stille Messer Kl. 6¹/₂, 7 og 7¹/₂.

St. Annæ Kirke. Alle Helgens Fest: Bedemesse Kl. 6 og 7; Højmesse med Prædiken Kl. 10. Aften Kl. 8 Andagt. Alle Sjæles Dag: Stille Messer Kl. 6, 6¹/₂ og 7, højtidelig Sjælemesse Kl. 8. Aften Kl. 8 Korsvejsandagt.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Mandag den 1. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Præd. og Bønneprocession paa Kirkegaarden. Alle Sjæles Dag (Tirsdag den 2. Nov.): Kl. 9¹/₂ Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før den hellige Messe. — Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

Aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu Hjerter Kirke fra Søndag d. 7. til Søndag d. 14. November hver Aften (undtagen Lørdag) Kl. 8.

Elisabeth-Vincentsforeningen paa Frederiksberg genoptager sine Møder paa Systuen Torsdag den 4. Novbr. Kl. 1¹/₂—4.

Syforeningen i Sakraments-Sogn genoptager sin Virksomhed den første Torsdag i November Kl. 1¹/₂—4.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (Incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor: Bredgade 64 St. Kbh. R. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 45.

Søndag den 7. November.

1926.

INDHOLD: Johannes Jørgensen. — Stjernen i Øst. — Fest for Johannes Jørgensen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Frankrig. Meksiko. — Brevkasse. — Avertissementer.

Johannes Jørgensen.

Dette Nummer af Ugebladet skal i sin Helhed være en Hilsen og en Lykønskning til Johannes Jørgensen.

Kendte Mænd og Kvinder fra alle Europas Lande og fra alle Aandsretninger har fulgt vor Opfordring til at hylde ham, og Bladet giver vel et lille Begreb om, hvor højt Johannes Jørgensen staar i Verdens Aandsliv nu, da han fylder de 60 Aar.

Men naar vi har samlet alt dette her i vort Blad, saa skal det være et Udtryk for, at netop vi, vi danske Katholikker vil hylde og takke vor Landsmand og Trosfælle. Mange hylder ham og fester for ham i disse Dage; over hele Danmark, ja over hele Verden lyder hans Navn. Men intet Steds nævnes hans Navn med en saadan Kærlighed, og intet Steds formes Ønskerne med en saadan Varme som blandt danske Katholikker.

Hvad skylder vi ham? Ja, det lader sig slet ikke maale eller beskrive. For nogle Aar siden havde Ugebladet en Enquête, hvor mange Konvertiter fortalte om, hvorledes de var blevet Katholikker, og atter og atter nævnedes

»Johannes Jørgensens Bøger«. Læs den sidste Artikel »Stjernen i Øst«, det er kun et enkelt af de talrige Eksempler. For mig har jeg liggende et Digt af en Konvertit, det egner sig ikke til Bladet, men en enkelt Strofe skal med:

»Da fik din Lyre forklaret Klang,
lig et Ekko af himmelske Toner, —
der fyldte vort Hjerte med Attraa og Trang
til — som du — gennem Bønnen og Bodens Gang
at ty til vore Synders Forsoner.«

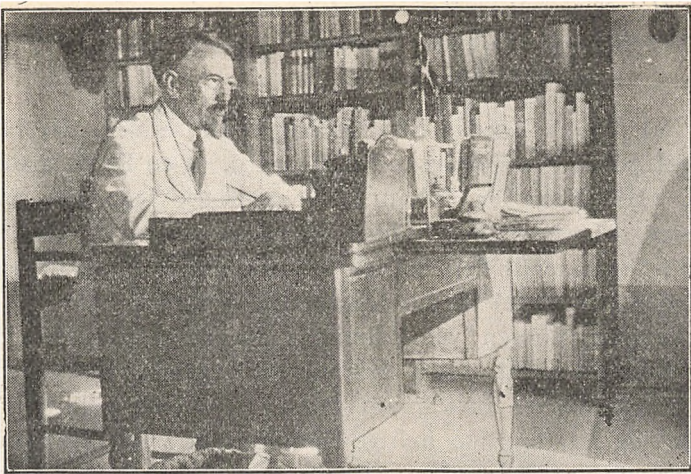
Men det er ikke blot direkte Konversioner — hvor mange de end er — vi takker Johannes Jørgensen for. Alle vi, der er fødte Katholikker, er ham ikke mindre Tak skyldig. Ingen har beriget os som han, ingen har bevæget os som han. Han har kunnet gribe Mennesker i al Verdens Lande, han har kunnet trænge helt ind i Hjertedybet hos Mennesker, der aldrig blev Kristne. Hvorledes skal jeg da udtrykke det, han har kunnet gøre i vore Sjæle? Der har hans Ord mange Gange været som et Lægemiddel mod svære Sygdomme. Det har tændt Lyset igen, naar det var ved at slukkes. Det har vakt til Live den første Kærlighed, som var kølnet og ved at svinde bort. Ja, hver Gang vi aabner hans Bøger, er det, som Sjælen blev ny og ung igen, det er, som greb han den og førte den til andre Verdener, men til Verdener, der er virkelige, og som Sjælen inderst inde længes efter. Og fra alle de Sjæle, som Digteren saaledes har vederkvæget, kommer der en hjertelig Tak.

Og saa har Johannes Jørgensen vist den danske Læseverden, at der er noget, som hedder katholsk Kultur. Han har, som Pastor Assarsson ndtrykker det, bragt Rom nærmere til Norden. Mens alt det katholske ellers laa ganske udenfor enhver Danskers Horisont, har den katholske Digter ført mange ind i den katholske Verden.

For alt dette takker vi og ønsker Digteren endnu en lang og frugtbart Fortsættelse af hans store Gerning.

I Arbejdsværelset i Assisi.

Johannes Jørgensen 60 Aar! Det er en Begivenhed, man ikke alene i Danmark, men over hele den civiliserede Verden vil mindes, derom vidner ikke mindst de kendte Mænds og Kvinders Udtalelser, som Ugebladet i Dagens Anledning bringer. Det har ikke været Meningen her at samle et stort Antal Bidrag, men kun at skaffe faa vægtige Udtalelser, der viser Johannes Jørgensen som Katholik, som Kristen, som Digter, som Dansk og som Europæer. Den berømte belgiske Minister Grev H. Carton de Wiart — der blandt andet huskes fra sit Besøg i København — udtaler, at Johannes Jørgensen staar over det politiske og konfessionelle. — Alle kan samles om hans Produktion, alle kan deltage i den Hyldest, der ydes den berømte Jubilar. — Dette viser ogsaa Indlæggene her i Bladet. Mænd og Kvinder fra de mest forskellige Lejre har ved Udtalelserne til Ugebladet klart og tydeligt vist, at Johannes Jørgensen som Digter og Forfatter, uden at glemme sin egen Nationalitet eller Overbevisning, ved sin positive Produktion, ved sin store Kunst er blevet et Samlingsmærke for alle. En Tak til alle, der med deres Indlæg her har bidraget til at hædre Digteren paa Fødselsdagen ved klart og tydeligt at fastslaa, at hans Arbejde ikke har været forgæves.

*Hs. Højærværdighed Biskop Brems
fortæller om sit første Møde med
Johannes Jørgensen.*

Det var en Lørdag Eftermiddag ved Firetiden, der blev ringet paa i den lille jyske Præstegaard, og en Herre meldte sig: »Mit Navn er Johannes Jørgensen. Jeg vilde blot spørge, hvornaar der holdes Messe imorgen, og om jeg kunde komme til den hellige Kommunion?« — Messetiden passede udmærket til det første Tog vestfra.

Søndag Morgen var Johannes Jørgensen tilstede; det var bidende koldt, hans Brillen var duggede, hans Overskæg var blevet helt hvidt, han overværede den hellige Messe og modtog den hellige Kommunion i det lille fattige Kapel, og som jeg siden erfarede, opbyggede han ved sin Fromhed de faa Katholikker, som i den tidlige Morgenstund var tilstede.

Efter Messen fortalte Johannes Jørgensen mig en lille Episode, som han samme Dags Morgen havde oplevet.

Efter Aftenen i Forvejen at have holdt Foredrag om den hellige Frans af Assisi, havde han nydt den gode jyske Gæstfrihed i en anset Familje. Søndag Morgen meget tidligt, inden han skulde rejse, vilde Husets Frue, at han absolut skulde tage en Kop varm The. — Det frøs jo, Toget var vistnok ikke tilstrækkelig opvarmet, han kunde blive meget stærkt forkølet, det kunde ikke gaa an at rejse fastende o. s. v. »Jeg var i stor Forlegenhed« — sagde Johannes Jørgensen — »jeg havde jo ikke Tid til at forklare, hvorfor jeg skulde være fastende, og paa den anden Side blev jeg bedt saa indtrængende om dog i det mindste at tage denne varme Kop The, kort sagt jeg vidste ikke, hvordan jeg kunde komme ud af den vanskelige Situation. Men saa kom Forsynet mig til Hjælp: idet Fruen fjernede sig et Øjeblik, hældte jeg Theen paa en Urtepotte, men saa sleg Dampen derfra op i den kolde Stue. Ja, hvad maa Fruen have tænkt om mig? Men jeg takker dog Gud, fordi jeg har kunnet overvære den hellige Messe og kommunikere.«

Dette var mit første Møde med den berømte Forfatter Johannes Jørgensen.

Allerede længe havde jeg ønsket at se den Mand, som kunde skrive saa smukt, længe havde jeg beundret ham uden at have set ham. Nu havde jeg set ham, og nu maatte jeg ikke alene beundre den store Forfatter, jeg maatte ogsaa beundre og elske den fromme Kristen.

Jos. Brems, Biskop.

* * *

Generalsekretær i K. F. U. M.

Gunner Engberg.

Siden min Drengetid har jeg forstaaet Johs. Jørgensens Hjemgang til Kristentroen som en Begivenhed af megen Betydning i dansk Aandsliv, — som et Vidnesbyrd, der var egnet til at vække fortjent Opmærksomhed.

Naturligvis synes en Lutheraner, at Digteren gik over Bækken efter Vand, da han opsøgte den katholske Kirke. Men hvilken Troende glæder sig ikke over, at han fik sin Tørst stillet!

Et og andet i hans senere Produktion har vi maattet læse forbi. Til mange flere Ting er vi vendt tilbage med Opybyggelse, Tilskyndelse og Tak.

København, ²⁸/₁₀ 1926.

Gunner Engberg.

Den sønderjydske Fører,
fhv. Minister H. P. Hanssen:

Johannes Jørgensens Navn har en god Klang i Sønderjylland, hvor der særlig i Tvangstiden var Sangbund for den Alvorstone, der gennemstrømmer hans Digtning. Paa sin Færd i fjerne Lande har han aabnet nye Udsigter for vort Blik. Men det er dog særlig den varme Kærlighed til Sønderjylland og Sønderjyderne, den Villighed til altid at yde os en Haandsrækning, naar vi trængte til det, der har vundet ham mange Venner i Grænselandet, og til dem hører ogsaa jeg.

H. P. Hanssen.

* * *

Biskop Chr. Ludwigs, Aalborg:

Kære hr. Johannes Jørgensen! I 1896 så jeg som ung rus i et jysk boghandlervindu Deres lille bog »Livsløgn og Livssandhed« i det vissengrønne bind med det rosenomslyngede kors. Mange penge havde jeg ikke, men jeg måtte have den bog, og jeg fortrød ikke købet. Der var jo nok noget i den, som jeg den gang mere anede end forstod. Men ud fra den lyste klart og stærkt som skæret fra to mægtige fyrlanterner, der varede mod skær og grunde og viste det rette sejlløb til den sikre havn: opgøret med den oprørets og tøjlesløshedens ånd, som jeg frygtede og vel frygtede allermest, fordi jeg ikke kunde undgaa at mærke dens »tryleskønhed«, og vidnesbyrdet om den Livets Gud, Fader, Søn og Helligånd, som De nu havde fundet hjem til igen, og som min unge sjæl higede efter helt at give sig i vold og tjene. Gennem hele min studentertids kamp og vækst fulgte Deres lille bog mig, og det er mig umuligt at udmåle, hvor mægtig en betydning den har haft for mig. Gud veed det, og Han vil engang åbenbare os det.

Siden har De skrevet mange, mange bøger, som jeg alle har læst. Som den overbeviste søn af den romerske kirke, De er, har De i disse bøger måttet skrive meget, som jeg ser helt anderledes på, og De har ogsaa en og anden gang skrevet ting, der gik hårdt imod det, jeg elsker som evangelisk kristen, og som derfor smertede mig. Anderledes har det ikke kunnet være, og anderledes kan jeg ikke ud-

trykke det, selv om De nu holder fødselsdag og »bespises på Prytaneion«. Men aldrig har jeg kunnet læse nogen af Deres Bøger, uden at der igennem dem klang den samme dobbelttone: opgøret med vore fælles fjender og vidnesbyrdet om vor fælles frelser og Herre. Og aldrig har jeg kunnet høre den tone, uden at mit hjerte på ny gav genlyd. Sådan er min gæld til Dem øget år efter år.

De hører med i mit liv, og jeg takker Gud for Dem og

Vor Frue Stræde i Svendborg.

beder Ham, at Han i kommende år på Dem rigt vil opfylde, hvad Grundtvig engang sang i en lovsang til Hans pris:

Se, fra disse drive-huse
i det fri, hvor storme suse,
poder plantes ud!
*Og når de som sne er hvide,
finest frugt ved vintertide
bærer de for Gud.*

Aalborg bispegaard d. 25. Oktober 1926.

Deres ærbødige og taknemlige
Chr. Ludwigs.

Professor ved Københavns Universitet,

Dr. phil. Vald. Vedel:

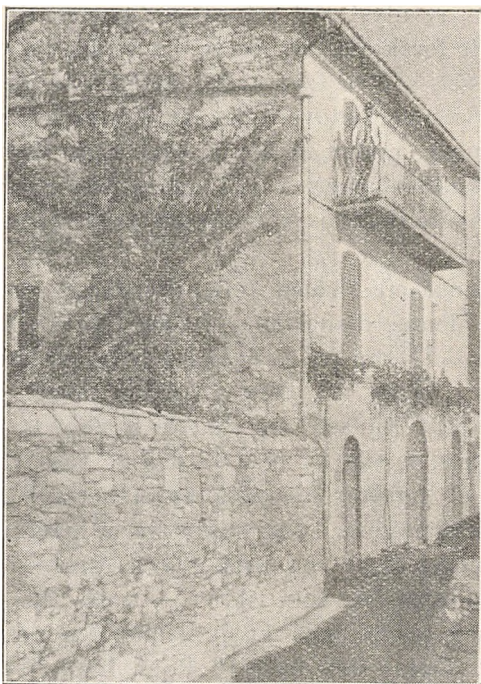
Det er gået mig så underligt med Johannes Jørgensen, at jeg fra studenterårene har været i hyppig berøring med ham, litterært og privat, men aldrig dog er kommet ham personlig rigtig nær. Og alligevel er en ganske egen følelse af hans nærværelse gået gennem hele mit åndelige liv. Så forskellig han er fra mig i naturel, i livsførelse, i tro, havde jeg altid en fornemmelse af, at hans sind optog tilværelsen og besvarede livet i nervesvingninger, der i så meget svarede til dem, jeg kendte hos mig selv. Vist er det ialfald, at ingen digtning af mit slægtleds har så fortroligt som Joh. Jørgensen anslået strenge, der — stumme — silrede ogsaa i mig, og der er et lille tal af hans vers, fra de første (eller næstførste) til de sidste, som har været mig en »*medicina mentis*« og er bleven mig et »*vade mecum*«, der langt »udover den æstetiske tilfredsstillelse« stemte sindet og bestemte holdningen overfor så meget i livet. Digte som f. ex. »*Julestjærnen*«, »*Alle sjæles nat*« eller det om Verlaine står ikke blot for mig som noget af det skønneste dansk og af den skønneste poesi, jeg kender, men de når ind — hos andre, tror jeg, såvel som hos mig — til den religiøse bund, der afsætter sig gennem årene i ethvert alvorligt menneske, og der øver de en rent menneskelig virkning, som jeg er vis på Joh. Jørgensen selv ønsker det frem for den blot kunstneriske. *Vald. Vedel.*

* * *

Fru Sigrid Undset:

Da jeg som ganske ung læste Johannes Jørgensens ungdomsarbejder, gjorde de et næsten plagsomt sterkt indtryk paa mig. Det kom selvfølgelig av, at her møtte jeg i et avklaret billede et stort og uryddig følelseskompleks, som jeg kjendte fra mig selv: Den umættelige sanselige henrykkelse ved underkastelsen under naturindtryk, den dype og hovmodige kjendsel av ensomhet og overlegenhet, naar man opdager, ens egne Sanser er mere fintmerkende end andres. (Jeg husker, da jeg selv første gangen opdaget dette: jeg var en ni aar gammel og gik hjem fra skolen

med nogen andre smaapiker. Det var vinter, og træerne i parken stod tynget av sne, og jeg kom til at si noget saadant som, se kastanjen. De andre smaapikerne vilde ikke tro, at jeg kunde kjende det ene løvtræ fra det andet, naar de stod uten blade. Det havde aldrig før faldt mig ind, at der var nogen som ikke kunde det. Jeg husker ogsaa, hvordan jeg følte denne opdagelse — som jeg blev »en fremmed«, og hovmodig av det.)

Hjemmet i Assisi.

Saa var det som at høre igjen melodier fulde av minder, naar Johannes Jørgensen hekset frem visioner paa prosa og paa vers. Vaaren: hvitvejstepper mønstret av nakne trækroners skyggeslør, driverne av nedfaldne knop-skjæl langs gangene i parken -- høsten: et graatt fjordgløtt under skoddehimmelen, tidløs som blomstrer blekblaa op gjennom raatnende løv; byen: — utkantgater mellem havegjerder, forretningsstrøket med strømmen av møtende ansigter som kveldslyset gjør bleke, og man gaar sig

svimmel tilslut imot den rindende strøm av fremmede mennesker.

Men der var ogsaa bakslaget efter rusen av sollys gjennom løv. Menneskenes forunderlige evne til at skjæmme ut sin egen fryd — med sindet opspilt av glæde over jordens yndige aasyn gaar vi hjem til reder, som er som utslet paa det. Endda mens ens hele bevissthet kjendes bare som et speil for blaa luft og grønne strender splintres speilet av jordskjalv under sjøbotnen, gjørmes av vrede og av lede, av ulyst ved selve kjærligheten til noget som er saa vildt forskjellig fra os selv i væsen og dimensioner og uttrykkssæt, saa vi faar aldrig andet svar der end ekko. Og vender vi synet indover i os selv eller mener vi at se vor næste i øinene, møter vi den samme evne til at skjæmme ut — og bakom smerten ved opdagelsen aner vi en pervers vandal-stolthed over vor egen evne til at se ødelæggelsen.

Ikke længe efter røbet Johannes Jørgensen, at erkjendelsen av denne disharmoni hadde drevet ham ut paa leting efter det, som jeg dengang kaldte syntesen, saa vidt jeg husker. Hans vei førte til Rom, hvor en fisker fra Galilæa i snart totusen aar hadde præket et evangelium, som forklarte, baade hvorfor verden er saa overmenneskelig herlig, og hvorfor menneskenaturen uavladelig uttrykker sig i ødelæggelse. Jeg fulgte hans beretning om færden med noget mere end lunken interesse — fordi det var Johannes Jørgensen, som skrev — men ellers hadde jeg nu selv saa travlt med at lete efter »syntesen« paa en anden vei. Ogsaa den førte til Rom, hvor fiskeren vidner om En, som alene kan frelse mennesket fra dets egen ødelæggelseslyst og forsone det med Ham, som skapte det »saare godt«.

Og igjen blev det av Johannes Jørgensen at jeg mottok de avklarede billeder av uryddige følelseskomplekser, som en ny virkelighetserkjendelse hadde vakt. For selv om intet menneske kan hjelpe et andet med at opleve og erfare en eneste smule av virkeligheten — og allermindst naar det gjælder religion, siden det er det virkeligste av alt, saa kan man netop hjelpe og leie hinanden gjennom

den røk og skodde av stemning og følelse og refleksion som oplevelser reiser i menneskesindene.

Derfor blir min hilsen til Johannes Jørgensen paa hans sekstiaarsdag en tak og et ønske: »Gud lønne Dem!«

Lillehammer, 27. 10. 1926.

Sigrid Undset.

* *

*Den svenske Biskop,
Mgr. Müller:*

Der findes ikke mange Forfatternavne, som i vore Dage har saa god en Klang i hele Verden, men frem for alt i den katholske Verden, som Johannes Jørgensen. Især har hans smukke Bog om den hellige Franciskus af Assisi erobret alles Hjerter. Jeg erindrer endnu, med hvilken Fortryllelse den gejstlige Kreds, som jeg den Gang tilhørte, nød af denne Helgenbeskrivelse. Den er ikke alene skrevet med den mest udsøgte Kunst, som forudsætter et dybtgaaende Studium, og som, naar den saaledes er trængt frem til Klarhed, vælger den enkleste og skønneste Form. Nej, den er ogsaa skrevet med en forstaaende stor Aands hele Kærlighed. Blandt mine mange Ønsker for vor verdensberømte nordiske Forfatter findes ogsaa det, at Gud endnu længe maa bevare ham ligesaa ungdomsfrisk baade paa Legeme og Sjæl som hidtil, saa han naar at skænke os

en Biografi af vor største nordiske Helgen, Sankt Birgitta, skrevet med et ligesaa katholsk Hjerte og ligesaa stor Kærlighed til Emnet som den monumentale Franciskusbog.

Stockholm, 23. Oktober 1926. *

Johannes Erik,

Biskop af Lorea, Apostolisk Vikar for Sverige.

* * *

*Forfatteren,
Pastor B. D. Assarsson,
Stockholm:*

Digtere og Forfattere er vor Tids Profeter. Med næsten religiøs Ærbødighed og Autoritetstro lytter »den dannede Almenhed« til deres Ord. Dette skal man især betænke, naar man vil maale og veje Johannes Jørgensens Betydning for Kirkens Arbejde i Skandinavien. Søm en moderne Gefion har han draget vore nordiske Lande lidt længere mod Syd, nogle Mil *nærmere Rom*. Der findes nok undtagelsesvis nogle af vore protestantiske Landsmænd som tilfældigvis eller af Lyst læser katholske Bøger — Det nye Testamente, Vore Fædres Tro, Katekismen etc. Med Johannes Jørgensens Bøger forholder det sig helt anderledes. De læses med Interesse af alle Litteraturinteresserede og danner saaledes en ny Bro mellem Norden og Rom.

Ogsaa paa anden Maade har Johannes Jørgensen hjulpet

vor katholske Virksomhed betydeligt. Hans Skrifter har givet Næring for *katholsk Fantasi* — noget, der i vore nordiske Lande er af stor Betydning.

Stockholm, d. 25. Oktober 1926.

B. D. Assarsson.

* * *

*Forfatteren,
Baron Gustaf Armfelt,
Kammerherre
hos H. H. Paven.*

»Underlige fjerne Dage,
Den Gang Danmark laa
Som et Skovland uden Mage,
Bag de Bølger blaa.«

Saaledes lød nogle Linier i Johannes Jørgensens prægtige Kantate ved Absalonsfesten i København for henved et kvart Aarhundrede siden, da jeg for første Gang traf ham, som vi Katholikker i hele Skandinavien regner for vor Mærkesmand.

Det som kendetegner dette Digt, i hvilket han synger om en af de største Skikkelser fra Danmarks katholske Middelalder, den vældige Biskop Absalon Hvide af Lund, er karakteristisk for hele Johannes Jørgensens Produktion: Sprogets Vellyd og Skønhed forenet med Tankens Dybde.

Saadan er han, da han i sit Gennembrudsskrift »Livsløgn og Livssandhed« med flammende Iver gaar i Rette med Tidens Vantro, da han i »Rejsebogen« opridser Billeder fra sin lange Vandring til Sandhedens Land, og da han bliver vor Rejsefører til Lourdes, den af Mirakler be-naadede By i Frankrigs helgenrige Jord.

Ligesom han selv, paavirket ikke blot af skandinavisk og germansk, men ogsaa af rig gallisk og latinsk Kultur, præges hans Forfatterskabs Alsidighed af dette med et gyldent Stempel. Glødende Beundrer af den hellige Frans af Assisi, begejstrer og henriver Skildringerne af il Poverello, i hvis Jubilæumsaar hans egen 60 Aars Dag finder Sted. Johannes Jørgensen har med Forstaaelse ligeledes mesterlig skildret andre katholske Helgeners Liv, saaledes Katherina af Sienas, en af de mest betagende Blomster i Sankt Dominikus's frugtbare Have, og han har ført os til Beuron, Sankt Benedikts mærkeligste Kloster i vore Dage, samt vist os et Galleri af »Romerske Helgebilleder«, straalende i Troens, Haabets og Kærlighedens Lys.

Selv fra Ungdommen vel bevandret i det moderne Kulturlivs Babelsbygning, har Forfatteren til mit »Livs Legende« i den katholske Tænkning og det sande Troens Lys lært sig at forstaa katholsk Middelalder med dens Ideal, som lader Retten være det primære, men Magten kun det sekundære, og Gregorius VII's og Jeanne d'Arcs troes- og sejrssikre Program, som Johannes Jørgensen sammentrænger i Ordene: »Kæmp for alt, hvad du har kært, dø, om saa det gælder.« (Bag alle de blaa Bjerger, Side 25.)

Saadan er de Idealer, Johannes Jørgensen fremmaner i sine Værker, og, baaret paa hans Tankers Vinger, er de trængt langt ud over Danmarks Grænser. Mistro og Vrangforestillinger rejste sig mod alt katholsk, men Johannes Jørgensens Digtning har i Sjælenes Dyb baaret et Frø af Forstaaelse for det evigt og guddommeligt katholske.

Kulla i Odensvi, St. Johannes Cantii Dag,

d. 20/10 1926.

Gustaf Armfelt.

* * *

Den hollandske Dr. Jul. Persijn:

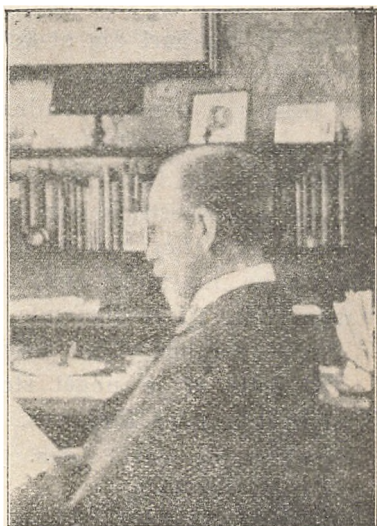
Johannes Jørgensen er en stor Kunstner. I sine Bøger viser han sig som et ædelt Menneske og prægtig i al sin Iver. Hvor Verden dog vilde se anderledes ud, hvis der var mange af den Slags Mænd! Arns Welden kaldte Jør-

gensen for en »Digterfilosof«. Og med Rette: Faa er de, der er i Stand til at forene saa megen Følelse og saa stor en Tænkerevne til et kunstnerisk Hele!

Jul. Persijn,
Dr. i Litteratur.

* * *

*Professor i
skandinaviske Sprog ved
Universitetet i Gent,
Dr. H. Logeman:*

Kære Johannes Jørgensen!

Der sendes mig en rundskrivelse »til Danmarks Katholiker« med en opfordring at være med og hædre dig paa din forestaaende festdag, bl. a. med en »artikel om din betydning«.

Jeg tager næppe fejl, naar jeg føler denne anmodning nærmest rettet til mig som din hollandske oversætterindes ægtefælle, mere end til mig selv, som jo kun kan rose mig af at være bæret med dit venskab. Og da spørger jeg: hvorledes skal jeg — skal vi som hverken var — og er — Dansk eller Katholik, kunne skrive om din betydning for »vore troesfæller«?

Men der er dog vist en udvej. Man vil dog vel ikke her nægte mig adgang til dine troesfællers række, naar jeg vender mig ikke til Digteren, til den katolske skribent, men naar jeg siger et taknemmeligheds ord til Mennesket Johannes Jørgensen? Og da har jeg frit

spil — frit i alt fald saa vidt min evne til at udtrykke mig paa det fremmede sprog strækker — for vi har lært dig at kende som det elskværdige, det beskedne, det ædle menneske, du er, en, der paa sin bekostning har lært livets vanskelige kunst og nu lever sit liv i ensomhed og langt fra sit elskede »Danimarca« og arbejder der for sin Gud, sin Kirke og sine medmennesker.

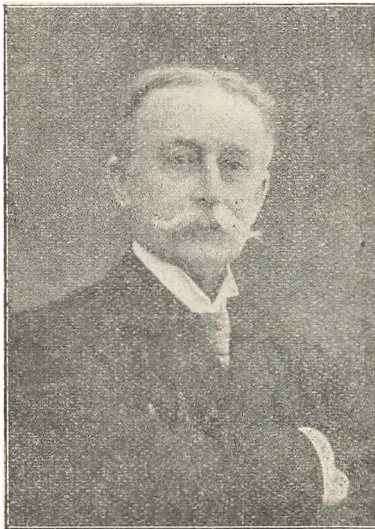
Og jeg har lært dig at kende som din hollandske oversætterindes og hendes ægtefælles trofaste ven og den sidste trøster i hans ensomhed og sorg. Jeg ved, at intet vilde være dig for stort et offer, dersom du derved kunde bringe ham den trøst, han søger, og at dit venskab alene, selv om dine bestræbelser ikke skulde krones med held, vil være ham noget af en lindring i hans sorg. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at du maa have været mange, mange andre til en lignende velsignelse.

Ja, — der har vi nu alligevel noget om din betydning.

Og dette er jo noget stort for dig at se tilbage paa: Du har ikke levet forgæves.

Sleydinge pr. Gent, Belgien. Din taknemmelige gamle ven
20. Okt. 1926.

H. Logeman.

*Medlem af
Det franske Akademi,
René Bazin:*

Desværre kan jeg ikke i Øjeblikket — saaledes som De ønsker det — skrive en Uge- eller Dagbladsartikel om

Johannes Jørgensen. Men jeg vil dog ikke, at Festen som man forbereder i Danmark til Ære for den store Digter, skal forløbe, uden at jeg siger til de danske Katholikker: Jeg slutter mig til eder, jeg glæder mig med eder, jeg er en af hans Venner og en af eders.

Paa hvilken Maade jeg har lært ham at kende? Jeg husker ikke længere hverken de nærmere Omstændigheder eller Datoer — alt det ligger saa langt tilbage. Men min Hengivenhed og Beundring for ham er steget Aar for Aar. Jørgensen er meget kendt og meget afholdt i Paris. Hver Gang, han kommer hertil, er han stærkt søgt, og jeg har ofte bemærket, hvorledes man flokkes om ham, hvorledes man lytter til hans Ord med ganske særlig Ærefrygt, med en ærbødig Hengivenhed, som man viser en stor Aand. Han er meget jævn i sit Væsen, men hans Sjæl er straalende. Han er munter, men man aner dog, at han har lidt. Jeg tror, at den hellige Frans af Assisi har skænket ham denne Naade.

Jørgensen har fortalt om Bernardones Søn og om Umbrien som Digter og som Kristen, det vil sige som et Menneske, der ser dobbelt saa langt som de andre ind i denne Verdens Begivenheder! Man elsker ham for hans Bøger, der vil gaa over i den klassiske Litteratur. — Jeg er vis paa, at Efterretningerne om de Fester, der bliver fejret for ham i Danmark, vil give stærkt Genlyd i Frankrig, og at Forfattere, Videnskabsmænd og ogsaa mange jævne Mennesker, som læser hans Bøger, vil glæde sig over en Hæder, der er saa vel fortjent.

René Bazin.

* * *

Mlle Belpaire — en af Belgiens klogeste Kvinder, kendt for sin vidtstrakte Filantropi og af de fattige kaldt »Belgiens Moder«. Forfatterinde og ofte omtalt i J. J.'s Bøger:

En af Mystikens største Forfattere, den engelske Pater Faber, siger, at Taknemmelighed er en lige saa sjælden som nødvendig Dyd, endvidere, fortsætter han, bør denne Dyd være de sande Kristnes særlige Kendemærke, og hvis

dette er Tilfældet, saa har Belgien en hellig Gæld at afvikle overfor Johannes Jørgensen. »En Ven i Nøden er en sand Ven,« siger et engelsk Ordsprog. Og under Verdenskrigen fik vort Fædreland rig Lejlighed til at kende

sine sande Venner. Johannes Jørgensen har ved alle Lejligheder vist sig som Belgiens Ven, og selvom Italien for ham er blevet et Slags andet Fædreland, ejer vort Land ikke desto mindre sin Plads i denne Mands Hjerter, et Hjerter, der helt igennem er sandt og dertil opfyldt af den ægte katholske Næstekærlighed. Naar danske Katholikker derfor glæder sig paa Højtidsdagen over deres berømte Trosfælle, forlanger deres belgiske Brødre ogsaa deres Del af Glæden, ikke mindst de Belgiere, der i over 25 Aar har haft det Privilegium at kunne regne sig som Venner af den ædle Digter, af denne glødende Kristen, af ham, som har ført saa mangen Sjæl til Gud. Maatte Forsynet, som har styret hans Skridt i »Livets Pilgrimsgang«, endnu forunde ham mange og produktive Aar, som kunde slutte sig til de forløbne, der kroner hans Hoved med saa skøn en Krans.

Anvers, 23. Oktober 1926,

M. E. Belpaire.

*Den ansele Forfatter, tidligere
Ministerpræsident i Belgien,
kendt i Danmark gennem
Johannes Jørgensens Bøger
og fra en Foredragsrejse i
København, Grev
Henry Carton de Wiart.*

Hvem skulde vel glæde sig om ikke Belgien ved at erfare, at Johannes Jørgensens Landsmænd agter at fejre hans 60 Aars Fødselsdag paa det højtideligste? Johannes Jørgensens Navn og Værker er jo forlængst skattet og elsket over alt i Belgien! Hos os anses Johannes Jørgensen ikke blot for Danmarks største Digter, men uimod sagt for en af Nutidens største Mestre paa Litteraturens og Tænkningens Omraade. Ganske vist kan maaske denne Popularitet netop i Belgien i en vis Grad tilskrives den Interesse og Sympati, hans Overgang til Katholicismen fremkaldte i et Land, som ved sine Traditioner er saa fuldt ud katholsk, men paa den anden Side, hvor kunde vi andet end føle os rørt og taknemmelige overfor den ædle og modige Holdning, som han viste endnu samme Dag, da vort Fædreland pludselig blev angrebet og maatte i Ilden?

I denne sørgelige Stund stod Johannes Jørgensen trofast paa vor Side, han skrev — for at underrette den øvrige Verden om vort Martyrium og for at opildne os selv til at holde ud.

Men det er dog ikke disse ikke-litterære Betragtninger, der forklarer eller motiverer den Sukces, Bøger som »Lignelser«, »Katharina af Siena« og saa mange andre af hans

Arbejder, der saa at sige er blevet klassisk Litteratur, har haft. Det, man især beundrer i hans Bøger, staar højt over baade politiske og konfessionelle Betragtninger. Hvad der fremfor alt andet karakteriserer Johannes Jørgensen, forekommer det mig, er en Blanding af Umiddelbarhed og Dybde, der er ham egen. Paa den ene Side ejer han i høj Grad det, Digteren Fernand Severin kalder: »Ungdommens Gave«, idet han har bevaret den Iagttagelsens, Følelsens og Følsomhedens Friskhed og Oprindelighed, der er Ungdommen egen: alt forundrer og henrykker ham, han glæder sig og sørger som et Barn, men samtidig opdager man Manden i hans Værker, Manden, som i høj Grad besidder baade Bogens og Livets Viden og forstaar at bedømme Mennesker og Ideer nøgternt og tolerant. Denne usædvanlige Blanding har imidlertid intet forceret ved sig. Det paa en Gang umiddelbare og skarp-sindige er ham medfødt. Han er aldrig kunstlet. Han lider absolut ikke af den sygelige Selvgladhed, som er saa paa-faldende hos Størsteparten af store Forfattere og Kunstnere.

Alle disse Egenskaber fuldstændiggøres yderligere ved den største af alle Dyder, nemlig Godhed. Næppe har man læst de første Sider i en Bog fra hans Haand, før man føler en absolut Tillid til ham; jeg tror, det er Pascal, som har sagt: »Man troede kun at finde en Forfatter, men fandt et Menneske.« — Intet passer bedre paa Johannes Jørgensen. Hvad angaar hans Indflydelse paa Samtiden, da er den uomtvistelig. For mit Vedkommende staar han som den, der forsvarer Aand mod Materialisme, Kvalitet mod Kvantitet, kort sagt Dyden mod Lasten. I en Tid, hvor Menneskesjælen belastes af Egoisme, bidrager Johannes Jørgensens Livsværk til at rense Luften. Det danner som et Bolværk mod Pengenes og den brutale Krafts moderne Barbari. *H. Carton de Wiart.*

* * *

En stor Ven af dansk Kultur, Forfatter af »Lives of the Popes«, Rektor for Bedakollegiet i Rom, Mgr. H. K. Mann:

Det er med den største Glæde, at jeg har hørt, at Johannes Jørgensens Landsmænd, Katholikker og Ikke-

Katholikker, har besluttet offentligt at hædre deres berømte Medborger, Johannes Jørgensen, paa hans tredsaarige Fødselsdag. Ved sine Skrifter er Hr. Jørgensen blevet en Borger, ikke alene af det lille Danmark, men af den civili-

serede Verden, og de har bragt Ære ikke alene til ham selv og hans Fædreland, men ogsaa til Literaturens store Rige.

Det er ikke blevet alle givet at kende Hr. Jørgensen personligt; men enhver, som har læst en af hans Bøger, vil i det mindste have følt noget af Forfatterens Charme. Hans Produktion er et trofast Spejl, ikke alene af hans rige Kundskaber, men især af hans frejdige og indtagende Væsen og hans Vid, der stedse underholder og aldrig saarer. Dersom man kan udlede noget af de Skrifter, hvormed Hr. Jørgensen har beriget Kirkelitteraturen i sit heltemodige Land, er det, at hans Karakter paa en Gang er stærk og mild, og drager Læserne til sig med en Magt, der maa kaldes magnetisk.

Ære den, som æres bør! Det er mig derfor en overordentlig Glæde, især som Englænder, at staa Side om Side med hans Landsmænd, som vi beundrer og elsker, og med dem af hele mit Hjerte at ønske Hr. Jørgensen endnu mange Aar i Glæde og Kraft, saaledes at han i

inange og lange Dage i Fremtiden maa være i Stand til vedblivende at meddele til andre, sine Landsmænd og den øvrige Verden, noget af den enkle Tro, den poetiske Aand, den dybe Kundskab, og det vindende Væsen, mandigt, men blidt, der er saa karakteristisk for ham!

H. K. Mann.

Rector of the College of the Venerable Bede. Rome.

* *

*Regeringsraad Johann Foltin,
Østerrig.*

Blandt de berømte Konvertiter, der er en Stolthed for alle Landes Katholikker, er *Johannes Jørgensen* vel en af de mest fremragende. Om hans Digtergerning kan man passende bruge Schillers Ord:

»Es liebt die Welt, das Strahlende zu schwärzen
Und das Erhabne in den Staub zu ziehn;
Doch, fürchte nicht, es gibt noch schöne Herzen,
Die für das Hohe, Herrliche erglühn,
Den lauten Markt mag Momus unterhalten,
Ein edler Sinn liebt edlere Gestalten.«

Ja, det er sikkert et Bevis paa hans skønne Hjerte og hans ædle Sind, naar den gudbenaadede Digter har forherliget saa ædle Skikkelser som den hellige Katharina af Siona og den hellige Frans af Assisi.

*Regeringsraad Johan Foltin,
fhv. Gymnasirektor i Horn, Østerrig,
om Sommeren Hjælpepræst ved
St. Ansgar i København.*

* * *

*Hs. Højærværdighed, Abbeden
af Allenburg, Ambros Minarz:*

Gid »Vor Frue af Danmark« vil velsigne og beskytte ham, der har sunget hendes Lov, i de kommende Dage.

Det ønsker til 60 Aars Fødselsdagen i Ærbødighed
*Ambros Minarz, O. S. B.
Abbed.*

* * *

*Den kendte tyske Jesuit og Forfatter**Friedrich Muckermann:*

Navnet Johannes Jørgensen betyder for mig noget lyst, blødt og uendelig mildt. Naar jeg hører det Navn, ser jeg for mig de danske Øers blide Bakker og føler noget af den lune Luft, der stryger gennem Dyrehaven, hvor de mange tammø Hjørte græsser og lykkelige Mennesker lejrer sig ved fredelige Skovsøer. Og saa kommer Brisen fra Øresund og det ene efter det andet, som det svæver i Jørgensens Digte, hvoraf den, der kun kender Hovedstadens Dansk, kan erfare, hvor musikalsk dette Sprog, der er beslægtet med vort Nedertysk og med Svensk, klinger i sin Renhed. Jeg kommer ogsaa i Tanker om, at de unge Birketræer, naar den første Foraarssol forgyldte dem, var sartere og festligere i Danmark end noget andet Sted, disse unge Birketræer, der syntes at synges som unge Piger, som I. P. Jakobsen fortryllende har sagt. Men over de unge Birketræer stod hin danske Himmel, der byttede sit Blaa med Vandene, der omskyller disse idylliske Øer og giver alle de smukke Villaer med de velplejede Haver noget frit og frisk. Der var altid, saadan staar det i min Erindring, fine hvide Skyer paa denne Himmel, ikke netop Lammeskyer, men snarere som viftende Tørklæder og lyse Sejl, og med al sin leende Skønhed bevarede Himmelen dog sine Hemmeligheder. Og der er en af Baadene paa Øresund, der drager af Sted som hvide Duer. Men Havet under dem er farligt, siger man, fuldt af uberegnelige Understrømme. Naturligvis mindes jeg ogsaa de lyse Nætter, som de gøgler i Oehlenschlägers »St. Hansaften Spil«, hvor den længe tilbageholdte Romantik bryder frem med alt sit Trylleri. En Strofe af Holger Drachmann ser jeg ogsaa som en kvidrende Lærke hæve sig op i den nyopdagede Skabnings vidunderlige Storhed, og vel kvidrer den ikke Davids Salmer, men dog er det bedaarende skønt. Hele dette Land hæver sig nu op af Erindringens Dybder tillige med et Folk, der kunde lære en, hvorledes man skal elske Naturen og værne om sin Historie; Biskop Absalons mægtige Billede staar for mig!

Altsaa, Mogens Ballin, en fuldblods Kunstner med to store mørke Øjne, der sad i et blegt, asketisk Ansigt,

der var indrammet af et alvorligt sort Skæg, og som fortalte om hans Races mystiske Glød, denne Mogens Ballin, som vi kender fra Verkades herlige Bog om »Unruhe zu Gott«, sagde engang til mig: »Johannes Jørgensen har Mælk i Aarene.« Denne Ballin kendte Livet og havde praktisk prøvet alle Filosofier, indtil Thomas af Kempis's Visdom forekom ham at være den højeste af alle. Han har vist Johannes Jørgensen, der først svømmede med Strømmen, som under Georg Brandes's Ledelse rev den unge Generation med sig, hen til den katholske Kirke; Francesco (nemlig Ballin) møder os saa ofte i Digterens Værker. I sin gribende Bog »Den yderste Dag« har Johannes Jørgensen gjort Regnskabet op over sit Liv dengang, og i Problemromanen »Vor Frue af Danmark« har han vist os de vidunderlige Veje, Forsynet havde ført det.

Den Dag kom, da jeg af en eller anden Grund maatte skrive et lille Brev til Johannes Jørgensen, den allerede dengang baade i Frankrig og Tyskland berømte Digter. Endnu husker jeg nøje, hvorledes jeg forsigtigt aabnede Svaret, og hvorledes det glædede mig, at han skrev, at den Maade, mit Brev var skrevet paa, havde rigtig gjort ham godt. Johannes Jørgensen var alt, kun ikke Bureaukrat, og naar han rejste til Tyskland, saa rejste han dertil »over Berlin«, og det, at mit Brev nu ikke var skrevet i Embedsstil, men ganske simpelt menneskeligt havde glædet ham. — Det hændte ofte, at han om Morgenen kørte ind til en Redaktion for at skrive sine meget beundrede Essays, og det sanme Tog førte mig til Universitetet. Det var meget smukke Stunder, og den Dag i Dag er jeg Digteren taknemmelig derfor.

Paa Grund af sin Overgang til den katholske Kirke blev Johannes Jørgensen ofte haanet og har ogsaa som Forfatter maattet lide meget derunder. Men hans Poesis Magt var stærkere end alt Had, og man kunde ikke bevare Vreden mod en Digter, om hvem mange sagde, at han skrev det bedste Dansk i hele Landet. Johannes Jørgensen var altid mild og fornem og viede sig med hele sin Sjæl det Samfund, han nu tilhørte, og som var stolt af ham. Det har sikkert ikke altid været let for ham helt at forstaa det tyske Væsen, som naturligtvis prægede den tyske

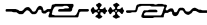
Missionær og de nøgterne Jesuiter paa Kollegiet, om de end med stor Kærlighed søgte at trænge ind i Landets Kultur. Dertil kom, at Johannes Jørgensen i sin Kunst følte en stor Gæld til Frankrig, og at hans Hjerte vel overhovedet hang stærkere ved Frankrig end ved Tyskland. Men saadanne Modsætninger slog Troen Bro over, og det er ogsaa sandt, at Johannes Jørgensen har følt sig overordentlig lykkelig hos sine tyske Venner ikke blot i Danmark, men ogsaa ved Rhinen og i Syden, saa at mit Samvær med ham lever i min Erindring som noget vidunderligt harmonisk. Navnlig hans Franciskusbog skaffede ham ogsaa i Tyskland en trofast Menighed, medens hans Lyrisk var os mere fremmed, og hans Stemningsbilleder med deres henrivende lyriske Tale forstod de fleste hos os slet ikke. Et udsøgt Causerie forstaar man jo heller ikke i Tyskland nu til Dags, og maaske maa der endnu gaa Generationer, før der kommer en, der har denne gratiøse Evne.

Krigens Lys har sønderslaaet noget kostbart i dette skønne Landskab. De tyske Venner kunde ikke forstaa Johannes Jørgensen, da han syntes at tage Parti. Nu forstaar vi snarere, hvilken Aand der ligger til Grund for »Klokke Roland« og meget andet, som fulgte derpaa. Man maa huske paa, hvor meget Johannes Jørgensen elskede hine flamske Byer, der ramtes saa haardt af Krigens Ødelæggelse. Det var hos ham mere et Skrig af Menneskelighed end Had mod et Folk, og lad os da begrave denne sørgelige Sag i den Erkendelse, som endnu er saa levende i Østens Kristendom, at vi nemlig alle er Skyld i alt, og derfor alle maa tilgive hverandre. Og det vil vi gøre grundigt, saa at den gamle Kærlighed vaagner paany i en helt ny Kærlighed, og gammel og ny Taknemmelighed hilser de uforgængelige Gaver, som denne Digter har skænket ogsaa os.

Fra Assisi, hvor den danske Digter er Æresborger, begiver Johannes Jørgensen sig nu til den lille Havneby Svendborg paa Fyn, hvor man den 6. November paa hans 60 Aars Fødselsdag bereder ham en storslaaet Fest. Og saa vi sender ham en hjertelig Lykønskning og haaber

endnu af ham at faa mange dybe og smukke Ord, der kan være os til Trøst og Kraft i en tung Tid.

Friedrich Muckermann, S. J.

Stjernen i Øst.

»Röda rummet« er ikke hjemme; »Per Gynt« er maaske hjemme, men ikke paa Plads; De kan høre om »Livsløgn og Livssandhed« i næste Uge, derimod kan De faa »Livets Træ«.

Det var Lørdag Aften i »Arbejdernes Læseselskab« i Nansensgade. Folk kom og gik i en langsomt rindende Strøm, og Bibliotheksassistent Andersen travede flere Mil i Timen mellem Skranke og Reol i en Atmosfære af tomme-tyk Tobaksrøg og andre æteriske Ingredienser; men gennem Taagen skar som Lysglimt Navnene paa Alverdens store og smaa Profeter, og deres Aandsprodukter begæredes med intensiv Kraft i alle Tonehøjder fra Bas til Diskant, paa uforfalsket Grønnegadejargon, paa stilfuldeste Højdansk.

Jeg glemmer ikke Andersen, at han stak mig »Livets Træ« ud. Den er aldrig siden faldet mig i Hænde, saa det er mere end sandsynligt, at min Dom om den er ligesom gennemtrængt af den Haabets Farve, der kendetegnede mine nitten Aar. »Livets Træ« forefandt jeg vel grønt og lidet egnet som Tankeobjekt for den nittenaarige, der i stille Timer producerede Digte i Alenvis — Metersystemet anvendtes ikke dengang her i Landet.

Næste Uge bragte mig »Livsløgn og Livssandhed«, men —.

Andersen gnavede: »Sidste Uge forlangte De den absolut — naa, De skal saamænd ikke besvære Dem med at tage den, der er tyve andre, der brænder efter at faa den!«

Bogen forsvandt i Jakkelommen; man vilde jo nødig lade sig lumpe af Høkere og Filistre, det skulde dog være rart at se, hvad Godtfolk forlystede sig med, selvom denne Undersøgelse havde Karakter af Hoveriarbejde.

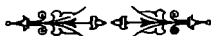
»Livsløgn og Livssandhed« er en lille Bog, regnet efter Dimensionerne, men dens aandelige Vægtfylde lader sig kun ansætte i potenserede Tal.

Tre Gange i Løbet af seks Dage pløjede jeg Bogen igennem, men den huede mig ikke — og alligevel kunde jeg ikke slippe den. Med »Lignelser« var min Skæbne besejlet. —

Det staar næppe det yngre Slægtled klart, hvilken Betydning »Livsløgn og Livssandhed« har haft hos sin Tid, men for alle os, der i hine Dage vendte Hu og Vilje mod Rom, var denne Bog en Røst i Ørkenen, en Ledestjerne. Om os kunde det være skrevet, hvad Evangeliet beretter: »Vi have set hans Stjerne i Østen, vi ere komne for at tilbede ham.«

Karl V. Olsen.

Fest for Johannes Jørgensen.

En Komité, der baade bestaar af Katholikker og af Repræsentanter for Kunst og Videnskab, indbyder til en Fest for Digteren Lørdag den 13. November. Festen vil blive afholdt paa Gl. Carlsberg Glyptotek. Det nærmere Program er endnu ikke fastlagt, men vil kunne ses i Dagspressen, Komitéen bestaar af følgende:

Vilh. Andersen, Professor Dr. phil. — Frk. Angelika Axelsen, Magister. — Fru Signe Berling. — Aage von Bazon, Veksellerer, — Henning Bistrup, Orlogskaptajn. — Povl Branner, Forlagsboghandler. — Josef Brems, Biskop. — Hans Brix, Professor, Dr. phil. — J. Bøving-Petersen, Lektor, Forfatter. — Sophus Clausen, Forfatter. — C. F. Clement, Kunstmaler. — Frantz Dahl, Professor, Dr. jur. — N. V. Dorph, Kunstmaler, Medlem af Akademiet. — Ludvig Find, Kunstmaler. — Peder Gram, Komponist. — Chr. Gulmann, Redaktør. — Edouard Hansen, Sekretær v. den franske Legation, Translatør. — Henning Hansen, Arkitekt, Medlem af Borgerrepræsentationen. — Johan Hansen, Generalkonsul, Skibsreder. — Fr. Hegel, Direktør. — Henry Hellssen, Redaktør. — Paul Hennings, Overretssagfører. — Kai Hoffmann, Forfatter. — Bernhard Jensen, Præst, Redaktør. — H. Jerichow, Forlagsdirektør. — Thorvald Jørgensen, Slotsarkitekt. — Ernst Kaper, Borgmester, Dr. phil., ledende Senior i Studenterforeningen. — F. Krag, Kammerherreinde. — Fru Else Lose. — Chr. Ludwigs, Biskop. — Karl Madsen, forhv. Museumsdirektør. — Sophus Michaelis, Forfatter, Formand for Forfatterforeningen. — Fru Carl Nielsen, Billedhuggerinde. — Carl Nielsen, Komponist. — Kr. Nyrup,

Professor, Dr. phil. — Fru Sigrød Opffer. — Anton Petersen, Direktør. — Fr. Poulsen, Dr. phil., Direktør for Glyptotheket. — Svend Poulsen, Redaktør. — Augusta Utke Ramsing, Hofdame. — Otto Reedtz-Thott, Lensbaron, Medlem af Folketinget. — Chr. Rimestad, Forfatter. — Helge Rode, Forfatter. — Erikk Baroness Rosenørn-Lehn. — Vald. Rørdam, Forfatter. — Harald Scavenius, Kammerherre, Gesandt. — Frk. Ingeborg Maria Sick, Forfatterinde. — Frk. Franziska Stratböcker. — E. Utzon-Frank, Professor, Direktør for Kunstakademiet. — Vald. Vedel, Professor, Dr. phil. — A. P. Weis, Administrator ved Kunstakademiet. — Fr. J. West, Arkivar i Rigsarkivet. — Excellencen Ellis Wolff, Generalløjtnant.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Josefs Gilde byder Mandag den 8. November paa et interessant Foredrag om Italiens Natur, Kunst og Folkeliv med en Mængde udmærkede Lysbilleder. Foredragsholderen, Assistent under Magistraten, Hr. Gade-Svendsen, er en grundig Kender af Italien, som han har berejst utallige Gange. Mødet er denne Gang offentligt. Enhver katolsk Mand har gratis Adgang.

— Onsdag d. 27. Okt. indledede stud. mag. Sv. Heding i Academicum Catholicum en Diskussion om det ikke helt uaktuelle Emne »Vivisektion«. Foredragsholderen lagde ikke Skjul paa, hvordan han som Zoolog og Discipel af Prof. August Krogh saa paa »Dyrevennernes« Agitation herhjemme. Med stor Sagkundskab gjorde han Rede for Dyrenes Evne til at føle Smerte og selve Vivisektionens Betydning. Diskussionen drejede sig hovedsagelig om den moralske Side af Vivisektionen: Menneskenes Ret til at tilføje Dyrene Smerte. Foredragsholderens rent biologiske Begrundelse af denne Ret blev suppleret ved Henviſning til Menneskets Stilling som Dyrenes Herre. Skønt han ikke er uindskrænket Herre, har Gud dog givet Menneskene fuld Brugsret over Dyrene. Dyret har ingen Ret og Mennesket derfor heller ikke nogen Pligt overfor Dyret; men saa meget desto mere har Mennesket Pligter overfor Gud angaaende Dyrene. Han maa kun bruge Dyrene i Overensstemmelse med sin Fornuft og staar til Regnskab overfor Dyrenes Skaber. Han har Lov til at tilføje Dyret Smerte, saavidt dette er direkte eller indirekte nødvendigt til at lindre og helbrede Menneskets Sygdomme. Der var ikke færre end 25 Indlæg i Diskussionen. Ogsaa to Dyrevenner deltog; hvoraf den ene gav Dirigenten, Hr. Mika jun., en Del at bestille, medens den anden repræsenterede den mere nøgterne og fornuftige Retning indenfor Bevæ-

gelsen. Den, der af Foredraget havde faaet Indtryk af, at stud. mag. Heding var Vivisektor uden Hjerte og Følelse, fik i Diskussionen Lejlighed til at lære ham at kende fra en anden Side. Navnlig hans Kritik af Jagtloven og Jagtskikkene syntes at gøre Indtryk selv paa de tilstedeværende Dyrevenner. Til Slut tog han Prof. Aug. Kroghs Forsvar paa en saa varm og overbevisende Maade, at det i Grunden ikke vilde overraske, om Dyrebeskyttelsesforeningerne udnævnte baade Professoren og hans Dicipel til Æresmedlemmer.

A Menzinger, S. J.

— Paa Tirsdag den 9. begynder Højskolen en Række Franciskusforedrag. Den første Taler er en Franciskaner, Pater Luppes fra Nykøbing.

— Efter at have pauseret hele Sommeren, indledede Skoleforeningen »St. Mariæ Drengeskoles Minde« Sæsonen med Afholdelse af 4-aarig Stiftelsesfest den 20. Oktober i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Sognepræsten og Kapellanen ved Rosenkranskirken, d'Hrr. Præster Bernh. Jensen og Messerschmidt, var efter Indbydelse kommet til Stede, og ca. 50 forhenværende Elever havde indfundet sig for at fejre Foreningens Fødselsdag — og Størstedelen af disse var af de yngre Aargange. Heldigvis. Det sidste Udbrud skal ikke være for at fornærme de rigtige »gamle Dreng«, men disse maa alligevel tage sig lidt sammen, dersom de ønsker at holde Tøten i Foreningen, naar Ungdommen rykker frem. Aftenen forløb som sædvanlig paa gemytlig Maade ved Fællesspisning, Taler og Sang, Optræden af en kinesisk Tryllekunstner i Nationaldragt og Bortlodning af et Par fede Ænder, og ved 12-Tiden tog man Afsked. — Til Medlemmerne: Søndag den 21. November Kl. 8 vil den hellige Messe i Rosenkranskirken blive opofret for afdøde Prior, Broder Bonifacius. Det betragtes som en Selvfølge, at saa mange forhenværende Elever som muligt giver Møde, saa meget mere som Sognepræsten, Hr. Pastor Bernh. Jensen, har vist sig saa imødekommende overfor Foreningen at lade Messen afholde en Søndag. Endvidere opfordres de gamle Dreng til at opofre den hellige Kommunion for Afdøde. — Kirkens venstre Sideskib (Drengesiden) er reserveret forhenværende Elever.

Ordrup. Tirsdag d. 12. Okt. afholdt St. Andreas Gilde Generalforsamling i Charl. Palmehave. Hr. Hof-forgylder Weber valgtes til Dirigent. Efter at Formanden havde aflagt Beretning og Kassereren oplæst Regnskabet, genvalgtes Grosserer Grugni og det afgaaende Bestyrelses-medlem Direktør Brems med Akklamation. Til Revisor nyvalgtes Bogholder Holler. Der besluttedes at afholde Mødeaften hver første Tirsdag i Maaneden: Jernbanevej 2

og ung Aften hver tredie Tirsdag hos Formanden: Hovmarksvej 9, for at samle Ungdommen. En Damekomité til Julefesten udnævntes, og efter et vellykket Kaffe bord med gemytligt Samvær sluttedes med mange gode Ønsker for Foreningens Fremtid.

Frankrig. Som allerede meddelt har først Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Dubois, og derefter selve den Hellige Stol udtalt sig skarpt imod de yderliggaaende franske Monarkisters Blad »l'Action Francaise« paa Grund af dets »sociale, moralske og religiøse Holdning«. Naturligvis har det vakt en Del Røre blandt de Katholikker, der deler Bladets Politik. Paa en Skrivelse til den Hellige Fader har Kardinal Gasparri nu svaret paa Pavens Vegne og paa Ny advaret imod at staa under Indflydelse og Ledelse af Personer, der staa kristen Tro og Moral fjernt.

— I Villefranche blev der fornylig holdt et eukaristisk Møde, som skulde slutte med en Sakramentsprocession. Den antiklerikale Borgmester forbød imidlertid Processionen, men det førte kun til, at den blev saa meget større. Biskoppen, der trods Forbudet ledede Processionen, blev idømt en Bøde paa een Franc.

Meksiko. Biskoppernes Andragende til Kongressen er blevet afvist med den Begrundelse, at Biskopperne, der har nægtet at adlyde Lovene, derved har mistet deres Borgerret og saaledes ogsaa Retten til at stille Andragender. Kampen gaar da videre, og det ser foreløbig ikke ud til Fred.

Redaktionen retter en varm Tak til alle dem, der har arbejdet med paa dette Nummer. Særlig Tak til Hr. *Fred. G. Opffer*, der har gjort Hovedarbejdet med Indsamlingen af Bidrag.

Brevkasse.

I sidste Nummer af Ugebladet skriver en Indsender: »St. Antonius's Kapel« og tilføjer i en Anmærkning: »Det burde ganske vist hedde St. Antonii Kapel, men det er der jo ikke en Sjæl, der vilde sige.«

Ja, paa Latin hedder det Antonii, men paa dansk sammentrækkes de to i i til ét i og vi vilde sige: »St. Antoni Kapel«. Ja, vi vilde ikke blot sige saaledes, men vi siger det allerede,

og har længe sagt saaledes. Slaa f. Eks. blot op i Københavns Vejviser; der finder vi: Antonigade med den forklarende Tilføjelse: »Antonikloster i Præstø ejede en Gaard i Gaden.«

En Abonnent, som
interesserer sig for St. Antoni Kapel.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er 6511 Nakskov, hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroner Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Dreng- og Pige hjem i Nakskov. Og hjerterlig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

Ædle Velgørere bedes ikke forglemme Børnehjemmene i Nakskov. Det gaar saa smaat med Gaverne og Vinteren staar for Døren! Gaver modtages eller afhentes med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32. K. Tlf. **Byen 6555**. Kl. 10—2. Smaa Indsamlingsbøsser udleveres samstedts.

Unio. Onsdag d. 10 Novbr. Kl. 8: Selskabelig Sammenkomst i Hotel Phønix' Selskabslokaler, Dr. Tværgade 1, for Foreningens Medlemmer med deres Bekendte.

Adgangskort à Kr. 2,00 incl. Garderobe faas hos:

A. V. Günther,
Bangertsgade 11,
Central 4110.

Aug. Husson,
Stenosgade 5,
Vester 787 x.

Bazar

til Fordel for Syge og Fattige i Helsingør afholdes af St. Vincent af Pauls Søstrene Søndag den 14. November og Mandag den 15. Gaver til Bazaren modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Rettelse.

I Bazarens Gevinstliste skal der staa i St for A 513 A 573.

St. Josefs Gilde afholder Møde Mandag d. 8. November Kl. 8 i Bredgade 67³ o. G. Assistent u. Magistraten, Hr. Gade Svendsen, holder *Foredrag om Italien* (med Lysbilleder). Enhver katholsk Mand har fri Adgang. Mød talrigt.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katholske Kirke**«.

Foredrag om den katholske Kirkes Lære ved Pastor Benzon, i St. Josefs Skoles Forsamlingsaal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). *Hver 2. og 4. Mandag i Maanedens Kl. 8 Aften.* Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

Kirkelig Kalender.

7. Nov. 24. Søndag eft. Pintse.	14. Nov. 25. Søndag efter Pintse
8. — M. Oktav af Allehelgen.	15. — M. Gertrud, Jomfru.
9. — Ti. Laterankirkens Indvielse.	16. — Ti. Ferialdag.
10. — O. Andreas Avellinus, Bekender.	17. — O. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.
11. — To. Martin, Biskop og Bekender.	18. — To. Peterskirkens Ind- vielse.
12. — F. Martin I, Pave og Martyr.	19. — F. Elisabeth, Enke.
13. — L. Didakus, Bekender.	20. — L. Felix, Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 9. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pater M. Loppers, O. S. F.: St. Frans og hans Orden.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søn-
dag den 7. November Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranskirken. Paa Grund af Eksercitierne i Stenosgade
holder *Mariakongregationen* ikke Møde den 10. ds., men Onsdag
den 17. — Fælleskommunionen bliver Søndag den 21. ds.

Aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu
Hjerte Kirke fra Søndag d. 7. til Søndag d. 14. November
hver Aften (undtagen Lørdag) Kl. 8.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 9. hujus
loco ac tempore assuetis.

Vor kære Søster og Svigerinde
Sr. Johanne Elisabeth
er Søndag den 31. Oktober pludselig afgaaet ved
Døden i Nakskov.

Paa Familiens Vegne

L. A. Nielsen,
Vejinspektør.

Christiane Nielsen,
f. Müller.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

I Søndags døde uventet Forstanderinden for Skt.
Joseph Søstrenes Børnehjem i Nakskov,
Mère Elisabeth.
Hjemmet er i den dybeste Sorg.

Vi anbefaler hendes Sjæl til de Troendes fromme Bønner.

Nakskov, 1.—11.—26.

Pater A. Smitz.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 8, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 46.

Søndag den 14. November.

1926.

INDHOLD: Alle Sjæles Maaned. — Kristus, Seklernes Drot (sluttet). — Nokre ord um Johannes Jørgensen. — Mère Elisabeth. — Missions-Uge i Horsens 24.—31. Oktober 1926. — Bøger og Blade. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Randers. England. Rom. Meksiko. — Brevkasse. — Avertissementer.

Alle Sjæles Maaned.

I et udenlandsk Blad læste man for nogen Tid siden følgende: I en lille By i det nordlige England døde for kort Tid siden en Enke, som var 100 Aar gammel. I sit 30. Aar var hun blevet Enke efter at have levet et lykkeligt Ægteskab i knapt 5 Aar. Siden den Tid gik hun i 70 Aar Dag for Dag til sin Ægtefælles Grav.

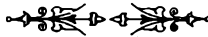
Det kan man kalde for en sand Kærlighed til hendes afdøde Mand. Ganske vist blev det svært for hende, jo ældre hun blev, men Kærligheden til hendes Mand sejrede over hendes Bekvæmmelighed. Ved et saa stort Offer kan vi bestemt antage, at denne trofaste Enke har gjort alt, hvad der stod i hendes Magt, for at sikre sin afdøde Mand's Sjælefred.

Vi er nu i Alle Sjæles Maaned, enhver af os har Slægtninge eller Bekendte, som allerede er indgaaet til Evigheden. Vi kan vel antage, at de ved, at det nu er Alle Sjæles Maaned hos os. De har maaske allerede ventet længe paa denne Maaned i Haab om, at der vilde blive bedt lidt mere for dem, og at der maaske vilde blive ofret en hellig Messe for dem. Derfor raaber de til os i deres

skrækkelige Hjælpeløshed: »Forbarm eder over mig, forbarm eder over mig, i det mindste I mine Venner, thi Herrens Haand har ramt mig«. Kan vi være saa hjerteløse at overhøre dette Raab, som kommer fra vore Kære! — Nej, de skal ikke føle sig forladt, naar der kommer Hjælp til andre! De skal i Alle Sjæles Maaned erfare, at vi tænker paa dem i trofast Kærlighed og Taknemmelighed for, hvad de har gjort for os, da de levede henede. Vi vil bede for dem, opofre vore Arbejder for dem og lade en hellig Messe læse for dem. Lad os ofte tænke paa de arme Sjæle i denne Maaned og ofte bede den lille Bøn:

»Herre, giv dem den evige Hvile,
og lad det evige Lys lyse for dem.
De hvile i Fred. Amen.«

Kbhvn. i November 1926,
J. Tvede.

Kristus, Seklernes Drot.

Af Dom P. Timotheus Kranich, Beuron.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

(Sluttet.)

Kristus er Verdens Konge. Engle er hans Hird. Og da Kristus vil holde sit Indtog: Slaa Verdens Porte op! Alt menneskeligt skal være kristeligt, og alt kristeligt skal være menneskeligt. Kristus er ikke som andre Konger, han er hele Verdens Konge. Kristendommen er en Verdensmagt, og hver enkelt Kristen skal som Borger i dette Verdensrige samtidig være Bærer af sin store Magtstilling. Valget mellem Lys og Mørke fører ham ind paa det offentlige Livs Arena. Søndagstøj er en let og bekvem Dragt for en Kristen, men det er i Hverdagstøj, at han skal passe sin Dont.

At være Kristen indenfor Kirkemuren er ingen Sag. Vor Parole maa lyde: Ty ind i Stilheden for at øse Kraft; men gaa saa ud af Stilheden for at øve Kraften! En maaltbevidst, daadrig Kristendom! Gud priser og lønner ikke skønne Ord og aandfulde Tanker, men Daaden! Slaa Ver-

dens Porte op! Saavidt Menneskets Arbejde og Stræben naar, hans Latter og Graad, hans Haab og Taalmod, saa vidt naar Verdenskong Kristi Landegrænser! En af vor Tids kendte Malere fremstiller Verdens Frelser midt iblandt moderne Mennesker. Videnskaben, der søger Sandhed og stiller sine Resultater til Raadighed for Menneskehedens fælles Bedste, Kunsten, der hæver Menneskene ved Fremstilling af det Gode, Industrien, der forædler Menneskenes Kultur, det Arbejde, som den Lærde yder med sin skarpe Forstand, og Fabriksarbejderen med sin grove Næve — alt hører hjemme i Menneskesønnens Rige.

Hvor Mennesker arbejder i deres Ansigts Sved, trættes ikke blot Haanden, ogsaa Hjærtet bliver let forsagt, og bitre Følelser er Arbejdets Følgesvende. Da kommer der Utilfredshed ved Ens Bestilling, ved Ens tarvelige Lod, Misundelse mod dem, der er bedre stillede, Begærlighed efter de Nydelser, man selv er afskaaret fra. Alt dette fylder Hjærtet og forgifter det. Løft dog Dit Hoved og se: Frelseren kommer og raaber ud over Verden: »Kom til mig, alle I, som er bekymrede og besværede, og jeg vil vederkvæge Eder!« (Math. 11, 28.) »I, der bor paa de ydmyge Steder, sku opad og betragt Eders Kalds Ære, den Adel, som Eders Sønneforhold til Gud forlener det med. Og I andre, der er stillede paa de høje Stader, luk Eders Hjærte op i varm Menneskekærlighed! Jeg vil gengælde Eder det.«

Vi trænger til Frelseren, og nu til Dags mere end nogensinde. Han er en Konge, der har Hjærte for sit Folk, og hvis Ord endnu den Dag i Dag har Gyldighed: »Jeg ynkes over Følket.« (Mark. 8, 2.) Men der blæser en ond Vind i vore Dage. Parolen lyder: Bort fra Kristus! Vi vil ikke vide af, at han hersker over vore Hjærter! Ud af Skolen med Kristus, ud af Literaturen og Kunsten med Kristus, ud af Lovgivningen med Kristus, ud af det offentlige Liv med Kristus. Det er lettere at leve uden Kristus. Vi har ingen Brug for denne Konge. Vi kan godt klare os ham foruden. Vi har nok i Kultur og Dannelse og Humanitet. Kristus skal ikke blandes ind i Livets store Spørgsmaal, som Mænd sætter deres Kraft ind paa. Det skal gaa uden ham i Tidens alvorlige sociale Strid. Der

skal være Tavshed om ham alle Vegne. Dette er det mægtige Raab, der toner gennem vor Tid, dette er vore Dages store Ulykke.

Og dog er han Kongen, som Tiden maa bøje sig for. Han staar midt i Verdenshistorien. Der er en Tid før Kristus og en Tid efter Kristus. Han er hele Tiden den Konge, som man maa tage Stilling til, som man aldrig kan overse. Ellers vilde Verden ikke altid vende sig mod hans Herredømme. Han har endnu Magt over Menneskene. Mod en Skygge drager man ikke Sværd. Selv hans Fjender maa i stille Timer sige: Hvis det overalt gik efter Kristi Lære. var Verden bedre! Hvor kan det være, at de mest moderne Kunstnere stadig kommer tilbage til Fremstillingen af hans Personlighed? Hans Personlighed griber dem stadig i deres Sjæls inderste Dyb. Hvorfor rejser hans Personlighed sig stadig paa ny for Menneskehedens Øjne, saa ingen kan overse den? Fordi han ejer en Hersker-vælde, som intet kan knægte, fordi hans Tanker, hans Lære er hævet højt over al Menneskelivets Omskiftelse, fordi hans Personlighed overskygger alt menneskeligt, fordi han er Konge, Gudekongen, Konge over Aand og Hjerter. Træng ham ud af Livets Handel og Vandel, som Dommer vil han dog herske! Udenom Kristus er der ingen Frelse!

Hvis Verden ikke søger sit Ideal for Menneskets sande Storhed i Kristus, er al dens Il og Jag, dens Forsken og Opdagelser som Ikarus' Flugt mod det Høje, Solen smelter Vokset, og Vingerne falder. Lad saa Verden lede den elektriske Strøm gennem Jord og gennem Have, sende styrbare Luftskibe over Sky, tælle Atomer i Mikroskopet, — men Lykke, indvortes Tilfredshed vil den ikke naa frem til. Fjærnt fra Kristus er ogsaa fjærnt fra Lykken, fra Lykke i Familien, fra Fred blandt Nationerne, fra Fred i Sindet. Gud bevare vort Land for saadanne Venner, der sprænger en Kløft mellem Folket og Kristus! De er Landets Bøddelknægte. I Stedet for Korset trykker de Menneskeheden en Dolk i Haand og fører dem under Stormbanneret ud paa den sociale Revolutions blodige Slagmark. Endnu under Verdensdommens Torden vil det gjælde: Kri-

stus er Konge! Gud lægger hans Fjender som en Skammel under hans Fødder!

Kom, Du Herlighedens Konge, bred Lys og Klarhed, Kraft og Fred over vor Tid, over vort Fædreland, at Raabet atter maa tone fra alle Sider: »Velsignet være den, der kommer i Herrens Navn«, Kristus vor Konge, Verdens Konge og Hjerternes Konge! Slaa Verdens Porte op!

Men slaa ogsaa Hjærtets Porte op! Din Konge kommer til Dig! Vi maa ikke indskrænke os til at staa som Tilskuere ved det store Verdensdrama; vi maa selv agere med i det og delagtiggøre os i Frugten af Kristi Forløsning. Mennesket er Liv, han er Kraft, han er Personlighed. Kristus er død for os, for at Kristus kan leve i os!

Mangt et Hjærte bliver snævert og trækker sig sammen i Selviskhed og Ukærlighed, saa det til sidst ikke kan rumme andet end Ens eget, usselige *Jeg*, Blikket naar ikke videre end til de Grænser, der omfatter Ens eget Liv, Ens egne Interesser. Naadens varme Strøm preller virkningsløst af mod en saadan Hjærtekulde. Egoist er et stygt Ord. Lavater har engang sagt et rammende Ord: »I Grammatiken er *Jeg* første Person, *Du* anden og han tredje. I Evangeliet, i det kristne Liv maa første Person bytte Plads med tredje. Først kommer *Du*, saa han, og til sidst *jeg*. *Jeg* et vil altid trænge sig frem i Forgrunden, det maa blive i Baggrunden. Luk derfor Hjærtet op! Jesu opofrende, kærlighedsfulde Hjærte søger Eder, vil være Eders Drot. Se, Din Herre og Konge staar for Din Dør og banker paa: Luk op! Han begærer at være Dit Livs Sol, som smelter al Kulde, blødgør alt stridt og haardt, lyser op i Mørket. Luk Dit Hjærte op, slaa dets Porte op paa vid Gab for Evighedens Drot.

Hjærtet skrumper ind, naar Sindet er smaaligt. Ganske vist skal vort Sind ikke lukke sig for Livets Smaating; thi vort Liv bestaar af Smaating. Jesus priser jo ogsaa Troskaben mod det mindste, priser den som den største af alle Dyder. Den er i Virkelighed Grundlaget for Mand og Kvindes Liv. Michelangelo siger: »Det færdige Værk bestaar af mange Bagateller, men selve det

færdige Værk er ingen Bagatel.« Man maa dog skelne mellem Troskab i Smaating og et smaaligt Sind, der fortaber sig i Bagateller og bliver hængende ved dem, et Sind, der ikke har Sans for det Store, der ikke kan hæve sig over smaa Krænkelser og højmodigt tilgive. Alle disse smaatskaarne Sjæle forbitrer selv deres eget Liv. De snubler over hvert Halmstraa, vejer hvert Ord paa Guldvægt og kommer aldrig af Stedet! Kun naar Mennesket færdes paa Tankens høje Tinder, kan han ryste Støvet af sig og frigøre sig for Sansernes Dragen. Derfor førte Herren saa ofte sine Disciple op paa Bjergenes Tinder. Smaa Hensyn dræber store Beslutninger. Kristus havde ogsaa Øje for det tilsyneladende ringe, for Blomster og Fugle og Smaabørn, der legede paa Torvet; og dog havde han Hjærte for hele Verdens Skyld og Nød. Dette er et virkelig stort Hjærtes kongelige Privilegium: at bevare Størheden og Troskaben i de mindste Ting.

Hjærtet skrumper ind i Sorgen. Sorgen ender med at overvælde alle dine Tanker, Du stænges inde af Sorgens graa Taagemure. Du sukker efter at kunne glædes af hele Dit Hjærte med de Glade. Men se, straks blander Sorgen Malurt i Glædens Bæger. Den lader ikke Din Glæde spire frem. Solen er næppe brudt igennem Skylaget, før Taagen atter sænker sig. Og Mennesket trænger dog saa haardt til Solskin! Du vil ogsaa, som andre, se Fremtiden fortrøstningsfuldt i Møde. Da kommer Sorgen og breder sit graa Slør ud over Fremtidens Lande, der dog laa badet i Sol. Du higer efter at føle varmt og stort, ønsker, at Dit Hjærte maatte banke for sociale Bestræbelser og filantropiske Formaal, hvis Frugter først Fremtiden kan modne. Da taler Sorgen til Dig: Du vil skabe noget stort og magter dog ikke engang Dit eget Liv! Saaledes vil strænge Fru Sorg overalt og altid tøjle og knægte Dit Hjærtes Trang. Det hjælper Dig intet, om Du siger: Tag Dig det ikke saa nær! Tag ikke saa tungt paa Livet! . . . Du hører stadig Sorgens kendte Klagesang tone ind i Glædens korte Nu. Her er der kun een, der kan hjælpe. Sorgen viger først, naar den Stærke kommer, om hvem Apostlen siger: »Kaster al Eders Sorg paa Gud, thi han har Omsorg for Eder« (1. Pet. 5, 7), og Herren selv udraaber i Bjergprædikenen:

»Betragter Markens Lilier, ser til Himlens Fugle, Gud sørger for dem. Er I ikke meget mere end de? Alle Eders Hovedhaar er talte.« Der sker intet, uden Eders Fader vil det. Han kender Dig, han elsker Dig, han er Din Konge og har Magt til at hjælpe Dig. Intet Skridt bliver traadt, ingen Taare grædt, ingen Sorg baaret uden hans kongelige Vilje og hans kongelige Ord. Hverken ydre eller indre Fjender kan volde os Møn. Hans Skjold dækker os, han fører os til Sejrens Glæde. Han lønner ogsaa den skjulte Heltedaad, som Verden ikke kender og ikke agter paa. Og om end Bølgerne bruser vildt — naar han strækker sin Kongearm ud, lægger de stolte Bølger sig, og Vinden gaar til Hvile. Da viger Sorgen, og gennem Taagerne bryder Solen frem, Kristi straalende Aasyn, vor Konges, vor Guds Aasyn. Puppen paa det visnende Blad aner heller intet om Sommerfuglens dansende Flugt!

I lange Aar drønedes Luften af Krigsbulder. Jordens Folk skred frem i Vaaben. Røde Brandfakler luede. Kampen tiltog i Raseri, Hadet i Vildskab. Fra Dybet steg blodmættede Dampe; Fredens Skalmeyer tav længe. Da erfor man: Ogsaa Jordens Mægtigste er kun afmægtige Mennesker; de proklamerer Fred, men det er dog ingen virkelig Fred. Der eksisterer kun een Fredsfyrste, Seklernes Drot, Kristus. Kristendommen kan ikke gøres ansvarlig for, at Freden ikke altid hersker paa Jord. Hvis Kristendommen havde været en Magt, som alt højede sig for, da vilde Fredens Kongedømme atter herske paa Jord. Endnu den Dag i Dag gaar Kristendommens Juleevangelium i Opfyldelse i alle deres Hjærter, som har en god Vilje. Freden bor kun dèr, hvor Kristus hersker: »Kristi Fred i Kristi Kongedømme«. Paa Obelisken, der knejser foran Peterskirken i Rom, er der med vægtige Bogstaver indgravet disse Ord: »*Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.*« Kristus er Sejrherren, Kristus er Kongen, Kristus er vor Hersker!

Nokre ord um Johannes Jørgensen.*)

Kjære bladstyrar.

De bed meg segja nokre ord um Johannes Jørgensen no til jubilæet. Det vil eg gjerne gjera. Eg kunde ha hug til å segja mykje, og det vilde seint kjennast nok. For Johannes Jørgensen er ein mann som alle åndelig vakne menneske i Norderlandi må høgvyrda og takka.

Det var ein gong Georg Brandes i stolt herførarpleda mynstra upp med »det moderne gjennombruds mænd«: dei norderlandske diktarane som stod fremst i hans fylking, dei som ikkje vilde strida under Kristi krossmerke, men under eit fridomsmerke som kann vera korleis det vera vil, når berre krossen er burte.

Til denne heren hørde Johannes Jørgensen og ein gong. Men so kom det ein dag då livshungeren vakna i hjarta for ålvor og det evige andsvar stod klårt for syni. Då skyna han at »ingen bliver Gudsforlægter uden han har fortjent at blive det. Enhver troer, hvad han er værd at tro. — Jeg ønskede et Liv »i Frihed — uden Ansvar«. — — Jeg vidste ikke at Egoismen fører ind i Ufred, Had, Lidenskab, evig rastløs Higen og Attraa, og at den anden Kjærlighed, som er den sande, fører ind i et Land af Fred, Lys, Glæde,« skriv han.

Men so fekk han vita det av eigi røgnsla. Og so snudde han ryggen til alt det gamle og vende seg til kristendomen, og ikkje til ein kristendom som vantar både rygg og andlit og som difor dei fleste kann godkjenna på ei vis, nett fordi han ikkje møter upp med absolutte krav; men det var til katolicismen han vende seg, det verste av alt då som no, det mest meiningslause — millomalderen med alt sitt myrker, all sin trældom under prestevelde og pavemakt og tanketyning.

Men det var verkelig so, at det mest utrulege og det mest utilgjevelege som kann henda ei fribare menneske, det hende med Johannes Jørgensen: han kom og banka

*) Dette Indlæg naaede os desværre for sent til sidste Nummer.

på porten til Moderkyrkja, ille tilreidd og forkomen av det fridomslivet som var og er so høgt i pris. Og då han kom inn, fekk han kjenna at han ikkje hadde gått gale. Det var ei heilag moder han hadde lengta etter, ei jordisk mor med guddomeleg makt og guddomeleg kjærleik. Ja det vart fullkomeleg visst for han at den katolske kyrkja var Jesu Kristi sanne Kyrkja, den eine og einaste Kyrkja, med alle dei usegjelege herlegdomar som Herren gav i arv til det riket han reiste her på jordi, til *Si Kyrkja*. Og hjå denne Heilage Moder fann han fred, den freden som går yver alt vit, og som verdi korkje kann gjiva eller taka.

Yvergangen var vel hard for Jørgensen som for dei fleste andre, og det kunde sjå ut til at han miste alt, heile livet, alt som dei gamle venene tykte var noko verdt. Men det var nett på den måten han vann livet — for diktingi si likso fullt som for seg sjølv.

Lat oss tenkja oss at han hadde varte verande hjå Georg Brandes, — kven hadde so brytt seg um diktingi hans no?

Eller dersom han hadde kome inn i ei protestantisk sekt: ja me kunde nok fått nokre vekkjingskildringar, med ufred og uppøsing og ei slags stilning og hugsvaling for ei tid. Men det fredfulle helgingslivet midt under krossen, det hadde ikkje diktingi hans fått so mykje av. Eller um han hadde kome inn i denne forunderlege blanding av rasjonalisme og indisk mysticisme som hev hugteke so mange no i siste mannsaldren, — kva hadde han so varte anna enn ein ljomande malm og ei klingande bjølla!

Men når han kom inn til den Moder som signar oss med hender fulle av Guds kraft og talar til oss meir kjærlig enn noko onnor mor og likevel med guddomeleg majestet, — då kunde diktingi få ein klang og ei makt og eit merke som held seg. Og diktingi til Johannes Jørgensen vil holda seg lenge. Når vil »Lignelser« missa sin venleik og sin skinande blåhimmel? Eg kann ikkje tenkja meg at dei kann missa si dragingsmakt nokor tid. Og mange andre av bøkene hans sameleis, ikkje minst dei som er både vitskapsverk og diktarverk, d. v. s. vitskapsverk so-

leis skrivne som berre ein diktar kunde greida det, t. d. Frans af Assisi og Katerina af Siena.

Eit forunderleg fagert dansk mål skriv Johannes Jørgensen. Eg skynar mest ikkje korleis han kann halda det so friskt og levande, når han lever meste tidi utanfor fedralandet.

*   *

Men eg må slutta; det skulde berre vera nokre ord.

Berre det til slutt:

Johannes Jørgensen er eit likso stort menneske som han er stor bokmann. Og det er det beste. Og i so måte hev han vunne aller mest med å koma inn i Moderkyrkja med sitt strenge, men rike helgingsliv.

Gud signe han og alt hans verk, til bote for oss alle.

Lars Eskeland.

Mère Elisabeth.

Tænk, er hun virkelig død, Mère Elisabeth!

Kunde det standse og stivne i Kulde, dette varme, bankende Hjærte? Kunde de blive saa ganske stille, disse Fødder, der altid var klar til at løbe for andre, disse Hænder, der altid var rede til Arbejde og Hjælp for andre? Det er saa forunderligt utroligt, saa selvmodsigende at tale om Ro for den virksomste, den flittigste, den arbejdsomste, vi kendte.

Mère Elisabeth — ja, vi vidste jo nok allesammen, at saadan hed hun. Men vi tænkte ikke paa det, vi brugte det ikke, og vi tænker heller ikke paa det nu, det er ikke saaledes, vi vil mindes hende. Vi vil vil mindes »ma mère«. Thi det var det, hun var, Moer for alle de Børn, der samledes paa Børnehjemmet i Nakskov mangesteds fra, fra Smaakaarshjem og fra intet Hjem, den, der tog dem alle ind under sine Vinger, fra de var ganske smaa, og ledede dem, trofast bistaet af de andre Søstre, gennem Barneaarene, opdrog dem med sine svage Hænder, der blev stærke af den Tro, den Kærlighed, den Opofrelses-trang og det lyse glade Sind, der boede i hende i Med og

Mod. Kærlig og ydmyg, myndig med milde Øjne og milde Ord, ledede hun sit Børnehjem fra dets Begyndelse for fem Aar siden, jævnlige i Kamp mod Svagelighed, jævnlige, især de første Aar, i Kamp mod Fattigdom. Det har knebet for Ma Mère mangen en Gang — efter en lang og trælsom Arbejdsdag har Ansvar og Omsorg for andre, Bekymring for andre, holdt hendes Nattesøvn borte mangen en Nat.

Samvittighedsfuld uden at være bange for et Ansvar, en Personlighed, der var helstøbt, men dog forstod at bøje sig i ærbødig og kærlig Lydighed ind under dem, der var hende foresat, arbejdsom ud af en mægtig Ævne til Arbejde — hvad maa hun ikke have udrettet af Arbejde alle de Aar, fra hun seksten Aar gammel meldte sig til Tjeneste i Sct. Josefs Søstrenes Orden og til hun nu i sit halvfjerdsindstyvende Aar har lukket sine gode Øjne.

Naaede hun alt, hvad hun vilde? Naa ja, af Skuffelser havde hun nok sin Del, det kender vist alle de, der arbejder for andre Mennesker. Ikke al den Sæd, hun lagde, spirede vel, som hun havde ønsket og haabet det, dengang hun saaede den. Men det gik hende ikke i den Forstand paa, hun tabte ikke sin Tro og sin Tillid, mistede ikke sin dybe Kærlighed til Gud og hans Skabning, sin urokkelige Standhaftighed overfor Modgang og Besvær, sin Trang og sit Mod til Arbejde og Opofrelse for andre og helst for de Smaa, der var hendes Omsorg betroet.

— — — — —

Kun Een er der gaaet bort fra Nakskov Børnehjem. Kun Een! Og dog er der blevet tomt i alle dets Stuer. Der mangler en lille stiltfærdig Søster, som var allevegne og hjalp allevegne og altid glemte at tage Hensyn til sig selv — gammel i Aar og Erfaring, forunderligt ung i sit Mod, i sin rastløse Vilje til Liv og til Vækst omkring sig.

Der er blevet tomt, og der er blevet stille.

Og hun er blevet stille. . . . .

Men hun har ikke glemt sit Børnehjem og vil ikke det, naar hun træder ind i den store, hvide Flok.

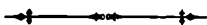
Og den Velsignelsens Kim, hun har lagt i Hundreder Barnehjærter vil gro til et lysende Minde i talrige Sind om denne lille, svage Kvinde, der var et stort, stort Menneske. —

Vi vil ære hendes Minde og elske det. Og vi ejer

den sikre Tro, at hver og en af de mange, hun gav af sine Tanker, af sin dybe Følelse for andre, store og smaa, hver og en af dem vil hun gaa at fortsætte Hjælpen for histoppe. Thi om den Dør kan bringes til at svinge let, der »fører ind til Livet«, da maa saa visselig hun være en af dem, for hvem den vil gøre det.

Nakskov, den 1. November 1926.

W.

Missions-Uge i Horsens 24.–31. Oktober 1926.

Gaar ud i al Verden og lærer alt Folket, og byd dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder, og hvad som helst I løser paa Jorden, skal ogsaa være løst i Himmelen, og hvad I binder paa Jorden, skal ogsaa være bundet i Himmelen: — Ingen her i Horsens katholske Menighed, der i denne Missionsuge har overværet Hr. Pater Nøsens Foredrag og opbyggelige Prædikener, vil tvivle om, at her stod en af dem, en af Apostlenes Disciple, hvem Christus bød at gaa ud i Verden for at løse og binde.

Det blev for os uforglemmelige Dage, en uforglemmelig Uge, og alle vi, der overværede Missionsugen, vil mindes den hele vort Liv. — Med stor Varme, Begejstring og overbevisende oratorisk Kraft talte Pater Nøsen til os, og alle som en følte vi os i den Grad dragne af hans Ord, saa hans Belæringer, Formaninger og Advarsler netop ramte og følte af den enkelte.

Med aandeløs Stilhed lyttede vi til Pater Nøsens Forklaring om Magtsyge, Had, Pengegriskhed og Begærlighed, nemlig: **S y n d e n** — som Krigens Aarsag. Og hvem kunde vel bedre end Pater Nøsen have talt til os om Synden som Roden til alt det onde? Om Døden og al dens Gru og Elendighed; men ogsaa om Sejrens Løn til dem, der holdt sig til Guds Anordninger og Kirkens Forskrifter.

Saaledes talte han til os Aften efter Aften en hel Uge, det skulde jo være og blev ogsaa en Missionsuge i Ordets virkelige Betydning; men Afslutningen Søndag d. 31. Oktober formede sig som en storslaaet Festdag for os Katholikker. Den Dag præsterede Pater Nøsen ikke alene at fylde Kirken til 3 Gudstjenester; men ogsaa at prædike 3 Gange for os, følt og inderligt. Kl. 7³⁰ stille Messe med Prædiken og Fælleskommunion. Kl. 10³⁰ højtidelig Højmesse med Prædi-

ken om Kristi Kongedømme, Kongen over alle Konger, Ham, der er given al Magt i Himmelen, paa Jorden og under Jorden, den Konge, der om Morgenen holdt sit Indtog i ca. 130 Hjerter under den hellige Kommunion. Kl. 5 om Eftermiddagen var der højtidelig Afslutning med Prædiken og Daabspagtlens Fornylse.

Staa saa op, højtelskede, og betegn eder med Korsets Tegn, og sig med mig »I Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn«, og svar mig højt og tydeligt: Tror Du paa Gud Fader den Almægtige, Himmelen og Jordens Skaber?

Som med een Røst svarede Menigheden paa alle Spørgsmaalene, og paa den Maade sluttede Missionen i Horsens, højtideligt og stemningsfuldt, med Daabspagtlens Fornylse og Afsyngelse af »Te Deum«.

Kære Pater Nøsen, vi vil gerne her gennem Ugebladet slutte os til den Tak, som Pastor Schreiber udtalte til Dem i Kirken, for hvad De har været for os her i Horsens Menighed i denne Missionsuge. Gennem den Interesse, Opmærksomhed og lydløse Stilhed, hvormed vi hørte paa Dem, har De sikkert allerede faaet Bevis paa vor Taknemlighed. Vi vil lægge os Deres Ord (af St. Cyprian) paa Sinde: Hvo som ikke har Kirken til Moder, kan ikke have Gud til Fader. Vi vil være tro indtil Døden for derved at opnaa Livets Krone.

C. W.

Horsens, i November 1926.

Bøger og Blade.

Illustreret Musik-Leksikon. 8.—12. Hefte.

De fem nye Hefter viser sig at være paa Højde med de foregaaende, dog danner de Artikler, der handler om Liturgien og dens Musik, en Undtagelse. De synes at være Hastværksarbejde, ellers vilde man vel ikke bruge Nutid og Fortid i Flæng i Artiklen om »Messen«. Desuden er den meget unøjagtig: Gradualets Tekst vekslede ikke, men veksler efter Højtiden; ved Præstens Credo blev Ordene: Patrem omnipotentem ikke grebet op af Koret, men de bliver stadig grebet og ført til Ende af Koret; derimod er det rigtigt, at Præstens Gloria fortsættes af Koret. Sanctus synges ikke efter Indstiftelsesordene, og Præsten reciterer ikke Pater noster, men synger det paa sin gamle og dog evig nye, skønne Melodi. Den luther-

ske Kirke har heller ikke af Messen bibeholdt mere end »kun Kyrie og Gloria«, thi over hundrede Aar efter Reformationen er den latinske Messes faste Dele bleven sunget her i Landet. Højmesse kaldes paa Tysk »Amt« eller »Hochamt« og ikke »hohe Messe«. Kanonikus K. Proske har aldrig været udøvende Domkapelmester i Regensburg, derimod har han været Grundlægger og Reformator af denne Bys berømte klassiske Musiktradition og ved sin store Musiksamling haft overordentlig omfattende Betydning for katholske og protestantiske Kirkemusikere.

Da den liturgiske Interesse i protestantiske Kredse her i Landet stadig er stigende, er det beklageligt, at Bogen i den Henseende ikke er nogen paalidelig Støtte og Hjælp. Forlagets store Indsats for at skabe et første Rangs Arbejde har paa dette ene Punkt ikke ført til det ønskede Resultat.

Jos. Hammermüller.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Randers. Den 17. November er der Fest i Menigheden i Randers. Saa er der nemlig gaaet 25 Aar, siden den afholdte Pastor Osterhammel blev Sognepræst i Randers. En nærmere Omtale af Jubilæet maa vente til næste Gang, thi vi har først i sidste Øjeblik faaet noget at vide om det, men skynder os med her at sende en hjertelig Lykønskning.

England. I London er der bleven afholdt en orientalsk liturgisk Uge, som sluttede med en Højmesse efter orientalsk Ritus i Westminster Domkirke. Messen holdtes af en uneret russisk Præst, som i sin Tid blev dømt til Døden af Bolshevikerne, men fik Dommen forandret til Landsforvisning. Biskop d'Herbigny, som fornylig gæstede Rusland som Den hellige Faders Sendebud, deltog i Højtidelighederne, og man venter som Resultat stærk Hjælp fra England til Arbejdet i Østen.

Rom. Den 28. Oktober har den hellige Fader konsekreret seks kinesiske Biskopper i Peterskirken, Det er en Begivenhed af Rang i den kinesiske Missions Historie, at Kirken nu endelig faar indfødte Biskopper, og Paven har villet fremhæve Begivenheden paa en særlig Maade ved at lade de seks komme til Rom og selv meddele dem Bispevielsen. I sin Tale kundgjorde Paven sin Beslutning om overalt at arbejde for en indfødt Gejstlighed.

— En i Vatikanet meget sjældnen Ceremoni fandt Sted den 30. Oktober, da Paven viiede sin Niece, Maria Luise Ratti til Marquis Persichetti Ugoloni, Sekretær ved

Nicaraguas Legation ved Den hellige Stol. Bruden er blevet døbt, har modtaget den første hellige Kommunion og er blevet konfirmeret af sin Onkel, der nu er Pave.

— Forhandlingerne om Konkordat mellem Pavestolen og den tyske Regering er ved at nærme sig deres Afslutning. Det vil blive et nyt smukt Resultat af Mgr. Pacelli's Arbejde. Det er ogsaa ham, der gjorde Hovedarbejdet for Konkordaterne med Serbien og Bayern.

Mexiko. Førfølgelsen i Meksiko fortsættes. Ærkebiskoppen af Puebla, Mgr. Vera, er blevet arresteret og er nu i Fængsel. Biskoppen af Chiapas, Mgr. Anaya, er blevet landsforvist. Ti Præster sidder i Fængsel, anklaget for Sømmensværgelse mod Regeringen. En Adresse med en Million Underskrifter er indsendt til Kamrene med Opfordring til at forandre de antikirkelige Love. Der fortælles om Opstande i otte forskellige Stater. Handelskamrene i forskellige Stater har anmodet om at ophøre med Kampen af økonomiske Grunde.

Brevkasse.

En Abonnent, som interesserer sig for det nye Kapel i Brønshøj, gør opmærksom paa, at ifølge gammel Sprogbrug bliver Antonii til Antoni med ét i. Jeg takker mange Gange for Oplysningen. Lad os da endeligt sige St. Antoni Kapel. Det lyder nydeligt og er sikkert det eneste rigtige.

Lad mig tilføje, at Indsenderen maa være et fortræffeligt Menneske, siden han interesserer sig for vort nye Kapel. Vi kan formodentlig vente, at hans og andres Interesse giver sig til Kende ogsaa paa anden maaske mere haandgribelig Maade til Gavn for St. Antoni Kapel.

Cay Benzon

Nørrebrogade 27.

Bazar

til Fordel for Syge og Fattige i Helsingør af St. Vincent af Pauls Søstrene Søndag den 14. November og Mandag den 15. Gaver til Bazaren modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Et barnløst **Ægtepar** i Fyrreerne søger **Plads** i Pensionat, Skole eller Hospital. Pr. Anbefalinger haves fra tidligere Plads. Billet mrk. 45 modtager Redaktionen.

Aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu Hjerter Kirke fra Søndag d. 7. til Søndag d. 14. November hver Aften (undtagen Lørdag) Kl. 8. Søndag den 14. November om Morgen Kl. 8 Foredrag, Kl. 8^{1/2} Fælleskommunion og om Aftenen Kl. 8 Slutningshøjtidelighed med Prædiken og Andagt.

Kirkelig Kalender.

14. Nov. 25. Søndag efter Pintse	21. Nov. Sidste Søndag efter Pintse.
15. — M. Gertrud, Jomfru.	22. — M. Cæcilia, Jomfru og Martyr.
16. — Ti. Ferialdag.	23. — Ti. Clemens, Pave og Martyr.
17. — O. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.	24. — O. Johannes af Korset, Bekender.
18. — To. Peterskirken Indvielse.	25. — To. Katharina, Jomfru og Martyr.
19. — F. Elisabeth, Enke.	26. — F. Silvester, Abbed.
20. — L. Felix, Bekender.	27. — L. Marias Officium.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 16. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
 Pastor Schindler: Franciskus og Giotto.
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »Den hellige Skrift i den katolske Kirke«.

Foredrag om den katolske Kirkes Lære ved Pastor Benzon i St. Josefs Skoles Forsamlingssal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). *Hver 2. og 4. Mandag i Maanedn* Kl. 8 Aften. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

St. Franciskus III Orden har ekstraordinært Møde med Prædiken af Hans Højærværdighed Biskop Brems i Anledning af den h. Franciskus Jubilæum Fredag den 19. November Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel.

Foreningen »Absalon« holder Andespil Mandag den 15. ds. Kl. 7¹/₂ i »Columbus«, Aaboulevarden.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen holder Møde med Bestyrelsesvalg Onsdag den 17. ds. Kl. 8. — Fælleskommunion Søndag den 21.

Bazar.

Under Protektion af

Hds. kgl. Højhed Prinsesse Axel

afholder *St. Joseph-Søstrene* den aarlige Bazar til Fordel for deres forskellige karitative Virksomheder. Den anbefales varmt til Publikums Velvilje. Bazaren finder Sted i *Hotel Phønix, Dr. Tværgade,*

Tirsdag den 16. og Onsdag den 17. November fra Kl. 3.

Vi beder indtrængende vore Venner og Velyndere om at støtte os ved Gaver og Besøg paa Bazaren. Selv det mindste Bidrag bliver med Tak modtaget følgende Steder:

Griffenfeldtsgade 44.

Strandvej 91.

Østerbrogade 7 D.

Frederiksberg Allé 74.

Billetter til Aftenunderholdningen

Tirsdag d. 16. November Kl. 8 faas à Kr. 2,50 ovennævnte Steder.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Patæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 47.

Søndag den 21. November.

1926.

INDHOLD: Vær altid beredt paa Døden. — Dr. Perchs Tale for Johannes Jørgensen. — Pastor M. Osterhammel. — Fest i St. Annæ Sogn. — En mærkværdig Konversion. — Katholsk Børnehjælpsdag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Vær altid beredt paa Døden.

Af Heinrich Mohr.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

Hvornaar gaar Verden under? Hvornaar oprinder den yderste Dag? Dette Spørgsmaal paatrænger sig vort Sind hvert Aar paa Kirkeaarets sidste Søndag.

I véd, at fra Tid til anden dukker der nye Stjerner frem af Himlens Nattedyb. Stjernerne er ældgamle, men deres Lys maatte vandre en lang Vej gennem det dunkle Himmelrum, maaske Tusinder af Aar, før det naaede Jorden. Endnu lyser Solen i al sin gyldne Pragt, og Maanen skinner i sit sølverne Skær, men endnu har intet Menneske-øre hørt Basunens Klang, intet Øje skimtet et Kors i Himlens Skyer: og dog er Verdensdommeren alt undervejs, og i en Stund, hvor vi slet ikke venter det, vil han komme i sin frygtelige Majestæt. Paa Tidens hvide Hærvej sprænger hans Herolder frem, paa ildrøde Hingste sprænger de frem, og hver ny Herold bringer Bud, at Dommeren skrider frem, nærmere og nærmere. Herolderne paa de ildrøde Hingste — det er de store Katastrofer, der ved visse Ven-

depunkter i Tiden bryder løs over et Folk eller over hele Menneskeslægten, saaledes som de tog deres Begyndelse ved Jerusalem's Ødelæggelse og den jødiske Nations Undergang, og som de vil finde deres Afslutning i alle kristus-fjendske Magters Kamp mod den katholske Kirke, som det er spaaet i Aabenbaringens tyvende Kapitel, syvende til tiende Vers. Lytter, I Jordens Børn, og lad Jer det atter sige: Verdens største og frygteligste Krig, den I har været Vidner til, var et saadant Budskab, at den himmelske Dommer er paa Vej, han for hvis Aasyn I skal staa til Ansvar for Jeres Jordeliv! Hvor strængt han tager det med Regnskabet, hvor uskaansomt han lader den unyttige Tjener kaste ud i det yderste Mørke, det har han klart og tydeligt og ofte nok sagt, da han vandrede paa Jord.

Scr vi bort fra de Mennesker, der som de sidstlevende paa Jordan skal smage alle Verdensundergangens Rædsler, behøver intet Menneske at bie paa den yderste Dag for at erfare sin Dom og den Skæbne, der bliver hans gennem Evighedens Uendelighed. Der er en Dom før Verdensdommen, en Dom over hver Enkelt straks efter Døden, og denne Dom bliver blot bekræftet for Alskabningens Øje paa Verdensdommens Dag. Som Træet falder for Dødens Økse — paa Udvælgelsens eller Forkastelsens Side, — saaledes bliver det liggende. Din Dødsdag er paa en Maade allerede Din yderste Dag! Salig den, hvis Lampe brænder i Dødsstunden, ham venter en salig Dom af Verdensdommerens Mund!

Den brændende Lampe: det er den helliggørende Naade. Den trefoldige Gud tændte Lyset for enhver af os i Daaben; men naar vi ikke selv stadigvæk hælder gode Gærningers Olie paa Lampen, gaar den — til vort Fordærv — ud. I har vel aldrig været i det skønne Freiburg i Breisgau* og kommer der maaske aldrig.

Der knejser en skøn gotisk Domkirke højt i Sky paa Baggrund af Schwartzwalds mørke Bjærgmasser. Hvis I kunde træde ind i Kirken for at knæle i Bøn, vilde I undre Jer over det skønne Syn af de Hundreder af Billedværker i Forhallen, og imellem dem vilde I glæde Jer ved Synet

af de kloge og de daarlige Jomfruer, som de staar der paa høje Sokler, hugget i Sten, med deres brændende eller slukkede Lamper i Haand. Ak, disse ti Jomfruer prædiker uafbrudt for hver den, der gaar forbi! Alvorsfuldt lyder deres Røst ned fra de høje Stader. Og Prædikenens Indhold er dette: aldrig maa en Kristen lade den helliggørende Naades Lampe gaa ud, end ikke i en eneste Time af sit Liv! Det kan jo ske, at Herren kommer netop i den ulyksalige Stund, hvor Lampen er gaaet ud. Hvad kan det hjælpe Dig, at alle de, som staar omkring Dig, ejer den helliggørende Naade, staar med tændte, skinnende Lys i Haand? Den ene kan ikke borge Helliggørelsens Naade af den anden, enhver maa selv have Olie til Lampen parat i Dødens Stund. Har Herren lukket Døren bag sig, Himmerigets gyldne Dør, og er de andre, som var klogere end Du, fulgt med ham ind i Guds Himmel og Herlighed med brændende Lampe i Haand, da staar Du udenfor, og om Du end klager og græder og raaber paa Gud, da gavner det Dig intet mere. »Jeg kender Dig ikke« (Math. 25, 12) lyder Herrens Svar ud til Dig, som det lød til de daarlige Jomfruer.

Ja, der kommer den Stund, den Time kommer, hvor Mennesket lærer at værdsætte Guds Naade. Det er, naar Livet gaar paa Hæld. Det som ellers forekom ham skønt og stort og lyksaligt, Livets og Sansernes Lyst, det blegner i Livets sidste Stund og slukkes som et Stjerneskud. Men Guds Naade skinner og straalere, mere attraaværdig, mægtigere end tusind Sole. Ak, kunde den Døende blive retfærdiggjort som Tolderen i Templet eller som Røveren paa Korset, hvor rolig kunde han da ikke lukke sine Øjne! Alverdens høje Stillinger og Ærestitler, alle amerikanske Millionærers Formuer — om han besad det alt, det kunde hverken trøste eller gavne ham, naar han maatte undvære sin Gud og Dommers Velbehag.

Hold Sjælens Lampe brændende, bevar den helliggørende Naade, vær beredt paa Døden! Paa Kirkeaarets sidste Søndag lyder denne Advarsel saa stærkt og manende som ingensinde. Der lever en Høstmand, hvis Navn er Døden, og Himlens Gud har givet ham Hverv og Vælde. Stadig ser man ham træde Livets brede Kongeveje og smalle

Gangstier; der styrer han sin Kurs med den blanke Le over Skulder og det rindende Timeglas i Haand, i Dommens Ærinde. Han kommer uventet. Man behøver blot at kaste et Blik i en Avis, paa Nyhederne om Ulykker fra nær og fjærn, for at erfare, hvor uventet han kommer. De Tusinder, der i Sommer faldt som Offer for Stormfloden ved Floridas Kyst, — dette Amerikas vellystige og lastefulde Forlystelsessted — blev overrasket af Døden, som de laa i den dybeste Søvn. Døden lurar til enhver Tid, og dog er der mange, som ikke skænker deres Endeligt en Tanke. De er som Høns i Hønsogaarden, der ikke lader sig gaa paa af, at den ene Høne efter den anden bliver taget og slagtet. Graadigt kaster de sig hver Dag over det Foder, som strøes til dem, bader sig velbehageligt i Sandet, skraber Huler i Jorden, hvor de kan ligge og gasse sig i Solen, til endelig en Dag Skæbnen uventet rammer dem selv, en ubarmhjertig Haand griber dem og slagter dem. Eller passer dette Billede ikke paa saadanne Kristne, som kan leve deres Liv i Synd, skønt de ser de Skaar, som Dødens skarpe Le mejer i Menneskeslægtens Blomsterbed og Græsmark? Et Eksempel! Det var i Gaar, paa Din Arbejdsplads; Dine Kammerater passiarede omkring Dig. Du lagde ikke Mærke til, hvad det var, de talte om; Du var optaget af Dit Arbejde; til paa een Gang en brølende Latter vakte Din Opmærksomhed.

Da hørte Du, hvor de i dyrisk Glæde væltede sig i de sjofleste, slibrigste og gemeneste Historier og Morsomheder! Paa nogle Arbejdspladser gaar det saadan til dagud og dagind. Det er til at tabe Modet over, naar man tænker paa, at en Kristen, som er blevet benaadet — højbenaadet med den sande Tro og de hellige Sakramenters Annæmelse, bliver ramt brat og uforudset af Døden med den hellige og retfærdige Guds Vrede over sit Hoved. Saa sætter man et Kors, Tegnet paa Forløsningen paa hans Grav, og han er forkastet. Og hans Nærmeste søger i deres dybe Sorg Trøst i Haabet paa et Gensyn, og aldrig skal de mødes mer med ham i Glæde. De, der har gjort godt, skal fejre en evig Sejersfest med Jesus Kristus, bære Palmer og synge Lovsange, og ham er der beredt Sted i evig Ensomhed og Nat, i Kval og Fortrydelse.

Nej, en saadan Ulykke maa ikke ramme Dig! Dagens Evangelium, der beretter om Jerusalems Ødelæggelse og Verdens Undergang, skal vare Dig. Ved din Daab fik Du en brændende Kærte i Haand som Symbol paa den helliggørende Naades skinnende Lys i Din Sjæl, og Præsten formanede Dig til at bære dette Lys gennem Lidenskabernes Stormvinde og Fristelsernes koglende Taager frelst frem mod Din Frelser, Jesus Kristus, til Himmerigets evige Salighed. Dog, jeg kender Dig, jeg ved at Døsighed, nemlig Lunkenhed og Sløjhed, har sænket sig over Din Sjæl, saa Du som de daarlige Jomfruer ikke tager vare paa Oljen i Lampen. Allerede i tidligere Aar har denne Søndags Evangelium ængstet Dig. Men den Onde sang Vuggesang i Dit Øre: »Sov bare videre; det har ingen Jag; der kan altid senere blive Tid til Forbedring!« Nej, der er ingen Tid at miste mer. Thi véd Du maaske, om det ikke er sidste Gang, at Du hører dette manende Evangelium? Naar det bliver læst næste Gang om et Aar, er de tre Skovlfulde muligvis forlængst kastet som en Afskedshilsen paa Dit Kistelaag. Kun een Ting er i Stand til at frelse Dig fra en ulykkelig Død: Tag Dig sammen, ryst Døsigheden af Dig og gør Din Sjæls Lampe i Stand, saa den kan brænde!

Tør den, der har hørt min Prædiken og dog lever uanfægtet videre i sine Synder, klage over, at han ikke rettidig er blevet advaret og formanet til Bod?

Dr. Perchs Tale for Johannes Jørgensen ved Festen i Glyptoteket den 13. November 1926.

Da Johannes Jørgensen — for 10 Aar siden — lagde den første Haand paa den Bog, som han har kaldt »sit Livs Legende«, saa indleder han med en Skildring af hine syv Tegninger — *sgraffiti* — som ses i Marmorgulvet foran Vor Frues Kapel i Sienas Domkirke. Billederne forestiller Menneskets syv Livsaldre, og han siger, at han ofte har mediteret over disse Billeder af Livet fra Vuggen til Graven.

Dengang dvælede han især ved det Billede, der viser *virilitas* — den kraftige Mandsalder.

Dersom han nu paa sin Færd mod Danmark er standset i Siena — dyrebare Minder om frugtbare Arbejdsaar knytter ham jo til denne den hl. Katarinas By — saa har det nu været det næste Billede han — den tresindstyveaarige — har opsøgt og gjort sig sine Betragtninger over, det Billed, der hedder *senectus*. Den modnede og afklarede Mand er her fremstillet klædt i Pels og med Rosenkrans i Haand.

Klædt i Pels — Det er Tegnet paa, at Aarene er gaaet — Alderen gør kuldkær — men ogsaa Tegnet paa, at Maalene er naaet — at Løbet er fuldendt.

Men med Rosenkrans i Haand?

Ja, det er jo Tegnet paa, at det er en Kristen, en katolsk Kristen, det drejer sig om.

Er det en Tilfældighed — eller en dyb Tanke — at netop saaledes har han set sig i Spejl i Sienadomen — den danske Digter?

Tanke eller Tilfælde: Billedet passer slaaende godt paa vor ædle Gæst i Aften.

En Kaldsfælle har just saa godt og indtrængende skildret den Side af ham, der vender ud mod Verden, Digteren i Pels, lad nu en Trosfælle forsøge i store Træk at tegne Billedet af Digteren med Rosenkrans i Haand.

Af alle de skønne katholske Bøger, som J. J. har skænket os, er maaske den skønneste den, han skrev, endnu inden han — for Verden — var Katholik. En Bog, der for de unge Katholikker dengang, som var vant til noget trange Mure omkring dansk katolsk Literatur paa een Gang nedbrød Skrankerne, saa Sol og Lys og Luft kunde vælde ind over Jordbunden. En Bog, der fik vort Hjerte til at banke — vore Øjne til at skinne og vore Følelser til at svulme af noget ukendt sødt, noget hemmeligt — forjættelsesfuldt — Jeg mener en umbrisk Krønike i Rejsebogen.

Det var en Bog, saa underfuld skøn — saa overraskende i sin Katholicitet — som den Foraarsdag, vi en sjælden Gang kan opleve midt i en Februarmaaned.

Hvem af os er det ikke hændt — skønt der kan gaa Aar imellem — at vi en Morgenstund træder ud i Haven, som endnu i Gaar piskedes af Byger og Blæst — som nok lod Vintersne og Vintervæde smelte og suges i Jordan, men som dog syntes at bære alt andet end søde Forjættelser i sit Skød — og saa er i Dag Luften stille, blikstille — Himlen er fjærn, men blaa som Pastel —. Fra en allerede hævet Bane sender en klar og mild Sol sine Straaler mod Hegn, Mur og Plæne. Vore Sanser skærpes — og hvad er, var ogsaa i Gaar — men dog skjult — det ser vi nu med en lykkelig Undren: svulmende Knopper paa Stikkelsbærbusk og paa Poppel — og dér: i det visne Løv — fra i Fjor — som nu krummer sig i Solvarmen, titter Erantis og Vintergæk frem. Og paa een Gang véd vi, at der allerede ikke kan være langt til Vaar.

En saadan Foraarsbebuder — Behuder af et katholsk Foraar i Danmark — var denne lille berømte Bog, der begynder med de berømte Ord:

»Der var et Menneske, som rejste bort fra sit Land. Der var hændt ham mange haarde Ting. Nogle havde forfulgt ham, men andre havde ynkedes paa ham og forbundet hans Saar. Og han havde holdt sig levende ved en skjult Kraft og en hemmelig Hjælp, som vældede ud af hans Sjæls Dybhed. Men han vidste aldrig, om denne Kraft var hans Jegs Forhærdelse eller en Naade fra Gud. Dette Menneske rejste bort fra sit Land og dér, hvor han kom hen, blev han af de vælske kaldet ved Navnet Giovanni.«

Dette tidlige Løfte om Vaar blev holdt:

Der kom Bog paa Bog — som Foraarsblomster i Enge — Bogen om Beuron — Den yderste Dag — Lignelser; der kom Omvendelse, En Apostel, den hellige Ild og Livsløgn og Livssandhed og Fioretti.

Det var et katholsk Foraar, og det førte lige ind i den Sommer med en Rosenpragt af *Romersk Mosaik, Romerske Helgenbilleder* og *Pilgrimsbogen*.

Og er det vel at undres over, at et saadant Foraar, en saadan Sommer tilsidst gav en gylden Høst, hvis fyldigste Frugter var de store katholske Bøger om *den hellige Frøns* og *den hellige Katarina*?

Med dette rent katholske Forfatterskab udførte Johannes Jørgensen sit Livs Bedrift: Han formælede Rom med Danmark — Danmark med Rom. Han gjorde hjemligt og dansk, hvad der før havde været fremmed og fjærnt.

Før havde katholsk Tale oftest lydt med fremmed Klang. Fra J. J.s Pen strømmer nu katholsk Tale i et rent, klart og dog saa smidigt Sprog.

Hvad har dette ikke betydet for Katholikerne i et Land, hvor man altid har følt, at løs er al fremmed Tale.

Begreber, som tidligere havde voldt Hovedbrud og var misforstaaede, blev nu de Dannedes Fælleseje i sin rette Form og sin rette Betydning.

Og Katholikkernes Færden i Kirkerne, paa Hospita-lerne, i det offentlige Liv, i alle mulige Stillinger — ja, deres Indtræden i Gadebilledet — selv i Procession! fik et Skær af Naturlighed og Hjemmehørigheid, som vi ikke tidligere havde følt. J. J. udtrykker dette, naar han siger:

Katholicismen begynder at blive dansk for mig. Naar jeg gik ad de grønne Skovveje, kunde jeg tage min Rosenkrans fra La Rocca frem og bede den her under Bøgene som dér under Oliventræerne.

Han giver katholske Skikke, som ellers af os Danske mest opfattes som Udvorteshed, Dybde og Indhold, som naar han om Katholikkernes Ærbødighed ved Synet af Apostlens Broncestatue i San Pietro siger disse Ord:

»Op mod en Pille staar den galilæiske Fiskers Bronzebilled og man kysser hans Fod. Koldt rører det gule slidte Metal Panden og Læberne, der mumler Bellarmins Bøn: »Lydighed og Fred.«

Han forandrer vort Syn paa Paven; saa han ogsaa for andre bliver, hvad Navnet betyder: en Fader:

»Jeg saa Leo XIII endnu en sidste Gang. Del var i det sextinske Kapel, og straks hans Aasyn af Alabast dukkede op i Døraabningen mellem Strudsfjervifterne, saa jeg, hvor han var bleven gammel. Da han stod foran Allret, var det, som skulde hans krogede Skikkelse synke i Knæ. Men Røsten var uforandret klar og malmsfuld, og Korstegnet — hvormed han gav Velsignelsen var langsomt — uendeligt, som kunde det ikke slippe de fire Verdenstjærner.«

Han er dansk i sin kølige Skepsis overfor visse lokal bestemte overdrevne Fænomener som Legenden om Loreto.

Ogsaa dansk i sit Krav om Oplysning og atter Oplysning — ikke mindst i historiske Spørgsmaal — som da han tilraaber dem — hvis Kald det var at vejlede, men som fremsætter Principet: Folket har Ret til *ikke* at faa Sandheden at vide — sit: Ak, kære kortsynede Mand, Folket faar *altid* Sandheden at vide. Og siger *du* ikke Foikel Sandheden, saa gør *andre* det.

Men han knytter ogsaa Danmark til Rom paa anden Vis: Han tegner i sine katholske Bøger mange sympatiske Portrætter af Personligheder fra den Kirke, han har forladt og paa mangfoldige Steder i hans Bøger er de gamle lutherske Salmer med til at skabe en forhøjet Stemning i Bogen.

Men staar saaledes Katholikerne i Danmark i et Gældsforhold til J. J., saa staar Digteren paa sin Vis i Gæld — og en dybere — til sin Kirke. Han siger selv, at han spiller paa een Streng:

*Naar Disen stiger i Dale
Og Græsset dugges i Krat og Eng,
Da lyder Solsortens Tone
Een eneste Streng.*

Og andre har sagt det samme.

Alt for bogstaveligt skal det nu vel næppe tages, men lad det ogsaa være saa.

Hvorfor klinger da alligevel denne eneste Streng saa rigt, bringer dog saa mangan Slags Bud? — ja, det skyldes, at denne ene Streng sættes i Svingning af Digterens katholske Tro. Den har været i Stand til at befrugte hans Forfatterskab, saaledes at J. J.s Bøger i et protestantisk Land — og det taler kun til Ære for dette Land — har faaet en Udbredelse, som vilde være enestaaende selv for ganske neutrale Bøger.

For os ligger der jo ingen Hemmelighed i dette. Den gamle Kirke springer med saa dybe og rige Kilder, at der kan øses af dem til Tidernes Ende. Kirken byder den Dag i Dag — som paa Dantes, Michelangelos, paa Palestrinas og Rafaellos Tid — Kunstneren et overdaadigt Stof — eller som *Chesterton* saa fyndigt har sagt det: en hver-

somhelst der bliver Katholik er med det samme 2000 Aar gammel.

Men med sine Bøger berigede J. J. ikke alene sine Trosfæller, enhver Kristen kom under hans fremad og opadrettede Kunsts Fortryllelse, og i ikke faa af hans Bøger overvejes jo ogsaa det fælles-kristelige. Men overhovedet for enhver Dansk er hans Bøger Læsning, ogsaa fordi i enhver af hans Bøger er Livskunst — den ægte, sande — man kunde næsten sige romanske Livskunst, et Kærnepunkt, og i hans Bøger slaas der Døre op ud til det store katholske Europa, og vi bliver stillet Ansigt til Ansigt med Skikkelser i Literatur, Kunst, og anden Aands- og ogsaa Haandsvidenskab, som fuldt ud kan staa Maal med hine Skikkelser, som et Værk af en anden stor Skribent i Firserne havde vist et noget isoleret Danmark. Der var altsaa ingen, der kunde unddrage sig Johannes Jørgensens Indflydelse.

Og dersom der blev en lille Skare tilbage, som ikke vilde give sig over — for det kunstneriske Mesterskab i hans danske Lyrik — som for Resten ogsaa mere og mere sprang af en katholsk Jorbund — maatte ogsaa de sænke Kaarden og række ham Kransen.

Men som i et Billede Farverne først faar deres rette Spil og indre Liv, naar de træder frem paa en Baggrund af Skygger — saaledes ogsaa med Billedet af Mennesket. Først naar vi søger hen til den Baggrund af dybe Skygger, hvoraf hans Væsen har udfoldet sig, vinder vi frem til den fulde Forståelse af Johannes Jørgensens katholske Digterpersonlighed.

I sit Livs Legende — især i Dagbøgerne — *sit Livs Depoter har han træffende kaldt dem* — har han selv malt os Billedet færdigt med dets Kontraster mellem Lys og Mørke.

I Dagbogsoptegnelserne ser vi Pendulet svinge, svinge mellem Tro og Tvivl. Endnu højt op i Aarene er han ikke kommen til Ro — *denne ogsaa i sine Tvivl saa ægte Dansker*. — Endnu svinger Pendulet. Hvor smaa end Udslagene er, helt mod Kraftens Centrum peger det ikke endnu, helt til Hvile er det endnu ikke kommet. Dog —

jo — det staa r stille nu — men en Dirren, en Efterklang kan endnu fornemmes:

Stien øde. Skoven tom.

Var det derfor hid jeg kom?

Løvet risler som en Kilde

Uafadeligt og stille:

Vandt du ikke, hvad du vilde?

— *i den spørgende Form* — dirrer det endnu i den slanke Staalstangs Spidse.

Men her i Aften — ved Festen — hører Skyggerne ikke hjemme. Ellers vilde vi have fulgt ham ogsaa ad hans *via crucis*, der en Tid førte langs de dybe Afgrunde — Manden med Rosenkrans i Haand, men nu den smertefulde.

Snart er han i Veduskogin og hører den nordiske Pan lokke med sin Fløjte, snart sidder han i Kirkekrypten og lytter til Dagtidernes Bønner: »de fra Beuron og Maredsous kendte Bølgeslag, men her (hos Trappisterne) var de tungere og vældigere, stod lige ind fra Evighedens Hav.« Snart er han paa Knæ i Erkendelse af, at kun paa Knæ er Mennesket stort, snart vandrer han »*livsbevæget*« — »*livsmystisk*« og »*længselsfuld*« gennem de høstlige Skove og fornemmer sit Væsen eet med den store hellige Natur — *Pan Theos*.

Men dette er endnu kun Stemningssvingninger — som endda kan udnyttes kunstnerisk, *men snart skal han rystes dybere*.

Det er, da han stilles overfor det Spørgsmaal, som Viggo Stuckenbergs engang formede i disse trodsige Ord: »*Har nogen Profet da nogensinde prædiket anden Gud end den, der var i ham selv.*« Det er Spørgsmaalet — *kal' ex-ochen* — Spørgsmaalet, som vel enhver af os til Tider har stillet sig — selv om det ikke ses paa vore glatte Ansigter — Spørgsmaalet *om ikke alt er en Illusion*. J. J. har udtalt det med Ordene: »*Er min Tro ikke et Postulat*« — og han tilføjer saa bittert »*et Postulat af min Afmagt?*« »*Er jeg ikke blevet Kristen, fordi jeg ikke var bedre værd.*« — »*Fordi jeg ikke var Friheden voksen, gav Gud mig tilbage til Dogmerne.*« Og omkring dette Spørgsmaal, der som intet andet er i Stand til at sprænge det indre Men-

neske, har J. J. kredset i mange — lange og trange Aar. »Er Lykken virkelig jordisk, og er det kun den svage, der søger den i Himlen« — eller: »Er jeg Kristen, fordi jeg ikke har haft Lykken med mig?« Og igen: »Maatte jeg med *del Sarto* bekende, at Livet havde været mig for stærkt, for straalende?«

Han ser sit Liv — med dets Bønner, dets Askese, ja med sit *katholske* Forfatterskab — blive usselt, afmægligt *ugrøsk*, naar det rammes af det klare Lys, der straaledede ud fra disse Ord af en Samtidig om det moderne Heden-skab:

»Det fordrer saa uendelig meget mere af Menneskene, nemlig de Evner, der sjældnest findes hos dem: den faste Vilje, den rolige Erkendelse, hin fuldkomne Menneske-værdighed, hvoraf Godhed og Retsind spirer frem i fri Naturlighed. *Den er den stærkes Religion!*«

Og tilsidst styrter hans Livs Bygning sammen for ham, idet selv det Ler, hvoraf han er formet, rejser sig imod ham og spotter ham: »Den Afsky for mit Ydre, den Gru, jeg som Yngling havde følt, naar jeg saa mig selv i Spejl, kom nu forstærket tilbage. — Mine Træk forekom mig Tegn-*net* paa min indre Hæslighed: *Signum reprobationis in vultu gerens* — Jeg bærer Forkastelsens Tegn skrevet paa min Pande.« Han ledes ved sin Pen, ved sit blotte Navn, naar han ser det udenpaa en ny Bog. »Navnet er et Tegn, lige-som ens Ansigt er det: det betyder noget, at man ser saadan ud, at man hedder saadan; der er en Mening med, at dette Menneske kommer til at hedde *Kain* og *hint Abel*.« Og han ender — hvor maa De have lidt, kære Ven — med dette Udbrud: *Min Sjæl har ondt!*

Men lad Skyggerne fare.

De har været der — og de har sat deres Præg paa Billedet — og kun gjort os det end mere kært — og de taber ikke deres Værd — men i Aften hører de ikke hjemme.

Og Udløsningen af Skyggelandet er kommet. Vedu-skogin ligger langt tilbage. Forlængst har Digteren *beseget*. Han siger det i disse simple Ord: Jeg var ikke slaæet til Overmenneske, kun til Kristen. Til andet duede jeg ikke: til *katholsk* Stridsmand, *katholsk* Helgenbiograf, ka-

tholsk Digter. Hint hundredfold igen, som den hellige Skrift siger, vi skal faa for at forlade os selv og vort eget for Christi Skyld — eller som den hl. Katarina siger det: *quel dolce cento — jeg har modtaget det*, Evangeliet har ikke løjet.

— — —

I hine tunge Timer havde han troet, at han maatte forsage Poesien — det, som vilde have været det samme for ham som at aabne sine Aarer — men se — siger han selv — den er kommet mig i Møde skønnere end nogen Sinde —

Og om dette Johannes Jørgensens Møde med *Poesien* vort Samlingsmærke i Aften — trods andet, der maaske kan skille — vil vi nu sammen læse:

»Den sidste Aften i La Rocca — gik vi ned til Kilden — Mogens Ballin og jeg — og sad der som i den første Tid.

Det var stjerneklart; vi saa op paa Himlen og stredes ikke i Anledning af Stjærnernes Blinken. Vi følte os nærmere hinanden end nogen Sinde og talte længe om det store Grundthema: miste sit Liv for at vinde det. Saa hørte vi i Nattestilheden en Lyd langt borte. Musik. En Violin.

Vi lyttede. Lyden nærmede sig og kom mere og mere nær; der var en, som spillede, mens han gik. Som en vandrende Sanger fra gamle Dage, som en jocolator Domini, som den hellige Frans selv.

Vi sad ubevægelige, betagne, vovede ikke at røre os: var det Drøm eller Virkelighed? Var det en Aabenbaring, som da Englen i Rieti spillede udenfor San Franciscos Vindue i Thedaldo den Saraceners Hus?

Nærmere og nærmere kom Violinlyden — nu viste en Skikkelse sig nede i Svinget af Vejen. Det var Piombino, La Roccas Spillemand, der vendte hjem fra et Høstgilde.

Med Ansigtet løftet mod Stjernerne — nu og da snublende over Stiens Sten, spillede han som i Ekstase.

Og stadigt spillende gik han ind gennem den nedre Byport — ind i det sorte sovende La Rocca.

Vi fulgte efter. Paa det nederste Trin af Trappen til la Dendrinas Hus satte han sig ned og vedblev at spille

— stærkt — vaandefuldt — hjertegribende — mellem de mørke Huse — under de brændende Stjærner.

Og rundt om vaagnede La Roccas Folk. Vindue efter Vindue gled paa Klem, Glug efter Glug aabnede sig, og da Piombino holdt inde, lød det fra alle Kanter: *Come suoni bene, Piombino!* — *Fa tanto piacere di sentire il violino la notte:*

Hvor du spiller — **Giovanni** — og hvor er det skønt at høre din Violin i Natten —

Og se, nu rækker vi dig Kransen —:

Vandret har du fra »Nord til Syd« og »Fra Vesuv til Skagen« tilbage. »Af det Dybe« er du steget, og »i det Høje« har du svævet, »Bag alle de blaa Bjerge« har du skjult dig — for en Tid — men til »Danimarca« er du atter vendt tilbage, naar »Hjemve« drev dig. Men til Ro kunde du ikke falde, Apostel og Pilgrim som du er. Du maatte igen gribe Vandringsstaven — »Dit Livs Instrument« — og du hængte Skrivetavlerne ved dit Bælte og begav dig paa »Jorsalafærd«.

Ja, hvor er det Sted, du ikke har været? I Stenenes Berlin, i Rothenburg og Nürnberg, im allen romantischen Lande, og i det begrædte Bonn, Coblenz og Cölln. I Goethes Weimar, hos Munkene i Beuron, hos Brancardiererne i Lourdes, hos Hyrderne i La Rocca. De stenede Bjerge har du besteget — helst af alle Stigmaternes Bjærg *Alvernerbjærgel*: non est in toto sanctior orbe mons, »i hele Verden gives ikke helligere Bjærg«, og i Josaphats Dal har du vandret — og paa Bakkerne ved Svendborg.

Du har hvilt dig ved de *rislende Brønde* og bedt i de kuplede Katedraler og knælt i dit kære italienske Vejstøv foran Gitteret til en vejrbleget »Vor Frue af Pjalterne«.

Og overalt, hvor du er kommet, du evige Vandrer, har du plukket os *Blomster og Frugter*: *Den yndigste Rose* og *Af Oliventræets Frugt* og *Frugt af Livels Træ*.

Men ingenlunde glemte du os. *Førstegrøden* sendte du os — og vi skulde ikke takke dig!

Vi skulde ikke takke dig, fordi du lærte os at skelne mellem *Livsløgn* og *Livssandhed* — eller glemme at takke dig for den mesterligt sammenstillede *Romersk Mosaik* — eller for *det table Land* eller for *Vers* og for *Digte*, for de

første fra for fyrretyve Aar siden — og til de sidste i disse Dage?

Jo, vi takker dig. Vi takker dig ogsaa for *Foraarssagn* og *Sommer*, for *Lignelser* og *Græs*, for Bøger fra *Frankrig*, for Bøger fra *Tyskland*, Bøger fra *Flandern*.

Som en Tyv om Natten kom du over os, der var unge sammen med dig — med *Rejsebogen* — din Katholicitets Førstefødte. Vi takker for den og for *ein verborgenes Leben*, for *Geschichte der dänischen Literatur* — for Portrættet af *Huysmans* — for *en Fremmed* og for *Vor Frue af Danmark*.

Af saadanne Stene har du, Bygmester, rejst dit Hus paa dit *Livs Legendes* brede og faste Sylt og stolt og stort vilde Værket have været ogsaa uden Taarn og Tinde. Men og med Taarn og Tinde prydede du Værket, idet du lod *Tvillingtaarnene*: Bogen om *den hellige Frans* og Bogen om *den hellige Katarina af Siena*, rejse sin Masse mod Himmelblaaet op over Vejrets drivende Skyer.

Og alt dette er ogsaa vort!

Og vi skulde ikke takke dig?

Pastor M. Osterhammel.

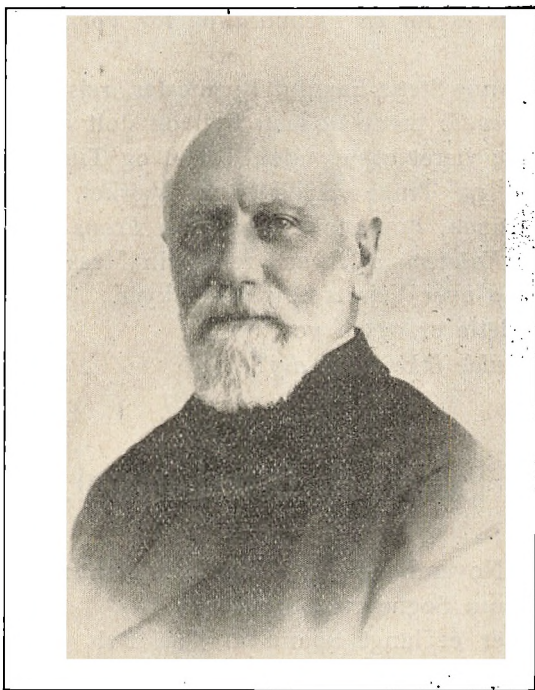
Den 17. November fejrer Pastor M. Osterhammel 25 Aars Jubilæum som Sognepræst i Randers.

25 Aar er et langt Spand af Tid, hvis man skal se frem, og skal man se tilbage, aner man knapt, hvor Tiden er bleven af. Sporløst gaar 25 Aar dog ikke hen over et Menneske, men hvis vi alle, naar den Dag kommer, kan fejre vore Jubilæer i et saadant Vigeur, som Pastor M. Osterhammel, ja, saa er det ingen Sag. Ung er Jubilaren jo ikke mere. Naar man gaar i sit 66. Aar, naar Haarene er hvide, saa tør man vel nok sige, at det lider mod Aften. Men hvad gør det, naar blot Sindet er ungt. Og det er det hos vor elskværdige Sognepræst, der i snart en Menneskealder har været Sjælehyrde for den katholske Menighed i Randers.

Selvfølgelig benytter jeg Lejligheden til et lille Jubilæums-

interview. Og saa sidder Jubilaren da som min vis à vis og maa for en Gangs Skyld underkaste sig mine inkvisitoriske Spørgsmaal.

Men mild og venlig som altid fortæller Pastor Osterhammel, at han, der er Dansker, tog Studentereksamen i København 1881, derefter studerede i Rom i 6 Aar, heraf 2 Aar Filosofi og 4 Aar Theologi. Den 5. Marts 1887 blev han præsteviet. Allerede som ung Præst kom Pastor Oster-

hammel her til Randers som Kapellan, var derefter i 4 Aar konst. Sognepræst paa Island og endelig 1 Aar i København.

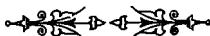
Den 17. November 1901 blev Jubilaren indsat som Sognepræst her i Randers paa Biskoppens Vegne af Pastor Schmidt, Aarhus.

Menigheden var ikke saa stor den Gang som nu, men Kirken var dog bygget.

Aarene er gaaet, Menigheden er blevet større, og den afholdte Sognepræst kan glæde sig ved sin Mênigheds Tillid og Kærlighed.

At give en Karakteristik af Pastor Osterhammel tilkommer ikke mig, men disse faa Linier skal blot være en Lykønskning til Jubilaren, der selv kun ønsker et: Lykke og Velsignelse for sin Menighed, Lykke til at kunne være dens Vejleder og Trøster i det allervanskeligste for os Mennesker, Livet med dets Sorger og Glæder, Kampe og Sejre. Maatte da Pastor Osterhammel endnu i mange Aar faa Lov til at virke i den Gerning, der for ham selv er blevet hans Livsgerning og hans Livsværk.

F. S.

Fest i St. Annæ Sogn.

Den 7. November blev en smuk Mærkedag i St. Annæ Sogns Historie. Der fejredes et Aars Stiftelses-Fest for Sognets Mariakongregation, der optoges nye Medlemmer, og Kongregationens nye Banner blev indviet. Hs. Højærværdighed Biskoppen havde tilsagt sin Nærværelse, og de spændte Forventninger, med hvilke alle have imødeset Dagen, blev da ogsaa i rigt Maal indløst.

Præcis Kl. 6 fyldte Organist Stellfeldts pompøse Festpræludium Rummet med et Brus af Højtid og Andagt. Saa kom Præsterens Procession, som Biskoppen, der bar Mitra og Stav, afsluttede. Vi kan desværre ikke i Enkelt-heder skildre den smukke Fest, men skal nøjes med at omtale at Hs. Højærværdighed Biskoppen i sin Tale, der smukt og varmt skildrede Kongregationernes Betydning for Menighedslivet, omtalte Mariakongregationen som den Ark, der frelst frier utallige Sjæle fra at drukne i den Verdensflod og Tomhed, Synd og Fristelser, der bruser om alle. Biskoppens Tale, der paahørtes med stor Opmærksomhed, greb alle de tilstedeværende dybt.

Saa fulgte selve Optagelsen, der tilførte Kongregationen 19 nye Medlemmer, hvorefter det pragtfulde Banner fik sin Indvielse. Festen afsluttedes med Tedeum og sakramental Velsignelse. —

Det var i Kirken. Nu kom Samværet oppe i Salen. — Alle var samlet, og under Afsyngelsen af Pavehymnen førte Præses, Pastor Jaworski, Biskoppen til Sæde. Præses tog derpaa Ordet og takkede Biskoppen, fordi han af sin kostbare Tid ikke var hange for at ofre denne Aften i Samvær med Kongreganisterne, der selvfølgelig var baade stolte og taknemmelige over at have deres Biskop iblandt sig. —

Atter en Sang, og Ordet gaves til Festtaleren, Kongreganist Kai Jerlev, der efter at have dvælet ved Festen i Kirken, skildrede Kongregationens Maal og Midler. Maalet og Midlet var det samme: Efterlignelse af Guds Moders ophøjede Forbillede i Lydighed mod hendes Søn, vor guddommelige Frelser og hans hellige Kirke. Taleren holdt Tilhørerne Kirkens Enhed for Øje og skildrede, hvorledes dette hos sig, som denne Aften, at have en retmæssig Efterfølger af Christi Apostel maatte fylde enhver Katholiks Hjerter med Stolthed og Glæde. Taleren henviser saa til Kongregationens nye Faæ, atter et Lydighedens og Troskabens Samlingstegn og udtalte Ønsket og Haabet om, et trofast Liv med Kongregationens Aand levende i sig maatte give hver Kongreganist en god Død og en naadig Indførelse til det evige Livs Løn. — Dette var jo Maalet.

Fornyet Sang efter Talen, der hilstes med stærkt Bifald. —

Præfekten, Hr. Herm. Andreasen, stod nu paa Talertoelen. Han omtalte Sortseerne og deres ildevarslende Røster, da Kongregationen stiftedes. Han omtalte den Tro og det lyse Syn, der havde baaret Sagen frem og den Energi og Offervilje, som Præses havde sat ind paa Sagen. At Præfektens stærkt personlige og velformede Tale vandt Genklang, viste det stærke Bifald, der modtog ham, da han forlod Talerstolen.

Nu var saa at sige Ordet frit.

Biskoppen lykønskede alle til den smukke Fest og udtalte, at det altid var ham en Glæde, at være Gæst herinde, ja mere, det var ham en Opmuntring! Han lykønskede Kongreganisterne til Deres Præses og sluttede med at anbefale Mariakongregationen, ikke mindst, fordi den havde Roms Anbefaling, en Udmærkelse, den kun delte med Vincentsforeningen.

Ved to-Tiden tog Biskoppen bort efter at have modtaget et bragende Hurra, og meddelt alle Velsignelsen. Men flere Talere havde Ordet. Hr. Chr. Ren, der i Parentes bemærket havde skænket Guldsømmene til Banneret, hvis Stang var en Gave af Hr. W. Riedel, tog nu Ordet og rettede en Tak til Kongregationens Organist, Hr. Alb. Stellfeld, en Tak, der var saa berettiget, ikke alene fordi Hr. Stellfeld med en aldrig svigtende Troskab røgter sit Kald, men ogsaa fordi hans Kærlighed til Musikken gennem hans tekniske Kunnen skaber en feststemt Ramme om hver af Kongregationens Sammenkomster, det være i Kirke eller Festsal. — Stærkt Bifald. Det kammeratlige Samvær fortsattes blandet med Takketaler til Arrangørerne og Brødrene for deres trofaste Arbejde.

Vi hidsætter et Par Data og Tal:

Kongregationen oprettet d. $\frac{3}{7}$ 25, $\frac{2}{8}$ 25 Tilknytning til Hovedkongregationen i Rom. $\frac{11}{10}$ 25 udsendte Præses en Skrivelse til Menighedens Mænd. Første Møde $\frac{15}{10}$ 25, der talte 55 Deltagere, ved dets Afslutning var tilmeldt 59 Deltagere, af hvilke 15 hidtil havde staaet i Mariakongregationen i Jesu Hjerte Kirke, men nu sluttede sig til deres Sognekongregation.

Den $\frac{7}{11}$ 26 taltes 57 optagne, hertil kom de 19 nye Medlemmer, medens adskillige Aspiranter havde meldt sig. Banneret er tilvejebragt ved frivillige Bidrag mellem Kongreganisterne, ligesom hver især modtog det nye Baand ved Fælleskommunionen om Morgenens.

Banner og Baand er leveret af Biars Frères i Paris.

Kongreganist.

En mærkværdig Konversion.

For nogen Tid siden blev det kanadiske Folk overrasket af en opsigtsvækkende Efterretning. Den anglikanske Biskop af Ontario, Dr. E. J. Bidwell, forlangte sin Afsked. Han syntes ikke længere at kunne opfylde sit biskoppelige Embede. Hvad var Grunden? Hans Hustru var gaaet over til Katholicismen.

Skønt de andre Biskopper ikke gik ind paa Bidwells Forlangende, blev Fru Bidwell ikke desto mindre Genstand for en skarp Kritik. Fruen forsvarede sig ved en Artikel, der udkom den 1. Okt. 1925 i »Canadian Freeman«.

»Denne min Handling,« skriver hun, »vil forekomme de fleste af mine protestantiske Venner forkastelig, og derfor ønsker jeg at fremsætte, hvorledes jeg kom til at mene, at det skyldte jeg Sandheden og Pligten, ja Gud selv, som uden Tvivl gaar fremfor alle andre. Jeg har ikke handlet i Overilelse, men jeg er kommet til min nuværende Overbevisning efter tre Aars Studium og Overvejelse.«

Fru Bidwell fortæller videre, hvorledes hendes Øjne aabnedes, da hun læste denne Sætning i et af Mgr. Bensons Værker: »Christus kom ikke for at stifte en national Kirke, men et udbredt Kongerige, en hellig, katholsk, apostolisk Kirke, den samme Kultus, det samme Præsteskab, de samme Sakramenter, den samme Tro over hele Verden«.

»Disse Ord lod mig ikke i Fred. Jeg indsaa deres

Sandhed. De fik mig til at kaste et Blik paa de protestantiske Kirkers Tilstand nutildags, paa den evigvarende Spaltning og Tvist, og herved saa jeg ogsaa den af Mgr. Benson forkyndte Sandhed belyst.

Men jeg søgte naturligvis ogsaa meget længere, før jeg kom til en Beslutning; thi man gør ikke letfærdigt det, som fuldstændig ændrer ens Livs Løb.

Jeg læste Bøger og Artikler af Tidens mest fremragende protestantiske Skribenter — af Biskopper og andre — men deres forskellige Vidnesbyrd stemte aldrig overens, deres Beviser syntes at være fejlagtige og uduelige og deres Stilling ulogisk.

Efter de protestantiske Forfattere læste jeg de katholske. Jeg læste Kardinal Gibbons »Vore Fædres Tro« og mange flere.

Forskellen var uhyre. Det var, som om jeg kom ud i Sollyset efter at have famlet om i Mørke. Her var det ikke nødvendigt at føre Bevis, thi alt støttede sig paa en Klippe; man kom ikke med menneskelige Meninger, men kun med Christi Lære, tydelig og enkel. Her følte jeg, Sandheden var.«

Nu skete det, at da Fru Bidwell var kommet til dette Stadium i sit aandelige Liv, blev der holdt en Mission i St. Marys Kirke i Kingston. Ikke blot Katholikker, men ogsaa Ikke-Katholikker fik Del i Missionens Velsignelser. En hel Uge igennem blev der holdt en Række Foredrag og Prædikener for anderledestroende. Fru Bidwell syntes, at hun efter at have læst saa mange katholske Bøger maatte benytte Lejligheden til at høre »Kirkens levende Stemme«.

Denne Mission blev det afgørende Stød for hendes Konversion. Hun skriver:

»Fra dette Øjeblik af var det klart for mig, at det var min Pligt at underkaste mig Sandheden. Eet burde jeg nu sørge for: at efterkomme denne Pligt paa en saadan Maade, at min Husbond saa lidt som muligt blev ramt deraf. Derfor overværede jeg aldrig en Gudstjeneste mere i St. Marys Domkirke, skønt man har anklaget mig derfor, og skønt jeg tit længtes efter det. Derfor blev jeg ogsaa ved med at bivaane den anglikanske Gudstjeneste, indtil jeg aabent kunde blive Katholik. Derfor besluttede jeg endvidere ikke at lade mig optage i den katholske Kirke under de aandelige Eksercitier, jeg i Fastetiden holdt i New-York, og stræbte efter at undgaa alt det, der havde kunnet lede Opmærksomheden hen paa min religiøse Overbevisning.«

Endelig længe efter Fastetiden, den 20. Maj, blev hun optaget i Kirkens Skød. Derefter skriver hun: »Hvor svært

det Skridt end har været, har jeg dog faaet den Erfaring, at det var alt det værd, som Verden kan eje, og mere end det. Thi uden den mindste Tvivl at vide, at man har fundet Sandheden, og at have den Forret at høre til Guds egen store Familje, den katholske Kirke, det er en Belønning større, end Verden kan skænke.«

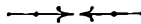
Gid den ædle Kvindes Ord og Eksempel maatte være en Trøst og en Styrke for mangen en tvivlende Sjæl.

P. Boerrigter.

Katholsk Børnehjælpsdag.

Paa Søndag d. 21. November vil Kollekten i alle Hovedstadens Kirker blive skænket til Elisabethforeningen for forældreløse Børn. Dette, der gentager sig hvert Aar, sker altid Søndagen efter den hellige Elisabeths Dag. Denne Helgeninde, der er Forbilledet paa from Godgørenhed, skulde efter Legenden en Gang skjule det Brød, hun vilde give de fattige, og Brødet blev forvandlet til Roser. De Penge, der gives til de forældreløse Børn, forvandles til gode Gerninger, og hvad gode Gerninger forvandles til i Himlen, er en Herlighed, som intet Øje har set og intet Øre har hørt.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Det er vistnok overflødigt at bringe et udførligt Referat af Festen for Johs. Jørgensen paa det gamle Glyptothek. Dagspressen har jo allerede fortalt om den straalende Aften, som mange Katholikker med en Del Præster og Biskoppen i Spidsen deltog i. Indbydelsen til Festen var fra alle Sider blevet mødt med Begejstring, ja saa stor Begejstring, at en Mængde maatte afvises, for der var ikke Plads. Vi bringer foran i Bladet det væsentligste af Dr. Perchs Tale.

— Vi henviser til Annoncen om Kvindeligt katholsk Ungdoms Fællesmøder. Det bliver denne Gang et stort Møde i Forbindelse med D. K. K. F. Enhver katholsk Kvinde har Adgang.

— De fire katolske Foreninger »St. Michaels Klub«, »Academicum Catholicum«, »Danmarks katolske Ungdomsforbund« og »Katholsk Klub« indbyder, som det fremgaar af hosstaaende Meddelelse, til en Fest for Johannes Jørgensen paa Mandag paa Hotel d'Angleterre. Hatholikker, der ikke er Medlemmer af disse Foreninger, kan deltage som Gæster paa lige Vilkaar med Medlemmerne ved at henvende sig til en af Formændene eller et Medlem af de fire indbydende Foreninger.

— Som en venlig, og klart lysende Stjerne, virkede den lille beskedne Annonce i Ugebladet, i hvilken det meddeltes, at der skulde holdes aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer i Jesu Hjertes Kirke, fra d. 7. til 14. November; som en Stjerne, tændt af Vorherre selv, som skulde vise Vej til en Kilde, hvorfra de, som vilde deltage i disse aandelige Øvelser, kunde øse Guds Naade og Velsignelse i særlig Fylde i disse Dage. Cirka 150—200 fulgte denne Stjerne, fandt Kilden og øste deraf med Glæde og Begejstring. Hr. Pastor Sialm, under hvis Ledelse de aandelige Øvelser afholdtes, forklarede i sine Foredrag, i varme, stærke og hjertelige Ord, de evige Sandheder. Paa ny blev det slaaet fast, dette alvorlige og betydningsfulde Ord: Enten, eller! Enten leve som Guds Barn og blive evig lykkelig, eller leve i Synd og blive evig ulykkelig; en Sandhed, man i vor Tid i særlig Grad bør indprente sig, nu da det paa saa mange Steder, og hos mange Mennesker hedder: Baade og —. At vi Katholikker, naar vi da vil være sande Katholikker, ikke kan bruge denne moderne Grundsætning, har vi grundigt faaet at vide i disse Dage, og vi siger nu en hjertelig Tak til Gud for Lyset, Naaden og Velsignelsen, vi har faaet i vore aandelige Øvelser; en inderlig Tak til vor hellige Moder, Kirken, som er saa omsorgsfuld for sine Børn, og endelig en hjertelig Tak ogsaa til Prædikanten, som med saa stor Nidkærlighed har opofret sig for os i disse Dage!

Vor Gud vort Værn, se til os ned,
ku dem, der øde vil vor Fred;
led os, som til dit Navn er døbt,
som ved øit Blod er dyrekøbt.

· Elisabeth Hansen.

Kirkemusik-Aften i Sakramentskirken.

Med Hans Højærværdighed Biskoppens Tilladelse afholdes Søndag den 5. December 1926 Kl. 8 Aften i Sakramentskirken en Kirkemusik-Aften, bestaaende af Kor- og Orgelværker af Joh. Seb. Bach samt den utrykte »Missa in hon. St. Ansgarii« med indledende Forklaringer. Medvirkende: Hr. Pastor C. Benzon, Orgelspillerske Frk. Susanne Saabye, Sakramentskirkens Kor.

Program, der tillige gælder som Adgangskort, kan forudbestilles hos: Hr. Pastor F. Ronge, Tlf. Nora 570 y. Hr. Pastor C. Benzon, Tlf. Nora 239 x. Kordirigent, Hr. A. Husson, Tlf. Vester 787 x.

Festen, ved hvilken fire Organisationer »St. Michaels Klub«, »Academicum Catholicum«, »Danmarks katolske Ungdomsforbund« og »Katholsk Klub« ønsker at hylde vor berømte Trosfælle og Landsmand, Professor *Johannes Jørgensen*, i Anledning af 60 Aars Dagen, afholdes i Louis XVI. Salen paa Hotel d'Angleterre, Mandag d. 22. ds. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Adgang til Festen har fortrinsvis de fire Foreningers Medlemmer sammen med deres katolske Paarørende og katolske Gæster. Prisen for Deltagelse er 6,50 Kr., som erlægges ved Afløstning af de bestilte Adgangskort hos Foreningernes Formænd.

Festen, ved hvilken Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme til Stede, vil faa følgende Forløb: Kl. 7⁴⁶ bydes Velkommen, hvorefter højærværdige Pater *L. Günther* vil holde Festtalen for Johannes Jørgensen. Derefter vil Taler og Sang — under Medvirken af Jesu Hjerter Kirkes Kor — veksle. En Række gejstlige og læge Talere har lovet at tage Ordet, bl. a. Mgr. *Olrik*, Pastor *Schindler*, Baronesse *Roscnørn-Lehn*, Hofjægermester *Garth-Grüner*, Kandidat *Rønnow*, o. fl. Der serveres Vin, Kager og Frugt, og efter en Pause, i hvilken der vil blive Lejlighed til at hilse paa Æresgæsten personlig, fortsætter Festen ved et samlet Punchebord, ved hvilket der vil blive forskellig Underholdning, Taler etc. Nogle af Johannes Jørgensens mest kendte Sange vil i Aftens Løb blive afsunget, deriblandt »Der er en Brønd som rinder« — med en i Festens Anledning af Pater *Menzinger* komponeret Melodi.

Paaklædning: *Festdragt*.

Indtegning til Festen modtages af:

Frøken *Amy Anker*,
Formand for St. Michaels Klub,
Stenøsgade 2, Tlf. V. 972 y.
(Bedst mellem 8—1 Form.)

Pater *J. Koch*,
Form. for »D. K. U. F«,
Stenøsgade 4, Telf. V. 2628.

Pater *A. Menzinger*,
Formand for
»Academicum Catholicum«,
Stenøsgade 4, Telf. V. 2628.

S. P. Fornjotur,
Formand for »Katholsk Klub«,
Gl. Kongev. 95¹, Vester 6700 v.

Til St. Antoni Kapel, Brønshøj, har jeg endvidere modtaget: Kr. 5—10—10—2—48—5—5—10 ialt Kr. 95. Med det tidligere indkomne bliver det Kr. 391,84. Jeg beder Bidragyderne modtage min hjerteligste Tak.

Cay Benzon, Præst.
Nørrebrogade 27 C.

Johannes Jørgensen

taler Onsdag den 24. November 1926 Aften
Kl. 8 i St. Knuds-Salen i Stenøsgade. Emne:
Frans af Assisi og Festlighederne i Assisi 1926.

Adgang for alle. Entré 1 Kr.

Billetter i Bogsalgene.

St. Josefs Gilde.

Kirkelig Kalender.

21. Nov. Sidste Søndag efter Pintse.	28. Nov. 1. Søndag i Advent
22. — M. Cæcilia, Jomfru og Martyr.	29. — M. Vigilie.
23. — Ti. Clemens, Pave og Martyr.	30. — Ti. Andreas, Apostel.
24. — O. Johannes af Korset, Bekender.	1. Dec. O. Ferialdag.
25. — To. Katharina, Jomfru og Martyr.	2. — To. Bibiana, Jomfru og Martyr.
26. — F. Silvester, Abbed.	3. — F. Frans Xaver, Beken- der.
27. — L. Marias Officium.	4. — L. Petrus Chrysologus, Biskop og Kirkelærer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 23. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor Bernh. Jensen: Et Besøg i Assisi (m. Lysbilleder).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosen-
kranskirken om »**Den hellige Skrift i den katolske Kirke.**«

Foredrag om den katolske Kirkes Lære ved Pastor Benzon
i St. Josefs Skoles Forsamlingssal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag
Sakramentskirken). *Hver 2. og 4. Mandag i Maaeneden* Kl. 8 Aften.
Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskom-
munion **Søndag** den 21. November i Messen Kl. 8.

Torsdag d. 25. ds. holder **Kvindelig Katholsk Ungdoms Fæl-
lesmøder** i Forening med D. K. K. F. et stort Møde i Vesterhus,
hvor D. K. K. F.'s Formand, Hofdame Utke Ramming vil tale.
Concertsangerinde Frk. Hermansson vil foredrage nogle af
Johs. Jørgensens Sange. Derefter fælles Kaffe bord. Foruden de
sædvanlige Deltagere i disse Møder har de til D. K. K. F. knyttede
Foreninger og Enkeltmedlemmer Adgang og enhver katolsk Kvinde
er velkommen.

En Mand, som i længere Tid har været arbejdsløs, søger Plads
ved hvad som helst. Anbefales af den stedlige Vincentsforening.
Bill. mrk. arbejdsløs modtager Bladets Redaktion.

Min kære Søster

Marie Alice,
f. Odette Hiort

af Assumption Ordenen er død d. 27. Okt. 1926 i Philadelphia
U. S. A.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.
København, d. 12. November 1926.

Edith Hiort.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 8, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 48.

Søndag den 28. November.

1926.

INDHOLD: Advent. — St. Ansgar — katolsk eller luthersk? — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Meksiko. Kina. — Avertissementer.

Advent.

Advent, Kommel! Det er Navnet paa den Tid, vi nu gaar ind i. Der er nogen, der skal komme, og alle vore Tanker og Følelser skal samles om dette Komme. Vi skal være saa optaget af det som Børn, der venter paa Fader eller Moder, stirrer ud ad Vinduet, gaar til Døren og lytter, ikke har Sans for noget andet. Og ligesom Børnene i den kommende Tid spændt og længselsfuldt venter paa Julen, tæller Dagene, ikke tænker paa eller taler om noget andet, saaledes skal vi ogsaa være fyldt af Tanken om ham, der skal komme, Jesus Christus.

Ja, han er jo kommet. Mange Aarhundreder er gaaet, siden Verdens Frelser kom. Men det er netop denne Kendsgerning, der skal blive ny for os i Adventstiden. Alle de gamle Tanker og Længsler og Bønner bliver taget frem. Vi ser Adam og Eva foran Paradisets lukkede Port, og vi hører Engelens Ord til Jomfruen i Nazareth: »Du skal undfange og føde en Søn!« Det skal rigtig blive os klart, hvor ulykkelige de var, dengang Frelseren ikke var kommet, da de virkelig gik og længtes og ventede og spejdede,

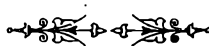
indtil Tidens Fylde kom. Og derudaf forstaar vi vor egen lykkelige Stilling.

Men deraf følger saa ogsaa Spørgsmaalet: Er Herren kommet til dig? Han er jo kommet til denne Jord for ogsaa at komme til hvert eneste Menneske. Har du nu ogsaa gjort alt for at aabne din Sjæl for ham? Har du sørget for, at der slet ingen Hindringer er for ham og hans Naades Virksomhed i dig? Se, der har vi vor Op-gave i Advent. Herren kommer til dig. Bered ham Vej ind i dit Hjerte! Forstaa igen rigtigt, hvor stor en Vel-gerning Herren øver imod dig. Og gør alting rede for den høje Gæst. Faa alt det bort, som er ham imod. Advent skal være en Bodens, en Renselsens Tid, hvor vi søger at faa det ryddet bort, alt det, der igen har samlet sig hos os af værdiløst eller ondt. Advent skal være en Fornyel-sens Tid, hvor Herrens Komme bliver nyt for os, faar en ny Glans og ny Betydning og derfor ogsaa virkelig bliver nyt, en Gentagelse paa aandelig Vis.

Den, der paa ret Maade forbereder sig til Julen, vil sikkert opleve Herrens Komme, Naadens Rigdomme vil udøses over hans Sjæl. Han vil som Hyrder og Vismænd komme Herren nær, som Simeon og Anna glædes over Frelseren.

Lad da Advent blive en Forberedelse til denne Glæde, den virkelige Juleglæde, som kun er mulig, naar Advents Længsel gaar forud. Og det skal være en Længsel, som sætter sine Spor i Sjælen, saa alt andet svinder bort, en Længsel, der behersker os helt i disse Uger. Med alle vore Evner, hele vort Væsen rettet mod Himmelen venter vi Herrens Komme.

B. J.

St. Ansgar — katholsk eller luthersk?

Ovenstaaende Spørgsmaal burde vel egentlig forekomme alle og enhver et til Latterlighed grænsende overflødig Spørgsmaal.

Og dog har det gentagne Gange lydt i dette Ansgars-

Jubilæums-Aar. Lutheranerne har ikke blot villet »gøre samme Krav paa ham« som hans Trosfæller Katholikkerne; men de har endog villet paastaa, at han ikke var Katholik.

Biskop *Ammundsen* (Lolland-Falster) sagde i et Interview i Nationaltidende efter den katholske Ansgarfest i Lejre: »Vi har ligesaa god Ret til at paaberaabe os Ansgar som Katholikkerne... paa Ansgars Tid var der ikke en luthersk og en katholsk Kirke overfor hinanden... *hos Ansgar findes intet, der er stridende imod Lutherdommen*« (!!!) Det er sandelig rigtigt nok, at Lutherdommen ikke fandtes paa Ansgars Tid, den er en langt senere tysk Opfindelse, fra det 16. Aarhundrede. Men at der hos Ansgar ikke skulde findes noget, der er stridende imod Lutherdommen, det er dog en temmelig dristig Paastand. Finder vi da ikke hos Ansgar: Lydighed imod Rom, Udsendelsen fra Rom, den apostolske Succession og den rette Vielse, alle syv Sakramenter, det hellige Messeoffer, Skærsilden, Troen og de gode Gærninger i Modsætning til Troen alene? o. s. v.; o. s. v.

Biskop *Rud* (Odense) udtaler i samme Anledning: »Den Katholicisme, der kendtes paa Ansgars Tid, var ikke den samme, som var fremme paa Reformationstiden og efter den Tid .... Vor Kirke er en lige Fortsættelse af den gamle Kirke (!), derfor maa vi være fælles om Ansgar, baade Katholikker og Lutheranere.«

Og det siger Biskop *Rud* samtidig med, at en anden bekendt luthersk Theolog (*Dr. A. Th. Jørgensen*) ærligt indrømmer (ligesom Biskop *Martensen* i sin Tid og mange med ham — se *Martensen: Mit Levned*), at den apostolske Succession er afbrudt her i Landet ved Reformationen, at Lutheranerne ikke har virkelige Biskopper og Præster; *men*, tilføjer mærkeligt nok den samme, selv om det vilde være det rigtigste at redressere Fejlen, at sørge for atter at opnaa den rette Vielse — vilde det dog være upraktisk og derfor at fraraade (!), da det vilde afstedkomme Forvirring, dette med to Slags, paa forskellig Maade viede Biskopper og Præster. Og det er jo saa gode, rare Mænd, vore nuværende lutherske Biskopper, lad os derfor bare beholde dem, som de er! (Typisk luthersk Logik og Theologi!)

Men for at vise Ugebladets Læsere, at man ikke alt for let skal lade sig forbløffe af dristige Paastande, saa lad os nu, da vi allerede er kommet en Smule paa Afstand af Jubelaarets Mindefester og de deraf foranledigede Udtalelser, beskæftige os lidt med det, som *tilsyneladende* — i første Øjeblik — *overfladisk set* — kunde give Lutheranerne *nogen* Ret til at paastaa, at Katholicismen den Gang og senere ikke var den samme, og at vi derfor ikke har særligt Krav paa St. Ansgar, ikke har mere Ret til at kalde ham *vor*, end Lutheranerne har.

Der er særlig to Ting, man har fremhævet:

1) »St. Ansgar kendte ikke noget til den ubesmittede Undfangelse!«

2) »St. Ansgar kendte ikke noget til den pavelige Ufejlbahed!«

Altsaa, siger man, var Ansgar ikke katholsk i dette Ords nyere Betydning.

1. St. Ansgar og den ubesmittede Undfangelse.

Selv om Nordens Apostel, den h. Ansgar, ikke skulde have kendt netop disse Udtryk »den ubesmittede Undfangelse« og »den pavelige Ufejlbahed«, saa kendte han dog — og *har* faktisk dog kendt til og troet paa *Realiteten*, som disse Benævnelser er Udtryk for.

Man — i alt Fald Theologer — burde dog vide, at fordi en eller anden Trossandhed først bliver forholdsvis sent formuleret som Dogme, derfor følger dog ikke deraf, at man før den Tid ikke skulde have kendt til den og ikke skulde have troet paa den.

Trossandheden om *Mariæ ubesmittede Undfangelse* d. v. s., at Maria, da hun undfangedes i sin Moders Liv, blev bevaret fri for Arvesyndens Besmittelse — blev ganske vist først udformet som Dogme og erklæret som saadant i forrige Aarhundrede, under Pius IX, men den har været kendt og troet gennem alle vor Tidsregnings Aarhundreder og findes endog antydet i selve den hellige Skrift.

Vorherres Ord til Slangen i Paradiset: »Jeg vil sætte Fjendskab imellem dig og Kvinden, imellem dit Afkom og hendes Afkom« og Englens Ord til Maria ved Be-

budelsen: »Hil dig, fuld af Naade« har Kirkefædrene og de kirkelige Skribenter længe før Ansgar udlagt netop paa samme Maade, som Pius IX gør det ved sin Erklæring *ex cathedra* i 1854.

Origenes (f. Aar 185), *Cyprian*, Biskop af Carthago (f. c. 200), *Ephraem* (f. c. 290), *Augustin* i det 4. Aarhundrede, *Fulgentius* ved Overgangen fra det 5. til det 6. Aarhundrede, *Ildefons* i det 7. Aarhundrede — bevidner alle deres Tro paa denne Sandhed, og det med tydeligere og tydeligere Udtryk, jo mere de nærmer sig den *h. Ansgars Tid*, og saa skulde *han* ikke have kendt dertil?!

Augustin f. Eks. kommer i sin Kontrovers med Pelagianerne ind paa Spørgsmaalet om Arvesynden og siger da (i »*de natura et gratia*«): »Naar der er Tale om Synd, saa vil jeg for Herrens Æres Skyld paa ingen Maade drage Maria, Herrens Moder, med ind i dette Spørgsmaal.« Og han angiver som Grund hertil: »Thi hende er der bleven meddelt rigeligere Naade til en alsidig Overvindelse af Synden, hende, som fortjente at undfange og føde ham, som selv er uden Synd.« — Og i sin Kommentar til Romerbrevet siger han: »Gud har skabt Englenes Natur eller Væsen og meddelt dem Naade, men sin Moder har han foretrukket for Englene og skabt hende i en endnu mere ophøjet og renere Tilstand.«

Førnævnte *Fulgentius* skriver: »Da Englen hilste Maria og kaldte hende *fuld af Naade*, vilde han dermed tilkænde-give, at hin gamle Udtalelse af den første Vrede var fuldstændig ophævet for hendes Vedkommende.«

Og *Ildefons* siger kort og godt: »Det er sikkert, at Maria blev bevaret for Arvesynden.«

Tydeligere kan det vel ikke siges, og det var længe før Ansgars Tid!

Endelig bedes de Herrer Lutheranere, som paastaar, at Ansgar ikke har kendt denne Lære, læse Pave Gregor IV's Brev, som udstedtes i Aaret 832 til Stadfæstelse af Ansgars Udnævnelse til Ærkebiskop af Hamburg.

Deri hedder det: »Og selve vor Søn, den forhen nævnte Ansgar, har vi indsat til vor Afsending blandt alle omkringboende Folk, Svenske og Danske saavel som Vender og blandt hvilke iøvrigt den guddommelige Naade har brudt

Vej, sammen med Ebo, Ærkebiskop i Rheims, og foran St Peters Legem og Alter lildelt ham Myndighed til offentlig at forkynde Evangeliet, medens vi bestemmer, at Nordalbingernes Bispesæde, kaldet Hammaburg, indviet til Frelserens og hans hellige og *usmittede* Moder Maries Ære, skal være et Ærkesæde. . . . » (Se *A. D. Jørgensen*: den nordiske Kirkes Grundlæggelse og første Udvikling. 1. Bog S. 107—9).

Og saa tør man paastaa, at Ansgar ikke kendte noget til *Immaculata-Læren*?!

2. St. Ansgar og Pavestolen og dennes Ufejlbarlighed.

Det tydeligste Særkende for katolsk Tro og Tankegang er unægtelig Lydigheden mod Rom, Anerkendelsen af og Underkastelsen under Pavens, Biskoppen af Roms, Afgørelser.

Men dersom man mener, at dette kun er et Særkende for senere Tids Catholicisme, saa tager man grundig Fejl.

Den katolske Kirkes Børn har til alle Tider, gennem alle Aarhundreder, kendt Evangeliets Beretning om Apostelen Jonas' Søns, *betydningsfulde* Navneforandring fra Simon til Petrus, om Christi Løfte til ham om at ville bygge sin Kirke paa denne Petrus, paa denne Klippe, og at ville give ham Himmeriges Nøgler, Magten til at binde og løse paa Jorden og i Himmelen; ligesaa Beretningen om, hvorledes vor Frelser efter sin Opstandelse, kort før sin Himmelfart, indsætter Petrus til Hyrde over sine Lam og sine Faar; fremdeles, hvorledes Christus forjætter Kirken sin og den Helligaands Bistand og Vejledning til al Sandhed *alle Dage*, indtil Verdens Ende; m. a. O., hvorledes der hermed loves *Ufejlbarhedens Gave*, den absolut nødvendige Ufejlbarhedens Gave. Thi hvad i al Verden skulde man vel med en Kirke, som ikke var ufejlbar — en Kirke, hvis Lære man ikke kunde stole paa, fordi det ligesaa godt kunde være Løgn som Sandhed, ligesaa godt kunde være Menneskepaafund som Guds Ord, — hvad skulde man med en saadan Kirke?

At fare vild kan vi selv besørge, at famle rindt i Vildfarelsens Labyrinth, at omtumles som Havbølger for enhver Læres Vind, det er altsammen noget, som vi ikke behøver nogen Kirkes Hjælp og Vejledning til. — Stifter Christus en Kirke, saa *maa* den derfor ogsaa *være ufejlbar!* Det er selvindlysende! *Den* Garanti *maa* vi have for, at vor Tro ikke er forgæves.

Er Kirken *ikke* ufejlbar, saa kunde Apostlen ikke sige om den, at den er »Sandhedens Støtte og Grundvold«, og at enhver anden, som forkynder noget andet, end hvad den forkynder, skal være en Forbandelse. — Er Kirken *ikke* ufejlbar, saa kan Christus ikke under Saligheds Fortabelse forpligte Menneskene til at høre den, tro den og adlyde den. — Var Kirken ikke ufejlbar, kunde Christus ikke sige: »Hvo, som hører eder, hører mig, og hvo, som foragter eder, foragter mig; . . . dersom nogen ikke hører Kirken, være han for eder som en Hedning og offentlig Synder.«

Allerede heraf, at der forudsættes en lærende og en hørende Kirke, fremgaar, at Kirken ikke blot er det usynlige Guds Rige inde i Menneskenes Hjerter, men at den ogsaa er et ydre synligt Rige, som har sine Repræsentanter, sine Lærere, sine Styrere og Ledere og sin øverste Lærer og Leder, som netop er Petrus, den af Christus indsatte Hyrde og dennes Efterfølgere. Ufejlbarheden maa have sit Organ. Og det er netop ham, til hvem Christus har sagt: »Jeg har bedt for dig — styrk du dine Brødre — du er Petrus (Klippen), og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte (Løgnens Magter) skal ikke faa Bugt med den.«

Og det skulde Ansgar ikke have vidst eller kendt til? Mon ikke han var ligesaa bibelstærk som senere Tidens Lutheranere? Mon ikke snarere mere?

Det er da ogsaa kun blind Fanatisme, der kan paastaa noget saadant, det er Paaskud og Udflugter.

Rolige, upartiske protestantiske Historikere kommer da ogsaa til et andet Resultat.

Førnævnte Historiker, Rigsarkivar A. D. Jørgensen, skriver da ogsaa i samme ovennævnte Værk — som Indledning til Omtalen af Nordens Apostel Ansgar — om en

Periode, der endda var længe før Ansgars Tid, nemlig om Kirken paa Pave Gregor den Stores Tid (ved Overgangen fra 6.—7. Aarh.) bl. a. følgende:

»Det romerske Bispedømme havde, som alt hvad romersk var en stor Fortid; Apostlen Peder holdtes for at have grundlagt det, det var baaret af en Menighed, som havde udholdt en Række Forfølgelser og Lidelser, og da Kirken kom til Magten, havde det faaet en fremragende Stilling, støttet baade til Traditionen om »Apostlenes Høvdning« og til Stadens Betydning i Verdensriget. Det varede da heller ikke længe, før det (romerske Bispedømme) almindelig anerkendtes som de kanoniske Loves ypperste Haandhæver, og altsaa paa en Maade som Kirkens sidste og *højeste Rel.*« . . . (S. 9.)

»Rom betragtedes som en øverste Domstol selv i Østerlandene; thi den kirkelige Tradition holdt fast ved den Betragtning, at ligesom alle Bisper var Apostlenes Efterfølgere, saaledes maatte den iblandt dem, som beklædte Peders Sæde, anses for den rette Værges af Kirkens Arv: de hellige Skrifters Fortolkning og de store Konciliers Vedtægter.« (S. 10.)

Saaledes ser en nogenlunde fordomsfri protestantisk Historiker paa den katholske Kirke, som han kalder »den mest bagtalte og heftigst kritiserede Institution«. Dette vil Kirken ganske vist altid vedblive med at være i Følge Herrens egen Forjættelse: »Har de forfulgt mig, skal de ogsaa forfølge eder.« Har man kaldt ham for Belzebub, for en Djævel, kan vi ikke undre os over, at Kirken beskyldes for at være Skøgen i Johannes Aabenbaring.

Men som sagt nogenlunde fordomsfri, roligt tænkende Mennesker skulde dog vel nok kunne indse Urimeligheden i at opstille saadanne Paastande som: at Ansgar ikke vilde kunde vedkende sig Nutidens katholske Kirke og dens Lære. — Den katholske Kirke og dens Lære og dens Guds-tjeneste, dens Messetjeneste er den Dag i Dag den samme, som den var paa Ansgars Tid og paa Absalons Tid.

Vi ved jo nok, hvad Meningen og Hensigten er med saadanne Paastande! Det er den: at miskreditere den katholske Kirke som noget *nyt* og noget *fremmed*, der ikke passer for det danske Folk. Som om den i det 16. Aarh.

fra Sachsen importerede og med Vold og Magt os paa-
tvungne tyske Lutherdom havde større Borgerret her i
Landet end den Kirke, som 7 Aarhundreder tidligere, alle-
rede i det 9. Aarhundrede paa fredelig, apostolisk Vis blev
grundlagt her af *vor* katholske Benediktinermunk, *vor*
katholske Biskop Ansgar.

Hvor har den præstelige danske Digter dog evig Ret,
naar han afviser saa absurd en Tanke paa denne Maade:

At Katholikkerne smukt skal erindre,
vi er kun Gæster i Danemarks Land,
det er en Tale, vi ikke kan hindre,
lad dem saa raabe, som de har Forstand.
Men naar vi henter Historien frem,
er det nok os, som er her i vort Hjem!
Ja, det er sandt, vi er Kosmopoliter!
Er maaske Sandheden dansk eller polsk?
Er den som Haarfarve, Vejrlig og Flitter?
Sandhed er kosmopolitisk, katholsk!

Men vi er fødte af Danemarks Kvinder,
dansk var det Bryst, som vi died engang,
og vi har Del i vor Fædrelands Minder,
og vi har Lod i vort Fædrelands Sang.
Og naar vi henter Historien frem,
er det nok os, som er her i vort Hjem!
Ansgar og Aksel og Birger og Gunner,
Dagmar og Thyra og Esbern og Knud,
Vilhelm og Volmer — og gav vi os Stunder,
snart et katholsk Alfabet fik vi ud.

Dansk og katholsk er som Hægte og Malle,
spørg vore Skjalde hver eneste en.
Trindt vore Domkirker raabe jo alle:
Vi er katholske hver eneste Sten!
Ja, naar vi henter Historien frem,
er det nok os, som er her i vort Hjem!
Ej er den saksisk den frodige Ranke,
atter vi plante i Hjärternes Kar;
nej, det er netop vor eneste Tanke:
Danmark, o, bliv dog igen, hvad du var!

Men hvad specielt det fra visse Sider fremhævede angaar: *den pavelige Ufejlbarhed*, — for endnu en Gang at komme tilbage derpaa.

Herom kan der siges det samme som om Marie ubesmittede Undfangelse.

Dette, at det først i forrige Aarh. under Pius IX blev formuleret som Dogme og forkyndt som saadant — det beviser *ikke*, at det ikke var kendt og troet før den Tid. Tværtimod, det betyder snarere, at man før den Tid ikke har haft noget at indvende derimod, at det ikke i særlig Grad er bleven benægtet eller misforsaaet eller ikke har trængt til særlig at fremhæves, fordi man ansaa det næsten for en Selvfølgelighed.

Det har, som sagt, fra de tidligste Tider af været anerkendt som en Nødvendighed, at der i Kirken maatte være en Højesteret, hvis Kendelser var uappellable, og at denne Højesteret var i Rom. *Roma locuta, res finita*, siger den h. Augustin, naar Rom har talt, er Sagen afgjort!

Selv da Apostelen Johannes endnu levede, henvendte man sig i Tvivlsspørgsmaal ikke til ham, men til Peters Efterfølger, Biskoppen af Rom.

Intet Concil, intet Kirkemødes Besættelser havde Gyldighed, førend Biskoppen af Rom eller hans Afsending havde godkendt dem og sat sit Navn under. Denne Forrettighed eller Fuldmagt til som en af Christus selv indsat Højesteret at udtale det afgørende Ord i betydningsfulde Sager angaaende Tros- og Sædelære — dette og intet andet var det, der i 1870 blev nøjere præciseret ved Dogmet om den pavelige Ufejlbarhed.

Altsammen forskellige Tidens forskellige Maader at udtrykke den *samme* Tro og den *samme* Overbevisning paa.

At ville paastaa, at man før 1870 og før 1854 ikke skulde have kendt noget til Læren om den pavelige Ufejlbarhed og om Mariæ ubesmittede Undfangelse, det er ligesaa utilladelig naivt, som at ville paastaa, at man før Conciliet i Nicæa (325) ikke kendte noget til Læren om Christi Guddom, fordi der først dér paa dette Kirkemøde blev formuleret et udtrykkeligt, nøjagtigt Dogme herom.

Man maa altsaa være lidt forsigtig med sine Paastande

og ikke tro, det er saa let at forsvare sit lutherske Standpunkt, sit Oprør imod, sin Løsrivelse fra den gamle Moderkirke, som ene og alene den romersk-katholske Kirke kan siges at være »den lige Fortsættelse af«, ja at være *identisk* med, og om hvilken det gælder, at hvo, som hører *den*, hører vor Frelser selv. F. Ronge.

Nye Bøger.

Hugh Benson: Kristus i Kirken. Oversat av Sigrid Undset. (Aschehoug 1926.)

Enhver af Hugh Bensons Bøger er en Kærlighedserklæring til Kirken. — I hans Romaner er Kærligheden skjult i det Klarsyn, hvormed han skildrer ethvert Menneskes Skæbne som afgjort ved det Forhold, hvori han — bevidst eller ubevidst — staar til Kirken. I Hugh Bensons mere direkte opbyggelige Bøger forener han denne Maade at forherlige Kirken paa med en ligefrem Fremstilling af den guddommelige Kraft, der saaledes griber ind i ethvert Menneskes Liv og bliver dets Dom. Men baade hvor H. B. er Menneskeskildrer, og hvor han er Præst, er han den geniale Psykolog. En Psykolog, der ikke blot forstaar Sager og Mennesker stykkevis, men i deres Forhold til Kirken. — En flammende, uslukkelig Kærlighed til Kirken har skænket H. B. dette enestaaende Klarsyn, denne Evne til at trænge ind til enhver Sags Kerne og til enhver Menneskesjæls Kerne: lige glødende og grænseløs i sin Hengivelse til Kirken som kold og nøgtern i sin Opfatten og Logik. —

I »Christus i Kirken« viser Hugh Benson os, hvorledes Christus er sin Kirke, viser det, saa enhver Katholik maa føle sine inderste Tanker forløst derved, og saa man skulde mene, at enhver Ikke-Katholik maatte faa ryddet alle Hindringer for Forstaaelse af Vejen. —

Kirken er Christi mystiske Legeme, og alt, hvad Kristus har sagt om sig selv og sine Apostle, det har han sagt om Kirken. — Og alt, hvad Mennesker har gjort og ikke har gjort mod Christus, det gør de — eller det gør de ikke — mod Kirken. Dette er Bogens Hovedtanke. Men det geniale er ikke Paastanden, men Paavisningen af denne Tankes Holdbarhed. H. B. sætter sig det nemlig som Opgave at vise, hvorledes der til samme ensartede, enestaaende Virkning maa svare samme ens-

artede, enestaaende Aarsag: den samme flammende Kærlighed, som Christus vakte, vækker Kirken og kun Kirken, og det samme besynderlige Had, som Christus vakte, vækker ogsaa Kirken. — Kirken spalter altsaa — ligesom Christus — Verden i to Lejre; de, som elsker, og de, som hader; — disse sidste uenige i alt andet, kun enige i Hadet, Modstanden, det negative. — Og H. B. viser os, hvorledes det er de samme Mennesketyper, der elsker og hader Kirken, som dem, der elskede og hadede Kristus.

Hugh Bensons Analyse af disse Typers Psykologi er Bogens Blomst. Saa sikkert og fint er de taget paa Kornet, at man efter Læsningen af Bogen ikke kan lade være — som en Slags Sjølebotaniker — at søge og finde deres Træk i sit eget Land og i sin egen Omgangskreds og — i sin egen Sjæl.

Kirkens Venner grupperes væsentlig om de to: Petrus og Paulus, den enfoldige Fisker og den fint skolede Akademiker. Det er ogsaa den Dag i Dag særlig de enkle og enfoldige og de kundskabsrige og vise, der lettest finder Vej til den katholske Kirke. (Og dette Træk er værd at lægge Mærke til; thi det genfindes sandelig ikke i den protestantiske Kirkes Middelmaadighedsfysiognomi). — Det er den uvidende og den, som ved, at han intet ved, der knæler for den guddommelige Visdom. —

Kirkens Fjender kan særlig henføres til Typerne: Kaifas, Pilatus, Herodes, Judas.

Kaifas — alle Tidens Kaifas, den kloge Prælat, den pligttro Skriftdyrker, der forsigtigt og hadefuldt holder sig det »enestaaende« fra Livet, fordi det afslører hans egen Gudsdyrkelse som Selvbedrægets tomme Leg med det guddommelige. Just Hadet forraader Selvbedraget.

Pilatus — alle Tidens Pilatus — der vælger den evige Søgen efter Sandhed fremfor Sandhedens Besiddelse, som fornemt vugger sig i Filosofiens, Theosofiens og andre »Sofier«s Virkelighedsflugt, vel vidende, at Pointet i Nydelsen er ikke Besiddelse, men Attraa, og som derfor med Æsthetikerens Raffinement og Publikumstjenerens Forsigtighed gouterer enhver Søgen efter Sandhed uden Maal, men delvis taber Respekten for den, der i sin Enfold stræber at finde Sandheden, og aldeles desavouerer den, der er banal nok til at finde den. —

Alle Tidens Herodes — den overfladiske og sensationslystne, der vil muntres af Bordbensaander og sættes i Ekstase af Bodsprædikanter paa Muslingskallen, Mirakelmagere og Religionsmagere; kort sagt Manden, som kræver Pirring for sine sløvede Sjælssanser, ikke Helbredelse og Sundhed.

Endelig Judas. — Vi kender ham. Han staar paa Lur i enhver Katholiks Hjerte. Om ikke i den Skikkelse, hvori

Hugh Benson særlig tegner ham: som den aabenlyst frafaldne — saa som den, der tager Kirken forfængelig: som med et Knæfald for Kirkens Klædebon forraader Kirkens Legeme — forraader Kirken og dermed sin egen Sjæl — med et Kys. —

Dybest Betydning faar Hugh Bensons Bog først for den katholske Læser, naar han (eller hun) som sand Katholik vender Sværdet mod sit eget Hjerte — i Stedet for at afvende Sværdet fra sig selv ved at reformere andre ved Sværd. — Naar man opdager Kaifas's, Pilatus's, Herodes's og Judas's Ansigter i sin egen Karakter og med ny Anger, Skam og Afsky — øget ved Opdagelsen af sin Troløshed — forfølger Fjenden derind, hvor det gør mest ondt. For just dér sætter han sig fast. — Lad Pastor Kaifas sønderrive sine Klæder i Forargelse, lad Professor Pilatus trække paa Skuldrene, og lad Redaktør Herodes grine Kirken ud og karrikere den; men lad os ikke tillade Fjenden i vor egen Sjæl at gøre fælles Sag med Christi Fjender. Har de end sat Bibelkritikens drabelige Stridsmænd som Vagter ved den dødes Grav, Livet bliver dog deres og vor Dommer:

Thi Christus i Kirken staar op fra de dødel

Lene Blicher Simonsen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Højskolens første Møder har handlet om den hellige Frans af Assisi. Først talte Franciskaneren Pater L u p p e s fra Nykøbing om St. Frans og hans Orden. Han fremhævede særlig Helgenens Katholicitet overfor adskillige mærkelige Forsøg i anden Retning og gav et interessant Billede af Armod, Enfold og Glæde i Franciskanerordenen. Sidste Tirsdag holdt Pastor Schindler fra Rudkøbing et interessant Foredrag om Giotto og Franciskus, hvori han viste os den store Helgens Indflydelse paa Kunsten. Hans Kærlighed til Naturen bragte en hel Fornyelse med sig. Lysbilleder fra Ravenna og Assisi illustrerede dette for Tilhørerne.

— Søndag den 5. December er der Kirkemusik-Aften i Sakramentskirken. Det er med velberaad Hu, at der ikke bruges Ordet Kirkekoncert, idet det netop ikke skal være en Koncert i den verdslige Betydning, som dette plejer at have. Man bør ikke komme til denne Musikaften blot for at forlyste sit Øre med musikalse

Præstationer. Med andre Ord man bør ikke komme blot for at høre Musik, men for at høre Kirkemusik. Enhver ægte Kirkemusik er saa inderlig knyttet til Kirkens Sjæl, at det egentlig er en Mangel paa Pietet at betragte den som Koncertnumre og ikke andet. Musikken er jo et Sprog, hvorpaa kan oversættes og udtrykkes baade Tanker og Følelser. Kirkemusikken har da ogsaa til Opgave at gengive Kirkens Rigdom paa mægtige Tanker, som de fremtræder i Kirkens hellige Liturgi, og de Følelser, som fremspringer deraf; eller bedre: Kirkens Tro og dens hellige Følelser overfor de evige Sandheders Realiteter. Det er derfor rimeligt, at man tager imod denne Musik med Ærbødighed, og at man søger at forstaa det, der har inspireret den, d. v. s. dens Sjæl, og den er religiøs. For at imødekomme dette Ønske vil man denne Gang ledsage Afsyngelsen af Messens faste Del med passende Forklaringer af det religiøse Indhold. *Kirkerotte.*

Meksiko. Ikke mindre end seks Biskopper er nu fængslede i Meksiko. Hver Dag arresteres Præster, og nogle er blevet dræbt. Cirkulærer med Opfordring til at standse Boykotningen er blevet udsendt med Ærkebiskoppens Navn under, men det viser sig at være Bedrageri: Ærkebiskoppen har aldrig underskrevet det. Med Rette ser man deri et Tegn paa, at Aktionen stadig virker kraftigt.

Kina. De urolige Forhold i Kina bringer ogsaa Ulykke over Missionerne. I det mindste to Præster er blevet dræbt. Det er begge Belgiere. Pater François Lauwers og Pater Ruyffelaert. Den sidstnævnte virkede i Vikariatet Soei-yuan, som i de senere Aar har lidt meget under Overfald. I 1923 blev Pater Soenen dræbt af Røvere, i 1924 blev Pater Van Praet bortført og kort efter sin Løsladelse døde han af Tyfus, paa samme Maade gik det Pater de Clippele i 1925, og nu har ogsaa 1926 krævet sit Offer. Hvor mange mon endnu?

Kirkemusik-Aften i Sakramentskirken

Søndag den 5. December 1926 Kl. 8.

Opførelse af Orgel- og Korværker af Joh. Seb. Bach samt den utrykte »Missa in honorem St. Ansgarii« med indledende Forklaringer af højærværdige Hr. Pastor Cay Benzon.

Medvirkende: Orgelspillerske **Frk. Susanne Saabye** og **Sakramentskirkens Kor.**

Program, der tillige gælder som Adgangskort, faas à **1 Kr.** hos Højærv. Hr. Pastor **F. Ronge, Nørrebrogade 27 C** Tlf. **Nora 570 y.**

— — **C. Benzon,** — — **Nora 239 y.**

Kordirigent **A. Husson, Stenosgade 5¹,** Tlf. **Vester 787 x.**

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkeens Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *K. Fritzsche*, Frk. *M. Hoffmann*, *F. Osterhammel*,
H. C. Ørstedesvej 16⁴. H. C. Ørstedesvej 48 A². Bülowesvej 30 A¹.
Frkn. *Ronge*, Fru *Em. Siegler*,
Lykkesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17 Mezz.

Taksigelse.

En hjertelig Tak bringes herved de mange, som i denne vanskelige Tid har vist os Velvilje og ydet os Støtte. Det vil være os umuligt at takke hver enkelt, hvorfor enhver bedes om ved disse Linier at modtage et Udtryk for vor oprigtige Taknemlighed for den store Tilslutning, vor Basar har vundet.

St. Joseph-Søstrene.

Ved Lotteriet faldt Gevinsterne paa følgende Numre:

Grønne Sedler: Hat 70 — Maleri 123 — Radio 228 — Dug (rund) 317 — Rokoko 942 — Barnevogn 669.

Gule Sedler: Babydukke 146 — Frugtkurv 318 — Raadyr 365 — Dukkemøbler 531 — Pude (hvid) 874.

Orange Sedler: Pyntehaandklæde 94 — 3 Flasker C.L.O.C. 191 — Thevarmer 482 — Dukkevogn 555 — 6 Flasker Curaçao 745 — Lampeskærm 642 — Dukke 948.

Gevinsterne kan afhentes Østerbrogade 7 D.

Kollegianer-Samfundet.

Aarlig Generalforsamling med paafølgende Underholdning og Smørrebrøds-Bord afholdes Tirsdag d. 30. November (Sankt Andreas Fest) Kl. 8 i Wivels Selskabslokaler. Alle gamle Drengene indbydes. 5 Kr. pro persona.

Bestyrelsen.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordрупvej 96³, Charlottenlund.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Kirkelig Kalender.

28. Nov. 1. Søndag i Advent	5. Dec. 2. Søndag i Advent.
29. — M. Vigilie.	6. — M. Nikolaus, Biskop og Bekender.
30. — Ti. Andreas, Apostel.	7. — Ti. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.
1. Dec. O. Ferialdag.	8. — O. Mariæ ubesmittede Undfangelse.
2. — To. Bibiana, Jomfru og Martyr.	9. — To. Oktavdag.
3. — F. Frans Xaver, Bekender.	10. — F. Oktavdag.
4. — L. Petrus Chrysologus, Biskop og Kirkelærer.	11. — L. Damasus I, Pave og Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 30. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
 Pastor K pferle: St. Aloysius af Gonzaga.
 Adgang for alle. 25  re. »Sursum corda« bedes medtaget.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katolske Kirke**«.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 3. December.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.
 Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
 Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
 Kl. 8 Aften Andagt; det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂
 Efterm.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
 Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
 Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
 udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken. Fra 1. Søndag i Advent at regne bliver der i Forbindelse med Aftenandagten Kl. 6, hver Søndag holdt en lille kateketisk Prædiken, som særlig er beregnet paa de af Sognets Børn, som skal firmes til Foraaret, hvilke derfor maa betragte det som en Pligt at indfinde sig.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion denne Gang ikke den 4. Søndag i November, men den første Søndag i December, Søndag den 5. December Kl. 8¹/₂ (Titularfest).

Tak. Man vil vel bære over med mig, naar jeg indskrænker mig til her i Bladet at udtale min hjerteligste Tak til enhver især for den venlige Opmærksomhed imod mig i Anledning af mit Sognepr stejubil um.

Randers, d. 22. Novbr. 1926.

M. Osterhammel
 Sognepræst.

Si quis desiderat sortiri de pluviali violaceo, velo necnon aliquibus stolis albisque scribat moderatori epistolam signo »sortis« signatam.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 49.

Søndag den 5. December.

1926.

INDHOLD: Juleforberedelse. — Pius XI og den moderne Ungdom. — Festen for Professor Johannes Jørgensen. — Et nyt Børnehjem i Roskilde. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Køge. — Meddelelse fra Forvaltningsraadet. — Avertissementer.

Juleforberedelse.

I det gamle Testamente fortælles os flere Gange, hvorledes Gud vil tale med et Menneske, men før Mødet med Gud forlanges en, ofte ret streng, Forberedelse. Moses »steg op paa Bjerget, og han blev der fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter«. Han blev der i Ensomheden og fastede og bad, og saa kom Gud selv til ham og overgav ham Lovens Tavler. Og om Profeten Elias fortælles, at han gik uden Spise »i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter til det Guds Bjerg Horeb«, til Møde med Gud.

Den hl. Johannes skulde paa en ganske særlig Maade møde Gud. Han skulde møde ham som Kraften fra oven, der skulde styrke ham og føre ham ud at prædike Bod og Omvendelse. Og han skulde møde ham som den menneskevordne Frelser. Det er derfor naturligt, at han mere end nogen anden forberedte sig til dette Møde ved Afholdenhed og Spægelse og ved et tilbagetrukkent Liv, borte fra Verden. Engelen Gabriel forkyndte allerede Zacharias om den Søn, han skulde faa, at denne Søn skulde leve et Liv helt for Gud og give Afkald paa jordiske Glæder. Og sin Fortæl-

ling om Johanne's Fødsel slutter den hl. Lukas med Ordene: »Og Drengen voksede og blev stærk i Aanden, og han var i Ørkenen indtil den Dag, da han skulde vise sig for Israel«. Og om den hl. Johannes's Liv i Ørkenen fortæller Matthæus, at han havde »en Klædning af Kamelhaar og et Læderbælte om Lænderne, og hans Føde var Græshopper og vild Honning«. Vi ser altsaa en Mand, der har givet fuldstændig Afkald paa Verdens Glæder og radikalt gaar ud paa at undgaa Verden saa meget som muligt. Og Johannes levede saaledes, fordi han var overbevist om, at jo mindre han havde at gøre med Verden, desto mere vilde Guds Aand komme over ham, desto mere vilde Gud tale med ham, og desto bedre vilde han saa blive rustet til det Arbejde, Gud havde kaldt ham til.

Nu havde den hl. Johannes som Frelserens Forløber rigtignok en ganske særlig Opgave og derfor ogsaa en ganske særlig Forberedelse, som ikke kan kræves af ethvert andet Menneske. Men da han begynder at prædike for Jøderne, hvorledes forlanger han da, at de skal forberede sig til Kristi Komme? Ja, han »prædikede Bodens Daab til Syndernes Forladelse«. »Bringer Bodens værdige Frugter!« Han forlangte altsaa ogsaa af dem Bod, ogsaa af dem Selvovervindelse. Altsaa er det ogsaa en Fordring, der kan stilles til os, naar vi venter Herrens Komme. Vi kan ikke drage ud i Ørkenen, og vi kan maaske heller ikke holde nogen streng Faste; men alligevel kan vi gøre noget i den Retning. Vi bør have vore Tanker hos Gud, vi bør have vore Tanker meget samløde i Bøn og henvendte paa Herrens forestaaende Fødselsfest. Advent skal være en stille Tid, hvor enhver skal samles med sin Gud. »Se, jeg vil lokke dem til mig og føre dem ud i Ørkenen og tale til deres Hjerter,« siger Herren hos Profeten Oseas. I Ensomhed og kun der taler Gud til os.

Men desuden skulde vi ogsaa bringe Ofre nu i denne Tid. Den hl. Johannes siger os det. »Og Skarerne spurgte ham«, hedder det, »og sagde: Hvad skal vi altsaa gøre? Og han svarede dem: Den, som har to Klædninger, give den, som ingen har, og den, som har Mad nok, gøre ligesaa.« Se, det vil være udmærket Erstatning for Faste at hjælpe dem, der trænger. Naar Julen nærmer sig, da be-

gynder jo alle Steder Indsamlingerne, og det er saa smukt, at netop Julen bruges til det. Men det skulde ikke være saadan, at kun de rige giver, for hvem det ikke er noget Offer. Nej, vi skal netop bringe et Offer, spare lidt, hvor vi kan, og saa give det til dem, der er daarligst stillet. Det vil være virkelig kristelig Kærlighed, som Julen kræver, og det vil være et Offer, som Forberedelse til Julen kræver. Det er tillige den Maade, den hl. Johannes kræver at berede Herrens Vej paa.

Pius XI og den moderne Ungdom.

1. Da Hs. Højærværdighed Biskoppen var vendt hjem fra sin første Audiens hos Den hellige Fader, fortalte han om den paafaldende store Kærlighed til Ungdommen, som Paven lagde for Dagen ved Besøget. Ungdommen blev næsten Hovedemnet for Forhandlingerne mellem Kirkens øverste Styre og hans Vikar i Danmark.

Da i Fjor, i Jubilæumsaaret, blandt de andre Pilegrimme ogsaa store Skarer af unge gav Møde i den evige Stad, fyldtes Pius XIs Hjerte med usigelig Glæde ved Synet af dem. Han skuede i Aanden de Legioner af Mænd, der skulde vokse frem af dem og hjælpe Den apostoliske Stol med at forynge den aldrende Verden. Saaledes siger han selv.

Nu i Aar er det den 31. December 200 Aar, siden den h. Aloysius og den h. Stanislaus blev kanoniseret. Denne Lejlighed vilde Paven gribe til i en Skrivelse at henvende sig til hele den kristne Ungdom. Den 13. Juni 1926 underskrev han saa et apostolisk Brev, der nok er adresseret til Jesuitergeneralen, til hvis Orden jo de to Ungdomshelgener hørte, men som har Bud til selve Ungdommen Verden over.

2. Denne Skrivelses Betydning beror særlig paa, at Pius XI tager Stilling til flere Spørgsmaal, som den moderne Ungdomsbevægelse har gjort aktuelle.

Først og fremmest faar den h. Aloysius en Æresopprejsning. Allerede før Verdenskrigen havde Kirkens

Fjender og ogsaa nogle mindre kloge Forfattere fra katholsk Hold givet et Vrægebillede af denne Helgen. Det bevirkede, at der hørtes Røster baade blandt unge og gamle, der gik ud paa, at Aloysius ikke længere kunde være Ungdommens Forbillede, Beskytter og Værnehelgen. I en mesterlig Analyse tegner det apostoliske Brev Aloysius's imponerende Billede, fremhæver de karakteristiske Træk i hans Tænkemaade og Liv og gør opmærksom paa, at hvis man kender ham, som han i Virkeligheden efter Historiens Vidnesbyrd var, saa staar Markgrevesønnen Aloysius Gonzaga for ens Øje som et ganske enestaaende Mønster paa alle de Fortrin og Dyder, man venter af et Menneske i Ungdomsalderen. Og i Kraft af sin apostoliske Myndighed erklærer Pius XI paa ny, at den h. Aloysius skal være den kristne Ungdoms himmelske Værnehelgen.

For det andet vil Paven give et *nyt Bevis paa sin Kærlighed til og sin Interesse for den moderne Ungdom*. Han ser saa meget godt i den, og det glæder hans Sind; men han øjner ogsaa store Farer, og det ængster hans Faderhjerter.

Det gode vil han fremme. Han tænker paa den moderne Ungdoms umaadelige Trang til Aktivitet. Denne Virkelyst vil han vise det rette Maal og give den rette Opgave. Han opfordrer derfor de unge til den *Selvopdragelse* og den konsekvent gennemførte *Opøvelse af alle de indre Dyder*, som de ser hos Aloysius, for saaledes at dygtiggøre sig til deres senere Livs Arbejde.

De Farer, han advarer imod, er forskellige. Den moderne Ungdoms *Renhed* i Tankegang og Livsførelse er truet. Derfor anviser han de Midler, som Aloysius, denne Engel i Kødet, i sin Tid brugte for at sikre sig mod denne Gift. — Tidens mangfoldige Fejlsyn og vildledende Slagord har i Ungdommen fremkaldt en ustyrlig Trang til Uafhængighed, til overlegen Kritik af alt og alle, til at kunne tænke og tale, som de lyster. Ligeoverfor dette *Aandshovmod* fremhæver Paven den modsatte Tendens i Aloysius's Liv og Færd, en Tendens, der for ham blev det ypperlige Midde, hvorved han opnaaede en aldeles fremragende Skarpsindighed, en enestaaende Modenhed i sin Dømmekraft og sit Livssyn, en Fornemhed i sit Sindelag og en Høflighed,

som alle beundrede, en Karakterfasthed og Viljekraft, der har gjort ham ikke blot til Helgen, men til Ungdommens Ideal.

Af stor Interesse er endelig for mange det Raad, Pius XI giver angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Ungdommen kan tage aktiv Del i det *kirkelige Arbejde*. Ogsaa her bliver Aloysius en sikker Fører.

3. Det er disse vigtige Spørgsmaal, som det apostoliske Brev drøfter udførligt. For at dette Brev ogsaa kan blive tilgængeligt paa dansk, offentliggøres en Oversættelse i Ugebladet.

For Forældre, Opdragere og Lærere vil det være en Glæde at høre Kirkens øverste Lærer udtale sig om Strømninger, som man saa ofte kan iagttage i den moderne Ungdoms Liv, uden at man kan komme helt paa det rene med, om de er af det gode eller af det onde. Pavens Brev er en klar og sikker Vejledning for dem i den vanskelige Kunst at føre de unge uskadt gennem de kritiske Aar.

De unge selv vil høre en kærlig Faders Røst. Han kender dem jo saa godt; han elsker dem saa inderligt og vilde gerne, at alle fik noget af Aloysius's Aand, af hans Klarhed og Fasthed, ind i deres unge Sjæle. Hvis nu ogsaa den danske Ungdom vil gøre Kirkens øverste Biskop en Glæde og gengælde en Faders Kærlighed med et Barns Lydhørhed, saa gør den, hvad han ønsker af den: Danmarks unge Mænd og Kvinder lærer den h. Aloysius at kende, saaledes som han i Virkeligheden var*); de forsøger at efterligne hans Trosinderlighed og Energi, saa godt de kan, og de finder en eller anden Maade, hvorpaa de højtideligholder 200 Aars Mindedagen for den h. Aloysius's og den h. Stanislaus's Kanonisation.

(Fortsættes.)

Fr. Küpferle, S. J.

*) En paalidelig historisk Fremstilling af den h. Aloysius's Liv udkommer paa dansk i December 1926. Bogen er skrevet af P. E. Mass S. J. og kan faas i Boghandelen.

Tale

ved

Festen for Professor Johannes Jørgensen

Mandag den 22. November 1926

af

Erikke Rosenørn-Lehn.

*Højærværdige Biskop,**kære og højt ærede Hædersgæst,**mine Damer og Herrer!*

En af de sidste smukke Efteraarsdage, en Søndag Formiddag, gik jeg mig en Tur i den højtliggende Roskilde Bypark. Der var grønt Græs, røde Villatage, blaa Fjord og end mere blaa Himmel. Vinden susede sagte i de gulnende Birke og i de endnu dybgrønne italienske Poplers Løv. Med eet hørte jeg en besynderlig Lyd, som en blid Klage — jeg saa mig om, men kunde ingen og intet opdage — da blev jeg var, at Lyden kom fra Luften: med gylden Sol paa de lysende hvide Vinger trak tyve vilde Svaner hen over mit Hoved. Først dannede Flokken een lige Linie, derefter formerede den det fra alle Svømmefugles Træk saa velkendte V — den ene Streg lidt kortere end den anden. Førerfuglen ledede Trækket højere og højere op i den skyfrie blaa Himmel, Solen fremhævede stadigt det hvide V, indtil det pludselig forsvandt for mit Blik — ikke dækket af nogen Sky mem blivende eet med den lyse Luft.

Jeg var i stille, indadvendt Feststemning i mange Dage, efter at jeg havde set det Syn. Jeg vil aldrig kunne glemme det — jeg tror, det bliver noget af det sidste jordiske, der engang vil give min Sjæl Mod til at lette paa Vingerne og flyve herfra.

Ak ja, — naar man er skabt som en Graagaas, saa bliver man nu aldrig en Svanel

Men derfor nærer man maaske en endnu dybere og gladere Beundring for de skønne hvide Fugle, der flyver lige ind i Himlen.

Der er en aandelig Førerfugl, som hedder Sankt Frans af Assisi. I hans Spor følger store, herlige, solbelyste

Aander — Helgener som Antonius og Bonaventura, Klara og Elisabeth — Paver som Pius IX, Leo XIII og dem, der kom efter — Forskere som Kolumbus — Kunstnere og Digttere som Cimabue, Giotto og Dante.

Paa denne Himmelflugt ser vi ogsaa en Svane fra de danske Kyster stige — ja, der er vel ingen, der kan være i Tvivl om, hvem jeg mener.

Af vore danske Digttere er der kun to, der har naaet Verdensry (Søren Kierkegaard har naaet det som Filosof og Madvig for sin latinske Grammatik — men navnlig denne sidste har jo ikke saadant noget særligt med Digtning at gøre!) — vore to Verdensmestre er H. C. Andersen og Johannes Jørgensen.

Jeg haaber, den ærede Forsamling vil tilgive mig min Øpatriotisme, idet jeg som Fynbo med Stolthed konstaterer, at de begge to er født paa Fyn. Begge to er de udgaaet af denne blide fynske Befolkning, den mest poetiske i Sind og Tanke, som Danmark ejer, den, der »ser saa mildt«, som det hedder paa Fynsk, til hver en Hækkerose og hvert et Lam paa Marken og hver en fløjtende Fugl i Lunde.

I sit Digt »Foraar i Flandern« har Johannes Jørgensen skrevet:

Og der gaar Folk forbi mig
og taler Flamsk og Fransk,
men i det lyse Lønnekrat
synger Nattergalen Dansk« —

havde det ikke været for Rimets Skyld, skulde her vist egentlig have staaet: »synger Nattergalen Fynsk«!

Netop for den fynske Digternatur maatte der være noget dragende og inderlig beslægtet hos Guds Troubadour, Frans af Assisi.

Skønt jeg ikke er nogen Digter, saa er jeg som sagt en Fynbo; jeg har den Ære at have timelig Hjemstavn fælles med Professor Johannes Jørgensen. Vi kendte ganske vist ikke hinanden i vor Barndom og Ungdom — kun en Gang mig bevidst har jeg i de Tider set Professoren: jeg var vel fjorten Aar og kom kørende paa Landevejen mellem Svendborg og Hvidkilde sammen med mine Søstre; en ung Mand paa en nitten Aar gik os forbi, og en af

mine Søstre sagde: »det var Hr. Johansens Søstersøn.« Tiderne skifter — nu siger man omvendt: Hr. Johansen var Johannes Jørgensens Morbroder — saa ved Folk Besked.

Men ikke blot har jeg kendt Hr. Johansen, mine ældre Søstres elskelige og afholdte Lærer — De, Hr. Professor, har ogsaa kendt min Moder. Hvor vilde hun have glædet sig, om hun havde oplevet at se Dem hyldet og hædret og laurbærkronet — hun, der lige saa vel som Deres Morbroder fra Deres unge Aar af troede paa Deres Geni.

Hun omfattede Dem med en Kærlighed, som hun kun lod blive faa, om nogen, til Del ud over hendes egen Børnesflok — det ved jeg maaske endnu bedre end De selv, saa derfor er det mig en Glæde at sige Dem det som en Hilsen fra hende ved Deres Fest.

Og saa har vi hele Egnen derhjemme paa Fyn tilfælles — ethvert Stednavn, enhver nok saa lille Skildring og Naturiagttagelse i Deres Bøger fremtryller for mig det Sydfyn, hvor vi begge har været Børn.

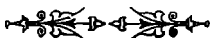
Nu er der imidlertid det ejendommelige Tilfælde, at vi ikke blot har timelig men ogsaa aandelig Hjemstavn tilfælles.

Med en Faders Kærlighed har Sankt Frans taget imod os begge to, og Assisi er bleven vore Sjæles, vor Genfødelses Hjem.

Eet er at komme til Assisi som Pilgrim, der bliver en Dag eller flere og saa atter drager bort — et andet er at slaa sine aandelige Rødder dybt i den umbriske Jord. Da bliver Assisi noget mere for en end en stemningsfuld middelalderlig Relikvie — den bliver det levende Hjem, hvor San Franciscos Hjerte gennemgløder alt.

De, Hr. Professor, har kastet Deres Guld i det Hjertes Smeltedigel, og af Flammerne steg Deres Digteraand ikke som Fuglen Fønix men som den hvide Svane, der følger Førerfuglen opad.

Vi savner Dem her i Danmark, kære Hr. Professor, men vi forstaaar, at Svanereden, Assisi, er Deres rette Hjem, og derfor vil vi udbringe en Skaal for Assisi.

Et nyt Børnehjem i Roskilde.

Det er en offentlig Hemmelighed, at de katholske Præster rundt omkring i Provinsbyerne har vanskeligt ved at faa fat i de katholske Børn, der lever paa Gaarde eller i Smaabyer langt borte fra den katholske Kirke. Mere end een Gang faar vi, navnlig i den Tid, der gaar forud for Konfirmationen i de protestantiske Kirker, fra ikke-katholske Præster Anmodning om at udstede Daabsattest for Børn, der blev døbt for en 13—14 Aar siden. Enhver forstaar, hvad det betyder. Det betyder bl. a., at en ung Pige eller et ungt Menneske sætter sin Fod i en Kirke, hvor de ikke hører hjemme, ejheller nogensinde vil føle sig hjemme. Saa deres første Altergang vel nok ogsaa bliver deres sidste. Et Navn mere i de protestantiske Kirkebøger og et Menneske mere i deres talrige Flok, der aldrig gaar i Kirke.

Det betyder som oftest ogsaa, at to Mennesker har brudt det edelige Løfte, som de har undertegnet med deres fulde Navn, og som er ydermere bekræftet ved to Vidners Underskrift.

Der findes da vel ikke et nogenlunde fornuftigt tænkende Menneske, der her vil tale om en Slags Omvendelse, et Sindsskifte, som om disse Forældre var kommet til et andet Resultat med Hensyn til deres Tro; som om det var gaaet op for dem, at Martin Luther var en yngre Bror til den hellige Paulus!

Han har røgtet sit Arbejde paa Marken; hun har malket Køerne, og Resten har de overladt til Præst og Lærer. Hvilken Præst? Den katholske Præst boede langt borte; han vidste maaske ikke engang, at der fandtes Katholikker paa den Gaard eller det N. N.-strup, og derfor gik det, som det gik.

Nu maa man ogsaa indrømme, at det ofte er en ikke ringe Sag for Forældre, der bor en fem, seks Mil fra deres Sognekirke, at lade deres Børn »opdrage i den hellige romersk katholske Kirkes Tro og Lære«.

Iøvrigt kan vor Katekismus med sine halvanden Hundrede Sider ikke gennemgaas paa en Maanedstid — saa hvad kan der vel naas ved spredte Husbøser?

Det er for at lette Forældrene deres Opgave, at man i de sidste Aar har oprettet Børnehjem. Saadant et Børnehjem kan man godt kalde for et Onde. Men det er et nødvendigt Onde, det mindste af to. Desværre maa mange Præster betragte et Børnehjem som en Slags Luksusartikel, som de baade paa Grund af deres Boligforhold og deres Indtægter ikke kan tillade sig. Naar vi nu her i Roskilde

har aabnet et Børnehjem baade for Dreng og Piger, da er det for at komme saavel Forældre som Præster andensteds til Hjælp. Her vil Børnene finde en stor og smuk Kirke. Det har sin Betydning! Her er ogsaa en stor og smuk Skole med mange Børn. Børnene fra Børnehjemmet optages nemlig gratis i denne Betalingsskole. Søstrene vasker, lapper og stopper for dem, saa de uden større Udgifter fra deres Forældres Side slet ikke kommer til at staa tilbage for de andre Børn.

Men til Gengæld tillader vi ogsaa at bede alle velvillige Præster og Katholikker om deres Hjælp. Et Børnehjem er ikke et Forretningsforetagende, saa langt fra! Derom vidner Pastor Schmidts uafsladelige Nødraab. Forældre, der er villige til at afstaa deres Børn, for at de kan faa Religionsundervisning, har ikke altid Raad til at betale det Minimum af Pension, som der forlanges af dem. Enhver, der blot giver ti Kroner, gør det muligt for et Barn at forlænge sit Ophold i vort Børnehjem. Ogsaa Tøj er kærkomment, gammelt Tøj, som Søstrene nok skal faa noget nyt ud af.

Men ikke mindre vigtigt er det at opdage de Børn, der ude paa Landet vokser op uden Kendskab til deres Religion, opdage dem og faa deres Forældre til at sende dem til vort Børnehjem. Var det ikke her en Opgave, der kunde friste katholske Spejdere? Det var da en Spejden, som der var Mening i.

I hvert Fald maa vi allesammen være klar over, at dette Arbejde for de forsømte Børn og da særligt for Børnene fra Landet fortjener, at alle Katholikker i Danmark har deres Opmærksomhed henvendt paa det og har noget tilovers for det — enten en Del af deres Kræfter eller af deres Penge.

Steph. Wevers.

Nye Bøger.

P. H. Perch: En dansk Karmelit i Breve til hendes Søn. (Nyt Nordisk Forlag 1926). 222 S.

»Hvor klart jeg mindes den smukke, maaneklare Vinteraften! Provsten fra V. var kommen ud for at døbe min søde, men saa sarte lille Dreng. Farmors Stue var smykket til Fest, oplyst med mange Lamper og Lys, og der var Roser paa det hvide Daabsbord. Den eneste Fremmede, der var til Stede foruden Provsten, var den gode og dannede Skolemester i Byen. Naturligvis bar jeg selv min Dreng over Daaben, jeg husker, at Farmor sagde, at hun aldrig havde set mig saa køn som den Aften. Jeg

havde min fineste Dragt paa, en naalestribet marineblaa Kjole med lyseblaa Snore og Knapper og et langt Slæb og en lille hvid Tyllskappe med lyseblaa Sløjfer. Farmor spillede saa kønt og dæmpet under den hellige Daabs-handling, og vor Skolemester sang med sin prægtige Baryton. Jeg glemmer aldrig den Aften. Siden havde vi et lille Festmåltid; jeg havde selv tilberedt alt, ja selv slagtet Hønsene, skønt jeg godt husker, at jeg var saa svag, at det gøs i mig, naar jeg rørte ved noget koldt. Men alting var saa let, naar jeg saa paa min Dreng.«

Er det ikke en henrivende lille Skildring af en Familiebegivenhed ovre paa en jysk Gaard, men ikke blot en Familiebegivenhed, en af Livets store skønne Stunder. Men Skildringen faar sin ganske ejendommelige og gribende Baggrund derved, at det er en gammel Nonne i Rom, der skriver saadan hjem til sin Søn i Danmark, ham, hun dengang holdt over Daaben. Hun skriver det, da hun selv er Farmor og begynder Brevet: »Giv hver af de to Store, et langt og hjærtevarmt Kys fra Farmor for deres søde Julebreve.«

Det er jo ikke den Slags Toner, der plejer at komme fra et Kloster, og det er vel det, der er Oplevelsen ved denne Bog: Man møder en meget rig Aand, som helt er fyldt af Klosterlivet og vel at mærke det kontemplative Klosterliv, uden at dette Liv fortrænger eller mindsker det menneskelige. Men alt det menneskelige bliver højnet og beriget, alt som Aarene gaar i Karmels strenge Kloster.

Ja, det mindst menneskelige er vel nok Begyndelsen, hvor en endnu ung Enke, der har to Børn, hvoraf den ældste er sytten Aar, forlader dem — naturligvis ikke uden at sørge for dem — for selv at gaa i Kloster. Det kan og skal ikke opstilles som noget Eksempel til Efterfølgelse, og det Spørgsmaal bliver staaende, om hun havde Lov til at gøre det. Men selv havde hun jo den Overbevisning, at hun handlede ret, og Læseren, der maaske først har opponeret, bliver, alt som han læser, tavs og naar til det Resultat, at denne Kvinde netop vandt sit Liv — og maaske Sønnens med — ved at give Afkald paa det.

I 30 Aar levede Søster Birgitta i Kloster, mest i Rom, nogle Aar ved Genua og et Aar i Palermo, og det var overalt et Liv i streng Klausur, udelukket fra Verden, i Rom i meget snævre Forhold, hvor hun kun saa en Stump Himmel fra Klostersgaarden. Og dog kan hun skrive: »...ogsaa jeg elsker Livet; jeg ved intet jammerligere end Livslede, det er usundt, ikke engang til at taale hos Individet, der virkelig er ulykkelige, især hvis de er Kristne; Livet har Smil og Blomster for alle, der vil se dem, tænk blot paa Naturens Skønhed. I kan ikke tro, hvilken Glæde

det er for mig at se, at Din Mand har arvet min lidenskabelige Kærlighed til Naturen.« — Hvor mange er der mon udenfor Klostrene, der skriver saa livsbejaende om Livets »Smil og Blomster for alle.« Er det ikke lige det modsatte af, hvad man venter at høre fra en Nonne. Man kommer til at tænke paa, hvordan hun som ung paa en usadlet Hest for afsted gennem Jyllands Skove. Og hør om hendes Kundskabstrang: »... den er umættelig! Her paa Jorden faar vi den aldrig helt tilfredsstillet... men først i Evigheden — hvor vi kender alt i Gud, hvor vi i Transformationens Stand trænger ind i Guds uendelige Intelligens — først dér kan vi stille vor brændende Tørst efter de to højeste Goder: Sandhed og Skønhed.«

Og der har vi jo egentlig Forklaringen paa hele Livet: Bevidstheden om, at Gud er det største og vel tillige Erfaringen af det, den Erfaring, som er kommet ved den fuldstændige Hengivelse. Thi deri bestaar jo Søster Birgittas Liv, den daglige Hengivelse til Gud, Bøn og Offer i Koret og i Cellen. Og Læseren faar et meget stærkt Indtryk af, hvorledes dette Liv aldeles ikke sløver, som det saa ofte faar Skyld for, men tværtimod fylder Sjælen og fornyer den, langt mere end noget andet i Verden er i Stand til at fylde en Menneskesjæl. Og det er Hovedindtrykket af denne Bog, Resultatet af Læsningen. Og man kommer til dette Resultat uden at opleve store og mærkelige Ting. Det gaar jævnt og stille. En Sjæl, der er begejstret for Gud fra det Øjeblik, den møder ham, indtil det sidste, der jubler mod Gud i Korets skønne Bønner og derudaf har »et stort hjærtevarmt Favntag og Gud vel-signe Eder« til de Mennesker, der stod hende nær.

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Johannes Jørgensens Foredrag i St. Knuds Sal den 4. Nov., som St. Josefs Gilde havde arrangeret, havde naturligvis samlet en Mængde Mennesker, der hilste Digteren med Begejstring. Foredraget handlede om St. Frans som Fredsstifteren, der havde virket for Freden, dengang han levede og siden hen, ja virkede for Freden endnu den Dag i Dag; saaledes var Franciskusfesterne i Aar blevet Anledning til større Tilnærmelser mellem Pavestolen og Italien. — Jesu Hjerte Kirkes Kor sang under Pastor Menzingers Ledelse flere

af Johannes Jørgensens Sange. Fru Thornfield sang »Imellem Nattens Stjerner«, men mest greb »En Bondestue staar bygt i Nord« med Koncertsanger Michelsen som Solist. Tilsidst rettede Hs. Højærværdighed Biskoppen nogle Ord til Johannes Jørgensen og ønskede ham nu, Afrejsen stunder til, »Pax et Bonum«, »Fred og alt Godt«, den fransciskanske Hilsen.

— Søndag den 21. Nov. var Komitéen, der har forestaaet Indsamlingen til Johs. Jørgensen-Busten, samlet i Formanden, Arkivar Wests, Hjem sammen med Johannes Jørgensen. I en lille Tale tolkede Formanden de Følelser, der havde bevæget Komitéen og Bidragyderne, og overrakte Digteren en Fortegnelse over alle Bidragydernes Navne. Navnefortegnelsen er indbundet i Pergament, hvis Forside er dekoreret med et Billede af Digterens Navnepatron, Johannes Døberen, »Vox clamantis in deserto«. Det er en Gave fra Malerinden Frk. Birgitte West, som ogsaa selv er Mester for det, og det er et Kunstværk af meget smuk Virkning. — Det meddeles, at Busten er afsendt fra Rom den 15. Nov. og kan ventes hertil i den kommende Uge.

Køge. Søndag d. 21. Nov. meddelte Hs. Højærværdighed Biskoppen Firmelsens Sakramente her i Køge. Det lille St. Hans Kapel tog sig nydeligt og tiltalende ud, bedring, som en foretagsom Kirkeforstander i den Anledhvilket i Særdeleshed skyldtes den virkningsfulde Udning havde ladet udføre. Da Processionen, der bestod af 43 Firmander med Korsbæreren i Spidsen og fulgt af Ministranterne, Præsterne og Biskoppen ad den flagsmykkede Vej fra Skolehuset til Kapellet indfandt sig, var hver Plads i Sakristiet og den tilstødende Gang optaget af saavel Protestanter som Katholikker. Efter den smukke Højtidelighed, som i Forening med Biskoppens gribende Tale havde gjort dybt Indtryk paa mange af de tilstedeværende, fandt et kort selskabeligt Samvær Sted i Skolelokalerne. Biskoppen modtoges med en lille Velkomstsang, og Sognepræsten, Hr. Pastor Cortenraad, takkede paa egne og Menighedens Vegne for Biskoppens Besøg. Hs. Højærværdighed udtalte derefter sin Glæde og Overraskelse over at finde saa stor en Menighed og gav Tanken om at bygge en Kirke sin Tilslutning. Det var et Foretagende, som Biskoppen efter egne Erfaringer kunde opmuntre til at paabegynde, selv med smaa Midler til Raadighed. Det gjaldt blot om at have stor Tillid til Forsynets Hjælp, men ogsaa megen Taalmodighed. For vore Provinssers saavel som for denne Menigheds Væksts Skyld maa man haabe, at disse Fremtidstankers Virkeliggørelse ikke ligger meget fjært.

C. M.

Meddelelse fra Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Fra 1. Januar 1927 overgaar ifl. Overenskomst med Københavns Begravelsesvæsen hele Administrationen af de katolske Kirkegaarde (katolsk Vestre og katolsk Assistens) til Københavns Begravelsesvæsen (Kontor: Løngangsstræde 28), hvor man efter 1. Januar 1927 skal henvende sig vedrørende Begravelser.

Fra samme Dato træder Begravelsesvæsenets Takster i Kraft for de katolske Kirkegaarde, ligesom kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet maa sørge for Gravstedernes Vedligeholdelse. Ejere af Gravsteder har dog indtil 1. April 1927 Ret til at forny Gravsteder efter de nuværende Takster for de katolske Kirkegaarde.

Fra 1. Januar vil der endvidere, i Lighed med hvad der alt er sket paa Sundby- og Ordrup-Kirkegaard, blive udlagt en særlig katolsk Afdeling paa Bispebjerg Kirkegaard.

Fra 1. Januar 1927 har Menighedskontoret, Bredgade 64, saaledes ikke mere noget med Administrationen af de katolske Kirkegaarde eller Begravelser at gøre, medens Dødsattester som hidtil stadig skal indføres og underskrives af de respektive katolske Sognepræster.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

Julefest

afholdes Tirsdag d. 28. Decbr. Kl. 6 i Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene trakteres med Chocolate og Godter. Tombola.

Gaver modtages med Tak af Undertegnede Damekomité:

Fru Grugni, Tlf. O. 1197.	Fru Holler, Tlf. O. 986.	Fru Wulff, Tlf. O. 1266.
Fru Steinmetz, Pr. Alexandr. Allé 12.	Fru Christiansen, Eigaardsvej 22.	
Fru Hylleholt, Tlf. O. 425.	Fru Bremis, Tlf. Lynghy 89.	

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 8. December Kl. 8. Aften. Søndag den 12. December Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen. Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Det hellige Land. Minder og Billeder fra Sommerferien 1926:
Foredrag med Lysbilleder af Frk. M. Hansen i Skt. Knuds Sal,
Stenosgade 4 B Onsdag den 8. December Kl. 8 pr.

Billetter à 1 Kr. faas i Katholsk Bogsalg, Stenosgade og i
Sankt Ansgar Boghandel, H. C. Ørstedsvvej 10. Intet Billelsalg
ved Indgangen.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning
af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de
fattige i Rosenkranskirkeens Sogn: Det er vort Haab, at enhver
efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker
at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig
henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved
Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *K. Fritzsche*, Frk. *M. Hoffmann*, *F. Osterhammel*,
H. C. Ørstedsvvej 16⁴. H. C. Ørstedsvvej 48 A². Bülowsvvej 30 A¹.

Frkn. *Ronge*, Fru *Em. Siegler*,
Lykkesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17 Mezz.

Kirkemusik-Aften i Sakramentskirken

Søndag den 5. December 1926 Kl. 8.

Opførelse af Orgel- og Korværker af Joh. Seb. Bach samt den
utrykte »Missa in honorem St. Ansgarii« med indledende Forkla-
ringer af højærværdige Hr. Pastor Cay Benzon.

Medvirkende: Orgelspillerske **Frk. Susanne Saabye** og
Sakramentskirkeens Kor.

Program, der tillige gælder som Adgangskort, faas à **1 Kr.** hos
Højærv. Hr. Pastor **F. Ronge**, Nørrebrogade 27 C Tlf. Nora 570 y.
— — **C. Benzon**, — — **Nora 239 y.**

Kordirigent **A. Husson**, Stenosgade 5¹, Tlf. Vester 787 x.

NBI Man bedes i n d t r æ n g e n d e om i k k e at vende sig om,
med Ansigtet mod Orgeltribunen og Ryggen mod Alteret.

Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling
finder Sted Søndag d. 12. December Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Sakra-
mentskirken, Nørrebrogade 27 C. Saavel aktive som bidragydende
Medlemmer indbydes.

Trykfejl i forrige N r. i St. Ansgars-Artiklen S. 968, L. 17
—18 f. n. saa kendte han dog -- og har faktisk dog kendt; læs:
saa kunde han dog have — og har faktisk kendt ....

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de
foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Ind-
samling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakraments-
kirkeens Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde
sin Skærv hertil. Præsterne saa vel som undertegnede er villige
til at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i
Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en
af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru *A. Osterhammel*, Fru *A. Stratböcker*,
Frederiksborggade 54, 3. Sal. Jægersborgallé 19, Charl.

Fru *H. Günther*, Fru *C. Tetzlaff*,
Bangertsgade 11. Paludan Müllersvej 5.

Kammerherreinde *Krag*,
Rosenvængets Hovedvej 4.

Kirkelig Kalender.

5. Dec. 2. Søndag i Advent.	12. Dec. 3. Søndag i Advent. I Messen: Mariæ ube- smittede Undfangelse.
6. — M. Nikolaus, Biskop og Bekender.	13. — M. Lucia, Jomfru og Martyr.
7. — Ti. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.	14. — Ti. Oktavdag.
8. — O. Mariæ ubesmittede Undfangelse.	15. — O. Oktav af Mariæ ube- smittede Undfangelse. Tamperfastedag.
9. — To. Oktavdag.	16. — To. Eusebius, Biskop og Martyr.
10. — F. Oktavdag.	17. — F. Tamperfastedag.
11. — L. Damasus I, Pave og Bekender.	18. — L. Tamperfastedag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 7. Dec. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenogade 4 B
Johs. Hansen: Neapel og Pompeji (m. Lysb.)

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosen-
kranskirken om »Den hellige Skrift i den katolske Kirke«.

Sakramentskirken. Fra 1. Søndag i Advent at regne bliver
der i Forbindelse med Aftenandagten Kl. 6, hver Søndag holdt
en lille kateketisk Prædiken, som særlig er beregnet paa de af
Sognets Børn, som skal firmes til Foraaret, hvilke derfor maa
betragte det som en Pligt at indfinde sig.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 7. Dec.
Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens Anliggender.

Den eukaristiske Forening. Medlemmerne bedes erindre Til-
bedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 3. December til de aftalte
Tider. Det allerhelligste Sakramente er udstillet.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag d. 10. December
Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel (Generalabsolution).

D. K. K. F. Medlemmerne af D. K. K. F. bedes erindre Fæl-
leskommunionen den 8. December for de forfulgte Katho-
likker i Meksiko.

Skt. Michaels Klub.

Mandag d. 6. December Kl. 8 taler Pater Menzinger for Klub-
bens Medlemmer om »Den katolske Kirkes Stilling til Spiritismen«.
Derefter Diskussion.

A.C. Onsdag d. 8. December Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde i »Vesterhus«,
Vestervoldgade 115⁴. Hr. S. P. Fornjotur indleder
Diskussion om »Kirkeforfølgelsen i Meksiko«. Ikke-Medlemmer
har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af For-
manden (Stenogade 4). Administratores.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-
tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligst anmode om Meddelelse
derom i god Tid. Redaktøren.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 50.

Søndag den 12. December.

1926.

INDHOLD: Marias Skønhed. — Pave Pius XI. og den moderne Ungdom. — Mission i Kolding 7.-14. November. — Nye Bøger. — Julen i Nakskov. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Meddelelse fra Forvaltningsraadet. — Avertissementer.

Marias Skønhed.

Hver Gang Kirken fejrer en Jomfrus Fest, læses baade i Messe og Breviar de Ord: »Vis dig i din Skønhed og Glans, skrid sejrrikt frem og hersk!« Og de Ord bedes ogsaa i Dag. Mariæ ubesmittede Undfangelses Fest kunde vi jo kalde Mariæ Skønheds Fest, thi i Dag ærer vi netop hendes Skønhed mere end noget andet.

Det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at skildre Guds Moders Skønhed. Her er jo Tale om sjælelig Skønhed, som ikke kan ses eller paa nogen Maade sanses, men som kun kan tænkes ved Sammenligninger. Men Kirken giver os i Dag flere Antydninger og Holdepunkter, som kan hjælpe os til at fatte Marias Skønhed. I en af Hymnerne hedder det:

»Hvem Jord og Hav og Stjerner Hær
Forkynder og tilbeder,
Han fødtes af en Jomfru skær,
Vor Gud, som alting leder.

Hvem Maane, Sol og alt paa Jord
Til alle Tider ærer,
Ved himmelsk Naade rig og stor,
En ydmyg Jomfru bærer!

Digteren af denne skønne Salme sammenfatter al den Skønhed, han kender, »Jord og Hav og Stjerner Hær . . . Maane, Sol og alt paa Jord«, alt dette, siger han, ligger i Tilbedelse for Jesu Fødder, mens du, Jomfru, bærer ham paa dine Arme, thi din Skønhed overgaar langt al Verdens Skønhed. Du er Moder til ham, for hvem al Verdens Skønhed bøjer sig. Hvor stor er da din Skønhed!

Og i Dag i Festens Oration beder Kirken: »Gud, Du som ved Jomfruens ubesmittede Undfangelse har beredt Din Søn en værdig Bolig«. Det skal ganske vist ikke forstås i Ordets fulde Betydning, thi en fuldkommen værdig Bolig for den uendelige Gud kan intet Menneske være. Men Kirken vil sige, at det var en Bolig saa værdig, som den i det hele taget kan tænkes. Maria var nemlig skønnere end alt andet, skønnere end al Jordens Herlighed, skønnere end enhver anden Menneskesjæl, skønnere end de skønneste Engle. Derfor kunde hun alene kaldes en værdig Bolig for ham, der er den evige Skønhed selv. Og denne værdige Bolig blev beredt ved den ubesmittede Undfangelse, den var baade Grundlæggelsen og Fuldendelsen af den allerseligste Jomfrus Skønhed.

Kirken kalder derfor Maria Englenes Dronning, alle Helgens Dronning, Himlens Dronning. Hun er jo *regina sine labe originali concepta*, Dronningen undfangen uden Arvesyndens Plet.

Den første Gang, Maria viste sig i Verden i Skønhed og Glans, ved sin ubesmittede Undfangelse, da var det ogsaa straks en Sejr for hende. Den ældgamle Spaadom om Kampen mellem Kvinden og Slangen gik her i Opfyldelse. For første Gang saa den onde Fjende et Menneske komme til Verden i Skønhed og Glans, men for første Gang følte han sig derfor ogsaa besejret. Ved denne sin ubesmittede Undfangelse var Maria ogsaa straks kaldet til at herske. Under hendes jordiske Liv saa man ganske vist ikke meget deraf, hendes Skønhed og dermed ogsaa hendes Magt var godt skjult. Men saa snart Sjæl og Legeme skiltes ad, da steg Marias Sjæl i Skønhed og Glans sejrrigt op til Himlen for at herske. De kristne Malere har til alle Tider søgt at skildre dette Marias sejrrige Indtog og Kroning i Himlen, og de har søgt i disse Billeder at forene al tænkelig Skønhed for at hædre Guds Moder. Himlen selv fremstilles som lyse Enge, smykket med Tusinder af Blomster, hegnet af grønne Skove, gennemstrømmet af friske rislende Bække. Og overalt synger, spiller, danser i jublende Glæde Himlens salige Aander, fremstillet som de skønneste Menneskeskikkelser. Og al denne Skønhed til Ære for den eneste Menneskesjæl, der aldrig havde været plettet af Synd, men altid selv straalet i Skønhed.

Og fra sin Trone rækker Gud selv den gyldne Krone frem mod denne Sjæl og tilraaber den: »Vis dig i din Skønhed og Glans, skrid sejrrigt frem og hersk!« Og alle Engle synger med: »Skrid sejrrigt frem og hersk!« Den ubesmittede Undfangne hyldes som Himlens Dronning.

B. J.

Til vor elskede Søn Wlodimir Ledochowski,
Generaiforstander for Jesu Selskab.

Pave Pius XI.

Elskede Søn!

Hilsen og apostolisk Velsignelse!

Et ejendommeligt og paafaldende Træk i vor guddommelige Mesters Liv er en vis Forkærlighed for Ungdommen. De uskyldige Børn lader han komme til sig og drager dem til sit Hjerte (Mark. 10, 13—16); deres Ødelæggere og Forførere viser han med strenge Ord til Rette og truer dem med de sværeste Straffe (Matth. 18, 6); den ufordærvede Yngling stiller han til Opmuntring og som Belønning en fuldkommen og fuldmoden Hellighed i Udsigt (Mark. 10, 21).

Denne Aand har ogsaa Kirken faaet overleveret af sin Stifter, siden den er Arving til hans guddommelige Sendelse og Gerning. Lige fra den kristne Tidsregnings Begyndelse har Kirken vist og godtgjort, at den var besjælet af den samme Kærlighed til og af den samme Iver for Ungdommen. Derfor tog den Ungdomssagen op og arbejdede først og fremmest paa at bevare de unge uskadte paa Legeme og Sjæl; for at undervise dem i Kundskabens Begyndelsesgrunde ligesaa vel som i de højere Videnskaber aabnede den Skoler, fra Folkeskole til Universitet; endvidere nøjedes den ikke med blot at godkende Ordener og religiøse Foreninger, men den fremmede og opmuntrede dem i den Hensigt, at de ved Grundlæggelse af Akademier, Kollegier, offentlige Skoler og Foreninger skulde sørge for den rigtige Undervisning for Ungdommen. Og til alle Tider har Kirken betragtet og hævdet Ungdommens Opdra-

gelse som en ukrænkelig Ret, der tilkommer den i Kraft af dens Sendelse. Den kunde jo heller ikke gøre andet end forkynde for den hele Menneskeslægt, at den alene er den sande Sædelæres Vogter, at den alene er en paalidelig Lærer i den saa vanskelige Kunst at give Menneskeaaanden en Uddannelse af virkelig kristelig Støbning.

Ingen kan under disse Forhold gøre sig et rigtigt Begreb om, hvilken stor Glæde utallige unge i hele Verden nu for Tiden gør Os, og det unge af begge Køn og af alle Stænder. Med større Iver end ellers søger de nemlig hen til deres Præster og Hyrder, kun besjælet af det ene Ønske baade at fuldkommengøre sig selv i den kristelige Lære og i det kristelige Livs Praxis, og ved deres Medarbejde at hjælpe Kirken i dens Bestræbelser for Menneskenes Forbedring og Frelse.

Beständig ser Vi for Os de talrige Skarer af unge Mænd, der i det forløbne Jubilæumsaar fra hele Verden strømmede sammen hos Os; og da vaagner igen hos Os den Glæde og Fryd, som Vi dengang følte ved at tænke paa, at af disse Legioner af unge Mænd, som i alle Nationer har sluttet sig sammen, vil engang vokse en stor og fredelig Hær frem, som den apostoliske Stol kan anvende til Foryngelse af den aldrende Verden. Men Kærligheden til Ungdommen vokser endnu mere i Vort Hjerte og slaar endnu dybere Rødder i Vor Sjæl, naar Vi ser de forskelligartede afskyelige Forsøg paa at efterstræbe de unges Tro og deres Uskyld. Under denne haarde Kamp, hvori hele deres religiøse Liv gennemaar en Krise, sker det altfor ofte, hos saa mange, at deres Ungdomskraft giver efter, og deres Dyd bliver svag og faar et Knæk; og dog kunde ogsaa disse mange have ydet Kirken og Staten store Tjenester.

Paa den sidste Dag i dette Aar bliver det nu 200 Aar siden, at den h. Aloysius Gonzaga blev kanoniseret. Dette Jubilæum vil øjensynligt kunne gøre udmærket Nytte for Ungdommens aandelige Fremskridt. Naar Vi derfor nu, elskede Søn, retter nogle Ord til Dig, saa vil Vi dermed med Glæde i Hjertet tale til og bekendtgøre Vore Tanker for alle Vore Børn, som paa den hele vide Jord saa tillidsvækkende vokser op for Christi Rige.

Den stærke og mægtige himmelske Værnehelgen, som de unge skal anraabe i deres Livs Vanskeligheder og Farer, er nemlig tillige for dem et ganske enestaaende Eksempel paa alle Dyder. Et dyberegaaende Kendskab til hans Liv viser dem med fuld Klarhed Vejen til den kristelige Fuldkommenhed, de bedst egnede Hjælpemidler for at opnaa den og Dydens skønne og kostbare Frugter, som de vil plukke, naar de vandrer i den h. Aloysius's Fodspor. Naar de betragter Aloysius, som han i Virkeligheden var, og som Historiens Lys viser ham, saa vil de erkende, at han var helt anderledes, end Kirkens Fjender ved ondsindede Fordrejelser har gjort ham til, eller som mindre indsigtfulde Forfattere har fremstillet ham. De vil da sikkert komme til at anse ham for et sjældent Mønster paa enhver Ungdomsdyd, ogsaa naar de sammenligner ham med de talrige Eksempler paa Hellighed, som i den nyere Tid er blevet skænket Kirken.

Hvis nogen nemlig gennemforsker Kirkehistoriens Annaler, vil han uden Besvær finde, at baade de unge og de ældre Mænd, som Guds Aand efter den h. Aloysius's Død og indtil vore Dage har kaldet til og bevaret i en beundringsværdig Uskyld, for en stor Del har dannet deres Indre efter hans Eksempel. For at fatte Os i Korthed, vil Vi her kun nævne Johannes Berchmans, der under sit Ophold i det romerske Kollegium ikke havde sat sig andet Maal end at danne sig efter Aloysius; Nunzio Sulprizio, en ung Arbejder, som allerede i sin tidligste Ungdom begyndte med at efterligne den unge Helgen fra Castiglione og fortsatte dermed indtil sin Død; Contardo Ferini, der med Rette af sine jævnaldrende kaldtes en anden Aloysius, og som havde valgt Aloysius til Forbillede og Beskytter af sin Renhed og ærede ham med stor Fromhed; Bartholomæa Capitaneo, som paa en særlig Maade havde stillet sig under den h. Aloysius's Beskyttelse og fuldstændig efterlignede ham i Liv og Død, og som netop i dette Jubelaar skulde aabenbare, at hun gennem Aloysius saa at sige har faaet Del i hans egen Herlighed og af ham er ført til Beatifikationens Ære. Det vilde heller ikke være at gaa for vidt, hvis nogen vilde paastaa, at

Aloysius har bidraget meget til den h. Gabriel af den smertefulde Moders indre Forvandling og Fuldkommengørelse. Selv om denne ogsaa som ung Mand var noget lunken og ligegyldig, saa ophørte han dog ikke med at anraabe den h. Aloysius, som han havde lært at se op til som Ungdommens Værnehelgen, om Hjælp og Bistand.

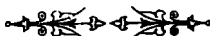
For ogsaa at anføre en af den nyere Tids Opdragere og Lærere for Børn og den opvoksende Ungdom, saa nævner Vi Johannes Bosco. Denne ikke blot selv følte en inderlig Andagt til den h. Aloysius, men han efterlod som Arv til sine Efterkommere denne Andagtsøvelse, og han havde den Skik at anbefale den udtrykkelig til alle de Børn, hvis kristelige Opdragelse han ledede. I denne Efterlignelse af den h. Aloysius gjorde Dominicus Savio de største Fremskridt af alle, en ren Sjæl, som Gud kun tillod Verden at beundre en kort Tid.

Man tør vel med god Grund antage, at det ikke var uden det guddommelige Forsyns hemmelighedsfulde Raadslutning, at Aloysius, knap naaet til den modne Alder, blev bortkaldt ved en altfor tidlig Død just i det Øjeblik, da hans fremragende Aandsevner og Hjertegaver, hans faste og energiske Vilje, hans enestaaende, næsten guddommelige Klogskab i alle Ting, forbunden med Iver for Religionen og Sjælene, gav Løfter og Haab om et overmaade ivrigt og velsignet Apostolat.

Af denne unge Mand med det himmelske Sindelag, der ligesom de selv stod i Aarenes Blomstring, og som ved den fælles Alder er blevet dem særlig kær og efterlignelsesværdig, skal de unge efter Guds hellige Hensigt lære, hvad der er deres Alders særlige Pligter og Hovedopgave: nemlig at forberede sig til det senere Livsarbejde ved en solid Opdragelse og Opøvelse af deres Hjerte i alle kristelige Dyder. De, som mangler denne Skat af indre Dyder, som hos Aloysius straaede i et saa vidunderligt Lys, dem holder vi ikke for egnede til at bestaa Livets Kamp og Farer, de er ikke skikkede og ikke tilstrækkeligt rustede til Udøvelse af Apostolatet. Snarere er saadanne at ligne ved et tonende Malm og en klingende Bjælde (I. Kor. 13, 1); de vil heller ikke være til nogen Nytte, tværtimod, de vil kun være til Skade for den

Sag, som de vil arbejde for, og hvis Forsvar de har paa-
taget sig, som det ifølge Erfaring fra tidligere Aarhundreder
ofte har været Tilfældet. Kommer derfor ikke just i vore
Dage Aloysius-Jubilæet paa den mest passende Tid og i
det belejligste Øjeblik? Han viser jo gennem sit Livs Eks-
empel vor Ungdom, som i Kraft af sine medfødte Tilbøje-
ligheder søger saa stærkt hen til de ydre Ting og higer
efter at styrte sig ind i Livets Travlhed, at beskæftige sig
med Næsten og med den katholske Sag først, naar den
har fuldkommengjort sig selv gennem ivrig Stræ-
ben efter den indre Dyd og ved ivrig Øvelse af den.

(Fortsættes.)

Mission i Kolding 7.—14. November.

Højærværdige Hr. Sognepræst Günther har holdt Mission hos os i otte Dage, og det har været Dage, som vi sent vil glemme.

Om Aftenen ringede Klokkerne som til Højmesse og kaldte os sammen i vor festligt oplyste og hyggelige Kirke. Da vor Organist altid er optaget om Aftenen, maa vi ellers undvære Orgelledsagelse til Sangen, — et stort Savn, — men til Missionsgudstjenesterne var det dog lykkedes at faa en Organist i den unge Hr. Olav Segalt, der, lige hjemvendt fra Militærtjenesten, holdt Ferie i Fredericia, inden han snart drager til Aarhus. Menighedens Sang var kende-
ligt oplivet af Orgelspillet. Iøvrigt var der mange Ikke-katholikker tilstede.

Det var umuligt andet end at fængsles og gribes af Pastor Günthers herlige Prædikener. Den rolige, ligevæg-
tige og krystalklare Maade, hvorpaa han fremstillede Troens dybe Sandheder, Billedrigdommen, Livfuldheden og det dejlige, kernefulde danske Sprog gjorde et dybt Indtryk og vil navnlig ogsaa have gjort et varigt Indtryk. Pastor Günther har en vidunderlig Evne til at vende de Ting om, der ellers bruges mod vor hellige Kirke, saa at vi paa engang ser dem som prægtige Vaaben i vor Haand.

Skulde een af Prædikenerne særligt fremhæves, da maa det være den om Helvede. Det var noget, man kunde ønske enhver Katholik og iøvrigt ligesaa meget alle andre Mennesker at høre. Pastor Günther er den højt kultiverede Præst med den rige Erfaring og den dybe Indsigt i Sjæle-

livets Mysterier, men han er ogsaa den, der som en tro Husholder ikke slaar det mindste af paa Troens dybe og strenge Alvor — intet Forsøg paa at indsukre, candisere, de bitre Urter, der nu engang hører med, naar Paaske-lammet skal spises, intet Forsøg paa at komme den moderne Smag imøde ved at borttage den mørke Baggrund for Livets og Lysets Aabenbaring.

Om Søndagen gav Pastor Günther os en kærkommen Tilgift, idet han ogsaa prædikede ved Højmessens og Aftenandagten.

Efter denne sidste holdtes der en meget vellykket Fest i Skolens Sal. Denne straaledes efter sin sidste Istand-sættelse og efter den smagfulde Udsmykning, som Hr. Kriminalbetjent Kallan havde været Mester for, i festlige Farver og Lys. Da Pastor Günther forrige Gang var i Kolding, havde han haft den sørgelige Opgave at maatte meddele Menigheden, at dens Sognepræst, Pastor Storp, skulde drage bort; da fik han Kolding Menighed at se i Sorg og Taarer; dennegang var der derimod kun Glæde over de dejlige aandelige Øvelser; derfor blev det ogsaa en af de smukkeste og hyggeligste Fester, vi har haft.

Pastor Günther har gjort sig højligt fortjent til Kolding Menigheds Taknæmmelighed, og som et lille Bevis paa denne overræktes der ham et smukt indrammet Fotografi af Sct. Michaels Kirkes Indre. ja-ik.

Nye Bøger.

Robert Hugh Benson: Du skal ikke have andre Guder —
312 Sider. Koppels Forlag.

Atter i Aar skænkes der os en værdifuld litterær Julegave i Form af en ny Bensonbog. De mange (og dog alt for få) som har lært Bensons fornemme og ædle Personlighed at kende gennem de tidligere udkomne Bøger (denne er den fjerde af hans Bøger, som Petruskredsen udsender) ser med Glæde og Forventning hen til denne aarligt tilbagevendende Oplevelse, som det er, at lade sig opfylde af de klare og gennemkatholske Tanker, der er disse Bøgers Særkende, og de vil ikke blive skuffede.

Bogens Hovedperson Frank Guiseby er en ung Adelsmand, hvis hidsige og koleriske Fader uden for Alvor at mene det henviser ham til at slå sig igennem på Landevejen (»Af mig faar du ikke en Øre!«), fordi han har begået den grusomme Forbrydelse at konvertere.

Men i Stedet for at forsone sig med den gamle, hvad der ikke vilde falde vanskeligt, tager Frank ham på Ordet; han sælger sine Ejendele, går ud som Vagabond og træffer der sammen med den modbydelige Vagabond »Majoreren«, der er skildret med et sandt Mesterskab af Realisme og bedsk Humør, der er Benson egent, og en ung Pige — Gertie, som Majoren har lokket med sig.

Mens Turen indledtes i strålende Humør af ren og skær Trods, lader Gud denne unge Mand for første Gang i hans Liv stå Ansigt til Ansigt med Livets hårde Realiteter, og stiller ham en virkelig Opgave, nemlig at få den unge Pige bragt hjem igen.

Det er betagende at se, hvorledes den forvændte unge Fyr stiltfærdigt lytter til Guds Stemme i sit Indre, og i Stedet for som den rige unge Mand i Bibelen at »gå bedrøvet bort« sælger han alt for den kostelige Perle. I absolut Underkastelse af Guds Vilje gennemgår han de tre mystiske »Stadier på Livets Vej« *purgatio* (Renselse), *illuminatio* (Oplysning eller Erkendelse) og *unio* (Foreningen med Gud).

Alt tager han stiltiende imod. De usle Nattelejer, det strenge Arbejde, Sult, Kulde, ussel Mad — det gemene og nedværdigende Selskab med denne Slyngel, for hvis Skyld han endogsaa går i Fængsel. Dertil kommer de aandelige Lidelser: Forladtheden, Eensomheden — selv en katolsk Præst slår Døren i for ham, da han tigger — hans Kæreste, den skønne men iskoldt beregnende unge Pige, slår op med ham — o. s. v. Men ind mellem alle disse Prøvelser kommer Stunder af ren og betagende Skønhed. Et Besøg hos hans prægtige ivrige Ven Jack Kirkby — senere et Ophold hos en herlig gammel Videnskabsmand Dr. Whitty, der kun tænker i Toxiner, og mener at kunne forklare alt, ligefra Stivkrampe til Kærlighed ved Hjælp af disse. Deres Afskedsscene, hvor den gamle tørre Materialist pludselig slår Armene om hans Hals og giver ham et Kys, er inderlig rørende. Vidunderlig skøn er Skildringen af en ganske tidlig Morgen før Solopgang, hvor Frank står i Skovbrynet og i Forventningens højtidsfulde Stilhed ser Guds Almagt i alt levende.

I Skildringen af et Klosterbesøg når Benson Højdepunktet. Det er Alle Sjæles Aften i Klosterkirken, hvor Sløret drages fra hans Øjne, og han i Andagtens afgrundsdybe Hellighed ser sin Vej — både den, han har vandret, og den, der er ham beredt. Der er en Golgathastemning derover af uforglemmelig Højhed.

Og stadig videre går han sin tornefulde Vandring, til Målet er nået — til han får den unge Pige bragt hjem og selv frivilligt lider Døden derfor af »Majorens« Hånd.

Men ind i alt dette mørke lyser Bensons Humør frem i stærke Glimt. Herlig er Skildringen af »Majoren« i Klosters Refektorium, hvor han føler sig som »en Spurv i Selskab med en Flok adstadige Katte«.

Så være da denne Bog med dens inderlige Fromhed, dens klare, stærke Linier og dens uforglemmelige Person- og Naturskildringer anbefalet på det varmeste.

Holger K.-Hafstrøm.

Johannes Jørgensen: Isblomster. Gyldendalske Boghandel 1926.

I Hvilestunder — naar Pennen har hvilt efter et langt Stræk i et større Arbejde — saaledes i det mindste tænker jeg mig det — er Isblomster blevet til.

Vinteren i Assisi er barsk og haard som Vinteren imod Nord, og ogsaa i Assisi kan Kulden tegne sine »Palme-skove« paa Ruden. Hos Johannes Jørgensen har disse Kuldens Blomster kaldt Minder frem — Minder fra Barn-doms-vinterdage i Danmark, og en Haandfuld af dem har han reddet fra den snarlige Død, der ellers er dem viss, allerede naar en spæd Vintersols Varme falder paa dem.

Han har samlet dem i en ganske bitte liden Bog, netop saa skær og fin i Udstyr og Format, som det anstaar sig saa skrøbelige Sager.

Hans Digtningens Venner vil købe den lille Buket og gemme den, som man gemmer en sèn Rose eller et Knippe blaa Lavendler, hvortil knytter sig et Minde. Og naar man en Dag igen støder paa den, saaledes som man til-fældigt støder paa den tørrede Rose, de rynkede Lavend-ler, saa vil man undres, hvordan ogsaa Isblomster har be-varet en fin og sagte Duft fra Blomstringstiden, som var en Vinter.

P. H. P.

Erikke Rosenørn-Lehn: Min Vandrebog. (Eget Forlag 1926. I Eks-pedition hos Bruuns Bogh., Roskilde.) 130 S.

Hvor bliver vi danske Katholikker egentlig forkælede med god Literatur. I sidste Nummer omtalte vi Dr. Perchs udmærkede Bog om »En dansk Karmelit«, og se saa blot, hvad dette Nummer bringer. Gid det nu blot maatte blive paaskønnet! Gid Bøgerne maatte blive læst — og købt! Ikke blot laant, men købt! De er værd at læse, og deres Forfattere og Udgivere fortjener da ogsaa, at vi køber dem.

Det gælder ogsaa Baronesse Rosenørn-Lehns »Vandrebog«, Det er Erindringer om Rejser i fremmede Lande: »I gamle Dage, naar den farende Svend gik paa Valsen, skulde han paa givne Foranledning fremlægge sin Vandrebog. Det er, hvad jeg her gør. Gennem alle mine Op-levelser gaar den røde Traed: min Vandring fra Luther-dommen til den katolske Kirke. fra en national Særkirke til den hellige almindelige (= katolske) Kirke.«

Det er altsaa ikke blot almindelige Rejseerindringer, men ogsaa en Konversionshistorie, denne Bog indeholder. Om Konversionen maa det siges, at den indeholder egentlig intet mærkeligt eller overraskende. Det eneste mærkelige skulde være, at da Forf.'s Moder og Søster var blevet Katholikker, var hun selv en afgjort Modstander af alt katholsk. Men saa gaar Vandringsen ganske langsomt, næsten umærkeligt. Det er ikke til at se, hvor det afgørende sker. Ja, selve Konversionen foregaar i Assisi, men da er Forf. allerede godt disponeret.

Det er den røde Traad i interessante og skønne Skildringer fra det sydfyenske Barndomshjem, fra England, Tyrol, Grækenland og frem for alt Assisi. Der er mange morsomme Oplevelser, mange Beskrivelser af fremmede Mennesker og mange Naturskildringer af stor Skønhed. Bedst synes jeg om det første Afsnit: Barndoms- og Ungdomstiden paa Hvidkilde; men det bliver vel en Smagssag. Alt i alt er det en Bog, man har Fornøjelse af at læse, og de Timer, man har tilbragt med den, er ikke spildt.

B. J.

Den h. Aloysius Gonzaga P. E. Mass S. J. — Kbhvn., Mohn, 1926.
hæftet: 1,60 Kr. indb. 2,30 Kr.)

200 Aars Mindefesten for den h. Aloysius' Kanonisation har været Anledning til, at der udkom flere nye Biografier af denne Ungdomshelgen. Ogsaa paa dansk foreligger nu en Bog, der vil glæde yngre og ældre Læsere baade ved sit smukke Udstyr og sit lødige Indhold.

Hvem der ser med en Historikers Øje paa den Slags Litteratur, vil med stor Tilfredsstillelse kunde konstatere, at P. Mass har skrevet sin Bog paa Basis af et indgaaende Kilde- og Litteraturstudium. Med særlig Interesse følger man ham, naar Forbindelseslinierne drages fra Aloysius til Omverdenens Kultur og Samtidens Begivenheder. — Elsker man Psykologi, finder man en meget samvittighedsfuld Redegørelse for Drivkræfterne i St. Aloysius' aandelige Udvikling: Naturens og Naadens Værk klarlægges med sikkert Blik. Derved for Bogen særlig Værdi for Læserens egen indre Verden, idet der kastes Lys over saa meget, der rører sig i en Menneskesjæl, naar den skal tage Stilling til Gud og Livets Maal. — Søger man direkte Leveregler, saa er P. Mass meget mere tilbageholdende end mange andre, der har givet en Fremstilling af de Helliges Liv. Denne Diskretion falder sikkert i Nutidens Smag og betyder i dette Tilfælde ikke nogen Mangel. Thi den rolige, fordringsløse Maade, hvorpaa Forfatteren skildrer hvorledes den unge Gonzaga vokser sig stor til en ganske enestaaende aandelig Klarhed og udfolder en Kæmpekraft for at løse sit

Livs Opgave — at blive Ungdommens Forbillede — virker med en hemmelighedsfuld dragende og opløftende Magt.

Derved anbefaler Bogen sig til enhver, der har Interesse for, hvad Samarbejde mellem Guds Naade og den menneskelige Natur kan faa ud af vort jordiske Liv, selv under de vanskeligste Forhold. Men der kommer en anden Omstændighed til. Som Tillæg findes bag i Bogen Pius XI's Brev til den kristne Ungdom, hvori Paven opfordrer de unge til at lære Aloysius, dette Idealbillede af en ung Mand, nærmere at kende, saaledes som han i Virkeligheden efter Historiens Vidnesbyrd var. Dertil er denne nye Biografi et ypperligt Middel. Den egner sig særlig som Julegave og kan faas i Boghandelen, (gennem katolsk Bogsalg eller St. Ansgars Boghandel.) *Fr. Küpferle S. J.*

Adgang til Jesu hjerte ved betragtning og bøn. 3. Udg. (Oslo 1926.)
Pris indb.: 2 Kr. 50 Øre.

Det er en norsk St. Josefsøster, der har udgivet denne Bog paa et Norsk, som enhver Dansker med Lethed og uden Ærgelse kan læse. Titelen giver hele dens Indhold, det er Betragtninger og Bønner; den er et udmærket Side-stykke til P. Schmidts »Jesu Hjerte-Andagten«. At den nu er kommet i tredje, omarbejdede, Udgave, viser, at den har slaaet godt an, og ogsaa denne Udgave vil sikkert finde sine Læsere eller rettere sagt Brugere. Det er en fortrinlig lille Andagtsbog.

Julen i Nakskov.

Hvert Aar, naar Julen nærmer sig, vokser Haabet om, at ogsaa vore Ungdomshjem vil blive Genstand for de kærlige Tanker, der udgaar til de fattige.

Det Ansvar, man har paataget sig, trykker forfærdeligt, naar man tænker paa de store Farer, de unge er udsat for.

Naar man saa tillige skal kæmpe med økonomiske Vanskeligheder, kan man let blive mismodig, da Fremtiden er saa usikker. Efter Julen følger der en lang kold Vinter, hvori ogsaa Hjerterne lukker sig, efter at de i Juletiden har givet af al den Kærlighed, de kunde.

Derfor vilde vi saa gerne i denne velsignede Tid faa Del i eders Gavmildhed for at kunne klare Resten af Aaret.

Vi har haft saa mange Udgifter ved Møblering af et nyt Hjem, og vi ønsker at erhverve en Ejendom til uforstyrret at kunne arbejde paa Hjemmets Konsolidering.

Vær derfor venlige, og glem os ikke i Julen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Festen for Johannes Jørgensen forrige Mandag paa Hotel d'Angleterre, der var arrangeret af de fire katholske Foreninger St. Michaels Klub, Academicum Catholicum, Danmarks Katholske Ungdomsforbund og Katholsk Klub, havde samlet henved 270 Deltagere — og fik fra først til sidst et meget smukt Forløb. Aftenens Hovedtaler, Pater Günther, bragte Johannes Jørgensen en Hyldest fra katholsk Hold, ikke blot fra Danmarks Katholikker, men fra de mange derude i den store katholske Verden, der havde modtaget Berigelse fra Digter-Aposten. Pastor Günthers smukke og velformede Hyldestord, der netop tolkede, hvad en Trosfælle føler for Johannes Jørgensen, fik den stærkeste Tilslutning fra Festens Deltagere i det vedholdende Bifald og de rungende Hurraa, der besvarede hans Leve for Hædersgæsten. Forsamlingen sang derefter »Gud, som er af Evighed«. Der fulgte nu en Række Taler og Sange: Hofjægermester Garth-Grüner talte for Paven, Mgr. Olrik for Danmark og Pastor Schindler for Italien. Den sidste Tale blev besvaret af den italienske Legations Repræsentant Don Silvestri. Pastor Messerschmidt bragte Ungdommens Hyldest til Digteren, og Baronesse Rosenørn-Lehn holdt den i forrige Nummer gengivne Tale og Cand. Rønnow talte for Svendborg. Hs. Højærværdighed Biskoppen sluttede Talernes Række med i en Tale, der var præget af en oprigtig Hjertelighed at bringe sin Hyldest til Æresgæsten, der var en Pryd for sit Land og for sin Kirke. Smilende bemærkede Biskoppen, at Johannes Jørgensen syntes helt at trodse Filosofiens Principper, thi selvom han notorisk blev ældre, saa ældedes han dog ikke . . . og lad os haabe, at han fortsat maa sætte de filosofiske Principper ud af Kraft. — Da Bifaldet, der fulgte Biskoppens Tale, var døet hen, rejste Johannes Jørgensen sig selv. — Efter at have takket for Aftenens Hyldest, talte han om det fransiskanske Bud: De skulle overalt prædike ved deres Eksempel. — Hvad jeg har udrettet ved det, jeg har skrevet, — udtalte han — kan ikke virke som et Eksempels Prædiken, for det er jo ikke mig selv — det er noget, der er mig givet, og som jeg ingen Fortjeneste indlægger mig ved . . . Har jeg paa noget Punkt gjort noget, der kunde tjene som Eksempel, da maatte det vel være, at jeg ofte har handlet naivt . . . De snu naar aldrig til Maalet ved al deres kloge Beregning — men den, der naivt gaar ud ad Vejen der for ham synes at gaa mod Maalet, han vil ogsaa naa det . . . Naivitets Tillidsfuldhed — og den kristne Taalmodighed er to store Dyder. Lad os

udbringe et Leve for Taalmodighedens Dyd. — Festens anden og mere muntre Afdeling foregik ved Punchen, hvor atter Taler og Sange vekslede i fornøjelige Timer. — Aftenen fik en ejendommelig og smuk Afslutning idet man dannede Spalier gennem de tilstødende Lokaler og Gange, — og medens Johannes Jørgensen gik ud fra Fest-salen, sang man »I alle de Riger og Lande«. — Med Sang og Haandklap ledsagede Fstedeltagerne deres Hædersgæst til Vogns.

— Opmærksomheden henledes paa Vincents-konferensernes 4. Generalforsamling, som afholdes Søndag d. 12. Decbr. Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Sakramentskirken, og hvortil saavel aktive som passive Medlemmer har Adgang.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen, Bredgade 64.**

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

St. Knuds Skole, Stenosgade 4. Kbhvn.

Søndag d. 26. Dec. Kl. 6³/₄ Aft. spiller St. Knuds Skoles Elever:

Den hellige Aloysius Gonzaga,

Festspil i 3 Akter og 1 Tableau.

Stykket opføres i Anledning af 200 Aars Mindefesten for den h. Aloysius' Kanonisation.

Adgangskort à 50 Øre faas hos Portneren eller paa Skolen. Beløbet gaar til Hedningemissionen.

Forældre og Skolens Venner indbydes herved hjerteligst.

Skolebestyreren.

Julegaver til Børnene i Nakskov

afhentes eller modtages med Glæde af Diemar, Skinderg. 32. K. Kl. 10—2. Tlf. *Byen 6555.*

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 12. December i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8¹/₂, og om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Festandagt (Titularfest).

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 12. December Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

St. Josefs Gilde. Møde afholdes Mandag den 13. December Kl. 8 Aften i Bredgade 67^a o. G. *Bestyrelsen.*

S.M.D.M. »De gamle Drenges Julefest« afholdes Tirsdag d. 28. December Kl. 7¹/₂ Aften i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Festen er gratis for Medlemmer og alle forhenværende Elever, der venligst indbydes. Gaver til Foreningens Tombola modtages med Taknemmelighed og bedes snarest indsendt til Skolens Prior eller ring til Vester 5018 y, og alt afhentes. — Agitéer for Tilslutning. *Styrelsen.*

Meddelelse fra Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Fra 1. Januar 1927 overgaar ifl. Overenskomst med Københavns Begravelsesvæsen hele Administrationen af de katolske Kirkegaarde (katolsk Vestre og katolsk Assistens) til Københavns Begravelsesvæsen (Kontor: Løngangsstræde 28), hvor man efter 1. Januar 1927 skal henvende sig vedrørende Begravelser.

Fra samme Dato træder Begravelsesvæsenets Takster i Kraft for de katolske Kirkegaarde, ligesom kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet maa sørge for Gravstedernes Vedligeholdelse. Ejere af Gravsteder har dog indtil 1. April 1927 Ret til at forny Gravsteder efter de nuværende Takster for de katolske Kirkegaarde.

Fra 1. Januar vil der endvidere, i Lighed med hvad der alt er sket paa Sundby- og Ordrup-Kirkegaard, blive udlagt en særlig katolsk Afdeling paa Bispebjerg Kirkegaard.

Fra 1. Januar 1927 har Menighedskontoret, Bredgade 64, saaledes ikke mere noget med Administrationen af de katolske Kirkegaarde eller Begravelser at gøre, medens Dødsattester som hidtil stadig skal indføres og underskrives af de respektive katolske Sognepræster.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkenes Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche, Frk. M. Hoffmann, F. Osterhammel,
H. C. Ørstedesvej 16^a. H. C. Ørstedesvej 48 A². Bülowsvej 30 A¹.

Frkn. Ronge,
Lykkesholmsallé 14 C St.

Fru Em. Siegler,
Kingsgade 17 Mezz.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakramentskirkenes Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Præsterne saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3. Sal.

Frk. A. Stratböcker,
Jægersborgallé 19, Charl.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.

Kammerherreinde Krag,
Rosenvængets Hovedvej 4.

Kirkelig Kalender.

12. Dec. 3. Søndag i Advent. I Messen: Mariæ ubesmittede Undfangelse.	19. Dec. 4. Søndag i Advent.
13. — M. Lucia, Jomfru og Martyr.	20. — M. Vigilie.
14. — Ti. Oktavdag.	21. — Ti. Thomas, Apostel.
15. — O. Oktav af Mariæ ubesmittede Undfangelse. Tamperfastedag.	22. — O. Ferialdag.
16. — To. Eusebius, Biskop og Martyr.	23. — To. Ferialdag.
17. — F. Tamperfastedag.	24. — F. Vigiliefastedag.
18. — L. Tamperfastedag.	25. — L. Juledag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 14. Dec. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
 Pastor De Vos: Livet i Palæstina paa Christi Tid.
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katolske Kirke.**«

Sakramentskirken. Fra 1. Søndag i Advent at regne bliver der i Forbindelse med Aftenandagten Kl. 6, hver Søndag holdt en lille kateketisk Prædiken, som særlig er beregnet paa de af Sognets Børn, som skal firmes til Foraaret, hvilke derfor maa betragte det som en Pligt at indfinde sig.

Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling finder Sted Søndag d. 12. December Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Sakramentskirken, Nørrebrogade 27 C. Saavel aktive som bidragydende Medlemmer indbydes.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen. Søndag d. 12. December Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

Af Hensyn til Skattemyndighederne bedes resterende Menighedsbidrag (Kirkeskat, Præstepenge etc.) *snarest* og inden December Maanedes Udgang betalt til Menighedskontorets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken.
Forvaltningsraadet.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligst anmode om Meddelelse derom i god Tid.
Redaktøren.

Ugebladets Nr. 51 udgaar til sædvanlig Tid. Nr. 52 udgaar allerede **den 20. ds.** Alle Meddelelser til dette Nummer maa derfor være Redaktionen i Hænde senest Torsdag den 16.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 51.

Søndag den 19. December.

1926.

INDHOLD: Bereder Herrens Vej. — Pave Pius XI og den moderne Ungdom. — Observationer. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Næstved. — Meddelelse fra Forvaltningsraadet. — Avertissementer.

Bereder Herrens Vej.

I Dag lyder Ordet til os: »Bereder Herrens Vej,« thi han kommer. Det lyder med Døberens Røst, og det skal lyde ligesaa indtrængende og kraftigt til enhver af os, som om det kom fra hans egen Mund: »Bereder Herrens Vej, jævner hans Stier! Hver Dal skal fyldes, og hvert Bjerg og hver Høj skal sænkes.« Det vil ganske vist ikke sige, at det gælder om, at vi alle sammen er ens, og at den ene ikke rager op over den anden, men alt skal være en jævn Kedsommelighed. Nej, der er altid stor Forskel. Vil vi se ud over Himmelens Helgenskare, saa vil vi se dem, der ragede op i Herrens Kirke som Høje og som Bjerge, men Herren fandt Vej til dem. Der er dem, som boede som i dybe Dale, men Herren fandt Vej derned; der er dem, som ad krogede og ubanede Stier stred sig frem til Maalet. Det er ikke de ydre Livsforhold, og det er ikke de indre Evner og Anlæg, her er Tale om, alt det kan Herren overvinde, og han kommer frem trods alt. Kun Synden spærre Vejen. Det er de Bjerge og Dale og daarlige Veje, Døberen mener. Der maa Vejen jævnes; thi Herren finder ikke Vej ind i et Menneskehjerte, der er fuldt af Synd, det er for ham en Vederstyggelighed at se paa, og derfor vender han det snarest muligt Ryggen. B. J.

Pius XI og den moderne Ungdom.

(Fortsat.)

Den første Lære, som Aloysius giver [v]ore unge, er den, at Hovedpunktet i og Grundlaget for en kristelig Livsførelse bestaar i en levende Trosaand. Oplyst gennem denne Tro som ved en Lampe, der skinner paa et mørkt Sted, (2. Petr. 1, 19), erkender Menneskene fra Grunden af det jordiske Livs Ejendommelighed og Betydning. Saaledes havde Aloysius besluttet at indrette sit Liv ikke »efter de jordiske«, men »efter de himmelske Sandheder«, fra hvilke ingen maa afvige, der vil være eller blive kaldt et aandeligt Menneske. Disse af den guddommelige Aabenbaring øste Sandheder plejede han til største Nytte og til Glæde for sin Sjæl længe og indgaaende at betragte og overveje i de hellige Eksercitiets Skole. Næppe ude over Barnealderen og saa senere efter sin Indtrædelse i Jesu Selskab trak han sig gentagne Gange tilbage til de hellige Øvelser.

Da nu meget ofte de unges Sind bliver fuldstændig fængslet af de jordiske Ting, holder Vi det for paatrængende nødvendigt under den h. Aloysius' Førelse igen dybt at indpræge dem den Sandhed, at det menneskelige Liv ikke maa nedværdiges saaledes, at det udelukkende gaar op i Bekymring for og Nydelse af de forgængelige Goder. Tværtimod vi skal anse det som et Tidsrum, i hvilket vi kun skal tjene Christus og derved stræbe efter den evige Salighed. Denne rigtige Opfattelse af Livet vil vore unge let faa, naar de efterligner deres himmelske Værnehelgen og fra Tid til anden trækker sig tilbage fra det jordiske Livs Uro og nogle Dage holder Eksercitier. Som en lang Erfaring lærer, er disse jo selvskrevne til at opfylde de unges modtagelige og lærenemme Sind med sunde Tanker og faste Beslutninger.

Dette den himmelske Sandheds Lys straaede som sagt i den h. Aloysius' Sjæl. Under dets Indflydelse havde han fattet den faste Beslutning intet at lade uforsøgt, for at føre et helt igennem pletfrit Liv, og han forblev saa standhaftig ved sin Beslutning, at han fra sin Fornufts første Brug og indtil det sidste Aandedrag har

bevaret sig fri for enhver svær Synd. Særlig fra Blufærdighedens sarte Blomst holdt han med Omhu selv den mindste Plet fjern. Derfor kaldte hans samtidige ham en Engel, hvad ogsaa det kristelige Folk endnu den Dag i Dag plejer at kalde ham. Ogsaa den salige Robert Bellarmino, der var den unge Helgen en erfaren Sjælefører, tvivlede ikke paa, at han var helt befæstet i Naaden.

Men denne Fuldendelse og Fuldkommenhed i Dyden opnaaede Aloysius ikke, fordi han ved et uhørt Privilegium fra Gud var fri for alle de indre og ydre Kampe, som vi alle til vor Smerte maa føre mod vor Natur, som har mistet den oprindelige 'Retfærdighed. Naar han ved en ganske særlig Naade aldrig følte Sanselighedens Tillokkelser og Kødets Lyst, saa var han dog ikke fri for opblussende Vrede og for Fristelser til Forfængelighed og Ærgerrighed. Men disse naturlige Tilbøjeligheder holdt han ikke blot med ubøjelig Vilje nede, men han bragte dem fuldstændig under sin Fornufts Herredømme. Ogsaa han kendte godt de menneskelige Kræfters medfødte Svaghed og havde Mistillid til sig selv; derfor anstrengte han sig for at opnaa den guddommelige Naades Bistand. Ved Dag og ved Nat, og ofte i timevis bad han. Som særlig Forbederinde hos den al gode Gud valgte han sig den helligste Jomfru og Gudsmoder Maria, blandt hvis Tjenere han vistnok var den ivrigste. Men Kilden til og den vedvarende Styrkelse af det indre Liv saa han i den h. Eukaristi; og saaledes havde han den Skik, saa ofte det dengang var muligt, at nærme sig Herrens Bord, for der stadig at søge og finde ny Kraft.

Men for at bevare sin Uskyld og Hjertets Renhed indskrænkede han sig ikke til Tilbedelsen af det allerhelligste Alterens Sakramente og til Dyrkelsen af den saligste Jomfru. Han vidste, at den menneskelige Virksomhed ikke lader sig skille fra den guddommelige Naades Gave, og derfor føjede han Verdensflugt og Spægelse af Sanserne til, og det i en saadan Grad, at de øvrige Mennesker, i det mindste for største Delen, nok kan beundre, men ikke efterligne ham deri. Aldeles vidunderlig og næsten utrolig forekommer os vor ungdommelige Helli-

ges Levenmaade: under Sædernes store Fordærvelse rundt om kappedes Aloysius med de himmelske Aander i indre Hjertensrenhed; under det almindelige Kapløb efter sanselige Glæder udmærkede vor unge Hellige sig ved stor Afholdenhed og et meget strengt og forsagende Liv; under Menneskenes brændende Begærlighed efter Berømmelse og Ære foragtede Aloysius disse Ting i den Grad, at de var ham en Modbydelighed. Med Glæde gav han Afkald paa Markgrevs-kabet, som efter Arveretten skulde tilfalde ham, og han indtraadte i den Orden, i hvilken Forfremmelse ogsaa til kirkelige Værdigheder er forbudt ved en hellig Ed. Vidunderligt er det ogsaa, hvorledes Aloysius til Trods for den gængse umaadelige Forherligelse af de gamle Grækeres og Rømeres Livsanskuelse og Kultur kunde befatte sig saa uafbrudt med de himmelske Ting, at han blev fuldkommen fortrolig med dem. Ved en Samvirken af en ganske særlig Guds Naade og hans egen beundringsværdige Energi var han i sin Sjæls dybeste Grund saa inderlig forenet med Gud, at han ikke ved nogen fremmed Tanke blev bortledet fra Betragtningen af de guddommelige Ting.

Det er en enestaaende og ophøjet Hellighed, som ogsaa for Mennesker af en alsidig Fuldkommenhed næsten er uopnaaelig. Men for vore unge skal den være et Eksempel paa, med hvilke Hjælpemidler Ungdommens skønneste Prydelse og skønneste Smykke, Uskyldigheden og Hjerterenheden, kan bevares uden Lyde. Vi ved meget vel, at der er nogle Ungdomslærere, der har ladet sig forskrække af Sædernes Forfald i vore Dage, ved hviket saa mange unge til usigelig Skade for deres Sjæle bliver revet ned i Fordærvsens Afgrund. For at sikre Samfundet mod denne svære Skade pønser de nu kun paa at finde en ny Vej for Ungdomsundervisningen og Opdragelsen. Vi kunde ønske, at alle disse ret maatte erkende, at Staten ingen Nytte vil faa af dem, hvis de forsømmer den Opdragelseskunst og lader haant om den Opdragelsesvisdom, som har sit Udspring i den kristelige Visdoms Kilde og har staaet sin Prøve gennem Aarhundreders lange Erfaring, og hvis fulde Kraft ogsaa Aloysius har erfaret paa sig selv. Vi mener en le-

vende Tro, Flugt fra jordiske Forførelser, Selvbeherskelse og Forsagelse, en barnlig, men virksom Kærlighed til Gud og til den saligste Jomfru og endelig et Liv, som ved det himmelske Gæstebud saa ofte som kun muligt bliver styrket og fornyet.

Naar de unge med opmærksomt Blik ser op til Aloysius som til det ideelle Eksempel paa Renhed og Hellighed, da vil de lære at holde deres sanselige Lyst i Tømme. Men de vil ogsaa undgaa den for den kristelige Opdragelse saa farlige Klippe, paa hvilken alle knuses, der narret af en vis christus- og kirkefjendtlig Videnskabs Paafund og Slagord i ubehersket Attraa efter Frihed lader sig forføre til aandeligt Hovmod og Viljens Tøjlesløshed. Ganske anderledes var det hos Aloysius! Han vidste meget vel, at han engang skulde blive Arving til det faderlige Markgrevskab; men alligevel overlod han sig villigt til sine Læreres Vejledning i Videnskab og Fromhed. Da han var blevet Medlem af Jesu Selskab, adlød han sine Overordnedes Befaling og Raad med saadan indre Underkastelse, at han selv i de mindste af Ordenslivets Øvelser ikke afveg saa meget som en Fingerbred fra Ordensreglerne.

Hvor vidt forskellig er dog en saadan Handlemaade fra saa mange unge Menneskers, som, vildledt af et eller andet formentligt Gode, ikke er villige til at lade sig holde i Skranker og afviser de ældres Formaninger. Alle altsaa, som vil tjene under Christi Banner, maa være overbevist om, at de i Stedet for at erhverve Sejrens Palme vil lide et forsmædeligt Nederlag, hvis de kaster Disciplinens Aag fra deres Nakke. Thi Guds Vilje har nu engang ordnet det saaledes, at de unge ved Uddannelsen af deres Forstand og Hjerte og ved Ordningen af hele deres Livsførelse i den kristelige Aand intet vil opnaa, hvis de ikke faar fremmed Hjælp og lader sig lede af en Lærer. Naar de allerede paa alle andre Omraader maa medbringe en stor Lærvillighed, saa er en saadan endnu mere nødvendig for dem, der vil arbejde med i den katholske Aktion og i Apostolatet. Thi her findes Opgaver, der hører ind under de Ting, som Christus har betroet Kirken, og som derfor ikke kan udføres paa en frugtbringende og Gud velhegagelig Maade, hvis man

ikke underkaster sig dem, som den Helligaand har sat som Biskopper til at styre Guds Kirke (Apostl. Gern. 20, 28).

Men som fordum engang i det jordiske Paradis Djævelen ved store og ganske taabelige Løfter gjorde Menneskeslægtenes Stamforældre utro mod deres Lydighedspligt mod Gud, saaledes fordærver han ogsaa nu for Tiden under Frihedens Skalkeskjul de unge og driver dem i Undergangens Afgrund, idet han indblæser dem forfængelig Stoltbed, endskønt deres sande Værdighed tværtimod bestaar i at adlyde deres rette Overordnede. Hvor var det dog helt anderledes med Aloysius! Han stod paa Grund af sin fremragende Klogskab i saa stor Anseelse hos Folket, at man ventede sig stort af hans Regering i Fremtiden; senere hen holdt hans Ordensbrødre ham for skikket til engang at blive Ordenens Generalforstander; men han alene foragtede sig selv, han adlød alle sine Overordnede, som for ham var traadt i Stedet for hans Herre og evige Konge i ydmyg og tillige værdig Lydighed.

Observationer.

1.

Frans af Assisi er ved at blive udstykket i Husmandsbrug — snart sagt enhver aandelig Afskygning kan bruge lidt af den jubilerende Helgen. En af dem, der udefra har faaet Kærlighed (omend med Reservationer af konfessionel Art) til Assisis Helgen, Pastor Halfdan Høgsbro, siger bl. a.: »Ordet Helgen hører til det Gods, vi efterlod i den katholske Kirke . . . Englænderne tog det med sig (i »Saint« og »saintly«), men hos os er det kun lidt brugt og fattigt forstaaet. Vi har mistet det, maaske fordi vi har mistet en Værdi, det dækkede . . . Der burde i vor Kristendomsforstaaelse være en Plads for Helgenen, og det er der ikke . . .«

2.

Pastor Axel Bjerre har sære Begreber i Kirkehistorie. Han taler om St. Ansgar og Frans — de var

(hævder han) ikke Katholikker, thi: »... det Stykke Kirkehistorie, som ligger forud for 1517, er fælles for alle kristne...«

Ergo er Konciliernes og Pavernes Afgørelser indtil 1517 bindende for alle Kristne! Hvor er det Vrøvl at ville nægte, at hele Kristenheden var katholsk til 1517!

3,

A. Th. J. belærer i Berl. Tid. Offentligheden om, at »evangeliske Kristne ikke kan gaa til Audiens i Vatikanet«, hvis der skal knæles for Paven. Ok jo, det gaar endda, Hr. Doktor — trods Forbudet kommer der Snese af Danskere — og de bøjer pænt Knæ i den Erkendelse, at det er et rent Etikettespørgsmaal. Og deres Opdragelse er god nok til at vide, at Form skal holdes. Dr. A. Th. J.'s Tone minder om hine Tidens, da man i socialistiske Kredse ikke mente at kunne komme paa Amalienborg, fordi man »skulde« møde i Kjole og bukke for Kongen.

4.

En vred Mand fra Roskilde — han kalder sig, trods sit mangelfulde Dansk, Forfatter — raser i jydsk Aviser over Stævnet i Lejre. »Tidens Sæder« fik jo af »Junke-rens Pisk«, og det er — Middelalder! Vel, saa dyrk da i Protestantismens Navn Charleston og korte Skørter, Thepjat og Skilsmisser! Men det tør vist dog betvivles, om alle »Protestanter« vil underskrive Hr. Dangaards demokratiske Vrede over »Gejstlighed og Adel«.

5.

Noget ganske nyt fortæller Aarhus Stiftstidende os — om Frans af Assisi: »Han bragte først af alle Evangeliets Ord direkte til Folket i dets eget Sprog paa en Maade, saa alle kunde modtage det«.

Tænk dog — og Apostlene, Martyrerne, Augustin, Ansgar og de andre Folke-Apostle ...?

»I ham [Frans] levede der endnu [1220] lidt af en Protestant [fra 1517].«

Den Logik er lige saa kvik som den, der har faaet Kunstneren til at iklæde Ansgars-Statuen udenfor Marmorkirken Franciskanerdragten — skønt Frans dør 1226 og Ansgar allerede 865.

6.

Det er af sine egne, man skal have det. Følgende Programpunkter figurerer hos det radikale Parti, som er folkekirkeligt:

Brugen af de kirkelige Midler skal iøvrigt staa aabne ikke blot for Sognemenighederne, men ogsaa for Valgmenighederne, Frimenighederne og andre lovligt bestaaende Trossamfund.

I aandelig Henseende foreslaas Udviklingen fortsat efter følgende Synspunkter:

Menighederne skal have fuld Ret til at vælge og afskedige deres Præster.

Adgangen til Præsteembeder gøres lige for Mænd og Kvinder. Der indføres Ritualfrihed, Præsteløftet afskaffes; og Bispeembederne ophæves.

Hvad bliver der saa egentlig tilbage af »Kirken«?

7.

Den indiske Missionær, Frk. Ane Marie Petersen, er noget af det mest liberale, man har set. For at faa Indgang hos Inderne er hun blevet Inderne en Inder i saa høj Grad, at da Haandværkerne skulde udskære Træværket paa hendes Missionsskole, fik de... »ogsaa Lov til at udskære deres Husguder. Guden Krishna og Hjemmets Gudinde Laksmi udskar de. Jeg fortalte dem om den gode Hyrde, som jeg saa bad dem udskære; det gjorde de ogsaa; men den gode Hyrde er nu alligevel kommet til at ligne Krishna.«

Dette er altsaa Missionær-Praksis i 1926 — og saa taler man om Folk, som forhen siges at have hævdet, at Hensigten helliger Midlet!

8.

Mere Ansgar! Kirkehistorikeren, Sognepræst H. G. A. Jørgensen i Farup ender (i et Dagblad) sin Karakteristik af Nordens Apostel med denne Peroration:

»I Danmark vil han altid blive mindet, ikke som Ærkebisp af Hamborg-Bremen, eller som katolsk Helgen, men som et godt Menneske og en trofast Missionær«.

Er det en Skaaltale eller en Ligtale? Maa vi ikke have Lov at ære Nordens første katolske Primas? Og er det ikke yndigt at se Hr. Jørgensen slaa St. Ansgar paa Skulderen og sige: Du var trods alt dog et godt Menneske!

9.

I Berlin er der 260 Kirker, hvoraf 132 protestantiske og 64 katolske — desuden er der 3 franske, 1 engelsk, en amerikansk, 2 baptistiske og 14 methodistiske Kirker, 1 Kirke for Døvstumme, 2 Moskeer, et Buddha-Tempel og 23 Synagoger.

10.

En theologisk Professor udtaler i Anledning af sin Bog om Søren Kierkegaard, at han stadig kan tilføre Menigheden og den Enkelte Værdier.

Som nu i min egen personlige Udvikling. Han kan gøre opmærksom paa, at en Protestantisme, der tager Naaden forfængelig og gaar Glip af det heroiske, er et Vrægebillede af Kristendommen. Medens den katolske Kirke formaar at virkeliggøre Tankerne om Martyriet og Offeret, synes disse Tanker at være sat udenfor i vor borgerlige Protestantisme. Dette er efter min Mening en langt større Skavank end alle dogmatiske Vanskeligheder.

Dette kan jævnføres med, hvad der i Punkt 1 er sagt af en luthersk Præst om Protestantismen og Helgenerne.

11.

En udpræget Rationalist, Pastor, Dr. theol. Krarup i Sorø, slaar stærkt til Lyd for,

»at indføre en fælles Morallære i Børneskolen«. En saadan Morallære, siger han, skal begynde og slutte med Henviſning til Sokrates.

Dr. Krarup mener ikke, vi kan fortsætte med kun Religionsundervisning. Den europæiske Menneskehed har frivilligt tilegnet sig den kristne Moral, medens den har

stillet sig kritisk overfor den kristne Religion. Det er Følgen heraf, vi maa drage, ved at samles om en fælles Morallære.

Der skal altsaa kun 400 Aar til, før Protestantismen begaar Selvmord. I 1517 sagde man sig løs fra Rom, i 1926 fra hele Resten af Fortidens Kristendom. Hensynet er ikke mere G u d, men — »den europæiske Menneskehed«.

12.

En fransk Forfatter fik for nylig et Brev fra Patriarken af Bagdad, som takker for hans Bog. »Jeg læste den, netop som jeg paa en Flaade af oppustede Huder sejlede ned ad Eufrat...«

13.

Ved en Mindefest for Frans af Assisi i Dante Alighierii i København udtalte Formanden, Dr. phil. Madsen, Statsgeologen, at vi i Hovedstaden ikke blot har en Piazza Dante, men ogsaa en Piazza San Francesco, nemlig Graabrødretorv.

Efter Festen spurgte en Dame mig, hvorfor de danske Franciskanere ikke den 4. Oktober foranstaltede en Valfart didhen og et Folkemøde afholdt paa Pladsen. Jeg indbød hende til at være med i 2026.

14.

Da Dominikanerne i Oslo nedlagde Grundstenen til deres nye Sortebrødrekirke, blev der ved Siden af Grundstenen — symbolsk — nedlagt en Sten fra et gammelt, nu ødelagt Dominikanerkloster.

15.

I England begynder man at holde Valfarter til og Messe i Ruinerne af de store Abbedier fra Middelalderen. Det vækker ofte Titusinder af Deltagere.

Dechr. 1926.

Observer

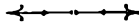
Nye Bøger.

I samme Udstyr som »Isblomster«, der omtaltes i forrige Nummer, har Gyldendal udsendt nye Udgaver af Johannes Jørgensens »Lignelser« og »Livsløgn og Livssandhed«. Alle tre smaa Bøger egner sig udmærket til Julegaver. Vel er de smaa og uanselige i det ydre, men Indholdet er saa vægtigt, at de vil glæde mere end mange store Bøger.

Aarets »Juleroser« er som altid et stort og smukt Hefte. Der er smukke Billeder og Fortællinger; af særlig Interesse er en Afhandling af Georg Rønberg om Notre-Dame de Paris og San Ottokars Legende, fortalt og illustreret af Gudmund Hentze.

Almanakken »Danmark« er ogsaa i Aar et læseværdigt Hefte, som man kan tilbringe et Par fornøjelige Timer med. Der er baade morsomme og fornøjelige Fortællinger og Artikler og desuden alle de praktiske Almanakoplysninger.

Det katolske norske Julehefte »Kimer I Klokker« er det Julehefte, der interesserer os mest. I smukt Udstyr bringer det smukke og interessante Bidrag af kendte norske Katholikker: Dr. Kjelstrup, Sigrid Undset, Lars Eske-land; vidunderlig smukt er den sidstes Digt om Munken ude i Katakomberne ved Rom. B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Der var Kirkemusik-Aften i Sakramentskirken den 5. ds. Kirken var fyldt til sidste Plads, og Hs. Højærværdighed Biskoppen var til Stede. Om Aftenens Forløb skriver A. E. i »København«: Salmer af Joh. Seb. Bach klang rent og kønt, sungne af Kirkens Kor under Kantor Hussons Ledelse, og Orgelspillerinden Frøken Susanne Saabye, der nu optræder altfor sjældent, viste med Bachs Toccate og Fuga i E-dur, hvor sikkert hun har sin virtuosmæssige Orgelbehandling i Behold. — Efter Pastor Cay Benzons indledende Forklaringer om den katolske Messes Betydning opførtes en »Missa in honorem St. Ansgarii«, komponeret af Kirkens talentfulde unge Organist Bernhard Husson, et frisk, inspireret Arbejde, røbende sin Skabers franske Afstamning og fortræffeligt sunget af Kirkekoret. Den stemningsfulde, indholdsrige Aften afsluttedes med Sakramentets Velsignelse og et »Laudate Dominum«.

— Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling fandt Sted d. 12. December i Sakramentsogn. Hans Højærværdighed Biskoppen havde vist Forsamlingen den Ære at komme til Stede. Formanden, Hr. Günther, indledede med nogle Meddelelser fra St. Ansgars Bibliotek, som en Tid lang har staaet i Stampe, men nu synes at gaa lysere Tider i Møde. Pastor Benzou har lovet at gennemgaa og revidere Bøgerne og overtage Ledelsen af Biblioteket, som fra 1. Februar vil faa Lokale i Præstehuset. Biskoppen glædede sig over, at Vincentsforeningen havde taget den sinukke Opgave op, at støtte den gode Litteratur. En god Bog udretter mere end en Prædiken. Der fandtes desværre ikke ret meget katholsk Litteratur paa Dansk, men der oversættes dog en Del, og Biskoppen vilde gerne støtte ethvert Forsøg i denne Retning, om muligt, ogsaa pekuniært. Biskoppen udtalte sine bedste Ønsker for Biblioteksarbejdet og ønskede det fortsat Fremgang. I Anledning af, at der er indledet Forhandlinger om Vincentsforeningens Stifter, F. Ozanams Beatifikation, har Generalraadet i Paris gennem Foreningens herværende Formand, Hr. Günther, opfordret Hans Højærværdighed Biskoppen til at udtale sin Sympati for Andragendet i et Brev, stilet til den Hellige Fader. Hr. Günther meddelte, at dette havde fundet Sted. Hr. Langkjær fra Rosenkrans Sogn skildrede i mørke Farver Vincentsforeningens Kaar paa Frederiksberg. Der var mange Fattige og kun faa Penge at virke med. Antoniusbøssen gav ikke $\frac{1}{3}$ af, hvad den gav for blot et halvt Aar siden, i alt ikke mere end 10—12 Kr. pr. Maaned. Endelig gav Hr. Günther Meddelelse om, at Hr. Grosserer H. Melskens var blevet valgt til Formand for St. Ansgars Konferens i Stedet for Hr. Pastor v. d. Kettenburg, som længe havde ønsket at fratræde. Hermed sluttede Mødet, der havde samlet 22 Deltagere. *Chr. H.*

— »Dansk kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøder« holdt d. 25. Oktober deres maanedlige Sammenkomst i Forening med »Danske katholske Kvinders Forbund«. De ca. 100 Deltagere, hvoraf godt og vel Halvdelen var unge, samledes Kl. 8 i Vesterhus. Koncertsangerinde, Frøken Hermansen indledede Mødet med en Sang »Ave verum«, derefter holdt Formanden for D. K. K. F., Hofdame Utke Ramsing, et Foredrag over Emnet »Den ukendte Gud« — den Gud, der boer i vore Tabernakler, og som netop for saa mange her i vort protestantiske Fædreland er bleven »en ukendt Gud«. Henvendt til de Unge, fremhævede Taleren, hvor vigtigt det er for Sjælens Frelse, ja for deres egen Livslykke, at de ikke pjanker Aarene hen i en unyttig Tilværelse, men lever dem efter Guds Love og efter

hans Vilje. Dermed skal ikke forstaas, at de Unge ikke maa more sig, tværtimod! Gode, sunde Glæder og Fornøjelser hører Ungdommen til. Taleren mindede om de Ord, vor katholske Digter Johannes Jørgensen for nylig talte til de Unge i Studenterforeningen, at de maatte huske, at et Menneske kommer derhen, hvor det selv vil komme. Foredraget modtoges med stor Alvor, og hver enkelt følte sikkert, at de derigennem havde faaet aandelige Værdier, Tanker, som de kunde tage med sig hjem. Efter Foredraget sang Frøken Hermansen atter et Par smukke Sange, og en af de unge, Frøken Stamer, foredrog med stor Færdighed et Klaverstykke. Nu blev Kaffe-bordene dækket, og snart sad man i hyggeligt Samvær og under munter Passiar og nød Kaffen eller Teen. De Unge vilde imidlertid gerne have en Svingom, og da disse Møder er beregnet paa en Blanding af Alvor og Munterhed, satte en af de tilstedeværende Damer sig elskværdigt til Flygelet, og de Unge dansede af Hjertens Lyst. De, der har deltaget i denne Mødeaften, vil sikkert glæde sig til den næste, Sæsonen byder paa.

En Deltager.

Næstved. Fredag den 10. December fyldte det ældste Medlem af vor Menighed og den ældste Katholik i hele Danmark, Enkefru Willers fra Haslev, sit 90. Aar. Født 1836 i Frankfurt am Main, kom hun i 1848 til sine Slægtninge i Tjustrup ved Slagelse og blev senere gift med en Glarmester. Naar hun vilde modtage de hellige Sakramenter, hvad der skete 3—4 Gange om Aaret, var hun nødt til at tilbagelægge den lange Vej fra Tjustrup til København til Fods. Senere blev Vejen jo kortere, da Grevinden paa Ledreborg oftere indbød hende til sig. Efter Mandens Død trak hun sig tilbage til Haslev, hvor hendes Datter var gift med Landpostbud Peder Jensen. Fru Willers er endnu ved gode Kræfter og foretog i Sommer hver eneste Dag en lille Spadseretur til Skoven. Til Kirken kan hun ikke mere komme, hvorfor der hver anden Maaned holdes Gudstjeneste i hendes Hjem. Da hun er Tipoldemor, deltager 5 Slægtled hver Gang i Gudstjenesten, og fire Slægtled gaar i Fællesskab til den h. Kommunion, et i Sandhed opløftende Syn. Maatte Fødselsdagsbarnet naa de 100.

Alle tidligere Elever af St. Knuds Skole indbydes til en Forhandling angaaende Dannelsen af en Skoleforening. Dette Møde vil, paa Foranledning af nogle tidligere Elever, finde Sted i St. Knuds Skoles Festsal Søndag den 19. December Kl. 7¹/₂

Foredrag om den katholske Kirkes Lære ved Pastor Benzon i St. Jøsefs Skoles Forsamlingsaal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Hver 2. og 4. Mandag i Maaneden Kl. 8 Aften. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

Meddelelse fra Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Fra 1. Januar 1927 overgaar ifl. Overenskomst med Københavns Begravelsesvæsen hele Administrationen af de katolske Kirkegaarde (katolsk Vestre og katolsk Assistens) til Københavns Begravelsesvæsen (Kontor: Løngangsstræde 28), hvor man efter 1. Januar 1927 skal henvende sig vedrørende Begravelser.

Fra samme Dato træder Begravelsesvæsenets Takster i Kraft for de katolske Kirkegaarde, ligesom kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet maa sørge for Gravstedernes Vedligeholdelse. Ejere af Gravsteder har dog indtil 1. April 1927 Ret til at forny Gravsteder efter de nuværende Takster for de katolske Kirkegaarde.

Fra 1. Januar vil der endvidere, i Lighed med hvad der alt er sket paa Sundby- og Ordrup-Kirkegaard, blive udlagt en særlig katolsk Afdeling paa Bispebjerg Kirkegaard.

Fra 1. Januar 1927 har Menighedskontoret, Bredgade 64, saaledes ikke mere noget med Administrationen af de katolske Kirkegaarde eller Begravelser at gøre, medens Dødsattester som hidtil stadig skal indføres og underskrives af de respektive katolske Sognepræster.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

Af Hensyn til Skattemyndighederne bedes resterende Menighedsbidrag (Kirkeskat, Præstepenge etc.) snarest og inden December Maanedes Udgang betalt til Menighedskontorets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken.

Forvaltningsraadet.

Udmærket Jule- og Nytaarsgave!

Et Gævekort,

der giver Ugebladet frit
tilsendt en hel Aargang.
Pris 12 Kroner.

Faas i Ekspeditionen og i Boghandelen.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos Ekspeditionen, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. Ansgariusforeningen.

Indvielse af St. Mariæ Kirke i Aalborg
foretages Lørdag den 18. December. Paafølgende Søndag Kl. 10 holdes Pontifikalmesse med Prædiken af Pastor Osterhammel. Kl. 5 Eftm. meddeles Firmelsens Sakramente. Kl. 8 Aften Menighedsfest. Alle Præster i Vikariatet indbydes til at deltage i Festen. Sognepræsten.

St. Knuds Skole, Stenosgade 4. Kbhvn.Søndag d. 26. Dec. Kl. 6³/₄ Aft. spiller St. Knuds Skoles Elever:**Den hellige Aloysius Gonzaga,**

Festspil i 3 Akter og 1 Tableau.

Stykket opføres i Anledning af 200 Aars Mindefesten for den h. Aloysius' Kanonisation.

Adgangskort à 50 Øre faas hos Portneren eller paa Skolen. Beløbet gaar til Hedningemissionen.

Forældre og Skolens Venner indbydes herved hjerteligst.

Skolebestyrelsen.

S.M.D.M. »De gamle Drenges Julefest« afholdes Tirsdag d. 28. December Kl. 7¹/₂ Aften i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Festen er gratis for Medlemmer og alle forhenværende Elever, der venligst indbydes. Gaver til Foreningens Tombola modtages med Taknemmelighed og bedes snarest indsendt til Skolens Prior eller ring til Vester 5018 y, og alt afhentes. — Agitør for Tilslutning. Styrelsen.

Til St. Antoni Kapel, Brønshøj, har jeg endvidere modtaget følgende Bidrag: Kr. 50—10—5—20—10 ialt Kr. 115. Med det tidligere indkomne Kr. 506,84. Af en anonym Giver har vi modtaget 4 Rochetter til Kordrenge, af en anden 3 Messehagler, 1 Kor-kaabe, 1 Velum, 1 Røgelseskar og Aspergesspand med Tilbehør samt en hel Del andre Ting til Messebrug. For den store Interesse og for alle Gaverne takkes paa det hjerteligste af

Cay Benzon, Præst.
Nørrebrogade 27 C.

»Kath. Forening »Absalon«. Julefest afholdes Mandag den 27. Dec. kl. 7 i »Columbus« Selskabslokaler, Aaboulevard. Venner og Bekendte indbydes. Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Gaver til Tombola modtages med Tak af undertegnede Komité:

A. Wiehe,
Forchammersvej 13 St.
Tlf. Vester 1889 v.O. Petersen,
Cort Adellersgade 9 St.
Tlf. Byen 2130 x.P. Langkjær,
Küchlersgade 4.
Tlf. Cent. 12216.**St. Andreas Gilde (Ordrup)****Julefest**

afholdes Tirsdag d. 28. Decbr. Kl. 6 i Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola etc. Der opføres

„Mariabarnet“.

Æventyrkomedie i 3 Scener og 6 Tableauer

samt Folkedanse; udføres af 10 unge Piger. Børnenes Fest slutter Kl. 9. Billetter, Voksne og Børn Kr. 1.00, Besøg: Børn Kr. 1.50, faas hos Bestyrelsen samt Undertegnede, hvor Gaver ogsaa modtages med Tak.

Fru Grugni,
Tlf. O. 1197.Fru Holler,
Tlf. O. 986.Fru Hylleholt,
Tlf. O. 425.Fru Brems,
Tlf. Lyngby 89.Fru Steinmetz,
Pr. Alexandr. Allé 12.Fru Wulff,
Tlf. O. 1266.

Kirkelig Kalender.

19. Dec. 4. Søndag i Advent.	26. Dec. Stefan, Martyr.
20. — M. Vigilie.	27. — M. Johannes, Apostel og Evangelist.
21. — Ti. Thomas, Apostel.	28. — Ti. Uskyldige Børn, Martyrer.
22. — O. Ferialdag.	29. — O. Thomas af Canterbury, Biskop og Martyr.
23. — To. Ferialdag.	30. — To. Oktavdag.
24. — F. Vigiliefastedag.	31. — F. Silvester I, Pave og Bekender.
25. — L. Juledag.	1. Jan. L. Jesu Omskærelse.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 21. Dec. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Pastor Günther: Oplæsning.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Ingen Messe Kl. 11¹/₂. Kl. 6 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 7, 7¹/₂, 8 og 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8¹/₂ Sangmesse med Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2¹/₂ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 3 Andagt. Kl. 12. Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8¹/₂, 9 og 9¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse med Udstilling af det allerhelligste. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken, derefter 2 stille Messer. Kl. 8¹/₂ og 9 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 9 stille Messe. Kl. 4¹/₂ Efterm. Velsignelse.

St. Annæ Kirke. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegaarden inden d. 21.). Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Prædiken og Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

74. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 52.

Søndag den 26. December.

1926.

INDHOLD: Gudesønner —. — Angelus. — Pius XI og den moderne Ungdom. (Sluttet.) — Børnehjemmene. — En Julegave til St. Ansgars Sogn. — Omkring Martensen-Larsens Dødebog. — Meddelelse fra Forvaltningsraadet. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Gudesønner —.

Af *Emil Fiedler*.*)

Autoriseret Oversættelse ved *Sven Aage Rasmussen*.

I Begyndelsen af Litteraturen var Æventyret. Æventyret var ogsaa den første aandelige Næring for os alle sammen, længe før vi kunde læse. En kær Bedstemø'r, som altid var taalmodig og aldrig blev træt, var vort første Bibliotek, og i dette Bibliotek fandtes der, foruden en Bog om Paradisets Have med Adam og Eva, om Kain og Abel og om Julenat i Betlehem, kun Æventyr. Saa kom den første rigtige Bog, som vi nøjsommelig stavede os igennem med Pegefingeren til Hjælp, og det var en Æventyrbog. Men saa kom der en Tid, da vi voksede fra Æventyret, og hvor vi en skønne Dag i et Anfald af Ædelmodighed samlede de lasede Rester af Bogen sammen og forærede Lillebro'r eller Naboens Peter hele Æventyrherligheden. Nu vilde vi have opfattet det som en Undervurde-

*) Et Kapitel af Emil Fiedlers Bog »Der neue Mensch«, Verlag Hermann Rauch, Wiesbaden.

ring af vor aandelige Modenhed, en Krænkelse af vor Æresfølelse, hvis der havde ligget en Æventyrbog paa vort Julebord, vi var allerede tolv Aar gammel — altsaa moden til Læderstrømpe og Peter Most. Og da vi saa virkelig blev modne, fløj Læderstrømpe og de modige Sømænd sammen med alle farvede Skurke som »Bras« ind i Kakkelovnen, og en skønne Dag stod der minsandten igen en Æventyrbog i Reolen. Alle, som har bevaret Hjertet ungt gennem Livets Færd, tyer vel af og til fra Hverdagen ind i Æventyrverdenen med de rigtige Æventyr om syngende Gryder, talende Dyr, Usynlighedskappen og Frøer med Krone paa Hovedet. Og det er ikke blot de »litterært dannede« og de, paa hvis krukke Kunstnerlokke man straks kan se, at de ikke lever af anden Mad end af Kunst og Litteratur. For dem er Æventyret kun en Kostforandring — som for Lækkermunde, der Dag ud, Dag ind har fyldt Maven med Kræs, og som saa til en Forandring længes efter Grovkost, efter gule Ærter og Flæsk. Æventyret har altid fundet sig bedst til Pas ved jævne Folks Arne og paa Bondens Ovnbænk, midt blandt Karle og Piger under Aftenens Fritidssysler. Der er det født, der har det levet sit Liv og bragt Glæde til Menneskene, længe inden Digterne kom paa Finansloven og vilde kendes ved det.

Men hvor kan det være, at vi holder saa meget af Æventyr, disse uvirkelige Historier, som vi allerede som Børn kunde saa godt udenad, at vi kunde rette Mo'r og Bedstemo'r, naar de vilde prøve paa at lave om paa dem?

Det er vel, fordi vor Hverdag er blevet alt for graa og grim; og Æventyret har ingen graa Hverdag. Der er det altid Søndag. Og det er ikke blot Hansemand og Grethelil, som godt kan lide at have Søndag hver Dag — i Grunden har alle store Hans'er og Grethe'r intet inderligere Ønske, end at Livet var een eneste Fest. Saaledes er Æventyrene Børn af vore hemmeligste Ønsker. Vi elsker dem, fordi de er født i vore Længsels Land, og fordi de for en kort Tid kan stille vor dybe Længsel.

Men hvor kan det være, at alle er Prinser og Prinsesser, Konger og Dronninger i hint Længsels Land, hvor Æventyret har skrevet Love? Selv Askepot, der gaar med

Træsko og i daarlige Klæder, bliver Prinsesse, og Svinedrengen er en forklædt Prins. Er det bare noget fantastisk Sludder? Smaafolks Trang til at gnide sig op ad de Store? Muligvis! Men det er dog paafaldende, at vi gør vor Indbildnings kæreste Børn til Prinser. Og sæt, vi nu selv var forklædte Prinser. Naar vi i saa stor Spænding og med saa dyb Glæde venter paa det Øjeblik, hvor den miskendte Prins skal slaa sin gamle lurvede Kappe til Side og staa der i sin straalende kongelige Silke, er det da ikke, fordi vi længes efter at opleve dette store Øjeblik i vort eget Liv? Denne Forkærlighed for Prinser og Æventyrkonger, hænger den ikke sammen med, at det gamle adelige Blod vaagner i os? »Nej, holdt« — tænker Du — »nu er han for langt ude«.

Og dog vil jeg sige Eder det: vi er nemlig virkelige Prinser. — Alt Menneskeblod er kongeligt Blod, er Adams Blod, det stolteste, skønneste, mest kongelige Menneskes Blod. Ingen har siden været en saa mægtig, en saa uindskrænket Hersker som Adam, vor Stamfader. Vor Hjemstavn er i Sandhed en Vidunderhave, skønnere og prægtigere end alle Æventyrhaver fra Brødrene Grimm til H. C. Andersen. Og udenfor denne Paradishave møder os kun Udlændighed og Forviisning. Dette er *intet Æventyr; dette er Virkelighed. Sorrigfuld Virkelighed!* Thi Adam har selv sønderrevet vort gamle Adelsbrev og gjort sig og os hjemløse. Vi arvede ikke blot hans kongelige Blod, men ogsaa hans Skændsel og Forviisning. Og af Prinsen, af Vidunderlandet med Faderhuset under altid blomstrende, altid frugttyngede Træer, af Haven, hvor Løven legede for Menneskets Fod, og Fugle sad paa hans Skulder, hvor der var evig Sommer, evig Fest, har vi nu kun Æventyret og Drømmen tilbage og evig Længsel efter Lykken, medens hver Draabe Blod i os ligger mod det lyse, forskertsede Hjem.

Der er noget bedrøveligt ved detroniserede Konger og landsforviste Prinser. Fortiden er Bitterhed og Græmmelse, Nutiden en Vandring mellem Ruiner. Men for deres Børnebørn er den gamle Herlighed kun Frasagn og Historie. Kan det da undre os, at Mennesket efter Aartusinders Forviisning har glemt deres gamle Kongerettigheder, deres gamle Hjem og deres kongelige Blod?

Det gik nedad Bakke med Menneskene. De sank saa dybt, at de tilbad Sten og paakaldte Dyr som deres Guder og Herrer. Et gaadefuldt, sørgeligt Afsnit i Menneskeheden's Historie: dér laa det fri, engang saa stolte, kongelige Menneske tilbedende i Støvet for livløse Sten, for umælende Dyr, for Okser, Svin og Slinger. Det maa have været et frygteligt Syn for Guds Engle, som fordem havde set en Broder i Mennesket.

Men da hændte der noget helt *usædvanligt*, noget æventyrlig *ufatteligt*. Endnu den Dag i Dag fatter vi det ikke ret, skønt der snart er forløbet totusinde Aar, siden det skete, og skønt det i dette lange Tidsrum er blevet forkyndt og udlagt Millioner af Gange, endskønt vi selv har hørt det Hundreder af Gange — nemlig: *Gud blev Menneske*. Det lyder som et Æventyr, det lyder helt utroligt.

Ak, gid det dog forekom Dig noget mere utroligt og noget mindre selvfølgelig.

Mange siger rent ud, det er kun et Æventyr! Det er utroligt, at Gud er blevet Menneske. De siger, det er kun en Mythe, et Sagn, der er spiret frem af den altfor frodige Jordbund, som Begejstringen for det sælsomme, ædle, fremragende Menneske, Rabbien fra Nazaret har skabt. Hans begejstrede Tilhængere har gjort den under tragiske Forhold uskyldig henrettede Mester til Gud. Mange af vore Medmennesker mener, at det er en helt urimelig, ja næsten sindssvag Tanke, at Gud skulde være blevet Menneske for Menneskets Skyld. Jeg forstaar dem saa godt! De har dog i det mindste en Anelse om, hvad dette er for en uhyre stor, rystende Daad, Guds Menneskevordelse. Dem forstaar jeg langt bedre end kristne Mennesker, som let nok tror paa det, men forøvrigt er ganske ligeglade.

En Student, som i seks, syv Aar havde studeret Filosofi, og som især havde anvendt utrolig meget Arbejde og Hovedbrud paa Studiet af den gamle Gudsforlægter Voltaire sagde en Gang til mig: »Der er noget, som jeg nu først maa se at blive klar over. Om der er en personlig Gud til. Det er jo egentlig forbløffende, at jeg aldrig før har overvejet dette ordentligt. Hvis der virkelig er en personlig Gud til, er det jo galt, at man ikke staar i noget personligt Forhold til ham.« Det unge Menneske var Protestant,

d. v. s. nok døbt i en protestantisk Kirke men opdraget helt uden Tro. Rimeligvis bliver hans Undren over Spørgsmaalet »Gud« det første Skridt paa hans Vej til Gud. Gid vi havde noget mere *religiøs Undren*, saa havde vi ogsaa mere Tro. Men fra vi var Børn, har vi vænnet os til at sluge de overmægtigste Kendsgerninger som selvindlysende Katekismus-Svar. De færreste har fordøjet, hvad de lærte udenad dengang. Ellers kunde de ikke saa hurtig have glemmt at undres.

Tænk dog engang: pludselig bliver Menneskehedens hele Historie revet midt over, i to Perioder, der er saa grundforskellige fra hinanden som Nat fra Dag, som Mørket fra Solen, som Fortvivlelse fra Haab, som dyb Afgrund fra svimlende Bjærgtinde, som Fald fra Rejsning, som Død fra Opstandelse. *Guds Søn bliver Menneske*. Menneskeheden, der som en Flod styrter nedad, standses brat i Faldet, og Vandet, der er blevet rensset for Dynd og Raaddenskab, for Smuds og Synd, ledes ind i et nyt Flodleje. Floden afledes i modsat Retning, i Stedet for bort fra Paradis, tilbage til Paradis.

Guds Søn saa os synke ned i Dyndet. »Fader,« sagde han, »det er de for gode til. Vel er de Støv af Støvet, og derfor drages de af Støvet. Men de er ogsaa Aand af Din Aand. Efter Aanden er de Dine Børn. Se Dine Børn lever som Dyr. Jeg vil blive Menneske som de, for at de atter kan blive Dine Børn, som jeg er Din Søn.«

Saa blev Guds Søn Menneskesønnen. Han kom for at gengive os vort gamle Adelsbrev, vort gamle Hjem, vore forskertsede og forglemte Adelsrettigheder, for atter at gøre os til *fri, arveberettigede Børn af Kongernes Konge!* Den, der døbes i Jesu Navn, modtager et nyt Adelsbrev og bliver *Guds Søn*. Han faar Ret til at kalde Gud sin *Fader*, faar Brev paa en Bolig i Paradis. »Aanden selv vidner med vor Aand, at vi er Guds Børn; men er vi Børn, er vi ogsaa Arvinger, nemlig Guds Arvinger og Kristi Medarvinger.« (Rom. (8, 16—17.)

Det er dog virkelig ikke Smaating. Hvorfor glæder vi Kristne os da ikke derover? Hvorfor gør det ikke Spor af Indtryk paa os? Hvorfor tænker vi saa sjældent eller slet ikke derpaa? Hvorfor er de fleste saa fuldstændig lige-

glade? Er de ikke virkelig overbeviste derom? Hvis en Miliardær i Amerika skulde gaa hen og adoptere en af dem og indsætte ham til sin Arving, vilde han slaa Kolbøtter af Glæde. Men at Gud har antaget dem som sine Børn og Arvinger, det rører dem ikke.

Den almægtige Gud, han, som er alle Tings Skaber, hele Verdens Herre, Herre over Liv og Død, den mægtige, for hvis Aasyn Bjerger smelter som Voks i Solen, er *Din Fader*, og *Du er hans Søn*.

Det er en sand Ynk og et uerstatteligt Tab, at vi har mistet *Bevidstheden* om, at vi er *Gudesønner*, at enhver af os har tilsikrede Rettigheder, mere værd end Kongekroner. Der er ikke den Tanke til, der kan gøre os saa fri og fro, saa stolt og salig som *Bevidstheden* herom. Man skulde vente, at Fest og Glædesklokker ustandseligt kimedede en endeløs Jubel ud over *Kristenheden* — ak, nej! Det er der intet om.

»Lyset skinner i Mørket. men Mørket begreb det ikke« (Joh. 1, 5). Guds Engel forkynder en stor Glæde — men den kender vi jo, vi lukker Øjnene og sover rolig videre! Hærskarer, himmelske Aander synger Jubelsange over vor Udvælgelse, vor Hjemkomst, vor ny Værdighed som Gudesønner, men alt det er for os en fortærsket Salme. Melodien kan vi udenad. Teksten har vi glemt.

Og alligevel er I af *Kongebyrd*, er I den almægtige *Guds Sønner*. Den højeste Adel er *Guddomsadel* — og til den hører I. Fatter I det, da bliver Eders Liv herligt og skønt, festligt og fuld af stor Forventning.

Da bliver Eders Færd høj, fuld af Standhaftighed, fuld af salig Forvisning, fuld af stærk Glæde. Da bliver Nød og Pine noget, der gaar forbi, og jordisk Fattigdom en Forklædning — og gennem alle Livets Savn og Skuffelser forbliver Dit Hjerte fyldt med hemmelig Glæde over, at Retfærdighedens Krone er henlagt til Dig (2. Tim. 4—8).

Men ved Din Hu, ved Din Tanke, ved Din Ringeagt for, hvad der er lavt, ved Din Velvilje, ved Din Trang til at tilgive skal Du vise, at Du er Guds Søn; og selv om Du bærer en lappet Arbejdsdragt — Ven, *Kongekaaben skal skinne igennem: din kongelige Sjæl, Gudesønnens fyrstelige Sindelag*. Og fordi Du er Guds Søn, er der to Ting, som

følger af sig selv: at Du elsker Din Fader, og at Du elsker Dine Brødre. For Trælle og Slæver, for Livegne og Undergivne er der mange Slags Bud og Forskrifter, men for den Højstes Børn af Kongeæt er der kun eet Bud:

Kærligheden.

O Bethlehem.

Frants Siegler.

Moderato.

O Beth - le - hem du Ju - le - stad, nu
Lad Slid og Slæb, lad Gøgl og Løgn, kun
Ak, Ju - le - sne fra Beth - le - hem, fald
Ak, Je - sus - barn paa Kryb - be - straa, lad

kom - ne er de Ti - de, da du skal at - ter
fyl - de Da - gens Fær - den, der kom - mer dog et
blidt i blø - de Fla - ger, og saa den Sæd, som
Ver - dens Rø - ster ti - e! Der er ej no - gen

gø - re glad den he - le Ver - den vi - de. Og
hel - ligt Døgn født i en an - den Ver - den; naar
skal gaa frem paa E - vig - he - dens A - ger! Lad
an - den Vraa, hvor jeg vil hel - ler bi - e. Før

de som tro og de der ej vil van-dre Kor-sets
Aa-ret langsomt rin-der ud, det kom-mer som en
hvi-de Frø-korn fal-de tyst i mangt et mørkt og
mig, fra Fald og Fa-re hjem og laan mig Hus i

tun-ge Vej, i Beth-le-hem de mø - des.
Sne fra Gud, en Sne af Fred paa Jor - den.
fros-set Bryst, som Nat-tens Kul - de na - ger.
Beth-le-hem hos dig og Sankt Må - ri - e.
Johs. Jørgensen

Angelus.

(Af Nils Beskow: Inför Guds Ansikte. — Oversat af E. Wahl.)

En Foraarsaften stod jeg med Guardianen paa Terrassen ved Franciskanerklostret i Tiberias. Efter Maaltidet i det kølige Refektorium, hvortil jeg var blevet indbudt paa en enkelt Rel, tillavet af »Simon Petri Fisk«, havde vi spillet nogle Partier Skak og var derpaa gaaet ud for at nyde Udsigten over Genesareth og de i rødt og violet skin-nende Bjerge hinsides Søen.

Medens vi tavse nød Naturens Skønhed og lod Min-derne fra Egnene omkring os tale deres mægtige Sprog, begyndte det pludselig at ringe. Det var Klosterklokkens Sølvtoner, der ringede til Angelus. Pateren tog Hatten af sit graanende Hoved og bad med inderlig Andagt.

Jeg har hørt det ringe til Angelus utallige Gange og paa de mest forskellige Steder; langt oppe i Tyrolerbjer-

gene, og fjernt ude, hvor det aabne Hav begynder, hvor Oceanets Bølger brydes mod Portugals Kyst, paa Westfalens Sletter og ud over Italiens Olivenlunde. Angelusklokkens Toner har kaldt Folk til Andagt i det skønne Land, hvor Rhinflodens middelalderlige Borge endnu staar, paa Hollands af Tulipaner rødmende Marker, i Londons mægtige Westminsterkatedral, i Roms endnu mægtigere St. Peterskirke og i mange smaa og skjulte Kapeller og Klostre. Aldrig før har dog Klokkernes Kalden til Angelus gjort et saa gribende Indtryk paa mig som den Aften ved Genesareth Sø.

Maaske var det, fordi disse Toner i mine Øren lød som et Ekko af det første Angelus, hint Angelus, der havde lydt i Nærheden af disse Egne. Det forekom mig, at jeg for mit indre Syn saa Englen, som Gud havde sendt til Jomfruen i Nazareth med den kongelige Hilsen: »Hil dig, fuld af Naade, Herren er med dig. Velsignet er du iblandt Kvinder.« Hvor gjorde ikke Klosterklokkens klare Toner dette Minde levende for mig!

Da de sidste Toner var hendøet, og Pateren havde endt sin Bøn, vendte han sig om imod mig og sagde med dyb Alvor i sit Blik: »Nu har De jo intet Angelus i Deres Hjemland,« Og han havde Ret. Det svenske Folk har haft Angelusbønnen, men det har den ikke mere. I hele syv hundrede Aar har det ringet til Angelus ogsaa heroppe i de nordlige Lande, men det er nu meget længe siden; og hvad har vi ikke foruden denne Bøn mistet af stort og værdifuldt!

Vel gav Reformationen os noget, men den tog ogsaa, og den tog meget, baade af det, der hører det indre Sjæleliv til, og af det, der virker som ydre Hjælpemidler. Som en Stormvind før den hen over vort Land og stængede Kirkens Porte, de Porte, der hidtil havde været aabne alle Aarets Dage, og som nu kun aabnedes til Søndagens korte Gudstjeneste. Og vort Folk, der havde følt sig hjemme i Kirkerne, blev fremmed for dem. Da slukkedes ogsaa den evige Lampe foran Alteret for ikke at tændes mere, og Mørket laa tungt under Kirkens Hvælving. Da blev de bibelske Malerier paa Væg og Loft overkalket, og Folkets Billedbog, der var til Fryd for saa mange Øjne og til

Trøst for saa mange Hjerter, lukkedes i. Fra Helligdommen forvistes de i Træ udskaarne og forgyldte Billeder af vor Frelser, hans hellige Moder og mange af vore kære Helgener. De blev overgivet til Glemslen, hvis de ikke blev sønderslaaet og brændt til Aske. Gløden i de gyldne eller af Jern smedede Røgelseskar slukkedes; ingen Røgelse skulde stige op fra dem som et Symbol paa de frommes Bønner. Bedeskamlerne blev fjernet, for at ingen skulde bøje deres Knæ til Bøn i det Hus, der dog var blevet indviet til et Bønnens Hus. Og det lille Kar ved Kirkens Indgang blev sønderbrudt; det skulde ikke mere ved sit Vand føre Tanken hen paa det Sjælebad, der gøres nødigt for at rense Sjælen; og Menneskene holdt op med at gøre Korsets Tegn over Pande, Mund og Hjerte; de kastede Vrag paa den fromme Skik, de havde faaet i Arv fra Kirkens Martyrer. Og i den Stund, hvor saa meget blev lagt øde for vort Folk, holdt ogsaa Klokkerne op med at ringe til Angelus.

Ja, vi har intet Angelus, og dog trænger vi saa haardt til det. Vi trænger til, at Klokkerne hver Dag, baade Morgen, Middag og Aften, skal ringe til Bøn. Thi store Skarer i vort Land lever og dør uden at bede. Og for alle dem, der lader Dag efter Dag og Aar efter Aar af deres Liv gaa hen uden at bøje deres Hoved til Bøn, maa Angelusklokken ringe. Den maa vække dem op af deres Søvn, for at de ikke sovende skal gaa ind i Døden. Den maa ringe for disse stakkels Menneskers Øren, ringe, saa at det giver Genlyd i deres Samvittighed og lærer dem at fatte, at de ikke blot skal have Omsorg for det jordiske Liv, men at de ogsaa i deres Bryst har en himmelsk Gæst, hvem intet Brød kan mætte og ingen Klæder varme, hvem intet Guld kan gøre rig og hverken Fornøjelser eller Nydelser tilfredsstille, en udødelig Sjæl, som er skabt til den evige Salighed, men som ogsaa kan blive fordømt. Angelusklokken maa ved sine Toner minde dem om Christi Ord, at det intet gavner, om de ved Arbejde og Møje, ved kloge Beregninger og lykkelige Spekulationer vinder den hele Verden, hvis de lider Skade paa deres Sjæl. Den maa ringe ind i deres Hjerter, at der findes en anden Verden end denne Støvets Verden, der er dømt til Undergang, en

usynlig himmelsk Verden, der er deres rette Hjemsted. Den maa ringe frem af Glemslens Nat den Sandhed, at der findes en Gud, som hvert et Menneske skal tage med ind i sit Liv, hvem det helt og udelt skal tilhøre, om det vil finde Fred i sin Sjæl.

Angelusklokken maa dog ogsaa ringe for os, der beder; thi vi maa vel sande, at der kan komme Tider, da ogsaa de, der har den mest glødende Kærlighed, kan blive kolde og de ivrigste forsømmelige; da de, der har vaaget med den største Trofasthed, kan blive trætte og sløve; da de frimodigste kan blive modløse og de tapreste lade Sværdet synke, paa Vej til at give Kampen op. I saadanne Stunder kan Bedeslagenes Toner faa den sluknende Glød paa Hjertets Arne til atter at flamme op, forny den udmattede Iver og Aarvaagenhed og styrke Frimodigheden hos de svækkede Stridsmænd, saa at deres Sværd paa ny kan straale i Solens Glans.

Angelus! Maatte det dog atter ringe til Bøn over Land og By, over Skov og Sø, over Gader og Stræder, ringe for alle dem, der arbejder, der bærer Dagens Byrde og Hede, for dem, der er trætte til Døden, og for dem, der strides med Døden. Maatte Angelustonerne atter kalde hele vort Folk til Bøn, saaledes som de gjorde det for Aarhundreder siden.

Der findes et Maleri, der gengiver en Kirkeklokke med svingende Knebel. Og Taarnet, hvori Klokken hænger, er omgivet som af en Sky af Engle, hvis Vinger lyser mod den mørke Himmel. Det er mere end et Maleri. Det er levende Virkelighed. Thi naar det ringer til Angelus, da aabner Sjælen sig for Himlen, og alt, hvad Sjælen har drømt om og haabet paa, alt, hvad den i hellig brændende Attraa har higet efter, forvandles til Bøn. Ogsaa Himlens Porte aabnes for Sjælen, naar det ringer til Angelus, og en Skare af straalende Engle svæver ned over Jorden; en Angelus Dei, en Herrens Engel kommer til hver eneste Sjæl, der beder; den bærer Bønnen op til Himlen og lægger den i det gyldne Røgelseskar paa det gyldne Alter, der staar foran Tronen.

Angelusklokken aabner Himlen for Sjælen og Sjælen for Himlen. Og da bliver det Højtid,

Pius XI og den moderne Ungdom.

(Sluttet.)

Af en saa hellig og helt efter Troens Lys og Norm gennemført Levemaade høstede Aloysius herlige og søde Frugter. Naturens og Naadens Gaver forenede sig hos ham til saa vidunderlig en Harmoni, at han blev Idealbilledet af en ung Mand. Eller er han ikke formedelst sin fremragende Forstand og sin Dømmekrafts Modenhed, formedelst sin Sjælsadel og sin Viljestyrke, formedelst sin Høflighed og Venlighed et fuldendt Ideal?

Denne sjælden rene unge Mand, der var fri for enhver forkert Tilbøjelighed, og som vedvarende var beskæftiget med Betragtning og Overvejelse af det sande og det rette, besad en ganske overordentlig Aandskraft og Skarp-sindighed. Det beviser hans Studium af Gymnasieskolens Fag, som han fuldendte med største Udmærkelse. Det beviser de offentlige filosofiske Disputationer, hvorved han fik baade Medhold og Bifald fra alle Sider. Det beviser hans Skrifter og særlig hans Breve. Saa faa de ender, saa udmærker de sig dog ved en for den unge Mands Alder stor Modenhed i Opfattelsen og Bedømmelsen af Tingene. Om hans rolige og klare Dømmekraft giver de yderst vanskelige Forretninger, som af hans Fader blev betroet ham, et slaaende Bevis. Han førte dem med Klogskab og fuldendte dem med Held. Ligesaa klart Bevis derpaa giver det ikke mindre vanskelige Hverv, at han efter sin Faders Død forsonede sin Broder, som havde arvet Markgrevs-kabet, med Hertugen af Mantua og gjorde saaledes Ende paa Stridigheder og Had. Hans fornemme Sindelag og hans Høflighed i Omgang roser i de stærkeste Udtryk alle de, som enten i det daglige Liv eller i Hoffets Glans havde Omgang med ham. Vi tænker her paa hans Medborgere og Tjenere, paa Fyrster og Hoffolk og ganske særlig paa hans Overordnede og Medbrødre i Jesu Selskab, som alle var fulde af Beundring for ham. Dog ved vi, at det, der paa særlig Maade udmærkede Aloysius, var Karakterfasthed og Viljestyrke; fra Barnsben af havde den lille Arving til Markgrevs-kabet Castiglione efter klar Overvejelse taget den Beslutning at blive

en Helgen; dette Forsæt, som han med Mod og Bestemt-
hed havde fattet, holdt han fast ved indtil sin Død med
en saadan Urokkelighed, at ingen kunde forhale eller af-
bryde Aandens Flugt, der allerede var begyndt ved hans
Fornufts første Opvaagnen.

Gives der altsaa et mere passende og velegnet Eksem-
pel, som man kan foreholde de unge — og særlig den
studerende Ungdom — for at de i Overensstemmelse
med deres Alder skulde betragte og ivrig efterligne det?
Den studerende Ungdom har jo den særlige
Pligt at danne og at opdrage deres Forstand og deres
Hjerte til sunde og velbegrundede Anskuelser. Endvidere
skal de udmærke sig ved en klog, rolig og skønsom Dømme-
kraft, for at de kan tænke og tale rigtigt om Mennesker og
Begivenheder, og for at de ikke lader sig paavirke og be-
stemme ved en forkert Opfattelse af Tingene eller ved en
for heftig eller for blødagtig Sindsstemning, ej heller af den
offentlige Mening. Men de skal ogsaa vise deres Over-
legenhed ved Godhed og Mildhed, for at de kan værne om
og fremme Freden i Familien og i det menneskelige Sam-
fund. Men ligesaa skal de rage op over de andre ved
Viljestyrke og Fasthed, for at de kan lede sig selv og de-
res Næste til det gode.

Foruden alt dette manglede paa ingen Maade hos
Aloysius en ivrig Virksomhed og Beredvillig-
hed til at hjælpe de andre Mennesker; deri be-
staar det Apostolat, som den ungdommelige Alder og det
ungdommelige Sind saa ofte higer efter. Skønt hans
Hovedbestræbelse vedblivende gik ud paa at trænge ind i de
himmelske Ting og at omgaas fortrolig med Gud, hvorfor
man med Rette kan kalde hans Liv for »skjult med Kristus
Gud« (Kol. 3,3), saa brød dog allerede dengang ofte af
hans Sjæl Gløderne af en apostolisk Iver frem, som for
Fremtiden lovede en mægtig Ilds Luer. Saaledes formanede
han — knap naaet over Barnealderen — ved sit gode
Eksempel og ved fromme Samtaler alle, med hvem han
havde at gøre; ved given Lejlighed opflammede han dem
til Dyd; da han var blevet noget ældre, længtes han alle-
rede efter større Opgaver, og han vilde give sig i Lag
med det højeste og vanskeligste for Sjælenes evige Frelse,

saaledes at han endog tænkte paa apostoliske Røjser til de vrangtroende og Hedningene. Men for Borgerne i Byen Rom var Aloysius et opløftende Skue, naar han som Studerende ved det Romerske Kollegium vandrede gennem Gaderne, over Pladserne og Vejene i den evige Stad for at indføre Børnene og de fattige i den kristelige Religions vigtigste Sandheder. Roms Borgere var ogsaa Vidne til den heltemodige Kærlighed, som opfyldte ham, da Pesten rasede i Byen, og han ydede dem, som laa der, angrebet af den livsfarlige Sygdom, sin Tjæneste. Spirerne til denne Smitsot optog han dengang i sig, og faa Maaneder senere blev han, knap 24 Aar gammel, revet bort af en tærende Feber.

Her oplader sig for vore unge et vidt Felt, paa hvilket de under den h. Aloysius' Førelse kan udfolde en rig Virksomhed: til Efterlignelse og Efterfølgelse foreholdes her det gode Eksempels Apostolat, de gode og virksomme Samtalers Kunst, Kærlighed til og Arbejde for Hedningemissionen, Katekese og endelig alle de forskellige Øvelser i den kristelige Næstekærlighed. Naar de katholske unge Mænds Skarer for Alvor tager fat paa disse Ting, da vil de atter faa det Aloysianske Apostolat kaldt til Live og tillige omdannet, svarende til vor Tids Fornødenheder.

Vi siger det Aloysianske Apostolat, som med den Heliges Død ingenlunde var afbrudt eller bragt til Ende, men som stadig fra Himmelen velsignelsesrigt virker videre her paa Jorden. Ja, at han indtager et straalende Herskersæde i Himmelbeboernes salige Hjem, det saa fuld af Beundring i en Henrykkelse Magdalena af Pazzi, en hellig Jomfru af Karmeliterordenen. Og det samme har vor Forgænger Benedikt XIII — Ære være hans Minde — for nu 200 Aar siden offentlig forkyndt, da han i et højtideligt Dekret optog ham blandt Himmels Hellige. Men aldrig har Aloysius hørt op med at overøse med Velgerningeringer ganske særligt alle de Skarer af unge Mænd, som han har taget under sin Beskyttelse og Varetægt. Netop derfor bærer saa mange Ungdomsforeninger den h. Aloysius' Navn, eller de ærer ham som deres Skytshelgen; derfor har ogsaa næsten utallige unge af begge Køn ved

at efterligne ham paa vidunderlig Vis forenet Bodens Torne med Uskyldighedens Lilje. Derfor opstod der ogsaa ligesom en ædel Kappelstrid mellem Aloysius og den kristelige Ungdom, hvem af de to der vel har Forrangen, Aloysius, idet han styrker Ungdommen ved himmelske Gaver, eller Ungdommen, idet den ærer ham som himmelsk Værnehelgen. Saaledes kan det aldeles ikke undre, at Paverne har givet Ungdommen Aloysius til Forbilledet og tillige til himmelsk Skytshelgen.

Alt dette overvejer Vi ofte, da Ungdommens gode Opdragelse og Frelse ligger os saa stærkt paa Hjerte, tilmed i vor Tid, i hvilken den er udsat for saa mange Farer. Og derfor agter vi ikke blot at levendegøre Erindringen om Ting, der tilhører Fortiden, men Vort Ønske er snarere, at der fra Aloysius maa udgaa stadig rigere Velsignelse. Som Vore Forgængere, i Særdeleshed Benedikt XIII og Leo XIII, allerede har gjort og anordnet det, bekræfter Vi derfor højtideligt, og Vi erklærer paa ny — saa vidt det-endnu er nødvendigt — i Kraft af Vort apostoliske Embede den h. Aloysius Gonzaga til den hele kristelige Ungdoms himmelske Værnehelgen.

Denne ny og udvalgte Slægt, der vokser op i Kirkens Skød, kalder Vi sammen og betror Vi til den h. Aloysius' Beskyttelse og Omsorg, for at den fra Dag til Dag mere maa blomstre og vokse og styrkes; for at den frit og aabent bekender den katholske Tro, og for at den stedse mere udmærker sig ved Renhed og gode Sæder. Og i faderlig Kærlighed formaner og besværges Vi den at se hen paa den h. Aloysius' Eksempel, efterligne ham og vedvarende ære og anraabe ham. Særlig skal den lægge sig efter Fromhedens Øvelser, der — f. E. de seks Aloysianske Søndage — efter Erfaringens Vidnesbyrd allerede har modnet saa mange Frugter.

Imidlertid opfylder det Os med stor Glæde, at Hovedkomiteen til Højtideligholdelse og Fremme af Jubilæet, under Vor Kardinalvikars Ledelse, har gjort de unge det Forslag, at de efter en Tids hellig Forberedelse skal indgaa en Pagt, hvorved de forpligter sig til at føre et pletfrit og rent Kristenliv. Denne Pagt skal saa

blive skrevet paa enkelte Ark; og alle unge skal da egenhændig underskrive den og ligesom ved en hellig Ed forpligte sig dertil. Disse Blade skal saa indbindes i store Bind og af Repræsentanter for hele Jordens Ungdom blive bragt til Rom. Her bliver de forelagt Paven, og af ham bliver Pagten ligesom bekræftet og godkendt. Dernæst skal Bindene som Tegn paa Ungdommens Hyldest og til vedvarende Erindring blive nedlagt i den af Kardinal Ludovisi byggede Kirke, i hvilken den Helliges dyrebare Ben hviler. Intet er mere egnet til anspore unge Menneskers Ædelmodighed; den aandelige Fornylse af vor Ungdom i den hele Verden er jo Hensigten med dette meget lovende Jubilæum, hvad det uden Tvivl ogsaa vil opnaa. Men alle unge, der som Udsendinge fra den katholske Ungdoms vidt udbredte Skare, som Vi lige sagde, kommer til den evige Stad paa den for Jubilæumshøjtideligheden fastsatte Termin, dem vil vi af Hjertet gerne modtage og tale til dem, da de jo er Repræsentanter for en stor og velsignelsesrig Sag. Og i vore Tanker og Ønsker vil Vi ledsage dem til den h. Aloysius' Grav, og vi vil bede, at alle vore Børn stedse stærkere maa erfare hos sig deres himmelske Værnehelgens Beskyttelse.

Paa den samme Dag blev nu i Forening med Aloysius ogsaa Stanislaus Kostka kanoniseret, der — ligeledes et Medlem af Jesu Selskab — kort Tid forud, var indgaaet i de evige Boliger. Saaledes sømmer det sig, at Vore unge ved dette lykkelige Sammentræf ogsaa betragter denne af serafisk Kærlighed glødende unge Polak, som Gud »blandt sine øvrige Visdoms-Undere« havde udstyret saaledes, »at han allerede i den sarte Ungdom opnaaede Hellighedens Alders-Modenhed«. Ogsaa han var et Fyrstebarn; udstyret med en stor og ædel Sjæl udmærkede han sig ved en himmelsk Renhed og stræbte kun efter det højeste. Sin Broder, der førte et Liv i Verdslighed og Nydelse, ydede han energisk Modstand. Med sejrrig Udholdenhed overvandt han i en vangtroende Familie, hos hvilken han en Tid lang boede, listige Efterstræbelser og sine tøjlesløse og udsvævende Skolekammeraters Forførelser. Vederkvæget og styrket ved det eukaristiske Brød, som mere end end een Gang blev rakt ham af Englehaand, foretog han saa lange Fodvandring,

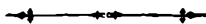
for at følge Guds Stemme, som kaldte ham til noget højere, og adlyde Gudsmoder, som øjensynligt ønskede hans Indtrædelse i Jesu Selskab. I den evige Stad holdt han saa at sige kun en kort Rast, for snart derefter, fortæret af Kærlighedens skjulte Ild, kun 18 Aar gammel, og endnu som Novice at indgaa i det evige Jerusalem, som den yngste af alle hellige Bekendere. Paa ganske særlig Maade synes Gud at have villet belønne Viljestyrken og Standhaftigheden hos den h. Stanislaus: den uskyldige Yngling lod han den Berømmelse blive til Del, at han ved hans Beskyttelse omgav det polske Folk, ja hele Kristenheden, under den største Fare, som truede den daværende Tid ved Tyrkerindfaldene, ligesom med en ubetvingelig Vold. Dengang var det den almindelige Mening, at han paa underfuld Maade havde hjulpet det svært kæmpende Fædreland, saaledes at Johannes Sobieski, den kendte kristelige Hærfører som befriede Byen Wien fra svær Belejring, ikke undsaa sig for aabent at udtale, at Sejren skyldtes ikke saa meget Vaabnene som den h. Stanislaus' Hjælp.

Maatte begge disse Hellige i forenet Forbøn virksomt bønfalde Gud om, at vor Ungdom evigt efterligner deres Eksempel, for at den med brændende Iver og i hurtigt Løb kan opnaa en Kristens eneste sande Ros, nemlig Renhedens og Hellighedens skønne Prydelse.

Som Pant paa himmelske Gaver og som Tegn paa Vor faderlige Velvilje tildeler Vi Dig, elskede Søn, alle Medlemmer af Jesu Selskab og alle dets Elever af kærlighedsfuldt Hjerte den apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom, ved St. Peter, den 13. Juni 1926, i Vort Pontifikats femte Aar.

Pave Pius XI.

Børnehjemmene.

Jeg lovede i min Artikel i Ugebladet den 3. Oktober at fremsætte Forslag om Indsamlingsdage for de forskellige Børnehjem her i Danmark og skal herved indfri dette Løfte.

Først foreslaar jeg, at vi (det er alle danske Katholiker, jeg mener) den første Lørdag i hver Maaned, paa en af de Postgiro-Konti, som de forekellige Børnehjem opretter, indbetaler blot een Krone. Naar vi lader en saadan Post indgaa i vore faste Udgifter, i Lighed med f. Eks. Lotteripenge, tror jeg, det bliver let overkommeligt.

Dernæst, at vi paa specielle Dage ligeledes indsender een Krone til det specielle Børnehjem, som skal erindres paa denne Dag, og her mener jeg følgende:

D. 19. Januar, Kong Knuds Fest, til Børnehjemmet i Odense,

d. 10. Februar, den Dag da Sønderjyderne stemte sig hjem til Danmark, til Børnehjemmet i Haderslev,

paa den Dag da Valfarten til Haraldsted afholdes, til Børnehjemmene i Næstved og Slagelse,

den 10. August, St. Laurentius Fest, til Børnehjemmet i Roskilde,

og den 4. Oktober, den hl. Frans af Assisis Fest, til Børnehjemmene i Maribo og Nakskov og Nykøbing.

Og saa er der selvfølgelig Julen, Børnenes specielle Fest. Hvem vil ikke gerne glæde Børn i Julen?

Hvormeget Børnehjemmene betyder for vor Kirkes Trivsel her i Danmark, kan enhver bedst se af Artiklen om Børnehjemmet i Roskilde i Ugebladet for d. 5. December.

Til Slut henstiller jeg saa til Ugebladets Redaktør i det første Nummer i hver Maaned at optage en Fortegnelse over de forskellige Postgiro-Konti, samt at den forud for hver af de specielle Indsamlingsdage bringer en kort Omtale af vedkommende Institution med Opgivelse af Børnenes Antal samt eventuelt første Indtægt. *H. 616.*

Forslaget synes os udmærket. Redaktionen beder nu blot om at faa de forskellige Postgiro-Konti meddelt.

En Julegave til St. Ansgars Sogn.

Det er trange Tider, vi lever i, Arbejdsløsheden gør sig stærkt gældende, og det kan være svært nok at komme over denne Tid; det føles i mange smaa Hjem, og dog skal man jo ogsaa der eksistere. Mad, Drikke, Klæder, Husly, Lys og Varme, alt koster Penge. Ikke mindst føles Nøden i de smaa Hjem, hvor man endog venter Forøgelse af Familien. Her og der spørger maaske en bekymret Moder: »Hvorfra skal jeg faa Tøjet til det lille Væsen,

som snart skal komme«. Hvilken Moder vil ikke gerne klæde sit Barn godt og varmt paa! Her er det, vi gerne vil række en hjælpende Haand. I vor Forening »Gaudentia«, som for Resten ikke er særlig kendt, da den fører en meget stille og tilbagetrukket Tilværelse hos Søstrene paa Østerbro, har vi efter nogle Maaneders Arbejde faaet samlet tre Hold Baby-Udstyr. Hvert Hold bestaar af alt, hvad der hører til et saadant Udstyr, og af hver Slags er der saa mange Stykker, at der er rigeligt til at skifte med. Disse »Vandiekurve«, som de kaldes, (kendte fra »Røde Kors«) er det vor Hensigt at laane ud, til eventuelle trængende Mødre, i ovennævnte Sogn. Tøjet kan benyttes, til Barnet er $\frac{1}{2}$ Aar, hvorefter det skal tilbageleveres for at kunne komme andre Børn til gode. Der forlanges kun eet, nemlig at Tøjet tilbageleveres rent. Enkelte Stykker, som maaske ikke er brugbare til næste Tur, »Kurven« skal paa, vil blive erstattet med nye. Men selvfølgelig haaber vi, at man vil behandle »Kurven« samvittighedsfuldt. Foruden Kurvene har vi Kjole, Hue og en Slags Bærekaabe, alt i hvidt, som udlaanes, ligeledes til trængende Mødre, som de kan klæde Barnet i til den hl. Daab, dog maa Daabstøjet tilbagesendes Dagen efter Daaben. Vi haaber herved at bidrage til at Barnet døbes hurtigst muligt i Stedet for at maatte vente dermed, til Forældrene faar bedre Raad til at anskaffe saadant Tøj. Omend Klædningen jo er en Biting, saa vil man selvfølgelig helst have den lille saa pæn som muligt til den store Højtidsdag.

Eventuelle Ansøgere kan henvende sig til Hr. Pastor von Kettenburg, som saa vil sørge for, at de kommer i Betragtning; hvorefter Tøjet kan afhentes paa Skolen Østerbrogade 7 D. Da vi endnu kun har tre »Kurve«, maa vi indskrænke os til foreløbig at lade dem blive i St. Ansgars Sogn. Dog kan Daabstøjet godt udlaanes til ligestillede Mødre i andre Sogne.

Paa Foreningens Vegne.

Elisabeth Hansen.

Omkring Martensen-Larsens Dødebog.

Uden at ville foregribe en kritisk Recension af Domprovst Martensen-Larsens II Del af Bogen om Døden og de Døde (»Glimt gennem Forhænget«), vil jeg gerne have Lov at gøre Ugebladets Læsere (og særlig de gejstlige iblandt dem) opmærksomme paa, at hær er en Bog,

man ikke kommer udenom, hvis man vil kende Tidens Røster. Den er af uvurderlig Nytte, naar man er stillet mellem Spiritisteriets Forryktheder og en vis gammeldags, rationalistisk Benægtelse af »supernormale Fænomener«.

Lad være, at den Del af Stoffet, Præster vilde kalde *casus*, og Læger »Sygehistorier«, maaske ikke altid er tilstrækkelig paalideligt bevidnede — var blot en Brøkdæl deraf ægte (og hvilken Læser kan betvivle det), maatte dog Problemerne tages op — mindre til Debat, end til Løsning.

Skønt M.-L. er stærkere i at fremsætte og belyse en Sag end i at drage Konsekvenser, byder hans store, flittige og inderlige Værk dog en Rigdom af Hjælp til Løsning — og til Løsning i den Retning, Guds Kirke lærer os, er den rette.

Spiritisterne har villet tage M.-L. til Indtægt — intet kan være mere hasarderet; vi Katholikker kunde med større Ret gøre det, thi Konsekvenserne af hans Oplysninger fører over til os.

Baade hans Paapegelse af, at de Døde af Gud kan faa Lov at meddele sig i visse Tilfælde og med guddommelige Formaals Opnaaelse for Øje — og i hans Anerkendelse af det *veridiske*, d: det objektive Sande i saadanne Træk fra Kirkehistoriens og Hagiografiens Omraade.

Ogsaa i hans Paapegelse af, hvor ulykkeligt Luthers grove Afvisning af ethvert Forhold til de Døde har virket; Protestantismens Straf for Fornægtelsen af Læren om »Skærsilden« og om Forhøn for de Afdøde blev netop: Spiritismens Landeplage; Livsforhold lader sig nu en Gang ikke afbryde, fordi Legemets Atomer opløses.

M.-L. forstaar det, naar han indrømmer, at de Døde kan bede for os — at vi kan bede for dem, har han forlængst fastslaaet.

Han fremfører Eksempler paa »Aandemaneri«, der faar En til ved Selvsyn at konstatere, hvor klogt Kirken handler, naar den forbyder sine Børn den mindste Beskæftigelse med spiritistiske Materier; vi faar at se, at blot et Øjeblik's letsindig Leg med »Borddans« kan have de grusomste Konsekvenser. Desværre ejer jo Protestantismen

ikke Myndighed til Forbud — men M.-L.'s blotte »Hold Dig derfra« er skræmmende i sig selv.

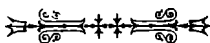
Hans Enderesultat om »Mørkets Aander, der klæder sig i en Pjalt af Lysets Dragt«, kan vi (med R. H. Benson) ganske tiltræde; ogsaa hans Afvisning af Dr. Ditlef Nielsens og andres falske Theorier om Opstandelsen (omend M.-L. kommer til Resultatet ad anden Vej end vi); og kunde vi end ønske afgjort Skarphed i Udtrykket (f. Ex. pag. 276 n), glæder det dog inderligt, i Rationalismens Taageland, at høre en absolut Bekendelse af Verdens største Dødsfænomen: Kristi Opstandelses objektive Realitet.

Med L.-M. kan vi mødes ved Korset i Troen paa »den objektive Forsoningslære« og ved den aabne Grav udenfor Jerusalem. Det synes ogsaa, at han over vore lukkede Grave kan skimte baade »den lidende« og »den triumferende« Kirke som een Eenhed med os i Jesus Kristus.

Bogens III Del vil sige os dette klart, naar den ad Aare kommer.

St. Bendts' i Rudkjøbing,
Dec. 1926.

Peter Schindler,
Præst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C.s Møde Onsdag 8. Dec. beskæftigede sig med Kirkeforfølgelsen i Mexiko. Diskussionen indledes af Hr. S. P. Fornjotur, hvis Fremstilling af den mexikanske »Kulturkamp« i Berlingske Tidende, som man vil huske, blev kritiseret fra mexikansk Side, men fik Støtte af en (ikke-katholsk) Dansk-Mexikaner. Indlederen gav et godt Overblik over den kirkepolitiske Udvikling i dette af Frimurere og Kommuniste terroriserede Land. Den brutale Kamp imod Kirken fortsætter den lange Række af blodige Kristendomsforfølgelser, vi kender fra Historien, og er i mindre Maalestok det samme, som i Øjeblikket foregaar i Sovjet-Rusland. Emnet havde faaet særlig Aktualitet ved Pius XIs lige udkomne Encyklika »om den katholske Kirke i Mexiko«, der forelaa i *La Croix'* Oversættelse. I Diskussionen drøftedes bl. a. det tit misforstaede saakaldte »Interdikt« (se Nordisk Ugeblad Nr. 26

og 33). Det bør selvfølgelig ikke opfattes som Straf for den katolske Befolkning — skønt det først og fremmest er denne, der rammes — men er rettet mod den mexikanske Regerings Bestræbelser for at lokke Præsterne og den katolske Befolkning over i et Skisma under Statens Overhøjhed.

Gode Bøger til Julegaver.

- R. Hugh Benson: Verdens Herre.
 — Indvielse.
 — Aandemanere.
 — Ensomhed.
 — Du skal ikke have andre Guder.
 Johs. Jørgensen: Isblomster.
 — Livsløgn & Livssandhed.
 — Lignelser.
 — Frans af Assisi.
 P. H. Perch: En dansk Karmelit i Breve til hendes Søn.
 — Gennem Lo og Opgroede.
 E. Rosenørn-Lehn: Min Vandrebog.
 — To Jubilæer.
 Jos. Resch: Korte Tanker om Søndagens Epistler.
 P. E. Mass: Den hellige Aloysius Gonzaga.
 Peter Schindler: Katholicisme.
 — Katholsk Kristenliv.
 — Vor Herres Jesu Kristi Korsvej.
 — Det rene Væld.
 P. D. Steidl: Vor Frues Billedbog.
 — Vor Frues Psalterbog.
 Ivar Sæter: Nordens apostel.
 Sigrid Undset: Olav Audunssøn i Hestviken.
 Kimer I Klokker.
 Adgang til Jesu hellige Hjerte.

S.M.D.M. Husk nu »De gamle Drenges Julefest« den 28. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Skoiens Lokaler, Boyesgade 8 A. Det er endnu ikke for sent at sende en Gave til Foreningens Tombola. Styrelsen.

Undervisning i Italiensk ønskes straks.

Ellen v. Benzon,
 Brandes Allé 9.

---

20 aarig katolsk Pige søger Plads i katolsk Familie; kan alm. Madlavning og Husgerning. Billet msk. »H. F.« modtager Ugebladets Ekspedition.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Meddelelse fra Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Fra 1. Januar 1927 overgaar ifl. Overenskomst med Københavns Begravelsesvæsen hele Administrationen af de katolske Kirkegaarde (katolsk Vestre og katolsk Assistens) til Københavns Begravelsesvæsen (Kontor: Løngangsstræde 28), hvor man efter 1. Januar 1927 skal henvende sig vedrørende Begravelser.

Fra samme Dato træder Begravelsesvæsenets Takster i Kraft for de katolske Kirkegaarde, ligesom kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet maa sørge for Gravstedernes Vedligeholdelse. Ejere af Gravsteder har dog indtil 1. April 1927 Ret til at forny Gravsteder efter de nuværende Takster for de katolske Kirkegaarde.

Fra 1. Januar vil der endvidere, i Lighed med hvad der all er sket paa Sundby- og Ordrup-Kirkegaard, blive udlagt en særlig katolsk Afdeling paa Bispebjerg Kirkegaard.

Fra 1. Januar 1927 har Menighedskontoret, Bredgade 64, saaledes ikke mere noget med Administrationen af de katolske Kirkegaarde eller Begravelser at gøre, medens Dødsattester som hidtil stadig skal indføres og underskrives af de respektive katolske Sognepræster.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

Af Hensyn til Skattemyndighederne bedes resterende Menighedsbidrag (Kirkeskat, Præstepenge etc.) *snarest* og inden December Maanedes Udgang betalt til Menighedskontorets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken.

Forvaltningsraadet.

Udmærket Jule- og Nytaarsgave!

Et Gavekort,

der giver Ugebladet frit
tilsendt en hel Aargang.
Pris 12 Kroner.

Faas i **Ekspeditionen** og i **Boghandelen.**

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.
Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Kirkelig Kalender.

26. Dec. Stefan, Martyr.	2. Jan. Jesu Navnefest.
27. — M. Johannes, Apostel og Evangelist.	3. — M. Oktav af Johannes.
28. — Ti. Uskyldige Børn, Martyrer.	4. — Ti. Oktav af Uskyldige Børn.
29. — O. Thomas af Canterbury, Biskop og Martyr.	5. — O. Vigilie.
30. — To. Oktavdag.	6. — To. Epifani (H. 3. K.).
31. — F. Silvester I, Pave og Bekender.	7. — F. Oktavdag.
1. Jan. L. Jesu Omskærelse.	8. — L. Oktavdag.

Nytaarsaften (Fredag den 31. December).

Takkegudstjeneste (ev. med Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke Kl. 7. Jesu Hjerter Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7½. Sakramentskirken Kl. 6. St. Andreas Kirke Kl. 7.

Kirkekollekt. I de københavnske Kirker afholdes **Nytaarsdag Kollekt af Peterspenge** til den Hellige Fader.

Julegaver til Børnene i Nakskov

afhentes eller modtages med Glæde af Diemar, Skinderg. 32. K. Kl. 10—2. Tlf. *Byen 6555.*

St. Andreas Gilde (Ordrup)

Julefest

afholdes Tirsdag d. 28. Decbr. Kl. 6 i Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola etc. Der opføres

„Marlabarnet“.

Æventyrkomedie i 3 Scener og 6 Tableauer samt Folkedanse; udføres af 10 unge Piger. Børnenes Fest slutter Kl. 9. Billetter, Voksne og Børn Kr. 1.00, Besøg: Børn Kr. 1.50, faas hos Bestyrelsen samt Undertegnede, hvor Gaver ogsaa modtages med Tak.

Fru *Grugni,*

Tlf. O. 1197.

Fru *Brems,*

Tlf. Lyngby 89.

Fru *Holler,*

Tlf. O. 986.

Fru *Steinmetz,*

Pr. Alexandr. Allé 12.

Fru *Hylleholt,*

Tlf. O. 425.

Fru *Wulff,*

Tlf. O. 1266.

Elisabethforeningens Kollekt

Søndag d. 21. November har indbragt:

St. Ansgars Kirke . . . Kr. 375,15	St. Annæ Kirke . . . Kr. 36,00
Jesu Hjertes Kirke » 131,03	Sakramentskirken . » 110,00
Tilbedelseskirken . . » 50,56	St. Josefs Kirke . . . » 97,83
Immaculatakirken . . » 16,00	St. Andreas Kirke . . » 115,60
Rosenkranskirken . . » 80,00	
	Ialt Kr. 1012,17

For dette smukke Resultat bedes alle Bidragydere modtage en hjertelig Tak. Foruden Bevidstheden om at have udøvet en god Gerning og støttet en betydningsfuld Virksomhed vil enhver ogsaa kunne finde Opmuntring i Tanken paa den Løn, Vor Herre har lovet alle dem, der øver Barmhjertighed.

Paa Bestyrelsens Vegne:

Ph. v. Kettenburg,

Sognepræst.

Bredgade d. 12. Decbr. 1926.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.